

Giới thiệu Hoàng Ân Nhộn Nhạo

Nổi tiếng với hàng loạt các câu truyện thiên về tính hài hước, tác giả Tùy Hầu Châu sẽ tiếp tục gửi đến cho chúng ta một câu truyện hài hước, song nội dung khá mới mẻ. Truyện Hoàng Ân Nhộn Nhạo là câu truyện thuộc thể loại Phán xuyên, Sủng, Ngọt, HE.

Một vị Hoàng đế và một vị Nương Nương không được sủng ái bị xuyên qua khỏi chốn triều đình sóng to gió lớn và đến không gian khác để bắt đầu câu chuyện tương thân tương ái.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Giới thiệu:

Một vị Hoàng đế và một vị Nương Nương không được sủng ái bị xuyên qua khỏi chốn triều đình sóng to gió lớn và đến không gian khác để bắt đầu câu chuyện tương thân tương ái.

Hoàng thượng anh minh: Phê chuẩn tấu chương? Vào triều? Sủng hạnh hậu cung?

Sở trường của phi tử: Cung đấu? Hạ độc? Muốn được sủng ái?

Trên thực tế, bọn họ chính là như thế này:

Triệu Tiêu: “Hoàng thượng, vì sao em làm sai đề này chứ?”

Tổng Cận: “Đây là khối hình học, em chưa chứng minh thì làm sao biết đây là góc 30 độ hả?”

Triệu Tiêu: “Em dùng thước đo góc mà.....”

Tổng Cận: “.....”

Tóm lại, đây là một câu chuyện về đôi “ngụy” thanh mai trúc mã, “ngụy” thiếu nam thiếu nữ, lại đúng là một câu chuyện “nhộn nhạo.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 2: Chương 1

Editor: Preiya

Những chuyện mà Triệu Tiêu Nhi hy vọng sẽ được thấy trong hậu cung đều chưa xảy ra, chỉ có điều nàng vào cung được năm năm, từ chức vị ngũ phẩm lên tới hàng nhất phẩm là Tiêu phi, địa vị này nói lên rằng, bởi vị hậu vị vẫn còn phía trên, nên trừ một vị quý phi ở cấp bậc trên nàng ra thì vị trí của nàng ở trong hậu cung được xem là cao rồi.

Nhưng trên thực tế, nếu như nàng không biết bước đi cẩn thận thì ngày mai sẽ bị người ta ném ra ngoài ngay.

Cùng được thăng chức với Triệu Tiêu Nhi còn có Dung phi Cố Ấu Dung, Cố Ấu Dung cũng từ ngũ phẩm lên tới chức phi, vào cung được năm năm từ chức thấp rồi lên được Tiệp dư, tiếp theo là Dung tần, vì năm trước lại sinh được cho Hoàng đế một vị tiểu công chúa nên được thăng liền hai cấp, ung dung trở thành Dung phi.

Bởi vì tuổi tác xấp xỉ nhau và thời gian vào cung cũng giống, thêm nữa là cấp bậc cũng không khác nhau là mấy nên Triệu Tiêu và Cố Ấu Dung thường bị người trong hậu cung lên lút đem ra so sánh và bàn tán.

Có một câu nói là trăm sông đều đổ về một biển, Triệu Tiêu Nhi và Cố Ấu Dung tuy có gia cảnh khác nhau, nhưng bây giờ cả hai người đều đứng cùng vị trí là phi, dựa trên điểm này mà nói thì thật ra Triệu Tiêu cũng không tệ lắm, ít nhất nàng có thể dùng chức vị phi này để ngang hàng cùng với Cố Ấu Dung.

So sánh với chiều thức lên bậc của Dung Phi, sở dĩ Triệu Tiêu Nhi có thể lên được tới địa vị này toàn bộ là nhờ vào câu: “Cha ta là Triệu Cương!”, Triệu

Tiêu Nhi tiến cung hai năm, phụ thân Triệu Cương có công đóng quân ở Lương Châu nên nàng được lên chức Tiệp dư, ba năm sau, quân của Triệu gia đại thắng giặc Ô Qua, Hoàng đế lại sắc phong nàng từ tiệp dư lên đến quý tần, bốn năm sau, vào đầu xuân xuân ba vị ca ca của nàng vì làm nhiệm vụ mà anh dũng hy sinh trên sa trường, danh tiếng Triệu gia trung liệt, ngày càng vang danh, khi mùa xuân qua đi, Hoàng đế đến thăm nàng, sau khi ngồi ở Tây Hòa Cung của nàng một hồi, ngày hôm sau thánh chỉ đã tới, Triệu Tiêu Phi liền trở thành Tiêu Phi nhất phẩm.

Ngày mà Triệu Tiêu Nhi được thăng chức lên thành Tiêu Phi, nàng đã ghé vào giường khắc hoa mà khóc lớn suốt cả ngày, đến nỗi hai mắt đều trở nên đỏ bừng.

Trên thánh chỉ viết nàng: “Ôn nhu, thiện lương, đôn hậu, đoan trang thực đức, tâm tính nhanh nhạy”, lúc Triệu Tiêu Nhi quỳ trên mặt đất tiếp nhận thánh chỉ, tâm tình của nàng lúc đó thật khó lòng mà hình dung, cho đến về sau nàng đã biết một câu có thể miêu tả chính xác tâm tình của nàng khi đó: “Áy da má ơi, có đau trứng quá không hả!”

Bởi vì trước khi vào cung Triệu Tiêu Nhi đã cùng phụ thân đến doanh trại đóng quân tại Lương Châu nên “Ôn nhu, thiện lương đôn hậu, đoan trang thực đức, tâm tính nhanh nhạy” này với nàng đã không để ý, có một lần Hoàng đế đến cung đúng lúc nàng đang bộc lộ tính khí, liền chỉ vào trán nàng răn dạy nàng vừa kiêu căng lại không hiểu chuyện, sau khi giáo huấn xong, đại khái cảm thấy như vậy sẽ làm tổn thương đến mặt mũi của Triệu gia bèn nghiêm mặt hừ lạnh: “Trầm tạm thời bỏ qua cho nàng, đúng là người trẻ tuổi không hiểu chuyện mà.”

Triệu Tiêu Nhi nhớ lại, Hoàng đế không hề nói nhiều với nàng, mà phần lớn đều là răn dạy.

“Triệu Tiêu, suy nghĩ cẩn thận lại việc này đi.”

“Triệu Tiêu, tự nàng giải quyết cho tốt đi.”

“Triệu Tiêu, mặc dù trăm có phần bạc đãi về chuyện địa vị của ngươi, nhưng người nhà Triệu gia các ngươi cũng không coi ai ra gì rồi!”

.....

“Nhược Hề! Trẫm ra lệnh cho nàng không được phép rời khỏi trẫm, trẫm không cho phép, không cho phép!!!”

“Hoàng thượng, xin hãy để nô tì ra đi theo làn gió....”

“Không được, không được đi!!!!”

Trên TV đang chiếu cảnh một người đàn ông mặc long bào, tay ôm một giai nhân mặc đồ cổ trang đang ngửa mặt lên trời gào thét.

Triệu Tiêu cắn khoai tây chiên rắc rắc, quay đầu lại nhìn mẹ Triệu đang khóc tới rồi tỉnh rồi ngủ: “Nương, à không... Mẹ, mẹ có muốn ăn một chút khoai tây chiên không?”

Mẹ Triệu làm ngơ với miếng khoai tây chiên của cô, bà rút khăn tay ra lau nước mũi, rồi hít hít mũi nói: “Làm sao có thể như vậy được chứ, nếu như Nhược Hề chết thì Hoàng Thượng phải làm sao bây giờ, ngài ấy nhất định sẽ vô cùng khổ sở.”

Triệu Tiêu nhin không được mà mở miệng: “Hoàng đế làm sao mà chết được, hần ta còn có tam cung lục viện kia mà, mẹ đừng tin vào những điều này....”

“Nhưng mà Hoàng đế chỉ yêu một mình Nhược Hề mà thôi.” Mẹ Triệu liền phản bác lại cô, nói xong bà lại bắt đầu rơi nước mắt.

Triệu Tiêu khẽ cắn môi, đứng lên nói: “Những điều này đều là giả tạo, Hoàng đế căn bản không phải người như vậy, mẹ, con nói cho mẹ biết, vợ của hoàng đế rất nhiều, một người chết đi rồi vẫn còn một người khác tiếp tục thay thế...”

“Bốp!” Đúng lúc này, cửa phòng khách bị mở ra, Triệu Tiêu từ từ quay đầu lại thì nhìn thấy Tống Cẩn đang cười lạnh đứng đó, trong tay cầm một đĩa bánh chèo.

Mẹ à, Hoàng đế thực sự đến rồi này.

“Di Triệu, hôm nay mẹ con làm bánh chèo nên bảo con đưa một chút bánh đến cho mọi người.” Tống Cẩn cười nói.

Rốt cuộc mẹ Triệu đang sầu não đã ngừng rơi nước mắt, sau đó bà tươi cười đón Tống Cẩn vào nhà và nhận lấy đĩa bánh chèo trong tay anh, đặt vào tủ lạnh rồi nói với Tống Cẩn: “Cảm ơn cháu, thật là khách sáo quá rồi.”

Tống Cẩn liền cười trả lời: “Không có gì đâu ạ.” Đầu anh hơi cúi xuống, liếc mắt nhìn Triệu Tiêu đang gờ vờ không nhìn thấy mình, cất giọng đều đều: “Triệu Tiêu Nhi, hôm qua em để quên sách bài tập trong phòng anh, em tự đến lấy về đi.”

Tống Cẩn thường trực tiếp gọi tên cô, nhưng thỉnh thoảng hay đệm thêm một chữ “Nhi” vào, nghe thân thiết hơn bình thường, khác hẳn với lúc còn ở hậu cung, anh chỉ gọi cô là “Triệu Tiêu”.

Triệu Tiêu bất giác nghĩ rằng, vật hiếm mới là vật quý, trước kia trong hậu cung các nương nương bay đầy trời, lúc đó anh không hề biết quý trọng cô, hiện tại chỉ có mình cô đang tồn tại trước mặt anh, cuối cùng mình đã có cảm giác tồn tại rồi. Bản dịch này chỉ được đăng diễn đàn Lê Quý Đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Triệu Tiêu bung đĩa khoai tây chiên lên, nói với mẹ Triệu: “Mẹ, con đến nhà đi Tổng một lát.”

Mẹ Triệu đang ngồi thõn thớt trước màn hình TV, căn bản là không nghe thấy lời Triệu Tiêu nói, Triệu Tiêu đi đến chỗ cửa rồi đổi giày, đi theo Tổng Căn về nhà họ Tổng.

Nhà họ Tổng và nhà họ Triệu là hàng xóm đối diện nhau, nhà bên này có việc gọi lớn một chút là nhà bên kia sẽ nghe thấy.

Đi tới nhà họ Tổng, mẹ Tổng còn đang làm bánh chèo, Triệu Tiêu liền lên tiếng chào hỏi, sau đó ngửa tay rồi bắt đầu gói bánh, mẹ Tổng nhìn cái bánh mà cô làm, nói: “Bánh của Tiêu Nhi được gói lạ mắt quá nhỉ.”

Triệu Tiêu cười, không phải mới đâu, chẳng qua cách gói này là cách gói ở nơi mà cô và Tổng Căn từng ở thôi.

“Triệu Tiêu, em vào nhanh lên.” Tổng Căn đứng trước cửa phòng mình, gọi cô.

“Cháu mau đi đi, không chừng bài tập của Tổng Căn có vấn đề, đang muốn cùng cháu giải quyết đấy.” Mẹ Tổng cười thân thiện.

Bài tập có vấn đề, muốn cùng cô giải quyết ư? A ha ha ô hô hô- chuyện này thật không buồn cười chút nào.

Triệu Tiêu đi tới phòng của Tổng Căn, anh đang nghiêm mặt ngồi trên ghế máy vi tính, tay phải để trên đùi, tay trái tựa tùy ý trên tay vịn của ghế, bây giờ anh đang mặc áo tay ngắn đơn giản cùng quần dài, vậy mà Triệu Tiêu lại nhìn thấy Tổng Căn là Hoàng đế của Đại Kỳ, mặc bộ long bào trang nghiêm màu vàng sáng chói, ngồi cao cao tại thượng trên long ngai, tay cầm tấu chương.

Sau đó, chân của Triệu Tiêu liền nhũn ra theo bản năng, đứng co quắp trước mặt anh, đợi anh xử lý mình.

Kết quả, Tổng Căn căn bản không thèm để ý đến cô, anh xoay xoay chiếc ghế xoay lại đưa lưng về phía Triệu Tiêu.

Triệu Tiêu nơm nớp lo sợ, liền gọi một tiếng: “Hoàng Thượng...”

Tổng Căn vẫn không để ý tới cô như cũ.

Triệu Tiêu gọi thêm tiếng nữa: “Hoàng Thượng...”

Tổng Căn chỉ vào cái ghế bên cạnh, ý bảo cô hãy ngồi xuống.

Lúc Triệu Tiêu đang cân nhắc có nên nói tiếng “Tạ chủ long ân” hay không thì “Vù” một tiếng, Tổng Căn đã di chuyển đến trước mặt cô, Triệu Tiêu không dám nhìn thẳng mặt rồng, khẩn trương gục đầu xuống.

“Ngẩng đầu lên.” Giọng nói rõ ràng mà lạnh lùng của Tổng Căn bay tới trên đỉnh đầu của cô.

Triệu Tiêu liền ngẩng đầu lên, sau đó hơi xoay mặt đi, đem má trái được coi là đẹp mắt để chống lại ánh mắt của Tổng Căn, tim đang nhảy lên nhảy xuống vô cùng vui sướng.

“Cổ em bị lệch sao?” Tổng Căn lại mở miệng hỏi.

Triệu Tiêu thất bại lắc đầu, sau đó nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp đẽ của Tổng Căn, khuôn mặt này giống với khuôn mặt của hoàng đế Đại Kỳ như đúc, nhưng mà trẻ tuổi hơn, thanh tú, mềm mại, cũng dễ gần hơn trước.

Tổng Căn xoay người lại, nhẹ nhàng đặt một bài thi, đề lấy ra trong cuốn “Bài tập khảo nghiệm trước khi thi” lên bàn không một tiếng động, trên mặt giấy là số điểm 17 khiến cho Triệu Tiêu hơi tò mò bèn cúi xuống nhìn, sau đó phát hiện bài thi này chính là của cô.

Mẫu bài thi toán học ở sơ trung, trừ phần đề thi và phần chỗ trống để làm bài ra thì còn lại đều để trống, nhưng phía dưới chỗ ghi bài giải chỉ viết một chữ “Giải”, nhưng cũng chỉ có 1 chữ “Giải” mà thôi.

Cho nên số điểm 17 này là do chép lại đề cùng với chọn đề mà đạt được, Triệu Tiêu nhìn bài thi của chính mình, khóe môi không nhịn được mà nhếch lên: “Hoàng Thượng, so với lần trước thì em tiến bộ được hai điểm đấy..”

Nhưng đối với 2 điểm tiến bộ này của cô thì Triệu Tổng không hề khen ngợi mà lại khiêu khích: “Triệu Tiêu, em tự mình nghĩ lại đi, thành tích này giống y như hồi ban hai (sơ nhị) vậy.”

Triệu Tiêu xấu hổ cúi đầu xuống, sau đó nghĩ đến mẫu quảng cáo mà hôm nay cô nhìn thấy trên TV, trên khuôn mặt hiện lên vẻ hưng phấn, cô ngẩng đầu nhìn về phía Tổng Căn, trong mắt hiện lên tia chờ mong: “Anh thấy trường dạy nấu ăn Đông Phương như thế nào?”

Khóe miệng Tổng Căn hơi run rẩy...

“Còn một trường nữa...” Triệu Tiêu liền nhớ lại, “Trường kỹ thuật Bắc Đại, là trường kỹ thuật chuyên ngành về máy tính hàng đầu, bao luôn cả công việc, học phí chỉ cần 9999 đồng...Anh cảm thấy như thế nào?”

Đuôi mắt của Tống Cẩn nhếch lên, sau đó đem cuốn “Bài tập khảo nghiệm trước khi thi” ném cho cô: “Mỗi ngày em phải làm mười trang, sau đó anh sẽ kiểm tra.”

Triệu Tiêu ôm cuốn sách Tống Cẩn ném cho cô, thiếu chút nữa muốn khóc: “Hoàng Thượng à, các giáo viên đã cho bài tập rất nhiều rồi.”

Rõ ràng là Tống Cẩn không muốn tiếp tục chú ý tới cô nữa, vung tay xuống: “Làm tiếp đi...”

Triệu Tiêu không thể phản bác được, chỉ có thể ôm sách, nhẹ nhàng nói một câu: “Vây...vây...Nô tì xin phép được cáo lui trước.”

11 giờ đêm, Triệu Tiêu vẫn còn ngồi trên bàn học để kháng chiến trường kỳ với cuốn “Bài tập khảo nghiệm trước khi thi”, cô lật đến tờ sau cùng, đáp án nằm ở trang sau đã sớm bị Tống Cẩn xé trước.

Triệu Tiêu xoa xoa đôi mắt phát đau của mình, nếu lúc này còn đang ở Đại Kỳ thì cô đã sớm được hai cung nữ Tiểu Lan và Tiểu Lục hầu hạ đi ngủ rồi.

Thật ra Tống Cẩn nói không sai, tất nhiên là cô phải thi cùng với anh vào chung một trường rồi, cô không thể tách rời anh được, ở cái nơi xa lạ này, nếu rời khỏi anh thì cô sẽ không thể tự mình bước đi, cho dù cô đã ở đây được hai năm đi nữa.

Không công bằng, không hề công bằng tí nào, rõ ràng là cùng nhau đi đến nơi này, vậy mà Tống Cẩn lại tốt hơn cô nhiều lắm, tuy lúc vừa mới bắt đầu anh đã ném mìn thất bại, chỉ có điều lúc kiểm tra Tống Cẩn cũng đã đạt được hơn 80 điểm, còn cô được hơn mười điểm, lúc anh đạt 90 điểm, cô vẫn chỉ hơn mười điểm, sự tiến bộ của cô chính là đạt khoảng hơn ba mươi hay ba mươi điểm mà thôi.

Triệu Tiêu bị ai vùi đầu vào trong chăn, căn bản là không ai có thể hiểu được sự bi ai này của cô, cô vốn tưởng rằng Tống Cẩn cũng có thể giải bài cho cô, ai ngờ anh lại mắng cô ngu ngốc.

Bao nhiêu số nguyên tố có hai chữ số, phương trình giải năm lần, axit sunfuric, clo hidric, axit amin, khí hydro, heli, liti, berylin, boron, cacbon, mạch điện trở tăng tốc độ, còn có mỗi ngày phải niệm “how are you”, những thứ này là cái mặt mả quỷ quái gì vậy?

How are you?

Fine.

Fine cái đầu á, very bad được không?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2

Editor: Preiya

Buổi tối, Triệu Tiêu nằm mơ, trong giấc mơ cô nhìn thấy cung điện nguy nga tráng lệ của Đại Kỳ, mái ngói cao cao màu đỏ hồng, cột trụ màu đỏ tươi có khắc hình rồng màu vàng quần xung quanh, đỉnh thủy tạ được xây dựng tinh xảo, còn có Ngự Hoa Viên, nơi có trăm hoa đua nở.

Trong giấc mơ này, mọi người đang tham dự buổi tiệc mừng sinh nhật Hoàng đế , cả hậu cung đều sáng rực rỡ bởi những chiếc đèn lồng đỏ được treo ở trên cao, buổi tiệc được tổ chức trong Ngự Hoa Viên, các nhạc công đang biểu diễn tài nghệ của mình còn các nhóm phi tần đang nhao nhao dâng lễ.

Triệu Tiêu đang quỳ gối dưới ngai rồng thật cao, không dám thở mạnh, tiểu thái giám cầm lấy một tờ giấy thi màu đỏ, hắng giọng đọc: “Tiêu phi dâng lên một bài thi 27 điểm.”

Tống Cẩn đang ngồi trên ngai vàng liền nhíu mày: “Mang xuống đi.”

Đúng lúc này, “Dung phi nương nương giá lâm..”

Cố Ấu Dung mặc một bộ triều bào bằng gấm có thêu hình chim Phượng đang ung dung đi tới, nàng ta thi lễ với Tống Cẩn rồi mỉm cười nói: “Nô tì cũng dâng lên một bài thi đề làm vật mừng thọ, cầu nguyện cho Hoàng Thượng được vạn thọ vô cương, thánh thể an khang.”

Tống Cẩn đang ngồi trên long ngai liền híp mắt lại: “Bao nhiêu điểm?”

Cố Ấu Dung ngừng đầu, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo: “80 phẩy 9.”

Tống Cẩn vô cùng hài lòng, cười cười: “Thưởng cho một đôi ngọc như ý.”

Triệu Tiêu từ trong mơ giật mình tỉnh lại, trên trán sớm ướt đầm mồ hôi.

Lúc Triệu Tiêu rời khỏi giường thì ngáp liên tục, khi cô đứng trước gương đánh răng mới phát hiện ra là vành mắt của mình đen thui thui lù. Đánh răng, rửa mặt, xức một chút kem dưỡng da hiệu Đại Bảo, matxa cho đến khi mặt hoàn toàn hấp thu rồi soi gương chớp chớp mắt, cô gái bên trong gương thật sự vô cùng giống với Triệu Tiêu Nhi, mà bộ dáng của Tổng Cận ở nơi này cũng giống hoàng đế như đúc vậy.

Triệu Tiêu uống xong sữa buổi sáng, lúc ra cửa lại gặp ngay Tổng Cận cũng đang bước ra cửa, Triệu Tiêu liền hạ giọng gọi một câu: “Hoàng Thượng...”

Tổng Cận hất hất khuôn mặt đẹp trai của anh lên, đem ba lô đen vác lên vai trái, đầu cũng không hề quay lại, đi thẳng.

“Hoàng... Tổng Cận... Đợi em với...” Triệu Tiêu vội vàng đuổi theo sau Tổng Cận, sau đó nhắm mắt nhắm mũi đi theo anh đến chỗ trạm xe bus và cùng nhau lên chiếc xe mang số hiệu 602.

Tuyến xe bus đi ngang học viện này luôn đông đúc chen chúc, sau khi Tổng Cận lên xe là đã có 2 cô bé lách qua chỗ anh để chào hỏi: “Xin chào Tổng Cận, thật khéo quá.”

Tổng Cận ngước mắt lên, vờ như không thấy.

Triệu Tiêu cũng di chuyển đến cạnh Tổng Cận, cô cũng cúi đầu xem như không thấy, lúc xe bus di chuyển làm tay vịn của cô hơi chao đảo nên xích lại gần anh một chút, kết quả là Tổng Cận nhìn cô với ánh mắt đầy ghét bỏ.

Triệu Tiêu ngẩng đầu lên cười ngốc với anh: “Ha ha... ha ha...”

Tổng Cận: “...”

Xe bus dừng lại tại trường thực nghiệm sơ trung của thành phố S, từng học sinh mang cặp sách lần lượt xuống xe. Triệu Tiêu nhắm mắt đi theo đuôi Tổng Cận, ngẫu nhiên trên đường sẽ có người chào hỏi anh, gặp người quen Tổng Cận sẽ gật đầu nhẹ để chào lại.

Trong trường học, Tổng Cận có biệt danh là “Kẻ kiêu ngạo”, cho nên đối với quan hệ với bạn học chỉ đơn giản là xã giao, nhưng dĩ nhiên cũng có người không sợ chết- Trương Nam chạy tới ôm lấy bả vai của Tổng Cận: “Xin chào, sao cậu lại đi sớm thế.”

Chống lại gương mặt sáng lạn của cậu là gương mặt lạnh lùng của Tổng Cận, Trương Nam bèn bấu môi thu vẻ tươi cười lại, sau đó quay đầu chào hỏi với Triệu Tiêu: “Cái đuôi, cậu cũng thức dậy sớm quá nhỉ.”

Triệu Tiêu quay đầu đi, tuy cô không kiêu ngạo như Tổng Cận, nhưng vẫn muốn có được một chút tư thế, bèn ngẩng đầu lên đuổi kịp bước chân của anh.

Đi đến cửa lớp học, bên trong đã có tiếng đọc sách, Tổng Cận đẩy cửa phòng họ đi vào, tốp năm tốp ba học sinh liền quay lại nhìn anh, sau đó về mặt kính sợ của họ đã biến mất và tiếp tục học bài.

Tổng Cận đi đến vị trí thứ hai từ bên trái đếm ngược lên, lôi ghế dựa ra, sau đó miễn cưỡng phát tay áo ở phía sau lưng ra hiệu ngồi xuống.

Triệu Tiêu đi theo Tổng Cận, ngồi xuống cạnh anh, vô cùng căng thẳng.

Đúng vậy, bọn họ ngồi cùng bàn, mà còn ngồi chung như vậy đã hơn hai năm nay rồi.

Mông Triệu Tiêu vừa tiếp xúc với băng ghế lạnh lẽo, người ngồi trước mặt cô là Mộ Thanh đã quay đầu lại, ghé vào bàn Triệu Tiêu hỏi cô: “Tối hôm qua cậu có xem phim “Đại Thanh Nhục Hề” không, thật sự là khiến mình khóc muốn chết, nữ chính cứ như vậy mà chết rồi.” Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn [le.quy.don.com](#), nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Có đôi khi Triệu Tiêu cảm thấy nơi này thật sự rất tốt, ví dụ như khoai tây chiên ăn rất ngon, nhưng tại sao ở đây lại có nhiều bộ phim nói về xuyên không như vậy?

“Mình có xem.” Cô cầm lấy quyển sách Tiếng Anh sơ trung lên, thờ ơ lật bừa một trang để trước mặt.

Mộ Thanh kích động nắm lấy tay cô: “Hoàng đế vô cùng thâm tình đúng không?”

Đúng lúc này, người ngồi phía trước Tổng Cận là Trương Nam đã tạt một gáo nước lạnh vào Mộ Thanh: “Sao trong não của con gái các cậu lại có vấn đề như thế nhỉ, Hoàng đế làm sao mà thâm tình được, đúng không, Tổng Cận?”

Đối với câu hỏi của Trương Nam, Tổng Cận ngoảnh mặt làm ngơ.

Mỗi lần Trương Nam bị Tổng Cận ghề lạnh, cậu ta lại đem trận tuyết đặt lên người của Triệu Tiêu và bắt đầu phát biểu quan điểm của mình cho cô nghe: “Tôi khuyên bọn con gái các cậu nên xem ít phim truyền hình lại một chút đi, nó không đáng tin đâu, xem nhiều về sau khó mà lấy chồng lắm.”

Mộ Thanh không phục liền trợn mắt nhìn Trương Nam.

“Không tin lời của tôi nói thì thôi, nói cho các cậu nghe, thật ra mỗi người đàn ông đều khao khát mình có một hậu cung riêng, bên trong tốt nhất nên có tam cung lục viện, 5000 hay 6000 gì đó...” Nói đến đây, Trương Nam không nhịn được mà hỏi tiếp Tổng Cận: “Phải vậy không, Tổng Cận?”

Triệu Tiêu yên lặng vùi đầu vào sách Tiếng Anh, quả thật anh ấy đã có nguyên một hậu cung thật sự rồi.

Nghĩ như vậy, Triệu Tiêu liếc mắt nhìn sang Tống Cẩn, muốn nghe anh nói một chút và sẽ có vẻ mặt gì, nhưng đáng tiếc là vẻ mặt của Tống Cẩn vẫn không thay đổi, anh ngẩng đầu lên, hai tay cầm lấy quyển sách ở trên bàn và nhẹ nhàng ném ra: “Cậu về chỗ được chưa?”

Trương Nam liếc cậu một cái rồi phần nộ quay đầu lên.

Cách ngày thi còn 30 ngày, Triệu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn câu khẩu hiệu nhắc nhở treo trên bảng đen, mỗi lần nhìn dòng chữ đỏ thắm kia thì trong lòng cô lại thêm một lần run sợ- “Sẵn sàng nghênh chiến với cuộc thi, nỗi giảo chờ trời sáng thì sẽ toàn thắng.”

Tống Cẩn từng giải thích cho cô rằng: “Đây là một phương thức để lựa chọn nhân tài ở chỗ này, không khác nhiều với cách của chúng ta ở nơi đó cho lắm.”

Triệu Tiêu đau đầu nhìn bảng chữ cái trên sách Tiếng Anh, làm sao có thể cũng gần như vậy được chứ, khác nhiều lắm.

Cô bắt đầu tụng những dòng tiếng Anh mà mình ghi chép:

Unit 1

-used to do sth: đã từng làm việc gì

-be used to doing sth: là thói quen hay làm gì

Đột nhiên có tiếng cười nhẹ truyền vào bên tai trái, Triệu Tiêu quay đầu lại thì thấy Tống Cẩn đang cúi đầu đọc sách, vẻ mặt đứng đắn như cũ, bộ dáng vô cùng chăm chú giống như lúc phê duyệt tấu chương.

Người người đều sợ Tống Cẩn, Triệu Tiêu lại càng sợ hơn, cô sợ một ngày nào đó nếu đột nhiên phải trở về, giả sử nếu mình đắc tội với anh ở nơi này thì sau khi trở về anh nhất định sẽ tính sổ với cô mất.

Cho nên, mặc kệ là quán tính hay gì đó, sau khi đã suy xét kỹ càng các thứ, Triệu Tiêu dùng thái độ vô cùng kính cẩn và cẩn thận để đối đãi với Tống Cẩn, việc anh đối xử tốt với cô, đó là “Hoàng ân rộng lượng”, nếu như Tống Cẩn không vừa ý với cô thì tốt nhất là trước tiên cô nên nói một tiếng: “Hoàng Thượng, nô tỳ biết sai rồi.”

Nếu không làm thế thì một ngày nào đó quay về, cô chờ bị xử lý đi, lòng dạ Tống Cẩn vô cùng hẹp hòi, cô cũng không phải chưa từng thấy qua đâu.

Thời gian ở trường luôn trôi qua rất chậm cho nên Triệu Tiêu rất dễ bị thần thờ, tiết 1, tiết 2 vẫn còn tốt một chút nhưng đợi đến tiết 3, tiết 4 thì cô vừa đói lại vừa mệt, cả người gần như nằm úp sấp trên bàn.

Triệu Tiêu nghiêng đầu nhìn Tống Cẩn, lưng anh vẫn thẳng tắp như cũ, dường như gặp phải cái gì khó hiểu, mặt hơi nhăn lại rồi lấy bút ra ghi chép.

Bởi vì dù có nói gì thì Tống Cẩn vẫn là Hoàng đế đương triều đã nhiều năm như vậy, cho nên anh đã luyện được dáng ngồi của bậc đế vương, thêm một điều nữa là thân thể này cũng sắp cao khoảng 1m8, đã dẫn đến một việc nghiêm trọng, đó là những bạn học ngồi ở đằng sau anh phải nghiêng đầu qua mới thấy được bảng đen.

Có một lần, một bạn học xui xẻo đã có ý kiến đề cập đến vấn đề này, kết quả là bị một ánh mắt của Tống Cẩn làm cho ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Người ngồi bên cạnh là Triệu Tiêu cũng rất muốn mở miệng nói 1 câu rằng: “Hoàng Thượng à, chúng ta không thể ngang ngược như thế được đâu, đây là địa bàn của bọn họ mà.”

Triệu Tiêu vô cùng thích đồ ăn vặt ở nơi này, khoai tây chiên, trà sữa, kem cây, còn có nước ngọt có ga chua chua ngọt ngọt nữa, tuy nhiên mỗi lần uống nó xong cô đều bị nấc cụt, nhưng sau đó thì đúng như 3 chữ mà TV đã nói: “Lạnh buốt giá, lạnh thấu tim!”, vô cùng sung sướng!

Giữa trưa, Triệu Tiêu và Tống Cẩn đều ăn cơm ở trong căn tin trường, trước khi ăn cơm cô lại sẽ uống một chai nước ngọt có ga.

Nói ra thì năng lực thích ứng của Tống Cẩn mạnh hơn cô, ví dụ như đối diện với Toán Lý Hóa mạnh như hổ dữ, nhưng vẫn còn những cái khác- Triệu Tiêu bụng hai chiếc lồng chứa toàn thức ăn ngon chạy đến chỗ cửa sổ nơi Tống Cẩn đang đợi cô, để đồ ăn xuống rồi lại chạy đến góc khuất tránh để lấy thức ăn.

Việc này là do An công công hoặc Tiểu Thuận Tử và Tiểu Dịch Tử, ngoài ra còn có sủng phi Cố Ấu Dung làm, hiện tại bây giờ đều đẩy lên đầu cô rồi.

Lúc Triệu Tiêu đưa đồ ăn cho Tống Cẩn, cô nhỏ giọng mở miệng: “Hoàng Thượng, về sau lúc em đi lấy đồ ăn thì anh có thể đi lấy đồ ăn được rồi.”

Tống Cẩn ngược mắt nhìn cô một cái rồi buông đũa xuống.

Triệu Tiêu lo lắng nhìn anh, thiếu chút nữa là bật khóc: “Hoàng Thượng, nô tỳ chỉ nói đùa thôi mà...”

Sau khi buổi học kết thúc là xong ư? Không, sau bữa chiều còn có 3 tiết tự học buổi tối đang chờ bạn đấy.

Cho đến khi tiết tự học buổi tối kết thúc, Triệu Tiêu mới có cảm giác là mình đã được giải phóng, nhưng cũng chỉ là giải phóng được một ngày, ngày mai vẫn phải tiếp tục.

Ngồi trên xe bus về nhà, tuy đã quen với việc ngrà xe như nước và nhà cao tầng ở thành phố S này, nhưng mỗi lần như vậy Triệu Tiêu đều dùng ánh mắt ngược ra bên ngoài.

Phía bên ngoài cao ốc treo hình ảnh của một cô gái thật đẹp, Triệu Tiêu thầm so sánh cô ta và sùng phi Cố Ấu Dung, thật là khó phân thắng bại mà.

“Mỗi ngày đều nhìn thấy, không chán sao?” Đột nhiên Tổng Cần hỏi một câu, cô quay đầu lại nhìn anh, nhưng vẻ mặt Tổng Cần vẫn giống như là mọi chuyện không liên quan tới mình.

Triệu Tiêu liền giải thích: “Nô tì chỉ cảm thấy sao mà đẹp quá. ...”

Tổng Cần hừ một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

So với cô, Tổng Cần đối với những chuyện hay vật kỳ lạ ở nơi này đều bày tỏ thái độ không quan tâm tới, về sau Triệu Tiêu đã đoán ra rằng: Ở Đại Kỳ, Tổng Cần luôn được người ta khen ngợi là một vị Hoàng đế tốt, càng được khen ngợi thì càng nghĩ rằng mình đang thống trị một đất nước có thiên hạ thái bình, kết quả là lúc đến nơi này mới nhìn thấy những kiến thức và cảnh dân cư an lạc chân chính, đối với người cao ngạo như anh mà nói thì khó tránh khỏi thất vọng, cô nghĩ rằng anh đang cảm thấy như thế.

Xe bus đến trạm dừng, không cần Tổng Cần phải nhắc nhở, Triệu Tiêu nhanh chóng cầm lấy cặp sách và đứng lên, lúc đứng lên thì gặp cảnh hành khách đang chen chúc, Tổng Cần liền dặn cô một câu: “Nhiều người như vậy, cẩn thận một chút.”

Trong nháy mắt đó, dường như có một dòng nước ấm chảy qua tim của Triệu Tiêu, đem một phần trái tim của cô biến thành con thỏ nhảy loạn, có chút ấm áp, cũng đang reo hò.

Lúc còn ở hậu cung của Đại Kỳ, có một lần đi dạo qua Ngự Hoa Viên, Triệu Tiêu vô tình nghe thấy Cố Ấu Dung nói một câu cùng với những người chị em gái của nàng ta: “Hoàng Thượng thật sự là một người vô cùng dịu dàng.”

Triệu Tiêu mở to đôi mắt đen láy nhìn Tổng Cần, câu “cẩn thận một chút” anh vừa mới nói ra kia, chẳng lẽ lại chính là sự dịu dàng của Hoàng Thượng sao? Ở trong hậu cung của Đại Kỳ năm năm, cô chưa từng được cảm thụ bộ dáng “dịu dàng” này của anh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 3

Editor: Preiya

Lúc xuống xe, Tổng Cần sẽ nắm tay Triệu Tiêu, trước kia Tổng Cần cũng thường nắm tay cô, khi đó cô chỉ vừa mới vào cung, Tổng Cần đã nắm tay cô đi dạo nửa vòng hoàng cung, đi dạo xong còn nói với cô rằng: “Tiêu Nhi à, trầm hy vọng nàng sẽ thích nơi này.”

Không tới nửa tháng sau, Cố Ấu Dung đã tiến cung, sau đó Triệu Tiêu thấy Tổng Cần nắm tay Cố Ấu Dung đi dạo hoàng cung, mà việc đi dạo này đã diễn ra nhiều năm rồi.

Thật ra Triệu Tiêu hiểu rất rõ, Tổng Cần mang cô đi dạo hoàng cung là bởi vì cô là con gái của nhà họ Triệu, còn việc anh mang Cố Ấu Dung đi dạo là bởi vì thích nàng ta.

Cô và Tổng Cần người trước kẻ sau đi trên cầu thang của khu nhà, lúc đi tới chỗ rẽ của cầu thang, Triệu Tiêu nói với Tổng Cần đang đi trước: “Hoàng... Tổng Cần, dây giày của anh bị rút ra kia...”

Tổng Cần liền ngược xuống nhìn theo bản năng, đúng lúc này, Triệu Tiêu cộc cộc cộc” chạy vượt lên phía trước Tổng Cần như một con thỏ nhỏ, “Vù” một tiếng đã vượt khỏi người anh, sau đó đi đến chỗ cửa nhà mình.

Dựa vào cái gì mà mỗi lần đi cùng cô lại phải đi ở đằng sau anh chứ, Triệu Tiêu dùng chìa khóa mở cửa nhà, lúc cô sắp bước vào trong thì quay đầu lại nhìn, Tổng Cần vẫn đang đứng ở chỗ ngã rẽ, ánh sáng đèn từ hàng hiên chiếu xuống khuôn mặt anh, làm tôn lên đôi mắt sáng lấp lánh đó.

Một tia nghi ngờ hiện lên trong đôi mắt của anh, ngay tại lúc anh đang muốn mở miệng nói chuyện thì Triệu Tiêu đã đóng mạnh cửa lại.

Đóng cửa lại xong, Triệu Tiêu đưa tay lên sờ trái tim đang đập bùm bùm này của mình, xong đòi rồi, cô cư nhiên dám ở đi trước Hoàng Thượng, tội này

đáng bị tru di đấy!

Khi Triệu Tiêu mới tới nơi này, cô vô cùng không có cảm giác an toàn, có một khoảng thời gian sẽ không dám nói chuyện với bất kỳ ai, nhưng hiện tại cô lại cực kỳ thích uống nước ngọt có ga của nơi này, nhưng lúc vừa mới biết nó, bảo cô chạm vào cô cũng không dám chạm vào loại nước giống như nước bọt này, màu của nó rất giống màu của chim hồng hạc.

Tổng Cận nói cho cô biết, trước tiên là không có biện pháp để trở về, ngàn vạn lần đừng để người khác phát hiện ra cô không phải Triệu Tiêu thật, mỗi ngày sau đó Triệu Tiêu cảm thấy vô cùng bất an và sợ hãi, cô liền cố hết sức để học và đọc sách của nơi này, đáng tiếc lại là chim ngốc bay trước, hướng chỉ cô lại là con chim ngốc học bay trễ nhiều năm như vậy, cô không có được tư chất thông minh như Tổng Cận đâu.

Nửa năm sau, sau khi từ trường về nhà, ba Triệu mẹ Triệu đem cuốn sổ thành tích của cô về cho cô xem: “Triệu Tiêu, lúc trước con còn thi được 34 điểm, nói đùa chứ bây giờ 10 điểm cũng có thể có, đúng là làm vứt đi mặt mũi của nhà họ Triệu chúng ta mà.” Nói xong, ba Triệu chất vấn cô cực kỳ nghiêm khắc: “Có phải con và Tổng Cận đang yêu đương gì không, lần này thành tích của nó cũng sụt giảm thê thảm đấy.”

Trong trường học, tất cả các học sinh đều cho rằng cô là cô dâu nhỏ của Tổng Cận.

Ở nhà, ba Triệu và mẹ Triệu cho rằng cô và Tổng Cận yêu đương sớm.

Cô mới không nói cho bọn họ biết, cô chỉ là một trong số những cô vợ của Tổng Cận mà thôi.

Trước khi đi ngủ Triệu Tiêu uống một chai nước có ga, lúc trở lại phòng ngủ thì gặp mẹ Triệu đi toilet, Triệu Tiêu liền đem chai nước giấu ra phía sau lưng mình.

Mẹ Triệu đưa tay ra chọt chọt vào cái ót của cô: “Đã nói với con bao nhiêu lần rồi hả, nước ngọt có ga không tốt cho não đâu, Tiêu Nhi à, mẹ không ép con, cũng không trông chờ con sẽ thi được điểm cao, nhưng con cũng cần phải lên cấp chứ, nếu không như vậy thì ngay cả cửa sau chúng ta cũng không đi được.”

Lúc đi ngủ, Triệu Tiêu vô cùng muốn biết “cửa sau” là cái gì, về sau cô mới biết rằng, thì ra “cửa sau” chính là một loại văn hóa của xã hội này.

Cách ngày thi càng gần, mỗi ngày Triệu Tiêu đều vô cùng sốt ruột.

Lúc nghỉ giữa tiết, cô gục đầu xuống sách bài tập đã làm được một nửa, đột nhiên nhớ tới việc mình còn chưa uống “Nước thần trước khi thi” của mẹ Triệu đưa, cô mò mẫm trong cặp sách lấy ra một bình nhỏ màu nâu rồi mở nắp ra uống hết.

“Em uống cái gì thế?” Tổng Cận hỏi cô.

Triệu Tiêu liếm liếm môi, đưa bình nước cho Tổng Cận xem: “Tam Lặc Tương.”

Đây là một loại thuốc tăng lực hoặc bổ não của Trung Quốc, gần giống như nước cốt gà Brand vậy đó.

Triệu Tiêu liếc nhìn về mặt của Tổng Cận, cô lặp lại câu quảng cáo mà mình đã nghe trên TV: “Tam Lặc Tương, chống mệt mỏi, uống Tam Lặc Tương nhẹ nhàng thoải mái, cô động tình hoa, nâng cao tinh thần dẫn đến nâng cao trí não để làm bài thi điểm cao hơn.”

Tổng Cận nhìn chiếc bình nhỏ trong tay cô, khóe miệng không nhin được mà cong lên, bên khóe môi của Triệu Tiêu ánh lên sáng bóng do vẫn còn dính một chút chất lỏng trong suốt, Tổng Cận dờn tầm mắt đi chỗ khác, bình thần nói: “Em uống thêm nhiều nữa đi, nói không chừng thật sự có thể tăng thêm 20 điểm nữa đấy.”

Triệu Tiêu thất vọng quay đầu sang bên kia, tiếp tục uống thứ chất lỏng thần kỳ trước khi thi này, uống tới khi nào hết thì thôi, Mộ Thanh ngồi đằng trước đã quay đầu lại, bắt đầu nổi hứng bà tám thảo luận tình huống trong phim với cô.

Triệu Tiêu vội vàng mở miệng: “Tối hôm qua mình không có xem phim Nhược Hề.”

Mộ Thanh kích động đập tay xuống bàn của cô: “Bây giờ mình không xem phim Nhược Hề nữa, đài Hương Tiêu vừa mới ra một bộ phim cung đấu mới, phim này hay lắm đấy, Tiêu Tiêu à, mình nhất định phải tiến cử cho cậu biết, phim này tên là: “Tham vọng của hoàng hậu Kim Chi trong hoàng cung bảo táp”.”

Triệu Tiêu “À...” một tiếng, đối với những phim nói về trong cung đình này, cô không hề hứng thú chút nào, cô chỉ thích xem quảng cáo mà thôi.

Mấy ngày trước, Mộ Thanh vẫn luôn thảo luận với Triệu Tiêu về vấn đề hoàng đế trong phim Nhược Hề có bao nhiêu là thâm tình, sau đó chuyển sang hậu cung bảo táp, Mộ Thanh lại đập tay lên bàn, cùng Triệu Tiêu phi nhô tên hoàng đế có bao nhiêu lăng nhăng kia: “Tiêu Tiêu, cậu nói xem, vợ của hoàng đế ở thời cổ đại nhiều như vậy, hẳn ta có thể “làm” được hết không?”

Được hay không được, đó là một vấn đề lớn, nếu như cô trả lời là không được thì sao nhỉ?

Lúc Mộ Thanh còn chưa nói xong, Triệu Tiêu đã căng thẳng đến mức tay chảy đầy mồ hôi, cô im lặng không nói gì và gục đầu xuống bàn, nhưng Mộ Thanh vẫn không chịu buông tha: “Cậu nói hẳn ta có làm có được không?”

Triệu Tiêu đau khổ ngẩng đầu lên: “Chắc là làm được...”

Đáp án này được không?

Kết quả, Trương Nam ngồi phía trước liền “Xùy” một tiếng, sau đó cũng xoay người lại và tham gia thảo luận đề tài này.

“Ngày hôm qua tôi đã đọc một quyển sách, nó viết rằng, mỗi đêm khi Hoàng đế ngủ hạnh phi tử đều uống một viên thuốc, nhưng mà uống nhiều thuốc đó cũng không tốt, cho nên trong lịch sử cũng không có nhiều vị Hoàng đế sống được lâu.” Nói đến đây, Trương Nam cười hai tiếng vô cùng quái dị: “Tiểu Tiểu, cậu nói đúng không nào? Đúng không hả?”

“Tôi không biết...” Triệu Tiểu vốn đang căng thẳng, cô liếc nhìn khuôn mặt xanh mét của Tống Cẩn, nhưng lại rất muốn cười, nên cô đang cố sức phồng hai má để gồng mình không cười ra tiếng, như vậy thật là khó chịu mà.

Thật ra, cô cũng rất muốn biết Tống Cẩn có uống viên thuốc đó như lời của Trương Nam nói hay không; nó có vị như thế nào, chẳng lẽ là một dạng thuốc nén của Tam Lạc Trương hay sao, nhẹ nhàng thoải mái, cũng là một loại thuốc chống mệt mỏi cực phẩm ư?

Tiết học sau cùng của buổi chiều là tiết thể dục, vốn là việc học ở Sơ Tam rất bận rộn nên không có thể dục, nay giáo viên chủ nhiệm lớp của bọn họ vì muốn để cho học sinh có tâm lý tốt nhất trước khi thi nên đã khôi phục lại môn thể dục, Triệu Tiểu có thể nói rằng cô ghét nhất là môn thể dục không?

Triệu Tiểu ghét nhất là lớp thể dục, vì có nguyên nhân. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lequydongdon.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Cô nhớ lại lần học thể dục đầu tiên ở nơi này, khóa trên đang muốn tiến hành tổ chức cuộc thi chạy 800m nên giáo viên nói hôm nay cần phải kiểm tra, tất cả mọi người đều bắt đầu than thở.

“Nữ sinh được ưu tiên, nữ chạy trước, nam sinh đến tập trung ở đây đi.” Giáo viên thể dục thổi còi, đi đằng trước.

Sau đó Triệu Tiểu bắt đầu bị Mộ Thanh kéo đến chỗ vạch xuất phát, tất cả một đám nữ sinh ồn ào đều đang ngồi xổm chuẩn bị chạy- nhưng Triệu Tiểu lại không hiểu vì sao phải làm như vậy cho lắm.

Nhìn thấy cô vẫn còn đang đứng, giáo viên thể dục liền nổi giận: “Em nữ sinh kia, mau ngồi xổm xuống đi, ngồi xổm xuống đó, không lẽ tôi chưa từng dạy động tác xuất phát cho em sao?”

Triệu Tiểu đau khổ quay sang nhìn Tống Cẩn đang quan sát cô cách đó không xa, anh lại im lặng quay mặt đi.

Giáo viên thể dục lại tức giận thúc giục cô hai tiếng: “Ngồi xổm xuống mau, ngồi xổm xuống đi!”

Triệu Tiểu học tư thế “Quỳ xuống” của các bạn học, sau khi cô liền “quỳ xuống”, giáo viên đã thôi không quát mắng cô nữa, nhưng ông ta lại bắt đầu hô to: “Mỗi người phải cố gắng để đạt được thành tích nhé!” Sau một tiếng vang lớn, lúc Triệu Tiểu DiễđầnlêQuýĐôn ngẩng đầu lên thì các nữ sinh đã bắt đầu rời khỏi hàng và liều mạng chạy về phía trước, chỉ có cô còn đang ngồi xổm trên vạch xuất phát với vẻ mặt mờ mịt.

“Chạy đi, chạy nhanh lên!” Giáo viên thể dục lại bắt đầu gào thét: “Em, đứa ngốc này lại thất thần cái gì thế hả, mau chạy đi, chạy nhanh lên...”

Bởi vì chuyện này mà giáo viên thể dục đã nhớ rõ mặt cô, mỗi lần có tiết thể dục đều mang cô ra làm trò đùa, rồi lại bảo cô lên làm làm động tác mẫu gì đó một lần, hơn nửa năm sau, Tống Cẩn đã khê mắng cô một câu rằng: “Em đúng là đồ đần độn mà, không biết xin nghỉ sao?”

Mỗi lần Tống Cẩn vì lớp thể dục mà mắng cô ngu ngốc, Triệu Tiểu nghĩ thầm, nếu như muốn để một nam sinh làm mẫu thì người đó chắc chắn là anh rồi, cô chỉ là bình phong mà thôi.

Trong lớp học thể dục cuối cùng trước khi kỳ thi diễn ra. giáo viên thể dục cũng không đưa ra nhiệm vụ gì, sau khi học sinh xếp thành hàng xong, ông cũng bắt đầu nói vài câu cổ vũ tinh thần một chút: “Tóm lại tôi hy vọng tất cả các em đều có thể đạt được thành tích tốt, mọi người có lòng tin không?”

“Có!” Mọi người trả lời bằng khí thế vô cùng oai hùng.”

“Tốt, tốt!” Giáo viên thể dục liền cười: “Tiết này thầy không dạy, nam sinh chơi bóng, còn nữ sinh thì có thể hoạt động tự do, còn nữa, Triệu Tiểu mau bước ra khỏi hàng và cùng thầy đi lấy dụng cụ thể dục.”

Triệu Tiểu cúi đầu bước ra khỏi hàng, giáo viên thể dục liền vỗ vai cô hai cái: “Em đi với thầy tới phòng thể dục nào.”

Triệu Tiểu đi theo giáo viên thể dục Đinh Tiểu Sơn tới phòng thể dục, tuy giáo viên này tên là Tiểu Sơn, nhưng lại là một người đàn ông Đông Bắc cao lớn, các học sinh đều lén lút gọi ông là Đinh Đại Sơn.

Trong phòng chứa dụng cụ, Đinh Đại Sơn ném cho cô một quả bóng rổ, rồi thuận miệng hỏi cô: “Triệu Tiểu à, về cuộc thi này em có cách gì không?”

Triệu Tiểu ngẩng đầu lên: “Thầy Đinh...”

“Đừng lo lắng, em đứa nhỏ này mỗi lần nói chuyện với thầy đều có vẻ mặt giống như thầy sắp ăn thịt em vậy đó.” Đinh Đại Sơn cười: “Phải cố lên nhé, vẫn có thể thi đậu Cao Trung, nếu như không đậu thì coi chừng Tống Cẩn sẽ không cần em nữa đâu...” “

Đình Đại Sơn lại ném cho cô một quả bóng rổ khác, Triệu Tiêu muốn chụp nhưng quả bóng lại rơi xuống đất và lăn đi xa.

Đình Tiểu Sơn lúc đầu đầy bất đắc dĩ: “Bề ngoài của em nhìn rất thông minh lanh lợi, nhưng sao mỗi lần ra cửa lại giống như không mang theo não thể nhỉ...”

Triệu Tiêu nhặt bóng xong, bước ra ngoài không hề gây tiếng động.

Đình Tiểu Sơn liền hô lớn với Triệu Tiêu: “Đừng giận mà, thầy chỉ nói đùa thôi.”

Ở lớp thể dục, Tổng Cận bị Trương Nam kéo đi chơi bóng rổ, còn Triệu Tiêu bị Mộ Thanh kéo đến chỗ bóng cây và tiếp tục tán gẫu về “Tham vọng của hoàng hậu Kim Chi trong hoàng cung bão táp.”

Triệu Tiêu ngồi trên bậc thang cao, một bên nghe Mộ Thanh phi nhỏ hành vi giống như ngựa đực của tên hoàng đế, một bên nhìn Tổng Cận chơi bóng rổ.

“Nếu như hoàng đế chỉ yêu một người thì khẳng định là những người phi tử khác của hắn ta sẽ rất đáng thương đó.” Mộ Thanh nói.

Triệu Tiêu gật đầu vô cùng đồng cảm: “Đúng là như vậy thật.”

Mộ Thanh liền kéo tay cô: “Cho nên nếu như thật sự được xuyên không thì mình muốn làm sủng phi, sau đó hoàng đế sẽ nói với mình là: “Mặc kệ là khát nước ba ngày, trẫm chỉ muốn uống một mình gáo nước của nàng thôi”, ha ha ha...”

Triệu Tiêu cũng cười, thuận miệng nói tiếp: “Làm sao có thể như vậy được chứ?”

Cô lại nhớ tới sủng phi Cố Ấu Dung, trong hậu cung của Đại Kỳ, nàng ta là người duy nhất được sủng ái, nhưng Tổng Cận cũng không chỉ uống một mình gáo nước của nàng ta, đối với Triệu Tiêu Nhi cô mà nói, nếu như phải xếp thứ bậc những người tranh sủng trong hậu cung, thì cô thuộc loại “kém nhất, không đáng để nhắc tới.”

Sau lớp thể dục là giờ cơm tối, Tổng Cận vẫn còn đang chơi bóng rổ cùng với những nam sinh khác, Triệu Tiêu tự động ngồi trên bậc thang chờ Tổng Cận, Mộ Thanh đi trước, nhìn cô nói đầy tiếc nuối: “Sớm hay muộn thì cậu cũng bị Tổng Cận ăn tới chết, không phải, cậu đã bị cậu ta ăn sạch rồi.”

Khoảng sáu phút trôi qua, Tổng Cận đã đi tới chỗ cô, anh mặc đồng phục thể dục đơn giản trên người lại càng thêm đẹp trai, Triệu Tiêu nghĩ anh mặc long bào và đồng phục thì cái nào cũng đẹp mắt cả, sau đó phát hiện ra, mình tới nơi này đã được hơn hai năm, vậy mà cô đã quên mất dáng vẻ lúc mặt long bào của anh, hoặc là lúc trước đây, cô cũng không được nhìn thấy anh mặc long bào nhiều lần.

Lúc Triệu Tiêu đang ngây người ra thì Tổng Cận đã chạy tới bên cạnh cô: “Xuống đây đi.”

Triệu Tiêu đứng trên bậc thang cao, lấy tay phui bụi trên người mình rồi nhảy xuống từng bậc.

Tổng Cận nhìn Triệu Tiêu đang nhảy nhót, nhẹ nhàng nở nụ cười, khoe môi cũng cong lên: “Lúc ở Đại Kỳ em cũng hay nhảy nhót giống một con thỏ thế này à?”

Triệu Tiêu ngẩng đầu lên, trong lòng có chút khó hiểu, bởi vì Tổng Cận rất ít nói chuyện của Đại Kỳ với cô.

Cúi đầu xuống, Triệu Tiêu lặng lẽ siết chặt tay lại, tâm tình đột nhiên trở nên rất tệ, thấp giọng mồm miệng: “Mới không có đâu, lúc anh viết chiếu lập em làm phi tần, không phải anh đã viết em “Ôn nhu, lương thiện, đôn hậu, đoan trang thực đức, tư tính nhanh nhạy” ư?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 4

Đột nhiên tâm tình của Triệu Tiêu trở nên không tốt là vì cô nhớ Đại Kỳ, nhớ tới ba người anh trai đã hy sinh thân mình vì đất nước.

Ở Đại Kỳ, chiến sĩ quên mình vì đất nước là niềm vinh dự rất lớn của cả gia tộc, Triệu Tiêu còn nhớ rõ sau khi anh trai cô qua đời thì cô nhận được bức thư bí mật của phụ thân, ngăn cản vạn dân cô không được gây sự với Hoàng Đế, phụ thân nói cái chết của anh trai là có ý nghĩa, cái gọi là bí mật này chính là: cô thân là phi tử trong hậu cung, chuyện quan trọng nhất là phải hầu hạ Tổng Cận cho thật tốt, không cần phải hỏi nhiều đến những cái khác.

Triệu Tiêu ngước đầu lên nhìn Tổng Cận, Tổng Cận cũng nhử mày nhìn cô, sau đó tay anh nắm lấy bả vai của cô, Triệu Tiêu đang thất thần thiếu chút

nữa là té nhào vào trong lòng của anh.

Tổng Cẩn vô cùng tức giận, mở miệng nói: “Tuy rằng tư chất của em ngu ngốc, bản tính tương đối kiêu căng, nhưng nói trắng ra cũng là người lương thiện, trẫm luôn luôn lựa chọn người vợ có đức, cho nên đối với lời đoan trang thực được viết trong thánh chỉ mà nói, chính là vì trẫm đã cố gắng khen ngợi em rồi.”

Triệu Tiêu cúi đầu: “Cảm ơn Hoàng Thượng...”

Sắc mặt Tổng Cẩn đã hòa hoãn trở lại, sau đó liền hỏi cô một câu: “Com tối nay muốn ăn cái gì?”

Bởi vì Tổng Cẩn không thích những món ăn sắc sỡ màu sắc trong căn tin cho nên lúc ở trường học toàn là Triệu Tiêu đi mua com cho anh, lần này nếu như anh đã chủ động nói ra thì cô sẽ không bỏ qua được

.

“Em muốn ăn lẩu cay... Chính là loại lẩu có thể bỏ bất cứ thứ gì vào nấu chung đó...” Triệu Tiêu giương mắt nhìn Tổng Cẩn, cô cảm thấy sắc mặt của anh ngày càng không tốt, khẽ thì thầm: “Mộ Thanh nói cái này ăn rất ngon...”

Quán lẩu cay chật ních người, vai chạm vai, chân đụng chân, Triệu Tiêu khó khăn lắm mới tìm thấy một cái bàn nhỏ, cô và Tổng Cẩn cùng qua đó ngồi, trước khi anh ngồi xuống, Triệu Tiêu rút vài tờ khăn giấy lau ghế và vài vết dầu trên bàn.

Lau chùi xong, cô hỏi Tổng Cẩn: “Hoàng... Hoàng... Tổng Cẩn, anh muốn ăn gì?”

Tổng Cẩn đoán là cô lau không sạch, anh rút thêm vài tờ giấy lau bàn thêm lần nữa, cau mày nói: “Em tự xem rồi làm đi.”

Lúc còn ở Đại Kỳ, vị Hoàng Đế này rất khó hầu hạ, câu cửa miệng chính là: “Ngươi tự xem rồi làm đi”, trước kia gã thái giám Tiểu Anh Từ luôn rất giỏi trong việc phán đoán thánh ý, cho nên mới leo lên được vị trí này.

Triệu Tiêu cảm kẹp gấp bằng sắt, đối mặt với đủ loại thịt viên và rau củ, cô nên chọn cái gì mới tốt đây?

Đột nhiên cô nhớ tới cung nữ Lục Quán đã từng hầu hạ bên cạnh mình, nàng vì cô mà đến cung của Cố Ấu Dung để thăm dò xem hoàng đế thích cái gì, nghe một vị cung nữ bên kia nói rằng, Hoàng Đế thích nhất là món đầu sư tử hầm do chính tay Dung phi làm.

Có lẽ Tổng Cẩn sẽ thích ăn loại thức ăn có hình tròn nhỉ?

Triệu Tiêu cúi đầu nhìn các loại thức ăn trong tủ lạnh, cô muốn lấy cho Tổng Cẩn mỗi thứ một loại.

Lấy xong mọi thứ, Triệu Tiêu trở về chỗ ngồi, Tổng Cẩn hỏi cô: “Lấy cái gì vậy?”

Triệu Tiêu liền cười: “Là thứ mà anh thích ăn...”

Tổng Cẩn nghi ngờ liếc nhìn Triệu Tiêu một cái rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Ông chủ rất nhanh đã bung hai tô lẩu cay lên, Triệu Tiêu nhanh chóng đưa đôi đũa duy nhất cho Tổng Cẩn, Tổng Cẩn nhận lấy đôi đũa, nhìn chằm chằm vào các loại thịt viên trong tô, anh nhìn xuống rồi gấp một viên thịt hồng nhạt lên rồi hỏi: “Đây là cái gì?”

Triệu Tiêu nhìn nó: “Tôm viên.”

Tổng Cẩn lại gấp thêm một viên thịt có màu đậm hơn nữa: “Còn cái này?”

Triệu Tiêu suy nghĩ một chút: “Là cà rốt viên.”

“Cái này thì sao?”

“Thịt heo viên.”

Tổng Cẩn lại gấp một viên thịt có kích thước càng lớn hơn nữa cho Triệu Tiêu xem: “Nó là cái gì vậy?”

Triệu Tiêu chớp chớp mắt: “Hình như là tính hoàn trâu thì phải...”

Tổng Cẩn: “...”

Cuối cùng, tất cả các loại thịt viên mà Triệu Tiêu lấy cho Tổng Cẩn đều vào bụng cô hết.

Lúc rời khỏi quán lẩu cay, Triệu Tiêu không muốn nhắc tới phản ứng của Tổng Cẩn nữa, rõ ràng là ăn rất ngon mà, tại sao anh lại có dáng vẻ khùng bô như vậy, người ta nói đó chỉ là cái tên thôi, không phải là tính hoàn trâu thật đâu.

Tuy ngoài miệng Triệu Tiêu không dám nói cái gì, nhưng trong lòng đã phỉ nhổ Tổng Cẩn hàng trăm lần, đây không phải là Hoàng Cung Đại Kỳ của anh,

không có Ngự Thiện Phòng, cũng không có đầu sư tử hằm của Dung phi nương nương, thích ăn hay không, dù đói bụng cũng không liên quan gì tới cô cả.

Đúng lúc này, Tổng Cẩn chỉ tay vào một quán cháo: “Mua cho anh một phần cháo hải sản đi.”

Triệu Tiêu chống lại ánh mắt của Tổng Cẩn, sau vài giây, cô cúi đầu xuống, khẽ nói: “Vâng, em sẽ lập tức đi mua ngay đây...”

Triệu Tiêu còn nhớ rõ, tiết học “giáo dục, tìm hiểu về sinh lý của thiếu niên” của giáo viên Ngữ Văn, phần lớn thời gian đều nói về chủ đề “Nô lệ”, tiết học này là tiết học mà sau khi Triệu Tiêu nghe xong cực kỳ ấn tượng.

Cô chính là một điển hình của “người nô tài”, vẻ mặt vô cùng kính cẩn, tuy thái độ khúm núm, nịnh bợ đối với Tổng Cẩn ở Đại Kỳ rất bình thường, nhưng đã đến đây rồi, không phải là cô muốn thích ứng trong mọi hoàn cảnh sao? Kết quả là vẫn cúi đầu xưng thần, xu nịnh và chiều theo ý của Tổng Cẩn.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng Triệu Tiêu cảm thấy cái “tính nô” này đã xâm nhập vào xương tủy của cô rồi, ở trước mặt Tổng Cẩn, cô luôn ý lại, đi theo, bị động, phụ thuộc vào anh....

Giống như Mộ Thanh đã nói, người đáng thương tất nhiên là cũng đáng hận, cô đích thực là nô lệ mà, đáng giận vô cùng!

Nhưng mà nếu bắt Triệu Tiêu phải nghĩ cách, nói đến chuyện nghĩ cách thì có cho cả ngày cô cũng không nghĩ ra được cách nào cả. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê.quý.đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng coppy không xin phép.

Trước ngày thi là ngày nghỉ ngơi cuối cùng, mẹ Triệu và ba Triệu sẽ để cô ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, sau mấy giờ ngồi viết bài văn theo văn mẫu, Triệu Tiêu liền nằm trên ghế sofa ăn bánh và xem quảng cáo trên TV.

“Chỉ có 999 đồng, điện thoại di động khám vàng và kim cương sẽ thuộc về bạn.”

Triệu Tiêu chăm chú nghe đôi MC nam nữ giới thiệu, trong lòng có chút rung động.

Lúc quảng cáo thứ hai được chiếu thì chuông cửa vang lên, Triệu Tiêu kéo đôi chân mang dép lê ra mở cửa.

Tổng Cẩn đứng ở ngoài cửa ghé mắt vào trong: “Bọn họ đâu?” Người mà anh nhắc đến chính là ba mẹ Triệu.

Triệu Tiêu liếc nhìn bên trong: “Họ ra ngoài rồi.”

Tổng Cẩn vượt qua người cô để lách người vào nhà, lúc đi vào anh thấy TV chưa có tắt, không kiểm được mà nhú mày, sau đó kéo ghế sofa rồi ngồi xuống.

Triệu Tiêu hỏi: “Người muốn uống gì không?”

Tổng Cẩn lại ném ra câu: “Gì cũng được.”, Triệu Tiêu lại quay về chỗ tủ lạnh và cầm lấy chai nước ngọt có ga mà mình yêu thích nhất.

Trái lại Tổng Cẩn cũng không tỏ thái độ gì, anh mở nắp rồi uống.

“Hoàng Thượng... anh tìm em... Tìm nô tỳ... Có chuyện gì không?” Triệu Tiêu đứng trước mặt Tổng Cẩn, hỏi.

Tổng Cẩn liền chìa chìa cảm: “Lại đây ngồi xuống đi.”

Triệu Tiêu bèn ngồi xuống bên cạnh, Tổng Cẩn xoay người lại, hắng giọng hỏi: “Về chuyện thi cử, ba mẹ Triệu không nói gì với em sao?”

Triệu Tiêu suy nghĩ một chút: “Có đó, họ nói em hãy cố gắng thi tốt, nếu không thi không đi cửa sau được.”

Tổng Cẩn cười khê: “Vậy thì cố mà thi tốt đi.”

Triệu Tiêu nghiêm túc đặt câu hỏi: “Cửa sau là cái gì?”

Tổng Cẩn sắp xếp từ ngữ một lúc rồi mới giải thích cho Triệu Tiêu hiểu: “Trẫm cũng vô tình nghe được, có lần Tổng Minh Viễn và Triệu Tề có tán gẫu về chuyện thành tích của em, sau đó bọn họ nói rằng em có một vị chú hay bác gì đó làm bộ trưởng bộ giáo dục, bộ trưởng... Đại khái là nơi này chúng ta có quen một quan phủ, trong tay có nắm chút quyền lực.”

“Em hiểu rồi.” Triệu Tiêu đã hiểu, sau đó dùng vẻ mặt hưng phấn nhìn Tổng Cẩn: “Dù sao thì thi không đậu cũng có thể đi bằng cửa sau được, có đúng là em không cần thi nữa phải không?”

Mặt Tổng Cẩn sa sầm, hừ lạnh một tiếng: “Triệu Tiêu, đừng có mơ đẹp quá, ở nơi này em cho là mình có người chú bác làm quan lớn tới đâu, trẫm nói cho em biết, luận về cấp bậc mà nói thì hẳn chỉ là một tên quan phủ mà thôi.”

Triệu Tiêu liên tục gật đầu: “Dạ dạ dạ.”

Cô thật ngại nói cho Tổng Cẩn biết là, một viên quan phủ ở nơi này còn lớn hơn cả Thừa Tướng ở Đại Kỳ rất nhiều nữa đấy, giống như cô thuộc hàng

nhất phẩm, vị trí này ở hậu cung chính là vô cùng dễ chịu.

Buổi tối ba Triệu mẹ Triệu trở về nhà, Triệu Tiêu liền hỏi bóng gió với hai người: “Mẹ, nếu như mệnh của con không tốt, lỡ thi rớt kỳ thi này thì mẹ có lo cho con đi cửa sau được không?”

Mẹ Triệu đánh vào ót cô một cái: “Sao mẹ lại sinh ra con cơ chứ.”

Triệu Tiêu cúi đầu chu môi.

Mẹ Triệu ôm hai tay trước ngực, hỏi cô: “Nói cho mẹ biết, có phải con muốn học chung trường với Tống Cẩn không?”

Triệu Tiêu gật đầu lia lại như gà mổ thóc.

Mẹ Triệu lại chọt chọt vào gáy cô thêm lần nữa: “Mẹ đã thấy rất lạ rồi mà, đúng là con và Tống Cẩn đang yêu đương sớm rồi, vì sao thành tích của nó lại tăng lên tiếp, thậm chí còn tốt hơn cả lúc trước nữa, con đó, con mau tỉnh mộng đi, mỗi một lần thi thi thành tích ngày càng tệ, con cho rằng con là cầu thủ đá banh cấp quốc gia à, thật là muốn chọc cho mẹ và ba con tức muốn chết rồi đây này.”

Mẹ Triệu càng nói, Triệu Tiêu lại càng muốn khóc, từng giọt nước mắt lớn lần lượt rơi xuống, thật ra cô nghe không hiểu những lời mà mẹ đang nói.

Mẹ Triệu liền thờ dài, tóm lại bà cũng không đành lòng: “Nếu con không phải do ba mẹ sinh ra thì ba mẹ đâu thèm quan con làm gì chứ.” Nói xong, bà đứng lên đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra và hỏi con gái: “Tối nay muốn ăn cơm với gì?”

Hai mắt Triệu Tiêu ướt đầm nước mắt, cô ngẩng đầu lên: “Có thể ăn thịt bò hầm tương không ạ?”

Tối ngày thi, ba Tống mẹ Tống, ba Triệu mẹ Triệu cũng như toàn bộ họ hàng đã tới trước cổng trường, trước khi vào phòng thi mẹ Triệu luôn miệng hỏi: “Bút chì 2B, thước kẻ, bút bi đã mang đủ chưa?”

Triệu Tiêu gật đầu: “Đủ rồi ạ.”

“Cẩn Nhi, con thi sao?”

Tống Cẩn cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Mẹ Tống xoay người vỗ vỗ vào vai của Triệu Tiêu: “Cố gắng thi tốt để cùng học chung trường với Cẩn Nhi nhé cháu.”

Triệu Tiêu liền trịnh trọng gật đầu.

“Sau khi thi xong, bác Tống của con sẽ cho tiền để hai đứa đi chơi vài ngày, nhưng mà lần này đi phải chú ý an toàn, đừng để bị té xuống hồ như ba năm trước nữa đây...”

Triệu Tiêu lại gật gật đầu.

“Được rồi, hai đứa vào đi, cố gắng lên nào.”

Môn thi đầu tiên là môn Ngữ Văn, trải qua ba năm học, đây là môn mà Triệu Tiêu học tốt nhất, trước kia cô không hề biết ghép vần, nhưng mà từ năm trước, được sự giúp đỡ của Trương Nam, cô đã đăng ký một nick QQ trên mạng nên việc ghép vần đã không còn yếu kém nữa, ngược lại đã tốt hơn rồi.

Mặt khác, bởi vì chữ viết của Đại Hy và môn cổ ngữ này gần giống nhau nên Triệu Tiêu có thể giải nghĩa được những bài thơ cổ, quả thực là đặt bút xuống rồi viết như thần.

Sau khi trải qua thời gian viết văn thống khổ, nhưng trước khi thi lại đọc thêm mấy bài văn mẫu, những bài văn mẫu này là do Tống Cẩn chọn cho cô, đương nhiên là lúc Triệu Tiêu thi viết, cô vô cùng chán động, không ngờ Tống Cẩn lại đoán được đề quá chuẩn rồi.

Môn thi thứ hai là Toán học, đọc sơ qua rồi làm mềo mù bắt chuột, bắt được bao nhiêu con thì là bấy nhiêu con thôi.

Sau đó là thi môn Tiếng Anh, giáo viên Tiếng Anh nói rằng việc học tập một ngôn ngữ khác đều phụ thuộc vào thiên phú, so sánh với toán lý hóa của nơi này, trình độ tiếng Anh của Triệu Tiêu cũng tương đối tốt, sau mỗi ngày học tập mệt mỏi, Triệu Tiêu bỗng nhiên nghĩ rằng, nếu một ngày nào đó cô phải trở về thì nhất định phải nói Tiếng Anh với bọn Lục Quán mới được.

“We have’t seen us for along time!”

“I miss you so much!”

Cho nên, tóm lại là lần thi này Triệu Tiêu đã phát huy trình độ siêu cấp của mình, khi cuộc thi kết thúc, dĩ nhiên Tống Cẩn đang đứng ngoài hành lang của trường thi đợi cô.

Rốt cuộc cũng đã thi xong, lúc rời khỏi phòng thi Triệu Tiêu khó mà kiềm chế được sự kích động và cảm động của mình. Triệu Tiêu vô cùng vui vẻ nghĩ

rằng, sao mình lại lợi hại như thế nhỉ, nếu có thể trở về thì nhất định cô sẽ làm cho hậu cung Đại Kỳ trở thành một hậu cung cực kỳ có văn hóa, không, điều mà cô hy vọng chính là toàn bộ phụ nữ ở Đại Kỳ đều có văn hóa.

Bởi vì quá kích động mà lúc ra khỏi trường cô liền nhảy đến trước mặt của Tống Cẩn, hai tay cầm lấy góc áo somi trắng của anh: “Cuối cùng chúng ta đã thi xong hết rồi này....”

Tống Cẩn để mặc cho cô nắm, mặt mày cong cong, hỏi một câu: “Cảm giác như thế nào?”

Triệu Tiêu: “Không tồi.”

Tống Cẩn liền cười, cũng không hỏi nhiều nữa.

“Anh thì sao?” Triệu Tiêu ngược mắt nhìn Tống Cẩn.

Tống Cẩn rũ mắt xuống nhìn cô: “Còn phải hỏi nữa sao? Chắc chắn là tốt hơn em rồi?”

Sau khi cuộc thi kết thúc, bạn cùng lớp kéo nhau đi ăn uống mừng tốt nghiệp, sau khi ăn tối xong thì lại ầm ĩ muốn đi đến quán KTV.

Triệu Tiêu biết KTV, là bởi vì cô thường nghe Mộ Thanh nói về nó. Cô ngẩng đầu lên nhìn Tống Cẩn- người đang có vẻ mặt bình thản, đoán chắc rằng anh sẽ không biết tới nó đâu, cùng nhau tới đây đã vài năm, Triệu Tiêu cũng biết được vài bí mật của Tống Cẩn, mỗi khi anh đối mặt với những thứ mà mình không biết, cái gì càng kỳ lạ thì sắc mặt lại càng bình thản hơn, nhưng luôn quan sát nó thật kỹ, sự ung dung, bình tĩnh trong mắt anh luôn luôn xoay chuyển.

Cho nên lúc Tống Cẩn bước vào phòng bao, trông mắt anh xoay liên tục, dùng vẻ mặt ung dung để xem xét nơi này, nhìn sang xung quanh.

So với Tống Cẩn thì Triệu Tiêu lại càng thẳng thắn hơn rất nhiều, tâm tình vô cùng hưng phấn, các nam sinh và nữ sinh đã bắt đầu hát, Triệu Tiêu mở to mắt nhìn màn hình lớn, trên mặt trừ bỏ vẻ khó hiểu ra thì còn vẻ nóng lòng muốn thử xem sao.

Đúng lúc này, Trương Nam đã chuyển micro tới cho Tống Cẩn: “Tống Cẩn, hai chúng ta cùng hát bài “Bạn Thân” đi.”

Tống Cẩn ngồi một chỗ nhưng lại chiếm hết của hai vị trí trên sân khấu, anh ngẩng đầu nhìn Trương Nam rồi lắc đầu.

“Sao cậu lại không nể mặt bạn học gì hết vậy, nhìn cậu mà xem, Tiêu Tiêu mau tới hát phụ với tôi nào.”

Triệu Tiêu bị điểm danh thì rất căng thẳng, cô liền nắm tay Tống Cẩn, Tống Cẩn không cần suy nghĩ đã nhanh chóng từ chối: “Cô ấy không hát đâu.”

Triệu Tiêu ngược mắt nhìn Trương Nam, Trương Nam hơi sùng sốt: “Toàn gạt người cả thôi, Tiêu Tiêu à, cậu muốn hát bài gì, để tôi chọn giúp cho.”

Triệu Tiêu nắm chặt tay lại, nói với Trương Nam: “Có bài “Mua bán tình yêu” không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 5

Editor: Preiya

Vì sao Triệu Tiêu lại biết bài “Mua bán tình yêu” này ư, bởi vì ngoài mỗi ngày đi học sẽ nghe thấy nó được phát trên đường ra thì điều quan trọng nhất chính là đây là bài hát mà mẹ Triệu yêu thích nhất, mỗi lần bà mở máy tính để chơi bài tú-lo-khơ thì đều bật bài hát này.

Mưa dầm thấm lâu, chính là đạo lý này đây.

Âm nhạc vang lên, Triệu Tiêu liền bị bọn Mộ Thanh và Trương Nam đẩy vào chính giữa, tay cô vì căng thẳng mà đổ đầy mồ hôi, yết hầu cứ nghẹn lại, tay nắm chặt micro, ánh mắt cô lướt qua khuôn mặt đang sa sầm của Tống Cẩn, bỗng đứng lại dâng lên một cỗ dưng khí không biết tên, hôm nay cô không chỉ hát không thôi mà đây còn là kháng nghị lại hoàng quyền.

Phun ra một ngụm dưng khí uất ức, Triệu Tiêu nhìn lời bài hát đang chạy trên màn hình:

Bán đi tình yêu của em, buộc em phải rời xa

Cuối cùng cũng biết được sự thật, nước mắt em rơi xuống

Bán đi tình yêu của em, anh sẽ phải gánh khoản nợ lương tâm

Dù phải trả giá đắt tình cảm cũng không thể mua lại được

Trước đây chính anh muốn chia tay, chia tay thì chia tay

Bây giờ lại muốn dùng chân tình dỗ dành em quay lại

Tình yêu không phải anh muốn bán muốn mua là có bán

Khác với phản ứng bên ngoài, cơ bản là mỗi con người đều có một dự vọng của riêng mình, người dùng hành động để biểu hiện cá tính của mình khác với người dùng sinh mệnh để chứng minh.

Biểu diễn là một loại quá trình để giải phóng bản thân.

Đương nhiên là Triệu Tiêu không hiểu được hết ý nghĩa của lời bài hát, nhưng khi thấy tất cả bạn học đang im lặng nhìn cô chăm chú, trong mắt đều là bất đắc dĩ, nhất là khi nhìn thấy bộ dáng khó tin của người nào đó thì trong lòng cô lại càng vui vẻ vô cùng.

Tuy cô không học giỏi toán lý hoá của nơi này, nhưng cô có thể hát được ở đây đấy.

Thật ra mà nói, giọng của Triệu Tiêu vừa trong trẻo lại vừa ngọt ngào, nhưng bài hát “Mua bán tình yêu” lại bị cô kết hợp giữa âm nhạc hiện đại và xướng ca cung đình, đem một bài từ nốt cao tình cảm trở thành từ tốn nhẹ nhàng, tiến vào một cảnh giới khác.

“Tình yêu không phải anh muốn bán muốn mua là có bán. Để em vùng ra, để em hiểu rõ, quên đi tình yêu của anh..” Ca từ hay quá, Triệu Tiêu vừa hát bài “Mua bán tình yêu” xong, các bạn học đã cười đến nổi cong eo lại.

Kết quả là, lưng Triệu Tiêu còn chưa vươn thẳng lên thì cả người đã bị Tổng Cảnh xách ra khỏi phòng bao.

Người phục vụ bưng nước lên bị khí thế hùng hổ của Tổng Cảnh dọa sợ đến phát khiếp, nhưng cho dù có sợ cách mấy thì cũng không để làm rơi ly, anh ta dùng đôi mắt hình hạt đậu liếc nhìn Tổng Cảnh và Triệu Tiêu lên xuống vài lần.

Tổng Cảnh lôi Triệu Tiêu rời khỏi quán KTV, một thiếu niên cao ngất nắm tay một cô bé thấp hơn đang cúi đầu, người đi đường đều quay đầu lại nhìn họ.

Chỉ sắc mặt của cậu thiếu niên nhìn rất khó coi, không phải, rất khó chịu.

Đứng dưới chỗ cột đèn trên phố, Triệu Tiêu vội vàng mở miệng: “Hoàng...”

Căn bản là Tổng Cảnh không cho Triệu Tiêu cơ hội nói chuyện, anh nghiêm mặt hừ lạnh: “Tình yêu không phải anh muốn bán muốn mua là có bán ư?”

Lúc Tổng Cảnh nói chuyện, giọng điệu vô cùng lạnh lùng khiến cho lòng Triệu Tiêu vô cùng run sợ, cô gấp tới nỗi nắm chặt tay của Tổng Cảnh, nghẹn ngào nói: “Hoàng Thượng... Câu đó chỉ là lời bài hát thôi mà...”

Tổng Cảnh liếc nhìn cô một cái, sau đó nâng cằm nói: “Em cho là trầm tức giận vì câu hát đó à, Triệu Tiêu Nhi, đừng có quên thân phận của mình, em là phi tần của Đại Kỳ, ngày hôm nay biểu diễn trước mặt một đám trẻ con, em đem mặt mũi của Đại Kỳ đặt ở chỗ nào hả?”

Tổng Cảnh hàm hàm trách mắng cô như vậy, khiến cho Triệu Tiêu có phần không phục.

Tình cảm đó đặt ở đâu à, tâm tình của cô đã khôi phục lại sự bình ổn, mấy ngày nay cô cảm thấy mình ngày càng phản nghịch, chẳng lẽ đúng như giáo viên đã nói, thời kỳ nổi loạn của cô đã đến rồi sao?

Nhưng Triệu Tiêu vẫn không dám đối đầu trực tiếp với Tổng Cảnh, cô ngước mắt nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Nô tì biết sai rồi.”

Tổng Cảnh cúi đầu xuống, nhìn thấy bộ dáng cầu xin tha thứ khổ sở đáng yêu của cô, ngay cả giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào, cuối cùng sắc mặt của anh cũng đã trở nên hòa hoãn lại.

Tổng Cảnh liền nắm lấy tay cô: “Về nhà thôi.”

Triệu Tiêu quyến luyến không rời nhìn bảng hiệu quán KTV đang được bao phủ bởi vô số ánh đèn nê-ông màu sắc khác nhau đang nhấp nháy: “Nhưng chúng ta vẫn chưa nói với bọn họ mà... Như vậy có phải không tốt lắm không.”

Tổng Cảnh quay sang nhìn cô, lạnh lùng nói: “Có phải em còn muốn hát tiếp hay không?”

Triệu Tiêu lắc lắc đầu: “Không hát, không hát nữa.”

Thật ra từ lúc Triệu Tiêu cầm lấy micro lên là đã không muốn bỏ xuống rồi, trừ bài “Mua bán tình yêu” ra, cô còn muốn hát nhiều bài khác nữa, ví dụ như là “36 kế trong tình yêu”, “xem 72 phép thần thông của em” gì gì đó.

Về sau, mỗi lần Cố Nhất Minh đưa cô đến KTV thì Triệu Tiêu đều cầm lấy micro không buông tay, Cố Nhất Minh gọi hành vi này của cô là: Bá đạo.

Bất kể là kỳ thi có đi qua hay không, buổi tối ngày thi xong, Triệu Tiêu khó mà có được một giấc ngủ ngon như vậy. Kết quả là ngày hôm sau đã bị cổ họng lớn của mẹ Triệu đánh thức ngay từ lúc sáng sớm. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đồn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Một bên mẹ Triệu chuẩn bị hành lý cho cô, một bên nhắc nhở luôn miệng: “Triệu Tiêu à, mẹ phải nói thẳng với con một chút này, tuy tình cảm của con và Tống Cẩn có thể rất tốt, nhưng có một số việc không thể làm được, cần phải biết tự chừng mực đấy.”

Triệu Tiêu mơ mơ màng màng nghe hết, mãi cho đến khi mẹ Triệu ném cái vali du lịch cho cô thì cô mới sững sờ mở miệng: “Mẹ, mẹ muốn đuổi con đi sao?”

Mẹ Triệu liền đánh lên đầu Triệu Tiêu một cái: “Không phải con và Tống Cẩn đã hẹn nhau là sau khi thi xong sẽ cùng đi du lịch à?”

Triệu Tiêu chạy ra khỏi phòng, Tống Cẩn đã ngồi trên ghế sofa nhà cô chờ cô từ sớm, bên cạnh anh là một cái vali du lịch lớn.

Ba Tống lái chiếc BMW đưa hai người tới nhà ga, lúc xuống xe ông còn dặn dò thêm lần nữa: “Lần này nhất định phải chú ý an toàn đấy.”

Ba Tống đi rồi, Tống Cẩn đem hai vé xe lửa đến thành phố ven biển C đổi thành vé đi đến thị trấn cổ, nơi ba năm trước anh và cô đã tình lại trên giường của phòng bệnh tập thể, bởi vì thuyền bị lật trong hồ nên tất cả các du khách đều rơi xuống nước.

Triệu Tiêu nhớ rất rõ cảnh tượng lúc mà cô tình lại ở nơi này, cô tình lại trước Tống Cẩn vài phút, trên mu bàn tay còn đang cầm ống truyền dịch, cô mở hai mắt nhìn căn phòng xa lạ và những con người đang âm ỉ trong này, liền hô lớn tên cung nữ Lục Quán- người hầu hạ bên người mình, kết quả là đánh thức Tống Cẩn đang nằm bên cạnh đây, Tống Cẩn cũng không khá hơn cô là bao, câu nói đầu tiên của anh là: “Tiểu An Tử, trầm muốn uống nước...”

Sau đó, cô và Tống Cẩn đã được công ty du lịch đưa về nhà họ Tống và nhà họ Triệu, trong suốt một quãng thời gian rất dài này, cô và anh đều trở thành trò cười cho người ta, nhất là cô, mỗi ngày đều bị mẹ Triệu chọt tay vào ót và mắng: “Cho con đi chơi hồ thì đi chơi hồ đi, bây giờ thì tốt rồi, rơi xuống nước nên nào bị úng nước luôn à!”

Triệu Tiêu biết mục đích chuyến đi đến thị trấn cổ lần này của Tống Cẩn là gì, lúc ngồi trên xe lửa, cô nắm chặt lấy vạt áo của Tống Cẩn: “Có phải là chúng ta chỉ cần nhảy xuống hồ là có thể trở về được, đúng không?”

Về mặt của Tống Cẩn vẫn như cũ, anh nhắm mắt lại.

Triệu Tiêu chu môi, đối với vấn đề không trả lời được thì nói một tiếng “Không biết” khó như vậy hay sao, bộ khó lắm à?

Xe lửa đến chỗ thị trấn cổ, Tống Cẩn đưa cô đến một khách sạn nhỏ định mượn phòng, kết quả là lúc đang làm thủ tục mượn phòng, Triệu Tiêu lại được một trận cười to.

“Thuê phòng ngắn hạn hay dài hạn?”

Cô nằm dài trên bàn, nói: “Không phải thuê, mà là ở trọ.”

Cô gái tiếp tân liền cười “Xì” một tiếng, nhìn về phía Tống Cẩn: “Bạn gái cậu hài hước thật đấy.” Sau đó, cô ta hỏi anh: “Hai người thuê hai phòng hay một phòng?”

Tống Cẩn: “Một phòng hai giường là được.”

Cô gái tiếp tân lấy chứng minh thư của Tống Cẩn kiểm tra vài lần, lúc nhìn vào chỗ tuổi tác, sắc mặt của cô ấy liền cứng đờ, ho nhẹ hai tiếng rồi trả lại chứng minh thư cho anh.

Triệu Tiêu lặng lẽ ôm lấy hành lý của mình đi theo sau Tống Cẩn, lúc bước vào thang máy, Tống Cẩn liền kéo tay cô lại, trong lòng Triệu Tiêu có chút cảm động, Tống Cẩn biết là mỗi lần đi thang máy cô đều sợ hãi ư?

Lúc đi tới phòng của hai người, khách sạn này xây dựng vào lưng núi, khung cảnh toàn một màu xanh của núi, lúc đẩy cửa thủy tinh ra là một ban công hình vòng cung, Triệu Tiêu đứng dưới lưng đây một hồi trên ban công, lúc cô quay qua thì thấy Tống Cẩn đang ngẩng ngơ nhìn cô.

Đột nhiên Triệu Tiêu có chút căng thẳng: “Nô tì chỉ cảm thấy nơi này rất tốt mà thôi..”

Tống Cẩn ngồi xuống giường, bình thản hỏi cô: “Em cảm thấy nơi này rất tốt sao? Không muốn trở về nữa à?”

“Không phải.” Triệu Tiêu liền đi đến trước mặt Tống Cẩn, giải thích: “Ý của nô tì là căn phòng này rất tốt.”

Tống Cẩn “ừ” một tiếng, có phần không thích loại phản ứng này của cô, trên mặt cũng có chút mệt mỏi, anh lập tức kéo tay cô lại.

Triệu Tiêu “A” một tiếng, sau đó thân thể bị Tống Cẩn kéo ngã xuống làm cô ngồi trên đùi anh rồi bị đẩy ngã xuống giường của Tống Cẩn.

Chẳng lẽ là phải thị tẩm sao? Đúng rồi...

Triệu Tiêu vô cùng khẩn trương và bất an, sau đó cô phát hiện mình đang rơi vào tình trạng run lẩy bẩy...

Trên đỉnh đầu liền truyền đến tiếng cười khê, tay của Tống Cẩn đặt lên eo cô vẫn không có buông ra, thật lâu sau, Tống Cẩn mới vỗ vỗ sau lưng cô nói: “Ngủ cùng trầm đi.”

Tống Cẩn nói “Ngủ cùng trầm đi”, kết quả là ngủ mất tiêu cho đến tận khi mặt trời lặn xuống phía tây, Triệu Tiêu trợn mắt nhìn hàng lông mi thật dài của anh, bao tử của cô đã bắt đầu kháng nghị rồi này.

Triệu Tiêu không nhúc nhích, để cho Tống Cẩn ôm, dùng phương pháp nuốt nước bọt để chống đói.

Đột nhiên, bụng dưới của cô quặn đau, thân thể mất cảm của cô trở nên cứng ngắt, cảm giác được một dòng nước ấm từ từ chảy ra...

“Hu hu...” Triệu Tiêu bật dậy từ trên giường rồi chạy vọt vào nhà vệ sinh.

Tống Cẩn bị sự hoảng hốt của cô đánh thức, anh nhìn thấy Triệu Tiêu chạy vội vào nhà vệ sinh, bởi vì mới tỉnh ngủ mà lèm bèm mở miệng: “Tiêu Nhi, em làm sao vậy?”

Khoảng 10 phút sau, một cái đầu nhỏ nhô ra từ trong nhà vệ sinh, khuôn mặt nhỏ nhắn đang thương sắp khóc khổ sở nhìn về phía Tống Cẩn: “Hoàng Thượng, nô tỳ giống như lần đầu có kinh nguyệt rồi...”

Vì sao Triệu Tiêu lại trốn trong nhà vệ sinh hơn mười phút ư, bởi vì ở Đại Kỳ, nữ tử trong hậu cung sau lần đầu tiên có kinh nguyệt là có thể... thị tẩm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 6

Editor: Preiya

Triệu Tiêu vào cung năm mười bốn tuổi, năm mười lăm tuổi có kinh nguyệt, thị tẩm được một năm, lúc mới vào cung cô cũng thuộc dạng người có tiềm năng, nhưng bởi vì việc học hỏi quá chậm chạp mà sau này đã bị đóng băng.

Thời gian kinh nguyệt của thân thể này cũng giống với Triệu Tiêu Nhi khi còn ở Đại Kỳ, rốt cuộc là Triệu Tiêu và mình ở Đại Kỳ có quan hệ gì với nhau vậy nhỉ?

Triệu Tiêu ngồi trên bồn cầu suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cô cũng không hiểu được gì, mà hiện tại còn 1 vấn đề trước mắt đang cần giải quyết- cô đi đâu để mua băng vệ sinh bây giờ.

Khi cô dùng hết dũng khí để nói cho Tống Cẩn biết sự túng quẫn của mình, sắc mặt của anh càng ngày càng khó coi, cho đến khi cả khuôn mặt cũng đổi màu theo.

Sau một tiếng “Rầm”, Tống Cẩn đã đóng sập cửa mà đi.

Lúc Tống Cẩn xách theo một túi lớn đầy băng vệ sinh trở về, Triệu Tiêu đang ngồi trên giường may cái gì đó, khi thấy anh, cô liền đem thứ trong tay giấu ra phía sau lưng.

Tống Cẩn nghiêm mặt hỏi cô: “Em đang làm cái gì đó?”

Triệu Tiêu liền lắc đầu: “Không có gì...”

Tống Cẩn DiễđầnlêeQuýĐôn ném túi băng vệ sinh trong tay cho Triệu Tiêu, sau đó dùng đôi chân dài lách khỏi người cô, mặt không chút thay đổi.

Triệu Tiêu cúi đầu nhìn túi băng vệ sinh to trong tay mình rồi chạy vào nhà vệ sinh.

Một lát sau, Triệu Tiêu lại thò đầu ra khỏi phòng vệ sinh.

Tống Cẩn cảm thấy huyết thái dương của mình đang nhảy “thình thịch” không ngừng, anh tầm giọng hỏi: “Chẳng lẽ còn muốn trầm dạy em hay sao?”

“Không phải.” Triệu Tiêu nhẹ nhàng lắc đầu, mặt cô đỏ lên, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn.”

Câu cảm ơn này của Triệu Tiêu khiến cho Tống Cẩn có chút sững sờ, anh chuyển ánh mắt tới chỗ cánh cửa nhà vệ sinh đang đóng kín kia một hồi, sau đó anh lại nhìn chỗ Triệu Tiêu mới ngồi trên giường kia rồi vén chăn trên giường lên, ở bên trong là một túi vải mới may được một nửa, anh nhìn nó hai giây rồi ném ngay vào thùng rác.

Khi Triệu Tiêu từ nhà vệ sinh bước ra thì nhìn thấy cái túi vải đã bị ném vào thùng rác, mang tai lập tức nóng lên, cô nhìn xung quanh căn phòng một vòng cũng không thấy Tổng Cận đâu, thì ra anh đang ở ngoài ban công với vẻ mặt đăm chiêu chán nản, bộ dạng này của Tổng Cận khiến cho Triệu Tiêu cảm thấy hết sức xấu hổ.

Triệu Tiêu liền kéo cửa ra, Tổng Cận nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại, thu lại thần sắc trên mặt, nhẹ nhàng hỏi cô: “Đã ổn rồi sao?”

Triệu Tiêu gật đầu một cái.

Anh đưa mắt nhìn đỉnh núi Lạc Nhật: “Nếu tốt rồi thì đi ăn cơm thôi thôi.”

Chỗ thị trấn cổ này có rất nhiều thức ăn ngon, lúc ăn cơm tối cô và Tổng Cận đều thưởng thức những món đặc sản của địa phương, món ăn là do cô chọn, trái lại Tổng Cận cũng không kén chọn, ăn cùng với Triệu Tiêu cho đến khi chén cơm thấy đầy.

Sau bữa tối, cả hai người đi dạo trên con phố đầy thức ăn ngon, Triệu Tiêu không nhận được mà hỏi Tổng Cận: “Hoàng Thượng, lần này chúng ta có thể trở về thật sao?”

Tổng Cận cúi đầu nhìn cô một cái, rồi lại nhìn người đi đường, đôi môi mỏng của anh hơi nhấp nháy, sau đó cất giọng yếu ớt: “Tiêu Nhi à, trầm cũng không biết nữa.”

Đây là lần đầu tiên Triệu Tiêu nhìn thấy dáng vẻ bất lực của Tổng Cận, lúc còn ở Đại Kỳ, anh chính là một vị Hoàng đế cao cao tại thượng, cho dù có đến nơi này cũng thích ứng rất nhanh, sau đó trở thành học sinh xuất sắc trong ánh mắt hâm mộ của những người khác.

Triệu Tiêu đột nhiên cảm thấy giọng của mình nghèn nghẹn, cô nắm lấy tay Tổng Cận, Tổng Cận liền dừng bước lại nhìn cô, cô ngửa đầu lên nói với anh: “Nếu như thật sự không trở về được thì chúng ta ở lại chỗ này luôn, được không?”

“Tiêu Nhi, trầm không phải là em, cho dù ở lại chỗ này cũng không sao.” Nói xong, Tổng Cận nhìn Triệu Tiêu, nói cực kỳ chắc chắn, nói xong anh liền tầm mắt đi chỗ khác.

Triệu Tiêu cúi đầu, đương nhiên là anh sẽ khác với cô rồi, là một người đàn ông và là một người cha, anh sẽ không thể vứt bỏ cả Đại Kỳ và cả những người phi tần trong hậu cung cùng với những vị hoàng tử công chúa. Là một vị vua, anh càng không thể vứt bỏ dân chúng của mình được.

“Nếu có thể, em cũng hy vọng được trở về sớm một chút, em rất nhớ ba.” Triệu Tiêu nở nụ cười, nhìn Tổng Cận nói: “Chúng ta mau đi tới chỗ cái hồ kia đi, biết đâu sẽ phát hiện ra cái gì đó thì sao?”

Tổng Cận DiễndầnlêeQuýĐôn giờ tay vỗ vỗ vào đầu cô: “Hôm nay cũng mệt rồi, không đi xem hồ Nhật Nguyệt nữa, chúng ta về khách sạn trước, sáng mai lại đi qua đó.”

“Được.”

Trước khi trở về khách sạn, Triệu Tiêu đã xuống siêu thị dưới lầu mua một đồng hồ ăn vặt mang theo, lúc bước vào thang máy để lên lầu, Tổng Cận nhìn cô vài lần rồi đánh giá: “Ăn nhiều vậy cũng chẳng thêm được miếng thịt nào đâu.”

Triệu Tiêu liền xoa nắn mặt mình: “Có thêm thịt mà.”

Tổng Cận nhìn cô, cười đầy ẩn ý: “Đoán chừng là đã tăng ở sai vị trí rồi.”

Triệu Tiêu quan sát người mình thật kỹ, rõ ràng là dáng người cô quá tốt rồi mà, sau đó mới phát hiện ra mình đã bị Hoàng Thượng lừa giỡn, nên không nhận được mà phản pháo một câu: “Đó là do nó thì còn chưa phát dục tốt mà thôi.”

Tổng Cận ho nhẹ một tiếng, đúng lúc này, thang máy đã dừng lại, sau đó có một đôi tình nhân đang ôm nhau bước vào, họ xem như không nhìn thấy cô và Tổng Cận đang đứng bên trong và tiếp tục thân mật, ngay cả vành tai và tóc mai cũng chạm vào nhau.

Triệu Tiêu nhích vào trong góc để dọn chỗ cho hai người kia, cô ngẩng đầu lên nhìn Tổng Cận thì thấy mày của anh đang nhíu chặt lại, lúc cửa thang máy mở ra anh liền lôi cô rời khỏi đó ngay lập tức.

Triệu Tiêu thăm đoán xem tại sao thiên tử lại không vui như vậy, do dự một hồi cô mới mở miệng nói: “Hoàng Thượng, anh cũng biết là người dân ở nơi này vô cùng phóng khoáng mà.”

Nghe cô nói xong, vẻ giận dữ trên khuôn mặt của Tổng Cận không những không giảm bớt, mà trái lại còn tăng thêm nghiêm trọng, anh lạnh lùng chất vấn cô: “Xem ra vừa rồi em đã quan sát cẩn thận lắm nhỉ?”

Làm nhục quốc thể là không được đâu, Triệu Tiêu vội vàng lên tiếng: “Em không nhìn thấy gì cả.”

“Hừ!” Tổng Cận liền bước nhanh đi trước cô, nếu như Triệu Tiêu không đuổi kịp anh thì cô e là anh sẽ đóng cửa trước không cho cô vào.

Phòng hai người nghĩa là có hai cái giường.

Buổi tối, lúc Triệu Tiêu bò lên giường sau khi đã tắm rửa xong thì Tống Cẩn đang ngồi trên giường từ sớm, trên tay anh là chiếc điều khiển TV.

Mộ Thanh thích xem các bộ phim cung đấu, Trương Nam thích xem các kênh thể thao, còn cô thì thích xem quảng cáo, mỗi lần bọn thảo thảo luận về đề tài TV trong lớp học thì Tống Cẩn sẽ không tham gia vào, cho nên Triệu Tiêu nghĩ thầm là anh không thích xem TV.

Triệu Tiêu nhìn hai người phụ nữ đang la hét ầm ĩ giống như bị bệnh tâm thần trong màn hình TV, cô quay sang hỏi Tống Cẩn: “Hoàng Thượng, đây là phim gì vậy?”

Tống Cẩn ngồi tựa vào giường, miễn cưỡng mở miệng: “Là chiến tranh của phụ nữ.”

Chiến tranh của phụ nữ ư, Mộ Thanh vẫn thường hay nói với cô, đây là chính là cuộc chiến của phụ nữ... Triệu Tiêu liền liếc nhìn Tống Cẩn một cái, kết quả là màn hình TV đã tối đen, Tống Cẩn đã cầm điều khiển tắt TV rồi.

Sao không mở TV nữa vậy?

Triệu Tiêu nhìn chiếc điều khiển trong tay Tống Cẩn, nhưng anh lại ném nó đi, chiếc điều khiển liền rơi vào chỗ ghế sofa sau lưng bàn trà.

“Đi ngủ thôi.” Tống Cẩn nói.

Triệu Tiêu nhìn đồng hồ treo trên tường, bây giờ chỉ mới là giờ Tuất thôi, trước kia khi còn ở trong cung, đến giờ Dậu cô mới ngủ, nhưng khi đến đây rồi, mỗi đêm đều học vài và ngủ nghỉ lộn xộn, cho nên đã đến giờ Hợi mà vẫn không ngủ được.

Triệu Tiêu nhìn Tống Cẩn cách đó không xa, anh không ngủ mà đem xem sách, tên sách là “Nghiên cứu tổng quan về điện lực”.

Triệu Tiêu chán muốn chết nhìn chăm chăm vào ngón tay mình, bởi vì quá nhàm chán nên cô mới xoay sang mở ngăn kéo của tủ đầu giường ra, bên trong có một cái hộp nhỏ đang nằm đó. Bản dịch chỉ được đăng tại diễn đàn lê.quý.đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Cô cúi đầu nghiên cứu cái hộp nhỏ này, mở hộp ra, đổ những bao nhỏ bên trong ra rồi xé mở thử một bao và kéo ra được một cái...bong bóng.

Triệu Tiêu bèn chơi đùa với cái bong bóng này, cái này chơi cũng vui đó chứ, cô liền đưa nó vào miệng và bắt đầu thổi, mới thổi được một nửa thì nghe thấy giọng nói nghiêm khắc của Tống Cẩn truyền tới: “Em đang làm cái gì đó?”

Triệu Tiêu cầm cái bong bóng giơ lên cho anh xem, cười trả lời: “Thổi bong bóng...”

Nói xong, cô buông bong bóng trên tay ra trước rồi đem cái hộp đưa cho Tống Cẩn xem: “Em tìm thấy nó ở trong ngăn kéo đấy, nhìn có vẻ đắt tiền nhỉ, mỗi quả bong bóng cũng được đóng gói nữa này.”

Tống Cẩn nhìn cái hộp trong tay vô với vẻ mặt không thể tin được, sau đó anh thật sự cầm lấy nó, càng nhìn thì sắc mặt càng trở nên khó coi, rồi vứt ngay vào thùng rác, đen mặt ra lệnh: “Không được thổi nữa!”

Triệu Tiêu vô cùng ủy khuất, “Vù” một tiếng đập chăn kín cả người rồi xoay lưng lại.

Tống Cẩn nghiêng đầu nhìn cô một cái, anh để sách trên tay xuống rồi tắt đèn.

Ngày hôm sau, Triệu Tiêu thật sự đã quên chuyện cô giận dỗi với Tống Cẩn chỉ vì một quả bong bóng, dậy thật sớm, ăn mặc chỉnh tề ngồi trên giường chờ Tống Cẩn còn chưa tỉnh dậy.

Tống Cẩn mở mắt ra, Triệu Tiêu dịu dàng mở miệng: “Hoàng Thượng, đến lúc phải dậy rồi.”

Vì sao mới sáng sớm mà vẻ mặt của Triệu Tiêu lại tốt như vậy ư, là vì tối hôm qua cô đã nằm mơ thấy mình trở về Đại Kỳ, sau đó cô thấy Tống Cẩn bắt đầu tính sổ mình, ví dụ như chuyện ở quán KTV, hay là chuyện cô lấy thức ăn cho anh trong quán lẩu cay....

Tống Cẩn chống tay xuống giường rồi ngồi dậy, Triệu Tiêu vô cùng chân chó lấy áo somi và quần bò đưa đến cho anh, cô lắc lắc người, đứng trước giường Tống Cẩn nói: “Hoàng Thượng, để nô tì mặc quần áo cho người nhé.”

Tống Cẩn giành lấy quần áo trong tay cô, bước vụt qua rồi mặc quần áo vào người một cách thuần thục, sau đó đi tới phòng vệ sinh.

Triệu Tiêu nhìn bóng lưng Tống Cẩn với ánh mắt bi thương, cho dù là ở Đại Kỳ hay ở đây thì thái độ của anh với cô vẫn chính là : vô cùng bất mãn.

Hôm nay sẽ đi hồ Nhật Nguyệt, ban ngày ở hồ luôn luôn có đông du khách nhà những người bán hàng rong, trên mặt hồ có mấy chiếc du thuyền, Triệu Tiêu ngồi xỏm bên thành hồ, ngửa mặt nhìn về phía Tống Cẩn đang trầm tư, cô đã có nhiều lần bị răn dạy bởi vì làm phiền tới anh, tuy nhiên bây giờ cả người đang đối là đây này, không làm phiền cũng không được rồi.

Ở Đại Kỳ, Cố Ấu Dung có tiếng là tài nữ, Triệu Tiêu ngồi xỏm, dùng mấy cục đá nhỏ ném vào trong hồ, nếu như cô ta cùng xuyên tới nơi này theo Tống Cẩn thì anh sẽ có người cùng bàn bạc rồi.

Vừa ném cục đá xuống thì mặt hồ yên tĩnh đã bị hòn đá nhỏ của cô làm cho nổi sóng.

“Trở về thôi.” Sau khi im lặng một hồi lâu, cuối cùng Tống Cẩn đã mở miệng.

Triệu Tiêu đứng lên, nhưng bởi vì ngồi xổm quá lâu nên lúc đứng dậy chân trái bị run, giống như có rất nhiều con kiến đang cắn vào chân cô vậy.

“Thật là khó chịu quá đi!” Triệu Tiêu liền lắc chân lên, kêu tới kêu lui trước mặt Tống Cẩn.

Tống Cẩn đỡ lấy cô, cô cũng không tránh được bị anh giáo huấn cho một trận.

Triệu Tiêu nhảy đến chỗ băng ghế dài cách đó không xa rồi ngồi xuống, đợi chân trái cũng đã khá hơn, cô quay đầu hỏi Tống Cẩn: “Nếu không thì em nhảy xuống xem sao nhé?”

Tống Cẩn nhú mày nhìn cô một cái, bỗng nhiên cười rộ lên, mi tâm cũng giãn ra, nhìn hồ nói: “Biện pháp để trở về cũng không hẳn là chỉ có một cách này, nếu như tùy tiện nhảy xuống hồ thì mất mạng không đáng.”

Triệu Tiêu gật gật đầu vô cùng tán thành, thật ra câu nói kia cô chỉ nói để tỏ vẻ trung thành mà thôi, nếu như Tống Cẩn muốn cô nhảy xuống thật thì cô sẽ bơi tới bên kia bờ, đúng như vậy, cô biết bơi, bởi vì trước khi tiến cung đã cùng học với các anh trai ở Lương Châu.

Tống Cẩn lại ngồi xuống bên cạnh cô, trầm giọng nói: “Trước kia trẫm đã từng gặp một người thầy bói, ông ta đã từng tiên đoán rằng trong kiếp số của tằm sẽ gặp một đại nạn, nếu như gặp phải thì phải thuận theo duyên số mới có thể hóa giải được.”

Triệu Tiêu nghe xong thì vô cùng sùng sốt, chớp mắt hai cái: “Phụ thân cũng đã từng đi đoán vận mệnh cho em, nhưng thầy tướng số nói rằng cả đời em sẽ sống trong vinh hoa phú quý, không hề gặp bất cứ một tai nạn nào.”

Tống Cẩn nhìn cô: “Sau đó thì sao?”

Triệu Tiêu ngập ngừng một chút: “Đương nhiên là phụ thân cho rằng người thầy bói này chỉ là bọn lừa bịp nên không tin, nếu không phải là như vậy thì tại sao ông ta lại đoán cả đời em sẽ sống trong vinh hoa phú quý, không gặp bất cứ một tai nạn nào chứ?”

Tống Cẩn xoay mặt lại, lạnh lùng mở miệng: “Trẫm thấy rằng em sống ở nơi này rất tốt, làm sao mà tính là kiếp nạn được chứ?”

Triệu Tiêu: “.....”

Toàn bộ thuận theo duyên số, ngày thứ ba ở thị trấn cổ, tâm tình của Tống Cẩn đã tốt hơn rất nhiều, ban ngày anh sẽ dẫn Triệu Tiêu đi chơi, mỗi lần ra cửa cô đều mang theo mấy chụp hình, nếu như lúc Tống Cẩn vui vẻ thì sẽ để cho cô chụp vài tấm.

Lúc đang ngồi ngắm cảnh trên xe trong lúc trở về khách sạn, Tống Cẩn gỡ kính râm xuống xem lại những bức hình đã chụp, từng tấm rồi lại từng tấm, lúc xem đến tấm hình Triệu Tiêu gió máy ảnh lên góc 45 độ để tự sướng, khỏe miệng anh liền co rút hai cái.

Lúc trả phòng vào ngày thứ năm, người tiếp tân chính là vị mỹ nữ mà trước đó đã làm thủ tục thuê phòng cho Tống Cẩn và Triệu Tiêu, mỹ nữ cười tươi rói, liên tục nhấp chuột làm thủ tục trả phòng, lúc nhìn thấy số vật dụng đã sử dụng trong phòng, trên khuôn mặt trang điểm tinh xảo liền hiện lên tia mắt tự nhiên, cô ta liếc mắt nhìn Tống Cẩn một cái, bình thản nói: “Trong lúc hai người ở đây đã sử dụng tổng cộng 4 hộp bao cao su, nên tính thêm 300 đồng nữa.”

Mặt Tống Cẩn cứng ngắt, sau đó anh rút ba tờ 100 đồng ra đưa cho cô gái tiếp tân, có lẽ là vì sắc mặt của Tống Cẩn rất khó coi cho nên cô ta nhanh chóng nhận lấy tiền: “Thu của cậu 300 đồng, chúc hai người thuận đường xuôi gió.”

“Chúng tôi không...” Triệu Tiêu còn chưa kịp mở miệng thì cô tay đã bị Tống Cẩn nắm lấy.

Tống Cẩn lôi Triệu Tiêu ra ngoài, sau đó tìm một chỗ không người rồi phẫn nộ hỏi: “Anh hỏi em, rốt cuộc ba hộp kia là sao hả?”

Về mặt của Triệu Tiêu vô cùng đau khổ: “Bao cao su là cái gì vậy?”

Từng chữ do Tống Cẩn cắn răng nghiền lợi nói ra đã nhắc cho Triệu Tiêu nhớ lại: “Chính là cái bong bóng mà lần trước em thổi đấy!!!”

Triệu Tiêu nhìn về mặt tràn đầy lửa giận của Tống Cẩn, cô cúi đầu giải thích: “Một hộp bị anh ném đi rồi, cho nên ngày hôm sau lúc anh đang tắm, lúc em mở ngăn kéo ra thì thấy trong đó lại có thêm một hộp nữa, cho nên đã mở ra, ngày thứ ba lại phát hiện thêm một hộp nữa”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 7

Editor: Preiya

“Sau đó thì sao?” Tống Cẩn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi tiếp: “Em gỡ ra làm cái gì chứ, định găm nó như khoai tây chiên chắc?”

Triệu Tiêu nhìn Tống Cẩn: “Em không biết là những quả bong bóng này lại quý như thế...”

Tống Cẩn nhắm mắt lại, phun ra một ngụm uất ức lớn: “Được rồi, về nhà thôi.”

Triệu Tiêu ôm hành lý, dừng lại một chút rồi hỏi Tống Cẩn về cái mà cô không hiểu này: “Vì sao mấy cái bong bóng này lại quý như thế, rõ ràng là trong hộp cũng không có bao nhiêu cái mà?”

Tống Cẩn cúi đầu nhìn Triệu Tiêu, anh nhìn thấy vẻ mặt thành thật của cô, trong mắt đều là ham học hỏi, liền độc địa mở miệng: “Có quý mới biết.”

Hoàng Thượng nổi bão rồi, Triệu Tiêu thò tay vào túi lấy ra một xấp tiền tiêu vặt, muốn đưa hết tiền này trả lại cho Tống Cẩn.

Ở Đại Kỳ, Tống Cẩn có nguyên một quốc khố, lúc đến nơi này, tiền của Tống Cẩn là do ba Tống và mẹ Tống đưa cho, mỗi ngày được phát hơn mười đồng.

Bởi vì Tống Cẩn không giống cô hay dùng lý do phải mua dụng cụ học tập để lừa gạt ba mẹ Triệu lấy tiền mua nước ngọt, nên có lẽ là anh còn nghèo hơn cả cô nữa, Triệu Tiêu liền đuổi theo Tống Cẩn và nhét một xấp tiền lẻ này vào tay anh.

Kết quả là, sau khi đưa tiền xong thì sắc mặt của Tống Cẩn ngày một kém hơn, ánh mắt anh giống như núi lửa, tựa như xấp tiền cô đưa cho anh không phải là tiền mà là giấy vụn vậy.

“Triệu Tiêu, rốt cuộc là em làm cái gì thế hả?” Tống Cẩn hỏi.

Triệu Tiêu bày ra dáng vẻ như không có gì quan trọng: “300 đồng đó là do nô tì xài hết, nên tiền này cũng phải là do nô tì trả mới đúng.”

Tống Cẩn ném trả lại tiền cho Triệu Tiêu, sau đó đi thẳng một đường không quay đầu lại đến chỗ ven đường và ngoắc tay gọi taxi.

Từ thị trấn cổ về thành phố S phải ngồi xe lửa mất bảy, tám tiếng, lúc lên xe Tống Cẩn không hề mở miệng nói chuyện với Triệu Tiêu, Triệu Tiêu liền đưa tay cào cào tóc, trong lòng vô cùng ủy khuất.

Cô mua một tô mì ăn liền trên xe lửa, lúc bung tô mì trở về thì rốt cuộc Tống Cẩn đã chịu mở miệng nói chuyện với cô: “Mua giúp anh một phần nữa đi.”

Triệu Tiêu nhìn Tống Cẩn, rất muốn ném một chữ “Không” vào mặt anh, cô hơi há miệng, nhưng sau đó vẫn cầm tô mì ăn liền trong tay đưa cho Tống Cẩn. ~~Diễn đàn Lê Quý Đôn~~: “Em còn chưa ăn đâu, Hoàng... Anh ăn trước đi.”

Triệu Tiêu đặt tô mì xuống trước mặt Tống Cẩn, sau đó lại mua một tô khác rồi trở về, lúc mới bước vào toa cô thấy có một người thanh niên tóc nhuộm vàng đang muốn cùng Tống Cẩn nói chuyện phiếm: “Người anh em à, cô bạn gái của anh phục tùng anh thật đấy, có bí quyết gì thì chỉ tôi với?”

Tống Cẩn ghét nhất là cái gì, chính là bị tên tóc vàng này kêu là anh em, Triệu Tiêu nhanh chóng đi tới và đặt tô mì xuống bàn, cướp lời: “Là do tôi tự nguyện, không phải là phục tùng.”

Anh chàng tóc vàng liền há hốc miệng, không biết phải dùng từ gì để diễn tả sự kinh ngạc nữa rồi.

Đúng lúc này, mắt của Tống Cẩn đã mở ra, khóe môi cong nhẹ, cười cười với Triệu Tiêu, anh kéo tay cô đến bên cạnh mình, cười nói với tóc vàng: “Những cái khác đều ổn, chỉ là đầu óc hơi ngu ngốc một tý thôi.”

Chàng thanh niên tóc vàng đã bừng tỉnh hiểu ra và cười cười với Triệu Tiêu, kết quả bị khí sắc của Tống Cẩn ngăn lại, anh nói với Triệu Tiêu: “Còn không ngồi xuống ăn mỳ mau lên, mì đã nở hết rồi kìa.”

Triệu Tiêu: “....”

Buổi tối đã về đến nhà họ Triệu, Triệu Tiêu mệt đến mức nằm ngay đơ trên giường, cô nằm ngửa mặt nhìn lên trần nhà, thật là nhớ bọn Lục Quán và Hồng Tú quá đi, nhớ cả thùng nước tắm ấm áp chứa đầy hoa, nhớ những món đặc sản Lương Châu mà phụ thân hay cho người mang vào cung.

Tuy không hề ôm ấp hy vọng đối với chuyến đi đến thị trấn cổ lần này, nhưng nếu không có một chút hy vọng để trở về Đại Kỳ thì trong lòng cô lại có chút mất mát, Triệu Tiêu nghĩ là, nếu như cô thấy mất mát một thì Tống Cẩn lại càng mất mát nhiều hơn nữa.

Rõ ràng anh không phải là người thích ứng trong mọi hoàn cảnh, người thực sự thích ứng với mọi hoàn cảnh chính là cô, không phải là Tống Cẩn.

Triệu Tiêu đột nhiên nghĩ đến một chuyện, cô nhảy từ trên giường xuống, đi tới phòng bếp tìm mẹ Triệu: “Mẹ, Quỳnh Thủy của con tới rồi. ...không phải, là tới tháng...”

“Rốt cuộc đã tới rồi sao.” Mẹ Triệu duỗi tay ra chọt vào ót của cô: “Nói cho mẹ nghe, con và Tống Cẩn chưa từng xảy ra chuyện gì, đúng không?”

Triệu Tiêu lắc đầu.

“Mẹ rất tin vào nhân phẩm của Tống Cẩn cho nên mới yên tâm để cho hai đứa đi chơi với nhau, các con đã chơi chung từ nhỏ đến lớn, mẹ và dì Tống của con đã bàn bạc sẵn rồi, chờ lúc hai đứa đến tuổi kết hôn thì sẽ tổ chức hôn lễ cho các con.”

Triệu Tiêu tròn mắt hỏi mẹ Triệu: “Còn phải đợi vài năm nữa sao?”

Ôt Triệu Tiêu liền bị đánh một cái làm cô phải lui về sau mấy bước.

“Sao mẹ lại sinh ra đứa con có da mặt dày như thế này chứ.” Mẹ Triệu phẫn nộ nhìn Triệu Tiêu, rồi xoa xoa tay: “Đem những bộ quần áo đó đi giặt cho sạch đi.”

Buổi tối, Triệu lên máy tính, mở Baidu ra tra về ý nghĩa chuyện lần đầu có kinh nguyệt, Baidu này là do Tống Cẩn dạy cô sử dụng, bởi vì cô có quá nhiều điều thắc mắc làm anh cảm thấy phiền: “Sao em không tự lên mạng tự tra đi?”

Từ nhỏ, Triệu Tiêu đã không có mẹ, mặc dù trong nhà có đến ba người dì nhưng cũng không thân thiết mấy, trước khi cô tiến cung, vị ma ma trong cung có tới nhà dạy cô mấy ngày nhưng nội dung giáo dục về một vấn đề quan trọng nhất, “Làm sao để hầu hạ hoàng thượng cho tốt” lại không hề nói cho cô biết một tý gì. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn.đàn.lê.quý.đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Giống như khi tới chỗ này, bởi vì không học tốt ở tiểu học mà đã được lên thẳng sơ trung rồi, cho nên có rất nhiều phương diện không thể theo kịp người khác được.

Cho nên, dù sau này cô đã được thị tẩm, hiệu quả thị tẩm của cô lúc còn ở Đại Kỳ và thành tích thi cũng không khác nhau là mấy, nếu như Tống Cẩn chính là giáo viên, nếu trên giường có bút đỏ thì chắc chắn là sau mỗi lần cô thị tẩm xong, trên thẻ bài của cô sẽ đánh một con số không màu đỏ thật là lớn.

Có kinh lần đầu nghĩa là gì?

Có kinh lần đầu nghĩa là chỉ việc thiếu nữ lần đầu tới kỳ kinh nguyệt, cũng có nghĩa là thời kỳ bắt đầu trưởng thành đã tới, cũng chính là con đường thông từ âm đạo đến cổ tử cung trong tử cung đã mở ra rồi.

Đột nhiên, chữ “tại sao vậy?” liền xuất hiện trên đỉnh đầu của Triệu Tiêu, cô tự trấn an trái tim đang đập siêu nhanh của mình, gõ chữ “Xuân Cung Đồ” vào khung tìm kiếm.

Chính xác là lúc còn ở Đại Kỳ cô đã được xem qua vài cuốn sách như vậy, nhưng mà vị ma ma trong cung nói rằng đây là những cuốn sách quý, Tống Cẩn nói với cô rằng, nếu như muốn biết cái gì thì lên mạng mà tra, đừng có đi hỏi anh nữa.

Hiện tại thì cô có một câu hỏi, tại sao Xuân Cung Đồ ở nơi này và ở Đại Kỳ lại khác nhau?

Kết quả tìm kiếm hiện ra, Triệu Tiêu liền đỏ mặt, sau lưng cô liền vang lên một giọng nói đầy cay nghiệt: “Triệu Tiêu, em lại xem cái gì đó?”

Triệu Tiêu sợ tới mức bắn người ra khỏi ghế, sao Tống Cẩn lại đột ngột xuất hiện ở đây, cô vội tay lấy con chuột muốn tắt cái trang này đi, sau đó không biết tại sao mà có một hình không tắt được.

Triệu Tiêu muốn khóc quá, tấm hình nam nữ giao hợp này lại đang được phóng lớn, hiện lên trên màn hình vi tính, mặc cho cô ấn nút tắt thế nào nó cũng không biến mất.

Tống Cẩn DiễđànLêQuýĐôn có chút không vừa mắt, tay anh ngăn tay Triệu Tiêu lại: “Đề trầm xem.”

Triệu Tiêu không còn mặt mũi nào nhìn thiên tử nữa, bèn xoay mặt đi.

Tống Cẩn một bên vừa bấm chuột một bên vừa nói với Triệu Tiêu: “Máy tính của em nhiễm virus rồi.”

Triệu Tiêu liền hỏi: “Có nặng lắm không?”

Tống Cẩn buộc phải tắt máy đi, sau đó ngẩng đầu hỏi Triệu Tiêu: “Phần mềm diệt virus anh đưa em hôm trước đâu?”

Triệu Tiêu cúi đầu không nói lời nào.

Tống Cẩn lại hỏi thêm lần nữa.

Triệu Tiêu mới ấp a ấp úng trả lời: “Có lần sau khi khởi động máy xong thì nhảy ra một thông báo nói bị lỗi hệ thống gì đó.”

“Sau đó thì sao?”

Triệu Tiêu lại nuốt nước bọt: “Sau đó em tháo phần mềm diệt virus của anh đưa ra thì không hiện thông báo nữa.”

“Được, tốt lắm.” Tống Cẩn gật gù đầu, nhấp nhẹ chuột: “Tháo luôn cả phần mềm ra, làm đúng lắm...”

Triệu Tiêu ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn Tống Cẩm tất Xuân Cung Đồ đi, xấu hổ hỏi: “Hoàng Thượng tìm em có chuyện gì không?”

“Không có gì. Tống Cẩm tải lại cho Triệu Tiêu một phần mềm diệt virus mới rồi đứng lên: “Di Tống của em bảo thăm qua nhà gọi em tới ăn bánh bao”

Bánh bao vừa mới ra lò còn nóng hôi hổi, mẹ Tống nhìn Triệu Tiêu đang nằm sấp trên bàn ăn bánh bao, hỏi: “Tiêu Nhi à, tay nghề của di Tống có được không?”

Triệu Tiêu liền gật đầu.

Mẹ Tống lại bung lên thêm một lồng bánh bao nữa: “Nếu như con về làm con dâu của nhà họ Tống thì mỗi ngày có thể ăn bánh bao của di Tống làm rồi.”

Triệu Tiêu trả lời vô cùng thật thà: “Nếu như mỗi ngày đều phải ăn bánh bao thì con ăn không nổi đâu.”

Mẹ Tống: “....”

Sau khi có kết quả thi, Tống Cẩm quả nhiên là đậu vào trường cao trung của thành phố S, đây là chuyện đã nằm trong dự tính, còn thành tích thi ngoài dự liệu của Triệu Tiêu thì xém đậu vào trường cao trung.

Sau đó ba Triệu mẹ Triệu liền đi cửa sau cho cô, làm cho Triệu Tiêu trở thành một học viên chính thức.

Đối với chuyện Triệu Tiêu thi được điểm cao như vậy, ba Triệu vô cùng vui vẻ, để tờ báo trong tay xuống và hỏi Triệu Tiêu muốn cái gì.

Triệu Tiêu đang xem TV, cô chỉ vào “chiếc điện thoại khám kim cương và vàng” đang ở trên màn hình, nói với ba Triệu: “Con muốn nó được không?”

Ngày hôm sau, ba Triệu liền mua cho Triệu Tiêu một cái máy chơi game, Triệu Tiêu miễn cưỡng nhận lấy máy chơi game trong tay ba Triệu, cúi đầu nói: “Cảm ơn ba ạ.”

Điểm thi Tống Cẩm đứng thứ hai toàn trường cao trung, lúc Triệu Tiêu nghe nói rằng còn có một người cao hơn Tống Cẩm hai điểm, trong lòng cô liền vô cùng vui sướng, quả thật là rất sung sướng.

Ba Tống đã chuẩn bị sẵn một buổi tiệc mừng dành cho Tống Cẩm, Tống Cẩm đang đi chào họ hàng thì bị ba Triệu mẹ Triệu kéo đến bàn mình, Triệu Tiêu đang ăn của lột một cách thích thú nên bỏ qua lời chỉ trích không ngừng bên tai của mẹ Triệu.

Nhưng lúc nào cũng có một người đi nào đó quay sang hỏi mẹ cô, ví dụ như: “Lần này con gái nhà chị thi có được không?”

Giọng điệu của mẹ Triệu lập tức thay đổi, bà mỉm cười nhìn Triệu Tiêu, khiêm tốn nói: “Trái lại, thành tích cũng vào được trường cao trung của thành phố S nữa cơ, cùng trường với Tống Cẩm đấy.”

“Vậy là tốt rồi.”

Mẹ Triệu: “Đâu có đâu có, còn kém Tống Cẩm nhiều lắm, nhưng dù sao chúng tôi chỉ có một đứa con gái nên cũng không đòi hỏi gì cao.”

“.....”

Kỳ nghỉ hè sau cuộc thi là thời gian sung sướng nhất kể từ khi Triệu Tiêu đi tới thành phố S, không có bài tập hè, không có thi cử, không có Tống Cẩm luôn cao cao tại thượng, anh cũng không còn kiêu ngạo như trước, thỉnh thoảng còn có thể cùng cô xem quảng cáo.

Quảng cáo điện thoại khám kim cương và vàng giá 999 đồng được chiếu suốt cả kỳ nghỉ hè, sau đó tới lúc khai giảng lại không chiếu nữa, Triệu Tiêu lên gọi xuống đường dây nóng, số tiền hơn một trăm đồng mà cô đã dành dụm trong suốt thời gian qua này, đợi khi nào đủ tiền thì chắc không còn hàng nữa.

Ngày 1 tháng 9 là ngày khai giảng, Triệu Tiêu lười kéo tay mẹ Triệu không buông: “Tại sao con không được học chung lớp với Tống Cẩm vậy?”

Mẹ Triệu liền dùng tay gỡ móng vuốt của Triệu Tiêu ra: “Tiêu Tiêu à, mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi, sơ trung và cao trung không giống nhau, càng không thể lơ là chuyện học tập được, mẹ hứa với con, sau khi con đậu đại học rồi thì con muốn gì cũng được.”

Triệu Tiêu lại nắm lấy tay của mẹ Triệu: “Tại sao lại để con ở trong ký túc xá của trường chứ...”

Mẹ Triệu tiếp tục dùng tay còn lại gỡ móng vuốt của cô ra: “Đây là do giáo viên mới của con đề nghị như vậy, mẹ còn không đồng ý được sao, mà Tống Cẩm cũng ở ký túc xá còn gì, hai đứa con vẫn có thể làm bạn mà.”

Triệu Tiêu: “Chúng con được ở cùng một chỗ à?”

Vừa dứt lại, ột lại bị đâm mạnh một cái khiến nước mắt Triệu Tiêu chảy ròng ròng.

Thân phận của Triệu Tiêu bây giờ là học sinh mới của trường cao trung thành phố S, sở trường của cô ghi là ca hát, đúng là trời sinh Triệu Tiêu đã có một chất giọng vô cùng tốt, lúc còn nhỏ đã đạt giải nhất cuộc thi hát của trường mẫu giáo, về sau sở trường của cô đều dính tới lĩnh vực văn hóa, lúc mẹ Triệu

chuẩn bị đi cửa sau cho Triệu Tiêu, bà liền nghĩ tới lĩnh vực duy nhất mà cô tạm được coi là sở trường này.

Tiết thứ nhất của trường cao học là tiết tự học, không có Tổng Cấn DiễndầnlêLêQuýyĐôn ngồi bên cạnh, Triệu Tiêu liền gục xuống bàn không dậy nổi, cô đang nằm úp sấp trên bàn một lúc thì thấy có người đang vỗ sau lưng mình, Triệu Tiêu ngẩng đầu lên thì thấy một gương mặt tuấn tú.

“Cậu chính là bạn học Triệu Tiêu đúng không, giáo viên chủ nhiệm bảo mình tới gọi cậu tới văn phòng một chuyện.” Cậu con trai nói.

Cậu ta có vóc dáng rất cao to, Triệu Tiêu cảm thấy cổ mình đang nghẹn đắng, cô liếc nhìn cậu ta rồi đột nhiên nhớ tới hồi còn học sơ trung mình đã bị lý do này lừa gạt đi đến văn phòng, kết quả là thầy văn phòng lại hỏi ngược lại cô: “Triệu Tiêu, em tìm thầy có việc gì sao?”

Triệu Tiêu chớp mắt hai cái: “Cậu gạt tôi.”

Khóe miệng Cố Nhất Minh co rút lại, xoay người đi ra khỏi lớp học.

Khoảng 10 phút sau, giáo viên chủ nhiệm mới đã đi tới lớp học, đến bên cạnh Triệu Tiêu: “Triệu Tiêu, em đi tới văn phòng của tôi một lát.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 8

Editor: Preiya

Triệu Tiêu đi theo vị giáo viên chủ nhiệm mới vào văn phòng, vừa mới bước vào cửa đã thấy người nam sinh cùng lớp đi gọi cô, cậu ta đang nhàn nhả dựa vào bàn làm việc, nhìn thấy cô tiến vào liền chủ động phát tay chào hỏi: “Hi!”

Triệu Tiêu có chút xấu hổ, cũng “Hi!” lại một tiếng.

“Chính là như thế này, sau khi khai giảng trường sẽ tổ chức tiệc đón học sinh mới, giáo viên trong trường có ý kiến là học sinh mới cũng nên biểu diễn vài tiết mục, ban chúng ta được chọn một tiết mục, tôi biết trình độ piano của Nhất Minh đã rất giỏi rồi, Triệu Tiêu à, em là người có năng khiếu duy nhất của ban chúng ta, cho nên tôi muốn hai em hợp lại thành một tổ để biểu diễn một tiết mục.”

Triệu Tiêu đứng lý trước mặt của giáo viên chủ nhiệm, não trong đầu đã bắt đầu phình to ra, thầy giáo liền vỗ vỗ vào vai cô: “Có được không nào?”

Quả nhiên là thiên hạ không thích uống nước có ga, cô dùng thân phận học sinh có tài nghệ để vào trường, kết quả là mông còn chưa ngồi nóng đã bị bắt phô diễn tài nghệ ra rồi.

“Không thành vấn đề ạ, thưa thầy.” Cố Nhất Minh cười không ngừng nhìn Triệu Tiêu đang nháy mắt không ngừng: “Em sẽ phối hợp với bạn học Triệu thật tốt.”

Triệu Tiêu ngẩng đầu lên, có thể đừng hỏi cô vào được không.

Lúc ra khỏi văn phòng, Triệu Tiêu và Cố Nhất Minh đi thẳng đến phòng nhạc, Cố Nhất Minh đi rất nhanh, Triệu Tiêu cũng phải đi thật nhanh sau lưng cậu.

Nhưng mới đi được nửa đường thì Cố Nhất Minh đột nhiên ngừng lại làm Triệu Tiêu cũng dừng lại theo, ngược mắt nhìn cậu ta: “Sao lại không đi tiếp?”

Cố Nhất Minh nghiêng đầu nhìn cô: “Cậu có đúng là học sinh năng khiếu hay là dựa vào quan hệ thế?”

Triệu Tiêu liền háng giọng: “Cậu nói cái gì thế?”

Cậu ta hỏi tiếp: “Chẳng lẽ không phải à?”

“Thật xin lỗi, tôi thất lễ rồi.” Cố Nhất Minh nhún vai rồi đi tới phòng nhạc, dùng chìa khóa mà thầy giáo đưa cho để mở cửa. sau đó với tay bật đèn lên.

Bởi vì trong phòng chỉ có hai người bọn họ nên cực kỳ vắng vẻ.

Cố Nhất Minh đi đến chỗ cây piano rồi ngồi xuống, hai bàn tay bao phủ lên tất cả các phím đàn trắng đen, bắt đầu dạo một lượt, một giai điệu trong trẻo đã vang lên trong phòng học.

Đánh một khúc nhạc xong, Cố Nhất Minh quay đầu lại hỏi: “Cậu muốn hát bài gì?”

Triệu Tiêu im lặng, trong lòng có chút lo lắng: “Bài “Mua bán tình yêu được” được không?”

“ư?” Khóe môi của Cố Nhất Minh liền cong lên, “Cậu đúng là hài hước thật đấy.”

Triệu Tiêu không phải người ngu ngốc, cô nhìn thấy vẻ mặt của Cố Nhất Minh là đã hiểu rằng mình không thể hát bài này được, liền chia chia cảm: “Đúng là tôi chỉ nói chơi thôi.”

Cố Nhất Minh liền cười một tràng dài, tiếng cười này làm cho Triệu Tiêu thấy có phần không thoải mái, cô ngồi xuống chiếc ghế ở vị trí thứ hai, ngẩng đầu lên vừa vặn có thể nhìn thấy được ánh trăng.

Ánh trăng chính là cố hương, Triệu Tiêu vẫn luôn cho rằng ánh trăng ở Đại Kỳ còn sáng hơn ánh trăng ở nơi này nhiều.

Cố Nhất Minh cầm lấy cuốn nhạc phổ piano, lật đi lật lại một lúc rồi ném cho Triệu Tiêu: “Lật đến trang thứ ba.”

Triệu Tiêu lật đến trang thứ ba của cuốn nhạc phổ, kết quả là thấy một bài hát tiếng Anh.

Cô liền làm ra vẻ như không có chuyện gì: “Tôi cảm thấy hát tiếng Trung sẽ hay hơn.”

“Là sao?” Cố Nhất Minh xoay đầu qua: “nữa à?”

Triệu Tiêu lật từng tờ nhạc phổ, rốt cuộc đã lật được một ca khúc quen thuộc, Triệu Tiêu học bộ dáng của Cố Nhất Minh đem ném trả quyển nhạc phổ cho cậu ta: “Tôi muốn hát bài nằm ở trang 12 này.”

Cố Nhất Minh lật trang 12 của quyển nhạc phổ, hơi do do dự một chút nhưng cũng gật đầu: “Vay thì chọn bài này đi.”

Bài Triệu Tiêu muốn hát là bài “Người Theo Đuổi Giấc Mơ” của Phụng Phi Phi, thật ra là vì trong phòng của cô có CD của bài hát này, sau khi Triệu Tiêu biết sử dụng đĩa CD, buổi tối không có việc gì làm thì cầm tai nghe vào, trừ ca khúc “Mua bán tình yêu” quen thuộc ra thì đây là bài hát cô thích nhất ở nơi này. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê.quý.đôn.com, nếu bạn nhìn thấy ở nơi khác chính hàng copy không xin phép.

Chọn ca khúc xong, Cố Nhất Minh tiện tay đánh vài nốt, Triệu Tiêu hỏi cậu ta: “Cậu cũng là học sinh năng khiếu à.”

“Không phải.” Vẻ mặt của Cố Nhất Minh có chút lạnh lùng, bày ra dáng vẻ không để ý tới cô.

Triệu Tiêu cũng không hỏi nhiều, sau đó cậu ta quay đầu lại: “Sao cậu không hát đi?”

“Cậu muốn tôi hát ngay bây giờ sao?” Triệu Tiêu hỏi Cố Nhất Minh.

“Nếu không phải thế thì là gì?” Khóe miệng Cố Nhất Minh liền co rút lại: “Chẳng lẽ cậu cho là tôi dẫn cậu tới đây để nói chuyện phiếm chắc?”

Triệu Tiêu có chút không muốn hát, nhưng vẫn háng giọng một cái, cất giọng hát: “Hãy để tuổi thanh xuân thổi bay mái tóc dài, dẫn theo những giấc mơ của người...”

Cố Nhất Minh nghe giọng hát của Triệu Tiêu, bắt đầu đệm theo, nhưng chưa đàn được vài nốt thì Triệu Tiêu dừng lại, cậu thất vọng quay đầu lại: “Làm sao thế?”

Triệu Tiêu chỉ tay ra bên ngoài: “Tiếng chuông tan học vang lên rồi.”

Cố Nhất Minh gật đầu: “Cho nên?”

Triệu Tiêu: “Ngày mai luyện tiếp được không?”

“Tùy cậu thôi.”

Triệu Tiêu liền nói “Cảm ơn” rồi chạy ra khỏi phòng.

Từ phòng nhạc tới phòng học của lớp mười phải đi qua một cầu thang thật cao, Tổng Cận học ở ban 9, cô học ở ban 12, phòng học của anh vừa đúng nằm dưới phòng học của cô.

Sau khi tiếng chuông tan học vang lên, trên hành lang chật ních những học sinh nhốn nháo tấp nập đi ra, Triệu Tiêu cố gắng vượt qua dòng người, đi ngược chiều để lên phía trên, khó khăn lắm mới đến được phòng học nằm ở cuối dãy của ban 9, cô hướng mặt vào trong nhìn nhìn, nhưng người trong đó đã đi hết rồi.

Triệu Tiêu ôm theo một chút hy vọng mà bò xuống lầu 6, dưới ánh đèn tù mù của hành lang có một bóng người thon dài cao ngất đang đứng, Tổng Cận đưa lưng về phía cô, dựa trên lan can giữa đầu ngón trắng, ánh trăng trong sáng mà lạnh lùng cùng với ánh đèn thay phiên nhau chiếu lên mặt anh, khiến gương mặt sáng lên rạng rỡ.

Triệu Tiêu liền dừng bước, nén cảm giác kích động như thủy triều xuống, gọi tên anh: “Tổng Cận...”

Tổng Cận quay sang đúng lúc Triệu Tiêu đang nhìn anh, ngay tại lúc này anh hơi nhíu lại thì Triệu Tiêu đã nhanh chóng chạy đến bên cạnh anh, cả người

nhào vào lòng anh, nhẹ nhàng mở miệng: “Hoàng Thượng, em bị người khác bắt nạt.”

Tổng Cận buông đôi tay cứng đờ xuống, sau đó giờ tay đặt lên đầu cô: “Sao lại bị người ta bắt nạt rồi hả?”

Triệu Tiêu liền ngẩng đầu, đôi mắt sáng lên: “Có một người tên là Cố Nhất Minh, cậu ta châm chọc em là người dựa vào quan hệ.”

“Là sao?” Tổng Cận không để ý lắm, anh nắm lấy tay cô: “Trở về ký túc xá thôi, nghe nói buổi tối sẽ có giờ tắt đèn đấy.”

Nhắc tới chuyện ký túc xá, Triệu Tiêu lại hỏi Tổng Cận: “Hoàng Thượng, anh cũng ở ký túc xá à?”

Tổng Cận gật đầu.

Triệu Tiêu cúi đầu, từ long sàng cho đến một phòng tám người, Tổng Cận có thể cùng người ta ở chung, cô cũng không có gì để oán trách cả.

Triệu Tiêu ngược đầu nhìn Tổng Cận: “Thật ra thì tất cả mọi chuyện mà Trương Nam nói đều rất có lý.”

Tổng Cận nở nụ cười: “Chỉ mong là vậy.”

Buổi tối trở về ký túc xá, Triệu Tiêu đã bị bao vây bởi nhóm người bạn ở cùng phòng: “Cố Nhất Minh gọi cậu ra ngoài có chuyện không?”

“Thầy chủ nhiệm cũng tìm cậu, phải không?”

“Bọn tìm tìm cậu có chuyện gì thế?”

Triệu Tiêu nhìn từng đôi mắt đang lóe sáng, sau đó nói rõ chuyện này cho nhóm bạn cùng phòng biết, sau khi nghe xong thì vẻ hưng phấn trên mặt mọi người đều giảm đi không ít.

“Thì ra là chuyện này à?”

“Nhưng mà chuyện này cũng tốt, có thể biểu diễn cùng với Cố Nhất Minh trên một sân khấu, mình không hề nghĩ là ngoại trừ việc học tập tốt ra thì cậu ấy còn có thể chơi đàn piano nữa.”

“.....”

Từ cuộc thảo luận bát quái của mọi người, rốt cuộc Triệu Tiêu đã hiểu thì ra người có số điểm cao hơn Tổng Cận hai điểm chính là Cố Nhất Minh.

Buổi tối, người nằm dưới giường của Triệu Tiêu lật người trên tấm phản gỗ làm tiếng gỗ rất nhỏ bay vào tai cô, Triệu Tiêu bất đắc dĩ liền thay đổi tư thế ngủ.

Không biết Tổng Cận ngủ như thế nào nhỉ, Trương Nam đã từng nói, rất nhiều nam sinh có đôi bàn chân vô cùng thối, đột nhiên cô nghĩ rằng, nếu như Tổng Cận phải ngủ cùng người có đôi chân thối như vậy thì sao nhỉ, Triệu Tiêu vui mặt vào chỗ, không nhận được mà nở nụ cười.

Ngày hôm sau, trước khi đến phòng tự học buổi sáng, Triệu Tiêu liền chạy đến chỗ ký túc xá dành cho nam sinh của Tổng Cận, lúc thấy vẻ mệt mỏi của anh khi xuống lầu, vừa nhìn đã biết là do không ngủ đủ giấc rồi.

“Nếu còn chưa có hy vọng trở lại Đại Kỳ thì chúng ta vẫn phải học thêm ba năm nữa, phải không?” Triệu Tiêu hỏi Tổng Cận.

Tổng Cận ngập dài hai cái, nhìn những chàng trai và cô gái đang bước đi vội vã trong sân trường: “Nếu như em có thể thi đậu vào đại học thì phải học thêm bốn năm nữa, nếu có thể thi đậu thạc sĩ thì cần thêm vài năm nữa, chỉ là nếu thi được mà thôi...” Nói đến đây, Tổng Cận liếc nhìn Triệu Tiêu một cái: “Nhưng đối với em mà nói thì thi được đại học đã rồi tính sau.”

Triệu Tiêu: “....”

Cô cúi đầu, mở miệng hỏi: “Nếu không thi đậu thì sao?”

“Không thi vào đại học thì em định làm cái gì hả?”

Triệu Tiêu nghĩ một hồi, sau đó thành thật nói ra suy nghĩ của mình: “Lúc Hoàng... Anh đi học đại học thì em sẽ ở nhà giúp chồng chăm con.”

Tổng Cận ho nhẹ một cái, sau đó bình tĩnh mở miệng nói: “Đến lúc đó rồi nói sau.”

Đến lúc đó rồi nói, trên thế gian này có quá nhiều chuyện không thể lường trước được, đến lúc đó mới nói, bởi vì cô không hề có mặt trong kế hoạch của anh.

Mộ Thanh và Trương Nam cũng thi đậu vào trường Cao trung thành phố S, nhưng họ cũng không học cùng lớp, có điều lớp của Trương Nam nằm kế bên lớp của Triệu Tiêu, lúc Triệu Tiêu đi vào lớp học, Trương Nam đang ngồi trong lớp bên cạnh liền gào lớn gọi cô: “Cái đuôi, bây giờ không còn đi theo Tổng Cận của cậu nữa rồi sao?”

Triệu Tiêu trừng mắt nhìn cậu ta, sau đó đi vào lớp học, nhưng cô không tìm thấy bàn của mình đâu cả, rõ ràng ngày hôm qua ngồi ở chỗ này mà, sao hôm nay lại có người ngồi vào chỗ của cô rồi, người này đang cầm quyển sách, miệng đọc ABC..., bộ dáng này đang nói rằng đừng làm phiền đến tôi.

Triệu Tiêu đi dọc theo lối nhỏ của lớp học, mãi một lúc sau mới có người kéo áo của cô lại: “Bạn chính là Triệu Tiêu phải không, ngày hôm qua lúc bạn và Cố Nhất Minh không có ở đây thì giáo viên đã thay đổi vị trí trong lớp rồi, bạn ngồi chung bàn với Cố Nhất Minh đấy.”

Triệu Tiêu nhìn khắp phòng học thì thấy Cố Nhất Minh đang ngồi ở cái bàn thứ ba bên phải của lớp.

Cô đi đến chỗ Cố Nhất Minh rồi ngồi xuống, sau đó lấy sách ra bắt đầu viết tên mình vào.

Sau buổi học, Cố Nhất Minh lại gọi Triệu Tiêu đến phòng nhạc để tập luyện, cậu ta so với Tống Căn còn nghiêm khắc hơn nhiều, rốt cuộc sau khi cô đã hát hơn mười lần thì cậu ta mới lộ ra nụ cười tươi tắn: “Cũng tạm được thôi, nhưng có thể lên sân khấu được rồi.”

Nói xong, cậu ta lại lấy tay kéo cái đuôi ngựa đen nhánh của cô: “Thay đổi kiểu tóc cho đẹp chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 9

Editor: Preiya

Trước khi lên sân khấu Triệu Tiêu đã đi làm tóc và mặc lễ phục vào, lúc thay lễ phục, cô ở mãi trong phòng thay đồ thật lâu rồi mới dám ra ngoài, không phải là vì vải quá mỏng, trái lại vải còn rất dày, tầng tầng lớp lớp, chỉ là bộ lễ phục này phối với cái đầu mỳ ăn liền của cô trông thật kỳ quái.

Triệu Tiêu tới nơi này đã được ba năm, mắt thẩm mỹ ngày càng trở nên tiến bộ hơn, về cơ bản có thể giống với nơi này, nhưng vẫn luôn có một chút chệch lệch, khi Triệu Tiêu soi gương, cô hy vọng tạo hình hôm nay thuộc về sự lệch lạc của mình.

Phụ nữ đều là những sinh vật đáng sợ, lúc Triệu Tiêu nhìn thấy ánh mắt của Cố Nhất Minh nhìn mình, tâm tình liền có chút không ổn.

Tạo hình ngày hôm nay của cô đã thất bại rồi.

Mỹ nữ là cái gì, là cho dù có mặc trang phục xấu xí đi nữa, phối với một kiểu tóc kỳ quái, cộng thêm lối trang điểm khó mà chấp nhận được cùng vẻ mặt ngu si thì người ta vẫn thấy cô ấy đẹp.

Cố Nhất Minh DiễndànLêêQuýýĐôn cố gắng kiềm nén ý nghĩ muốn giơ tay chạm vào quả đầu mỳ ăn liền này của Triệu Tiêu, cậu lại nhớ tới buổi nói chuyện tối hôm qua trong phòng ngủ, những học sinh nam đã tán gẫu về những nữ sinh, có người đã bàn về Triệu Tiêu rằng: “Cố Nhất Minh, cậu không biết là Triệu Tiêu rất xinh đẹp sao?”

Cố Nhất Minh nhìn Triệu Tiêu, cố nén cười: “Cậu không thể tìm một thợ trang điểm và làm tóc đáng tin một chút sao?”

Triệu Tiêu liền phản bác lại: “Trước khi làm tóc và trang điểm tôi cũng đâu biết là người này lại không đáng tin như vậy chứ?”

Cố Nhất Minh nhìn qua chỗ khác rồi an ủi một câu: “Vậy thì cứ để như vậy đi, dù sao cậu cũng chỉ lên hát, đây không phải là show trình diễn thời trang.”

Tuy nói là nói như vậy thôi, cho dù không có thợ tạo mẫu tóc đáng tin chuẩn bị cho cô thì ít ra họ vẫn chuẩn bị cho cô một bộ lễ phục đáng tin mà nhỉ?

Lúc Triệu Tiêu mặc bộ lễ phục khoa trương này đứng đằng sau sân khấu chuẩn bị lên biểu diễn, tay phải luôn quơ quào ở phía sau lưng, một người bạn chung lớp làm công tác hậu cần liền chạy tới hỏi: “Triệu Tiêu, cậu làm sao thế?”

“Hơi ngứa một chút.”

Bạn hậu cườicườivô cùng áy náy: “Lễ phục này là đi thuê, có lẽ người ta đã giặt không sạch rồi.”

Triệu Tiêu chỉ chỉ vào lễ phục của Cố Nhất Minh, trong lòng vô cùng bất bình: “Sao của cậu ta lại mới như vậy?”

Bạn hậu cần gãi đầu: “Lễ phục của bạn học Cố là do bạn ấy tự mang tới.”

Triệu Tiêu hết ý kiến.

Trước khi Triệu Tiêu ra biểu diễn tiết mục của mình, cô đứng trong hậu trường nhìn ra xa xa về phía trước, trước khi biểu diễn cô cũng đã nói trước với Tống Căn, đoán chừng anh lại nghĩ là cô lừa gạt anh, khi nghe xong lời của cô, Tống Căn ngửa tin nửa ngờ nói một câu: “Đừng làm trò cười nữa là được.”

Cô đối với Tống Cẩn, một mặt luôn nghe theo lời của anh, mặt khác lại muốn phản kháng lại, một phần khác là muốn chứng minh, sau đó phản kháng nhiều một chút thì chính là chứng minh rồi phải không? Cô cũng không rõ nữa.

Đúng là Triệu Tiêu có một chất giọng rất tốt, chất giọng tốt là cái gì, chính là cho dù bạn có ngoại hình khó coi đi nữa thì mọi người vẫn không chú ý đến nó mà chỉ quan tâm tới giọng hát của bạn mà thôi. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn. đàn.lê.quý.đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng cippy không xin phép.

Lúc mới bước lên sân khấu Triệu Tiêu hơi hồi hộp một chút, lúc còn ở hậu cung của Đại Kỳ, bởi vì nhóm phi tần ở hậu cung luôn tranh sủng với nhau, mỗi lần tới ngày hội là bọn họ lại tranh nhau biểu diễn cho Tống Cẩn xem, ca hát, khiêu vũ, đánh đàn đủ các thể loại.

Có một lần Triệu Tiêu cũng muốn hát một bài cho Tống Cẩn nghe, cô hát vào dịp Tết Nguyên Tiêu, nhưng chỉ mới hát được một nửa thì người của cung Cảnh Nguyệt tới, báo rằng Cố Ấu Dung sắp sinh, sau đó Tống Cẩn vội vàng rời khỏi ngai vàng và chạy về phía cung Cảnh Nguyệt của Cố Ấu Dung.

Cố Ấu Dung sinh hạ một vị công chúa, thiên tử vui cùng vui mừng, ngày hôm sau gặp lại ở cung điện của thái hậu, Tống Cẩn đã mở miệng hỏi: “Tiêu Nhi, sinh nhật của nàng là vào đúng Tết Nguyên Tiêu phải không?” Rồi anh cúi xuống: “Tiểu công chúa của trẫm có cùng ngày sinh nhật với nàng đấy.”

“Đây là vinh hạnh của nô tì.”

Đúng thực là vinh hạnh, Lục Quán đã nói rằng: “Như vậy cũng tốt, có lẽ là mỗi lần hoàng thượng tổ chức tiệc sinh nhật cho công chúa thì sẽ nhớ tới nương nương rồi.”

Từ khi đến nơi này, Triệu Tiêu cảm thấy rằng sau việc lạ đất lạ cái thì cái thứ hai chính là suy nghĩ về hôn nhân và tình yêu của cô có phần dị dạng.

Nếu như Tống Cẩn là một miếng thịt béo thì trước kia cô chỉ cần uống canh là được, nhưng bây giờ cô cũng không rõ lắm trong lòng mình đang muốn cái gì nữa, nhưng có một điểm vô cùng rõ ràng, cô không phải là Triệu Tiêu Nhi của ngày xưa, người chỉ cần uống canh là đã thỏa mãn.

Khi Cố Nhất Minh nắm tay cô để cùng cúi người cảm ơn, Triệu Tiêu vẫn luôn quan sát ở dưới hội trường, toàn bộ hội trường đều tối đen, cô chỉ cần liếc mắt là đã nhìn thấy Tống Cẩn rồi, anh đang ngồi ngay ngắn ở hàng ghế chính giữa, tất cả mọi người đều vỗ tay, chỉ có mình anh đang nghiêm mặt nhìn cô.

Triệu Tiêu nhin không nổi, sau khi đôi lễ phục và buổi tiệc đón học sinh mới kết thúc, lúc đã chen được qua dòng người để đến bên cạnh Tống Cẩn, cô liền nắm lấy tay anh.

Khi cô ngẩng đầu lên cười với anh, một gương mặt chỉ chít mụn thịt to bằng hạt đậu đang nhìn lại khuôn mặt tươi cười của cô: “Bạn học, bạn tìm mình à?”

Triệu Tiêu vội vàng buông cái tay nhằm lẫn này ra rồi kiễng chân nhìn nhưng Tống Cẩn đã đi xa rồi.

Ngày hôm sau, Triệu Tiêu đem theo hai phần bánh bao hấp đứng dưới ký túc xá nam sinh đợi Tống Cẩn, nhưng lại không đợi được anh, ngược lại lại gặp Cố Nhất Minh, cậu ta đi đến bên cạnh cô, nhìn hai phần bữa sáng trong tay cô, chặc chặc hai tiếng rồi xoay người rời đi.

“Cậu là bạn gái của Tống Cẩn à, cậu ta đã đi tới căn tin rồi.” Lại đợi thêm một lát nữa, một người qua đường có lòng hảo tâm đã nhắc cho cô biết.

Triệu Tiêu DiễđầnlêQuýĐôn cầm hai phần bánh bao hấp tới căn tin tìm Tống Cẩn, rốt cuộc đã gặp được anh đang ngồi ở bàn thứ hai từ dưới đếm lên ở phía bên trái.

Tống Cẩn nhìn cô, trên mặt không có biểu cảm gì, mở miệng hỏi: “Ăn rồi à?”

Triệu Tiêu ngồi xuống và để bánh bao xuống trước mặt Tống Cẩn: “Hôm nay em đã cố ý đi thật xa để mua về cho Người, còn đợi một lúc lâu, cuối cùng Người lại đi ăn trước rồi.”

“Là sao?” Tống Cẩn nhìn bánh bao hấp, môi hơi mím lại rồi bình thản mở miệng: “Nghe giọng điệu của ái phi hình như giống như đang giận trẫm thì phải?”

Triệu Tiêu nhìn trái liếc phải, chắc chắn là xung quanh không có ai, liền thở dài: “Hoàng Thượng, tai vách mạch rừng đấy.”

Tống Cẩn hừ hừ hai tiếng, cầm lấy bánh bao trên bàn rồi rời đi.

Có người đã dùng hình ảnh “Ngày dài toàn đêm tối” để hình dung về cuộc sống ở cao trung, Triệu Tiêu vốn cho rằng kết quả học tập ở cấp ba đã chính là cực hạn của cô rồi, ai ngờ sự cực hạn này vẫn còn phải tiếp tục.

Tiết một, giáo viên vật lý nói: “Tiềm năng của não người là vô cùng vĩ đại, người bình thường chỉ sử dụng từ 3 đến 9%, các em phải động não nhiều vào, tranh thủ mỗi ngày để khám phá tiềm năng của não mình.”

Triệu Tiêu hỏi Cố Nhất Minh, người ngồi cùng bàn với mình: “Cậu đã khai thác não được nhiều chưa?”

Cố Nhất Minh quay qua: “Thật ngại quá, tôi cũng không biết nữa.”

Triệu Tiêu nghiêm túc suy nghĩ: “Cậu lợi hại như vậy, nên chắc được khoảng 7% đấy.”

Kết quả là Cố Nhất Minh liền nhìn cô bằng gương mặt tràn đầy bất mãn: “Chắc của cậu chưa tới 3% đâu nhì...”

Về mặt Triệu Tiêu vẫn không thay đổi, cười cười: “Không sao cả, có khai phá là được rồi.”

Đúng thật là cô không sao cả, bởi vì đối thủ của cô là những người phụ nữ trong hậu cung Đại Kỳ, Triệu Tiêu nâng cảm lên suy nghĩ một chút, não của những người phụ nữ này cũng được khai phá ít nhiều, nói đến trí thông minh của Cố Ấu Dung thì không biết đã được 0.1% chưa nhì.

Mới đầu, Triệu Tiêu không quen cảm giác không có Tống Cẩn đi học chung, cũng không có Mộ Thanh sẽ tán gẫu với cô về phim truyền hình cung đấu, cho nên sẽ vô cùng ỉu rĩ, nhưng cuối cùng cũng đã từ từ thích ứng được, cô từ một ngọn cỏ ỉu rĩ đã trở nên hồi sinh bùng bùng.

Nghỉ giữa tiết, hai nữ sinh ngồi phía trước sẽ tán gẫu chuyện bát quái: “Cậu có biết diễn đàn BBS của trường chúng ta không, trên đó đang tổ chức cuộc bình chọn ai là hoa hậu giảng đường đấy.” Nói đến đây, một trong hai nữ sinh liền quay đầu lại nói với Triệu Tiêu: “Cậu cũng có tên trên đó đấy.”

Triệu Tiêu đỏ mặt: “Là sao?”

Nữ sinh kia gật gật đầu: “Nhưng chỉ có 1 phiếu mà thôi.”

Triệu Tiêu cúi đầu xuống.

Đúng lúc này, Cố Nhất Minh không kiềm được nữa mà nở nụ cười, cậu huých huých vào khuỷu tay của Triệu Tiêu: “Một phiếu đó là do tôi bầu, chẳng phải cậu nên mời tôi ăn 1 bữa cơm hay sao?”

Triệu Tiêu không thèm để ý tới Cố Nhất Minh nữa.

Hai cô nữ sinh kia lại bắt đầu thảo luận chuyện bỏ phiếu cho hoa hậu giảng đường.

“Người được hạng nhất là ai vậy?”

“Đương nhiên là Tần Tử Lâm rồi, đó chính là hoa hậu giảng đường của trường sơ trung bọn mình.”

Triệu Tiêu cũng không đem chuyện bầu hoa hậu giảng đường trên diễn đàn BBS để trong lòng, dù sao cũng chỉ là một phiếu, mặc kệ là có để ý hay không thì 1 phiếu kia vẫn luôn ở đó, không tăng cũng không giảm.

Triệu Tiêu cũng không mời Cố Nhất Minh ăn cơm, nhưng vẫn mua cho cậu ta một lọ nước có ga, nhưng đúng thật là may mắn, khi mua nước cho Cố Nhất Minh thì lại trúng thưởng, được tặng thêm một chai nữa.

Triệu Tiêu cầm chai “Được tặng thêm” này chạy về phía quầy đồ ăn vặt, hoàn toàn không để ý tới tiếng gọi đầy bất mãn của Cố Nhất Minh ở phía sau: “Không thể chờ tôi uống xong rồi đi đổi tiếp hay sao?”

Trước khi đổi nước ngọt, khuôn mặt của ông chủ quầy vẫn luôn tươi cười niềm nở ra vẻ hoan nghênh quý khách, nhưng lúc đổi nước ngọt, ông ta lại bày ra một bộ mặt thối, bảo rằng đợi thêm vài phút nữa đi, ông ta cầm nắp chai soi dưới ánh nắng mặt trời thật lâu rồi mới lấy một chai nước từ trên quầy xuống đưa cho cô.

Triệu Tiêu DiễndànLêQuýĐôn cầm lấy chai nước rồi xoay người lại thì phát hiện ra một bóng dáng quen thuộc, Tống Cẩn đang ôm một chồng sách vở từ trên lầu đi xuống, cô liền vui vẻ chạy đến trước mặt anh: “Tống Cẩn!”

Tống Cẩn dừng bước, xoay người lại, nhìn chai nước ngọt trong tay cô, theo quán tính mở miệng: “Hôm nay có nghe hiểu hết bài giảng không?”

Triệu Tiêu gật đầu: “Có hiểu một chút.”

Tống Cẩn cười khế, đúng lúc này, ở đằng sau liền truyền đến một giọng nữ: “Hi, Tống Cẩn.”

Triệu Tiêu quay đầu lại theo bản năng, sau đó cả khuôn mặt cứng đờ lại, miệng cô mở to, nhìn khuôn mặt diễm lệ trước mặt mình, não trong đầu nhanh chóng xoắn hết cả lại: “Cố Ấu...”

Nhưng còn chưa nói được hết câu thì Triệu Tiêu đã bị Tống Cẩn xách đến chỗ phía sau cầu thang.

Triệu Tiêu nhìn Cố Ấu Dung ở đằng xa với vẻ mặt đờ đẫn, trong đầu chỉ có một dấu chấm hỏi lớn: Cố Ấu Dung cũng bị xuyên đến đây sao?

“Không phải là cô ấy.” Giọng nói của Tống Cẩn truyền đến bên tai cô, đã kéo hồn Triệu Tiêu trở về.

Triệu Tiêu ngẩng đầu lên: “Gi cơ?”

Tống Cẩn lặp lại một lần nữa: “Không phải là cô ấy.”

Triệu Tiêu: “Nhưng rõ ràng bộ dáng giống nhau như đúc thế kia mà.”

Tổng Cẩn liền nở một nụ cười bình thản: “Đã thử thăm dò qua, cô ấy không phải là Cố Ấu Dung.”

Nếu như Tổng Cẩn đã nói là không phải, vậy thì chính là không phải rồi, Triệu Tiêu mới chớp mắt hai cái: “À...”

Tổng Cẩn: “Mau về lớp đi.”

Triệu Tiêu: “Người bảo trọng.”

Tổng Cẩn liền “Xùy” một tiếng rồi xoay người đi khỏi, lúc anh đi được vài bước thì xoay mặt lại nói: “Còn không chịu về lớp học đi.”

Cố Ấu Dung tiến cung trễ hơn Triệu Tiêu mấy tháng, lúc đó Tổng Cẩn vẫn còn thích cảm giác mới mẻ của Triệu Tiêu, tuy nhiên cô vẫn chưa có tên trong danh sách thị tẩm, lúc đó Tổng Cẩn vẫn sẽ thường tới cung của cô ngồi một lát, khi ấy Triệu Tiêu mới từ Lương Châu tới, tính tình vẫn còn rất xốc nổi, cho nên không biết sợ Tổng Cẩn là gì, thích làm việc tùy tiện, kết quả là ấn tượng của cô trong mắt Tổng Cẩn chính là một người vô cùng kiêu căng.

Sau đó Cố Ấu Dung tiến cung, Cố Ấu Dung lớn hơn Triệu Tiêu một tuổi, nhưng lúc nào cũng gọi cô là “Tỷ tỷ”, Triệu Tiêu nghe như vậy liền đối xử với Cố Ấu Dung như “muội muội” của mình.

Ở hậu cung Đại Kỳ có một câu nói rằng, địa vị chính là do chị em giẫm đạp lên nhau mà có, cho nên người ta khó mà hình dung việc một vị sủng phi và một người vẫn còn chưa lên được chức nương nương trở thành chị em, nên lời bàn tán cũng ngày một nhiều hơn.

Có một lần vào ngày rằm, Triệu Tiêu đến hồ để xem rùa, cách một cái đình, cô nghe thấy một vị nương nương nào đó nói chuyện với Cố Ấu Dung: “Ta thành thật khuyên muội không nên gần gũi quá với người ở Tây Hòa Cung đó, tính tình muội thiện lương, lại tiến cung chưa lâu, cho nên vẫn chưa biết là trong cung này có rất nhiều người thuộc loại biết người biết mặt mà không biết lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 10

Editor: Preiya

Về sau, Cố Ấu Dung cũng không đến tìm cô nữa, Triệu Tiêu nghĩ có lẽ Cố Ấu Dung đã nghe theo những lời đường mật bên tai nàng ta rồi nên cũng không có phản ứng gì. Sau đó là ngày hội săn bắn ở Đại Kỳ, dựa theo thông lệ thường, Hoàng đế sẽ dẫn theo vài vị phi tần cùng đi đến khu vực săn bắn, những chuyện tốt thế này thì Tổng Cẩn sẽ không nhớ tới cô, bởi vì cô lớn lên trên lưng ngựa, ngày đó bởi vì vô cùng hưng phấn, cũng chính vì sự cao hứng nhất thời này mà đã vô tình bắn trúng một vị cung nữ hầu hạ bên cạnh Cố Ấu Dung, sau sự việc đó cô đã bị cấm túc nửa năm, nửa năm sau, mỗi lần muốn làm một việc gì đó cô đều phải suy nghĩ thật cẩn thận, lại ngày càng khiếp sợ Tổng Cẩn hơn, vì sợ nếu lại sai phạm việc gì thì sẽ làm liên lụy đến nhà họ Triệu.

Ngày phụ thân muốn đưa cô tiến cung, đại huynh là người duy nhất đứng ra ngăn cản, anh ấy nói: “Cơ bản là tính cách của Tiêu Nhi không thích hợp trong chốn hậu cung thâm sâu đâu.”

Đúng là hậu cung thâm sâu, phía trong lại càng sâu thêm bao nhiêu nữa đây? Làm gì có tiếng ngựa hí vang vui sướng, chỉ là có chút chuyện, không chỉ toàn niềm vui.

Lúc Triệu Tiêu đi tới phòng học thì tiếng chuông vào tiết đã vang lên, môn Tiếng Anh này là do một giáo viên có biệt danh Mặc Sầu dạy, vị giáo viên tiếng Anh này có một thói quen, đó chính là trước khi học bài mới thì học sinh sẽ phải nghe và viết những từ bằng tiếng Anh.

Trước khi viết bài mới, cô ta liền chỉ tay vào Triệu Tiêu đang cầm chai nước ngọt: “Em lên bảng viết cho tôi.”

Triệu Tiêu để chai nước xuống, chậm chạp đi lên bục giảng, cầm lấy cây phấn trắng liềm chết hướng về phía bảng đen.

“Mirror.”

Giáo viên tiếng Anh bắt đầu đọc từ lên, Triệu Tiêu nắm chặt viên phấn, suy nghĩ một lát rồi viết chữ “m” lên bảng, nhưng có vấp hết óc thì cô cũng không nhớ nổi từ này, nhưng còn chưa viết xong thì giáo viên đã bắt đầu đọc từ thứ hai rồi.

Triệu Tiêu đau khổ quay đầu xuống dưới, tất cả mọi người đều đang vui đầu lắng nghe và viết, chỉ có một mình Cố Nhất Minh đang ngẩng đầu nhìn cô với vẻ mặt vô cùng bồn chồn, sau đó cậu ta há miệng ra đọc từng chữ tiếng Anh cho cô.

Triệu Tiêu nhìn Cố Nhất Minh, trong lòng tràn đầy hy vọng, Cố Nhất Minh cũng rất kiên nhẫn, miệng luôn luôn đóng mở, dường như đang đọc từng chữ cho cô viết.

“Triệu Tiêu, em về chỗ cho tôi.”

Giáo viên tiếng Anh đang đưa lưng về phía Triệu Tiêu đột nhiên xoay người lại, cô ta nhìn chữ mà Triệu Tiêu viết trên bàn, cô ta đọc vài từ mà cô chỉ viết được duy nhất một chữ “m”.

Triệu Tiêu chán nản trở về chỗ ngồi, Cố Nhất Minh đang gục đầu dưới bàn, cười nhiều tới nỗi không thể ngẩng đầu lên được.

Trong lòng cô vẫn vô cùng cảm kích Cố Nhất Minh, chỉ là do cô không hiểu những chữ mà cậu ta đọc khi đó mà thôi, cô liền cảm kích nói với cậu một câu: “Cảm ơn.”

Cố Nhất Minh đang gục đầu xuống bàn cuối cùng cũng đã chịu ngẩng đầu lên, bộ dạng của cậu ta rõ ràng là đang cố nén cười, nhưng khi nhìn thấy chữ “m” nằm lẻ loi trên bảng thì không kiềm được nữa mà bật cười.

Triệu Tiêu nịnh nọt lên tiếng đề nghị với Cố Nhất Minh: “Lần sau cậu đừng phát âm bằng miệng nữa, chỉ cần viết lên giấy rồi giơ lên cho tôi đọc là được rồi, thị lực của tôi tốt lắm.”

Cố Nhất Minh xoay mặt đi chỗ khác, hai giây sau cậu mới xoay mặt qua nhìn Triệu Tiêu: “Tôi nói đúng không, lên nhanh thì cũng xuống nhanh thôi, thật mà mất mặt quá đi.” Nói xong, cậu ta lại lặp lại những từ khi nãy một lần nữa, Triệu Tiêu nhìn khẩu hình miệng của cậu ta, khó trách vừa rồi tại sao cô xem không hiểu, thì ra căn bản là Cố Nhất Minh không hề đọc chữ “mirror” cho cô, mà là đang nói: “Cậu-mau-đi-xuống-đi-thật-mất-mặt-quá.”

Triệu Tiêu trừng mắt nhìn Cố Nhất Minh, ánh mắt quét qua chai nước ngọt đang mở nắp đặt trên bàn, trong lòng vô cùng ai oán, chai nước ngọt này, cô lỡ to rồi.

Môn tiếng Anh là tiết học sau cùng của buổi chiều, bởi vì Triệu Tiêu chỉ viết được một chữ “m” cho nên phải ở lại tập viết, Triệu Tiêu gục đầu xuống bàn cắn bút, đúng lúc này, Tổng Cận đang chờ cô cùng ăn cơm đi ngang qua phòng học của Triệu Tiêu, Triệu Tiêu DiễnđầnlêeQuýĐôn như thấy được cứu tinh, nước mắt liền chảy xuống như mưa.

Tổng Cận không hổ danh là học sinh xuất sắc trong mắt các giáo viên, trong mắt họ, anh luôn có được sự tin nhiệm cao nhất, Tổng Cận nói với giáo viên là hãy giao nơi này cho anh, cô ta cũng không nghi ngờ gì, chỉ là trước khi đi vẫn còn liếc mắt vô cùng tiếc hận nhìn Tổng Cận và ánh mắt này khiến cho Triệu Tiêu không được thoải mái.

Khi giáo viên tiếng Anh đã đi khỏi, Triệu Tiêu bắt đầu đuổi eo, bạn học cùng lớp cũng đã đi hết, trong phòng học chỉ còn lại cô và Tổng Cận, Triệu Tiêu liền đứng lên: “Hoàng Thượng, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Nhưng Tổng Cận không hề nhúc nhích một tí nào, anh với tay cầm lấy sách tiếng Anh.

Triệu Tiêu chớp mắt hai cái: “Không phải chứ?”

Tổng Cận cụp mắt xuống, lấy viết đỏ khoanh tròn hơn mười từ vựng bằng tiếng Anh: “Hôm nay tạm thời chỉ nghe và viết nhiều đây thôi, cho em mười phút, mười phút sau trăm sẽ kiểm tra lại.”

Triệu Tiêu miễn cưỡng ngồi xuống, cô nhìn Tổng Cận, nhưng ánh mắt của anh mang hàm ý rằng: không được phép thương lượng.

Cô đành phải mở tập ra, chép từng từ một: “M-I-R-R-O-R: Gương.”

“L-O-Y-A-L: Trung thành.”

“....”

Tổng Cận bắt đầu lật lật đầu, anh nhìn thấy trên bàn học của Triệu Tiêu chỉ bày ra vở ghi chép, còn sách giáo khoa thì mới tinh chẳng có ghi chép gì thì nhũn mày, sau đó lại cầm bút đỏ lên và đánh dấu những điều trọng điểm cho cô.

10 phút trôi qua, Triệu Tiêu đưa hết sách vở cho Tổng Cận: “Hoàng Thượng, nó ừ chuẩn bị xong rồi.”

Tổng Cận nhận lấy sách tiếng Anh, bắt đầu uốn lưỡi phát âm: “Honest.”

Kỹ năng viết của Triệu Tiêu cũng không tệ lắm, Tổng Cận cũng không quá chú trọng phần trọng điểm, cho nên lần nghe viết coi như ổn, sau khi Tổng Cận đọc xong hơn mười từ thì để sách giáo khoa xuống.

Triệu Tiêu ngoan ngoãn nhận lấy sách, sau đó đưa tờ giấy đã viết 10 từ cho Tổng Cận xem, Tổng Cận cầm bút đỏ xem xét từng chữ một, đúng lúc này Cố Nhất Minh từ bên ngoài đi vào.

Bởi vì Tổng Cận đang đọc cho Triệu Tiêu viết nên ngồi ở chỗ của Cố Nhất Minh, cậu chậm rãi đi đến bên cạnh Tổng Cận: “Ngại quá, xin hãy trả chỗ ngồi lại cho tôi.”

Tổng Cận liếc nhìn Cố Nhất Minh một cái, sau đó đem trả tờ giấy lại cho Triệu Tiêu rồi đứng dậy nói với cô: “Có một từ sai, về nhà em phải chép lại nhiều lần cho nhớ.” Nói xong, anh trả lại chỗ ngồi cho Cố Nhất Minh.

Thì ra là chỉ bị sai có một từ, Triệu Tiêu vô cùng vui vẻ đem kẹp tờ giấy vào sách tiếng Anh rồi nghiêm mặt nói với Cố Nhất Minh đang quay mặt ra

ngoài cửa sổ: “Mời nhường đường một chút, tôi muốn đi ra ngoài.”

Cố Nhất Minh kéo ghế ra, Triệu Tiêu đi được vài bước, đột nhiên quay đầu lại: “Tiểu nhân.”

Cố Nhất Minh tựa lưng vào ghế, nhún nhún vai.

Tổng Cận hơi nhíu mày, liền kéo tay của Triệu Tiêu: “Nói cái gì đấy, mau đi thôi.”

Cố Nhất Minh ngồi một mình trong phòng học, cậu đứng là có bệnh thật rồi nên mới đi tới đây xem cô viết như thế nào, sau đó vô cùng tức giận mở sách tiếng Anh của Triệu Tiêu ra, cầm lấy tờ giấy khi này và vô nát thành một cục, trước khi rời khỏi phòng học cậu đã đem nó ném vào thùng rác trong góc.

Có người bắt đầu thảo luận về chuyện của Triệu Tiêu và Tổng Cận, hai nữ sinh ngồi trước mặt Triệu Tiêu quay đầu xuống hỏi cô: “Bạn và Tổng Cận có quan hệ gì thế?”

Triệu Tiêu Diễmđầnlêquýđôn suy nghĩ một chút: “Nhà của bọn mình ở đối diện nhau, xem như là thanh mai trúc mã đi.”

Cố Nhất Minh đang ngồi một bên xoay cây bút bi có vỏ trong suốt, không ngờ cây bút lại bay vụt ra ngoài, vô tình để lại trên mặt Triệu Tiêu một vết đen dài.

Triệu Tiêu vô cùng tức giận, vừa xoa mặt vừa quay lại trừng Cố Nhất Minh.

Cố Nhất Minh nhìn Triệu Tiêu, trên khuôn mặt trắng nõn của cô đang bị lem luốc bởi vết mực đen, khóe môi cậu hơi cong lên: “Xin lỗi nhé.”

Triệu Tiêu hừ một tiếng, không thèm để ý tới Cố Nhất Minh nữa.

Sau khi học xong tiết tự học buổi tối, Triệu Tiêu xuống lầu tìm Tổng Cận, cô nhìn vào bên trong phòng học vài lần, nhìn cô nữ sinh xinh đẹp kia hai lần, Tổng Cận còn đang ngồi ở bàn học, trước kia người chăm sóc cho Tổng Cận là Tiểu Thuận Tử, bởi vì hắn ta là người thân cận với anh nên các phi tần trong hậu cung thường dùng ngân lượng để hối lộ cho hắn.

Lúc Triệu Tiêu đang suy nghĩ đến mức rối tinh rối mù thì Tổng Cận đã ra khỏi phòng học, Triệu Tiêu liền thu hồi ánh mắt lại, cười cười với Tổng Cận.

Trên đường trở về ký túc xá, Triệu Tiêu lại hỏi Tổng Cận một lần nữa: “Cô ấy thật sự không phải là Cố Âu Dung sao?”

Ngược lại lần này Tổng Cận vô cùng kiên nhẫn trả lời cô, một Tổng Cận như thế này lại gần gũi hơn rất nhiều.

“Có lẽ là không phải cùng một người, trừ về ngoại giống nhau ra thì không hề có điểm chung gì khác.”

Triệu Tiêu gật gật đầu: “Nhưng mà thật sự rất giống đấy.”

Tổng Cận nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, anh quay đầu nhìn quán ăn vặt ở bên ngoài ký túc xá: “Đã đói bụng chưa?”

Triệu Tiêu lắc đầu.

Tổng Cận đưa Triệu Tiêu đến dưới lầu của ký túc xá nữ: “Mau lên đi, đừng suy nghĩ nhiều.”

Triệu Tiêu không hiểu cho lắm, rốt cuộc câu nói “Đừng suy nghĩ nhiều” này của Tổng Cận là muốn cô đừng nghĩ tới chuyện gì vậy? Nhưng cũng đành gật đầu bừa: “Vâng em lên đây.”

Tổng Cận liền sờ cằm một chút.

Triệu Tiêu trở về ký túc xá, Mộ Thanh đang chờ cô ở lầu dưới, Triệu Tiêu tắm rửa, rồi cùng Mộ Thanh đi đến phòng giặt để giặt quần áo. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn.đàn.lê.quý.đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Vị nương nương ngày xưa có được người ta hầu hạ mặc quần áo cho, com đưa tới tận miệng, bây giờ phải ngồi giặt quần áo, lúc Triệu Tiêu đổ nước vào xả lại, đột nhiên nghĩ tới việc Tổng Cận có phải tự giặt quần áo của chính mình không nhỉ?

Tổng Cận đang vươn tay vô quần áo trong chậu giặt, chợt người nam sinh đang cời đàn đứng đằng sau liền vỗ vào vai anh: “Tổng Cận, sao cậu không bỏ xả phòng vào thế?”

Tổng Cận quay sang, bình thản nói: “Ngâm trước rồi tính sau.”

Người nam sinh kia đi rồi, Tổng Cận ghét bỏ nhìn chậu quần áo này, anh cảm thấy huyết thái dương mình không ngừng đau nhức.

Mặc dù việc học tập rất gian khổ nhưng Triệu Tiêu vẫn cố gắng cầm cự đợi đến ngày thứ 6, bởi vì đang hưng phấn mà tối thứ 5 cô đã chuẩn bị sẵn balo, việc chờ đợi ngày chủ nhật đến thật đúng là khó chịu.

Triệu Tiêu và Tổng Cận cùng ngồi xe bus về tới khu Thanh Đằng, lúc đi đến cầu thang, Tổng Cận quay đầu lại nói với Triệu Tiêu: “Ăn xong com tối thì đến làm bài tập.”

Triệu Tiêu gật đầu: “Biết rồi.”

Triệu Tiêu về đến nhà họ Triệu, chuyện thứ nhất cô làm chính là lục tủ lạnh tìm thức ăn, mẹ Triệu thấy vậy cười mắng cô vài câu nhưng bữa cơm tối vẫn đầy đủ những món mà cô thích nhất.

Triệu Tiêu vô cùng thích đồ ăn ở đây, có đôi khi cô xem quảng cáo trên TV: “Thêm gà, thêm tươi ngon”, liền nghĩ thầm rằng: Đồ ăn do ngự trù làm ở Đại Kỳ còn kém hơn cả gói súp gà này nữa.

Sau bữa cơm tối, Triệu Tiêu lè mề thật lâu, tắm rửa xong thì ôm đồng bài tập đi đến nhà của Tống Cẩn.

Người mở cửa cho cô là Tống Cẩn, Triệu Tiêu nhìn một lát rồi hỏi: “Chú Tống và dì Tống đâu rồi?”

Tống Cẩn: “Ra ngoài rồi.” Sau đó quẹt dép lê đi về phía phòng mình.

Triệu Tiêu đi theo Tống Cẩn đến căn phòng mà cô đã đến rất nhiều lần này, cô quét mắt nhìn “Long sán”, chần được gấp chỉnh tề còn hơn cả cô gấp nữa.

Triệu Tiêu DiễđầnlêLêQuýĐôn đặt bài tập xuống trước mặt Tống Cẩn, sau đó tự giác lấy ghế ngồi xuống bên cạnh anh.

Tống Cẩn nhìn Triệu Tiêu một cái, sau đó đứng lên, lấy trên giá sách xuống quyển “Lịch sử phát triển của văn minh nhân loại” và ngồi xem, Triệu Tiêu liền liếc thoáng hỏi: “Anh không làm bài tập sao?”

Tống Cẩn: “Làm bài tập của em đi.”

Triệu Tiêu cúi đầu, bắt đầu cầm bút, kết quả là mỗi lần nghĩ không ra đáp án, cô lại bắt đầu niệm: “X bằng bla bla, Y bằng bla bla, hỏi X là bao nhiêu...”

Triệu Tiêu lấy ra một tờ giấy nháp, vẽ trên đó một hình tròn rất lớn, đột nhiên nhớ ra một chuyện, cô liền quay qua nói với Tống Cẩn: “Hoàng Thượng, có người bình chọn em là hoa hậu giảng đường đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 11

Editor: Preiya

“Cái gì, hoa hậu giảng đường à?” Tống Cẩn ngẩng đầu lên, nhìn Triệu Tiêu bằng vẻ mặt không hề thay đổi: “Em chần chẫn đó là hoa hậu giảng đường chứ không phải là trò cười chứ?”

Tống Cẩn nhấn mạnh vào hai chữ “Trò cười”, điều này khiến cho Triệu Tiêu hơi tức giận một chút, cô buồn bực quay đầu đi rồi tiếp tục vùi đầu làm bài tập, trước khi im lặng đọc đề, Triệu Tiêu vẫn còn chưa từ bỏ hy vọng: “Hoàng Thượng, có thể cho em mượn máy tính của anh dùng một chút không?”

Mặc dù bộ dáng của Tống Cẩn chính là không tình nguyện, nhưng anh vẫn đứng lên mở máy tính.

Máy tính của Tống Cẩn có đặt mật mã bảo mật, lúc anh gõ mật mã, Triệu Tiêu liền nhìn nghiêng đầu nhìn lên một chút, nhưng Tống Cẩn lại nghiêng người che khuất đi tầm mắt của cô.

Gõ mật mã xong, Tống Cẩn ném lại một câu: “Dù sao thì em cũng xem không hiểu đâu.”

Triệu Tiêu thiếu chút nữa là đã tức phun máu lên bàn phím rồi.

Sau khi Tống Cẩn gõ mật mã cho cô xong, anh ngồi xuống sofa và tiếp tục đọc sách.

Triệu Tiêu cảm con chuột có hình chim cánh cụt, tìm tòi hồi lâu rồi nghiêng đầu sang hỏi Tống Cẩn: “Hoàng Thượng, máy tính của anh không có cài QQ sao?”

Tống Cẩn: “QQ?”

“Không có gì.” Triệu Tiêu vội vàng quay đầu lại, thì ra Hoàng Thượng không biết chơi QQ, quả nhiên là Trương Nam lại đoán đúng rồi, lúc Trương Nam tạo QQ cho cô, cậu ta đã nói: “Chắc trong lớp chúng ta chỉ có mình cậu và Tống Cẩn không có nick QQ nhì, bây giờ cậu đã có rồi, chỉ còn tên Tống Cẩn đầu gối kia là chưa có thôi.”

Nghĩ như vậy, trong lòng Triệu Tiêu liền dâng lên một cảm giác ưu việt và vui vẻ, cô mở trang web BBS của trường lên.

Lúc đi tới trang bình chọn hoa hậu giảng đường, tấm ảnh chụp đầu tiên là của Tần Tử Lâm, Triệu Tiêu nhìn chăm chăm vào tấm hình này thật lâu, vì sao hình của Tần Tử Lâm còn đẹp hơn cả người ngoài đời thật của cô ta rất nhiều vậy.

Về sau, có một lần Cố Nhất Minh chỉnh sửa cảm của cô trở thành một cái cười, Triệu Tiêu vô cùng hối hận là tại sao mình lại không biết kỹ thuật PS sớm hơn kia chứ.

Triệu Tiêu tiếp tục kéo xuống, rốt cuộc cô đã thấy ảnh chụp của mình rồi, trong nháy mắt liền thốt ra một câu: “Đúng là không công bằng mà.”

Đúng thật là không công bằng thật, bởi vì hình này được chụp lúc Triệu Tiêu đang ăn mỳ, cô hơi ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhìn hơi bản một tý, cộng thêm chiếc váy liền thân màu đỏ to đùng, nhìn thế nào cũng giống hệt như một bông hoa mào gà.

Tổng Cận bị câu “Không công bằng” của cô quấy rầy, anh cau mày đi đến sau lưng cô, lúc nhìn thấy ảnh chụp thì khóe miệng liền co rút lại, lạnh lùng mở miệng: “Trẫm nói không sai chứ, quả nhiên là lại đi làm trò cười mà.”

Triệu Tiêu nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, có chút bi thương.

Cô lại tiếp tục kéo chuột xuống nhìn đến phần phiếu bình chọn, dưới khuôn mặt xấu xí của cô, từ một phiếu bây giờ đã có hơn mười phiếu, Triệu Tiêu dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết người bỏ phiếu cho cô là ai rồi, Cố Nhất Minh, Mộ Thanh, Trương Nam...

Thì ra chúng đều là những lá phiếu của bạn bè.

Triệu Tiêu lại kéo lên trên đầu trang, dưới khuôn mặt mỹ miều của Tần Tử Lâm, phiếu bình chọn đã lên tới hơn một nghìn, khu bình luận cũng vô cùng náo nhiệt, trong đó còn có một câu lạc bộ fan hâm mộ online 24/24 để giải đáp thắc mắc cho mọi người nữa.

Triệu Tiêu nghĩ một lát rồi kéo trang web xuống, sau đó nhấn vào cái nút bên dưới “tấm hình nên vứt bỏ” của mình, hệ thống liền thông báo: Bạn đã bỏ phiếu thành công.

Triệu Tiêu load trang lại một lần nữa, quả nhiên là đã tăng thêm được một phiếu nữa rồi.

Triệu Tiêu tiếp tục nhấn nút bình chọn thêm lần nữa, kết quả là hệ thống liền nhảy ra thông báo: Hành vi của bạn là hành vi gian lận phiếu bầu, vui lòng tự trọng.

Cô chỉ cảm thấy hai lỗ tai của mình nóng bừng lên vô cùng khó chịu, đúng lúc này, Tổng Cận nhàn nhạt mở miệng chế giễu: “Em còn có thể dùng máy tính của mình để tăng thêm một phiếu nữa mà.”

Triệu Tiêu ngẩng đầu lên giải thích với Tổng Cận: “Em chỉ bình chọn chơi thôi, thật sự không phải là gian lận.”

Tổng Cận cười “ha ha” hai tiếng: “Chính xác, cho dù một hay hai phiếu thì cũng vậy thôi, dù sao cũng chỉ ở đằng tuốt phía sau.”

Triệu Tiêu đột nhiên mở miệng vì vấn đề mặt mũi này: “Hoàng Thượng, nhìn thấy cảnh phi tử của Người bị tuột ở tít đằng sau, Người cảm thấy rất vinh hạnh lắm sao?”

Tổng Cận ngăn ra, anh bị hai chữ “vinh hạnh” này chặn họng mất rồi.

Cùng lúc đó, sau khi chất đã vấn Tổng Cận xong, Triệu Tiêu cũng bắt đầu tự trách đầu óc mình quả nhiên là có vấn đề mà, cho dù Tần Tử Lâm không phải là Cố Âu Dung đi nữa, nhưng cô ta lại có vẻ ngoài vô cùng giống Cố Âu Dung, mặc dù bây giờ cô ta đã bị người hạng nhì là Thượng Quan Y Y đuổi theo sát nút, dù còn cách mấy trăm phiếu nữa, nhưng cũng chắc chắn là đạt giải nhất rồi.

Cho nên Tổng Cận cần phải thấy vinh hạnh mới đúng, cô dùng bộ dạng này để chất vấn Tổng Cận, đúng là loại hành động ngu ngốc tự lấy đá đập vào chân mình mà.

Triệu Tiêu bắt đầu mất bò mới lo làm chuông: “Hoàng Thượng, nô tì chỉ nói đùa thôi.

Tổng Cận im lặng nhìn trang web kia một chút, sau đó lại nhìn ảnh chụp của cô rồi bình thản mở miệng: “Tuy ảnh chụp có hơi xấu, nhưng nếu dùng người thật để tham dự thì chắc cũng không đến nỗi hạn chót đâu.”

Tổng Cận nói “Chắc là”, nhưng những lời này đều chui vào tai Triệu Tiêu, cô ngửa đầu nói với anh: “Nô tì cũng cho rằng như thế.”

Tổng Cận vỗ vỗ vai của Triệu Tiêu để trấn an, sau đó anh cầm vở bài tập của cô lên nhìn qua một lượt, nói một cách bất đắc dĩ: “Được rồi, không được lên mạng nữa, mau đi làm bài tập nhanh lên.”

Thánh chỉ đã hạ xuống, Triệu Tiêu đành phải ngoan ngoãn tắt máy tính và tiếp tục vùi đầu làm bài tập, nhưng mà cô đã suy nghĩ rất lâu rồi vẫn không thể nghĩ ra đáp án, cho nên tạm thời đành phải đặt vở bài tập qua một bên, Triệu Tiêu lấy bài tập Ngữ Văn mà mình tương đối hiểu ra, đọc và giải đi giải lại hơn mười bài, sau khi làm xong, Tiêu Phi nương nương đang suy nghĩ lung tung lại bắt đầu tới làm phiền Hoàng Thượng: “Hoàng Thượng à, giáo viên nói rằng ngày lễ Quốc Khánh này trường học có tổ chức chuyến đi tham quan viện bảo tàng đấy, giáo viên của anh có nói giống như vậy không?”

“Có nói đến.” Tống Cẩn thờ ơ mở miệng, anh ngừng lại một lát: “Làm xong bài tập Toán học chưa?”

Triệu Tiêu thật thà trả lời: “Chỉ mới làm bài tập Ngữ Văn thôi, bài tập Toán không làm được.”

Tống Cẩn đi đến bên cạnh Triệu Tiêu rồi ngồi xuống, cầm lấy vở bài tập toán học của cô lên: “Không biết làm bài nào?”

Triệu Tiêu vươn ngón tay mềm mại ngọc ngà ra, chỉ vào một bài.

Tống Cẩn nhìn bài một lượt rồi bắt đầu giảng bài.

Triệu Tiêu liền nhẹ nhàng nhắc nhở: “Em chỉ không biết câu này thôi.”

Tống Cẩn vỗ trán rồi thở dài một hơi: “Thật ra trăm nên sớm nghĩ đến mới phải.”

Tống Cẩn giải đề rất nhanh, không tới nửa giờ là đã giảng hết toàn bộ cách làm cho Triệu Tiêu, một bên Triệu Tiêu vừa chép lại, một bên vừa vuốt mông rỗng.

“Ý của Hoàng Thượng đúng là tuyệt vời...”

“Hoàng Thượng nói đúng...”

“Hoàng Thượng thật lợi hại...”

Vừa dứt lời, Triệu Tiêu cảm thấy cằm mình bị bóp chặt, chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt phóng đại của Tống Cẩn đã đến sát mặt cô, đây là lần đầu tiên mà cô nhìn kỹ mặt rỗng như thế này, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là truyện copy không xin phép.

Con người của Triệu Tiêu đảo đảo vài cái: “Hoàng Thượng...”

Ngay tại lúc vừa mở miệng ra thì lưỡi rỗng “vù” một tiếng đã tiến vào bên trong miệng cô.

Mộ Thanh có một sở thích đặc biệt, đó là đam mê nghiên cứu về chuyện nam nữ, sau đó có một lần cô và cậu ấy cùng nhau thảo luận về vấn đề này. Mộ Thanh có nói là, có đôi khi lời nói của phụ nữ đối với đàn ông mà nói còn có sức kích động lớn hơn cả những hành động khác.

Triệu Tiêu liền nghĩ đến, so với những hành động gây kích thích như chơi đùa với tóc và sờ bóp đùi anh, chẳng lẽ cô đã vô tình nói gì kích động đến anh ư, vừa rồi cô mới vừa nói cái gì vậy?

Ý của Hoàng Thượng đúng là tuyệt vời?

Hoàng Thượng nói đúng?

Hoàng Thượng thật lợi hại?

Triệu Tiêu khóc không ra nước mắt, lưỡi của Tống Cẩn còn đang càn quét trong miệng cô, tay anh đặt phía sau lưng cô, sau đó dùng sức đặt cô lên bàn viết, bởi vì Tống Cẩn đang ở phía trước nên hai chân Triệu Tiêu bị buộc phải mở ra, treo trên không trung, bay bay.

Tống Cẩn ôm lấy đầu của Triệu Tiêu để mình nhìn thẳng vào mắt cô, một đôi mắt đen mờ mịt, vô cùng sáng, cũng vô cùng ẩm ướt.

Triệu Tiêu như đang trở về lúc được thị tẩm ở hậu cung Đại Kỳ, trong đầu trống rỗng, hai tay sẽ run run, sẽ không dám nói ra các loại câu nịnh bợ, kiểu như “Hoàng Thượng thật lợi hại”, mà lại còn làm ra những chuyện chọc giận Thiên Tử.

Sau khi Tống Cẩn hôn một hồi, cuối cùng cũng chịu rời khỏi môi của cô, nhưng kết quả là, Triệu Tiêu lại làm ra chuyện chọc giận Thiên Tử, cô lấy tay chùi chùi môi của mình.

Đôi mắt sáng ngời của Tống Cẩn liền tối đen lại, Triệu Tiêu liền vội vàng bò từ trên bàn xuống, nhưng lại “Á!” một tiếng- họa vô đơn chí, mông của cô làm rách một trang của vở bài tập.

Triệu Tiêu ôm lấy vở bài tập chạy khỏi nhà Tống Cẩn, lúc đã trở về phòng mình, cô dùng tay vuốt thẳng nó lại rồi dùng một miếng băng keo để dán lại chỗ bị rách.

Dán xong vở bài tập, Triệu Tiêu ngồi gục xuống bàn, nghĩ: Nếu như thị tẩm là một môn học thì chắc chắn là thành tích của cô còn kém hơn cả thành tích của môn Toán nữa.

Bởi vì tối hôm qua động tác chùi miệng đã làm xúc phạm đến miệng rỗng, cho nên ngày hôm sau Triệu Tiêu đành trốn tránh Tống Cẩn, cô ngồi làm tổ trên ghế sofa, tay cầm điều khiển TV và xem suốt cả một buổi sáng.

Đến giữa trưa, chuông cửa vang lên, Triệu Tiêu nhìn qua mắt mèo thì thấy Tống Cẩn đang đứng đó, miệng cô liền méo xệch.

Tống Cẩn đi lướt qua người cô, ngồi xuống sofa, cầm lấy điều khiển và đổi đài, chọn một tiết mục nhằm chán nhất: Con người và tự nhiên.

Triệu Tiêu không giắt dành TV với Hoàng Thượng, bèn đi đến tủ lạnh lấy đồ ăn vặt ra ăn, đúng lúc này, Tống Cẩn mở miệng hỏi: “Trưa nay ăn cái gì?”

Triệu Tiêu sững sốt một chút, rốt cuộc cô cũng đã hiểu ra vì sao Tống Cẩn lại xuất hiện ở nhà mình rồi.

Sáng sớm hôm nay, mẹ Tống và mẹ Triệu đã cùng nhau đi làm đẹp, giữa trưa không có cơm ăn nên Tống Cẩn mới tìm đến đây để ăn kén.

Triệu Tiêu không hiểu lắm về bếp gas ở nơi này, cho nên vào lúc nấu bữa trưa, Tống Cẩn sẽ thay cô mở bếp gas, sau đó đứng bên cạnh xem cô làm như thế nào để nấu nướng.

Anh vừa nhìn vừa nhíu mày, rồi lại tạt một gáo nước lạnh như thường lệ: “Rau củ này cắt rồi mà sao giống như chưa cắt thế?”

“Đổ nước như vậy không đủ đâu, em định chỉ nấu một gói mì thôi sao?”

“Đây là muối, bỏ nhiều sẽ mặn đấy...”

Triệu Tiêu quăng thìa xuống rồi quay sang: “Hoàng Thượng, không thì tự Người tới nấu đi.”

Tống Cẩn liền xoay người rời khỏi phòng bếp.

Hai bát mì được bung lên, Tống Cẩn nhìn chúng với ánh mắt ghét bỏ, sau đó anh chọn lấy bát mì nhìn có vẻ ngon lành hơn rồi hậm hực ăn vài miếng, chưa ăn hết đã bắt đầu cau mày khó chịu: “Phụ nữ không có tài thì có đức, em không có tài thì thôi đi, ngay cả đức lại càng không liên quan tới nữa là.”

Triệu Tiêu thật muốn quăng đĩa rồi xả cho anh một trận, nhưng cuối cùng vẫn ăn hết trong im lặng: “Hoàng Thượng, Người cứ từ từ ăn đi.”

Đúng lúc này, điện thoại phòng khách vang lên, Triệu Tiêu liền chạy tới phòng khách nghe điện thoại, bởi vì thói quen lo người khác không nghe thấy giọng nói của mình nên mỗi lần nghe điện thoại, Triệu Tiêu đều để điện thoại ở bên tai nghe trước, mỗi lần muốn nói thì cô sẽ để miệng mình sát vào bên ống nghe, nói xong lại đem ống nghe đặt bên lỗ tai.

Tống Cẩn thấy thế thì nhìn không vừa mắt, anh đi tới giật lấy ống nghe của Triệu Tiêu, sau đó dùng tay nhấn nút mở âm thanh lớn lên hết mức.

Giọng nói của Mộ Thanh truyền từ trong điện thoại ra cũng bị mở lớn hết cỡ: “Tôi nay 8 giờ, rốt cuộc cậu có đi hay không đấy.”

Triệu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn Tống Cẩn, Tống Cẩn lại nhíu mày nhìn cô.

Triệu Tiêu ngập ngừng vài giây: “Mình...”

Giọng nói đầy oán hận của Mộ Thanh lại truyền tới: “Tiêu Tiêu à, hôm thứ tư cậu đã đồng ý là hôm nay sẽ đến quán KTV để dự tiệc sinh nhật của mình rồi mà.”

“Mộ Thanh, nhưng Tống...”

“Làm ơn đi, cậu có cần phải chịu đựng sự quản lý nghiêm túc của chồng như vậy hay không, có phải là Tống Cẩn không cho cậu đi đúng không, cậu mau kêu cậu ta tới đây để mình nói với cậu ta vài câu xem, như thế này đúng là quá đáng mà!”

Đúng lúc này, người đang đứng ôm lấy hai tay- Tống Cẩn liền mở miệng: “Mộ Thanh, tôi là Tống Cẩn đây, cậu có chuyện gì muốn nói với tôi sao?”

Ở bên kia điện thoại, Mộ Thanh lập tức im lặng, sau một hồi lâu, cô mới cất giọng nói: “Tôi muốn nói là...Tống Cẩn à, cái kia...Cậu và Triệu Tiêu có thể cùng đến dự tiệc sinh nhật của tôi được không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 12

Editor: Preiya

Triệu Tiêu cứ giương mắt nhìn Tống Cẩn như vậy, trong mắt cô toàn là đi thôi đi thôi đi thôi, Tống Cẩn quay đầu nhìn cô: “Muốn đi à?”

Triệu Tiêu lưỡng lự hai giây, sau đó lắc đầu.

Tống Cẩn liền mở miệng: “Tôi và Tiêu Nhi sẽ tới, cậu nói địa chỉ cho tôi biết đi.”

Sau đó Mộ Thanh nói ngay địa chỉ ra: “Nó nằm ở thành Đông, có xe buýt chạy ngang qua chỗ nhà các cậu, nhất định là phải tới đó, chúng ta sẽ gặp nhau lúc 5 giờ tại quán KTV đối diện tiệm bò bít-tết YaYa.”

Tổng Cận nhẹ nhàng trả lời: “Ừ, tôi biết rồi”. Nói xong, anh cúp điện thoại.

Triệu Tiêu che miệng cười trộm, vô cùng vui vẻ lăn trên ghế sofa một vòng mà quên cả chú ý hình tượng, sau đó cô nổi hứng giáo dục Tổng Cận: “Hoàng Thượng à, người ta đã mời bọn mình tới ca hát và ăn cơm thì anh phải nói cảm ơn chứ, còn nữa, lúc cúp điện thoại thì phải nói gặp lại sau, như vậy mới là lễ phép...”

Lúc Triệu Tiêu ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy sắc mặt của Tổng Cận ngày càng xấu, bèn im miệng ngay lập tức rồi nhảy xuống khỏi sofa, lấy thân phận của phi tử mà hành lễ với Tổng Cận một cái: “Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế.” Nói xong, cô còn cười cười với Tổng Cận.

Tổng Cận thật không biết phải nói gì với cô gái đang quỳ gối khom lưng và cười ngốc nghếch trước mặt này, trong lòng anh đang vô cùng tức giận nhưng lại không thể nói ra ngoài được, cho nên đành phải lấy tay vỗ vỗ vào đầu cô, tỏ ý trừng phạt.

Trước khi ra cửa, Triệu Tiêu nghĩ rằng mình cần phải chỉnh đốn lại cách ăn mặc của bản thân một chút, cô đứng rồi rảo trước tủ quần áo thật lâu, cuối cùng lấy ra một chiếc váy hoa ngắn.

Triệu Tiêu đã đến đây được một thời gian khá dài, cô cảm thấy màu sắc và hoa văn của váy vóc ở đây vô cùng đẹp đẽ, một bên lại vô cùng đau khổ, tại sao người chủ cửa hàng lại bán rẻ như vậy chứ.

Chiếc váy hoa này là do mẹ Triệu mua cho cô vào những ngày thứ hai khi đến đây, lúc đó bộ quần áo bất ly thân của cô chính là quần tây dài quá gối và áo dài tay, cho nên mẹ Triệu mới dẫn cô đi mua chiếc váy này.

Về sau cô cũng đã từng mặc váy vài lần, nhưng đều là váy dài qua đầu gối, mỗi lần mặc váy đều phải kéo váy xuống dưới, sợ bị vị hàng xóm ở cách vách kia nhìn thấy, lại bảo cô làm nhục thuần phong mỹ tục.

Váy hoa nhỏ vừa dài đến đầu gối, để lộ ra hai bắp đùi trắng nõn xinh đẹp, Triệu Tiêu xoay một vòng trước gương, trong lòng vô cùng bất an. Cô soi gương hai lần, sau đó lại đem tóc đuôi ngựa búi thành một cái búi tóc hình nụ hoa theo thói quen.

Đại Kỳ cũng không phải là một quốc gia bảo thủ cho lắm, những người phụ nữ ở Đại Kỳ của Tổng Cận, bao gồm các phi tần trong hậu cung, váy áo của các nàng phi vô cùng đa dạng về kiểu cách, cổ áo thì ngày càng thấp, còn thắt lưng ở eo thì đặt ngày càng cao lên phía trên.

Có một vị chuyên gia khi nói về nền kinh tế đã nói rằng chỉ số tăng trưởng kinh tế hoàn toàn trái ngược với độ dài của váy phụ nữ, Triệu Tiêu nhìn chiếc váy vừa dài tới đầu gối của mình, sau đó nghĩ tới hình ảnh của các cô gái mặc váy ngắn trên đường phố, quả nhiên là một quốc gia có chỉ số kinh tế phát triển thì sẽ trái ngược với chiều dài váy của phụ nữ.

Triệu Tiêu mặc váy xong rồi ra ngoài, Tổng Cận đang ngồi trên sofa, trên tay là điều khiển TV liền quay đầu lại, ánh mắt thâm trầm của anh rơi xuống vùng bắp chân trắng nõn của cô.

“Đổi đi!” Tổng Cận mở miệng nói, tuy giọng điệu không nặng nhưng là một loại khí thế mà người khác không thể kháng nghị được.

Nhưng Triệu Tiêu vẫn nhỏ giọng phản đối: “Những cô gái ở đây đều mặc loại này mà.”

Tổng Cận nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái: “Bọn họ có thể thi được chín mươi điểm, em có thể làm giống như vậy không?”

Lại bắt đầu lời chuyện thành tích ra nói rồi đấy, chẳng lẽ thành tích học tập mà cũng có liên quan tới chiều dài của váy hay sao? Chẳng lẽ nếu như cô có thể thi được một trăm điểm thì chắc là không cần mặc quần luôn cũng được luôn hả?

Triệu Tiêu ủ rũ trở về phòng, đổi váy thành quần bò và phối với một chiếc áo voan màu trắng, sau đó về mặt của Tổng Cận mới hiện lên vẻ hài lòng một chút.

4 giờ họ bắt đầu ra khỏi cửa, Triệu Tiêu ôm lấy một gói quà nhỏ đi sau lưng Tổng Cận, lúc ở trạm chờ xe buýt, có một cô gái mặc váy ngắn đang đi tới, hai bắp đùi trắng tới nỗi khiến cô cảm thấy phát hoảng, Triệu Tiêu ngược mắt nhìn Tổng Cận, khi hai đôi mắt đối diện nhau, cô nhìn thấy trong mắt anh chẳng có tí cảm xúc gì.

Triệu Tiêu liền kéo tay Tổng Cận, cuối cùng Tổng Cận cũng nắm lấy tay cô, cả hai người cùng nhau lên xe buýt đi tới thành Đông.

Triệu Tiêu biết bò bít tết nhưng lại chưa từng được ăn qua lần nào, lúc ngồi trên xe bus, cô có chút hồi hộp nói với Tổng Cận: “Đội lát nữa là chúng ta có thể được ăn bò bít tết phải không...Bò bít tết đó...”

Tổng Cận nhẹ nhàng trả lời cô, về mặt anh vẫn bình thản.

Triệu Tiêu thầm hoan hô trong lòng, Hoàng Thượng lại bắt đầu giả vờ nữa rồi.

Đi tới quán KTV đối diện với tiệm bò bít tết thì đã thấy Mộ Thanh đang đứng đó đợi bọn họ, hôm nay cô ấy mặc một chiếc váy ngắn màu lam nhạt. Triệu Tiêu vô cùng hâm mộ nhìn tới nhìn lui vài lần, kết quả là bị Tổng Cận phát hiện ra, sau đó lườm cô vô cùng dữ tợn.

Đi tới tiệm bò bít tết, bởi vì nhóm có khoảng 7-8 người cho nên người phục vụ đem hai bàn nhập lại thành một, những người này đều là bạn cũ của Mộ Thanh từ thời sơ trung, họ đều biết nhau nên chỉ cần ngồi chung một lắt là đã bắt đầu tán gẫu rồi.

Triệu Tiêu nghĩ, nếu như không có Tống Cẩn ở đây thì cuộc tán gẫu sẽ trở nên náo nhiệt hơn một chút.

Sau đó mọi người bắt đầu gọi thức ăn, Mộ Thanh vô cùng chăm sóc cho Triệu Tiêu: “Tiêu Tiêu, cậu chọn trước đi.”

Triệu Tiêu đã biết học cách trở nên thông minh, cô quay đầu nhìn Tống Cẩn: “Tống Cẩn, hay là anh chọn trước đi.”

Tống Cẩn cầm lấy thực đơn của Triệu Tiêu đưa qua, lật đi lật lại, rồi bắt đầu uốn lưỡi phát âm “Hai phần Filet Mignon, Well done.”

Triệu Tiêu nghe xong thì vô cùng sững sốt, đồng thời người phục vụ kia cũng sững sờ theo, cũng ngại ngừng mở miệng: “Cái đó... Cậu nói tiếng Trung được không?”

Tống Cẩn bình thần gật gật đầu, sau đó chuyển từ tiếng Anh qua tiếng Trung: “Cho hai phần bít tết phi lê chín hoàn toàn.”

Rốt cuộc Triệu Tiêu đã nhớ lại là Tống Cẩn đã từng ăn bò bít tết rồi, hơn nữa còn được ăn ở nhà hàng cao cấp, Triệu Tiêu lại nhìn kỹ tiệm bít tết YaYa này thêm lần nữa, quả nhiên có đôi lúc không thể lạm dụng kinh nghiệm được.

Yaya là tiệm ăn tự phục vụ, họ chỉ đem bít tết ra thôi, ngoài ra còn cung cấp miễn phí salad hoa quả và bánh ngọt, Mộ Thanh liền kéo Triệu Tiêu đi tới quầy thức ăn.

Một bên Mộ Thanh vừa gấp bánh ngọt, một bên vừa hỏi Triệu Tiêu: “Vị kia nhà cậu tới đây là để phá cuộc vui à?”

Triệu Tiêu quay đầu lại nhìn Tống Cẩn đang ngồi một cách nghiêm túc: “Anh ấy chính là như vậy, bệnh lâu năm rồi.”

Mộ Thanh cảm thán thở dài: “Cũng chỉ có cậu mới chịu được cậu ta thôi.”

Triệu Tiêu: “....”

Mọi người nhìn phần thịt bò đã được bung lên của mình, sau đó lại nhìn dụng cụ trên bàn ăn, lúc cầm dao nĩa thì nhìn Tống Cẩn, hy vọng có thể làm giống anh.

Một người nam sinh tay trái cầm nĩa tay phải cầm dao nhìn thấy Tống Cẩn cầm dao bằng tay trái nên cũng thay đổi theo giống như vậy.

Đúng lúc này, Tống Cẩn bình thần mở miệng: “Ngại quá, tôi thuận tay trái.”

Người nam sinh bắt chước theo lập tức đỏ mặt: “Tôi cũng thuận tay trái...”

Mộ Thanh nói không sai, đúng thật là Tống Cẩn tới đây để phá đám mà,

Ăn bò bít tết xong, nhóm Mộ Thanh kéo nhau vào quán KTV đối diện tiệm bò bít tết YaYa, nhưng lúc chờ thang máy thì lại gặp phải một nhóm khác.

Nhóm người này gồm có Cố Nhất Minh, còn có Tần Tử Lâm và thêm mấy người nữa mà Triệu Tiêu không quen, nhưng họ đều đi thành từng cặp nam nữ, Triệu Tiêu tự động xếp Cố Nhất Minh và Tần Tử Lâm thành một đôi, sau đó vô cùng có cảm giác thành tựu.

Triệu Tiêu nhìn thấy Tần Tử Lâm mặc váy ngắn, nhưng ở giữa lại có một rãnh nhỏ, thì ra là váy quần.

Một thang máy không chứa được hơn hai mươi người, Mộ Thanh tiến lên chào hỏi Cố Nhất Minh: “Cố thiếu, thật trùng hợp, các cậu cũng đến đây hát à?”

Ánh mắt Cố Nhất Minh dời đến trên Triệu Tiêu đang đứng trong nhóm người, nở nụ cười: “Các cậu cũng tới đây hát sao?”

Nói điều này ra không phải là vô nghĩa sao, chẳng lẽ tới đây để mua đồ ăn? Triệu Tiêu bèn kéo tay Tống Cẩn, cô quay đầu nhìn về những con số trên thang máy, đúng lúc này, cửa thang máy tự động mở ra. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Người ở bên trong ra hết, một đám người liền chen chúc đi vào, Tống Cẩn nhìn số lượng người rồi nói với Triệu Tiêu: “Chúng ta đi chuyển tiếp theo vậy.”

Triệu Tiêu gật đầu và nói với Mộ Thanh: “Lát nữa mình và Tống Cẩn sẽ lên sau.”

Cố Nhất Minh đang đứng bên trong thang máy với vẻ mặt vô cùng bất mãn: “Còn chưa đủ nặng mà?” Cậu ta đợi thêm vài giây nữa rồi đóng cửa thang máy với dáng vẻ vô khó chịu.

Lúc Triệu Tiêu và Tống Cẩn đi lên, Mộ Thanh đã thuê xong phòng bao, cô ấy đứng ở bên ngoài ngoác tay với bọn họ: “Ở đây này.”

Bên trong phòng bao rất rộng, căn phòng này còn xa rộng lớn hơn cả phòng mà cô đã đến hát khi tốt nghiệp, Triệu Tiêu quan sát nhóm người bên trong: “Chuyện gì thế này?”

Mộ Thanh: “Cố thiếu nói càng đông người thì càng vui mà.”

Đúng là đông người thì náo nhiệt thật, Triệu Tiêu ngồi trong góc nhìn Cố Nhất Minh và Tần Tử Lâm đang chơi vô cùng vui vẻ, cô nghĩ thầm: Không lẽ hai người này biết nhau sao?

Triệu Tiêu quay đầu lại nhìn Tống Cẩn, vẻ mặt anh giống hệt một lão già, trên đó có ba phần là nghiêm túc, ba phần chăm chú, ba phần kiêu căng và một phần cảnh giác.

Tuy nhiều người nhưng lại chỉ có mấy cái micro, còn chưa hát thì mọi người đã bắt đầu tranh nhau rồi, Triệu Tiêu không có can đảm lên hát, đành cúi đầu ăn bắp rang, đồng thời vừa ăn vừa lén quan sát Tần Tử Lâm.

Tính tình của Cố Ấu Dung rất trầm ổn, tuyệt đối không giống với Tần Tử Lâm của bây giờ, chung quanh cô ấy toàn là nam sinh, khi thì đánh người nam sinh này một cái, lát thì lại vỗ đầu một người khác nữa.

Lúc trước Triệu Tiêu đã từng xem bộ phim “Bạn gái bạo lực”, cô cảm thấy Tần Tử Lâm có tính cách rất giống với nữ chính trong bộ phim đó, chỉ là trong phim thì nữ chính bạo lực sẽ đối đầu với nam chính bạo lực, mà sao vị bạn gái bạo lực này của Cố Nhất Minh lại đi đối đầu với một người đã man khác vậy?

Triệu Tiêu không biết nên đồng cảm với Cố Nhất Minh, hay là nên vui vẻ đây nhỉ.

Đúng lúc này, Tần Tử Lâm nhắc đôi chân dài lên đi tới bên cạnh Tống Cẩn, cô nàng liền cười chào hỏi với anh: “Hôm nay tôi đến đây chơi, không ngờ lại gặp cậu ở đây đây.”

Tống Cẩn khẽ gật đầu, sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Tần Tử Lâm thoải mái ngồi xuống bên cạnh Tống Cẩn, tiếp tục tìm đề tài: “Lần này trường tổ chức thi Olympic Toán, cậu có tham gia không?”

Tống Cẩn không hề có kiên nhẫn với Tần Tử Lâm, lắc đầu: “Không có.”

Tần Tử Lâm luyên tiết nói: “Sao lại không tham gia cơ chứ, chẳng thế thì làm sao ban chúng ta đạt giải nhất được...”

“Chắc chắn.” Triệu Tiêu không nhịn được mà tán thưởng, hất mặt lên rồi tiếp tục ăn bắp rang.

Bên cạnh đó, Mộ Thanh và một nam sinh khác đã bắt đầu hát chung một bài, Triệu Tiêu không muốn xen vào giữa Tống Cẩn và Tần Tử Lâm nữa, cho nên cô cố gắng dời sự chú ý đến MV đang chiếu trên màn hình lớn.

Đột nhiên, cửa phòng bao bị mở ra, Cố Nhất Minh đi từ bên ngoài vào, theo sau đó là hai người phục vụ, một người ôm lấy giỏ rượu, người còn lại mang giỏ đồ ăn vặt.

Một lát sau, lại thêm một người phục vụ nữa mang theo hai thùng bia đi vào.

“Cố thiếu, hôm nay cậu rất vui vẻ nhỉ.” Có một người nam sinh xa lạ lên tiếng.

Cố Nhất Minh cười: “Đầu có, cái này là để tặng cho mọi người đấy chứ, chúng ta không dễ dàng gặp nhau, lại thêm hôm nay là Chủ Nhật, mọi người phải chơi thật vui đấy nhé.”

Mộ Thanh đi tới kéo Triệu Tiêu cùng lên hát, Triệu Tiêu xoay đầu lại, Tống Cẩn và Tần Tử Lâm đang trò chuyện, câu được câu mất.

Triệu Tiêu đi tới chỗ ghế sofa nhỏ đặt trước máy tính rồi ngồi xuống, cô chưa từng thử thể loại này bao giờ, liền tò mò vươn đầu ngón tay ra lướt qua lướt lại trên màn hình, đúng lúc này có hai bàn tay nổi khớp xương rõ ràng liền xuất hiện trước màn hình.

“Không phải nhấn ở đây, là ở chỗ này này.”

Giọng nói của Cố Nhất Minh bay vào tai Triệu Tiêu.

Triệu Tiêu nhanh chóng rút tay về, không muốn chạm vào màn hình máy tính nữa.

Giọng nói của Cố Nhất Minh lại vang lên: “Để tôi giúp cậu chọn bài hát nhé, cậu muốn hát bài gì nào?”

Triệu Tiêu vẫn im lặng không lên tiếng.

Cố Nhất Minh nở nụ cười: “Mua bán tình yêu thì sao?”

Triệu Tiêu liền lắc đầu.

Cố Nhất Minh hừ hừ hai tiếng, sau đó khom người mở danh sách bài hát rồi chọn bài này.

Triệu Tiêu liếc nhìn tên bài hát hiện trên màn hình: Quốc vương và hoàng hậu.

Triệu Tiêu biết bài hát này, mỗi khi đến giờ nghỉ giữa tiết học thì đài phát thanh của trường sẽ chọn một ca khúc để phát, bởi vì giai điệu của bài này rất sôi động, cho nên mỗi lần bài này được phát thì Triệu Tiêu sẽ ngâm theo khe khẽ.

Câu đầu tiên hát như thế này thì phải: “Oh my pretty girl, cùng nhau lắc hông nào, muốn giữ lấy em. . .”

Triệu Tiêu quay đầu lại nhìn Tần Từ Lâm, có khi nào lát nữa cô ta sẽ lên uốn éo rồi lắc hông không nhỉ?

Đúng lúc này, có một chiếc micro đột nhiên bay đến tay của Triệu Tiêu, sau đó Cố Nhất Minh cầm một cái micro khác, nói to với mọi người: “Tôi và bạn học Triệu Tiêu ngồi chung bàn sẽ phục vụ cho quý vị bên dưới ca khúc: Quốc vương và hoàng hậu.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 13

Editor: Preiya

Cái micro không biết từ hướng nào ném tới nằm trong tay cô lúc này giống hệt một củ khoai lang nóng phỏng tay, lúc cô quay đầu nhìn về phía Tổng Cận và Tần Từ Lâm đang ngồi phía bên kia thì thấy Tổng Cận đang nhìn cô bằng mắt lạnh lùng, mang ý nghĩa là: Nếu như dám hát thì em phải chết, còn Tần Từ Lâm á, cô ta đang nghiêng đầu mỉm cười nhìn cô, trái lại còn cười rất đẹp mắt nữa chứ, nhưng Triệu Tiêu không thích nụ cười này.

Có lẽ thấy được sự bối rối của cô, Tổng Cận đột ngột đứng dậy, sau đó anh nhìn Cố Nhất Minh bằng ánh mắt kiêu ngạo, rồi nhìn về phía cô: “Lại đây.”

Triệu Tiêu suy nghĩ một chút, muốn đem trả lại micro cho Cố Nhất Minh, kết quả là Cố Nhất Minh lại dùng một tay kéo cô tới chính giữa, tay còn lại đặt trên bả vai cô không chịu buông xuống, cậu nhếch miệng cười với Tổng Cận: “Hát một bài thôi mà, làm gì phải tức giận như thế.”

Đúng lúc này, có một người nam sinh có lá gan vô cùng lớn liền giữ chặt Tổng Cận lại và nói một cách bốn cọt: “Người anh em, đợi lát nữa chúng ta cũng cùng hát chung một bài nhé? Bài “Nuôi dưỡng ái tình” được không? Chính là bàn tay đó, đặt anh trong lòng tay, thành khăn trải nệm hương.”

Lời bài hát

Tổng Cận vẫn còn đang đứng im như thế, Tần Từ Lâm cũng đứng lên rồi trêu chọc Cố Nhất Minh: “Cậu hát thì hát đi, còn ôm ấp con gái nhà người ta làm cái gì hả?” Nói xong, cô ta lại ngẩng đầu nhìn Tổng Cận: “Bọn họ chỉ đùa thôi, lỡ mắng riết cũng thành thói quen rồi.”

Cố Nhất Minh chột hiểu ra, sau đó thu tay lại, đợi đến lúc âm nhạc sôi động vang lên thì cúi đầu nói bên tai Triệu Tiêu: “Hát hết bài này với tôi thì sau này tôi đưa bài tập của tôi cho cậu chép.”

Đưa bài tập cho cô chép sao, Triệu Tiêu thừa nhận là mình có chút động lòng, sau đó cô lấy hết dũng khí ra để phớt lờ Tổng Cận, Tổng Cận còn chưa hề cho cô chép bài tập của anh đâu, mỗi lần cô muốn xem những gì viết trong đó thì đều bị anh đẩy trở về.

Triệu Tiêu DiễnđầnlêLêQuýĐônắm chặt cái micro màu đen trong tay, hát thì hát thôi, chỉ cần hát cùng Cố Nhất Minh thì sẽ có được bài tập để chép phải không?

Sau một hồi đứng bên cạnh cô, Cố Nhất Minh đã bắt đầu hát: “Oh my pretty girl, cùng nhau lắc hông nào, muốn giữ chặt lấy em, quốc vương chính là anh đây. . .”

Giọng của Cố Nhất Minh rất trong, chắc hẳn là đã từng luyện giọng rồi, lúc cậu hát câu đầu tiên là đã có người vỗ tay.

Áp lực của Triệu Tiêu vô cùng lớn, còn chưa hát là cô đã đổ mồ hôi ròng ròng, câu đầu tiên là tiếng Anh, giọng của cô cứ như bị mắc xương cá trong cổ họng, làm thế nào cũng không hát ra được.

“Oh.ppppp. . .Hông cùng nhau uốn éo nào. . .”

Cố Nhất Minh mỉm môi cười thầm, rồi nhìn cô: “Pretty girl pretty girl pretty girl. . .Uh oh. . .Cùng giờ tay lên nào. . .”

Lại đến phiên Triệu Tiêu, lúc cô nhìn thấy câu tiếng Anh xuất hiện trên màn hình thì hoàn toàn bị đánh bại, Cố Nhất Minh cười nhìn cô, sau đó giúp cô hát câu tiếng Anh này, lúc phụ đề chuyển qua tiếng Trung, Triệu Tiêu cố đè nén áp lực mở miệng: “Cùng nhau lắc hông nào. . .Nhớ phải dịu dàng. . .Em chính là. . .là là là. . .Hoàng hậu.”

Lúc hát chữ hoàng hậu, Triệu Tiêu liền cảm thấy vô cùng lo lắng, cái ót đã bị người nào đó nhìn đến nỗi bị thùng một lỗ to, quả nhiên là cô bị teo não nên mới hát cùng Cố Nhất Minh mà, cô chính là hoàng hậu ư? Nếu như Tổng Cận mà tưởng thật thì nhất định sẽ bị tru di cửu tộc, là tru di cửu tộc đó.

Trái ngược lại với cô, Cố Nhất Minh đang hát vô cùng high, lúc mới quen biết Cố Nhất Minh, cô vẫn cho rằng cậu ta là một người lạnh lùng khó gần, ai ngờ hôm nay lại biến thành kiểu người không thể nhìn mặt mà đoán tính cách được, Cố Nhất Minh tay trái cầm micro và nháy mắt với cô hai cái: “Quốc vương và hoàng hậu, yêu nhau đến nỗi không có thuốc nào chữa được, pretty girl pretty girl pretty girl... Uh oh... Mau nắm lấy tay anh..”

Tru di cửu tộc thì tru di cửu tộc, vì có thể chép bài tập của Cố Nhất Minh nên Triệu Tiêu vẫn tiếp tục hát, mãi cho đến khi bài hát kết thúc cô lập tức ném ngay micro và chạy đến bên cạnh Tổng Cần.

Cô kéo góc áo anh: “Tổng Cần.”

Tổng Cần quay sang và lạnh lùng liếc cô một cái, không nói chuyện.

Triệu Tiêu lại nắm chặt vạt áo của anh lần nữa.

Tổng Cần nhìn cô: “Muốn hát thêm một bài nữa không, anh để cho hai người hát tiếp nhé?”

Triệu Tiêu liền lắc đầu.

Tổng Cần nhìn cô đầy giận dữ, nhưng anh đã có tiến bộ hơn một chút, đã không còn phát tay áo rồi đi vì tức giận như lần trước nữa, đối lập với vẻ mặt tức giận của anh là khuôn mặt xinh đẹp của Tần Tử Lâm đang ngồi bên cạnh.

Mấy người nam sinh chung bàn bắt đầu uống rượu, một người bạn học cũ bèn kéo Tổng Cần cùng uống vài chén, Triệu Tiêu cho rằng Tổng Cần sẽ từ chối không uống, nhưng không ngờ anh lại bình thản gật đầu, sau đó giãn nét mặt ra rồi gia nhập đội ngũ của bọn họ.

Hẹn anh thì anh nói không đến, đến đây thì anh lại không high.

Triệu Tiêu liếc mắt nhìn Tổng Cần đang tham gia uống rượu, chắc chắn là anh đang cảm thấy vô cùng tệ nhạt, người ta thì uống từng ngụm một, còn anh thì chỉ dùng một hớp là đã uống cạn, vẻ mặt còn vô cùng nghiêm túc. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó tại các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Để cái ly xuống làm cái gì đấy, còn chờ Tiểu An Từ tới rót rượu cho anh hay sao?

Sau đó, có người đến rót rượu cho Tổng Cần thật, người đó chính là Cố Nhất Minh.

Cố Nhất Minh vừa cười không ngừng vừa mở một chai rượu trắng, sau đó rót đầy ly rồi đưa cho Tổng Cần: “Chúng ta cùng uống một ly nào.”

Đầu óc Triệu Tiêu vô cùng mù mịt, đang muốn đứng lên thì thấy Tần Tử Lâm đã bước lên phía trước và cầm lấy ly rượu trên tay Cố Nhất Minh, cô ta uống cạn một hơi rồi để ly xuống: “Cố thiếu à, tôi không thể để cậu bắt nạt bạn học của tôi như vậy đâu.”

Mọi người xung quanh đều bị chấn động, có một nam sinh liền huyết sáo và hô một tiếng: “Nữ trung hào kiệt.”

Đúng lúc này, có người kéo tay Triệu Tiêu, thì ra là Mộ Thanh: “Người đàn ông của cậu bị người ta đoạt đi rồi mà cậu còn ngồi đây ăn bắp rang được sao?”

Mộ Thanh bèn xách Triệu Tiêu lên rồi đẩy cô đến ngồi giữa Tổng Cần và Tần Tử Lâm.

Cảm giác bị người ta phồng tay trên thật là khó chịu, Triệu Tiêu vội vàng đứng thẳng lên, ngẩng đầu nói với Tần Tử Lâm: “Tư lượng của cậu thật là tốt...”

Tần Tử Lâm nhún mày.

Tiếp theo đó, Triệu Tiêu cầm lấy cái ly trên tay cô ta và nói với giọng vô cùng cứng rắn: “Nhưng mà Tổng Cần cũng uống được rượu, không cần cậu phải tới bợ đỡ đâu, cho dù anh ấy có uống đến mức nằm bò ra đất thì vẫn còn có tôi đây này...”

Tổng Cần DiễđầnlêQuýĐôn ngẩng đầu lên, anh nhìn Triệu Tiêu bằng ánh mắt thâm sâu rồi cong miệng cười, sau đó ôm cô vào ngực mình một cách tự nhiên, nói với Cố Nhất Minh và Tần Tử Lâm: “Đề các cậu phải chê cười rồi, nhưng tính cách của Tiêu Nhi chính là như vậy, thật đúng khiến người khác phải khiếp sợ mà.”

Đúng là một vở kịch hay, tất cả mọi người trong phòng bao đều vô cùng hưng phấn nhìn qua chỗ bọn họ.

“Chính xác.” Nụ cười nhạt trên môi của Cố Nhất Minh đã tắt, khóe môi cũng co rút lại: “Luôn luôn khiến người ta phải khiếp sợ, thiếu chút nữa tôi đã tưởng cô ấy là người từ sao Hỏa xuống đây đấy.”

“Cũng không hẳn.” Tổng Cần cười khê hai tiếng rồi liếc nhìn đồng hồ trên tay và quay sang nói với Mộ Thanh: “Bây giờ cũng không còn sớm nữa, hai người chúng tôi về trước đây, cảm ơn cậu đã chiêu đãi.”

Mộ Thanh cào cào tóc: “Vẫn còn sớm mà...”

Tổng Cận: “Tôi và Tiêu Nhi còn có việc.”

Còn có việc, đây không phải là một cái lý do tốt, lúc cô viết đơn xin phép đều thường dùng cái lý do này cả.

Triệu Tiêu đi theo Tổng Cận đến chỗ thang máy, nhưng vừa mới bước vào bên trong thì Tổng Cận đã buông tay cô ra ngay lập tức.

Thang máy đi xuống rất nhanh, trong lòng Triệu Tiêu cảm thấy vô cùng lo lắng, bên trong thang máy không có ai khác, cô liền nhỏ giọng kêu một tiếng: “Hoàng Thượng...”

Tổng Cận không hề nhìn cô, Triệu Tiêu vội vàng kéo tay anh, thì thào: “Có đôi lúc em cảm thấy cực kỳ khó xử.”

Khó xử chính là, có phải mỗi lần đi chơi nhóm là cô lại liên lụy đến anh không? Ở trường học, Tổng Cận có tiếng là người luôn không gặp may, còn cô có may mắn hơn anh không thì chưa biết, chỉ biết là anh luôn bị cô kéo xuống nước.

“Khó xử?” Tổng Cận vẫn trung ra vẻ mặt giống hệt với vẻ mặt của quân bài poker: “Quốc vương và hoàng hậu, yêu nhau đến nỗi không có thuốc nào có thể chữa trị....Đúng là rất khó xử nhỉ...”

Anh ngừng lại một lát rồi lạnh lùng mở miệng: “Yêu nhau đến không có thuốc nào chữa được ư? Anh thấy đầu óc của em mới đúng là không có thuốc chữa ấy.”

“Hoàng Thượng, chỉ là ca từ thôi mà.” Lần trước là “Mua bán tình yêu”, lần này là “Quốc vương và hoàng hậu”, chẳng lẽ Hoàng Thượng chưa từng nghe qua mấy ca khúc này sao?

Cửa thang máy mở ra, Tổng Cận bước ra trước nhưng tay đã bị Triệu Tiêu kéo lại: “Hoàng...”

Tổng Cận rút tay về, nhưng người nào đó vô cùng có lực nên khiến anh tạm thời không rút ra được, Tổng Cận hít sâu một hơi: “Có thể ra khỏi thang máy rồi nói tiếp không?”

Triệu Tiêu buông tay ra, Hoàng Thượng đúng là người khó hầu hạ mà, trước kia từng người trong cung đều là người hầu của anh, mà bây giờ người hầu của anh chỉ có một mình cô.

Trở lại khu Thanh Đằng, Triệu Tiêu thừa dịp sắc mặt của Tổng Cận chuyển biến tốt một chút thì vội vàng nịnh nọt: “Hoàng Thượng, vừa đứng dịp trắng sáng, hay là chúng ta đi dạo đi.”

Tổng Cận hơi khựng lại, dưới ánh trăng, khuôn mặt của anh hiện lên vô cùng tuấn tú tao nhã, nhưng anh mở miệng với giọng có chút mệt mỏi: “Tiêu Nhi à, chúng ta không cùng thế giới với bọn họ.”

Câu nói không nặng không nhẹ này rơi vào tai của Triệu Tiêu, ngược lại còn khiến cho cô cảm thấy thương cảm, bèn cúi đầu xuống: “Nô tì biết rồi...”

Tổng Cận DiễndầnlêLêQuýĐôn liền vỗ vỗ đầu cô rồi nói một câu làm cô vô cùng bất ngờ: “Thích hát lắm sao?”

Triệu Tiêu nhất thời không đoán được Long ý nên không dám mở miệng nói gì.

Tổng Cận nhìn cô: “Về sau nếu muốn đi hát thì trăm sẽ đi với em.”

“Hoàng Thượng...” Sự cảm động như sóng thủy triều bắt đầu dâng tràn trong lòng Triệu Tiêu, “Mỗi ngày Người đều phải bận rộn để kiếm bạc tỷ, vậy mà nô tỳ lại luôn làm cho Người tức giận, Người đối với nô tỳ thật sự tốt quá...”

“Lại vượt mông ngựa nữa rồi.” Khóe miệng Tổng Cận co rút lại, giọng điệu cũng ôn hòa hơn trước: “Lên lầu đi.”

Triệu Tiêu nghe lời, gật đầu.

Tổng Cận: “Có đói bụng chưa, muốn đi ăn khuya không?”

Triệu Tiêu lắc đầu: “Không đói, còn Hoàng Thượng thì sao?”

Tổng Cận nắm tay cô thêm lần nữa: “Đi thôi.”

Buổi tối, Triệu Tiêu lấy cuốn sách “36 kế đối phó với đàn ông” từ trên đầu giường xuống, ngày hôm qua cô mới xem tới chương 1 thì đã cảm khái rằng: Sao phụ nữ ở nơi này lại dè dặt với đàn ông thế nhỉ, sách nói: “Khi nắm thì buông, đó là đạo lý của nam nữ, nam tiến nữ lui, nam lui nữ tiến, có mở có đóng, dễ như trở bàn tay.”

Hôm nay, cô đã áp dụng thuật “Đóng mở đại pháp”, quả nhiên là đã trấn an được một Tổng Cận khó hầu hạ.

Triệu Tiêu ôm cuốn sách này bằng hai tay, nghĩ thầm rằng đây đúng là một quyển sách tốt mà, những phi tần trong hậu cung mỗi người nên có một quyển mới đúng.

Ngày chủ nhật, Triệu Tiêu phải trở về trường để học lớp tự học buổi tối, cô còn một đồng bài tập chưa hoàn thành, nhưng mà đã có Cố Nhất Minh bảo

chúng nên cũng không lo lắng lắm, tuy tốc độ làm bài tập của cô không nhanh nhưng tốc độ chép bài cũng khá tốt.

Đi tới chỗ trường học, Tống Căn bèn hỏi một câu: “Đã làm xong bài tập hết chưa?”

Triệu Tiêu gật đầu: “Làm xong hết rồi.”

Tống Căn vừa ý gật đầu, nói với cô bằng tâm trạng khá tốt: “Sau khi tiết tự học kết thúc trưa sẽ dẫn em đi ăn khuya.”

Trở lại lớp học, Cố Nhất Minh đã sớm ngồi ở đó rồi, hai chân bắt chéo, bộ dáng vô cùng nhàn nhã.

Triệu Tiêu vô cùng lo lắng, cô đề cập sách xuống rồi lấy vở bài tập tiếng Anh ra, sau đó xoay người lại và vươn tay ra với Cố Nhất Minh ngồi đối diện: “Lấy ra đây.”

Cố Nhất Minh nhàn rỗi mở miệng: “Cái gì cơ?”

Triệu Tiêu sững sốt nhìn cậu ta: “Bài tập đây, cậu đã hứa rồi mà!”

Cố Nhất Minh “A...” một tiếng, sau đó thả tay xuống: “Tôi cũng chưa làm.”

Triệu Tiêu: “Không thể nào?”

Cố Nhất Minh bày ra vẻ mặt tôi cũng không còn biện pháp, lực bất tòng tâm ra rồi nghiêng đầu nhìn cuốn vở vài tập tiếng Anh trống không của cô, hắng giọng nói: “Nhưng mà nếu không biết làm thì cậu có thể hỏi tôi.”

Triệu Tiêu đau khổ vùi đầu làm bài, cũng không thêm để ý tới Cố Nhất Minh nữa.

Trước khi tiết tự học kết thúc, lớp trưởng đi tới thu vở bài tập tiếng Anh của từng người, Cố Nhất Minh lôi vở bài tập từ trong ngăn kéo ra một cách chậm rãi, sau đó chậm chạp mở ra rồi thì thào vô cùng kinh ngạc: “Thì ra mình đã làm xong rồi sao, chẳng biết là làm từ lúc nào nữa.” Nói xong, cậu ta liền cười tít mắt và đưa vở bài tập cho lớp trưởng.

Triệu Tiêu quay đầu nhìn Cố Nhất Minh, Cố Nhất Minh bèn nháy mắt với cô bằng vẻ mặt vô tội, sau đó giả bộ thân thiết đề nghị: “Nếu không thì cậu viết đại vài chữ đi, dù sao nó cũng tốt hơn là chưa làm gì, đúng không nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 14

Editor: Preiya

Tuy Triệu Tiêu hận Cố Nhất Minh tới nỗi nghiêng rắng nghiêng lợi, nhưng khi đã tuyệt vọng thì cái gì cũng làm, hay là nghe thử lời của cậu ta xem sao, đành viết lung tung mấy từ cho có trong vở bài tập vậy.

Cố Nhất Minh nói đúng, thả viết lung tung còn đỡ hơn là để trống, ít nhất nhìn vẫn còn có thành ý một chút.

Kết quả là giáo viên tiếng Anh không nhìn thấy thành ý của cô, lúc tiết tự học kết thúc liền xách cô đến văn phòng khoa tiếng Anh.

Trước khi bị xách đi, Cố Nhất Minh một tay chống cằm nhìn cô đầy thông cảm, sau đó lắc đầu đầy luyến tiếc rồi thu dọn tập sách của mình chuẩn bị ra về.

Triệu Tiêu được coi như là khách quen ở văn phòng khoa tiếng Anh, vì cứ ba ngày hai bữa là lại bị xách tới đây ngồi uống trà, lý do bị xách tới đây mỗi lần mỗi khác, không lần nào giống lần nào.

Giáo viên tiếng Anh ném vở bài tập vào tay Triệu Tiêu: “Đúng là lộn xộn mà còn sai be bét nữa, chưa nói tới những chuyện khác, trong đây có mười câu mà em chỉ làm đúng được một câu, nếu như em không biết làm thì cứ đánh dấu cho giống nhau hết là được rồi, sau đó thì sao hả, em đã làm được chín câu rồi thì sao câu số mười lại thay đổi, vẽ rắn thêm chân làm gì chứ, làm sao mà biết câu thứ mười là không phải? Đúng là xấu hổ mà, không ngờ câu sau cùng chọn sai lại là câu đúng duy nhất mới hay chứ.”

Triệu Tiêu cúi đầu, cô thật sự rất muốn chọn đúng tất cả, nhưng khi cô đang vui đầu đánh đúng hết thì Cố Nhất Minh lại nói: “Cậu làm như vậy là không đúng đâu, như vậy là làm cho có lệ đấy, tôi nhớ rõ cái đề này lắm, câu cuối cậu chỉ cần đổi is thành are là được rồi..”

Tiểu nhân thì vẫn là tiểu nhân mà, cậu ta lại còn bảo cô mời cậu ta uống nước ngọt nữa chứ.

Ngay lúc Triệu Tiêu đang bị mắng xối xả thì cửa văn phòng đã bị đẩy ra, Tổng Cận ôm một chồng bài tập đi vào, anh đi đến chỗ cái bàn ở cách vách rồi để bài tập xuống.

Người giáo viên tiếng Anh này vô cùng thích Tổng Cận, thấy anh đi qua thì liền gọi anh lại, Tổng Cận bèn gật đầu, lúc anh đi ngang Triệu Tiêu thì nhìn cô bằng ánh mắt bình thường, còn Triệu Tiêu thì càng cúi đầu xuống thấp hơn nữa.

Mỗi lần giáo viên tiếng Anh trò chuyện với Tổng Cận là cô lại có cảm giác giống như mình đang bị mời phụ huynh lên để nói chuyện vậy.

Giáo viên tiếng Anh mở vở bài tập của Triệu Tiêu ra rồi đưa cho Tổng Cận xem: “Tổng Cận em xem đi này, Triệu Tiêu ghi loạn vở bài tập thành ra thế này này, đúng là không thể tưởng tượng nổi mà.”

Tổng Cận liếc mắt nhìn vở bài tập của Triệu Tiêu: “Đúng là nhìn rất kỳ cục...”

Giáo viên tiếng Anh liền thở dài mấy cái, tiếng chuông báo hiệu buổi tự học buổi tối đã kết thúc vang lên, cô ta tỏ vẻ đau đầu và vỗ trán vài cái: “Đi về trước đi, làm lại cho tốt.”

Triệu Tiêu nhỏ giọng nói: “Cảm ơn cô giáo.”

Giáo viên tiếng Anh: “Em phải học tập theo Tổng Cận kia kìa, tuy thiên phú khác nhau nhưng thái độ học tập cũng là một yếu tố rất quan trọng, nếu như thái độ học tập của em tốt thì cô sẽ không ba ngày hai bữa lại tìm em đâu.”

Câu nói “thiên phú có khác nhau” này đã khiến Triệu Tiêu cảm thấy bị đá kích vô cùng nặng nề, sau đó tai cô bắt đầu đỏ lên, sau khi giáo viên tiếng Anh đi rồi, mũi của cô trở nên chua xót, vì đau lòng mà một giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Tổng Cận nhìn thấy nước mắt của cô, anh bèn giơ tay đập vào ót cô một cái: “Không phải nói là đã làm xong hết bài tập rồi sao, đây là làm xong hết của em đó hả?”

Mắt Triệu Tiêu vẫn còn đọng nước, cô ngẩng đầu lên, bởi vì đây là lỗi của chính mình, cũng không thể biện hộ gì được, nhưng nước mắt vẫn rơi xuống, cô hít hít khí và cố tìm một lý do cho mình: “Bài tập nhiều quá... Cho nên làm không kịp... Em cũng không còn cách nào khác...”

Trong lòng Triệu Tiêu vô cùng chua xót, cô nhớ lại lúc còn ở Đại Kỳ đã bị Tổng Cận bắt chép phạt lại một quyển sách, nhưng cho dù phải chép phạt lại cả một quyển sách thì cũng không khủng bố như bài tập ở nơi này, ít nhất mỗi lần cô chép phạt một mội thì sẽ có cung nữ ở bên cạnh, một bên vừa pha trà một bên vừa xoa tay đấm lưng cho cô.... Nhưng khi tới nơi này rồi, lúc làm bài tập còn bị tên tiểu nhân kia tính kế, đáng giận, thật sự vô cùng đáng giận mà!

Triệu Tiêu vô cùng ủy khuất, nhưng Tổng Cận không phải vì sự ủy khuất này mà tha thứ cho cô: “Tối nay không đi ăn khuya nữa, mau về phòng làm cho xong bài tập còn thiếu đi.”

Điều kiện học tập ở trường cao trung S vô cùng tốt, nhất là phòng tự học, nhà trường còn đặt biệt xây dựng nên dãy phòng tự học nhỏ dành cho học sinh làm bài tập nhóm hoặc thảo luận, mỗi phòng được ngăn nhau bởi một cách cửa gỗ, trên mặt cửa gỗ còn có gắn cửa sổ thủy tinh. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.com, nếu như bạn nhìn nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Dưới sự giám sát của Tổng Cận, Triệu Tiêu phải làm bài tập bổ sung vào các chỗ còn thiếu, phần lớn diện tích vở bài tập của Triệu Tiêu tràn ngập mùi nước bọt, Tổng Cận vô cùng chán ghét cái thứ mùi này, cho nên lúc giúp cô kiểm tra lại bài tập anh đều nhăn mũi.

Lúc Triệu Tiêu và Tổng Cận đang ở phòng tự học, bây giờ cũng chỉ còn có hai người bọn họ, Triệu Tiêu buồn chán lật ngửa kéo bàn ra xem, kết quả là lấy ra một quả “bong bóng” giống hệt với cái ở khách sạn lần trước.

Triệu Tiêu vô cùng tò mò, liền đưa nó cho Tổng Cận xem: “Ồ đây cũng có cái này nữa này.”

Tổng Cận quay đầu lại, khuôn mặt anh đã trở nên đen thui: “Em là cái đồ hót rác à, sao thấy gì cũng nhặt thế, không phải lần này cũng định đưa vào miệng thôi nữa đấy chứ?”

Triệu Tiêu: “Em kéo ngăn bàn ra thì thấy mà, đang định ném đi đây.”

Tổng Cận tương đối hài lòng đem trả lại bài tập cho Triệu Tiêu, sau đó đứng lên: “Chỗ nào làm sai thì làm lại, bây giờ về được rồi.”

Triệu Tiêu “A...” một tiếng, sau đó đem trả quả bóng lại chỗ cũ, lúc đi theo Tổng Cận ra ngoài, cô đột nhiên dừng bước và kéo tay Tổng Cận, rồi nhỏ giọng mờ mờ: “Anh có nghe thấy tiếng gì hay không?”

Tổng Cận xoay người lại, Triệu Tiêu chỉ tay vào phòng tự học ở cách vách, cô ngẩng đầu nhìn lên chỗ cửa sổ thủy tinh, nhưng bên trong đã bị dán giấy báo bịt kín rồi.

Triệu Tiêu thở dài với Tổng Cận, sau đó nhẹ nhàng khom lưng xuống lấy một cái ghế dựa rồi bò lên trên ghế.

Mặc dù cửa sổ thủy tinh đã bị giấy báo che phủ nhưng vẫn còn 2 khe hở nhỏ, Triệu Tiêu liền ghé mắt vào xem, nhưng còn chưa kịp nhìn kỹ thì đã bị Tổng Cận kéo xuống, cả người cô ngã đứng vào lòng anh.

Tuy chỉ mới liếc mắt một cái nhưng Triệu Tiêu vẫn hiểu được cái mờ ám đó là cái gì, cô đỏ mặt nói với Tống Cẩn: “Em không nhìn thấy cái gì hết.”

Tống Cẩn lườm cô một cái rồi xoay người rời đi, Triệu Tiêu đuổi theo Tống Cẩn, kéo tay anh: “Hoàng Thượng, dân chúng ở nơi này thật sự quá phóng khoáng rồi, tuổi còn nhỏ như vậy mà đã...”

Nói đến đây, Triệu Tiêu liền bịt miệng, bởi vì cô đột nhiên nhớ lại, vị đang ở trước mặt cô này lúc đăng quang ngôi vị thái tử và chọn phi tần là vào năm hơn mười tuổi.

Triệu Tiêu xấu hổ cười ha ha hai tiếng: “Hoàng Thượng, chúng ta đi ăn khuya không?”

Tống Cẩn làm mặt lạnh, không thèm để ý tới cô nữa.

Tuy Triệu Tiêu không vừa mắt với Cố Nhất Minh, nhưng dù sao cậu ta vẫn là người ngồi chung bàn với cô, Triệu Tiêu chỉ hận mình sao không xem cậu ta là gã thái giám trong hậu cung, so với không khí thì còn không có cảm giác tồn tại hơn, nhưng mà Triệu Tiêu lại quên rằng, cho dù là thái giám thì vẫn có việc của thái giám.

Môn thể dục ở sơ trung và cao trung cũng giống nhau, dĩ nhiên là nội dung chạy bộ 800m cực kỳ độc ác là không thể thiếu được, sau khi Cố Nhất Minh chạy xong thì chủ động giúp những nữ sinh khác đo thành tích, thành tích tiêu chuẩn của nữ sinh là 4 phút, nếu sau 4 phút thì phải chạy lại.

Lúc Triệu Tiêu chạy xong, cô vừa thở phì phò vừa chạy đến chỗ bảng thành tích Cố Nhất Minh để xem thành tích của mình, là 4 phút 01 giây.

Triệu Tiêu nhìn thành tích xong thì suýt chút nữa là òa khóc, Cố Nhất Minh nghiêng đầu nhìn cô: “Phải cố gắng hơn nữa đây bạn học Triệu Tiêu à, tôi tin tưởng cậu nhất định có thể xóa bỏ 1 giây này.”

Triệu Tiêu nắm chặt tay thành quả đắng, van xin: “Cậu có thể...câm chước một chút được không..”

Cố Nhất Minh mở miệng một cách cực kỳ khó xử: “Thật ra tôi đã câm chước cho cậu lắm rồi đấy, thành tích thật sự của cậu là 4 phút 11 giây, tôi đã thay đổi số 10 cho cậu rồi.” Nói xong, cậu ta liền cười với Triệu Tiêu, giống như đang nói: Nhìn đi, tôi đối xử với cậu rất tốt đấy nhé.

Cuối cùng, Triệu Tiêu cũng đã bùng cháy: “Nếu thiếu một giây thì sẽ chết à?”

Cố Nhất Minh thành thật gật đầu: “Ừ.”

Triệu Tiêu lại nắm chặt tay nắm đấm rồi xoay người rời đi.

Cố Nhất Minh nhìn bóng lưng của Triệu Tiêu, sau đó bỏ đi số 1 ở đằng sau 4 phút, trong lòng cậu cũng đang vô cùng tức giận đây này, mẹ nó phải tìm người nào để phát tiết đây?

Triệu Tiêu vô cùng bất ngờ khi biết mình không có tên trong danh sách chạy lại, trong lòng vô cùng biết ơn giáo viên thể dục vô cùng vì đã trừ đi 1 giây sau cùng của cô. Lớp thể dục của Triệu Tiêu vừa xong thì đến giờ học thể dục của ban Tống Cẩn, Triệu Tiêu đi đến quầy ăn vặt mua nước ngọt, lại nghĩ đến Tống Cẩn sắp học thể dục, lại quay ngược trở lại quầy ăn vặt mua thêm một chai nữa, lúc cô chạy đến sân thể dục để đưa nước cho Tống Cẩn, vừa đúng lúc nhìn thấy Tần Tử Lâm mặc đồ thể dục, hai tay cầm hai chai nước khoáng đang đi đến chỗ Tống Cẩn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 15

Editor: Preiya

36 Kế để đối phó với đàn ông, Chương 8: Phụ nữ ngu ngốc đi đối phó với phụ nữ, phụ nữ thông minh đi đối phó với đàn ông.

Triệu Tiêu ngửa đầu nhìn cây ngô đồng mọc trong sân thể dục, ánh sáng rực rỡ chiếu xuyên qua tầng tầng lớp lớp những kẽ lá và rơi xuống đất, tạo thành những vết tích loang lổ trên mặt đường nhựa, lay động chói lọi.

Lúc Triệu Tiêu đang định chạy về phía Tống Cẩn thì đột nhiên có một bàn tay vươn ra cướp lấy chai nước ngọt trong tay cô, còn chưa kịp mở miệng ngăn cản thì người nọ đã mở nắp chai ra rồi uống cạn một mạch cho đến hết.

Triệu Tiêu nhìn Cố Nhất Minh chằm chằm, tức giận đến nổi thể không nói thành lời.

Cố Nhất Minh nhún nhún vai, sau đó lấy một tờ mười đồng trong túi quần ra nhét vào tay của Triệu Tiêu rồi nghênh ngang rời đi.

Tờ mười đồng bị Triệu Tiêu vò lại thành một cục, cô hận không thể xé nát nó ra nhưng vẫn cố hít sâu vào một hơi rồi nhét nó vào trong túi tiền của mình.

Mặc dù chai nước ngọt đã bị đoạt lấy nhưng Triệu Tiêu vẫn nhanh chóng chạy đến trước mặt Tống Cẩn.

Khi Tần Từ Lâm nhìn thấy cô, cô ta liền mỉm cười, Triệu Tiêu nhìn hai chai nước khoáng trên tay cô ta, cô thật sự rất muốn lớn tiếng hỏi là Hoàng Thượng sẽ đi uống loại nước đến từ một người như vậy hay sao?

Triệu Tiêu liếc nhìn về mặt có chút lúng túng của Tần Từ Lâm, sau đó cô chậm rãi đưa chai nước ngọt đã uống hết một nửa cho Tống Cẩn.

Tống Cẩn ghét bỏ nhìn chai nước ngọt đã uống một nửa này, nhưng anh vẫn nhận lấy chai nước trong tay cô, mở nắp bình ra rồi uống một ngụm, sau đó lạnh lùng nhìn cô một cái: “Còn chịu chưa về lớp học đi?”

Triệu Tiêu “A...” một tiếng, đột nhiên nghĩ tới việc mình còn chưa kiểm tra xem “Có trúng thêm một lọ nữa không, bèn giơ tay ra với Tống Cẩn: “Đưa nắp chai cho em”

Tống Cẩn DiễndầnlêeQuýyĐôn nghi ngờ trả lại nắp chai cho Triệu Tiêu, khi Triệu Tiêu nhìn thấy dòng chữ bên trong chính là “Trúng thêm một chai nữa” thì khóe môi cong lên, sau đó nói với Tống Cẩn: “Nước ngọt của anh, nắp chai của em.” Nói xong, cô thừa dịp còn chưa đến giờ vào lớp liền chạy như bay đến quầy đồ ăn vặt.

Giờ học thể dục, sau khi kết thúc trận thi đấu hữu nghị giữa các học sinh trong lớp, Tống Cẩn lập tức tìm chỗ mát để ngồi còn các nam sinh thì cùng nhau ngồi xuống chỗ bậc thang của sân thi đấu, ngồi cùng bàn với Tống Cẩn là một cậu bạn vừa gầy vừa đen, có biệt danh là “Trùng đen”, Trùng đen nhìn thấy chai nước ngọt không có nắp để trên bậc thềm, vội vàng la lên: “Cái chai nước ngọt không có nắp này là của ai vậy?”

Tống Cẩn với tay cầm lấy chai nước ngọt không có nắp rồi xoay người rời đi.

Triệu Tiêu cảm thấy đạo gần đây vận may của mình khá tốt, cô hưng phấn đưa cái nắp chai cho ông chủ quầy, ông chủ nhìn nó một lát rồi trả lại cho cô: “Quá hạn rồi.”

Quá hạn rồi, Triệu Tiêu nắm chặt lấy cái nắp chai quá hạn này, chỉ có thể dùng tờ mười đồng của Cố Nhất Minh đưa cho cô để mua lại một chai nước ngọt khác.

Đi vào lớp học trước khi vào tiết, Triệu Tiêu ném số tiền lẻ còn dư lại cho Cố Nhất Minh. Cố Nhất Minh tràn đầy từ bi mở miệng: “Không cần phải đưa lại cho tôi đâu, tiền này xem như tính công đi mua.”

Triệu Tiêu: “Cái giá của việc thuê tôi làm chân sai vặt cậu trả không nổi đâu.”

“Hả...” Cố Nhất Minh quay đầu lại: “Bao nhiêu? Cậu ra giá đi.”

Triệu Tiêu bình thản liếc nhìn khuôn mặt vô cùng đánh đánh đòn của Cố Nhất Minh, suy nghĩ một chút: “Nói cỡ nào thì cũng phải đủ...100 đồng.” Vừa dứt lời, cô vươn 1 ngón tay ra: “Không được mặc cả đâu...”

Khi Cố Nhất Minh nhìn thấy ngón tay trắng nõn của Triệu Tiêu thì cảm thấy miệng lưỡi của mình khô đắng lại, cậu xoa xoa mặt rồi thật sự lấy tờ 100 đồng trong túi ra ném cho Triệu Tiêu: “Cho cậu kiếm tiền chết luôn!”

Triệu Tiêu vô cùng hớn hờ nhận lấy tờ tiền 100 đồng mà Cố Nhất Minh đưa cho, đột nhiên nghĩ đến việc tiền trong túi lại tăng thêm 100 đồng nữa, bèn bày ra vẻ mặt ôn hòa với Cố Nhất Minh: “Lần sau nhớ ủng hộ việc buôn bán của tôi nữa nhé.”

Lần sau ủng hộ? Cố Nhất Minh xoay người lại, cầm lấy chai nước ngọt rồi uống hết, sau tự nhiên lại càng uống càng khát rồi nhỉ?

Buổi tối, Triệu Tiêu và Tống Cẩn cùng nhau ăn cơm, sau khi ăn xong Triệu liền giành lấy phần trả tiền, Tống Cẩn dứt lại ví tiền của mình vào túi quần, nhìn cô đưa cho người phục vụ tờ 100 đồng thì nhủ mảy: “Lần này không nhặt bong bóng nữa mà chuyển sang nhặt tiền rồi à?”

Triệu Tiêu nghĩ ngợi một chút: “Cũng gần giống như vậy đấy.”

Triệu Tiêu vẫn còn chưa tự kiểm ra tiền ở nơi này được, cho dù đã đến đây được ba năm nhưng cô vẫn không hiểu giá trị thực sự của các loại tiền cho lắm, ở Đại Kỳ không có tỷ giá giống như nơi này, cho dù có tỷ giá thật đi nữa thì cô cũng không hiểu.

Tuy còn chưa hiểu rõ các loại tiền ở nơi này nhưng cô vẫn hiểu được một điều là, giá tiền của các món ăn vặt trong tiệm ngày càng đắt.

Đối với sự khó hiểu của cô, Tống Cẩn tốt đã bụng giải thích cho, anh dùng từ “lạm phát” để nói về vấn đề kinh tế ở nơi này, sau đó lại nói về các nguy cơ có thể xảy ra, Triệu Tiêu nghe một hồi lâu, đầu óc vẫn chưa kịp “nở ra” để hiểu những thứ mà anh nói, Tống Cẩn nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của cô thì bày ra bộ dáng: Trầm biết ngay là em không hiểu mà. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy bản dịch này ở các trang web chính là hàng copy không xin phép.

Triệu Tiêu cảm thấy vô cùng ủy khuất, nếu như Người biết em nghe không hiểu thì nói làm gì chứ, Người biết rất rõ là em nghe không hiểu thì tại sao lại nói với em cả đồng lớn này để làm chi vậy?

Điều này khiến cô không thể không nghi ngờ là anh đang có dã tâm, không đợi Tống Cẩn khoe ra, bác học thì giỏi lắm sao, anh có biết để nấu một ký gạo thì phải đổ bao nhiêu nước không? Anh có biết là khi giặt quần áo thì phải đổ xà phòng vào không?

Phải biết là người đàn ông đều có lúc sẽ đắc ý tới nỗi tưởng bị kéo dài luôn đấy!

Sau khi Cố Nhất Minh ra giá để biến Triệu Tiêu trở thành chân chạy vặt cho mình, có một lần cậu ta muốn cô đến đưa bánh ngọt cho Tần Tử Lâm, Triệu Tiêu không muốn ngó ngang gì đến đơn hàng này, nhưng Cố Nhất Minh lại đem tờ 100 đồng ưu tú xuất chúng ra, cô do dự hai giây rồi cầm bánh ngọt chạy thẳng xuống dưới lầu.

Khi cô đến chỗ lớp bên dưới, có một bạn đồng học nhiệt tình gọi Tống Cẩn đang viết bài trên bảng: “Tống Cẩn, vợ cậu đến kia.”

Trong lòng Triệu Tiêu dâng lên một dự cảm tiêu tủng, quả nhiên lúc Tống Cẩn từ lớp học đi ra, anh nhìn thấy bánh ngọt trong tay cô thì nhú mày, nhưng vẫn đưa tay ra nhận lấy, sau khi lấy bánh ngọt trong tay cô rồi còn không quên để lại một câu trách cứ: “Tiêu Nhi, em không thể đặt nhiều thành ý vào việc học tập được sao?”

Tuy Triệu Tiêu có chút khó khăn để cất lời, nhưng cuối cùng cô vẫn phải nói: “Cái đó là để đưa cho Tần Tử Lâm ở ban anh, là do Cố Nhất Minh mua cho đấy.”

Ước chừng Tống Cẩn nhìn cô hai giây rồi nghiêng răng nói: “Triệu Tiêu, em có thể không cần rành rồi như thế không hả?”

Triệu Tiêu vô cùng hồ thẹn với hoàng ân, đã phụ tấm lòng mong mỏi thiết tha của Hoàng Thượng đối với mình, cô không mặt mũi nào để đối diện với Thiên tử nữa, vội vàng ném cho Tống Cẩn một câu “Làm ơn” rồi chạy nhanh như một con thỏ trở về lớp học của mình.

Khi Tống Cẩn để bánh ngọt xuống bàn của Tần Tử Lâm, cô ta liền nhìn anh bằng ánh mắt không thể tin nổi, còn Tống Cẩn thì đen mặt nói: “Không phải tôi, là Cố Nhất Minh của ban 12 mua cho cậu.”

Triệu Tiêu trở lớp xong bèn đi tìm Cố Nhất Minh đòi thù lao, về khoản thù lao này thì Cố Nhất Minh không còn là “Tiểu nhân” nữa mà đã chuyển sang làm “Quân tử” rồi, lúc cậu ta đưa tiền cho cô liền mở miệng hỏi: “Có chắc là cậu đã đưa bánh ngọt cho Tần Tử Lâm chứ không phải là đưa cho Tống Cẩn của cậu chứ?”

Triệu Tiêu lo lắng vì chính mình đã không tự tay đưa bánh ngọt cho Tần Tử Lâm nên đã khiến cho Cố Nhất Minh khó chịu, bèn thành thật mở miệng: “Tuyệt đối là đích thân tôi đưa cho Tần Tử Lâm mà, Tống Cẩn không có ở đấy, chắc là đi toilet rồi.”

Kết quả là Cố Nhất Minh vô cùng bất mãn, lúc đưa tiền cho cô liền trưng ra vẻ mặt miễn cưỡng.

Vì con đường buôn bán sau này, sau khi đã cất kỹ tiền xong, Triệu Tiêu nói với Cố Nhất Minh: “Lần sau tôi sẽ giảm giá cho cậu mà.”

Cố Nhất Minh bất mãn hừ một tiếng, rõ ràng là không hài lòng với thái độ phục vụ của cô, giáo viên môn kinh tế có nói rằng: Ở nơi này, khách hàng là Thượng đế, mặc dù Triệu Tiêu cũng không hiểu mình đã làm gì khiến cho vị Thượng đế này bất mãn, nhưng cô cũng không đòi co thêm làm gì, vì tiền thù lao đã nằm trong tay rồi.

Triệu Tiêu nhớ lại, trước kia lúc nhận phần bổng lộc của phi tần được ban vào mỗi tháng, cùng với phần thưởng ngẫu nhiên hằng năm do Hoàng Thượng và Thái Hậu ban tặng thì ở trong hậu cung, cô được xem là người giàu có, chỉ là ở Đại Kỳ cho dù có nhiều vàng bạc châu báu hơn đi nữa cũng không khiến cô cảm thấy vui như khi có được 200 đồng ở đây.

Hoàng đế khai triều ở nơi này đã nói rằng: “Tự mình làm, cơm no áo ấm.”

Ở đây, còn có một vĩ nhân khác đã nói không hề sai: “Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng.”

Hiện giờ trong túi tiền của cô đã có hơn một trăm tờ giấy bạc, Triệu Tiêu có cảm giác mình ở trước mặt Tống Cẩn đã không còn như xưa nữa, lúc ăn cơm tối Triệu Tiêu lại giành trả tiền, bây giờ Tống Cẩn không hề dụ như lần trước: “Lần trước là nhất tiền, lần này là đi giựt tiền hả?”

Triệu Tiêu lắc đầu cười: “Kiếm được.”

Triệu Tiêu đem chuyện mình đã kiếm được tiền từ Cố Nhất Minh như thế nào nói cho Tống Cẩn nghe, tuy trong giọng nói không bộc lộ ra điều gì nhưng cô hy vọng rằng Tống Cẩn sẽ khen ngợi mình, kết quả là Tống Cẩn không những không khen ngợi cô mà ngược lại còn nghiêm khắc phê bình cô một trận, trước khi trở lại lớp học anh liền đưa cho cô hai trăm đồng: “Đem tiền này trả lại cho cậu ta.”

Lúc học tiết tự học, Triệu Tiêu vẫn luôn vuốt ve hai trăm đồng trong túi mình, Cố Nhất Minh lại nhìn cô vài lần: “Cậu giấu cái gì đó?”

Triệu Tiêu lắc đầu, sau đó mở sách ra rồi bày vẽ mặt thật sự muốn làm hết đồng bài tập toán học này.

Tại sao lại phải đem trả lại số tiền này cho Cố Nhất Minh chứ, Hoàng Thượng chú trọng mặt mũi, còn cô thì không phải là Hoàng Thượng, Triệu Tiêu bất an liếc nhìn Cố Nhất Minh một cái, Cố Nhất Minh bị cô nhìn đến nỗi phải ngại ngùng: “Làm sao vậy?”

Triệu Tiêu lắc đầu, trên người liền tỏa ra khí chất tiêu chuẩn của một vị hoàng phi: “Không có việc gì, cậu cứ tiếp tục đọc sách đi.”

Không trả hai trăm đồng lại cho Cố Nhất Minh, Triệu Tiêu cẩn thận đem nó cất đi, sau khi tiết tự học kết thúc, cô vội vàng chạy nhanh về ký túc xá, đem hai trăm đồng này cất vào trong tủ quần áo, nơi này không có cái rương, cho nên dưới đáy tủ chính là chỗ giấu tốt nhất.

Tổng Căn lại có chút lo lắng cho cô, ngày hôm sau trước khi đi học anh liền hỏi một câu: “Đã trả tiền lại cho Cố Nhất Minh chưa?”

Triệu Tiêu chột dạ gật đầu: “Đã trả rồi.”

Tổng Căn liếc nhìn cô một cái rồi giọng nói cũng trở nên lạnh lùng: “Nói dối!”

Dám lừa gạt Hoàng Thượng, Triệu Tiêu cúi đầu, cô cảm thấy lá gan của mình càng lúc càng lớn rồi, lá gan càng lớn chính là biểu thị cho việc chống đối ý của Hoàng Thượng cũng ngày một nhiều hơn.

Triệu Tiêu ngược mắt nhìn Tổng Căn, nhưng vẫn không dám tiếp tục mạo phạm đến Tổng Căn đang nổi giận, cô nhỏ giọng đáp: “Em quên trả...”

Khuôn mặt của Tổng Căn rất nặng nề: “Hôm nay không được phép quên nữa.”

Triệu Tiêu đồng ý với Tổng Căn là sẽ đem trả tiền lại cho Cố Nhất Minh vào lúc giữa trưa, nhưng sau buổi cơm trưa cô trở về ký túc xá rồi lật tủ quần áo lên xem, nhưng tìm một hồi lâu mà vẫn không tìm thấy số tiền hai trăm đồng đó.

Tìm cô liền bị bóp nghẹt lại, tiền bị trộm mất rồi.

Không biết là Triệu Tiêu đau lòng vì tiền hay là sợ bị Tổng Căn la mắng, cô cứ lật đi lật lại tủ quần áo rất nhiều lần nhưng mà vẫn không tìm thấy tiền, kết quả là cô vừa ôm quần áo vừa rơi nước mắt.

Việc Triệu Tiêu bị trộm mất tiền đã được một người bạn cùng phòng nhìn thấy, cô ấy an ủi cô hai câu rồi nhanh chóng báo cho giáo viên chủ nhiệm biết.

Vào tiết tự học, người giáo viên chủ nhiệm đi vào lớp và nghiêm khắc mở miệng: “Bạn học Triệu Tiêu vừa bị mất trộm 200 đồng, việc này đã khiến tôi bị chấn động và khổ sở, tôi vừa mới hỏi bạn học Triệu Tiêu, cô bé nói là đem tiền giấu trong tủ quần áo nhưng chưa tới một ngày thì đã không cánh mà bay, tiền thì không thể tự nhiên mọc cánh bay mất được, thầy không muốn nghi ngờ bất kỳ một ai trong số các em, nhưng cũng sẽ không dửng dưng túng cho chuyện như vậy xảy ra trong lớp học mà tôi làm chủ nhiệm được.” Nói xong, thầy giáo nhìn Triệu Tiêu đang nằm gục đầu xuống bàn: “Thầy nhất định sẽ đòi lại công bằng cho em.”

Triệu Tiêu gục đầu xuống bàn không ngẩng lên, cả người đều đang chìm ngập trong cảm giác đau lòng muốn chết, không thể xốc lại tinh thần nổi.

Sau khi Cố Nhất Minh nghe tin Triệu Tiêu bị mất trộm 200 đồng, cậu vốn định trêu chọc cô một phen, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của cô như vậy, lời nói tràn ra đến bên miệng liền thay đổi: “Làm sao thế, bị mất trộm tiền rồi hả?”

Triệu Tiêu xoay đầu lại, không thêm để ý tới Cố Nhất Minh nữa.

Cố Nhất Minh: “Không phải chỉ hai trăm đồng thôi sao? Sao cậu lại thành ra thế này?”

Triệu Tiêu lau giọt nước mắt vừa rơi xuống, không nói chuyện.

Mặc dù số tiền này để trả lại cho Cố Nhất Minh nhưng lại bị trộm mất, cho nên cô sẽ phải dùng đến số tiền riêng của mình để trả lại cho cậu ta.

Triệu Tiêu đã để dành được hơn 1000 đồng, ba Triệu mẹ Triệu và cả Tổng Căn không hề biết đến số tiền này, tuy nhiên cô sống ở nơi này bằng thân phận của người khác nên không cần suy nghĩ đến chuyện ăn, mặc, ở, đi lại, nhưng nếu về sau Tổng Căn bỏ cô lại mà về, còn cô thì bị vạch trần thân phận mình không phải là con của ba Triệu và mẹ Triệu thì sao, đến lúc đó cô nên làm cái gì bây giờ.

Triệu Tiêu gục đầu xuống bàn, càng nghĩ lại càng cảm thấy chua xót, cô chỉ thấy lồng ngực đang không ngừng co rút lại, có biết cảm giác lóc từng miếng thịt trên người mình là như thế nào không?

Triệu Tiêu quay đầu nhìn Cố Nhất Minh đang ù ù cạc cạc, căn bản là cậu ta không thể giải thích được.

Nhìn thấy Triệu Tiêu khóc, Cố Nhất Minh vô cùng luống cuống, nhất thời không tìm được lời an ủi nào cả: “Đừng khóc mà, tiền bạc chỉ là vật ngoài thân thôi.”

Triệu Tiêu vẫn nước mắt lưng tròng như cũ.

Cố Nhất Minh nhỏ giọng nói: “Đừng khóc nữa, nếu như cậu thấy đau lòng thì tôi sẽ mướn cậu thêm vài lần nữa, như vậy không phải là kiếm lại được gấp đôi số tiền rồi sao?”

Họa đều là do chân chạy vật mà ra cả, Triệu Tiêu đưa tay xoa nước mắt: “Không làm nữa!”

Tiếng chuông báo hiệu giờ tự học kết thúc, Tổng Căn đã xuất hiện trước cửa lớp học của cô, trước kia đều toàn là cô chờ anh nên lần này nhìn thấy anh chủ động như thế, chắc là tới để hỏi cô đây mà.

Khi mà Cố Nhất Minh còn huyền thuyên thì Tổng Căn đã đi tới trước mặt Triệu Tiêu: “Chắc Tiêu Nhi đã trả lại 200 đồng cho cậu rồi nhì.”

Cố Nhất Minh liền sững sờ một chút, nhanh chóng xâu chuỗi lại tất cả các sự kiện rồi nở nụ cười, sau đó cậu xoay người rời khỏi phòng học.

Tổng Cận cúi đầu nhìn Triệu Tiêu, cô còn đang nằm úp sấp trên bàn, buổi tự học kết thúc cô mới ngẩng đầu lên, vừa mới ngẩng đầu lên thì hai hàng nước mắt lại chảy xuống, nghẹn ngào mở miệng: “Tổng Cận. . . Hai trăm đồng anh cho em. . . bị trộm mất rồi. . .”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 16

Editor: Preiya

Lúc ở Đại Kỳ, Triệu Tiêu cũng đã từng bị trộm mất đồ, vật bị mất chính là một cái vòng phi thủy, lúc đó cô đang bị Tổng Cận giam giữ bởi vì tội bán bị thương một cung nữ bên cạnh Cố Âu Dung, ngay đúng lúc mà cô bị giam thì chiếc vòng phi thủy mà cô thích nhất đã không cánh mà bay khỏi hộp trang sức.

Trong cung đúng là có loại cung nữ và công công có nhân cách xấu, nhưng bọn chúng chỉ thường ra tay với các phi tần thuộc hàng nhất phẩm hoặc là tú nữ mới vào cung, cô thân là nương nương, không ngờ lại gặp chuyện như vậy; bởi vì cô không muốn phơi bày mọi chuyện ra ánh sáng cho nên mới âm thầm che giấu chuyện này.

Về sau cô đã được bãi bỏ lệnh cấm, Tổng Cận có đến thăm vài lần, một lần anh tình cờ nhìn vào cổ tay cô: “Chiếc vòng kia của nàng đâu, sao không đeo vào?”

Triệu Tiêu đành phải giả bộ thản nhiên: “Nô tỳ không thích nó nữa.”

Vị nương nương không được sủng ái thì nói cái gì ra cũng đều là sai, bởi vì một câu nói này mà Tổng Cận đã mắng cô là tiêu xài hoang phí vô độ.

Chỉ là một chiếc vòng tay thôi mà, khi đó Triệu Tiêu đã nghĩ rằng, gã Hoàng đế này đúng là không rộng lượng một chút nào.

Trong lòng Triệu Tiêu vô cùng run sợ, cô ngược nhìn Tổng Cận, trong lòng đã chuẩn bị sẵn tâm lý là sẽ bị mắng, nhưng trước khi Tổng Cận bắt đầu răn dạy thì cô cũng phải tìm lý do để biện hộ cho mình: “Em đã cất tiền rất kỹ rồi, còn cố ý nhét xuống tận dưới đáy tủ cơ. . .”

Tổng Cận cố nhịn xuống cơn giận của mình, nhưng giọng điệu vẫn có phần nặng nề: “Không phải anh bảo em đem tiền trả lại cho Cố Nhất Minh sao, em đem giấu làm cái gì chứ, đừng nói với anh là em định giấu trước rồi mới trả lại cho cậu ta sau đấy nhé?”

Suy tính của mình lại bị Hoàng đế vạch trần nửa rồi, Triệu Tiêu xấu hổ đến cùng cực, cúi đầu xuống, nước mắt không dễ dàng kiềm nén lại rớt xuống như mưa.

Tổng Cận vô cùng bất đắc dĩ, anh lấy khăn tay từ trong túi quần ra rồi đưa cho cô: “Đừng khóc, đứng dậy trước đi.”

Triệu Tiêu nhận lấy chiếc khăn tay liền xoa xoa mặt, lúc đứng lên thì lại bất gặp ánh mắt của Tổng Cận đang nhìn cô, vậy là nước mắt lại chảy ra tiếp, đành phải vội vàng lau lại.

Rốt cuộc giọng điệu của Tổng Cận đã mềm xuống: “Vi hai trăm đồng thôi mà khóc thành ra bộ dạng này, có cảm thấy mình rất dọa người không?”

Vì mất mặt mà lúc trên đường từ phòng học trở về ký túc xá, Triệu Tiêu đều cúi mặt xuống, khó có dịp Tổng Cận không đi trước nữa, lần này anh cùng đi song đôi với cô, đến dưới khu ký túc xá, Tổng Cận nhìn đồng hồ trên tay: “Còn sớm lắm, đi ăn khuya thôi.”

Triệu Tiêu: “Ăn không vô. . .”

Tổng Cận lại hỏi cô: “Em mà cũng có lúc ăn không vô à?”

Tổng Cận nói không sai, căn bản là cô không có lúc nào mà ăn không vô hết, sau khi ăn một chén hoành thánh xong thì còn mua thêm một phần há cảo thịt của mạng về.

Lúc ăn xong, Triệu Tiêu thấy Tổng Cận đang ngồi im bất động thì nhỏ giọng mở miệng: “Hoàng Thượng, trả tiền. . .”

Tổng Cận như rồng mây: “Lần này không giành trả tiền nữa à?”

Triệu Tiêu nói vô cùng ủy khuất: “Tiền của em bị trộm mất cả rồi. . .”

Tổng Cận đứng lên thanh toán hết, sau đó lấy hai tờ 100 đồng trong ví ra đưa cho Triệu Tiêu: “Lần này đừng để bị trộm nữa.”

Triệu Tiêu xua tay: “Ngày mai hãy đưa cho em.”

Tổng Cận nhìn về mặt cẩn thận đề phòng của Triệu Tiêu, anh không chỉ đưa tiền qua cho cô mà còn nói thêm một câu độc địa: “Nếu như lần này còn làm mất nữa thì sẽ không bỏ qua dễ dàng cho em nữa đâu.”

Triệu Tiêu đành nhận lấy hai trăm đồng này, sau đó cất kỹ, lúc bước ra khỏi tiệm ăn, cô không nhận được mà hỏi Tổng Cận: “Hoàng Thượng, Người đã đưa cho em tổng cộng 400 đồng rồi, làm sao bây giờ?”

Tổng Cận đang ngẩng đầu ngắm trăng, bình thản nói: “Không cần em phải lo.”

Đột nhiên, Triệu Tiêu liền nắm chặt lấy tay của Tổng Cận, thăm dò hỏi: “Có phải mẹ Tổng đã đưa cho anh rất nhiều sinh hoạt phí không?”

Tổng Cận chậm rãi mở miệng: “Chưa nói đến tiền sinh hoạt phí, mỗi học kỳ trăm đều nhận được học bổng, còn thi đấu lấy tiền thưởng, dù thế nào cũng giàu hơn em là cái chắc.”

Triệu Tiêu lại tiếp tục thăm dò: “Vậy hiện giờ... Người đã tích được bao nhiêu tiền riêng rồi?”

“Tiền riêng?” Tổng Cận cũng không nhìn cô lấy một cái: “Cũng chưa đếm, nhưng chắc cũng được cỡ 5,6 vạn rồi.”

Năm, sáu vạn ư?! Triệu Tiêu gục đầu xuống, quả nhiên là quốc khó tương đối dồi dào mà.

Vì đề phòng số tiền 200 đồng này lại bị trộm mất, buổi tối trước khi đi ngủ, Triệu Tiêu đã lén giấu bên trong áo ngủ, sau đó đặt tay lên eo và ngủ trong nỗi bất an.

Ngày hôm sau, thừa dịp tất cả mọi người đều không có ở đây, cô lén lút lấy tiền ra, mặc quần áo chỉnh tề xong thì cất tiền lại vào trong túi.

Vào lớp thật sớm trước khi vào học, Triệu Tiêu lập tức đưa tiền cho Cố Nhất Minh: “Trả lại cho cậu này.”

Cố Nhất Minh nhìn cô với vẻ mặt vô cùng không vui: “Cậu có ý gì?”

Triệu Tiêu quay sang, tốt bụng giải thích: “Cùng là bạn học với nhau, tôi giữ tiền của cậu là không tốt, cho nên bây giờ trả lại cho cậu đó.”

“Làm sao cậu có được số tiền này?” Nói xong, Cố Nhất Minh đã biết là mình vừa nói ra một câu ngu ngốc, liền xuy một tiếng rồi mở miệng: “Cậu có cần phải nghe lời Tổng Cận đến như vậy không? Cậu ta bảo cậu đi về hướng đông thì cậu đi về hướng đông, bảo đi hướng tây thì cậu đi hướng tây, nếu như cậu ta bảo cậu đi chết thì cậu cũng đi luôn à?”

Vua muốn thần chết, thần không thể không chết, Triệu Tiêu bắt đầu đi gật gật đầu với Cố Nhất Minh.

“Được, được, tốt lắm.” Khoe môi Cố Nhất Minh khê cong lên: “Giờ thì tôi đã lĩnh ngộ được thêm một điều mới rồi.”

Trong suốt buổi học, Triệu Tiêu đều suy nghĩ đến một việc, đó chính là nếu như sau này cô có làm sai chuyện gì mà Tổng Cận bắt cô phải chết, thì trước khi chết cô nhất định sẽ mắng hết tất cả những lời nên mắng, nên phỉ nhổ những điều cần phỉ nhổ, nếu như sau khi chết biến thành ma quỷ thì càng tốt, như vậy mỗi đêm sẽ trở về để dọa Tổng Cận.

Thật ra thì hình tượng của Tổng Cận ở trong lòng Triệu Tiêu mà nói chính là vô cùng đáng sợ, trước khi cô tiến cung, đại ca đã từng nói với cô rằng ngàn vạn lần không nên trông chờ vào sự nhân từ của hoàng đế. Cho nên cô mới luôn khiếp sợ anh như vậy. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đồn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Trường học sẽ tổ chức kỳ kiểm tra hằng tháng, trước ngày thứ sáu, Tổng Cận đã truyền đạt lại mệnh lệnh cho cô, tuần này không được về nhà, cô phải ở lại trường làm bài tập để chuẩn bị cho kỳ kiểm tra, Triệu Tiêu đã thử phản kháng lại nhưng phản kháng không có hiệu quả.

Thứ 6, Triệu Tiêu và những người bạn ở chung phòng cùng nhau ra ngoài ăn cơm, cô vô cùng nhớ những món ăn mà mẹ Triệu đã nấu, ở trong phòng ký túc xá thật là chán nên cô liền chạy đến chỗ khu ký túc xá nam, vừa hay đã gặp được Trương Nam: “Giúp tôi lên lầu gọi Tổng Cận ở phòng 602 nhé.”

Trương Nam cười ha ha hai tiếng rồi ngửa đầu la lớn: “Tổng Cận, vợ cậu tới tìm cậu nè.”

Sau đó, có một cái đầu lộ ra ngoài, thì ra là đầu của Cố Nhất Minh- người sống ở tầng năm, cậu ta lạnh lùng nhìn Triệu Tiêu rồi xoay người đi.

Trương Nam reu reu: “Không ngờ được là ngoại trừ Tổng Cận ra thì vẫn còn một người khác ra nhận hàng nha.”

Triệu Tiêu tức giận trừng Trương Nam, đúng lúc này Tổng Cận đang chậm rãi đi xuống, anh lướt qua Trương Nam, đi đến chỗ bãi giữ xe dưới lầu và đẩy một chiếc xe đạp ra.

Triệu Tiêu chạy đến trước mặt Tổng Cận, vô cùng kích động hỏi: “Chiếc xe này ở đâu ra vậy?”

“Mượn.” Tổng Cận đang cúi đầu kiểm tra thắng xe với vẻ mặt vô cùng chăm chú.

Tổng Cận- Hoàng đế của Đại Kỳ, lúc nhỏ am hiểu nhất chính là cưỡi ngựa và bắn cung, nhất là bộ môn cưỡi ngựa, cũng được xem là sở trường của anh, nhưng mà nếu như là xe đạp thì... Triệu Tiêu nhìn trái nhìn phải, lo lắng hỏi một câu: “Người học xài cái này từ bao giờ thế?”

Tổng Cận phớt lờ cô, sau khi đã kiểm tra xong toàn bộ, anh ngồi lên yên xe rồi xoay đầu lại nói: “Lên xe đi.”

Triệu Tiêu đứng im bất động.

Tổng Cận bắt đầu nhủ mảy: “Lên xe!”

Triệu Tiêu mè nheo một lúc rồi mới ngồi lên, còn chưa kịp ngồi yên thì Tổng Cận đã dầm bàn đạp và phóng như bay ra ngoài.

Triệu Tiêu túm chặt lấy áo của Tổng Cận theo bản năng, hình như Tổng Cận cũng đang rất high, anh đạp xe rất nhanh, trên đường đi cũng không quên nhắc nhở cô: “Tiêu Nhi, bám chắc vào.”

Nói xong, anh lại tăng tốc độ thêm lần nữa, Triệu Tiêu chỉ cảm thấy có gió lốc đang thổi qua bên tai, bởi vì sợ hãi mà cả người cô dính sát vào lưng của Tổng Cận, hai tay cũng ôm chặt lấy thắt lưng của anh.

“Hoàng Thượng, chạy từ từ thôi...” Giọng nói của Triệu Tiêu đã bắt đầu trở nên run rẩy.

Đằng trước liền truyền tới tiếng cười sang sảng, giống như là phát ra từ trong lồng ngực, đây là lần đầu tiên Triệu Tiêu thấy Tổng Cận vui vẻ như vậy, cô đã dần thích nghi được với tốc độ của xe, cũng cười rộ lên hỏi: “Hoàng Thượng, chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Tôi thì biết.” Tổng Cận nhấn bàn đạp rồi rẽ sang một bên, còn không quên nhắc nhở cô gái phía sau mình: “Tiêu Nhi, đang ôm cua đấy, mau ôm chặt thắt lưng.”

Triệu Tiêu đang tạm thời mất tập trung, nghe thấy thế thì vội vàng ôm chặt Tổng Cận, bởi vì xe vẫn đang chạy trong khuôn viên trường học nên có không ít người ngoái đầu lại nhìn, Triệu Tiêu đột nhiên cảm thấy bộ dạng bây giờ của mình cũng vô cùng oai phong, tuy không có thị vệ mở đường và hai hàng hộ vệ cầm đại đao đi trước nhưng vẫn có cảm giác như đang ngự giá xuất hành.

Rốt cuộc Tổng Cận đã ngừng xe lại trước rạp chiếu phim, Triệu Tiêu xuống xe, sau khi ngược mắt nhìn thấy bộ phim hôm nay: Đội quân khoa học kỹ thuật thì khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền sa sầm xuống.

Tổng Cận gửi xe xong thì đi mua vé, trước khi buổi chiếu phim bắt đầu anh còn ban tặng hoàng ân vô cùng hào phóng khi mua cả một chai nước ngọt cho cô.

Triệu Tiêu hoàn toàn không có hứng thú đối với loại phim về đề tài khoa học kỹ thuật này, sau khi cô uống hết chai nước ngọt thì nhắm mắt lại một lát, chỉ nhắm mắt một lát thôi mà lại thành ra ngủ thật, khi phim điện ảnh kết thúc, Tổng Cận liền lay cô dậy.

Đôi mắt Triệu Tiêu đang còn vô cùng mông lung và buồn ngủ: “Kết thúc rồi à?”

Không biết là do ánh sáng của đèn ở rạp chiếu phim quá nhu hòa, hay là do cô còn chưa kịp mở mắt ra hết, nhưng Triệu Tiêu cảm thấy rằng bộ dáng của Tổng Cận hôm nay vô cùng dịu dàng, là một bộ dáng mà cô chưa từng thấy trước đây bao giờ.

Từ rạp chiếu phim đi ra, Triệu Tiêu tiếp tục ngồi đằng sau xe của Tổng Cận.

Trên đường về, Tổng Cận không đạp nhanh nữa, lúc trở về anh chỉ đạp một cách chậm rãi, trái lại người ở đằng sau là Triệu Tiêu lại trở nên nóng nảy: “Hoàng Thượng, Người mau đạp nhanh lên chút đi.”

Tổng Cận tức giận hừ hừ hai tiếng, cố ý quẹo gấp qua một khúc cua, Triệu Tiêu đột nhiên bị giật mình liền ôm chặt lấy lưng của Tổng Cận rồi ngồi an phận phía sau.

Trước khi xuống xe, Triệu Tiêu vẫn tò mò hỏi một câu: “Hoàng Thượng, Người học đạp xe khi nào thế?” Sau đó, cô hơi cúi đầu xuống, thấp thỏm mở miệng: “Có thể dạy cho nô tỳ được không?”

Tổng Cận đang dắt xe đi trước cô, anh hơi dừng lại một chút rồi chậm rãi mở miệng nói: “Cái này không dễ học đâu, đối với thiên tư của em mà nói thì trầm nghĩ cái này sẽ rất khó khăn.”

“À...” Tuy ngoài miệng Triệu Tiêu giả vờ chấp nhận nhưng trong lòng không phục, về sau khi cô đã chạy được chiếc xe đạp hiệu Giant của Cố Nhất Minh, thật tình là cô cảm thấy đạp xe đạp còn dễ hơn là cười ngửa nữa.

Trải qua hai ngày nghỉ lễ chán ngắt trong trường, dưới sự giám sát của Tổng Cận, Triệu Tiêu đã làm được không ít bài tập, trong phòng tự học, Tổng Cận đang xem sách của anh còn cô làm bài tập của cô, ở ngoài cửa sổ, mưa chột lớn dần lên, Triệu Tiêu lo lắng nhìn về phía ngoài đó, cả cô và Tổng Cận đều không mang ô theo rồi.

Lúc Tổng Cận đọc sách thì vô cùng chăm chú, anh còn có thói quen vừa đọc vừa ghi chép, thỉnh thoảng sẽ hơi nhíu mày, sau đó sẽ dùng bút đánh dấu chỗ mà mình không hiểu.

Tuy không phải là trong ngày học nhưng trường vẫn luôn có chuông báo hiệu, sau khi tiếng chuông báo hiệu tiết học kết thúc vang lên, rốt cuộc Tổng Cận đã ngẩng đầu lên rồi nhìn cửa sổ: “Mưa rồi sao?”

Bởi vì trời mưa nên Tổng Cận và Triệu Tiêu chỉ có thể trú mưa bên trong phòng tự học, nhưng còn chưa ngồi được mười phút thì “Phụt” một tiếng, trong

phòng đã bị cúp điện.

“Hoàng Thượng...”

Bởi vì đột nhiên trở nên tối om nên Triệu Tiêu bèn nắm chặt lấy tay Tổng Cẩn: “Hoàng Thượng...”

Một bàn tay liền nhanh chóng xuất hiện trước mặt cô, Tổng Cẩn mở miệng: “Anh ở đây.”

“Hoàng Thượng làm em sợ muốn chết.” Triệu Tiêu nhỏ giọng oán trách.

Tổng Cẩn im lặng kéo tay cô, Triệu Tiêu muốn mở miệng nói thêm gì đó thì ngay tại lúc mà cô sắp mở miệng, cô cảm giác được là có cái gì đó ảm áp đang phủ trên môi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 17

Editor: Preiya

Có đôi khi hôn môi cũng cần tình cảm, bởi vì sét đánh, trời mưa và lại cúp điện nên Triệu Tiêu không có tâm tình nào mà cùng hôn môi với Tổng Cẩn, nhưng hình như Tổng Cẩn rất thích bầu không khí trong hoàn cảnh này, bàn tay anh đặt trên eo cô đã bắt đầu di chuyển.

Có đôi khi tình cảm cũng là một yếu tố cuốn hút, Long hưng đã dựng lên rồi, có gì mà Triệu Tiêu còn không hành động theo chứ, chỉ là lâu lắm rồi cô không làm chuyện nam nữ nên có phần không theo kịp, chỉ là hôn môi thôi nhưng đã phải dùng hết tất cả sức lực của mình.

Bàn tay Triệu Tiêu đặt trước ngực Tổng Cẩn, giống như móng vuốt mèo náu lấy áo của anh, chân hơi kiễng lên, cô chỉ mới vron đầu lưỡi ra thì Tổng Cẩn đã cuốn lấy đầu lưỡi của cô rất nhanh, xông vào khoang miệng cô và không ngừng nhắm nháp.

Bởi vì vấn đề chiều cao, đối với kiểu hôn môi này, Triệu Tiêu có chút mất sức, dường như Tổng Cẩn cũng cảm giác được điều này nên anh liền ôm lấy cả người cô lên và đặt trước người mình.

Hai chân của Triệu Tiêu kẹp lấy lưng của Tổng Cẩn theo bản năng, hai tay cũng treo trên cổ anh, Tổng Cẩn tiếp tục ôm cô rồi cúi đầu xuống, đúng lúc này ở ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, sau đó có một luồng ánh sáng chiếu thẳng qua ô cửa sổ rơi vào bên trong. Dưới ánh đèn, khung cảnh trong cả căn phòng học hiện ra một cách mơ hồ.

Từ khi đội an ninh của trường phát hiện ra những thứ không lành mạnh gì gì đó không đúng với nội quy trường trong phòng học thì ở một phương diện nào đó, nội quy trường cũng trở nên vô cùng nghiêm khắc, đặc biệt mỗi tối đều có một đội bảo vệ đi cầm đèn pin rà soát tất cả khuôn viên trường học.

Triệu Tiêu đang treo trên người Tổng Cẩn, lúc này cô cũng không dám thở mạnh, cô chớp chớp mắt nhìn Tổng Cẩn, trong lòng cố nén giận, nếu như bây giờ bị phát hiện thì sẽ mất hết mặt mũi, như vậy là làm mất thể diện của cả hoàng tộc đấy.

Dưới ánh sáng leo lét, cô không nhìn thấy rõ khuôn mặt của Tổng Cẩn, nhưng đôi mắt của anh thì vô cùng sáng và đang im lặng nhìn cô chăm chú, toàn bộ luồng khí nóng do anh thở ra đều phả lên khuôn mặt cô.

Sau đó Triệu Tiêu cảm nhận được là luồng hơi Tổng Cẩn thở ra ngày càng nóng, cô nhìn Tổng Cẩn bằng ánh mắt đáng thương, không lẽ anh còn sợ hơn cả cô sao?

Tiếng bước chân ngoài cửa ngày càng lớn, người bảo vệ cũng nghi ngờ rằng căn phòng mà cô và Tổng Cẩn đang ở có vấn đề, bỗng nhiên tiếng bước chân liền dừng lại.

Triệu Tiêu căng thẳng ôm chặt lấy Tổng Cẩn và vùi mặt mình vào trong ngực anh, hai chân đang kẹp trên lưng Tổng Cẩn đã bắt đầu trở nên lạnh run.

“Thình thình thình...” Cách một cách cửa, người ở bên ngoài đã bắt đầu gõ cửa rồi.

Triệu Tiêu nhìn Tổng Cẩn, anh ra dấu giữ im lặng với cô, lúc anh đang định đặt cô xuống thì ở ngoài cửa vang lên tiếng chuông điện thoại dồn dập.

“Tình yêu của em là chân trời mênh mông rộng lớn, kéo dài cho đến tận dãy núi có hoa đang nở...”

Sau đó người ở ngoài kia nhận điện thoại: “Alo, lão Vương đấy à, đang ở đâu thế...Nhà tắm công cộng hả, được, tôi tới ngay đây...”

Triệu Tiêu ngồi phịch xuống người của Tổng Cẩn, cho đến khi chắc chắn là không nghe thấy tiếng bước chân của người kia nữa rồi, bèn nhỏ giọng mở miệng: “Hoàng Thượng, mới vừa rồi dọa em sợ đến phát khiếp.”

Tổng Cần thả cô xuống, sau đó anh giờ tay sờ sờ mái tóc đẹp đã ướt đầm mồ hôi của cô, cười nhẹ một tiếng rồi nâng tay của cô lên, giống như đang cảm khái, lại có phần giống tự giễu: “Thử ý tha nhân ứng vị giác, bất thắng tình tự lưỡng phong lưu.”

Triệu Tiêu không thể tưởng tượng được là Tổng Cần lại còn có thể làm thơ trong hoàn cảnh này, mặt cô ‘Phù’ một tiếng rồi đỏ bừng: “Hoàng Thượng, chúng ta phải về thôi.”

Vào thứ Hai, lúc đi qua phòng bảo vệ, Triệu Tiêu chợt dạ nhìn vào bên trong, bác bảo vệ liền cười nhìn cô: “Cháu gái, cháu cần giúp đỡ gì à?”

Triệu Tiêu vội vàng lắc đầu rồi né đi thật xa.

Giọng nói này chính là giọng nói tối hôm qua, mặc dù bị một phen hú hồn nhưng Triệu Tiêu vẫn chưa kịp hoàn hồn, trong lòng liền không khỏi oán giận Tổng Cần, tối hôm qua anh nói cái gì thế, tỏ ra phong lưu hả? Anh có chắc là mình không phải đang nói lời lưu manh đó chứ?

Lúc Triệu Tiêu đi tới phòng học thì thấy Cố Nhất Minh đang bóc trứng luộc, cậu thấy cô vào liền ngược mắt lên nhìn, sau đó tiếp tục ngồi bóc vỏ trứng, khi Triệu Tiêu lấy sách tiếng Anh ra và bắt đầu đọc từ đơn, đột nhiên Cố Nhất Minh quay sang hỏi cô: “Sao cuối tuần trước cậu không về nhà?”

Triệu Tiêu giả vờ đọc to hai từ lên rồi quay lại nhìn cậu ta: “Đương nhiên là vì học tập rồi.”

Cố Nhất Minh nâng cằm lên tiếp tục đánh giá cô: “Sao tôi lại thấy hình như là cậu đang chợt dạ thì phải?”

Triệu Tiêu bày ra vẻ mặt nghiêm túc: “Cậu ăn nói bừa bãi!”

“Không đùa với cậu nữa,” Cố Nhất Minh cười để lộ ra hai hàm răng trắng lóa, sau đó vô cùng vui vẻ chỉ vào quả trứng luộc trên bàn: “Muốn ăn một chút không?”

Triệu Tiêu nhìn hai quả trứng luộc trên bàn của Cố Nhất Minh rồi lắc đầu, quả trứng đẹp đẽ thế mà lại bị cậu ta lột ra vô cùng thâm tâm, bèn lắc đầu.

Cố Nhất Minh vẫn cố nhét cho cô 1 quả: “Muốn ăn thì cứ nói thẳng đi, sao lại bày ra vẻ mặt muốn ăn rồi lại lắc đầu làm gì, giả vờ tệ quá đấy.”

Cầm quả trứng luộc nóng hổi trong tay, Triệu Tiêu thật không còn lời nào để nói nữa, cô cầm quả trứng nhìn Cố Nhất Minh: “Tôi thật sự không muốn ăn mà.”

Cố Nhất Minh nhú mày, bày ra vẻ mặt: Cậu đang nói dối.

Triệu Tiêu cắn răng rồi bắt đầu bóc vỏ trứng, cô gõ gõ nó vào cạnh bàn, Cố Nhất Minh nhìn cô chăm chú, sau đó lạnh lùng mở miệng: “Sao lại có người ngốc đến nỗi không biết bóc vỏ trứng cơ chứ, trước tiên là phải gõ đầu lớn trước...”

Triệu Tiêu liếc mắt nhìn Cố Nhất Minh: “Cảm ơn quả trứng của cậu...”

Cố Nhất Minh nhún vai: “Không cần.”

Ngày hôm sau, Cố Nhất Minh vẫn mang bữa sáng tới phòng học như cũ, nhưng không phải là trứng nữa mà đổi thành phô mai miếng, Triệu Tiêu vô ý nhìn qua, sau đó Cố Nhất Minh lại nhét ô bánh mỳ kẹp bơ cho cô: “Ngồi cùng một bàn, muốn ăn thì cứ nói thẳng.”

“...”

Ngày thứ ba, Cố Nhất Minh lại mang một phần cháo hải sản đến, Triệu Tiêu nhanh chóng liếc phần cháo rồi quay đầu đi, sau đó nhắc nhở bản thân ngàn vạn lần đừng quay đầu qua, miễn cho việc lại bị Cố Nhất Minh nói là nói dối.

Bởi vì gần đây trong trường xảy ra một vài sự việc không được văn minh cho lắm nên trường quyết định sẽ tổ chức cho học sinh năm thứ nhất xem một bộ phim về giáo dục giới tính, phim còn chưa chiếu thì tin tức đã tràn ra khắp cả trường, ngay cả Triệu Tiêu cũng vô cùng mong chờ sẽ được xem bộ phim này.

Lúc ăn cơm trưa, cô không nhịn được mà muốn thảo luận đề tài này với Tổng Cần, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống không mở miệng, lúc ăn cơm lại có chút suy nghĩ miên man, không biết phim giáo dục giới tính trong truyền thuyết sẽ có gì trong đó nhỉ?

Buổi học buổi chiều kết thúc, rốt cuộc thầy chủ nhiệm đã lên tiếng thông báo về buổi chiếu phim “Giáo dục giới tính” này với giọng điệu thẳng thắn: “Tôi hy vọng rằng bộ phim giáo dục này sẽ giúp ích được cho các em, đối những chàng trai cô gái đang bước vào thời kỳ trưởng thành mà nói thì sẽ có nhu cầu hiểu biết kiến thức về giáo dục giới tính mà không phải học từ những bộ phim hay sách báo đồi trụy hoặc những tin tức không đúng sự thật...”

Nói đến đây, trong lớp đã có người cười rộ lên.

Có lẽ là thầy chủ nhiệm cũng hơi xấu hổ, cho nên liền chuyển đề tài qua việc Triệu Tiêu bị mất tiền ở tuần trước, sau đó lại bắt đầu giảng dạy những nguyên tắc đạo đức, so với ma ma trong cung thì ông ta còn lợi hại hơn nhiều là

Cuối cùng, buổi chiếu phim được mong đợi đã lâu sẽ diễn ra bằng cách phát trên màn hình TV ở tiết tự học buổi tối, vì bộ phim này mà Triệu Tiêu đã làm xong sớm hết tất cả các bài tập, sau khi hết tiết cô bắt đầu thu dọn đồ đạc để chuẩn bị xem phim.

Cố Nhất Minh không nhìn được mà mở miệng: “Cậu thích nó đến như vậy à?”

Triệu Tiêu quay đầu lại: “Thì sao chứ?”

Cố Nhất Minh: “Bài học trên lớp thì không thấy cậu tích cực thế này, đến lúc phải xem những thứ nhàm chán thì lại hưng phấn như vậy.”

Triệu Tiêu: “Mặc dù nội dung hơi nhàm chán nhưng thầy chủ nhiệm đã nói đây là giáo dục, là khoa học đấy!” Rồi cô ngừng lại một chút: “Chẳng lẽ cậu đã sớm tiếp thu kiến thức theo cách khác đúng như thầy chủ nhiệm nói ư?”

Cố Nhất Minh liền nhắm mắt lại: “Đúng đấy, đợi lát nữa thì cậu xem tới chết luôn đi.”

Phim bắt đầu chiếu, Triệu Tiêu nâng cằm lên nhìn dòng chữ to trên màn hình TV- Giáo dục giới tính cho thanh thiếu niên.

Nội dung của phim là do hai chú mèo con, một đen một trắng ngồi giảng giải về chuyện làm thế nào mà nhân loại tiếp tục duy trì nòi giống, bên cạnh việc nói chuyện thì các hình ảnh phối hợp được phóng to thu nhỏ, cùng với các âm thanh nên trông rất sống động.

Trong phòng học, không ít người lâm vào trạng thái: “Hai mắt không nhìn phim giáo dục” mà đang cúi đầu làm bài tập toán lý hóa, nhưng nếu quan sát kỹ thì sẽ thấy lâu lâu họ lại ngẩng đầu lên xem một chút. Toàn lớp có hai mươi nữ sinh, Triệu Tiêu là người xem chăm chú nhất, nhưng đôi lúc có chỗ không hiểu thì định quay sang hỏi Cố Nhất Minh, nhưng lại nhìn thấy sắc mặt của cậu ta chuyển sang màu gan heo.

Triệu Tiêu ngẩng đầu lên tiếp tục xem phim, nhưng vấn đề càng lúc càng sâu, cho nên cô cũng hơi xấu hổ một chút, nhất là nói đến phần “Giao hợp”, lúc video được chiếu, cả người cô đã lâm vào tình trạng trợn mắt há mồm.

Đầu đột nhiên bị người ta đánh úp xuống bàn, thì ra là Cố Nhất Minh đang đưa tay nhấn đầu cô xuống và lạnh lùng nói: “Triệu Tiêu, cậu xem đủ chưa?”

Tay của Cố Nhất Minh đang đặt trên đầu Triệu Tiêu, dưới lòng bàn tay cậu là những sợi tóc mềm mại màu đen, đột nhiên cậu nghĩ đến chú mèo con màu trắng ở đầu phim, vừa mềm mại lại vừa đáng yêu, tuy có lúc hơi tùy hứng, có chút không tốt, còn có một đôi mắt ướt sũng, lúc nhìn bạn thì sẽ làm cho tim người ta cảm thấy ngứa ngáy và khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 18

Editor: Preiya

Triệu Tiêu bắt đầu bắt chước những nữ sinh khác, để một quyển sách đang mở trước mặt mình, sau đó cúi đầu đọc sách, lúc đọc thỉnh thoảng sẽ ngược mắt nhìn lên xem bộ phim đang chiếu cái gì, loại mẫu thuẫn kỳ lạ này khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng đồng thời cũng cảm nhận được một sự kích thích khác thường.

Bên tai cô chợt truyền tới giọng cười đầy châm chọc của Cố Nhất Minh: “Làm bộ làm tịch.”

Triệu Tiêu tức giận trừng cậu ta: “Hoặc là cậu xem phim, hai là làm bài tập, còn không thì đừng quấy rầy khi tôi đang đọc sách.”

Cố Nhất Minh hơi há hốc mồm, cậu bị vẻ mặt chính nghĩa của Triệu Tiêu chặn họng, sau đó cong khóe miệng rồi buông lỏng tay ra, gằn từng tiếng: “Được thôi, tôi không làm phiền cậu đọc sách nữa đâu.”

Triệu Tiêu thầm đánh giá Cố Nhất Minh, hất hất cằm lên: “Chắc cậu sẽ không giận tôi đâu nhỉ?”

Cố Nhất Minh nghiêng đầu nhìn Triệu Tiêu: “Tôi có cần phải...” Lúc mở miệng nói chuyện, Triệu Tiêu đã quay đầu đi: “Vậy là tốt rồi.”

Giống như đánh vào bóng gòn, ngọn lửa trong lòng của Cố Nhất Minh đang cháy hừng hực, nhưng làm thế nào cũng không bộc phát ra được, thật là ghen chết cậu rồi.

Học sinh năm nhất sau khi trải qua lễ rửa tội bằng bộ phim giáo dục giới tính kia, buổi tự học kết thúc thì liền bàn tán rôm rả, dọc đường đi đều nghe thấy tiếng nói chuyện riu rít.

Triệu Tiêu kéo tay Tống Cẩn, cô rất muốn thảo luận với anh về đề tài sốt dẻo này, nhưng Hoàng Thượng không hề chủ động mở miệng nên cô cũng không dám nói gì, do dự một lúc, cô mới hỏi Tống Cẩn: “Hoàng Thượng, anh có làm bài tập trong buổi tự học hôm nay không?”

Tống Cẩn khẽ thở dài một cái rồi cúi đầu hỏi cô: “Xem hết toàn bộ rồi sao?”

“Cái gì cơ? Hoàng Thượng muốn nói tới bộ phim đó ư...” Triệu Tiêu xấu hổ cúi đầu: “Nô tỳ vậy mà lại đi xem cái loại này, đúng là mắc cỡ chết người mà.”

Tổng Cẩn lạnh lùng liếc Triệu Tiêu một cái, nhưng lại thờ dãi: “Thật ra có đôi lúc trầm lại thấy em giống như một hòn đá cứng đầu không hiểu chuyện, nhưng mà trầm đã sai rồi.”

Triệu Tiêu nhìn Tổng Cẩn, cười nói: “Nô tỳ còn thông minh hơn hòn đá nhiều.”

Tổng Cẩn nhìn cô rồi ném lại một câu: “Ngược lại thì có, hòn đá còn thông minh và hiểu chuyện hơn em nhiều.”

Triệu Tiêu cúi đầu: “Hoàng Thượng, Người lại trêu chọc nữa rồi.”

Tổng Cẩn lại lắc đầu rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Buổi tối, sau khi đã tắt đèn, Triệu Tiêu nằm trên giường nhỏ của ký túc xá mà cứ trằn trọc mãi.

Hòn đá còn thông minh hơn cô sao? Quả thực là chuyện vô căn cứ, anh cứ đi tìm một hòn đá thông minh hơn cô rồi mang tới đây đi.

Đáng tiếc là những lời này Triệu Tiêu chỉ có thể giấu ở trong lòng chứ không dám vận hỏi Tổng Cẩn, anh mới giống hòn đá, cả nhà anh đều là hòn đá, vừa thối tha lại vừa cứng nhắc!

Nghĩ như vậy xong, Triệu Tiêu liền đưa tay lên sờ cổ mình, nếu như có người nào ở Đại Kỳ mà nghe được thì cô chắc chắn sẽ mất đầu, Triệu Tiêu lật người lại nhìn về phía ánh trăng trong vạt mà lạnh lùng kia, nổi sâu biệt xứ lại dâng lên, không biết giờ cha đang ở Đại Kỳ có khỏe không nhỉ?

Đã tới kỳ kiểm tra, sau khi làm xong hai môn đầu tiên, Triệu Tiêu liền chạy đến chỗ quầy văn phòng phẩm dưới lầu để mua bút, lúc đang chọn hàng thì đang sau chột truyền tiếng giọng nói không được tính là quen thuộc: “Hi.”

Triệu Tiêu quay đầu lại, Tần Tử Lâm duyên dáng yêu kiều đang bước đến trước mặt cô rồi dừng đáng về hiên lành thực nữ cùng cô nói chuyện phiếm: “Hai môn đầu tiên cậu thi thế nào rồi, đề thi lần này rất đơn giản, chắc cậu sẽ không làm sai đâu nhỉ?”

Triệu Tiêu tiếp tục chọn bút, cô chọn hai cây bút có màu lam nhạt xen lẫn với trắng, sau đó chọn thêm một cây bút màu đen nữa rồi đi tới quầy tính tiền, Tần Tử Lâm lại mở miệng: “Có phải cậu không làm bài được phải không, thật ra thì không sao đâu, chỉ là kiểm tra thôi mà, cũng không phải là thi tốt nghiệp trung học, không thi đại học thì đúng là toi đời rồi, cậu nói có đúng không...”

Triệu Tiêu nhận lấy tiền lẻ thối lại từ người chủ quầy, sau đó nhìn chằm chằm vào Tần Tử Lâm: “Vui lòng tránh đường cho.”

Lúc cô chạy một mạch tới phòng thi để đưa bút cho Tổng Cẩn, trong lòng đã nghĩ thầm rằng nhất định là Tần Tử Lâm không có xem qua quyển sách “36 kế để đối phó với đàn ông” rồi, quyển sách này có nói, chỉ có loại phụ nữ ngu ngốc mới đi tìm tình địch để ra tay mà thôi.

Tuy Triệu Tiêu không có cảm giác thành tựu gì khi đứng trước mặt Cố Ấu Dung, nhưng khi đối diện với Tần Tử Lâm thì cảm giác này lại vô cùng mãnh liệt, giống hệt như thủy triều.

Tổng Cẩn nhận lấy bút trong tay cô với vẻ mặt bình thản, sau đó anh cũng hỏi một câu giống hệt như Tần Tử Lâm đã hỏi: “Kiểm tra thế nào rồi?”

Triệu Tiêu làm dấu tay “OK” với Tổng Cẩn.

Tổng Cẩn gật đầu đến tái mặt: “Rót cuộc thi như thế nào rồi?”

Triệu Tiêu thì thầm mở miệng: “Dù sao thì câu nào làm được em cũng đã làm hết, cái nào viết được thì cũng viết cả rồi.”

Môn cuối cùng là môn vật lý, Triệu Tiêu hoàn toàn không hề hiểu môn học này, lúc bắt đầu thi, Cố Nhất Minh đã cướp lấy cây bút mới mua trong tay Triệu Tiêu, sau đó cậu ta nháy mắt với cô: “Đợi lát nữa tôi sẽ ném đáp án cho cậu.”

Triệu Tiêu từ từ rút tay về, kinh ngạc mở miệng: “Tôi không thêm tin lời của cậu nữa đâu.”

Cố Nhất Minh nhìn Triệu Tiêu bằng vẻ mặt thành khẩn: “Tin tôi đi.”

Trong quá trình kiểm tra, quả nhiên là Cố Nhất Minh đã ném một cục giấy cho Triệu Tiêu thật, Triệu Tiêu cảnh giác nhìn giám thị, thừa dịp bà ta không chú ý bên này liền mở ra, kết quả là bên trong có viết đáp án ABCD, trừ đáp án ra thì còn có bài viết nữa.

Triệu Tiêu vò tờ giấy lại rồi viết một mạch như thần.

Bởi vì có đáp án của Cố Nhất Minh nên thành tích bài thi môn Vật Lý lần này của Triệu Tiêu đã đạt được điểm số gần đến mức trung bình- 48 điểm.

Bài kiểm tra được phát ra, Triệu Tiêu so sánh bài thi của mình và bài thi của Cố Nhất Minh rồi chỉ vào chỗ bài làm bị đánh dấu sai: “Vì sao chỗ này cậu làm đúng mà tôi lại làm sai? Còn chỗ này, chỗ này, chỗ này nữa...”

Cố Nhất Minh hết chịu nổi bèn nhìn cô: “Tôi làm vậy cũng vì muốn tốt cho cậu thôi, nếu như cậu làm đúng hoàn toàn thì giáo viên sẽ tin cậu 100% hay

sao?”

Triệu Tiêu nở nụ cười: “Cảm ơn cậu nhiều lắm.”

Cố Nhất Minh chậm rãi mở miệng: “Có phải lần này cậu nên mời tôi ăn cái gì đó không?”

Vì bài kiểm tra tiếp theo, lần này nhất định phải trả lễ mới được, Triệu Tiêu bèn hỏi Cố Nhất Minh: “Cậu muốn uống nước ngọt vị gì?”

Cố Nhất Minh có chút ghét bỏ nói: “Lại là nước ngọt nữa sao?”

Triệu Tiêu cup mắt xuống: “Tôi không có nhiều tiền tiêu vặt lắm...”

Cố Nhất Minh gắng gượng gạt đầu một cái: “Được rồi, mau đi mua một chai đi, tôi đang khát nước lắm đây này.”

Về sau, mỗi lần có bài kiểm tra là Cố Nhất Minh sẽ luôn rộng rãi chiếu cố tới cô, cho nên thành tích của Triệu Tiêu mỗi ngày một tốt lên, điều này khiến cho Tống Cẩn luôn đa nghi sẽ không thể bỏ qua mà đi chất vấn cô: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Công phu giả ngốc của Triệu cũng được nâng cao không ít, cô liền chớp chớp mắt: “Hoàng Thượng, về mặt này của Người chính là không tin tưởng nô tỳ, điều này thật sự làm tim nô tỳ bị tổn thương đó.”

Tống Cẩn xoa nhẹ mi tâm: “Tiêu Nhi à, gian lận là không tốt.”

Triệu Tiêu quay sang nhìn thẳng vào mắt của Tống Cẩn: “Hoàng Thượng, Người không chỉ nghi ngờ thành tích của em mà còn nghi ngờ luôn cả nhân phẩm của em, Người có biết em đau lòng đến thế nào không?”

Tống Cẩn: “.....”

Qua tháng mười một, thời tiết ngày càng trở nên lạnh hơn, lúc trở về trường học mẹ Triệu đã nhét một cái áo lông vào trong ba lô của cô: “Trời lạnh lắm, con nhớ mặc vào đấy nhé.”

Triệu Tiêu gật đầu.

Mẹ Triệu lại hỏi: “Tiền sinh hoạt phí tháng này đủ không?”

Triệu Tiêu liền ôm lấy thắt lưng của mẹ Triệu: “Nếu mẹ cho con thêm một chút nữa thì cũng không thành vấn đề.”

Mẹ Triệu một bên đẩy Triệu Tiêu ra, một bên rút 300 đồng trong ví da ra đưa cho cô: “Mua ít những thứ đồ ăn vặt không có dinh dưỡng kia lại.”

Triệu Tiêu gật gù: “Đã lâu lắm rồi con còn chưa ăn vặt.”

Tối chỗ này được hơn ba năm, trong lòng Triệu Tiêu đã xem mẹ Triệu như mẹ ruột của chính mình, lúc ở Đại Kỳ cô đã mất mẹ từ sớm, tuy mẹ kế đối xử với cô cũng không tệ nhưng vì cô là con của chính thất nên bà ta cũng không yêu thương cô như con gái ruột của mình.

Triệu Tiêu lại ôm chầm lấy mẹ Triệu, nói những câu sến sẩm: “Cảm ơn mẹ, con sẽ cố gắng học tập thật tốt.”

Đúng là lúc này Triệu Tiêu học tập rất chăm chỉ, Cố Nhất Minh bèn mở miệng hỏi cô: “Triệu Tiêu, cậu bị cái gì kích động à?”

Triệu Tiêu tức giận, hỏi ngược lại Cố Nhất Minh: “Cứ học tập chăm chỉ là bị kích động à, vậy còn cậu thì sao, cậu học giỏi như vậy có phải do bị bệnh thần kinh không?”

Cố Nhất Minh mỉm cười: “Mồm miệng lanh lợi như vậy mà sao đầu óc lại không được như thế nhỉ?”

Đột nhiên Triệu Tiêu nhớ lại câu nói tảng đá gì đó mà Tống Cẩn dùng để mắng cô, liền hung hăng trừng Cố Nhất Minh: “Đầu óc ai không dùng được hả, ngược lại tôi cảm thấy cậu thật ngốc nghếch giống hệt như một hòn đá vậy, ngay cả hòn đá còn hiểu chuyện hơn cậu nhiều.”

Cố Nhất Minh bị Triệu Tiêu mắng ngược thì vô cùng sùng sốt, buổi tối trở về ký túc xá, lúc đi tắm cậu túm lấy một cậu bạn rồi hỏi: “Hỏi cậu một chút nha, nếu như một nữ sinh mắng cậu là hòn đá thì điều này nghĩ là sao vậy?”

Cậu nam sinh kia đang muốn đi toilet gấp, ngẫm nghĩ một lát rồi ném đại một cái đáp án ra: “Đương nhiên là chửi cậu không hiểu phong tình rồi, giống với ma quỷ bị đóng trên cọc gỗ ấy...”

Cố Nhất Minh cười rộ lên: “Làm sao có thể được?”

Tuy nói vậy nhưng ngày hôm sau ánh mắt Cố Nhất Minh nhìn Triệu Tiêu có chút bất thường, lúc nghỉ giữa tiết cậu liền chạy đi mua một gói kẹo trái cây mà cô thích.

Lúc Triệu Tiêu nhận lấy gói kẹo trong tay cậu, không nhận được bèn mở miệng hỏi: “Sao cậu lại đối xử tốt với tôi như thế, nếu như không có việc gì muốn nhờ tôi thì tôi không nhận đâu.”

Cố Nhất Minh lúng túng nhìn Triệu Tiêu: “Còn dám nói tôi giống hòn đá à, ngược lại tôi cảm thấy so với tôi thì cậu còn giống hơn ấy chứ.”

Cố Nhất Minh không phải Tổng Cận, nếu bị mắng thì không dám cãi, Triệu Tiêu vội vàng cãi lại: “Cậu mới là hòn đá, cả nhà cậu đều là hòn đá hết.”

Thời tiết càng ngày càng trở nên lạnh hơn, những nữ sinh đều yêu thích kiểu tóc xoắn, nhưng trường cao trung chỉ cho phép duỗi tóc, Mộ Thanh bèn rủ Triệu Tiêu đi duỗi tóc, Triệu Tiêu nhìn mái tóc vừa đẹp vừa thẳng của một bạn gái trong lớp, cô cũng có chút động lòng.

Trước khi Triệu Tiêu đi uốn tóc, cô đã hỏi Tổng Cận trước: “Hoàng Thượng, anh nói xem nếu như em đi duỗi tóc thì sẽ ra như thế nào nhỉ?”

Tổng Cận nhún mày: “Duỗi tóc là cái gì vậy?”

Triệu Tiêu nghĩ rằng tiền của Tổng Cận còn nhiều hơn cô rất nhiều, huống chi cô lại là phi tử của anh, anh vốn nên bao nuôi cô mới phải, Triệu Tiêu thăm lựa chọn từ ngữ rồi nói với Tổng Cận: “Các nữ sinh trong ban đều đi duỗi, nhưng em thì chưa...”

Tổng Cận ngược mắt lên: “Muốn bao nhiêu tiền?”

Triệu Tiêu liền giơ hai ngón tay ra với anh.

Tổng Cận rút ví da ra nhưng lại phát hiện bên trong đã hết tiền mặt, bất đắc dĩ mở miệng: “Đợi lát nữa trăm đi tới chỗ ATM rút hai trăm cho em.”

Triệu Tiêu xấu hổ cúi đầu: “Hoàng Thượng, có phải nô tỳ đã ăn xài quá nhiều rồi không?”

Nhìn thấy Triệu Tiêu như vậy, Tổng Cận cũng không nỡ nói lời trách cứ, anh chỉ cảm thán thờ dài: “Chi cần đừng lãng phí là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 19

Editor: Preiya

Lúc Tổng Cận đến chỗ máy ATM để rút tiền thì Triệu Tiêu đi phía sau anh, một tắc cũng không rời, Tổng Cận quay đầu lại nhìn cô, Triệu Tiêu liền nhe răng cười với anh, sau đó tiếp tục quan sát Tổng Cận.

Thời điểm Tổng Cận muốn nhập mật mã vào, anh liếc mắt nhìn Triệu Tiêu một cái, Triệu Tiêu tiếp tục cười nhìn anh nhưng hai mắt lại không hề quay đi nơi khác một chút nào.

Tổng Cận nhập mật mã vào rất nhanh, sau đó trên màn hình hiện ra một dãy số, Triệu Tiêu chớp mắt hai cái: “Hoàng Thượng, anh thật giàu có quá đi.”

Tổng Cận hừ một tiếng rồi cầm hơn 300 đồng đưa cho Triệu Tiêu, Triệu Tiêu nắm chặt lấy 300 đồng mà anh đưa cho, trong lòng nhất thời dâng lên một niềm hạnh phúc khi được làm công ăn lương giúp việc cho anh.

Mộ Thanh dẫn cô tới một tiệm làm tóc tương đối khang trang, bên ngoài tiệm đang có các hoạt động quảng cáo, có một cậu trai trẻ nhiệt tình mời hai cô vào, Mộ Thanh so với Triệu Tiêu càng có vẻ sành sỏi chuyện đời hơn nhiều, cô ấy hỏi giá trước rồi bắt đầu mặc cả, cuối cùng thì giá cả đã được quyết định là “một quả đầu giá 250 đồng”.

Sau khi gội và sấy khô tóc xong, người thợ làm tóc nhìn Triệu Tiêu một lượt rồi nói: “Em gái à, thật ra tiệm của chúng tôi vừa mới có thêm dịch vụ mới, đó chính là uốn tóc kiểu gọn sóng.”

Triệu Tiêu nghĩ đến quả đầu mỳ ăn liền bị kịch của lần trước nên lắc lắc đầu ngay lập tức.

Người thợ làm tóc vẫn khuyên bảo cô một hồi, sau đó đưa cho cô xem quyển album bản mẫu.

Triệu Tiêu nhìn chằm chằm vào cuốn album, kiểu tóc mẫu trong đó là kiểu tóc uốn lộn hơi xoắn, cộng thêm người mẫu nữ có chiếc cằm nhọn hoắt nên trông rất đẹp.

Triệu Tiêu quay sang hỏi Mộ Thanh: “Cậu nghĩ mình uốn xoắn thì thế nào?”

Mộ Thanh: “Đẹp thì có đẹp, nhưng nhà trường không cho phép đâu, mà cho dù có cho đi nữa thì Tổng Cận nhà cậu sẽ đồng ý sao?”

Đúng là không được Tổng Cận ân chuẩn thì Triệu Tiêu cũng không dám thay đổi ý định, cô thờ dài nói: “Không cần uốn đâu, chỉ cần duỗi nóng là được rồi.”

Trong số các phi tần ở hậu cung, Cố Ẩu Dung được công nhận là người có mái tóc đẹp nhất, bởi vì tóc của cô ta vừa đen bóng mà lại vừa thẳng, còn tóc của Triệu Tiêu thì lại quá mỏng, cộng thêm một điều nữa là không đủ đen mượt, cho nên lúc Lục Quán búi tóc cho cô thành các hình dáng thì vẫn không đạt được hiệu quả “Giọt sương trên mái tóc.”

Bởi vì tóc của cô không đủ đen cho nên mỗi lần Lục Quán chải tóc cho cô thường sẽ nói hai câu: “Xét về mắt, mũi, miệng của Nương Nương chúng ta thì không hề thua kém vị Nương Nương kia, chỉ có mái tóc này thì lại không đen bóng bằng, Hoàng Thượng của chúng ta có tiếng là người thích những mái tóc đen dài, nhưng mỗi lần nô tỳ nấu canh Hà Thủ Ô thì Nương Nương lại không thích uống, hiện giờ Hoàng Thượng đã có một bóng trắng khác nên không thêm đến cung của chúng ta nữa, thật sự là nô tỳ tức sắp chết rồi, trái lại Người còn có thể tỏ vẻ như không có chuyện gì được hay sao...”

Duỗi tóc xong, Triệu Tiêu đưa tay sờ vào mái tóc mới sáng bóng của mình, trong lòng liền nghĩ thầm, so với Hà Thủ Ô thì đuối nóng ở nơi này còn lợi hại hơn nhiều.

Triệu Tiêu cảm một lọn tóc để lên mũi người thử, chỗ không tốt duy nhất ở đây chính là sao lại nghe ra có mùi khét vậy nhỉ?

Làm tóc xong, Mộ Thanh lại dẫn Triệu Tiêu đi dạo phố, Triệu Tiêu thích nhất là đi đến các chỗ bán đồ trang sức hoặc đồ trang điểm... Mộ Thanh hay nói rằng cô không có khiếu thưởng thức gì cả, sau đó cô ấy bèn lấy Tần Tử Lâm ra làm gương: “Cậu có biết bọn tớ thích xài hiệu gì nhất không, chính là hàng cao cấp hay hàng nhập khẩu đấy.”

Triệu Tiêu “À...” một tiếng rồi bỏ hộp phấn trên tay xuống, cô cảm thấy phấn ở nơi này so với đồ tiến cung hàng năm còn mịn hơn rất nhiều.

Mộ Thanh DiễndầnlêLêQuýĐôn lôi Triệu Tiêu đang mắt hờn ra khỏi quầy mỹ phẩm rồi đi tới tiệm bán đồ nội y.

“Tiêu Tiêu à, sự thay đổi phải bắt đầu từ bên trong trước đã.” Mộ Thanh chọc chọc eo cô xong thì kéo Triệu Tiêu đang đứng tần ngần trước cửa vào bên trong.

Má Triệu Tiêu phấp phồng, không kiềm được mà nhìn trái ngó phải, lúc cô mới tới đây được hai năm thì mới bắt đầu mặc nội y của nơi này, lúc trước cô vẫn không hiểu tại sao phụ nữ ở đây lại không mặc yếm, về sau khi chạy xong 800m trong lúc học thể dục, rốt cuộc Triệu Tiêu đã hiểu ra vì sao cô lại không thể hỏi Tổng Cẩn điều này.

Hai năm qua, loại nội y mà cô mặc là đồ phổ thông mà mẹ Triệu đã mua cho, chất liệu là vải bông cotton màu trắng, cho nên khi Triệu Tiêu nhìn thấy các loại nội y làm bằng vải ren hoặc lụa mỏng sắc sỡ đủ màu sắc bên trong thì mắt cô đã tròn trắng cả lên.

Buổi tối thứ bảy, sau khi về đến nhà xong, Triệu Tiêu liền lén lút mặc chiếc nội y mới mua vào, bên trong chiếc áo lót có độn bông, cô soi gương thật lâu, mãi mà không chịu ra khỏi phòng cho đến khi mẹ Triệu lên gõ cửa: “Tiêu Tiêu à, con ở nhà giữ nhà nhé, mẹ và ba con ra ngoài tản bộ một chút...”

Triệu Tiêu nép sát vào cửa, trả lời lại: “Dạ...con biết rồi ạ.”

Ba Triệu mẹ Triệu không ở nhà, Triệu Tiêu đứng trước gương nhìn bản thân mình chằm chằm, nhìn đi nhìn lại, liếc mắt xuống...Đột nhiên Triệu Tiêu nghĩ tới chuyện vượt rào, cô liền bặm mặt lại, tâm tình vừa khấn trương lại vừa hưng phấn.

Phụ nữ ở Đại Kỳ rất chú trọng vòng một của mình, cho nên kiểu dáng áo của bọn họ chính là eo thì ngày càng lên cao còn cổ áo thì kéo ngày càng thấp xuống. Triệu Tiêu tự vạch áo của mình ra xem, Mộ Thanh nói rất đúng, có vài thứ nên ép thì cần phải ép cho có.

Điện thoại đặt trong phòng khách vang lên, Triệu Tiêu chạy ra nghe điện thoại, vừa đặt ống nghe lên thì đã nghe thấy giọng nói không mấy vui vẻ của Tổng Cẩn truyền đến: “Có phải làm tóc xong cũng đem não bỏ đi luôn rồi không, hôm nay không cần làm bài tập luôn sao?”

Triệu Tiêu tức giận cúp điện thoại, cô không hề đem đầu óc bỏ đi mà, chỉ là làm tóc dài quá ngực thôi, lại ngược mắt nhìn đồng hồ treo tường, cô thấy cũng còn sớm nên mặc áo khoác vào và mang sách vở tới nhà Tổng Cẩn. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễndầnlê.lê.quý.đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Tổng Cẩn ra mở cửa cho cô, hôm nay chỉ có một mình anh ở nhà, anh đã thay đồng phục của trường ra, trên người mặc một chiếc áo màu sẫm cùng với quần dài màu xám, dùng tư thái cao quý đứng trước mặt Triệu Tiêu.

Triệu Tiêu cố ý để cho Tổng Cẩn xem tóc mình mới làm, cô lập tức hơi nghiêng đầu, những sợi tóc xinh đẹp liền theo bả vai trượt xuống, Triệu Tiêu đã soi gương luyện tập tư thế này rất nhiều lần rồi, hiệu quả về mặt thị giác cũng không tệ lắm.

Kết quả là Tổng Cẩn không nhử mày mà còn nhử mũi: “Em dùng dụng cụ kẹp than nóng để làm tóc à? Sao lại có mùi khét thế này?”

Triệu Tiêu vén tóc lên: “Không phải mùi khét, người làm tóc nói đây là mùi thuốc đuối tóc.”

Tổng Cẩn ngược mắt lên, anh đưa tay sờ tóc cô, đầu ngón tay nắm lấy một lọn tóc đẹp, nhưng về mặt của anh vẫn giữ nguyên như cũ: “Duối thành ra thế này, tiền tiêu vào đúng thật là phí phạm quá đi.”

Triệu Tiêu: “...”

Ở phòng của Tổng Cẩn, Triệu Tiêu đã làm xong hết một bài tập, lúc thu thập này nọ để chuẩn bị trở về, cô mạo muội gọi Hoàng đế lại, Tổng Cẩn nhìn cô từ trên xuống, sau đó chỉ chỉ vào ngực cô: “Chuyện gì đã xảy ra thế...”

Ở trong hậu cung Đại Kỳ, thủ đoạn mà những người phụ nữ sử dụng để tranh thủ tình cảm của Hoàng đế ngày một lợi hại hơn, lúc Đại Kỳ bắt đầu thịnh hành vẻ đẹp đầy đặn, đúng là đã có người làm cho ngực mình lớn lên, nhưng vì kỹ thuật quá kém mà hiệu quả nhìn rất vụng về, nhìn kỹ vài lần thì sẽ phát hiện ra đó là đồ giả ngay.

Sau khi đến nơi này, Triệu Tiêu cảm thấy mình được trở thành phụ nữ đúng là rất hạnh phúc, bra không chỉ có tác dụng nâng ngực thôi đâu, Mộ Thanh còn nói với cô rằng nó còn giúp cho ngực cao hơn chút nữa, có thể biến cup A thành các loại cup mà bạn mong muốn.

Triệu Tiêu DiễndànLêQuýĐôn xấu hổ nói với Tống Cẩn là mình đã thay loại y khác, sau đó cô giả ngu hỏi anh: “Làm sao vậy?”

Tầm mắt Tống Cẩn dừng lại trên ngực cô một chút, nhưng có lẽ cảm thấy khó mở miệng nên không hỏi tiếp, khi cô rời khỏi, anh mới dặn dò: “Tiêu Nhi à, chú tâm hơn nữa vào chuyện học tập đi.”

Buổi tối, Triệu Tiêu nhớ lại lời mà Tống Cẩn đã nói, chẳng lẽ anh cảm thấy là cô đang phung phí tâm tư để dụ dỗ anh hay sao, nếu như lúc này còn ở Đại Kỳ thì còn dễ nói, nhưng mà ở đây chỉ có một mình cô là phi tần, cô không cần phải tranh thủ tình cảm, cô không hề có động cơ để dụ dỗ anh đâu.

Ngày Chủ Nhật, trước khi phải trở về trường học, ba Triệu nói với Triệu Tiêu: “Nếu như lần thi cuối kỳ này mà con có thể có tên trong hạng mười mấy thì ba sẽ khen thưởng con bằng một chiếc điện thoại di động.”

“Thật sao?”

Ba Triệu đề từ báo xuống: “Ba đã từng lừa gạt con chưa?”

Triệu Tiêu vẫn luôn nhớ mãi không quên mẫu quảng cáo về chiếc điện thoại di động khám vàng và kim cương đó, nhưng lần trước ba Triệu lại dùng một cái máy chơi game để thay thế, ở trong lòng Triệu Tiêu mà nói, Cố Nhất Minh còn đáng tin hơn ba Triệu nhiều.

Ba Triệu vui vẻ nói: “Chỉ cần con không nằm dưới hạng chót thì mọi chuyện đều có thể thương lượng được.”

Mọi chuyện đã được quyết định như vậy, sao hôm nay ba Triệu lại hào phóng với cô như vậy nhỉ, lại muốn mua điện thoại di động cho cô có đấy, sau đó trong lúc ngồi xe bus với Tống Cẩn trên đường trở về trường, rốt cuộc Triệu Tiêu đã biết vì sao ba Triệu lại hào phóng như vậy, bởi vì ba Tống đã mua cho Tống Cẩn một chiếc điện thoại màu trắng.

Trên xe bus, đầu ngón tay của Tống Cẩn chưa từng rời màn hình một phút nào cả, Triệu Tiêu hăm mộ nhìn thấy bên trong có một con chim màu trắng, đầu rất to đang vỗ cánh bay phịch phịch nhưng lại bị rút rất nhiều lông. Triệu Tiêu mở miệng hỏi: “Anh đang chơi cái gì vậy?”

Tống Cẩn không nói lời nào, bình thần nhìn cô một cái rồi giờ điện thoại ra: “Đây là một trò chơi, chim và ếch đại chiến với nhau, anh chọn phe chim, trên đường bay chim có thể biến thành một loại đại pháo để công kích thành lũy của ếch.”

Triệu Tiêu há hốc mồm cảm thán: “Thật thần kỳ.”

Tống Cẩn bình thần nói: “Đúng là như vậy, trăm chơi vài giờ nên giờ cũng đã qua cửa rồi.”

Lúc xuống xe bus, Triệu Tiêu vẫn chưa từ bỏ ý định, cô liền lôi kéo góc áo của Tống Cẩn: “Hoàng Thượng, Người cho nô tỳ mượn chơi một lát đi.”

Tống Cẩn không để ý tới cô, tiếp tục sải chân dài đi về phía trước, đến lúc đi tới chỗ góc cầu thang, anh đột nhiên mở miệng: “Nếu thành tích cuối kỳ có tiến bộ thì hãy thương lượng tiếp.”

Lại thương lượng tiếp, buổi tự học buổi tối Triệu Tiêu nằm up sấp trên bàn viết từ vựng tiếng Anh, bởi vì không muốn bị tóc che khuất tầm mắt nên cô đã kẹp lại bằng một chiếc cài tóc nhỏ.

Cố Nhất Minh quay sang nhìn cô, cậu thấy mái tóc đen dài cực kỳ đẹp mắt của Triệu Tiêu đang thông xuống ngực, trên mái tóc cô là chiếc kẹp thủy tinh lóng lánh, liền cảm thấy tim sắp nhảy vọt lên cổ họng rồi.

Đúng là một cô bé xinh đẹp mà tâm tư lại vô cùng thuần khiết nữa chứ, Cố Nhất Minh giả vờ vô ý mở miệng hỏi: “Triệu Tiêu, cuối tuần này muốn đi chơi trượt băng không?”

Triệu Tiêu quay đầu sang: “Hả?”

Cố Nhất Minh: “Tôi có vé vào cửa miễn phí này.”

Triệu Tiêu: “Có mấy cái vậy?”

Sân trượt băng chính là sân nghiệp của nhà cậu mà, Cố Nhất Minh phiền não suy nghĩ một chút: “Có nhiều lắm.”

Triệu Tiêu ngẫm nghĩ một lát: “Có được dẫn người thân theo không vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 20

Editor: Preiya

“36 kế để đối phó với cô gái nhỏ”, Chương 4: Bên trong có viết về cách để đối xử với tình địch như sau: Khi đối xử với tình địch, tuyệt đối phải ghi nhớ không được lấy cứng đối cứng, phải uyển chuyển như rắn, tránh đánh vào chỗ mạnh mà phải đánh vào chỗ yếu trước.

Cố Nhất Minh quay đầu lại nhìn Triệu Tiêu, sân trượt băng chính là địa bàn của cậu, còn trượt băng lại chính là sở trường của cậu, cô lại muốn dẫn Tổng Cẩn đến đây ư? Dĩ nhiên là được rồi, đến lúc đó, cậu sẽ đề Tổng Cẩn lên sân khấu trước, đã tới lúc thả con tép ra rồi.

Cố Nhất Minh ôm lấy mỗi câu là con tép, bèn nghĩ ra một câu nói khiến Triệu Tiêu phải khó xử: “Cậu muốn dẫn bao nhiêu người thân đến thế?”

Triệu Tiêu nghi ngờ nhìn Cố Nhất Minh: “Cậu cho tôi mời thêm người thật sao?”

Cố Nhất Minh: “Trong mắt cậu, tôi nghèo đến thế ư?”

Triệu Tiêu vội vàng lắc đầu, cô nghĩ tới nghĩ lui, từ đây đến ngày sinh nhật mình cũng không còn xa lắm, cô vô cùng đau khổ là bởi vì cứ mỗi dịp sinh nhật thì cô lại không có ở trường, nhưng lại nhận được vài món quà lễ tề, ngoại trừ Mộ Thanh ra, Tổng Cẩn sẽ tặng quà cho cô, những thứ anh tặng là cái gì ư: Bách Khoa Toàn Thư, Một vạn câu hỏi vì sao, ngay cả trò chơi cũng có lồng trí tuệ vào đó.

Triệu Tiêu bèn thương lượng với Cố Nhất Minh: “Cậu có thể tặng cho tôi những cái vé đó được không?” Cô ngập ngừng một lát: “Chính là dùng tên của tôi để mời khách ấy...”

Cố Nhất Minh nhìn Triệu Tiêu, cậu không hiểu ý cô cho lắm: “Vì sao lại phải làm như vậy?”

Triệu Tiêu có chút khó xử mở miệng: “Là vì tôi muốn báo đáp ân tình.”

Ánh mắt của Cố Nhất Minh đảo trên mặt Triệu Tiêu một vòng, sau đó không kiên nhẫn mở miệng: “Triệu Tiêu à, cậu có biết hành hành động của cậu như vậy là không chân chính không hả?”

“Nếu cậu không cho thì vậy.” Triệu Tiêu biện hộ cho mình: “Nếu như cậu tặng vé cho tôi thì vé là của tôi rồi, có gì mà không chân chính chứ?”

Ngày hôm sau, Cố Nhất Minh liền ném cho Triệu Tiêu một xấp vé vào cửa sân trượt băng, cô nhận vé xong thì đem chia cho các bạn học có quan hệ tốt với mình, vốn là cô định đưa vé cho toàn bộ những nữ sinh mà mình thân trong ký túc xá, bởi vì lần trước họ đã chép lại bài giảng giùm cho cô, nhưng cuối cùng cô lại đưa vé cho Mộ Thanh và Trương Nam ở hai ban khác nhau.

Còn lại hai tấm vé sau cùng, là của cô và Tổng Cẩn.

Không biết Tổng Cẩn có chịu đi hay không nữa. Buổi sáng, sau khi kết thúc giờ học cô và Tổng Cẩn cùng nhau ăn sáng, Triệu Tiêu nói cho Tổng Cẩn biết về buổi tiệc sinh nhật trên sân trượt băng, Tổng Cẩn đã phản ứng lại đúng như những gì cô tưởng tượng, một mặt anh lại trách cô đi lo chuyện bao đồng.

Triệu Tiêu ngập ngừng mở miệng: “Mỗi lần tới sinh nhật em thì bọn Mộ Thanh đều tặng quà, nhưng từ sau tết Trung Thu tới giờ em còn chưa mời bọn họ đi chơi lần nào, còn có nhóm bạn cùng phòng của em nữa, bình thường bọn họ đều mời em cùng ăn quà vặt chung, em cũng muốn bánh ít đi, bánh quy lại với họ.”

“Bánh ít đi, bánh quy lại?” Tổng Cẩn khế cắn răng, nói: “Sao trầm lại không thấy em lấy cái gì để báo đáp trăm vậy?”

“Không phải em cũng mời Hoàng Thượng rồi đó sao?” Triệu Tiêu nhìn Tổng Cẩn, đột nhiên phát hiện ra nói lời này là không đúng, liền vội vàng sửa lại: “Cả người của nô tỳ đều là của Hoàng Thượng, Người còn cần nô tỳ lấy gì để báo đáp cho Người nữa ư?”

Tổng Cẩn đang uống sữa, Triệu Tiêu còn chưa dứt lời thì anh đã che miệng ho khan, cô vội vàng đưa cho Tổng Cẩn một tờ khăn giấy: “Người uống chậm một chút.”

Tổng Cẩn DiễndầnlêeQuýĐôn cầm lấy khăn giấy của Triệu Tiêu, sau đó anh lại ho khan thêm một trận, có lẽ là cảm thấy mắt mắt, ho xong thì không để ý tới cô nữa, ngay cả hộp sữa còn đang uống dở cũng không cần, liền thẳng tay ném vào thùng rác.

Sau đó Triệu Tiêu lại hỏi Tổng Cẩn thêm vài lần nữa: “Hoàng Thượng, Người muốn đi cùng không?”

Cho đến lần cuối cùng, Tổng Cẩn ném cho cô một câu: “Đúng là trăm không thể so với em được, lại có một đồng thời gian rảnh lớn như vậy cơ đấy.”

Có một loại người, lúc muốn nâng mình lên thì sẽ hạ thấp người khác xuống, Triệu Tiêu cảm thấy Tổng Cẩn chính là loại người này, cô thật sự rất muốn

ném cho anh một câu rằng: “Người thích đi hay không thì tùy.”

Nhưng dù sao Tống Cẩn cũng là Hoàng đế, được Hoàng Thượng quan tâm chính là một sự hãnh diện lớn đến nỗi mộ phần cũng đều bốc khói xanh, cho nên khi Tống Cẩn không đi, Triệu Tiêu cũng cảm thấy có chút mất mát.

Chiều thứ sáu, vì để cho bạn bè không mua quà tới, Triệu Tiêu liền nhắc nhở bọn họ: “Cậu đến là quá tốt rồi, không cần mang theo quà đâu.”

Bởi vì câu nói này mà vào ngày thứ 7, buổi tụ họp lại biến thành buổi liên hoan, người thích bị người ta chửi mắng nhất- Trương Nam đã chuẩn bị sẵn một phần quà trước, Triệu Tiêu nhận lấy quà, gửi ở khu tiếp tân, sau đó nói với Cố Nhất Minh: “Chúng ta đã nói trước là cậu sẽ không vạch trần tôi rồi đấy nhé!”

Cố Nhất Minh tựa người vài phía sau, lười biếng hỏi: “Tống Cẩn nhà cậu không tới à?”

Triệu Tiêu lắc đầu: “Anh ấy rất bận rộn, không rảnh rồi như chúng ta.”

Cố Nhất Minh hất cằm lên: “Thật đáng tiếc.” Đúng là quá đáng tiếc, không có cục gạch Tống Cẩn này thì làm sao cậu thả con tép được đây?

Ở khu vui chơi nhà họ Cố, tuy trên danh nghĩa là Triệu Tiêu mời khách nhưng cơ bản là vẫn phụ thuộc vào Cố Nhất Minh, cậu dẫn Triệu Tiêu và những người khác đến sân trượt băng.

Hôm nay trong khu trò chơi rất đông đúc, Mộ Thanh kéo tay Triệu Tiêu, hỏi: “Hôm nay cậu bao hết à?”

Triệu Tiêu cào cào mái tóc mềm mại của mình: “Cần phải như vậy.”

Cố Nhất Minh đi bên cạnh liền hừ hừ, sau đó vỗ tay: “Mọi người đi theo tôi nào.”

Triệu Tiêu đã từng nhìn thấy sân trượt băng trong TV, cũng muốn chơi trò chơi này từ lâu rồi cho nên vô cùng hưng phấn thay giày trượt vào, đôi giày xong thì lại đứng im tại chỗ không đi được, Mộ Thanh và những người bạn học khác đổi giày xong thì đã trượt ra ngoài, chỉ còn lại một mình Triệu Tiêu đang đứng ở chỗ lối đi có tay vịn dành cho người mới tập chơi.

Bánh xe hoạt động rất tốt, Triệu Tiêu thử di chuyển người một chút, kết quả là cả thân thể cũng di chuyển ngày càng xa, may mắn là cô vẫn còn đang nắm chặt tay vịn không buông ra, nếu không thì đã ngã bẽ sọ rồi, chính lúc này cả người của cô lại ngã ngửa ra sau thành một tư thế quý dị, lúc đầu cách mặt đất 30cm, Triệu Tiêu hốt hoảng la to.

Đúng lúc này, có một đôi mắt cười đang nhìn cô, Cố Nhất Minh đứng sau Triệu Tiêu, chậm rãi mở miệng: “Cậu ở đây tập thể dục à?”

Cả người Triệu Tiêu sắp ngã ngửa ra sau rồi, cô cố gắng mở miệng: “Cố Nhất Minh, giúp tôi với.”

Đột nhiên, Cố Nhất Minh cảm thấy hôm nay Tống Cẩn không có mặt ở đây đúng là một chuyện tốt mà, cậu cười ngày càng rực rỡ hơn: “Cầu xin tôi đi.”

Bởi vì cả người sắp ngã ngửa ra phía sau nên nước mắt Triệu Tiêu đã rơi xuống: “Cầu xin cậu đấy.”

Cố Nhất Minh miễn cưỡng gật đầu, sau đó ôm lấy Triệu Tiêu rồi đỡ cô dậy.

Hồn vía của Triệu Tiêu còn chưa kịp lấy lại hết: “Cảm ơn cậu.”

Cố Nhất Minh cười xấu xa, sau đó vịn tay vào thanh chắn nhìn những người khác đang chơi trượt băng, bây giờ Triệu Tiêu đã bình tĩnh lại rồi, cô nói với Cố Nhất Minh: “Cậu có thể dìu tôi về không, tôi không muốn chơi nữa đâu.”

Cố Nhất Minh nhú mày: “Không thích sao?”

Triệu Tiêu: “Tôi không biết chơi.”

Cố Nhất Minh suy nghĩ hồi lâu rồi mở miệng với dáng vẻ thiếu gia tôi tới đây: “Như thế này đi, tôi dẫn cậu trượt vài vòng, những người mới chơi đều cần những người chơi lão luyện đi kèm theo.”

Triệu Tiêu nhìn Cố Nhất Minh: “Cậu là người chơi lão luyện sao?”

Cố Nhất Minh cong khóe môi: “Không, tôi là cao thủ.”

Chương 6 trong cuốn “36 Kế để đối phó với cô gái nhỏ”: Không cần phải tùy tiện phát huy sức quyến rũ của mình, thân thể tiếp xúc chính là vũ khí sát thương lớn nhất đối với cô gái nhỏ, cho dù chỉ đơn thuần là một cái nắm tay.

Cố Nhất Minh nắm nhẹ lấy tay của Triệu Tiêu, sau đó đạp chân sau rồi dẫn Triệu Tiêu trượt ra ngoài sân.

“Phụ thân ơi...” Triệu Tiêu sợ hãi kêu ra tiếng, bánh xe chuyển động rất nhanh, Cố Nhất Minh dẫn Triệu Tiêu lướt một vòng rồi lại một vòng, lại thêm một vòng dẫn theo một vòng khác, Triệu Tiêu liền kêu to: Cảm giác này đúng là quá kích thích, quá nhiều kích thích rồi!

Rốt cuộc Cố Nhất Minh đã dừng lại, Triệu Tiêu đứng đối diện Cố Nhất Minh, chỉ là tư thế của cô trông không được phong độ như cậu là đứng hiên ngang trong sân trượt băng để xem quần chúng trượt, Triệu Tiêu vừa khom lưng, hai tay nắm chặt lấy vạt áo Cố Nhất Minh để giữ thăng bằng, nhưng vẫn không điều khiển được bánh xe dưới chân đang lăn đi thành vòng tròn.

“Hi! Tổng Cần, bọn tôi ở đây này!” Có tiếng của Trương Nam truyền đến cách đó không xa, Triệu Tiêu một bên nín chặt áo của Cố Nhất Minh, một bên ngược mắt nhìn qua, cô thấy Tổng Cần đi từ đằng sau đến, anh đang trượt bánh xe đi tới chỗ cô, Triệu Tiêu nhìn Tổng Cần chăm chăm, anh ấy học trượt băng từ lúc nào vậy?

Cô đang thất thần, cộng thêm Cố Nhất Minh cũng xoay người lại nhìn Tổng Cần, kết quả là Triệu Tiêu không tóm được Cố Nhất Minh nên cả người liền bị ngã nhào trên mặt đất. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn le.quy.don.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Cố Nhất Minh xoay người lại thì nhìn thấy Triệu Tiêu đang nằm dưới chân cậu, hát cảm lên, dùng đôi mắt đen lấy hung dữ nhìn cậu, lúc cậu giơ tay muốn đỡ cô lên thì một cánh tay đã đưa ra nhắc cô lên, sau đó kéo cô vòng qua chỗ mình.

Cố Nhất Minh nhìn thấy Triệu Tiêu bị kéo đi, cậu không phải đang thả con tép mà là đã đẩy Triệu Tiêu đi mất rồi.

Vừa mới bị té không hề nhẹ, Triệu Tiêu nắm lấy tay Tổng Cần, nói vô cùng ủy khuất: “Đau chết mắt.”

Tổng Cần lạnh lùng nhìn cô: “Đáng đời.”

Sẽ không phải vì trượt băng mà đáng đời chứ, Triệu Tiêu im lặng một lát rồi nhớ lại việc Tổng Cần trượt băng, lại hiếu kỳ hỏi: “Người học khi nào vậy?”

Tổng Cần làm mặt lạnh không trả lời.

Triệu Tiêu lại hỏi tiếp vấn đề thứ hai: “Không có vé thì Người vào bằng cách nào thế?” Bởi vì hôm thứ sáu Tổng Cần nói mình không đi nên Triệu Tiêu đã đưa vé của anh cho một nữ sinh khác.

Tổng Cần nhẹ nhàng liếc cô một cái, nói bằng giọng bình thản, nhưng nghe kỹ thì sẽ phát hiện ra có một chút coi thường: “Chẳng lẽ trẫm không biết mua vé sao?”

“Đúng vậy ha...” Triệu Tiêu nở nụ cười, tiếp tục hỏi Tổng Cần: “Người còn chưa nói cho em biết là Người học môn này từ khi nào đấy?”

Tổng Cần tiếp tục làm mặt lạnh, không trả lời Triệu Tiêu cho dù chỉ một chút, đúng lúc này, cô nhìn thấy một vết bầm màu xanh tím trên tay của Tổng Cần, liền nhắc tay anh lên, hỏi bằng giọng vô cùng lo lắng: “Hoàng Thượng, Người phải chú ý đến Long thể chứ!”

Lời nói vừa thốt ra xong, đột nhiên Triệu Tiêu nhớ đến một khả năng, sau đó dè dặt mở miệng hỏi: “Không lẽ là do lúc Người học trượt băng bị ngã đấy chứ?”

Tổng Cần giật mạnh tay lại, sau đó làm động tác duỗi chân, định trượt về phía trước.

Ở phía sau, Triệu Tiêu ôm chặt tay vịn, kêu to: “Tổng Cần, dẫn em đi với.”

Một lát sau, Tổng Cần vẫn dừng lại, rồi trượt thêm vài bước nữa đến trước mặt Triệu Tiêu, nắm lấy tay cô và dẫn cô đi trượt.

Trượt được vài vòng thì Triệu Tiêu đã dần dần tìm được cảm giác, cô nắm tay kéo Tổng Cần đến trước mặt mình, Tổng Cần mặc dù đen mặt nhưng vẫn làm theo, đi ra khỏi sân trượt băng, anh nói với tất cả các bạn học đang có mặt: “Hôm nay xem như là tổ chức sinh nhật sớm cho Tiêu Nhi, com tối tối mời khách, chỗ ăn là quán cá Lão Hà ở phía đối diện.” Nói xong, anh nhìn mọi người vài lần, đứng thẳng lưng, bá đạo đặt câu hỏi: “Mọi người có ý kiến gì không? Nếu như không có thì cứ quyết định như vậy đi.”

Tất cả mọi người đều gật đầu, trừ Cố Nhất Minh ra.

Cố Nhất Minh hai tay ôm ngực, mở miệng hỏi Tổng Cần: “Cậu và Triệu Tiêu có quan hệ gì, dựa vào cái gì mà sinh nhật cô ấy cậu lại mời khách chứ?”

Tổng Cần đặt tay lên vai Triệu Tiêu và bày ra khuôn mặt dịu dàng như gió xuân hiềm có: “Chúng tôi có mối quan hệ rất phức tạp.”

Trương Nam đứng bên cạnh ngắt lời: “Triệu Tiêu chính là cô dâu nhỏ nhà Tổng Cần đấy.”

Cố Nhất Minh “À...” một tiếng, khóe miệng co rút, nói: “Khó trách lại có bộ dáng cô dâu nhỏ như thế.”

Buổi tối, trước khi trở về, Triệu Tiêu mở quà sinh nhật hôm nay nhận được ra, đúng lúc này, có một tờ giấy xuất hiện trước mặt cô, cô cầm lên, là hóa đơn của quán Lão Hà.

Cô ngẩng đầu nhìn Tổng Cần, Tổng Cần bình thản mở miệng: “Sau khi về nhà nhớ đem tiền trả lại cho anh đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 21

Editor: Preiya

Hoàng Thượng vậy mà lại đi đòi nợ với cô, Triệu Tiêu nhìn Tống Cẩn bằng ánh mắt không thể tin nổi, đôi đồng tử của cô nổi gợn sóng lăn tăn trông hết sức đáng yêu: “Không phải Người nói là Người mời khách đó sao?”

Tống Cẩn lười biếng tựa lưng vào sô pha, cũng không muốn tiếp tục nói về đề tài này nữa, anh chỉ nói ra vài chữ thẳng thắn mà rõ ràng: “Tổng cộng là 651 đồng, anh sẽ tính tròn số cho em.”

Triệu Tiêu hỏi bằng giọng khàn khàn: “Là 600 đồng phải không?”

“Không phải.” Tống Cẩn nghiêng đầu, liếc nhìn Triệu Tiêu một cái: “Là 650 đồng.”

Trở lại nhà họ Triệu, Triệu Tiêu liền lấy tất cả tiền tiết kiệm ra, nghĩ tới nghĩ lui một chút, sau đó cất nó lại. Trừ đi số tiền để dành mua quà sinh nhật chúc mừng tuổi 40 của ba Triệu nhằm gây bất ngờ cho ông, ngoài ra còn tiền mua quà sinh nhật cho Mộ Thanh và Trương Nam nữa, đúng rồi, còn có thêm món nợ phiền toái của Hoàng Thượng... Lần này cũng may là có Cố Nhất Minh cho vé miễn phí, mặc dù là vé miễn phí đi nữa nhưng món nợ ân tình này thì thế nào cũng phải trả lại cho cậu ta thôi.

Nếu như phải mất đi 650 đồng, Triệu Tiêu lấy máy tính ra bấm, vậy là tiền sẽ bị giảm đi một nửa rồi.

Trái lo phải nghĩ, Triệu Tiêu mở tủ lạnh ra rồi cầm một phần bánh ngọt đưa qua cho Tống Cẩn, khi mở cửa, Tống Cẩn nhìn thấy phần bánh ngọt trên tay cô bèn hỏi thẳng: “Cái này là để thay cho tiền sao?”

Triệu Tiêu đưa bánh đến trước mặt Tống Cẩn: “Bánh vừa mới mua hôm nay thôi, rất tươi ngon đấy.”

Tống Cẩn hí hóp mắt lại, anh tựa người vào cánh cửa và tiếp tục quan sát cô: “Thật ngại quá, trẫm không nhận hồi lộ.”

Triệu Tiêu DiễndầnlêQuýĐônđành nói sang chuyện khác, ngẩng đầu lên nhìn vào phía trong: “Mẹ Tống đâu rồi?”

“Về thăm mẹ của bà ấy rồi.” Tống Cẩn nghiêng người qua để cho Triệu Tiêu vào, sau đó đi vào trong phòng khách và ngồi xuống sô pha, tùy ý ngồi chứ không ngồi kiểu Bát Kỳ mà lúc còn là Hoàng đế anh hay ngồi.

Triệu Tiêu đặt bánh ngọt lên bàn trà, sau đó cô ngoan ngoãn đến phòng bếp lấy một cái nĩa nhỏ rồi cẩn thận múc một miếng bánh lên đưa cho Tống Cẩn: “Hoàng Thượng, Người ăn thử đi, ngon lắm đó.”

Tống Cẩn lười biếng tựa vào sô pha, vờ như không nhìn thấy sự “hầu hạ” của Triệu Tiêu.

Triệu Tiêu ngẩng đầu nhìn Tống Cẩn, sau đó cô cầm lấy đĩa bánh ngọt và ngồi trước mặt Tống Cẩn, quyết định sẽ trực tiếp đút cho anh ăn.

“Hoàng Thượng, há miệng ra nào.” Triệu Tiêu nhỏ giọng nói rồi đưa miếng bánh ngọt nhỏ tới trước mặt Tống Cẩn.

Trước khi Triệu Tiêu vào cung, người ma ma được phái tới để dạy dỗ cô thường hay nói nhất là câu: Trong cung này chỉ có một vị chủ nhân, đó chính là Vạn Tuế Gia, thân là một cung tần, bổn phận của Nương Nương đó là phải dùng tất cả các biện pháp tốt nhất để hầu hạ Hoàng Thượng cho tốt.

Tuy rằng ma ma nói rất đúng, nhưng cái quan trọng lại không hề nói tới, đó chính là làm sao mới có thể hầu hạ Hoàng Thượng cho tốt đây, họ còn chưa từng phục vụ cho Hoàng đế, cho nên những điều mà họ dạy chỉ có trên lý luận chứ không có kinh nghiệm thực tiễn, toàn là do tự họ suy đoán mà không hề có chút kinh nghiệm nào, nói thẳng ra là toàn do họ tự suy diễn lấy, ở Đại Kỳ, Triệu Tiêu Nhi vẫn phải tự mò mẫm để tìm hướng đi cho chính mình, nhưng ngược lại ở nơi này cô lại tìm thấy cuốn bíp kíp bảo bối: 36 kế để đối phó với đàn ông.

Trong cuốn “36 Kế để đối phó với đàn ông” có nói rằng: Đánh rắn thì phải đánh cho gập đầu, để đối phó với đàn ông thì nhất định phải đánh đúng vào điểm G của bọn họ.

Đối với sự nhiệt tình của Triệu Tiêu, Tống Cẩn hơi mất tự nhiên một chút nhưng anh vẫn há miệng ra, kết quả là bởi vì cô không kịp rút tay về cho nên toàn bộ kem trên bánh đều dính hết lên mặt anh.

Triệu Tiêu rất sợ hãi, thừa dịp Tống Cẩn còn chưa tức giận, cô liền vội vàng vươn bàn tay nhỏ ra lau chùi cho anh.

Kết quả là khi bàn tay nhỏ của cô vừa mới chạm vào khóe miệng của Tống Cẩn thì đã bị anh dùng tay xua đi.

“Hoàng Thượng...” Triệu Tiêu nhìn vết kem dính trên miệng Tống Cẩn, “Để nô tỳ lau cho người nhé.”

Hai tròng mắt đen láy của Tống Cẩn bùng lên một ngọn lửa nhưng rất nhanh đã biến mất, anh liếc mắt nhìn Triệu Tiêu một cái rồi mở miệng hỏi: “Lau rồi

thì xong chuyện sao?”

Triệu Tiêu nhìn Tống Cẩn: “Không phải nô tỳ có ý đâu...” Không muốn thế thì Người muốn thế nào đây hả? Triệu Tiêu đang thầm gào thét trong lòng.

“Liếm sạch.” Tống Cẩn khẽ cong môi và bình thần ném ra hai chữ.

Ở Đại Kỳ, trong số những vị vua trong triều đại thì danh tiếng của anh cũng khá tốt, vừa trầm ổn vừa cao quý, một vị vua trẻ tuổi anh minh biết chăm lo cho dân cho nước, mặc dù nghiêm nghị nhưng cũng là một vị chủ nhân tốt.

Triệu Tiêu nhìn Tống Cẩn, cô thật khó mà tưởng tượng được là anh lại nói ra những lời này, điều đáng giận ở đây chính là vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, không hề giống như đang nói đùa.

Triệu Tiêu liền liếm môi theo bản năng, thật lâu sau cô mới đi đến bên cạnh Tống Cẩn rồi vươn đầu lưỡi ra liếm chỗ khóe môi anh, liếm sạch chỗ dính kem, liếm tới liếm lui, rốt cuộc đã hoàn thành được cái nhiệm vụ khó khăn này.

Bị đầu lưỡi ẩm áp của cô đào qua đào lại, cuối cùng Tống Cẩn đã hiểu ra cái gì gọi là tự tạo nghiệt thì không thể sống nổi.

“Hoàng Thượng, nô tỳ liếm xong rồi.” Triệu Tiêu mở miệng, sau đó cô nhìn thấy trên khóe môi của Tống Cẩn còn lưu lại một chút vệt nước bọt của cô thì liền nhanh tay rút hai tờ khăn giấy để trên bàn ra lau lại thật cẩn thận cho anh.

Rốt cuộc, Tống Cẩn nắm chặt lấy tay cô không một tiếng động: “Cứ để như vậy đi.”

Triệu Tiêu thầm thở ra một hơi, bèn nhân cơ hội mở miệng: “Hoàng Thượng, 600 đồng kia...”

Tống Cẩn DiễndànLêeQuýĐôn lắc lắc đầu, sửa lại cho đúng: “Là 650 đồng.”

Triệu Tiêu lại kéo tay Tống Cẩn: “Nô tỳ thật sự không có nhiều tiền như vậy đâu, trước kia lúc còn ở Đại Kỳ, mỗi tháng đều được lãnh lương nhưng đến đây rồi thì lại khác, mặc dù ba Triệu và mẹ Triệu có cho tiền sinh hoạt phí hằng tháng, nhưng mà nó là tiền cơm của nô tỳ...”

Tống Cẩn hai tay ôm ngực, bình thần nói: “Nói nhiều như vậy để làm gì, chẳng lẽ muốn trăm phát lương hằng tháng cho em hay sao?”

Triệu Tiêu vội vàng lắc đầu: “Nô tỳ không dám.”

Tống Cẩn hừ một tiếng, tiếp tục mở miệng: “Nhìn em thế này thì trăm cũng không nổi làm khó em, tiền này xem như em nợ trăm, buổi tối về em phải viết giấy nợ cho trăm, khi nào em gom đủ tiền rồi thì trăm sẽ lấy.”

Triệu Tiêu quay sang nhìn bầu trời tối sẫm ở bên ngoài, cái bánh ngọt này, cô bị lỗ nặng rồi.

Triệu Tiêu nợ Tống Cẩn 650 đồng, buổi tối lúc ghi giấy nợ, Tống Cẩn còn không quên nhắc nhở cô: “Trăm đã trừ ra số lẻ cho em rồi đấy nhé.”

Đút giấy nợ vào túi quần, Triệu Tiêu mang theo sự kiên cường khó có được, cô cầm lấy đồng xu trong túi quần ra đặt trước mặt Tống Cẩn: “651 thì chính là 651, dù sao Hoàng Thượng cũng đâu cần số tiền lẻ này của nô tỳ đâu nhì.” Nói xong, còn chưa đợi Tống Cẩn mở miệng thì cô đã đoạt lấy nó lại: “Hoàng Thượng, xin hãy ngủ sớm nhé, nô tỳ xin phép được cáo lui.”

Một tuần sau đó, vì chuẩn bị cho kỳ thi quan trọng cuối kỳ mà thái độ học tập của Triệu Tiêu từ bình thường đã chuyển sang rất tập trung, mới đầu Cố Nhất Minh còn cười cô vài câu nhưng khi nhìn thấy Triệu Tiêu tập trung giải đề thi thật lâu thì mới quyết tâm đoạt lấy vở bài tập của cô: “Lại đây nào, tôi sẽ chỉ bài cho cậu.”

Kết quả là mỗi lần “chỉ bài” như vậy, cô đều phải chú ý vào Cố Nhất Minh hơn nửa giờ đồng hồ.

Mấy ngày nay, Cố Nhất Minh đều liên tục chỉ bài cho cô, Triệu Tiêu liền phát hiện ra là so với Hoàng Thượng lúc giảng bài thì Cố Nhất Minh sẽ có kiên nhẫn hơn nhiều. Mỗi lần như vậy, thường thì Tống Cẩn sẽ chỉ giảng cho cô vài câu, cho nên anh giảng vô cùng nhanh, giải một lúc nhiều đề xong thì sẽ trả lại tập cho cô và nói: “Triệu Tiêu à, em cần phải học cách tự lập thôi.”

Còn Cố Nhất Minh thì giảng bài vô cùng chu đáo, giải xong một đề thì sẽ đọc cho cô cách làm từng bài trong đó để cho cô chép ra tập, ví dụ như có một lần cô hỏi Cố Nhất Minh một bài tập mà cô đã quên cách làm, sau đó Cố Nhất Minh sẽ chỉ cho cô biết và còn nói cho cô tất cả các công thức liên quan tới công thức đó, sau đó cậu sẽ hỏi cô một câu: “Đã hiểu chưa?” Nếu như thấy cô không gật đầu ngay thì chưa tới nửa giây, cậu lại lấy một tờ giấy nháp ra rồi tận tình nói: “Như vậy đi, tôi sẽ viết ra một lần nữa cho cậu xem nhé.”

Mỗi lần Cố Nhất Minh giải xong một đề, Triệu Tiêu sẽ mua cho cậu một chai nước ngọt có ga, cứ như vậy, tiền đồ uống mỗi ngày của Cố Nhất Minh đều là do Triệu Tiêu trả. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Cố Nhất Minh quả thật rất vui vẻ, lần nào cậu cũng trả tiền lại Triệu Tiêu: “Tôi không thiếu tiền đâu.”

Triệu Tiêu: “Cậu cất tiền đi, cậu đáng được hưởng như vậy mà.”

Cô nói đến mức này, Cố Nhất Minh cũng không cãi lại nữa, nhưng thỉnh thoảng cậu sẽ đem đồ ăn vặt tới cho cô. Tuy Cố Nhất Minh không phải là

người hay khoe khoang, nhưng cậu vẫn muốn nói cho Triệu Tiêu biết điểm tốt của mình: “Đây là hoa quả sấy cao cấp đấy, người bình thường sẽ không có mà ăn đâu.”

Triệu Tiêu im lặng xé vỏ bao ra, đã ba năm rồi cô không được ăn hoa quả sấy, ở Đại Kỳ, cho dù không phải là người được sủng ái nhưng tất cả các chi phí ăn ở đều được đặc cách không phải chi trả.

Trải qua quá trình ôn tập khắc nghiệt, rốt cuộc kỳ thi cuối kỳ đã tới, trước khi thi, Triệu Tiêu đã đặc biệt đi cúng bái thần linh, không biết là thần có hiển linh phù hộ không nhưng cô cảm thấy lần cố gắng này đã có kết quả, khi cuộc thi kết thúc, Tổng Cận hỏi cô thi như thế nào, Triệu Tiêu đã nói vô cùng chắc chắn: “Cụ thể thế nào thì em không dám cam đoan, nhưng nếu như thoát khỏi top mười mấy người ở cuối thì không thành vấn đề.”

Về mặt của Tổng Cận liền để lộ ý cười: “Đừng vội kiêu ngạo như thế, phải cố gắng nhiều hơn nữa.”

Cố Nhất Minh cũng hỏi cảm xúc sau khi thi xong của cô là như thế nào, Triệu Tiêu vẫn trả lời y như vậy, Cố Nhất Minh tùy tiện đặt tay lên vai cô và xoay người cô qua: “Không cần phải cảm ơn tôi đâu, tôi chỉ là thường hay giúp đỡ người nghèo khổ thôi mà.”

Đúng lúc này, Tổng Cận đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng học của cô, Triệu Tiêu chỉ cảm thấy tim mình đang co rút lại, giống như bị Tổng Cận bắt gian tại trận vậy, cô gạt tay Cố Nhất Minh ra rồi trợn mắt lên: “Cố Nhất Minh, cậu dám!”

Quả nhiên là Tổng Cận đã tức giận rồi, kỳ nghỉ đông đã trôi qua ba ngày, cũng tức là đã ba ngày anh và cô không gặp mặt nói chuyện, điều này khiến cho mẹ Triệu cảm thấy rất kỳ lạ, buổi tối khi ăn cơm, bà liền hỏi Triệu Tiêu: “Rốt cuộc con và Tổng Cận bị làm sao vậy?”

Triệu Tiêu lắc đầu: “Anh ấy bị nợ tiền nên tâm tình không được tốt lắm.”

Mẹ Triệu nửa tin nửa ngờ nhìn cô một cái, sau đó hỏi thúc Triệu Tiêu: “Mau ra ngoài đem quần áo đã phơi khô vào nhà đi.”

Mặt trời đang lặn dần về phía Tây, từng mảng ánh sáng lớn bao phủ khắp chân trời, gió thổi lên thành từng đợt, biến hóa thành nhiều hình dạng khác nhau, Triệu Tiêu đang thu gom quần áo thì thấy Tổng Cận đang nằm đọc sách trên ghế ở ban công của nhà họ Tổng với vẻ mặt bình thản.

Triệu Tiêu liền chào hỏi Tổng Cận, anh ngước mắt lên nhưng không thèm để ý tới cô, sau đó đứng dậy đi vào trong nhà.

Đúng lúc này, đột nhiên có một cơn gió thổi qua làm chiếc quần lót tứ giác màu trắng phơi trên giá nhà Tổng Cận rơi xuống đất.

Triệu Tiêu DiễndàanLêeQuýĐôn nhìn nó vài lần rồi đứng trên ban công nhà mình gọi Tổng Cận ba tiếng, Tổng Cận từ bên trong đi ra, nhú mồm hỏi: “Lại làm sao nữa đây?”

Triệu Tiêu đỏ mặt, cô bèn chỉ tay vào chiếc quần lót trắng nằm trên mặt đất và nhỏ giọng mở miệng: “Hoàng Thượng, long khố của Người rớt kia.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 22

Editor: Preiya

Ánh tà dương như ngọn lửa bùng cháy dữ dội, những đám mây cũng cuộn cuộn như từng đám khói lớn, đáng tiếc cảnh buổi chiều thật đẹp nhưng lại kết thúc sớm.

Triệu Tiêu nhìn quần lót trắng nằm ở chỗ sân phơi nhà đối diện, đột nhiên cô có chút đau lòng thay cho Tổng Cận, nếu như giờ đang ở Đại Kỳ thì anh vẫn là vị đế vương cao cao tại thượng như cũ, Tổng Cận ở đối diện đã tự mình nhặt quần lót lên, sau đó phơi lại trên giá, nhưng như vậy vẫn không ổn, gió lại thổi qua làm nó rơi xuống nữa rồi.

Đáng tiếc là Tổng Cận không hề biết ơn vì cô đã nhắc nhở mình, cả khuôn mặt anh đang đỏ bừng như màu mặt trời, nhưng trong đôi mắt lại âm trầm, quát lớn một câu với cô: “Thật đúng là không biết xấu hổ mà!”

Triệu Tiêu mở to hai mắt nhìn Tổng Cận, trong đầu bị câu “Không biết xấu hổ” này của anh đâm phải, sau đó cô xoay người lại, im lặng không nói gì và mang quần áo khô vào nhà.

Sau khi ăn cơm tối xong, Triệu Tiêu bận rộn giúp mẹ Triệu dọn dẹp bát đĩa trên bàn cơm, lúc cô đang chồng mọi thứ lên nhau thì mẹ Triệu nhìn cô đầy nghi ngờ: “Sao tối nay không đi tìm Tổng Cận cùng làm bài tập nữa vậy?”

Triệu Tiêu thì thầm một câu: “Vì sao mỗi lần đều là con phải đi tìm anh ấy chứ...”

Mẹ Triệu liền cười ha ha hai tiếng: “Thật hiếm khi khuê nữ nhà chúng ta cứng rắn một lần nhì.”

Triệu Tiêu đem bát đĩa để trong bồn rửa bát, trong lòng cô vẫn có chút bất an, giống như mình đã làm sai chuyện gì vậy.

“36 Kế để đối phó với đàn ông”, Chương 5 có viết rằng: Mỗi cô gái đều phải học cách tự lập và có chính kiến riêng cho mình, không được để mình trở thành một khối bùn nhão trong tay đàn ông, bởi vì như thế là bạn đang để mặc cho anh ta nhào nặn và biến mình thành hình mẫu bạn gái lý tưởng của anh ta, bạn cũng hiểu rất rõ đây không phải là con người thật của chính bạn. Bạn cho là bạn sẽ trở thành một viên ngọc quý trong tay anh ta ư? Không, bạn chỉ là một khối bùn để mặc cho anh ta tùy ý nhào nặn mà thôi.

Triệu Tiêu đặc biệt gạch dưới đoạn này bằng bút đỏ, sau đó viết thêm 4 chữ to vào bên cạnh: Nói rất có lý.

Buổi tối, Triệu Tiêu nằm trên giường và tiếp tục đọc hết quyển sách này, so với chính mình trước kia được dạy những “Quy tắc của nữ nhân” và “Nội Huấn” thì cô vô cùng hâm mộ phụ nữ ở nơi này, ở đây cũng có tam tòng tứ đức, nhưng lại là “Lấy vợ thì phải theo vợ, phải nghe theo mệnh lệnh của vợ, cho dù là điều mù quáng cũng phải làm theo”, Triệu Tiêu lấy sách che mặt lại, đúng là quá bất công rồi.

Trước kia mỗi lần Tống Cẩn nổi giận thì cô đều vội vàng xuống nước năn nỉ anh, bởi vì anh là Hoàng Thượng, bản chất đã vốn cao cao tại thượng rồi, cho dù anh có đứng trên cao mà vĩnh viễn sai khiến cô đi nữa thì điều đó cũng là việc nên làm.

Chỉ là bây giờ Triệu Tiêu không muốn xuống nước nữa, cô muốn thử kiên cường mấy ngày xem sao.

Nhưng cũng chỉ được mấy ngày mà thôi, tính ra còn chưa hết năm đầu ngón tay, lúc Triệu Tiêu đang mua hàng ở tiệm tạp hóa thì gặp Tống Cẩn, cô liền cúi đầu gọi một tiếng: “Hoàng Thượng...”

Tống Cẩn xuống dưới lầu mua nước tương thì gặp cô nhưng anh vờ như không thấy và đi lướt qua rất nhanh, đi được vài bước thì chợt dừng lại: “Mấy ngày nay không có ai giám sát em làm bài tập của kỳ nghỉ đông, chắc là đang rất vui vẻ phải không?”

Triệu Tiêu rung mình một cái, đúng lúc này, anh lại nói: “Nhớ cho kỹ, buổi tối phải tới nhà anh, anh muốn kiểm tra bài tập của em.”

Triệu Tiêu liền “Hả...” một tiếng.

Tống Cẩn quay đầu lại: “Không muốn à?”

Triệu Tiêu vội vàng lắc đầu.

Tống Cẩn không nói thêm gì nữa, chỉ là trước khi đi anh còn quay lại lạnh lùng liếc cô một cái, sau đó cầm chai nước tương xoay người rồi đi.

Triệu Tiêu thở dài một tiếng rồi đi vào tiệm tạp hóa, cầm lấy một chai nước tương và đi tới quầy tính tiền: “Bao nhiêu tiền ạ?” Giờ phút này, trong lòng cô đột nhiên dâng lên một niềm sung sướng, cảm ơn ông trời đã cho cô cơ hội được một đối xử công bằng một lần, ít nhất là giống nhau ở điểm đi mua nước tương, Tống Cẩn cũng bị người lớn trong nhà bắt đi mua rồi.

Buổi tối, Triệu Tiêu ôm đồng bài tập của kỳ nghỉ đông đến nhà Tống Cẩn, ba Tống và mẹ Tống đều đang ở nhà, khi cô và Tống Cẩn đang vui đùa làm bài tập thì mẹ Tống đã bùng một tô to hạt hạnh nhân đi đến và dịu dàng nói: “Các con dừng lại nghỉ ngơi một chút đi nào, hạt hạnh nhân này ăn bổ não lắm đây.”

Mẹ Tống đi rồi, Tống Cẩn lập tức chia chia cầm vào tô hạnh nhân trên bàn: “Ăn nhiều một chút đi.”

Triệu Tiêu cầm lấy hạt hạnh nhân rồi bóc vỏ ra, sao cô lại cảm thấy hình như là Tống Cẩn đang mắng mình thì phải, trong lòng lại càng phiền muộn hơn, cảm xúc phản nghịch tích tụ trong lòng nhiều ngày nay đã bùng phát, cô đứng phắt dậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tống Cẩn, cô nhìn anh, kích động nói: “Nếu như Người có ý kiến gì với nô tỳ thì cứ nói thẳng với nô tỳ đây này.”

Tống Cẩn híp mắt lại, giọng nói cũng lạnh đi mấy phần: “Ngồi xuống!”

Triệu Tiêu vẫn đứng im bất động.

Tống Cẩn lặp lại từ “Ngồi xuống” một lần nữa, Triệu Tiêu vẫn vờ như không nghe thấy, rồi cuộc giọng điệu của Tống Cẩn đã dịu lại đôi chút: “Ý của trẫm chính là bảo em ăn nhiều hơn một chút thôi mà.”

Triệu Tiêu xoay mặt đi, sau đó cô thu dọn sách vở trên bàn một cách thần tốc rồi ra khỏi phòng của Tống Cẩn, đầu cũng không hề quay lại.

Trở lại nhà mình, Triệu Tiêu mới biết rằng vài ngày nay cô càng trở nên bạo dạn hơn trước, sau đó lúc đi toilet mới phát hiện ra là mình đã tới tháng, ở nơi này có một câu nói, chính là: Mỗi khi phụ nữ tới tháng thì tâm trạng sẽ không được tốt trong vài ngày.

Mỗi lần tới kỳ kinh nguyệt là Triệu Tiêu sẽ đau bụng dữ dội, sau khi đã uống một ly nước đường đỏ và nằm nghỉ ngơi trên giường nhưng cả người cô vẫn đau đến toát mồ hôi lạnh, cô vô cùng nhớ tới phương thuốc lưu thông máu mà vị đại y ở Đại Kỳ đã kê cho mình để điều hòa khí huyết, từ ba chén nước nấu còn một chén, hiệu quả vô cùng tốt, chỉ là hiện giờ không có Lục Quán ở bên cạnh, cô không thể nhớ được các thành phần có trong đó.

Triệu Tiêu tiếp tục ôm bụng rên hừ hừ, trải qua một khoảng thời gian rên rỉ, sau đó cô chìm vào trong giấc ngủ mơ màng, lúc tỉnh lại, đối diện với cô là đôi mắt đen láy của Tống Cẩn, cô thấy Tống Cẩn đang nằm trên giường mình, mà mình lại dựa sát vào trong lòng anh.

Triệu Tiêu ngước mắt lên, áo sơ mi của anh đầy nếp nhăn, anh tới đây từ bao giờ vậy?

Tổng Cần xem như không có việc gì, anh đưa tay ra sờ trán của cô: “Lại phát bệnh cũ nữa rồi à?”

Câu “bệnh cũ” này của Tổng Cần khiến cho Triệu Tiêu xúc động muốn khóc, thật ra lúc vừa mới tiến cung, Tổng Cần đối xử với cô cũng không tệ lắm, cho dù không triệu cô thị tẩm nhưng anh vẫn thường đến thăm và nói chuyện phiếm với cô, về sau mỗi lần cô tới kỳ kinh nguyệt là sẽ bị đau đớn khó chịu, lúc cô quỳ xuống hành lễ với anh, Tổng Cần sẽ lập tức đỡ cô dậy: “Mau lên giường nằm đi, không thì sẽ bị cảm lạnh mất đấy.” Giọng điệu lúc đó của anh rất gấp gáp, cứ như là cô đang ở cử không bằng.

Những người phụ nữ ở trong cung đã lâu thường thì sẽ phát triển theo hai hướng, một là ngày càng trở nên độc ác, còn loại kia chính là ngày càng trở nên mờ nhạt, Triệu Tiêu ôm eo Tổng Cần, trong lòng dâng lên cảm xúc xúc động, liền vùi mặt vào trong lòng anh: “Hoàng Thượng, thật xin lỗi...”

Tổng Cần vuốt tóc của cô: “Xin lỗi vì cái gì?”

Triệu Tiêu: “Lúc ở nhà anh đã chọn cho anh tức giận.”

Tổng Cần cười ra tiếng, sau đó anh vươn tay ra gạt đi lớp tóc dính bết vào trán vì ướt đầm mồ hôi của cô: “Còn đau không?”

Triệu Tiêu gật đầu: “Còn đau lắm.”

Tổng Cần một tay ôm cô, một tay khác đang đặt trên trán đột nhiên duỗi vào trong chân, chui vào trong áo ngủ rồi thẳng tiến vào trong áo lót giữ ấm, sau cùng dừng lại trên bụng của cô, mà sát trên đó một hồi, sau đó chậm rãi vuốt ve.

Bàn tay của Tổng Cần vừa rộng lại vừa ấm áp, Triệu Tiêu vừa mới bị câu nói của Tổng Cần làm cho xúc động, nước mắt còn chưa kịp khô lại tiếp tục rơi xuống, nhìn anh bằng hai mắt ướt đầm, thì thầm: “Hoàng Thượng, Người đối với nô tỳ tốt quá.”

Tổng Cần tiếp tục xoa nhẹ rồi trầm thấp thở dài: “Mới vừa rồi là ai còn lớn lối hả?”

Triệu Tiêu tự biết mình đuối lý, nhỏ giọng nói: “Ngự y nói, khí huyết không thông sẽ dẫn đến tình trạng nóng trong người.” Nói đến đây, cô chợt dừng lại và nhớ đến ba Triệu và mẹ Triệu, hỏi: “Ba mẹ em đâu? Anh vào đây bằng cách nào vậy?”

“Hai người họ ở nhà họ Tổng, bốn người cùng ngồi chơi mạt chược rồi.” Tổng Cần bình thản trả lời.

Triệu Tiêu khẽ nhúc nhích trong lòng Tổng Cần, cô ngửa đầu nhìn anh và nở nụ cười, bộ dáng hiện giờ của cô chính là một cô bé ngọt ngào.

Đúng lúc này, “Bốp” một tiếng, có một quyển sách rớt ra từ trong cái gối rơi xuống đất, Triệu Tiêu nghiêng đầu qua, chính là quyển “36 Kế để đối phó với đàn ông” mà cô đang cất giấu đây mà, cô lập tức xoay người thoát khỏi Tổng Cần để lấy lại nó nhưng đáng tiếc còn chưa kịp nhặt thì quyển sách đã bị cánh tay dài của Tổng Cần chụp lấy và nắm gọn trong bàn tay anh.

Triệu Tiêu vươn người qua để đoạt quyển sách lại, một giây trước đó vẻ mặt của Tổng Cần vẫn còn đang vô cùng dịu dàng đến bất ngờ, nhưng giờ đã thay đổi thái độ ngay lập tức, anh nhìn tên sách: “Triệu Tiêu, rốt cuộc là trẫm biết em đang có âm mưu gì rồi nhé, 36 Kế để đối phó với đàn ông ư?” Nói xong, anh liền liếc cô một cái, trong giọng nói tràn ngập sự lạnh lùng: “Triệu Tiêu, em có thể dành nhiều sự chú tâm hơn nữa cho việc học được không hả?”

Gần vua như gần cọp, Triệu Tiêu liền nín chặt lấy áo của Tổng Cần, mỗi lần đều luôn luôn như thế, mặc kệ là ở Đại Kỳ hay là ở nơi này đi nữa thì anh vẫn nóng lạnh bất thường, mà cơ bản là cô không đoán nổi suy nghĩ của anh, đôi mắt của Triệu Tiêu đắm lệ nhìn về mặt đen thui của anh: “Hoàng Thượng, sách này không phải của nô tỳ đâu, là của Mộ Thanh đem tới gửi nhờ thôi...”

Cuối tuần thứ hai của kỳ nghỉ đông, phiếu điểm đã được gửi về nhà họ Triệu, Triệu Tiêu cầm phiếu điểm đi tới thư phòng của ba Triệu: “Ba, rốt cuộc con đã thoát khỏi top mười mấy người cuối rồi.”

Ba Triệu cầm phiếu điểm của Triệu Tiêu lên xem, hết sức hài lòng gật đầu: “Có tiến bộ rất lớn, giờ đã thi toán được 42 điểm rồi này.”

Triệu Tiêu đứng trước bàn làm việc của ba Triệu: “Con đã rất khổ cực và cố gắng hết sức rồi.”

“Rất tốt, Tiêu Tiêu à, con phải tiếp tục cố gắng hơn nữa đấy nhé.” Ba Triệu kéo ngăn kéo bàn và lấy ra một chiếc hộp đã sớm chuẩn bị từ trước đó, “Thật ra ba đã sớm chuẩn bị phần thưởng cho con rồi đây.”

Triệu Tiêu nghĩ đến chiếc điện thoại di động mà ba Triệu đã đồng ý với cô rồi liếc nhìn cái hộp nhỏ trên bàn: “Cảm ơn ba.”

Ba Triệu đưa chiếc hộp cho Triệu Tiêu: “Mau mở ra xem đi, xem có thích không nào?”

Triệu Tiêu DiễndàanLêeQuýyĐoàn nhanh tay mở chiếc hộp ra, chỉ là khi nhìn thấy phần thưởng bên trong, cảm xúc của cô liền bị đông cứng lại: “Ba à...”

“Vì muốn giám sát tình trạng ngủ sớm và dậy sớm của con, ngoài ra còn để đảm bảo cho việc học tập và nghỉ ngơi, ba đã đặc biệt mua chiếc đồng hồ báo thức này cho con đây, thích không?”

Triệu Tiêu nhìn chiếc đồng hồ báo thức có hình dạng công chúa bạch tuyết kia, thật lâu sau mới cất giọng: “Thích ạ...”

Đúng lúc này, cửa thư phòng bị đẩy ra, mẹ Triệu đi vào và đưa cho Triệu Tiêu một chiếc điện thoại di động màu trắng rồi trách cứ ba Triệu: “Đừng đùa với con bé nữa, thần kinh của nó vốn đã yếu rồi.”

Điện thoại di động màu trắng trong tay bỗng trở nên nặng trĩu, Triệu Tiêu nắm chặt lấy nó: “Cảm ơn ba, cảm ơn mẹ.”

“Triệu Tiêu à, mẹ là người luôn giữ lời hứa, nếu như thành tích của kỳ thi sau bị tụt hạng thì điện thoại sẽ bị tịch thu.” Mẹ Triệu chọt tay vào trán cô, “Đã biết chưa?”

Triệu Tiêu liền gật đầu như gà mổ thóc.

Buổi tối, Triệu Tiêu ôm “bảo vật” đi qua phòng của Tổng Cảnh: “Hoàng Thượng, Người giúp em cài trò chơi ném chim nhỏ kia đi.”

Tổng Cảnh sửa lại: “Không phải chim nhỏ, mà là đánh ếch.”

Có đôi lúc Triệu Tiêu vô cùng muốn phản kháng lại Tổng Cảnh, nhưng mà cô còn sùng bái anh gấp nhiều lần hơn nữa, sao anh lại biết nhiều thứ tới vậy nhỉ?

Về sau, có một lần cô chơi trò chơi này trước mặt của Cố Nhất Minh, cậu ta liền chụm đầu lại chỉ điểm cho cô: “Nếu nhắm ở góc độ này thì cậu sẽ không phá được thành lũy của mấy con heo này đâu.”

Thì ra đây là heo, không phải là con ếch.

Ngày hôm sau, Tổng Cảnh đã đến đón Triệu Tiêu từ buổi sáng tinh mơ, sau đó xách cô ra cửa, Triệu Tiêu ngồi trên xe bus vừa ngáp vừa hỏi Tổng Cảnh: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Tổng Cảnh bình thản nói: “Tiệm thuốc đông y.”

Lúc chờ lấy thuốc ở tiệm thuốc đông y, Triệu Tiêu nhìn chăm chăm vào thang thuốc trên tay Tổng Cảnh, mặc dù cô không nhớ lượng thuốc và các thành phần bên trong thang thuốc, nhưng dù sao cũng đã uống nó hơn một năm nên cũng có chút ấn tượng.

Triệu Tiêu im lặng thật lâu rồi ngược mắt hỏi Tổng Cảnh: “Hoàng Thượng, làm sao Người biết ngự y đã kê thuốc gì cho nô tỳ vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 23

Editor: Preiya

“Hoàng Thượng, làm sao Người biết ngự y đã kê thuốc gì cho nô tỳ vậy?”

Triệu Tiêu vừa nói ra những lời này, trong đầu liền ảo não và cảm thấy hối hận. Hậu cung có tam cung lục viện, không phải chỉ một mình cô mới có kinh nguyệt, nói không chừng Cố Ấu Dung cũng đau giống cô thì sao, nghĩ như vậy, Triệu Tiêu cảm thấy vô cùng căng thẳng, trong lòng vừa xấu hổ vừa hận mình tại sao lại hỏi như vậy, còn tự nhiên hỏi hộp nữa chứ. Cô lại nhớ đến câu “Không biết xấu hổ” mà Tổng Cảnh đã mắng mình, vậy mà cô lại nghĩ là Hoàng Thượng vì mình nên mới biết bài thuốc này, đúng là không biết xấu hổ thật mà.

Tổng Cảnh khẽ mỉm cười, sau đó anh xem như không có gì và rút thang thuốc vào túi quần, trả lời một cách qua loa: “Cũng không có gì, có một thời gian tự nhiên trầm cảm thấy hứng thú với y học thôi mà.”

Triệu Tiêu ngửa đầu nhìn Tổng Cảnh, sự xấu hổ đã tan biến, giờ chỉ còn lại sự kính trọng vô bờ bến của cô dành cho Hoàng Thượng. Người đàn ông này, vừa biết phân tích nguy cơ kinh tế xã hội của nơi đây, còn biết cưỡi ngựa trượt băng, ngay cả trò chơi ném chim nhỏ cũng chơi giỏi hơn cả cô nữa, thậm chí, anh còn “nghiên cứu” cả bệnh của phụ nữ, mà điều này chỉ là do anh hứng thú thôi đấy, chưa hết, anh còn thể viết ra thang thuốc, đơn thuốc này còn giống hệt thang thuốc của ngự y nữa chứ.

Triệu Tiêu càng nghĩ lại càng kích động, đây chính là một vị Hoàng đế vô cùng hoàng hảo phải không? Cô liền kéo tay Tổng Cảnh, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy rất tự hào khi được làm phi tần của anh.

“Hoàng Thượng thật lợi hại.”

Tổng Cảnh hơi mất tự nhiên mở miệng: “Phương thuốc này của trẫm còn cần được ngự y ở nơi này kiểm chứng lại, ở trước mặt của ngự y, em phải gọi trẫm là anh trai đấy.”

Triệu Tiêu gật đầu, sau đó gọi một tiếng: “Anh trai.”

Hoàng Thương nhanh chóng xoay mặt qua, háng giọng nói: “Đi thôi.”

Anh trai dẫn em gái tới khám bệnh. . . .Đau bụng kinh, vị thầy thuốc đông y già nâng kính lão lên, nhìn đôi anh em trước mặt, hỏi đại một câu: “Ba mẹ của các cháu đâu?”

Triệu Tiêu ngẩng đầu lên, cô thấy Tổng Cận không trả lời nên vội vàng nói: “Họ phải đi làm rồi.” Nếu như hỏi cô có điểm gì mạnh hơn Hoàng đế thì chỉ có tài năng nói dối này là mạnh nhất, chỉ là về sau này, Triệu Tiêu lại phát hiện ra thêm một điều nữa, đó là Tổng Cận còn mạnh hơn cô nhiều, anh chính là một tên đại lừa đảo đang sống sờ sờ đây.

Vị thầy thuốc đông y nhìn thang thuốc, ông nói: “Bạch Thương, Hà Thủ Ô, Đảng Sâm, Bạch Truật, Phục Linh. . .phối cùng với Xuyên Khung và Bồ Hoàng sẽ có tác dụng xoa đi hàn khí rất tốt.” Rồi ông lại nhìn hai người: “Thang thuốc này của các cháu ở đâu ra thế?”

Tổng Cận bình thản nói: “Là do người lớn tuổi trong nhà truyền lại thôi ạ.”

Ra khỏi tiệm thuốc đông y, Tổng Cận quay đầu lại nói với Triệu Tiêu: “Tiêu Nhi à, chúng ta không thể mang những thứ thuốc này về lại nhà họ Tổng hay nhà họ Triệu được, cũng may là tiệm thuốc này đã gói nó lại thành một túi lớn rồi, sau khi khai giảng em hãy mang nó về ký túc xá, mỗi ngày phải nấu uống đều đặn đây.”

Triệu Tiêu chớp mắt: “Vì sao lại không thể nói cho mẹ biết vậy?”

Tổng Cận đặt tay lên vai cô: “Tiêu Nhi, chúng ta đã làm phiền bọn họ rất nhiều rồi.”

Triệu Tiêu liền “Dạ...” một tiếng, sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Tổng Cận lại kéo tay cô: “Buổi trưa nay muốn ăn cái gì nào?”

Triệu Tiêu: “Chúng ta không về nhà sao?”

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Tổng Cận vừa nắm tay Triệu Tiêu vừa đi đến trạm xe bus: “Trầm đã nói với bọn họ là trưa nay chúng ta sẽ không về nhà ăn cơm rồi.”

Tổng Cận dẫn Triệu Tiêu đến một tiệm ăn nhìn có vẻ đắt tiền, bởi vì lúc trước cô đã từng có một vết xe đổ nên đã hỏi kỹ Tổng Cận: “Lần này người nào mời khách đây?”

Tổng Cận nghiêng mặt sang lườm cô một cái, sau đó kéo tay cô đi vào phía trong.

Triệu Tiêu vô cùng kinh ngạc, tại sao những người đến đây đều đi thành từng cặp nam nữ vậy, mãi cho đến khi ngồi xuống, cô nhìn thấy trên thực đơn đặt trên bàn ăn có viết một từ tiếng Anh là từ Love.

Có đôi khi Triệu Tiêu sẽ vô cùng hiểu học, ví dụ như bây giờ, cô đang cuộn đầu lưỡi để phát âm từ được viết trên thực đơn: “Love rest...”

Kết quả là Tổng Cận ngồi đối diện nhìn thấy cô như thế thì lắc đầu cười, anh bèn sửa lại phát âm của cô cho đúng: “Là Love Restaurant...” Chữ “Restaurant” này được Tổng Cận nhấn mạnh, đọc xong anh nhìn cô: “Em đọc lại đi.”

Triệu Tiêu có chút buồn bực, nhưng vẫn há miệng ra đọc: “Rest-aurant.”

“Không phải như vậy, phải nhấn trọng âm vào âm đầu mới đúng.”

Triệu Tiêu đành phải há miệng ra và đọc tiếp: “R-estaunrant.”

“Xin hỏi hai vị muốn dùng gì ạ?” Một người phục vụ đang đứng bên cạnh từ nãy giờ cố gắng nén cười, sau đó hỏi bằng giọng điệu rất thân thiết, đối với cặp đôi học sinh trung học này, cậu nghĩ thầm rằng: “Nếu như có tinh thần học tập cao như vậy thì sẽ không bị chuyện yêu sớm làm ảnh hưởng tới chuyện học tập đâu nhỉ.”

Triệu Tiêu u oán nhìn Tổng Cận, lại bị mất mặt nữa rồi.

Tổng Cận lqđ tỏ vẻ như không có chuyện gì, anh mở thực đơn ra xem, sau đó ngẩng đầu nói với người phục vụ: “Cho hai phần thứ ăn đặc biệt, cộng thêm một ly nước ngọt có ga và một ly sữa chua.”

Xung quanh đều là những cặp đôi ngồi đăm đăm đưa tình với nhau, Triệu Tiêu quay sang nhìn con đường lớn phía trước, trên đường cũng có từng tốp tình nhân đang tay trong tay.

Tổng Cận khẽ nhấp một ngụm sữa chua, sau đó anh ngẩng đầu nhìn Triệu Tiêu, mở miệng: “Tiêu Nhi.”

Triệu Tiêu thu hồi tầm mắt lại, cười nhìn Tống Cẩn.

Tống Cẩn nhìn Triệu Tiêu một lúc, anh im lặng thật lâu, rồi cuộc đã mở miệng nói: “Tiêu Nhi à, có lẽ chúng ta nên thử cách thức đối xử của những cặp tình nhân ở đây xem sao nhé?”

“Hoàng Thượng...”

“Em không cần gọi trẫm là Hoàng Thượng nữa.”

Là do Người tự xưng là trẫm đấy chứ, sao anh có thể quên nhanh thế được chứ?

Có lẽ là Tống Cẩn cũng đang nghĩ đến hành động sai lầm của mình nên cười rộ lên, anh cười ngày càng vui vẻ, sau đó đem phần thịt bò mình đã cắt xong chuyển qua cho Triệu Tiêu.

Đột nhiên Triệu Tiêu cảm thấy đề nghị này của Tống Cẩn cũng không tồi đấy chứ, cũng không biết có phải do tâm huyết dâng trào hay không mà cô liền hỏi Tống Cẩn một câu: “Hoàng Thượng, anh có chắc không đấy?”

Tống Cẩn mỉm cười: “Quân vô hí ngôn.”

Bên ngoài tiệm ăn là ánh mặt trời chói lọi lúc ban trưa, chiếu xuyên qua lớp cửa sổ bằng thủy tinh và hắt lên mặt Tống Cẩn, Triệu Tiêu ngẩng đầu nhìn anh, chỉ cảm thấy một bên khuôn mặt anh bởi vì được ánh mặt trời rọi vào mà trở nên vàng rực, khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Triệu Tiêu vui vẻ đến mức cả đôi mắt cũng híp lại, cô gợn ly nước ngọt lên, có ý muốn chạm cốc cùng ly sữa chua của Tống Cẩn, lúc chạm cốc, cô còn không quên nói ra từ tiếng Anh trước mặt Tống Cẩn ưu tú: “Cheers!”

Sau khi ăn xong, lúc tính tiền Triệu Tiêu bèn nhắc nhở Tống Cẩn một câu: “Ở nơi này đều là bạn trai phải trả tiền đấy.”

Tống Cẩn không có ý kiến gì, anh không chỉ thanh toán tiền bạc không mà còn đưa hết tiền lẻ trong tay cho Triệu Tiêu: “Cầm đi mua đồ ăn vặt đi.”

Triệu Tiêu không hề khách sáo nên đã lấy hết tiền lẻ bỏ vào túi, lúc ra khỏi tiệm ăn, thừa dịp tâm trạng của Tống Cẩn đang tốt, cô liền gọi lên chuyện tờ giấy nợ 650 đồng kia. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn. đàn.lê.quý.đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Tống Cẩn trầm ngâm một chút: “Như vậy đi, trẫm bớt lại cho em một chút, còn 600 đồng thôi.”

Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, Triệu Tiêu khẽ “Ừ” một tiếng: “Cảm ơn Hoàng Thượng...”

Tống Cẩn cong cong môi trong vô thức, anh nhìn những cặp tình nhân ngọt ngào đang đi trên đường, tùy ý mở miệng hỏi: “Còn muốn đi đến chỗ nào chơi nữa không?”

Đột nhiên đáy lòng Triệu Tiêu liền sinh ra lòng cảnh giác, cô tương đối hiểu Tống Cẩn, nói không chừng đề nghị của anh lúc ở tiệm ăn chỉ là muốn thăm dò cô mà thôi, cái mà anh muốn thăm dò chính là suy nghĩ thật sự của cô, ở Đại Kỳ, anh trai cô đã từng nói rằng, vị Hoàng đế này trời sinh tính tình vô cùng đa nghi, Triệu Tiêu suy nghĩ một chút, có lẽ cô nên kiềm chế lại thôi.

Triệu Tiêu Nhi, mày phải nhớ cho kỹ rằng: Hoàng Thượng nói muốn cùng mày làm bạn ngang hàng, đó chỉ là lời nói khách khí mà thôi, mục đích là muốn thăm dò, nếu như mày thật sự kéo ghế ngồi ăn cùng cùng với Hoàng đế, chờ mày và anh ta trở lại Đại Kỳ rồi thì nhất định anh ta sẽ gán cho mày tội danh “Đại bất kính”, đến lúc đó thì biết khóc cùng ai bây giờ.

Triệu Tiêu cười hai tiếng, ngửa đầu nói với Tống Cẩn: “Người quyết định là được rồi, Hoàng Thượng đi đâu thì nô tỳ xin theo đó.”

Đột nhiên Tống Cẩn có chút hối hận, anh không nên trông cậy vào hòn đá này sẽ trở nên hiệu nghiệm.

Triệu Tiêu không biết Cố Nhất Minh làm thế nào để biết được số điện thoại nhà cô, cứ ba ngày hai bữa là cậu ta lại gọi tới: “Triệu Tiêu, bài tập Ngữ Văn làm ở phần nào thế?”

“Triệu Tiêu, bài tập Toán học có tổng cộng bao nhiêu bài vậy?”

“Triệu Tiêu, tôi chắc chắn là đề Vật Lý số sáu cậu sẽ không biết làm đâu, cậu mau đem vở bài tập đến đây để tôi giảng cho.”

Bây giờ Triệu Tiêu đã có điện thoại di động rồi nên cô hơi do dự không biết có nên đem số di động của mình nói cho Cố Nhất Minh biết hay không, nhưng cô lại nghĩ đến việc điện thoại của mình lại thường xuyên bị Tống Cẩn lấy đi nên lại thôi.

Tối một ngày, rốt cuộc Triệu Tiêu nhịn không được mà hỏi Cố Nhất Minh một câu: “Có phải nhà cậu dư tiền điện thoại nhiều lắm phải không?”

Sau đó quả nhiên là Cố Nhất Minh không gọi tới nữa.

Đêm trừ tịch- đêm 30, ánh đèn thấp sáng rực rỡ, đèn lồng đỏ treo cao, Tống Cẩn cầm bút lông để viết hai câu đối cho nhà mình, nhưng có một điều anh hơi phiền, đó là anh không thích loại mực tàu ở nơi này, Triệu Tiêu không thể làm gì khác hơn là đành phải ngồi một bên mài nghiền mực cho anh.

Anh hạ bút xuống viết hai tám câu đối, một bên là “Tuổi tuổi năm phong thêm mỹ mãn, mọi nhà hạnh phúc khánh đoàn viên”, một tám khác là “Son son thủy thủy nơi chốn họa, từng nhà hàng năm phong.”

Cả hai câu đối này là hai câu đối xuân thường gặp, Tống Cẩn viết rất đẹp, chữ của anh như rồng bay phượng múa, khoảng cách giữa các hàng chữ rất đều nhau, Triệu Tiêu ngồi xem Tống Cẩn luyện bút ở nơi này, quả nhiên là chữ viết của anh giống hệt như chữ viết lúc còn ở Đại Kỳ vậy.

Có lẽ chuyện cô và anh tới nơi này không phải là chuyện trùng hợp.

Tống Cẩn lqđ viết xong hai câu đối nhưng vẫn chưa đặt bút lông xuống, anh lại mở một tờ giấy chuyên để viết thư pháp khác ra rồi tiếp tục viết, Triệu Tiêu đọc to từng chữ trên giấy lên, một hàng chữ to hiện ra: “Giang sơn thiên cổ tú, quốc đại đến đại trị năm”

Ở Đại Kỳ cũng có Tết, mỗi khi đến đêm trừ tịch-đêm 30 thì tiếng pháo đình tai nhức óc sẽ vang lên, Tống Cẩn đặc biệt thích đêm 30- vào đêm hôm đó sẽ có một buổi tiệc cho mời tất cả các phi tần trong hậu cung đến dự, điều tiếc nuối duy nhất ở bữa tiệc này chính là Triệu Tiêu không hề thấy một thứ gì đáng giá trong buổi tối hôm đó cả.

Đêm trừ tịch ở nơi này- đêm 30, Triệu Tiêu thích nhất là xem TV, nhưng ba Triệu và mẹ Triệu lại không hài lòng, lúc cô đang xem vô cùng vui vẻ thì họ liền cảm thán: “Không có cái gì khác để xem à, đúng là một năm mà cũng như cả năm mà.” Nói xong, ba mẹ Triệu lại muốn đi tìm ba mẹ Tống để đánh mặt chược, trước khi ra cửa, Triệu Tiêu gọi bọn họ một tiếng, mẹ Triệu liền liếc mắt nhìn ba Triệu: “Con gái cưng của anh lại nhắc anh đưa tiền mừng tuổi cho nó kìa.”

Triệu Tiêu cúi đầu xuống, cô không có ý này mà, cô chỉ muốn hỏi khi nào thì bọn họ sẽ trở về thôi.

Ba Triệu cười ha ha hai tiếng: “Thiếu chút nữa thì quên mất.” Nói xong, ông lấy hai bao lì xì trong túi ra đưa cho Triệu Tiêu: “Phải cố gắng học tập, mỗi ngày đều hướng về phía trước, biết chưa?”

Mỗi khi đến Tết lại càng thêm nhớ nhà, đợt khi ba Triệu và mẹ Triệu đánh mặt chược với ba mẹ Tống và trở về nhà ngủ xong, Triệu Tiêu nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, bầu trời của đêm 30 Tết càng về sáng thì lại càng náo nhiệt, cô ngược nhìn pháo hoa đầy trời, trong lòng không khỏi ghen tỵ.

“Thế nào, muốn trở về rồi sao?” Một giọng nói quen thuộc theo gió đêm truyền đến, Triệu Tiêu quay đầu sang thì thấy Tống Cẩn đang đứng trên ban công nhà anh.

Triệu Tiêu không trả lời, cô nói sang chuyện khác: “Người cũng không ngủ được à?”

Tống Cẩn khẽ gật đầu, anh nhìn sang chỗ cô một lát rồi trèo từ ban công của nhà Tống sang ban công của nhà họ Triệu.

Lúc Tống Cẩn trèo, Triệu Tiêu luôn lo lắng nhìn Tống Cẩn, sợ anh xảy ra chuyện gì bất trắc, mãi đến khi Tống Cẩn tiếp đất an toàn rồi đứng vỗ vỗ vào quần áo, Triệu Tiêu mới phát hiện ra thêm một kỹ năng khác của anh: Trèo tường.

Mẹ Triệu rất thích trồng các loại hoa cỏ nên trên ban công của nhà họ Triệu tràn ngập những loại hoa cỏ khác nhau, giữa các chậu hoa có đặt một cái ghế dựa bằng mây đan.

Tiếng chuông báo hiệu trời vừa rạng sáng đã vang lên, Tống Cẩn ôm lấy Triệu Tiêu và hôn lên môi cô, trên đỉnh đầu họ là pháo hoa rực sáng, trên ban công tràn ngập ánh sáng đỏ của đèn lồng, cộng thêm màu vàng của đèn quả quýt đã nhuộm màu bóng đêm thành một tầng vàng nhạt.

Ngày tốt cảnh đẹp, nhưng đáng tiếc là trên ban công lại không đủ ấm, hôn một lát, Triệu Tiêu liền thò tay vào bên trong áo lông của Tống Cẩn để sưởi ấm, sau đó cô chủ động hôn lên cằm của anh, tốt bụng đề nghị: “Hoàng Thượng, Người cũng duỗi tay vào trong quần áo của nô tỳ đi, sẽ ấm lắm đó.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chương 24

Editor: Preiya

Lúc Triệu Tiêu nói những lời này, trong lòng cô cũng không nghĩ cái gì khác, thậm chí còn thân thiết kéo tay Tống Cẩn vào bên trong áo mình: “Đặt tay ở đây này, ấm lắm đó.”

Triệu Tiêu mặc ba lớp quần áo, áo khoác ở bên ngoài, lớp trong cùng là nội y giữ ấm siêu tốt in hình gấu Bắc Cực, ở giữa là áo len lông cừu, cô nắm tay Tống Cẩn luôn qua hai lớp quần áo đến lớp áo lông, lúc đặt tay anh xong còn hỏi: “Có phải ấm hơn rồi không?”

Tống Cẩn không hề nhúc nhích thân thể, sau đó sẽ khẽ gật đầu: “Đúng là ấm thật.” Nhưng đây vẫn chưa phải là vị trí ấm áp nhất đâu.

Triệu Tiêu lại dò tay mình vào áo của Tống Cẩn, lúc cô đặt tay trên lớp áo lót giữ ấm của anh, theo thói quen sẽ chà xát một chút, vừa làm vừa không quên nhắc lại câu nói của giáo viên Vật Lý: “Thầy có nói, cái này gọi là ma sát sẽ sinh ra nhiệt độ.”

Ma sát tạo ra nhiệt độ thật sự là “sinh ra” nhiệt độ.

Rốt cuộc Tống Cẩn đã không nhận được nữa, anh bèn mở miệng hỏi: “Tiêu Nhi, em đang quyền rũ trầm đây à?”

Đôi tay đang chà xát của cô đặt phía sau lưng anh rốt cuộc đã ngừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược nhìn Tống Cẩn hơi hồng hồng, cô nhìn thấy bên trong đôi mắt của anh là ngọn núi lửa đang phun trào, liền sốt ruột nói: “Hoàng Thượng, nô tỳ thật sự chỉ đang ma sát để làm cho ấm lên thôi mà. ...Nô tỳ chỉ muốn Người được ấm hơn một chút thôi.”

“Trầm không lạnh.” Ngược lại, anh còn đang rất nóng đây.

Tống Cẩn đem hai tay đặt sau lưng Triệu Tiêu rồi ôm cô chặt hơn một chút: “Còn em thì sao, còn lạnh không?”

“Không lạnh nữa.” Triệu Tiêu lắc đầu, bởi vì câu nói “quyến rũ” kia của anh mà đôi bàn tay đang đặt bên trong quần áo của Tống Cẩn rốt cuộc đã chịu an phận rồi.

Nhưng mà ngược lại với cô, Tống Cẩn bắt đầu không đứng yên nữa, đôi tay đang đặt bên trong quần áo cô bắt đầu di chuyển ngày càng cao hơn trong vô thức, sau đó hai bàn tay đều đặt trước ngực cô, nói cho chính xác là đặt ở hai bên ngực, chính là đặt ở vị trí giữa nách và ngực.

“Thật ra nơi này mới chính là chỗ ấm áp nhất.” Tống Cẩn cảm thán nói.

Triệu Tiêu nhìn vẻ mặt bình thản của Tống Cẩn, ngập ngừng mở miệng: “Hoàng Thượng, có phải Người đang quyền rũ nô tỳ không vậy?”

“Không phải quyền rũ, mà là trêu ghẹo.” Tống Cẩn nhẹ nhàng phun một luồng khí nóng ra trên mặt cô, bình thản trả lời bằng giọng điệu lười biếng, nhưng anh vẫn vươn hai ngón tay ra đè trên nơi mềm mại nhất của cô, vừa đè lại vừa nắn, nhẹ nhàng luân phiên.

Triệu Tiêu nhìn sắc mặt Tống Cẩn đang biến hóa, nghĩ thầm rằng có thể làm chuyện thân mật thế này một cách quang minh chính đại cũng chỉ có bậc Đế Vương mới làm được thôi.

Cách một lớp nội y giữa ẩm không dày không mỏng, bàn tay của Tống Cẩn càng tiếp sát nơi mềm mại của cô hơn, sau đó dừng lại ở điểm giữa, hai bàn tay liền bao trùm toàn bộ: “Mặc yếm vẫn tốt hơn.” Nói xong, anh lại nhẹ nhàng xoa nắn, sau đó lại thổi một luồng khí nóng vào tai của Triệu Tiêu: “So le giống lá rau hẹ vậy, bên trái to hơn bên phải.”

Nhất thời cả khuôn mặt Triệu Tiêu liền bốc cháy, cô vùi mặt trên vai Tống Cẩn: “Hoàng Thượng thật là xấu, lại còn nói nô tỳ là rau hẹ.”

Tống Cẩn nhắm mắt lại, cũng không nói thêm gì nữa.

“Bùm...”

Đột nhiên trên đầu có tiếng vang thật lớn, trên bầu trời có vô số những ánh sáng nhấp nháy màu hồng, rực rỡ sáng lạn, khu nhà bọn họ đang ở cũng bắt đầu bắn pháo hoa, Triệu Tiêu rời khỏi đùi Tống Cẩn, vô cùng hưng phấn giương đầu lên, tựa người vào lan can của ban công để xem pháo hoa, Tống Cẩn buông hai bàn tay ra, máu nóng trong người anh còn chưa tan hết, nhưng cũng đành bất đắc dĩ đứng lên khỏi ghế mây, đến bên cạnh Triệu Tiêu.

Triệu Tiêu nghiêng đầu qua, cười sáng lạn với Tống Cẩn.

Tống Cẩn cũng quay sang rồi ngẩng đầu nhìn pháo hoa trên trời, nụ cười của cô còn đẹp hơn và động lòng người hơn cả pháo hoa nữa.

Trải qua kỳ nghỉ đông này, Triệu Tiêu đã tài hết tất cả các trò chơi vào máy di động, mặc khác cô còn một thú vui yêu thích trong dịp này, đó chính là chụp hình tự sướng, sau đó có một ngày Triệu Tiêu đột nhiên phát hiện ra trong máy điện thoại của Tống Cẩn có lưu hình chụp của cô, cô bèn chỉ vào tấm ảnh hỏi Tống Cẩn, anh liếc mắt nhìn tấm ảnh chụp, trả lời: “Đề từ tà.”

Triệu Tiêu lqđ liếc nhìn tấm hình, bộ dáng cô đang ngược mũi lên này, quả nhiên là cực kỳ thích hợp với hình tượng trừ tà.

Trong kỳ nghỉ đông, TV lại chiếu rầm rộ mẫu quảng cáo về chiếc điện thoại được nhập về từ Nam Phi, Triệu Tiêu liền có mới nói cũ, cô đã quên chiếc điện thoại mà mình luôn nhớ mãi không quên này.

Ngày 15 Tết Nguyên Tiêu, Triệu Tiêu vừa ăn bánh trôi vừa ăn bánh kem, Tống Cẩn cũng mua bánh kem đem tới tặng cho cô rồi ngồi nhìn cô chậm rãi ăn từng miếng bánh ngọt phũ phàng.

Ngay trong bầu không khí ngọt ngào đó, điện thoại trong phòng khách chợt rung lên, ba Triệu đứng lên nghe điện thoại, sau đó ông nói với Triệu Tiêu đang ngồi ăn rằng: “Tiêu Nhi à, có bạn học gọi đến tìm con này, là cậu nam sinh trước kia gọi tới mấy lần đấy.”

Mồ hôi của Triệu Tiêu tuôn ra ồ ạt như suối chảy, Tống Cẩn ngồi đối diện ngẩng đầu lên nhìn cô, sau đó nhẹ nhàng ném ra một câu: “Sao còn không chịu đi nghe điện thoại đi?”

Triệu Tiêu liền cúi đầu lén lấy kem dính trên miệng rồi đi lên phòng khách.

Cô nắm chặt ống nghe bên tai. “Alo” một tiếng, quả nhiên là giọng nói trong điện thoại là giọng của Cố Nhất Minh, một bên cậu vừa nói chuyện vừa than thở: “Triệu Tiêu, mau chạy xuống dưới ngay cho tôi.” Sau đó, cậu còn không đợi cô kịp mở miệng đã nói tiếp: “Tôi đang ở bên dưới lầu nhà cậu đây này.”

Triệu Tiêu cúp điện thoại và ngồi xuống có vẻ mất tự nhiên, nói với người đối diện đang ngồi ăn bánh ngọt: “Mẹ, con xuống dưới nhà một chuyến, có người bạn cùng lớp đến hỏi con về bài tập của kỳ nghỉ đông.”

Tổng Cận lại nhẹ nhàng hỏi thêm một câu: “Bài tập gì mà phải gặp tận mặt để hỏi cho rõ thế?”

Triệu Tiêu đứng bất động lại như tượng trong phòng khách, đột nhiên cô cảm thấy mình đã lấy một cái lý do quá tệ, mẹ Triệu bèn ho nhẹ hai tiếng: “Đã là bạn học thì lát nữa hỏi bài xong con nhớ phải mời bạn lên nhà ăn bánh nghe chưa.”

Triệu Tiêu lđ “Dạ” một tiếng, sau đó nhìn Tổng Cận vài lần rồi đi ra khỏi nhà.

Cố Nhất Minh thật sự đang đứng dưới lầu nhà cô, cậu mặc một chiếc áo lông màu đỏ, mang khăn quàng cổ màu đen, lúc nhìn thấy cô xuống lầu, câu đầu tiên cậu nói là: “Sao lâu thế mới xuống hả?”

Còn câu nói đầu tiên của Triệu Tiêu là: “Sao cậu lại tìm được nhà của tôi?”

Cố Nhất Minh vươn tay xoa xoa cái mũi của mình: “Trên sổ liên lạc có đấy...”

Triệu Tiêu hỏi tiếp vấn đề thứ hai: “Cậu tìm tôi có việc gì sao?”

Ngày 15 tháng giêng, tuy rằng mặt trời đã xuất hiện nhưng vẫn còn lạnh đến nỗi Triệu Tiêu phải giậm chân, Cố Nhất Minh nhìn cô vài lượt rồi mới mở miệng: “Chỗ nhà cậu cũng không tệ lắm nhì.”

Triệu Tiêu: “Thì ra là cậu đến xem nhà đấy à?”

Cố Nhất Minh tức giận hừ một tiếng, sau đó cậu vươn tay trái đang giấu đằng sau lưng ra, trên bàn tay là một chiếc túi giấy màu hồng nhạt.

“Sinh nhật vui về.” Cố Nhất Minh nhìn thấy bộ dáng sững sờ của Triệu Tiêu thì giọng điệu có phần không được tốt cho lắm, “Vui tới nỗi ngốc luôn rồi à, cầm lấy đi, quà sinh nhật đấy.”

Triệu Tiêu vẫn duy trì bộ dáng ngốc nghếch, nhưng vẫn đưa tay ra nhận lấy cái túi giấy to màu hồng nhạt trên tay Cố Nhất Minh, sau một hồi lâu, cô mới hỏi: “Bên trong là cái gì vậy?”

“Là điện thoại mạ vàng nhập từ châu Phi.” Rốt cuộc Cố Nhất Minh đã nở một nụ cười tươi rói, mặc dù bên ngoài rất lạnh, mỗi một lần nói chuyện là cậu lại thở ra khói, “Tuy không đồng ý với mất thẩm mỹ của cậu, tuy nhiên tôi đã lựa chọn thay cậu rồi, đây là cái điện thoại đầu tiên mà tôi chọn đấy.”

Nói xong, Cố Nhất Minh đưa hai tay lên miệng rồi hà hơi để sưởi ấm và tiếp tục nói: “Tôi đã lưu số mình trong đó rồi, cũng đã nạp 1000 đồng vào tài khoản, đủ để cậu gọi cho tôi một cuộc.”

Triệu Tiêu thật ngại phải nói ra chuyện bản thân mình đã có điện thoại, cô thì thầm: “Không lẽ cậu rất dư tiền điện thoại sao?”

Đúng lúc này, không kịp đợi Cố Nhất Minh mở miệng thì có một tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập, Triệu Tiêu lấy tay đè lại chiếc điện thoại trong túi, trước ánh mắt bàng hoàng của Cố Nhất Minh, rốt cuộc cô đã lấy điện thoại của mình ra, nhìn dãy số trên màn hình, là Tổng Cận đang gọi tới.

Triệu Tiêu nhấn nút nghe, nhưng Tổng Cận lại ngắt cuộc gọi, cô dứt điện thoại vào lại trong túi, khi cô ngẩng đầu nhìn Cố Nhất Minh thì cảm thấy rằng vẻ mặt của cậu còn lạnh hơn cả thời tiết hôm nay nữa, bèn do dự nói: “Cậu muốn lên nhà ăn bánh ngọt không?”

Cố Nhất Minh lđ nghiêm mặt chất vấn: “Triệu Tiêu, cậu cảm thấy đùa với tôi vui lắm phải không?” Nói xong, cậu liền xoay người rồi đi, Triệu Tiêu nhìn chiếc áo lông đỏ rực của cậu dần dần biến mất trong màn sương mù mờ mịt.

Lúc Triệu Tiêu ôm chiếc túi đựng quà tặng của Cố Nhất Minh trở về nhà thì bất ngờ gặp Tổng Cận đang đứng đó, trên tay anh cầm chiếc di động của mình, sau đó anh dùng đầu ngón tay trượt nhẹ vài cái trên màn hình rồi giơ lên bảng thành tích trò chơi Angry bird của mình cho cô xem: Đạt điểm tuyệt đối.

Trước khi kỳ nghỉ đông, có một lần Triệu Tiêu lau bảng xong trở về chỗ ngồi, Cố Nhất Minh đột nhiên hỏi cô có đang cần thứ gì nhất không, khi đó Triệu Tiêu vẫn còn lưu luyến mãi về chiếc điện thoại di động khảm vàng và kim cương giá 999 đồng được quảng cáo trong TV kia, liền nói cho Cố Nhất Minh biết, nói xong còn cảm thán một câu: “Cái đó thật là mắc tiền, đến 999 đồng cơ đấy, mỗi ngày tôi còn đang để dành tiền đây này.”

Buổi tối, Triệu Tiêu mở túi giấy màu hồng và lấy hộp quà bên trong ra, quả nhiên là chiếc điện thoại này được nhập khẩu từ Nam Phi, còn được khảm 38 viên kim cương nữa, đúng là quảng cáo không có lừa cô mà.

Triệu Tiêu dùng chiếc điện thoại Cố Nhất Minh đưa cho cô để gọi cho cậu ta, kết quả là thật lâu sau mới nghe thấy giọng của Cố Nhất Minh: “Xin chào, tôi là Cố Nhất Minh đây, xin hỏi có chuyện gì không? Nếu không có gì thì tôi cúp máy nhé.”

Triệu Tiêu: “...”

Triệu Tiêu nghĩ là mình cũng không có chuyện gì để nói, nên định cúp máy.

Đúng lúc này, Cố Nhất Minh liền mở miệng: “Triệu Tiêu, nếu như cậu dám cúp máy thì học kỳ sau đừng mong chép bài tập của tôi nữa đấy.”

Triệu Tiêu phần nộ đề đi động bên tai: “Không phải cậu không biết tôi là ai sao?”

Học kỳ mới, Triệu Tiêu cũng không còn biện pháp để chép bài của Cố Nhất Minh được nữa, bởi vì không có đề mà chép. Buổi khai giảng đầu tiên, giáo viên chủ nhiệm đã điều chỉnh chỗ ngồi, bởi vì thành tích học tập của Triệu Tiêu không được tốt cho nên cô bị chuyển đến chỗ ngồi ở vị trí cuối lớp học. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê.quý.đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Bạn cùng bàn mới của cô là một nam sinh có bộ dạng vô cùng khỏe mạnh, mỗi lần có cuộc thi thể thao thì không ai có thể tranh mất ngôi đầu của cậu ta được.

Học sinh dốt ngồi cùng bàn với học sinh khỏe, thật là xứng đôi.

Thật ra thì Triệu Tiêu cảm thấy thành tích trong kỳ thi lần trước của mình đã được cải thiện rất nhiều, nhưng kết quả lại vẫn bị xếp vào hạng cuối nên hứng thú học tập bỗng chốc bị đã kích, làm cho cô mỗi khi ngồi trước bàn tự học thì lại ngẩng người. Cảm giác này giống như lúc còn ở Đại Kỳ, mỗi lần cô nịnh nọt Tổng Cận thì đều bị anh trách mắng một câu, cho nên lúc về sau cô đã giảm hứng thú đối với việc làm cho Hoàng đế vui vẻ rồi.

Lúc nghỉ giữa buổi, Cố Nhất Minh thông thả đi tới trước bàn của cô rồi đưa tay ra phía sau ghế, Triệu Tiêu quay đầu lại: “Có chuyện gì sao?”

Cố Nhất Minh: “Cho mượn bút đi.”

Ngày thứ hai, Triệu Tiêu đi đến phòng học thì thấy Cố Nhất Minh đang ngồi ăn sáng bên cạnh vị trí của cô, Triệu Tiêu huych cậu ta một cái: “Sao cậu lại ngồi ở đây?”

Cố Nhất Minh lqđ rút tờ khăn giấy trong học bàn ra chùi miệng: “Vừa nhận được kết quả kiểm tra, sống mười mấy năm mà giờ biết một bên mắt của mình bị viễn thị.”

Triệu Tiêu: “...”

Trường học tổ chức kỳ thi kiểm tra thành tích thể dục, trong đó có hạng mục đo thành tích hít đất của nam sinh và thành tích động tác Sit-Ups của nữ sinh.

Tất cả các học sinh đều phải tham dự kỳ thi này, sau đó cả ba ban cùng tổ chức kỳ thi chung một ngày, lớp của Tổng Cận và Triệu Tiêu vừa vận cùng chung một khối. Bởi vì chỉ có một giáo viên thể dục nên mỗi mỗi ban sẽ thi lần lượt, ban của Tổng Cận thi trước ban của Triệu Tiêu.

Tới phiên Tổng Cận thi hít đất, Triệu Tiêu liền chạy tới xem, lúc Tổng Cận nhìn thấy cô thì không hề vui vẻ gì, anh nghiêm mặt nói: “Chạy tới đây làm cái gì hả?”

Triệu Tiêu ngồi xổm xuống: “Đếm thành tích cho anh.”

Đột nhiên cảm thấy bên cạnh mình có thêm một người nữa, Triệu Tiêu quay đầu nhìn Cố Nhất Minh vừa đi tới, hỏi: “Cậu tới đây làm gì thế?”

Cố Nhất Minh nhếch miệng cười: “Sợ cậu đếm sai thôi mà.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 25

Editor: Preiya

Một tiếng còi vang lên, ba nam sinh ban Tổng Cận nằm úp xuống. Triệu Tiêu nhẹ nhàng cười và nói với Tổng Cận một câu: “Cố lên.”

Nhưng từ đầu tới cuối, Tổng Cận hoàn toàn không để ý đến cô một chút nào, ngay cả mắt anh cũng không buồn ngước lên, toàn bộ khuôn mặt đều sắp hóa thành than đến nơi rồi.

Cố Nhất Minh xung phong với giáo viên thể dục để nhận nhiệm vụ đếm thành tích của Tổng Cận, thầy giáo không yên lòng ném ra một câu: “Không được bao che lẫn nhau đâu đấy.”

Cổ Nhất Minh: “Làm sao có thể ạ.”

Triệu Tiêu lqđ ngồi xổm xuống trước mặt Tống Cẩn, chuẩn bị tư thế để cô vũ cho anh, rốt cuộc khi tiếng còi thứ hai vang lên, Tống Cẩn cũng đã chịu ngược mắt lên nhìn cô, trong ánh mắt anh tràn đầy ý tứ cảnh cáo, Triệu Tiêu đã hiểu, cô chống lại ánh mắt của Tống Cẩn, cam đoan: “Em nhất định sẽ không đếm bớt của anh cái nào đâu.”

Tống Cẩn: “...”

Thể lệ cuộc thi hít đất của nam sinh là dựa theo số cái hít được trong vòng một phút đồng hồ, giáo viên thể dục thổi còi một tiếng, các nam sinh liền dùng hết sức lực, lúc Tống Cẩn bắt đầu hít đất, Triệu Tiêu cũng hô theo: “1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10..”

Sau đó, không biết là do Tống Cẩn làm quá nhanh hay là do năng lực đếm số của cô yếu mà những con số đã bị chệch đường ray, Triệu Tiêu hỏi Cổ Nhất Minh đang ngồi bên cạnh: “Bây giờ là được bao nhiêu cái rồi?”

Cổ Nhất Minh cười ha ha hai tiếng, làm ra vẻ bí mật không thể bật mí, sau đó tiếp tục nhìn chăm chăm Tống Cẩn và đếm thầm, vẻ mặt hết sức nặng nề.

Trên trán Tống Cẩn đã rịn ra một chút mồ hôi, Triệu Tiêu muốn lau mồ hôi cho anh, nhưng lại sợ làm ảnh hưởng đến thành tích của anh, Tống Cẩn không phải là người dễ dàng đổ mồ hôi, cho dù đã chơi một trận bóng rổ trong lớp học thể dục xong, nhưng khi tan học anh vẫn luôn có bộ dáng khoan khoái thoải mái, Triệu Tiêu nhìn mồ hôi trên trán Tống Cẩn, chẳng lẽ là anh đang rất căng thẳng ư?

Triệu Tiêu có chút áy náy với Tống Cẩn, muốn đếm mà lại đếm không tốt, bởi vì muốn động viên Tống Cẩn mà việc đếm số đang dừng lại lại bắt đầu tiếp tục, nhưng không phải là đếm tiếp mà là đếm theo khẩu lệnh ở đây: “121, 121, 121...”

Triệu Tiêu đếm dựa theo số lần hít đất của Tống Cẩn, càng đếm càng có thứ tự, nhưng lúc cô đang đếm vô cùng hăng say thì tay phải của Tống Cẩn đột nhiên hạ xuống, anh giương đôi mắt hung ác nhìn Triệu Tiêu chăm chăm, sau đó điều chỉnh lại tư thế vào tiếp tục nằm sấp-ìng.

Triệu Tiêu im lặng, chắc chắn là vừa rồi cô đã đếm quá nhanh cho nên Tống Cẩn không thể theo kịp số đếm của cô rồi.

Một phút đồng hồ trôi qua, giáo viên thể dục bắt đầu đi thu thập thành tích, Cổ Nhất Minh vừa cười vừa báo cáo: “79 cái.” Báo cáo xong, cậu ta quay đầu nhìn Tống Cẩn, chuyên nghiệp giải thích: “Vừa rồi cậu có một động tác không đúng với quy định, thật ngại quá, tôi đành phải trừ bớt thôi.”

Tống Cẩn im lặng, sau đó quay đi uống nước, Triệu Tiêu chạy đến bên cạnh anh, nhin không được mà ca ngợi: “Người thật dũng mãnh.”

Tống Cẩn lạnh lùng nhìn Triệu Tiêu, sau đó nhấp thêm vài ngụm nước khoáng nữa, ý tứ rất rõ ràng, anh không thêm quan tâm đến cô nữa.

Đây là lòng tự trọng của đàn ông, lúc Cổ Nhất Minh đọc thành tích là 79 cái, rất nhiều người đã không khỏi òa ra tiếng, hiện tại cuộc kiểm tra của ban đã kết thúc, thành tích 79 cái của Tống Cẩn là một trong hai thành tích tốt nhất của ban Lý ghi lại được.

Triệu Tiêu nhìn thấy Tống Cẩn đang cau mày, trong sách nói rất đúng, một người đàn ông càng tự tôn bao nhiêu thì lòng tự trọng cũng càng mạnh bấy nhiêu.

Sau đó thành tích Sit-Ups cao nhất của nữ sinh cũng đã có, người đứng đầu là Tần Tử Lâm của ban 9, 68 cái.

Sau đó chỉ còn lại Cổ Nhất Minh và Triệu Tiêu là chưa kiểm tra, tất cả mọi người đều tò mò chờ xem thành tích của Tần Tử Lâm và Tống Cẩn có bị phá không, Triệu Tiêu liền khề thờ dài một tiếng, dù sao việc có thể phá vỡ kỷ lục này không phải là việc mà cô có thể làm được.

Về hạng mục hít đất của nam sinh, dáng người của Cổ Nhất Minh rất cao to, hơn nữa thành tích của cậu ở lớp thể dục cũng rất tốt, cho nên tất cả các nam sinh đều gửi gắm hy vọng trên người cậu.

Trước khi cuộc thi diễn ra, không ít các nam sinh và nữ sinh của ban khác đã chạy tới đây để xem, khi cuộc thi kết thúc, thành tích của Cổ Nhất Minh khiến tất cả mọi người đều bị chấn động, thành tích 86 cái/phút của cậu ta khiến tất cả các học sinh đang đứng xem đều bị lú lờ.

Có người thảo luận rằng, Cổ Nhất Minh giống như được lên dây cót vậy, tốc độ này cũng nhanh quá đi.

Đáng tiếc là Triệu Tiêu lại bỏ lỡ cơ hội được xem, bởi vì cô bị Tống Cẩn xách qua một bên với lý do là: “Đợi lát nữa sẽ tới lượt em thi rồi, em không phải nên khởi động làm nóng toàn thân hay sao?”

Triệu Tiêu nghĩ: Cô cũng không phải là vận động viên chuyên nghiệp, sao lại cần phải chuyên nghiệp như vậy chứ?

Mặc dù từ nhỏ Triệu Tiêu Nhi đã lớn lên trong quân doanh, nhưng phụ thân vẫn nuôi dạy cô như một tiểu thư khuê các, tuy các ca ca vẫn thường dẫn cô ra ngoài đi cưỡi ngựa, mỗi lần như thế cô sẽ cưỡi một con ngựa cái ngoan hiền, nếu như thấy cô mệt thì các ca ca sẽ để cô lên xe ngựa ngồi, từ ngày vào cung rồi thì cô càng ít vận động hơn, có lẽ việc thị tẩm chính là sự vận động tốt nhất rồi, nhưng số lần thị tẩm của cô chỉ được đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Cho nên lúc ở Đại Ký, thể chất của Triệu Tiêu Nhi không hề được xem là tốt.

Ấn tượng sâu sắc nhất chính là có một lần cô đang thị tẩm trên long sàng thì đột nhiên chân lại bị chuột rút, vô tình đạp trúng đùi rồng, lúc đó mặt Tống Cẩn trở nên đen thui, rồi anh nhấc chân lên, vô cùng giận dữ nói: “Không thể bình thường một chút được sao?”

Sau đó anh lại thờ dài: “Trầm quên mất nàng chính là con của tướng quân.”

Mà ở nơi này, thân thể của cô vô cùng giống với Triệu Tiêu Nhi như đúc, mới chạy có 800m là đã ngời thờ dốc nửa ngày.

Triệu Tiêu lqđ thờ dài, ai mà biết được sẽ bị chuột rút khi đang thi tằm chứ, ai lại đi quy định ra cái môn Si-Ups đáng ghét này vậy.

Cùng thi chung với Triệu Tiêu là một nữ sinh mập mập tên Vương Đan, trước khi bắt đầu, cả hai người đã trao đổi là sẽ giúp đỡ nhau, Vương Đan thi trước, Triệu Tiêu sẽ thay cô ấy đếm: “1,2, 3, 4, 15, 15, 16, 26, 27, 37..”

Đến phiên Triệu Tiêu, cô liền nằm xuống ngửa đầu và duỗi hai cánh tay ra, lúc nghiêng đầu thì nhìn thấy Cố Nhất Minh đang đứng bên cạnh mình, nhin không được mà mở miệng: “Cậu thích đếm giùm người ta lắm à?”

Cố Nhất Minh lắc đầu: “Tôi không thích lắm”

Triệu Tiêu: “Vậy cậu đến đây làm gì?”

Cố Nhất Minh: “Tôi đến để chế giễu.”

Triệu Tiêu lắc đầu, cố gắng nén giận.

Vương Đan ngồi xuống ở phía mũi chân trái của Triệu Tiêu, sau đó bắn ra ánh mắt “yên tâm đi” với cô, Triệu Tiêu liền rống lên với Cố Nhất Minh: “Cậu có thể tránh ra xa một chút được không?”

Cố Nhất Minh hai tay ôm ngực: “Không thể.”

Tiếng còi báo hiệu vang lên, các nữ sinh của ban 12 bắt đầu nằm ngửa ngồi dậy, lúc mới bắt đầu, Triệu Tiêu còn có thể đuổi kịp được tốc độ của họ, nhưng sau đó, cô chỉ có thể “nằm ngửa” mà không thể “ngồi dậy” được nữa. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn.đàn.lê.quý.đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Vương Đan thừa dịp thầy giáo không chú ý đến mình, liền bắt đầu thừa nước đục thả câu: “1, 2, 3, 4, 5, 15....35, woa, đã 35 cái rồi, Triệu Tiêu, cố gắng lên.”

“35 cái sao?” Cố Nhất Minh kinh ngạc mở miệng: “Rõ ràng chỉ được có 15 cái, nếu trừ đi 10 cái không đúng với động tác quy định nữa thì chỉ còn được 5 cái thôi.”

Vương Đan đỏ bừng cả khuôn mặt: “Có lẽ tôi đếm nhầm rồi, 15, 16, 17...”

Triệu Tiêu hận chết lòng dạ dã tâm của Cố Nhất Minh, bèn cố gắng hết sức làm thêm ba cái nữa, sau đó cả người ngã phịch xuống trên tấm đệm mềm

Cố Nhất Minh cố ý gia tăng âm lượng: “17, 17, 17...”

Đáng ghét, nhất thời Triệu Tiêu có một loại cảm giác tiêu cực bình nứt không sợ bể, cô nằm ngay đơ trên cái nệm không hề nhúc nhích, đúng lúc này, có một giọng nói nghiêm khắc truyền đến: “Đứng lên, chỉ còn 10 giây thôi đây.”

Là Tổng Cận, không phải anh đã rời khỏi đây rồi sao, Triệu Tiêu nhìn thấy Tổng Cận đang đứng đối diện mình, tâm tình liền trở nên phập phồng bất an, cho dù cô có cứng rắn thì cũng không thể cứng rắn bằng thánh chỉ được, cô nhắm mắt lại và hít sâu vào một hơi, mỗi giây một cái, ở mười giây cuối cùng, tiềm lực đã bùng nổ, làm một hơi mười cái.

Một phút đồng hồ trôi qua, Tổng Cận vươn tay ra với Triệu Tiêu đang nằm vật trên tấm đệm, sau đó nhấc bổng cô lên.

Triệu Tiêu thở hổn hển, hỏi Tổng Cận: “Cuối cùng em cũng trở nên lợi hại rồi sao?”

“Còn mặt mũi để hỏi sao?” Tổng Cận mở miệng, trong giọng nói tràn đầy sự bất mãn: “Thật đúng là mặt mặt mà, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày phải chạy bộ để rèn luyện thân thể.” Nói xong, anh trực tiếp kéo cô đi, lướt qua Cố Nhất Minh đang đứng hai tay ôm ngực.

Đúng thật là mỗi ngày Tổng Cận đều đốc thúc cô dậy sớm, buổi sáng phải chạy thể dục đủ 3 vòng mới được ăn điểm tâm, giữa lúc sương mù đang mù mịt, Triệu Tiêu chạy phía sau Tổng Cận, anh luôn chạy nhanh đến nỗi không thấy bóng dáng đâu cả, mỗi lần như vậy, Triệu Tiêu sẽ vô cùng sốt ruột, nhưng đợi đến khi mặt trời lên cô mới phát hiện ra là anh đang chạy song song với mình.

Chạy xong trước, Tổng Cận nhàn nhã đứng trong sân thể dục chờ cô, kết thúc nhiệm vụ chạy 3 vòng, Triệu Tiêu lê đôi chân mềm nhũn đến chỗ Tổng Cận, lúc chạy tới cô hận mình không thể dấn dím trên người anh.

Sau đó mỗi ngày Tổng Cận sẽ ngẫu nhiên nói với cô vài câu: “Mới chạy có vài vòng đã mệt thành thế này rồi sao, ngày mai tăng thêm một vòng nữa nhé.”

Triệu Tiêu lòi kéo tay Tổng Cận không buông: “Hoàng Thượng, Người không đau lòng cho nô tỳ ư?”

Tổng Cận lqđ khẽ nhếch môi: “Trẫm chỉ muốn tốt cho em thôi.”

Hiện giờ, công phu vượt môn ngựa của Triệu Tiêu ngày càng tốt, cô nắm tay Tống Cẩn, nịnh nọt anh: “Nô tỳ đương nhiên hiểu là Hoàng Thượng chỉ muốn tốt cho nô tỳ rồi, chẳng qua nô tỳ tưởng rằng Người chỉ quen nói lời độc địa thôi mà.”

Tống Cẩn cười khê hai tiếng rồi chậm rãi nói: “Em đã có thừa năng lực này rồi.”

Triệu Tiêu không phục mở miệng: “Nô tỳ còn hơn như vậy nữa kìa, chỉ là Hoàng Thượng không biết mà thôi.”

Tống Cẩn nghiêng đầu: “Em nói ra nghe thử xem.”

Triệu Tiêu ngậm miệng lại, cũng không nói thêm gì nữa.

Có đôi khi Triệu Tiêu hận Cố Nhất Minh đến nỗi nghiêng răng nghiêng lợi, ví dụ như lần kiểm tra năng lực lần trước; có đôi lúc cô cảm thấy cậu ta cũng rất tốt, ví dụ như cô có bài tập nào không hiểu thì cậu ta sẽ là người chạy đến trước tiên: “Không phải lần trước tôi đã giảng cách làm cho cậu rồi sao, mới đó mà đã quên rồi hả? Mau mang sách đến đây đi, tôi giảng lại một lần nữa cho.”

Chương trình học của học kỳ này càng ngày càng khó, mỗi ngày Triệu Tiêu đều cố hết sức để học tập, có đôi khi cô lại nghĩ thầm rằng, nếu như được trở về Đại Kỳ thì cô không cần phải ra sức học tập nữa, có lúc lại vừa thích lại vừa buồn vì nghĩ đến chuyện có phải cô sẽ giống với các cô gái ở nơi này, học đại học xong rồi đi làm, sau đó gả cho Tống Cẩn không.

Cô thật sự muốn hướng tới hình tượng người phụ nữ độc lập ở nơi này, có gia đình, có sự nghiệp, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận.

Nhưng chắc chắn là Tống Cẩn sẽ không muốn như vậy, Trương Nam nói mỗi người đàn ông đều khát vọng muốn có một hậu cung cho riêng mình, cho dù Tống Cẩn có thể bỏ rơi cả một hậu cung của anh, nhưng anh cũng không thể bỏ rơi cả một thiên hạ của bản thân được.

“Giang sơn thiên cổ tú, quốc đạt đến đại trị năm”, đây chính là giấc mơ của Tống Cẩn, nếu như bọn họ có thể trở về được thì chắc chắn anh sẽ tiếp tục thực hiện sự nghiệp đế vương to lớn của mình; còn về phần cô thì sao, Triệu Tiêu cũng đã từng tự hỏi mình rất nhiều lần, nếu như sau khi trở về cô sẽ thay đổi sao, hay là cam tâm tình nguyện tiếp tục sống trong chốn hậu cung thâm sâu ấy?

Triệu Tiêu đã uống thuốc bắc liên tục trong một tháng, giống như Tống Cẩn đã chỉ, mỗi ngày dùng nước sôi để hãm thuốc, sau đó đợi thuốc nguội rồi uống hết.

Uống thuốc bắc mỗi ngày cộng thêm việc chạy bộ để rèn luyện thân thể đã tạo ra một ít hiệu quả, có một lần Tống Cẩn nhìn cô chăm chú, sau đó lại giơ tay nheo nhẹ mắt cô: “Hình như là ốm bớt rồi.”

Triệu Tiêu liền nịnh hót Tống Cẩn theo thói quen: “Đây là công lao của Hoàng Thượng cả đấy.”

Tống Cẩn hừ hừ hai tiếng: “Nịnh ít thôi.”

Triệu Tiêu: “Không có đâu, là nhờ vào công lao của Hoàng Thượng thật mà, người dẫn nô tỳ đi mua thuốc là Hoàng Thượng, cùng nô tỳ chạy bộ cũng là Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đối xử với nô tỳ rất tốt, on này nô tỳ đều ghi khắc trong lòng.”

Tống Cẩn im lặng một lát: “Ghi tạc trong lòng sao?”

Triệu Tiêu gật đầu.

Tống Cẩn nhìn cô một cái rồi bình thản mở miệng: “Vậy thì tốt rồi, mau tập trung học đi.”

Thật ra Triệu Tiêu vẫn luôn thắc mắc một điều, vì sao Tống Cẩn luôn luôn bắt cô phải học tập cho thật tốt, vì sao lại bắt cô phải tự tạo thói quen làm việc độc lập, mãi cho đến một ngày cô ngồi một mình trong phòng tự học để viết chính tả tiếng Anh thì mới hiểu ra được.

Cho nên việc tưởng tượng rằng mình sẽ như thế nào nếu như Tống Cẩn bỏ cô lại một mình thật ra là chuyện không cần thiết, bởi vì Tống Cẩn không hề dẫn cô đi theo.

Tới giờ tan học, Triệu Tiêu hỏi Tống Cẩn: “Hoàng Thượng, Người thấy em nên Văn tốt hơn hay là Lý tốt hơn?”

Tống Cẩn im lặng một lúc: “Học Văn đi, về sau tìm một công việc tương đối đơn giản, ví dụ làm thư ký chẳng hạn.”

Triệu Tiêu hỏi: “Thư ký là cái gì vậy?”

Tống Cẩn nhìn cô chằm chằm một hồi: “Chính là làm công việc sai vật đấy.”

Triệu Tiêu khó mà có được dũng khí trong chốc lát: “Nô tỳ mới không thêm đi làm việc vật đâu.”

Khóe miệng Tống Cẩn co rút hai cái, sau đó anh không nói thêm gì nữa.

Tuy Triệu Tiêu nói rằng mình không thêm đi làm chân sai vật nhưng cô vẫn nghe theo sự lựa chọn của Tống Cẩn là chọn khoa Văn, sau khi Cố Nhất Minh biết được sự lựa chọn của cô thì đã nói một câu không rõ ý tứ: “Thật ra thành tích thi môn Lý của cậu cũng đã tiến bộ rất nhiều rồi, cũng nên thử chọn môn Lý xem sao, điểm đậu đại học khoa tự nhiên sẽ thấp hơn một chút đấy.”

Triệu Tiêu lắc đầu: “Về sau tôi muốn làm thư ký nên học Văn sẽ tốt hơn.”

Cố Nhất Minh ngửa đầu bật cười: “Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ có một ước mơ nào đó lớn hơn chứ.”, Cậu ngừng một lát: “Thật ra học Văn cũng tốt, về sau tôi nhất định sẽ trở thành ông chủ, cậu về làm thư ký cho tôi, tôi sẽ không ngại sự ngốc nghếch của cậu đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 26

Lên lớp 11, Triệu Tiêu bắt đầu chuỗi ngày học tập miệt mài, ngày đầu tiên học chính trị, ngày thứ hai học môn Lý, ngày thứ ba học Lịch sử. Triệu Tiêu nghĩ rằng lịch sử ở nơi này hoàn toàn khác biệt với lịch sử ở Đại Kỳ, nhưng sau đó cô lại phát hiện ra rằng cũng không khác nhau nhiều lắm, giống như phụ thân đã nói, chuyện thiên hạ, có hợp rồi sẽ tan mà tan rồi sẽ hợp, tan tan hợp hợp, những người được hưởng phúc đều là nghiệp chướng, còn người chịu khổ là chúng sinh.

Học sinh lớp 11 lại được phân ban thêm lần nữa, điều này được dựa trên thành tích học tập nên cả Cố Nhất Minh và Tống Cẩn đều được phân tới ban Lý, trước khi phân ban, Triệu Tiêu rất quan tâm tới thành tích của Tần Từ Lâm, may mắn là thành tích của cô ta chỉ thuộc loại bình thường bậc trung ở trường cao trung S nên không được phân đến lớp siêu trọng điểm của Tống Cẩn.

Triệu Tiêu cảm thấy bản thân mình có một chút hẹp hòi với Tần Từ Lâm, đây là một chút cảm xúc nhỏ trong lòng cô, cô không thèm nói cho Tống Cẩn biết đâu.

Khoa Văn và khoa Lý của trường cao trung S không nằm chung một tầng lầu, cho nên mỗi lần Triệu Tiêu muốn đi tìm Tống Cẩn đều phải đi qua một chiếc cầu bắc ngang qua, mỗi ngày cô đều đi qua đây ít nhất là ba lần, đi tới đi lui rất là chăm chỉ.

Mộ Thanh nói rằng, mỗi khi ở cạnh Tống Cẩn thì cô chính là một đứa bé chưa dứt sữa, Triệu Tiêu nghĩ là câu nói này không đúng, nhưng cô cảm thấy tình cảm giữa mình và Tống Cẩn đã ngày càng trở nên thân thiết hơn rồi.

Triệu Tiêu đứng nép mình vào hành lang bên ngoài phòng học của Tống Cẩn chờ anh tan học, lớp trọng điểm có giờ tan học khác với các lớp ban thường, không khí trong lớp học cũng rất nghiêm túc.

Đợi khoảng 5, 6 phút sau, bên trong rốt cuộc đã truyền ra tiếng chuông báo hiệu hết giờ học, Triệu Tiêu xoay người lại thì thấy Cố Nhất Minh và mấy nam sinh khác đang đi ra, lúc đi ra cậu vô cùng kiêu căng liếc cô một cái, Triệu Tiêu thấy hơi ngượng ngùng bèn đưa tay lên xoa mũi.

Cố Nhất Minh: “Ngủ ngốc.” Nói xong, cậu đi rất nhanh trên hành lang dài.

Mộ Thanh nói, trong một tháng nam sinh cũng sẽ có một vài ngày không bình thường, Triệu Tiêu cảm thấy trong một tháng Cố Nhất Minh chỉ có vài ngày là được bình thường thôi.

Sau một lát, Tống Cẩn mới bước chậm rãi ra khỏi lớp học, ngay sau đó tay anh sẽ theo quán tính mà nắm lấy tay cô rồi cùng nhau đi đến căn tin.

Lúc đi vào trong căn tin chật chội, Tống Cẩn chia chia cảm có ý bảo cô cùng nhau phân công hợp tác, Triệu Tiêu lập tức chạy đến chỗ tủ vô trùng để lấy bát đĩa, sau đó cô sẽ đi giành chỗ ngồi, còn Tống Cẩn ư, anh sẽ xếp hàng chờ lấy đồ ăn. Hai người phối hợp với nhau hết sức ăn ý.

Trước kia việc xếp hàng lấy đồ ăn và đi lấy bát đĩa đều là việc của cô, còn Tống Cẩn chỉ cần tìm một chỗ yên tĩnh ngồi chờ, sau khi sóng yên gió lặng thì sẽ bắt đầu ăn. Cho nên đối với biểu hiện chủ động xếp hàng đi lấy đồ ăn này của Tống Cẩn, Triệu Tiêu thường xuyên khen ngợi anh vài câu, mục đích của việc này chính là vì muốn để anh có thể làm thường xuyên hơn.

Tống Cẩn đặt đồ ăn xuống và ngồi xuống đối diện với Triệu Tiêu, theo quán tính liền hỏi tình hình hôm nay của cô: “Hôm nay chắc em được học phương trình hyperbon nhĩ, có chỗ nào không hiểu không?”

Triệu Tiêu yên lặng nằm sấp trên bàn cơm, sau đó thành thật trả lời: “Càng ngày càng khó, cơ bản là em nghe không hiểu.”

Tống Cẩn cúi đầu thờ dài: “Ăn cơm trước đã.”

Triệu Tiêu gấp một miếng thịt vào chén Tống Cẩn: “Người ăn nhiều một chút đi, mỗi ngày đều phải học toán lý hóa chắc còn đau đầu hơn em nữa.”

Tống Cẩn lạnh lùng nói: “Lo tắm rửa cho não em trước đi.”

Triệu Tiêu không phải là không muốn cố gắng, chỉ là thành tích sau khi thi của cô không được như mong đợi mà thôi, rõ ràng là cô đã chú tâm học tập, nhưng lúc làm bài thi vẫn không hiểu nổi cái đề.

Học kỳ này, bạn cùng bàn mới của cô chính là một nữ sinh đặc biệt vô tâm trong việc học tập, nên hứng thú lớn nhất mỗi ngày của cô ta chính là nghiên cứu tạp chí bát quái và chuyện cung hoàng đạo.

Thỉnh thoảng Triệu Tiêu cũng sẽ mượn tạp chí của cô ta để đọc, sau đó cô biết được Tống Cẩn thuộc chòm sao Bọ Cạp, mà mình thì thuộc cung Song Ngư.

Nữ sinh ngồi cùng bàn kinh ngạc ra tiếng: “Hai người các cậu đúng là tuyệt phối đấy nhé.”

Triệu Tiêu gãi đầu: “Là sao?”

Nữ sinh ngồi cùng bàn gật đầu: “Một người thì phúc hắc, một người thì ngu ngốc, thật là xứng đôi quá đi.”

Triệu Tiêu: “...”

Thành tích của nữ sinh ngồi cùng bàn này còn kém hơn cả Triệu Tiêu cho nên mỗi ngày cô ta đều chép bài tập của cô, vì thế nên điểm số bài tập của hai người ngày một thê thảm.

Triệu Tiêu kể câu chuyện vinh quang này cho Tống Cẩn nghe, sau khi nghe xong anh liền vênh môi lên và thấp giọng cười ra tiếng: “Người ngồi cùng bàn với em thật đúng là đối bụng ăn quàng mả.”

Triệu Tiêu: “Không biết nữa, cậu ấy rất thích chép bài tập của em, những bạn học khác viết đáp án thành cả một đồng lớn, chỉ có em là viết ngắn gọn nhất thôi.”

“Là đơn giản mới đúng.” Tống Cẩn cảm thấy hơi đau đầu, “Anh cảm thấy em nên đổi bạn cùng bàn khác đi.”

Sau đó, quả thật là vị trí ngồi của Triệu Tiêu đã được thay đổi, bạn cùng bàn biến thành một nữ sinh có thành tích học tập tốt nhất, sở dĩ cô có thể thay đổi chỗ ngồi là do Tống Cẩn đã tìm gặp thầy chủ nhiệm của lớp của Triệu Tiêu, cũng không biết anh học được từ ai mà sau khi tan tiết tự học buổi tối liền lên kút xách hai hộp thuốc lá Trung Hoa hảo hạng tới nhà thầy chủ nhiệm của cô.

Nhờ hai hộp thuốc lá Trung Hoa mà thầy chủ nhiệm đã phá lệ chiếu cố đặc biệt tới Triệu Tiêu, thậm chí còn để cô trở thành học sinh ưu tú trong bộ môn do mình giảng dạy.

Triệu Tiêu vinh dự trở thành học sinh ưu tú môn tiếng Anh nên thành tích học tập môn này của cô cũng đã tiến bộ rất nhiều, cho tới bây giờ cũng chỉ có Tống Cẩn chính là học sinh ưu tú môn tiếng Anh của ban họ, có lần Triệu Tiêu bèn trêu chọc Tống Cẩn: “Về sau khi chúng ta trở về rồi thì nô tỳ muốn làm thầy dạy tiếng Anh, đến lúc đó nô tỳ chính là giáo viên nữ duy nhất của Đại Kỳ nhi.”

Tống Cẩn im lặng hồi lâu, sau đó liền tạt cho cô một gáo nước lạnh: “Không cần dạy hư học sinh của nhân dân đâu, em sẽ làm chậm sự phát triển của bọn chúng mất.”

Triệu Tiêu có chút không vui mở miệng: “Sao Hoàng Thượng lại có thể nói rằng nô tỳ sẽ làm hư học sinh kia chứ, tuy rằng nô tỳ không thể so sánh với Hoàng Thượng được nhưng nếu nhìn vào học thức của nô tỳ bây giờ, nếu như ở Đại Kỳ thì đã đạt chuẩn của một tài nữ rồi.”

Tống Cẩn đặt tay lên đầu cô rồi hít sâu hai cái: “Thật là càng ngày càng không biết xấu hổ rồi.”

Hiện tại Triệu Tiêu đã phân biệt được rõ ràng khi nào Tống Cẩn đang mắng cô còn khi nào thì anh lại nói vài câu độc địa theo thói quen rồi, nếu như là trường hợp sau thì Triệu Tiêu sẽ mặt dày nắm lấy tay Tống Cẩn và nịnh nọt vài câu: “Bây giờ là gan của nô tỳ rất lớn là bởi vì Hoàng Thượng ngày càng sùng ái nô tỳ mà ra đấy.”

Lời nói này của Triệu Tiêu không phải là nịnh bợ, mà trái lại đây chính là lời nói phát ra từ tận đáy lòng, Tống Cẩn ngày càng sùng ái cô nhiều hơn, tình cảm của cô và anh cũng ngày càng trở nên thân thiết hơn rồi.

Ngày thứ sáu, tiết học cuối cùng của Triệu Tiêu là tiết thể dục còn của Tống Cẩn là tiết sinh học, lúc nghỉ giữa tiết, Tống Cẩn đã dặn trước với cô phòng học môn sinh học hôm nay của anh là phòng thí nghiệm trên lầu: “Đợi lát nữa đừng đến sai phòng học đấy.”

Lớp thể dục tan học trước giờ học khoảng 7, 8 phút, sau khi tan học Triệu Tiêu liền chạy đến phòng thí nghiệm và ngồi chờ anh tan học.

Bên trong phòng thí nghiệm của ban Tống Cẩn đang rất âm ỉ, Triệu Tiêu nhìn lên vào bên trong một chút, loại kỷ luật này còn kém hơn cả ban cô nữa.

Tống Cẩn đang đứng ở vị trí cuối cùng của phòng thí nghiệm, lúc anh quay đầu lại thì nhìn thấy cô nên bèn vẫy tay với cô, Triệu Tiêu nhìn lên chỗ bục giảng, thừa dịp thấy giáo không chú ý liền chạy thật nhanh đến bên cạnh Tống Cẩn.

“Các anh đang làm cái gì vậy?” Triệu Tiêu nhìn chằm chằm vào dụng cụ trên bàn, mở miệng hỏi anh: “Đây là kính hiển vi phải không?”

Tống Cẩn nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đặt kính hiển vi về đúng vị trí, rồi anh nắm tay cô đến chỗ kính hiển vi: “Tay phải nắm chặt thân kính, tay trái vặn ốc, sau đó dùng mắt trái để xem kính quang học.”

Triệu Tiêu chỉ tay vào màn hình: “Đây là kính quang học sao?”

Tổng Cận gật đầu: “Đúng rồi.”

Triệu Tiêu làm đúng theo những gì mà Tổng Cận nói, cô nhìn một hồi, sau đó ngẩng đầu lên: “Nhưng mà em không thấy cái gì ở bên trong hết..”

Tổng Cận: “Nhắm mắt phải lại.”

Triệu Tiêu ngẩng đầu lên, thử nhắm mắt phải lại và mở mắt trái ra, nhưng kết quả là cả hai mắt đều nhắm lại, Tổng Cận nhìn cô, trong mắt tràn đầy ý cười: “Em dùng tay phải che mắt phải lại, anh chỉ lại độ kính cho em.”

Triệu Tiêu qđ “Dạ” một tiếng, lập tức che mắt phải lại, sau đó cô chỉ dùng mắt trái nhìn vào kính quang học.

Tổng Cận đi đến phía sau lưng Triệu Tiêu, anh nhẹ nhàng vươn tay ra điều chỉnh lại ốc vặn trên thân kính hiển vi, chuyển một lát liền hỏi: “Có thấy được chưa?”

Triệu Tiêu lắc đầu, sau một lát liền kích động ngẩng đầu lên: “Thấy được rồi, là một mảng màu xanh mượt.”

Tổng Cận cười, sau đó anh tiếp tục vặn ốc cho đúng tiêu chuẩn: “Nhìn lại lần nữa, xem có gì khác nhau không?”

Triệu Tiêu đứng im bất động và nhìn chằm chằm vào kính quang học: “Có...Càng ngày càng rõ lắm...”

“Nhìn thấy cái gì rồi?” Tổng Cận lại hỏi.

Triệu Tiêu nhìn một lúc lâu, trả lời: “Có rất nhiều bong bóng.”

Tổng Cận: “Bây giờ em đang nhìn thấy tế bào của vỏ cà rốt, mỗi bong bóng lớn chính là một tế bào, bên trong đó có rất nhiều bong bóng nhỏ chính là tế bào dịch bên trong tế bào.”

Triệu Tiêu cảm khái một câu: “Những tế bào này đáng yêu quá.”, rồi cô cúi xuống: “Những cái này phát triển trên thân của cà rốt à?”

Tổng Cận lại cười khẽ một trận, sau đó nhỏ một giọt dung dịch đường mía lên tụ kính và tiếp tục hỏi Triệu Tiêu: “Hiện tại có nhìn thấy chúng đang biến hóa không?”

“?”

“Đề em nhìn thêm chút nữa đi.” Triệu Tiêu nhìn thật lâu, sau đó ngẩng đầu nói với Tổng Cận: “Giống như được một tầng mỏng bao phủ vậy.”

Tổng Cận giải thích cho cô biết: “Đây là màng sinh chất.”

Triệu Tiêu thật thà lắc đầu: “Nghe không hiểu.”

Chuông tan học vang lên, thầy giáo bước lên bục giảng, nói: “Mỗi người tự thu dọn dụng cụ của mình đi.”

Triệu Tiêu không nỡ xa rời kính hiển vi, Tổng Cận không nhìn được vỗ vào đầu cô, đúng lúc này, Cố Nhất Minh ngồi phía trước đang chậm rãi đi đến phía sau phòng học, cậu nhìn Tổng Cận và Triệu Tiêu vài lần, sau đó thì thầm một câu: “Còn đâu kỷ luật của lớp học nữa đây?”

Triệu Tiêu trừng mắt: “Cậu quản được nhiều chuyện thật đấy, cẩn thận như thế làm gì chứ...Màng sinh chất.”

Cố Nhất Minh nhún vai: “Ngại quá, tôi không có thành tế bào.”

Triệu Tiêu không thể hiểu nổi những lời này của Cố Nhất Minh, cô ngẩng đầu hỏi Tổng Cận, nhưng anh không cũng không nói gì mà chỉ kéo tay cô đi: “Nói nhiều mấy lời vô nghĩa đó để làm gì, còn muốn ăn cơm tối không đấy.”

Lúc trước Triệu Tiêu yếu nhất là môn Vật Lý, bây giờ lại thêm môn Địa Lý, lần thi giữa kỳ này, đề thi lệch khoảng 37% kiến thức so với đề ôn tập, thành ra cả bài thi đều làm sai đề, toàn quân bị diệt, cô đã hoàn toàn bị đánh bại rồi, tóm lại Triệu Tiêu của lúc này chính là mèo mù không bắt được con chuột nào. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê.quý.đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Tối thứ bảy, Tổng Cận cầm lấy mô hình quả địa cầu để giảng cho cô về múi giờ chênh lệch, Triệu Tiêu chỉ vào một điểm trên mô hình này: “Bây giờ chúng ta đang ở đây này.”

Tổng Cận “Ừ” một tiếng, sau đó xoay mô hình quả địa cầu: “Bởi vì trái đất luôn xoay vòng nên ở mỗi đại phương khác nhau sẽ nhìn thấy mặt trời vào những lúc khác nhau, cho nên đã xuất hiện thời gian chênh lệch.”

Triệu Tiêu đột ngột mở miệng hỏi: “Hoàng Thượng, nô tỳ cảm thấy Người thật sự là giảng ngày càng hay rồi.”

Tổng Cận: “Thật sao?”

Triệu Tiêu: “Đúng vậy, lúc trước Người nói một đồng lớn nhưng nô tỳ chẳng hiểu gì cả, giờ thì có thể nghe hiểu được một chút rồi.”

Tổng Cận lười biếng tựa người vào lưng ghế: “Thì ra là trước đây trẫm đã đem đàn gảy tai trâu mà.”

Triệu Tiêu cười vô cùng ngây thơ: “Bây giờ Người mới biết sao?”

Tổng Cận lqđ không thể làm gì khác hơn là nở nụ cười, ánh đèn sáng chói của phòng tự học càng làm nổi bật lên nụ cười lộng lẫy của anh, sau đó anh cúi xuống, nghiêm túc gọi cô: “Tiêu Nhi.”

Triệu Tiêu nhìn anh.

Tổng Cận vươn tay ra ôm cô đến ngồi cạnh mình, sau đó cắn lên miệng cô một cái.

Bởi vì Tổng Cận và Triệu Tiêu ngày càng thân thiết hơn cho nên túi tiền tiêu vặt của cô cũng ngày càng dày lên, cơ bản là mỗi lần Tổng Cận có tiền lẻ thì anh sẽ đưa hết cho cô: “Giữ đi.”

Có một lần Triệu Tiêu ngồi tính tiền tiêu vặt của bản thân, tiền đã lên được đến 2000 đồng rồi.

Lúc gần tới sinh nhật Tổng Cận, Triệu Tiêu lén lút hỏi Mộ Thanh: “Cậu nói mình nên tặng cái gì mới tốt bây giờ đây?”

Mộ Thanh chống cằm suy nghĩ: “Trời sinh Tổng Cận của cậu chính là bộ dáng vô dục vô cầu, tớ cảm thấy cậu nên tự tặng bản thân mình cho anh ta, chắc là anh ta sẽ không có ý kiến gì đâu.”

Triệu Tiêu: “Không phải đâu mà.”

Mộ Thanh: “Cậu sẽ không tặng mình cho anh ta thật đấy chứ?”

Triệu Tiêu lắc đầu: “Không đâu.”

Mộ Thanh: “Nhìn bộ dạng tiều tuỵ của cậu kìa.”

Triệu Tiêu: “.....”

Triệu Tiêu lại nhớ tới tình cảnh lúc còn ở Đại Kỳ của mình. Sau khi cô đã đáp ứng đầy đủ điều kiện để được thăng chức, An công công đã chú tâm đến thẻ bài của cô hơn, bởi vì cô chính là con gái của nhà họ Triệu, ngày đầu tiên cô lên chức, An công công còn cố ý nhắc nhở Tổng Cận một câu: “Hoàng Thượng, nghe nói ở chỗ của vị Tiệp dư kia có hoa Mẫu Đơn đang nở đẹp nhất Hoàng Cung đấy ạ.” Tuy rằng ông đã cố ý nhắc nhở, nhưng Tổng Cận vẫn không hề để ý tới cô.

Ngày thứ 2, Tổng Cận vẫn không chọn cô, ngày thứ ba anh đi đến chỗ của Cố Ấu Dung, ngày thứ tư thì ngủ lại Cảnh Minh điện... Cho đến một tháng sau, Triệu Tiêu vẫn cũng không hề hy vọng là mình sẽ được sủng hạnh, cô vừa nằm phơi nắng phía trước Tây Hòa Cung vừa uống trà Hồng Bào do Lục Quán pha thì Tổng Cận đến, câu nói đầu tiên của anh là: “Nghe nói nơi này của nàng có hoa Mẫu Đơn nở còn đẹp hơn hoa trong Ngự Hoa Viên của trẫm nữa, vậy nên mau dẫn trẫm đi xem đi.”

Cách đây một tháng, hoa Mẫu Đơn trong cung của cô lại nở sớm, bây giờ những cây hoa nở cách đây nửa tháng đã tàn mất rồi, Triệu Tiêu cho rằng Tổng Cận đến đây xem hoa vào lúc này chính là muốn làm khó làm dễ với cô đấy mà.

Buổi tối, Tổng Cận cũng không đi, anh nói muốn ngủ lại trong Tây Hòa Cung của cô.

Lục Quán vô cùng vui vẻ, buổi tối nàng ta tắm rửa cho cô thật kỹ, sau đó thì ngăn cản vạn dân, nói đi nói lại nhiều lần rằng cô nhất định phải nắm thật chặt lấy cơ hội lần này.

Triệu Tiêu đang nằm trong thùng gỗ, trong lòng đã bị Lục Quán làm cho căng thẳng vô cùng, trong đầu hồi tưởng lại cảnh thị tẩm đáng sợ lần trước, cả người có cảm giác như sắp lên chiến trường đến nơi vậy.

Tổng Cận đoán được là cô đang căng thẳng, trước khi thị tẩm anh còn trò chuyện với cô về chuyện trên trời dưới đất, sau đó hỏi cô gần đây có thích đọc loại sách nào không.

Lúc ở Đại Kỳ, Triệu Tiêu cũng không thích đọc sách, lại đi thật thà nói cho Tổng Cận biết là gần đây mình đều cùng chơi nhảy ô vuông với các cung nữ, lúc quý trên mặt đất cô không biết nên nói như thế nào cho phải, ngược lại khiến bản thân mình càng trở nên khẩn trương hơn, lúc Tổng Cận nâng cô dậy, cả hai cánh tay của cô đều đang run rẩy: “Tạ... Hoàng Thượng...”

Tổng Cận nâng cằm của cô lên: “Sợ trẫm sao?”

Triệu Tiêu thầm kêu khổ liên tục, nếu như nói “Sợ” thì đây không phải là tính cách của bản thân cô, còn nói “Không sợ” thì lại thành kiêu căng không biết khiêm tốn, do dự thật lâu cô mới ngẩng đầu lên, nói: “Người nghĩ như thế nào?”

Giữa các phi tần trong hậu cung với nhau, nếu nói là có mối quan hệ tốt thì sẽ thỉnh thoảng chia sẻ cho nhau những món ăn ngon hoặc là kỹ xảo để thị tẩm cho tốt, nhưng chỉ có mình Lục Quán là có bản lĩnh đi hỏi thăm các bí mật, sau đó lén lút nói lại cho biết: “Nghe người trong cung nói rằng Hoàng Thượng không thích bị cản trở.”

Triệu Tiêu ngồi mặt đối mặt trong giường thêu hoa, trong đầu cô luôn nghĩ đến từ “cản trở” này, sau đó cô đưa tay đặt lên áo của Tổng Cận: “Hoàng Thượng, để nô tỳ cời áo cho Người nhé.”

Tổng Cận “Ừ” một tiếng rồi gật đầu.

Sau đó, Triệu Tiêu vừa hồi hộp vừa cời nút thắt cho Tổng Cận, cho đến khi Tổng Cận chỉ còn lại một cái quần màu vàng sáng. Trong lúc cô cời đồ cho anh thì Tổng Cận không hề nói một câu nào, anh để nửa thân trù và tựa người trên gối nhìn cô chăm chăm.

Lúc đó Triệu Tiêu không hình dung ra từ nào để diễn tả loại cảm xúc này, sau này khi đến đây rồi thì cô mới bừng tỉnh ngộ, thì ra lúc đó Tổng Cận chính là giám khảo, nhớ lại về mặt của anh lúc đó, chính là về mặt “Trẫm biết em cái gì cũng đều không biết mà.”

Cởi áo cho Tổng Cận xong xuôi, Triệu Tiêu nhìn quần của anh rồi muốn đưa tay ra cời bỏ thắt lưng, nhưng đúng lúc này, cuối cùng Tổng Cận cũng chịu mở miệng nói: “Trẫm đã cời xong rồi, còn nằng thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 27

Editor: Preiya

“Trẫm đã cời xong rồi, còn nằng thì sao?” Khi Tổng Cận nói xong câu đó, anh nheo mắt lại, đánh giá cô từ trên xuống dưới, Triệu Tiêu bị anh nhìn đến nỗi trái tim cũng nhảy loạn lên, thiếu chút nữa là cô đã quỵ gối xuống trước mặt Tổng Cận rồi, bèn run run nói: “Đề Hoàng Thượng chờ lâu như vậy, nô tỳ thật đáng chết vạn lần, nô tỳ lập tức cời ra ngay đây ạ.”

Nói xong, cô liền tự mình cời áo ra, sau đó ngược nhìn Tổng Cận, anh chỉ đang ngẩng đầu nhìn cô, lúc cô chỉ còn lại chiếc áo yếm bên trong, Tổng Cận đột nhiên kéo tay cô lại, sau đó xoa chần ra đắp lại cho cô, bình thản nói: “Cởi quần áo mà đã tốn hết nửa ngày, trẫm bị nằng làm cho mệt rồi.”

Triệu Tiêu mở to hai mắt nhìn Tổng Cận: “Không thị tẩm nữa sao ạ?”

Tổng Cận đặt tay ở trước ngực cô, nhắm mắt lại và nhẹ giọng đáp: “Ngủ đi.”

Triệu Tiêu nắm chặt góc áo, trong lòng vô cùng rối rắm.

Đầu xuôi thì đuôi lọt, chuyện thị tẩm quan trọng này, phát pháo mở của Triệu Tiêu không tốt nên khiến cho mỗi lần thị tẩm về sau liên tục không thuận lợi.

Vài ngày trước sinh nhật của Tổng Cận, Triệu Tiêu đã mua một chiếc đồng hồ để làm quà tặng cho anh. Mộ Thanh cùng cô đi dạo qua các trung tâm thương mại nửa ngày, bởi vì bị viêm màng túi mà sau đó liên tục chiến đấu từ các chiến trường cho đến chỗ siêu thị nhỏ ở đầu đường gần nhà để đi mua chiếc đồng hồ điện tử dành cho nam với giá 1008 đồng.

Đây là lần đầu tiên Triệu Tiêu tiêu một số tiền lớn như vậy để mua một món đồ cho nên trong lòng cũng có chút đau xót, nhưng cô lại có chút cảm giác hưng phấn, đồng thời cũng có loại cảm giác chờ mong, trước khi đi, cô còn nhờ chủ tiệm viết cho mình một tờ hóa đơn, Mộ Thanh kinh ngạc hỏi: “Chắc cậu không định để cho Tổng Cận trả lại tiền cho cậu đấy chứ?”

“Làm sao lại như thế được.” Triệu Tiêu lắc đầu: “Là anh ấy phải biết tự giác cơ.”

Ngày sinh nhật Tổng Cận là ngày thứ bảy, mẹ Tổng đã mua một chiếc bánh kem hai tầng thật to về để chúc mừng sinh nhật cho anh.

Người nhà họ Tổng ngồi quay quần trên chiếc bàn hình chữ nhật, lúc Tổng Cận thổi tắt nến rồi cầm lấy dao nĩa thì Triệu Tiêu đưa đĩa của mình cho anh: “Em muốn phần có nhiều trái cây.”

Tổng Cận nhận đĩa từ trong tay cô, ngược lại anh cắt cho cô một miếng bánh to đùng, nhưng không biết là vô tình hay cô ý mà trên bề mặt miếng bánh ngọt này chỉ có một miếng xoài nhỏ, Triệu Tiêu bĩu môi, có chút ghét bỏ nói: “Cảm ơn.”

Tổng Cận cúi đầu cười, sau đó gắp tay quệt một miếng kem lên mũi Triệu Tiêu, Triệu Tiêu đưa tay sờ mũi, nước mắt lưng tròng nhìn mẹ Tổng: “Tổng Cận ăn hiếp con.”

Mẹ Tổng cười vui vẻ khi nhìn thấy cô và Tổng Cận đang chơi đùa: “Cẩn Nhi, mẹ không cho phép con khi dễ vợ của con mẹ đâu đấy.”

Tổng Cận lqđ mỉm cười nhìn Triệu Tiêu, nhưng ý cười trong mắt anh dần dần biến mất, chỉ còn lại sự lạnh lùng bình thản.

Sau khi ăn bánh kem xong, bởi vì trên tóc đều dính toàn là kem nên Triệu Tiêu đi gội đầu, sau đó chạy đến chỗ ban công để phơi nắng, thuận tiện cũng để sấy tóc luôn, sau giữa trưa, ánh mặt trời vô cùng rực rỡ và ấm áp, chiếu lên người hết sức thoải mái, Triệu Tiêu ghé vào ban công nghĩ ngợi vài chuyện

lĩnh tinh, lúc cô ngẩng đầu vuốt tóc thì thấy Tổng Cận đang nằm đọc sách trên xích đu đặt trên ban công của nhà họ Tống, anh đang cúi thấp đầu, mắt hơi híp lại, nhưng không rõ là anh đang đọc sách hay đang ngủ trưa nữa.

Ánh mặt trời chói lọi chiếu lên người Tống Cận giống như đang dát vàng, cả lông mi của anh cũng đều phát sáng, Triệu Tiêu liền cảm khái, đây đúng là một tướng mạo động lòng người mà, cô nhẹ giọng gọi Tống Cận một tiếng: “Tống Cận...”

Đột nhiên Tống Cận mở mắt ra, vẻ mặt anh giống như vừa mới tỉnh ngủ, ánh mắt mông lung, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ tỉnh táo, anh mở miệng bằng giọng khàn khàn: “Tóc khô chưa?”

Triệu Tiêu sờ sờ tóc mình: “Rồi.”

Ánh mắt của Tống Cận ngừng lại trên mái tóc của cô, sau đó cong khóe môi: “Một năm này tóc cũng dài ra không ít đâu.”

Triệu Tiêu vui vẻ nhìn anh: “Nô tỳ cũng cảm thấy như vậy đấy.”. Nói xong, cô lại dè dặt mở miệng, “Hoàng Thượng, Người nghĩ nếu như nô tỳ đi uốn tóc xoắn thì có đẹp không?”

Tống Cận cẩn thận nhìn cô: “Không cần mù quáng chạy theo mốt đâu.”

Triệu Tiêu “Dạ” một tiếng, sau đó cô chợt nghĩ tới món quà sinh nhật mà mình đã mua cho Tống Cận nhưng còn chưa đưa cho anh, bèn nở nụ cười vô cùng rực rỡ: “Người đợi một lát nhé, nô tỳ đi lấy cái này một chút.” Nói xong, cô liền chạy xuống nhà và mang gói quà đã được gói cẩn thận ra.

Triệu Tiêu trở lại ban công lần nữa, sau đó quơ quơ gói quà: “Hoàng Thượng, đây là món quà nô tỳ chuẩn bị cho lễ mừng sinh nhật của Người.”

“Hả?” Tống Cận cười: “Là cái gì thế?”

Triệu Tiêu liếc nhanh mở gói quà ra, sau đó từ bên trong lấy ra một chiếc đồng hồ điện tử: “Đồng hồ điện tử, đây là thứ em mua ở trung tâm thương mại đây.”

Tống Cận vươn tay qua, cầm lấy chiếc đồng hồ trong tay cô lên xem: “Khó mà hào phóng được một lần đấy nhỉ.”

Triệu Tiêu ngượng ngùng gãi đầu: “Thích không?”

Tống Cận nghiên cứu vật này vật này một cách nghiêm túc, sau đó ngẩng đầu lên và thẳng thắn hỏi: “Bao nhiêu tiền?” Anh ngừng lại một lát rồi bỏ lại một câu: “Đồ trong trung tâm thương mại rất đắt đúng không? Một cái đồng hồ thế này hẳn là không thể có giá mấy trăm đồng đâu nhỉ?”

Đồ trong trung tâm thương mại đúng là khó mà có giá mấy trăm đồng hay vài nghìn, Triệu Tiêu hơi há miệng, hàm hồ nói: “Cũng không phải là đồ thật đâu, chỉ hơn năm trăm đồng thôi...”

Tống Cận tiếp tục giữ vẻ mặt nghiêm nghị, anh nói với Triệu Tiêu: “Em phải biết trả giá chứ.”

Triệu Tiêu: “Hoàng Thượng thật biết nói đùa, sao lại có thể trả giá ở trung tâm thương mại được.”

“Là sao?” Tống Cận nở một nụ cười không rõ ý tứ, sau đó đeo đồng hồ lên tay mình, rồi còn giơ lên cho Triệu Tiêu xem, sung sướng nói: “Tiêu Nhi, trẫm rất thích nó.”

Triệu Tiêu cũng cười phối hợp theo: “Hoàng Thượng thích là tốt rồi.” Nếu như Tống Cận biết chiếc đồng hồ này chỉ có giá 108 đồng thì anh có ghét nó không đây ta.

Thật ra trước khi tặng quà, Triệu Tiêu cũng định khai thật cái giá 108 đồng ra, nhưng kết quả là bị câu nói “Chắc là đắt lắm” của Tống Cận nên mới đề giá lên như vậy. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn le.quy.don.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Triệu Tiêu có chút chột da, cho nên lúc Tống Cận tới tìm cô sau bữa cơm tối thì cô không dám nhìn thẳng vào mặt rồng nữa.

Đêm nay Tối Cận đến tìm cô không phải là vì muốn cô đến nhà anh làm bài tập, hoặc là hỏi tình hình học tập của cô, kết quả nằm ngoài dự kiến, Tống Cận vậy mà lại muốn mời cô đi hát karaoke.

Lúc anh mở miệng thì họ vừa đứng lúc đi ngang qua tiệm KTV, Tống Cận cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Giờ cũng còn sớm, chúng ta vào KTV hát đi.”

Triệu Tiêu: “...”

Tiệm KTV bọn họ chọn nằm ngay trung tâm, tên là Thái Hồng Thiên Đường, anh muốn chọn một phòng bao dành cho tình nhân, lúc đi theo người phục vụ vào phòng, Triệu Tiêu lập tức chạy đến chỗ máy chọn bài và bắt đầu chọn, sau khi chọn xong mấy bài muốn hát, cô liền ngẩng đầu lên hỏi Tống Cận: “Hoàng Thượng, Người muốn hát một bài không?”

Yết hầu của Tống Cận nghẹn lại, anh cứng ngắc lắc đầu: “Không cần đâu.”

Triệu Tiêu tuyệt đối không phải là người dễ dàng buông tha cho người khác: “Lần trước nô tỳ thấy trên di động của Người có mấy bài mà.” Ý chính là, Hoàng Thượng à, Người không cần phải che giấu đâu mà, rõ ràng là đáng về của Người đang rất muốn hát, Người không cần phải giả bộ đâu.

Tổng Cẩn nhìn Triệu Tiêu đang ngày càng tới gần mình: “Em hát trước đi, đợi lát nữa trăm sẽ chọn bài sau.”

“Được rồi.” Âm nhạc bắt đầu vang lên trên màn hình lớn, Triệu Tiêu cầm lấy micro trên bàn trà, ngẩng đầu nhìn Tổng Cẩn, nói: “Vây nô tỳ hát trước đây.”

Tổng Cẩn gật đầu: “Hát đi.” Nói xong, anh ngồi xuống bên cạnh Triệu Tiêu, sau đó vòng tay ôm lấy cô đặt trên đùi mình.

Triệu Tiêu dứt khoát cời giầy ra, ngồi dựa lưng vào trên người Tổng Cẩn, khi tiếng nhạc vang lên, cô liền hát theo, từ “Chuyện xưa thành chuyện nhỏ”, cho đến bài hát đứng đầu trên bảng xếp hạng “Không nữ tôn thương”, sau khi hát xong, cô ngồi trong lòng Tổng Cẩn thờ phỉ phò.

Tổng Cẩn rót một ly nước rồi đưa cho Triệu Tiêu: “Cần phải rèn luyện nhiều hơn nữa, thể chất của em vốn yếu ớt mà.”

Triệu Tiêu nhận lấy nước rồi uống một ngụm, sau đó đưa micro cho Tổng Cẩn: “Hoàng Thượng, tới lượt của Người rồi.”

Tổng Cẩn lật tới lật lui danh sách bài hát, thật lâu sau anh quay đầu lại hỏi Triệu Tiêu: “Sao không có bài hát đó?”

“Bài nào cơ?” Triệu Tiêu nhảy xuống ghé sô pha và chạy đến phía sau lưng Tổng Cẩn, nghiêng đầu nhìn qua: “Hoàng Thượng, Người muốn tìm bài gì vậy?”

Tổng Cẩn lđ hơi mất tự nhiên bèn ho nhẹ một tiếng, sau đó anh đẩy cô qua một bên và tiếp tục lật cuốn sổ bài hát.

Triệu Tiêu vẫn chưa từ bỏ ý định, lại tiếp tục nghiêng đầu qua: “Muốn nô tỳ giúp không?”

Tổng Cẩn quay sang, anh ném cho cô một ánh mắt cảnh cáo, rốt cuộc Triệu Tiêu đã không còn nhiệt tình giúp Tổng Cẩn tìm bài hát nữa, cô để mặc anh lật sổ, sau đó có một ca khúc xuất hiện trên màn hình, là bài của Tổng Cẩn chọn: Sống thêm năm trăm năm.

Triệu Tiêu nhìn màn hình, thì ra Hoàng Thượng còn biết xóa ca khúc nữa cơ, lúc anh chọn bài hát của mình vậy mà lại còn xóa luôn bài “Mua bán tình yêu” của cô.

Nhạc dạo của bài “Sống thêm năm trăm năm” vang lên, Tổng Cẩn cầm lấy micro, sau đó anh im lặng thật lâu rồi vẫn hát: “Theo hình dáng non sông nhấp nhô hiền hoà. Ngựa dọc trung nguyên, xuôi xuống vùng phía bắc và giang nam. Mặt trời muôn vàng khó khăn gian khổ, bầu bạn cùng gió mưa. Trọng những năm tháng huy hoàng mà thượng đế ban tặng. Nhìn gót sắt hùng dũng bước. Đi khắp cả non sông vạn lý. Năm vững sự xoay chuyển của cang khôn trước mọi sóng gió...”

Triệu Tiêu ngồi trên ghế sô pha, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Tổng Cẩn hát, tuy rằng có sai nhạc ở vài chỗ nhưng trái tim của cô vẫn nhảy lên nhảy xuống không ngừng, cô đưa tay vuốt ngực mình theo bản năng, có cảm giác như muốn ngắt xiu tới nơi rồi.

“Nguyện cho khói lửa chốn nhân gian. Cuộc sống an bình tươi đẹp. Tôi thật muốn sống thêm năm trăm năm nữa. Tôi thật muốn sống thêm năm trăm năm nữa....”

Tiếng nhạc kết thúc, Triệu Tiêu lập tức vỗ tay: “Hoàng Thượng hát thật sự rất hay!”

Tổng Cẩn nắm chặt micro trong tay, anh hát thêm một bài nữa, đây là một bài hát tiếng Anh, ca khúc tên là “Take me to your heart”, lúc Triệu Tiêu ngồi hai tay nâng má nghe Tổng Cẩn hát bài này, trong lòng thầm dịch lời ca khúc ra.

Hãy đưa anh đến với trái tim em? Để cho anh được gần tâm hồn em hơn sao?

Triệu Tiêu liền đỏ mặt, trong đầu dường như có một ngọn núi lửa đang phun trào, cô phảng phất nghe thấy có một giọng nói bên tai mình vang lên: “Triệu Tiêu mày mau nghe đi, Tổng Cẩn hát bài hát này vì mày đó.”

Thật đúng là “Vinh sủng vô hạn, vinh quang vô hạn” mà.

Sau này, khi Tổng Cẩn đã rời khỏi đây được hai năm, lúc Triệu Tiêu đang ngồi nghe bài hát này, thì ra bài “Take me to your heart” này có một phiên bản tiếng trung, bài hát đó tên là “Hôn tạm biệt.”

Một đêm kia, Triệu Tiêu nghe hết bài “Hôn tạm biệt” xong, cô mới nghĩ ra, đầu óc mình bị gì vậy, từ lúc Tổng Cẩn đi đã được hơn một năm rồi mà giờ cô mới hiểu đây chính là lời tạm biệt của Tổng Cẩn với cô.

Tổng Cẩn vừa hát xong thì điện thoại di động của anh đang đặt trên bàn liền vang lên, bởi vì cô và Tổng Cẩn có điện thoại giống nhau như đúc cho nên Triệu Tiêu cầm lấy nó theo thói quen, cô vừa mới đưa tay ra đã bị Tổng Cẩn giành lấy trước, anh cầm lấy chiếc điện thoại đang rung không ngừng, anh nhìn màn hình một lát, sau đó nói với Triệu Tiêu: “Anh ra ngoài nghe điện thoại.”

Triệu Tiêu ngẩng đầu lên: “Nô tỳ chờ Người trở về.”

Tổng Cẩn gật đầu, anh đi ra khỏi phòng bao và nghe điện thoại: “Có chuyện gì sao, Cố Ấu Dung?”

Chương 29: Chương 28

Editor: Preiya

Tổng Cẩn nghe điện thoại xong thì quay trở lại, Triệu Tiêu đang ăn từng hạt bắp rang do người phục vụ mang tới, anh nhìn không được mà nói thêm một câu: “Đừng ăn mấy thứ này nhiều quá, sẽ nóng trong người lắm đấy.”

Triệu Tiêu bỏ gói bắp rang xuống rồi bò đến bên cạnh Tổng Cẩn: “Hoàng Thượng, có đôi lúc nô tỳ lại cảm thấy Người rất giống phụ thân.”

Tổng Cẩn ngồi xuống bên cạnh Triệu Tiêu, tức giận mở miệng: “Hừ, phụ thân sao?”

“Đúng vậy.” Mặt Triệu Tiêu long lanh, thật thà nói: “Chính là nói nhiều như phụ thân vậy.”

Tổng Cẩn cúi người xuống rồi néo lỗ tai của Triệu Tiêu, vô cùng không khách khí nói: “Trẫm mới không có đứa con gái ngốc nghếch như em đâu.”

Lỗ tai bị néo đau, Triệu Tiêu đau đến nổi nước mắt lưng tròng, bèn cầu xin tha thứ: “Hoàng Thượng ơi, nô tỳ biết sai rồi mà.”

Tổng Cẩn nói tay ra, vẻ mặt cũng hòa hoãn xuống, anh dùng tay xoa lỗ tai cho Triệu Tiêu: “Làm đau em rồi sao?”

Triệu Tiêu cười lắc đầu: “Bây giờ thì hết đau rồi.”

Tổng Cẩn nhìn Triệu Tiêu một lát, sau đó lại néo vành tai cô, giọng nói của anh đột nhiên trở nên dịu dàng hiếm có: “Trước kia trẫm đã từng nghe một vị ma ma già nói rằng, vành tai của mỗi người sẽ liên quan nhiều đến hạnh phúc của người đó sau này.”

Triệu Tiêu: “Hoàng Thượng cũng tin mấy điều này sao?”

Tổng Cẩn nhìn vào mắt Triệu Tiêu: “Trẫm tin chứ.” Rồi anh ngừng lại một lát, sau đó khẽ thì thầm, “Trẫm thật lòng hy vọng em sẽ được hưởng thật nhiều hạnh phúc.”

Triệu Tiêu thừa dịp bèn tiếp tục vuốt mông rỗng: “Hoàng Thượng đối xử tốt với nô tỳ như vậy, luôn luôn che chở cho nô tỳ, nô tỳ đương nhiên là một người hạnh phúc rồi.”

Tổng Cẩn im lặng thật lâu, sau đó lại sờ đầu Triệu Tiêu, thật lâu sau anh mới mở miệng: “Trong lòng em thật sự nghĩ như vậy sao?”

Triệu Tiêu cong môi cười: “Nô tỳ nào có gan dám dối gạt Hoàng Thượng chứ.”

Tổng Cẩn cũng cong khóe môi, sau đó đứng dậy: “Giờ cũng trễ rồi, chúng ta về thôi.”

Triệu Tiêu nhảy xuống khỏi sofa rồi vui vẻ làm ra động tác khởi giá: “Hoàng Thượng bãi giá về nhà ăn cơm!”

Tổng Cẩn lấy tay che trán, tay còn lại nắm chặt lấy tay của Triệu Tiêu: “Già đầu rồi mà sao còn giống trẻ con thế không biết.”

Triệu Tiêu lqđ cúi đầu xuống: “Nô tỳ biết sai rồi.”

Tổng Cẩn hơi mỉm môi, có chút bất đắc dĩ nói: “Trẫm cũng không có ý trách em đâu..”

Triệu Tiêu ngẩng đầu lên rồi kéo tay Tổng Cẩn, cười ngây ngô hai tiếng: “Hoàng Thượng chỉ là hay nói lời độc địa theo thói quen mà thôi, đúng không?” Nói xong, cô lại bị một cái trừng mắt của Tổng Cẩn làm cho ngoan ngoãn trở lại, bèn sờ mũi hai cái, trong lòng thật sự cảm thấy rất vui.

Triệu Tiêu sắp lên cấp ba, trường học sẽ tổ chức một cuộc thi mô phỏng kỳ thi cuối khóa để quyết định thành tích trên hồ sơ thi cấp ba, mẹ Triệu một bên vừa thở dài một bên vừa cổ vũ cho Triệu Tiêu: “Tiêu Tiêu à, con cần phải cố gắng nhiều hơn nữa đấy nhé.”

Triệu Tiêu dùng sức gật đầu: “Mẹ, con nhất định sẽ cố gắng mà.”

Mẹ Triệu vỗ vỗ đầu Triệu Tiêu, nhìn cái ót của cô chăm chăm, rồi không nhìn được mà chọc chọc thêm vài cái: “Nghe âm thanh thì có cảm giác là không phải trống rỗng, sao lại không thể học cho tốt cơ chứ?”

Triệu Tiêu ưỡn oải giải thích: “Mẹ, mỗi ngày trôi qua con lại càng thêm tiến bộ hơn nhiều rồi.”

Mẹ Triệu cười cười: “Đúng vậy nha, con nhà người ta thì tiến bộ từng bước, còn con thì tiến bộ từng ly từng tý.”

Triệu Tiêu dùng thước để đo chiều dài của ngón tay mình rồi ghét bỏ nói: “Ngắn quá đi.”

Mẹ Triệu im lặng một lúc, sau cùng cũng mở miệng nói: “Ngày mai mẹ dẫn con đi bái Bồ Tát, cầu Bồ Tát giúp con mở mang não bộ.”

Triệu Tiêu liền cúi đầu thờ dài một hơi: “Được ạ.”

Trước khi đi bái Bồ Tát, Triệu Tiêu đã tìm hỏi Tổng Cận: “Ngày mai nô tỳ lên núi thắp nhang, nô tỳ cũng muốn bái cho Hoàng Thượng nữa, được không?”

“Không cần đâu, em bái cho mình là được rồi.” Tổng Cận lắc đầu, anh ngừng một lát rồi nói thêm một câu: “Đừng xin Bồ Tát nhiều quá, bằng không Ngài sẽ cảm thấy em là người phiền phức thì không linh nữa rồi.”

Triệu Tiêu cong khóe môi, nhin không được mà nở nụ cười: “Hoàng Thượng lại chế giễu nô tỳ nữa rồi.”

Tổng Cận cũng nhếch môi cười cười, sau đó anh nhìn Triệu Tiêu chăm chú một lát rồi đột nhiên lấy tay vò vò lỗ tai của cô, lại dùng sức một thêm chút, kết quả là Triệu Tiêu đau đến chảy nước mắt bèn lấy tay che lại lỗ tai bị Tổng Cận nắm, lỗ tai bị Tổng Cận捏 đã trở nên nóng bừng bừng, cô ủy khuất nhìn anh: “Hoàng Thượng...”

Tổng Cận quay mặt đi, sau đó trở về phòng mình, Tiêu Nhi à, em phải nhớ kỹ cái đau này, bởi vì trăm không biết về sau này em có còn phải đối mặt với nhiều nỗi đau nào khác không nữa.

Lúc Triệu Tiêu quỳ gối trước mặt Bồ Tát, cô đã thay Tổng Cận cầu xin một điều, đó là hy vọng mình và Tổng Cận có thể sớm trở về Đại Kỳ, sau này anh sẽ tiếp tục thực hiện được giấc mộng giang sơn của mình, còn về phần cô, cô sẽ xin anh cho mình xuất cung, sau khi ra khỏi cung rồi thì cô sẽ mở một ngôi trường tư nhân, nhưng mà cũng có chút lo lắng đó là không biết mình có tuyển được ai đến học không nhỉ?

Trước kia Triệu Tiêu Nhi có thể ở lại hậu cung là bởi vì cô chưa từng có được Tổng Cận, cũng chưa từng nghĩ tới việc có được anh; nhưng bây giờ, cô đã là Triệu Tiêu rồi, cô không thể tiếp tục làm Triệu Tiêu Nhi của trước kia được nữa.

Có đôi khi con người sẽ bị đặt vào một hoàn cảnh mà mình không thể hiểu rõ bản thân, cũng không biết nên làm như thế nào để giải thoát cho bản thân, trái phải đều rối rắm, đâm lao thì phải theo lao, như vậy không còn rối rắm nữa rồi.

Trên đường xuống núi, mẹ Triệu mua cho Triệu Tiêu một túi hạt dẻ rang đường để cô đem theo ăn đường, từng hạt dẻ rang đường tròn tròn vô cùng mê người, bóc lớp vỏ giòn ra, bên trong là lớp nhân vàng óng, vừa thơm vừa ngọt.

Triệu Tiêu qđ rất thích ăn hạt dẻ, nhưng cô vẫn chừa lại một nửa để đưa cho Tổng Cận, anh đối với cô càng ngày càng tốt, cô không thể làm ra vẻ cái gì cũng không biết được.

Mẹ Triệu hỏi Triệu Tiêu: “Sao không ăn đi?”

Triệu Tiêu: “Về nhà rồi ăn tiếp ạ.”

Mẹ Triệu: “Để dành cho Tổng Cận à?”

Mặt của Triệu Tiêu liền đỏ lên: “Không phải đâu ạ...”

Mẹ Triệu nhìn túi hạt dẻ rang đường trên tay Triệu Tiêu vài lần, sau đó bà lại thờ dài không tiếng động rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Chuyện đầu tiên Triệu Tiêu làm sau khi về nhà đó là đi tìm Tổng Cận, đáng tiếc là cô đã đứng bấm chuông bên ngoài nhưng vẫn không có người ra mở cửa, Triệu Tiêu đành phải quay về nhà mình trước, cô định làm bài tập một lát nhưng đang làm thì nghĩ không ra, sau đó lại mang dép vào và mở cửa chạy ra ngoài, đi đến nhà họ Tổng ấn chuông cửa.

Vẫn như lúc trước, bên trong không có ai ra mở cửa.

Triệu Tiêu thất vọng ngồi xỏm xuống, đúng lúc này, mẹ Tổng xách theo một túi hoa quả đang từ trên cầu thang đi xuống, Triệu Tiêu vội vàng quay sang hỏi mẹ Tổng: “Di Tổng ơi, Tổng Cận đâu rồi ạ?”

Sắc mặt của mẹ Tổng trở nên cứng ngắc, bà sùng sốt thật lâu, sau đó mới mở miệng nói: “Nó đã ra nước ngoài du học rồi.”

“Hà?” Triệu Tiêu tiếp tục hỏi: “Chắc chừng vài ngày là trở về đúng không ạ?”

Mẹ Tổng mở miệng có chút khó khăn: “Chắc là chừng vài năm nữa đấy...”

Hai chân của Triệu Tiêu liền run lên: “Di Tổng, di đừng trêu cháu mà...”

Mẹ Tổng: “Tiêu Tiêu à, di không gat con đâu, con... Tổng Cận nó đi thật rồi...”

Đi thật rồi, cho đến tận ngày khai giảng cấp ba Triệu Tiêu vẫn không tin là Tống Cẩn đã đi thật, lúc nghỉ giữa khóa, cô ỉu xiu nằm úp sấp trên bàn học để ngủ, hai nữ sinh ngồi sau lưng cô đang nói chuyện phiếm: “Nghe nói Tần Tử Lâm của ban bay cũng ra nước ngoài rồi.”

Giống như đang có một con dao bén nhọn đâm thẳng vào ngực và khoét đi một cái xương sườn của cô vậy, Triệu Tiêu đứng phắt dậy khỏi bàn học, sau đó chạy thật nhanh đến lớp trọng điểm, bởi vì chạy quá nhanh mà cô thiếu chút nữa đã bị sấp xuống. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn le.quydon.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở nơi khác chính là hàng copy không xin phép.

Lúc Cố Nhất Minh nhìn thấy cô, cậu không nhận được mà châm chọc hai câu: “Khách quý tới, khách quý tới rồi, tôi còn cho rằng không còn Tống Cẩn nữa thì cậu sẽ không tới đây nữa cơ, hiện giờ cậu đến đây làm cái gì hả? Ở đây cũng không có người mà cậu muốn tìm đâu.”

Bởi vì Triệu Tiêu chạy rất nhanh để đến đây cho nên cô mới khom người thở gấp không dừng lại được, sau khi lồng ngực đã không còn phập phồng nữa, cô mới ngẩng đầu lên hỏi Cố Nhất Minh: “Cậu biết Tần Tử Lâm, đúng không?”

Cố Nhất Minh có chút mất kiên nhẫn: “Có chuyện gì thì mau hỏi đi.”

Triệu Tiêu cũng không biết nên hỏi cái gì nữa, Tống Cẩn đã từng nói rằng cô ta không phải là Cố Ấu Dung, trước kia cô còn suy đoán xem có phải là Cố Ấu Dung có bị mất trí nhớ hay không, nhưng sau khi phát hiện ra tính tình của Tần Tử Lâm và Cố Ấu Dung khác nhau quá xa, Tần Tử Lâm này chỉ có bề ngoài giống với Cố Ấu Dung, còn bên trong thì không hề giống một chút nào cả. Nhưng thiên hạ lại có chuyện trùng hợp như vậy sao? Tống Cẩn đi rồi, mẹ Tống nói là anh ra nước ngoài, sau đó cô đi hỏi mẹ Triệu, mỗi lần như thế bà đều ập a ập ứng không trả lời. Bây giờ Tần Tử Lâm cũng đã ra nước ngoài rồi, cô ta thật sự ra nước ngoài sao, hay là đã trở về Đại Kỳ rồi chẳng?

“Cô ta đi đâu vậy?”

Cố Nhất Minh bày ra vẻ mặt thối: “Cậu có bệnh hả, cô ta đi đâu thì mắc mớ gì đến cậu chứ.”

Nước mắt của Triệu Tiêu liên trào ra, sao lại không liên quan đến cô được, bởi vì Tống Cẩn đã dẫn theo Tần Tử Lâm đi rồi, anh đã vứt bỏ cô, không nói lời nào mà đi rồi.

Về mặt của Triệu Tiêu vô cùng sưng sờ, cả người cứ giống như là bị mất hết khí lực, sau đó cô ngồi sụp xuống và khóc rống lên.

“Này!” Cố Nhất Minh bèn nắm lấy tay cô, huých vào bả vai của Triệu Tiêu, “Mau đứng lên đi.”

Triệu Tiêu lắc đầu, không đứng dậy nổi.

Cố Nhất Minh nhắc bóng Triệu Tiêu lên rồi lôi cô đến một góc khuất, cau mày nói: “Triệu Tiêu, sao cậu lại ra nông nổi này?”

Hai mắt Triệu Tiêu đầm lệ, từng giọt nước mắt to như hạt đậu theo gò má rơi xuống, Cố Nhất Minh tức giận lấy trong túi ra một bịch khăn giấy: “Nhìn bộ dạng của cậu bây giờ xem.”

Triệu Tiêu dùng tay áo lau nước mắt qua loa: “Cậu có thể nói cho tôi biết Tần Tử Lâm là ai được không?”

Cố Nhất Minh: “Tần Tử Lâm chính là Tần Tử Lâm, còn có thể là ai khác nữa.”

Triệu Tiêu che mặt, nước mắt lại bắt đầu rơi xuống.

Cố Nhất Minh lqđ cực kỳ tức giận, cậu lắc lắc đầu: “Triệu Tiêu à, tôi nghĩ đầu cậu bị cửa kẹp trúng mất rồi.” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng cậu vẫn mở miệng nói: “Tần Tử Lâm, cô ta chính là em họ của tôi.”

Triệu Tiêu vừa khóc vừa hỏi: “Nhưng hai người không cùng họ mà...”

Khóe miệng của Cố Nhất Minh co rút lại: “Mối quan hệ của chú và dì tôi không tốt, họ thật của cô ta là họ Cố, tên là Ấu Dung, sau này khi chú và dì ly hôn thì tên được sửa theo họ của dì, còn sửa luôn cả tên nữa.”

Họ Cố, tên là Ấu Dung.

Triệu Tiêu bĩu môi, nói: “Cho nên thì ra tên thật của cô ta là Cố Ấu Dung à...”

Cố Nhất Minh huých huých cô: “Sao thế? Sao cậu lại kinh ngạc thành cái dạng này vậy?”

Triệu Tiêu lắc đầu: “Không...có..việc..gì.”

Đúng là không có chuyện gì thật, đây không phải là chuyện của cô, hai tay của Triệu Tiêu bắt đầu run run, cô không thể khống chế được mà ôm lấy đầu, hận không thể đâm đầu vào tường cho rồi.

Triệu Tiêu không hề gặp trở ngại bởi vì cô không có lực, Cố Nhất Minh lo lắng nhìn cô: “Triệu Tiêu à, đừng khóc nữa, nhìn cậu khóc thành cái bộ dạng này tôi thật khó chịu quá, có chuyện gì thì cậu có thể nói với tôi nghe mà, nhìn cái bộ dạng này khóc lóc của cậu xem, nhất định sẽ bị những học sinh khác chê cười đấy.”

Triệu Tiêu vẫn ôm đầu khóc, tuy nhiên sau đó cô bị một đám học sinh chạy đến vây xem, Cố Nhất Minh không ngừng rống lên đầy phẫn nộ với bọn họ: “Nhìn cái gì, có gì đẹp đâu mà nhìn hả?”

Triệu Tiêu vẫn cứ khóc mãi, tiếng chuông vào học đã vang lên nhưng cô vẫn không vào học, giống như cả thế giới của cô chỉ còn lại tiếng khóc, Cố Nhất Minh nghe thấy tiếng chuông cũng không về lớp học, mà là đứng ở bên cạnh cô, vừa dậm chân vừa mắng: “Triệu Tiêu, mẹ nó cậu lại khóc, tôi sẽ không thèm để ý tới cậu nữa đâu đấy.”

Triệu Tiêu khóc đến nỗi suýt nữa là không thở được: “Cậu đi đi, đi đi, Ai... cần... cậu... để ý tới tôi đâu..”

Cố Nhất Minh bị Triệu Tiêu chọc giận đến nỗi định xoay người rời đi, nhưng mà chỉ đi được vài bước lại quay trở về, cậu đứng nhìn Triệu Tiêu: “Đừng khóc nữa, trời cao còn có người cao hơn mà, tôi còn cao hơn cả cậu đây này..”

Lời nói an ủi của Cố Nhất Minh không hề có tác dụng gì, ngược lại nó càng khiến cho Triệu Tiêu khóc lớn hơn, sau đó thầy chủ nhiệm lớp cũng tới khuyên cô, ông cho rằng cô gặp chuyện gì nên đánh gọi điện thoại cho phụ huynh tới.

Mẹ Triệu tới đón Triệu Tiêu về nhà, lúc về đến nhà cô đã thấy ba Tổng và mẹ Tổng đang ngồi trong phòng khách, còn có cả ba Triệu, tất cả bọn họ đang dùng sắc mặt nặng nề nhìn cô.

Triệu Tiêu lập tức chùi nước mắt trên mặt đi.

Lúc mẹ Tổng nhìn thấy cô, bà liền kéo cô qua và nắm chặt lấy tay cô: “Sao lại khóc thành ra như vậy rồi?”, Bà im lặng một lát, sau đó nhìn mẹ Triệu: “Khóc tới nỗi cả người đều nóng như lửa thiêu luôn rồi.”

Mẹ Triệu thờ dãi, bà đi lấy thuốc hạ sốt và nước đưa cho Triệu Tiêu: “Ngoan, con uống trước đi đã.”

Triệu Tiêu nuốt viên thuốc vào, viên thuốc màu trắng bị mắc kẹt trong cổ họng cô, làm thế nào cũng không thể đi xuống, uống hết nước rồi viên thuốc mới tan ra, đắng như Hoàng Liên vậy.

Triệu Tiêu cảm thấy tình huống của bản thân mình bây giờ giống như đang ngậm bồ hòn làm ngọt.

Mẹ Triệu ngồi xuống trước mặt Triệu Tiêu, bà do dự thật lâu: “Thật ra chúng tôi đã sớm biết rằng con và Tổng Cần không phải là người của nơi này.” Ngừng một lát, bà quay sang nhìn mẹ Tổng, “Tiểu Tổng đã sớm nói cho chúng tôi biết hết rồi.”

Nghe xong lời của mẹ Triệu nói, Triệu Tiêu lại hỏi thêm một chuyện nữa, mẹ Triệu bèn kể hết toàn bộ sự thật cho cô biết, trong lòng của Triệu Tiêu liền cảm khái, Tổng Cần thật là giấu giếm đau khổ, so với lúc cô uống thuốc hạ sốt thì còn khổ hơn, anh chịu khổ không nói gì với cô thật đúng là đã ban quá nhiều hoàng ân rồi, tuy rằng anh không dẫn cô đi cùng, nhưng vẫn đã sắp xếp ổn thỏa cho cô.

Sự thật đã phơi bày chính là hoàng ân cuộn cuộn, cô có nên nói câu tạ chủ long ân hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 29

Editor: Preiya

Trong phòng khách, ba Triệu mẹ Triệu, ba Tổng mẹ Tổng đều im lặng, Triệu Tiêu đột nhiên cảm thấy đau xót, thì ra họ đã sớm biết hết rồi ư.

Mẹ Triệu nhìn Triệu Tiêu, bà kéo tay cô và nói: “Thật ra chúng tôi đã sớm biết các con không phải là những đứa trẻ bình thường, sao chúng tôi lại không nhận ra con mình được chứ, tuy rằng bề ngoài rất giống nhau, nhưng tính nết, thói quen, và cả tính cách đều không giống. Sau này có một lần tôi và dì Tổng của con nghe được con và Tổng Cần nói chuyện với nhau, thì càng khẳng định các con không phải là con của chúng tôi, việc này thật ngoài sức tưởng tượng, tôi và dì Tổng của con cùng với hai bác trai đã âm thầm chấp nhận từ lâu, còn từng muốn đưa các con đến viện khoa học để nghiên cứu nữa.”

Triệu Tiêu ngơ ngác ngẩng đầu lên, sau đó mẹ Tổng lại nói tiếp: “Là Tổng Cần, có lẽ cậu ấy đã nhìn ra sự thay đổi trong thái độ của chúng tôi, sau đó đã tìm chúng tôi để nói chuyện thẳng thắn với nhau một lần, cậu ấy đã thành thật kể hết mọi chuyện với cho chúng tôi biết rằng cậu ấy và con không phải con của chúng tôi, việc này thật sự rất khó khăn, nhưng cũng thật trùng hợp khi các con và con của chúng tôi cùng giống nhau về cả tên lẫn về bề ngoài...” Nói đến đây, bà khẽ lau nước mắt, “Sau này, tôi và mẹ Triệu cũng đã suy nghĩ thông suốt rồi, từ khi Cần Nhi và Tiêu Nhi rơi xuống nước thì hai đứa nó cũng đã không còn nữa, xem như ông trời đã bù đắp lại cho con và Tổng Cần trở thành con của chúng tôi...”

“Về phần chuyện Tổng Cần muốn chúng tôi nói dối để con không biết về việc này, hẳn là cậu ấy muốn cho con được sống vui vẻ hơn một chút...”

Nước mắt trong hốc mắt lại rơi xuống, Triệu Tiêu vội vàng quay đầu đi, ngăn cho nước mắt không chảy ra, mẹ Triệu liền ôm lấy cô vào lòng, “Tiêu Tiêu

à, mẹ thật sự coi con là con gái của mẹ, tuy rằng Tống Căn đã trở về rồi nhưng ở đây vẫn còn lại mẹ và ba của con, còn có bác Tống và dì Tống nữa, cho nên con đừng khóc.”

Triệu Tiêu ghen ngào lên tiếng: “Anh ấy còn nói gì nữa không ạ?”

Mẹ Tống: “Căn Nhi, à không, là Hoàng Thượng...Đứa trẻ đáng ghét đó, cậu ấy nói cậu ấy cần phải trở về một chuyến, bởi vì lo rằng con sẽ suy nghĩ nhiều nên đã nhờ chúng tôi gạt con, sau đó tôi và mẹ con đã bàn bạc với nhau rồi lấy lý do là ra nước ngoài.”

Triệu Tiêu mở miệng bằng giọng đứt quãng: “Anh ấy...còn...nói...gì...nữa...không?”

Mẹ Tống đưa tay ra sờ sờ vào mặt Triệu Tiêu: “Tống Căn muốn con phải học tập cho thật tốt, ba năm sau con hãy đến chỗ sân trường của trường cấp ba chờ cậu ấy.”

Triệu Tiêu quệt nước mắt: “Còn nữa không ạ...Anh ấy còn nói gì nữa không?”

Mẹ Triệu và mẹ Tống nhìn nhau, hai người thờ dài hai tiếng rồi lắc đầu.

Ước hẹn ba năm, tuy rằng rất hận Tống Căn nhưng cô vẫn lên sân thượng của trường cấp ba Nhất Trung thành phố S ngồi chờ một mình một ngày một đêm, ban đêm cô ngước nhìn những ngôi sao trên bầu trời, hôm nay không có trăng cũng không có nhiều sao, trong lòng vô cùng hoang vu quanh quẩn.

Ba năm sau, Tống Căn đã thất hẹn rồi.

Triệu Tiêu lqđ vẫn luôn day dứt, cô không hiểu là Tống Căn đang nghĩ cái gì, anh không trở lại chính là không trở lại, tại sao lại muốn cô chờ anh ba năm chứ.

Sau này khi cô đang ngồi trên ghế sofa xem phim “Thần Điều Đại Hiệp”, nước mắt không ngừng chảy xuống, giống như Tiểu Long Nữ đã lừa Dương Quá 16 năm, mười sáu năm sau, Tiểu Long Nữ cũng không đến gặp Dương Quá, thời gian không chỉ là một phương thuốc chữa lành tốt, nhưng lại dặt lên một sự hy vọng đã từng cất giấu sâu trong lòng.

“Quân bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát, triều như thanh ti mộ thành tuyết”, sao cô phải đau khổ để chờ đợi một người không quay về nữa làm gì, nhưng nếu có khả năng đó thì cô sẽ vô cùng hy vọng mình sẽ dựng được ngón tay giữa vào mặt Tống Căn, sau đó hét lớn một tiếng “Xi!”

Đương nhiên là, cô tưởng mình đã hết giận anh, nhưng việc này thật sự rất khó khăn.

Quay ngược trở lại ngày mà lúc mẹ Triệu và mẹ Tống nói cho Triệu Tiêu biết toàn bộ sự thật, đêm đó cô đã bị sốt rất cao, ba Triệu mẹ Triệu vội vàng ôm cô đi bệnh viện truyền dịch đến tận rạng sáng. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê.quý.đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Trong phòng Triệu Tiêu, mẹ Triệu đắp chăn cho cô xong, bà bắt đắđ đi thờ dài rồi mới tắt đèn đi ra.

Sau khi mẹ Triệu đi rồi, Triệu Tiêu liền mở to hai mắt, cố gắng dùng răng cắn chặt cánh môi, sau đó vùi cả người vào trong chăn bắt đầu lặng lẽ khóc, thật lâu sau, cô mới bò ra khỏi chăn và với tay rút vài tờ khăn giấy trên đầu giường, sau đó lại tiếp tục kéo chăn lên, trốn trong đó vụng trộm khóc thầm, bởi vì cách một lớp chăn thật dày, ba Triệu và mẹ Triệu ở phòng bên cạnh sẽ không nghe thấy tiếng khóc nức nở của cô.

Triệu Tiêu phải truyền dịch ba ngày ba đêm mới hết sốt, sau khi sốt cao đã hết thì lại bắt đầu bị sốt nhẹ, mẹ Triệu xin cho Triệu Tiêu được nghỉ một tuần, một tuần này, Triệu Tiêu không truyền dịch thì lại uống thuốc, trải qua một tuần gian khổ, cuối cùng nhiệt độ cơ thể cô đã bình thường trở lại.

Vào thứ hai hôm sau, Triệu Tiêu đeo một chiếc cặp chứa đầy sách vở và trở lại trường học một lần nữa.

Lúc về tới trường, mỗi ngày Triệu Tiêu đều mang bộ đáng phờ phạc ỉu xiu, không đọc sách cũng không nghe giảng, bài tập về nhà cũng không làm, lúc mới vừa nhập học, các giáo viên còn la mắng cô, sau đó cũng không quan tâm tới cô nữa, nhất là thầy chủ nhiệm lớp, ông ta nhất quyết chuyển cô đến vị trí cuối lớp học, bàn của cô đặt một mình tại góc lớp, trông thật dư thừa.

Vậy mà Triệu Tiêu cũng không nói gì, cũng không phản kháng, bởi vì cô có nói ra cũng không thể làm được gì, chỉ là thay đổi chỗ ngủ mà thôi.

Mỗi lần Cố Nhất Minh đến tìm Triệu Tiêu thì tám chín phần là cô đang ngủ gục trên bàn, cô không giao tiếp hay nói chuyện cùng với người khác, không khóc, cũng không cười, giống như mỗi ngày chỉ việc ăn cơm và đi ngủ vậy.

Một học sinh có vấn đề như vậy, thầy chủ nhiệm lớp đành phải báo cho phụ huynh học sinh biết, nội dung của cuộc nói chuyện cực kỳ đơn giản, ông ta đề nghị ba Triệu và mẹ Triệu dẫn cô đi khám ở khoa thần kinh đi.

“Thật ra đứa bé này cũng tốt, xin đừng nghĩ đến chuyện mặt mũi mà làm chậm trễ việc này, tôi đề nghị hai vị nên dẫn con bé đến bệnh viện khám đi.”

Mẹ Triệu lqđ liền chỉ tay vào mặt thầy chủ nhiệm, quát to: “Tuy rằng con của tôi không được thông minh nhưng không hề có vấn đề, tính tình con bé rất đơn giản lại có chút yếu đuối, điều đó không có nghĩa là ông có thể sỉ nhục con bé, bây giờ tôi vô cùng hối hận khi đã để Tiêu Tiêu vào học ở cái lớp này, tôi muốn đổi ban cho con gái tôi.”

Trường học đã thay đổi ban cho Triệu Tiêu, lúc trước là đôi chỗ ngủ trong lớp học, bây giờ là đôi phòng ngủ khác, đối với Triệu Tiêu mà nói, chẳng có gì

khác nhau cả.

Sau khi vào lớp mới, vài nam sinh nghịch ngợm sẽ bày trò chọc phá khi Triệu Tiêu đang ngủ, ví dụ như buộc dây giày của cô vào ghế phía trước hay dán giấy vụn lên tóc của cô, hoặc là đặt cho cô một cái biệt danh bất lịch sự: Triệu heo.

“Triệu heo, có người tìm cậu kia.” Có người vỗ vai vai Triệu Tiêu.

Triệu Tiêu ngẩng đầu lên, lúc cô vừa mới đứng lên khỏi ghế, vừa mới định nhấc chân lên thì cả người gần như ngã sấp xuống, thì ra không hề có ai đến tìm cô, bọn họ đã buộc hai dây giày của cô lại với nhau, sau đó lừa cô rằng có ai tìm cô để buộc cô phải đứng lên.

Trò chơi này bọn kia đã chơi rất nhiều lần, mỗi lần Triệu Tiêu bị lừa, những nữ sinh ngồi phía trước không đành lòng nhìn cô như vậy, họ sẽ đi đến nâng cô dậy rồi trừng mắt nhìn những nam sinh là tác giả của trò đùa ngông cuồng kia: “Bộ các người không thấy chán sao hả?”

Mấy nam sinh liền cười phá lên, trong đó có một nam sinh tóc ngắn, mặt đầy vẻ cao ngạo đến đặt tay trên bả vai của Triệu Tiêu, học theo khẩu khí của bọn lưu manh trên TV và nói: “Triệu heo là món đồ chơi tốt của bọn tôi, sao có thể nhảm chán được chứ.”

“Buông tay ra.” Rốt cuộc Triệu Tiêu đã mở miệng nói chuyện.

“Hả? Cậu nói cái gì cơ?” Người nam sinh làm động tác không nghe thấy, đưa lỗ tai tới sát miệng Triệu Tiêu, kết quả là bị cô cắn vào lỗ tai một cái.

Chỗ bị Triệu Tiêu cắn bị chảy máu ròng ròng, các học sinh bị dọa cho sợ hãi, có kẻ điên cuồng gọi loạn, còn người khác xông lên kéo Triệu Tiêu ra, có người lại đứng xem náo nhiệt, một người khác chạy đi báo cáo với thầy chủ nhiệm lớp.

Trong giờ học, Cố Nhất Minh đang đứng trên bảng để viết bài thay cho giáo viên, chợt cậu nghe được hai nữ sinh ngồi ở cửa nói chuyện: “Cái người tên Triệu Tiêu kia có phải là náo bị hỏng rồi không, vậy mà lại đi cắn lỗ tai của bạn học, nếu như cô ta không có người thân làm ở bộ giáo dục thì có lẽ đã bị đuổi học lâu rồi.”

Cố Nhất Minh lqd liền quăng cây phấn đang viết xuống đất, sau đó chạy tới phòng học của Triệu Tiêu nhưng cô không còn ở đó nữa, ở vị trí ngồi của cô có lấm tẩm vài giọt máu chảy xuống, những vết máu loang lổ này khiến cho huyết thái dương của Cố Nhất Minh đập thình thịch.

Cậu bèn chạy tới chỗ phòng bệnh của trường học, quả nhiên bên trong là Triệu Tiêu đang cúi đầu, phụ huynh của cô còn chưa tới, thầy chủ nhiệm lớp đang đứng đó giảng đạo với cô: “Bất luận là như thế nào thì việc cắn tai của bạn học này là đúng sự thật, nếu như Vương Lô bắt nạt em thì em có thể nói cho thầy biết, sao bình thường em không nói gì giờ lại còn cắn bạn học suýt nữa là đứt tai, em có bồi thường nổi không, bọn họ chỉ có một đứa con thôi đấy, nếu như trường học quyết định xử lý, nhẹ nhất là đuổi học, còn nặng là sẽ bị nhốt vào trại cải tạo dành cho thanh thiếu niên, em có biết chuyện đó không vậy!”

Triệu Tiêu vẫn cúi đầu và im lặng không nói chuyện như cũ.

Cố Nhất Minh đi đến trước mặt của thầy giáo: “Thầy Tần, chuyện gì cũng nên hỏi rõ nguyên nhân rồi hãy trách mắng chứ, tính tình của Triệu Tiêu như thế nào em có thể đứng ra đảm bảo, cậu ấy sẽ không vô cớ mà làm hại bạn học, nếu không phải như vậy chính là đã bị bắt bạt rất khủng khiếp rồi.”

Cậu ngừng lại một lát, không chờ ông mở miệng liền nói tiếp: “Em nhất định sẽ trả tiền viện phí, nếu như đối phương muốn kiện Triệu Tiêu thì bọn em sẽ theo đến cùng, ai thắng ai thua còn phải chờ xem thẩm phán quyết định như thế nào, em tin người đó nhất định sẽ là một vị thẩm phán công bằng, tuyệt đối sẽ không vì em là cháu của ông ấy mà thiên vị cho chúng em.”

“Đây là chuyện của Triệu Tiêu, em nhiệt tình như thế làm gì hả? Mau về lớp học của mình đi.” Thầy chủ nhiệm lớp Triệu Tiêu không nhận được mà mở miệng.

Cố Nhất Minh hất cằm lên, khuôn mặt tuấn tú đã hiện vẻ âm trầm: “Em và Triệu Tiêu là... Bạn tốt, chuyện của bạn ấy cũng là chuyện của em.”

Sau đó phụ huynh của nam sinh kia đã bị gương mặt nghiêm nghị của Cố Nhất Minh dọa cho sợ, vừa mới nói chuyện đã muốn nhà trường nhất định phải đuổi học Triệu Tiêu rồi dần dần giảm xuống muốn cô phải trả 1200 đồng tiền thuốc men.

Tiền viện phí là do Cố Nhất Minh ứng trước cho Triệu Tiêu, lúc về đến nhà đã là đêm khuya, cô mở tủ quần áo ra, dưới chồng quần áo là một cái hộp sắt nhỏ, bên trong là số tiền 2000 đồng mà cô đã dành dụm, cô định đem 1200 đồng trả lại cho Cố Nhất Minh.

Mở két tiền ra, Triệu Tiêu hơi sững sốt một chút, bên trong ngoài tiền ra còn có một cái thẻ và một tờ giấy viết tay.

Tám thẻ này là của Tống Cẩm, Triệu Tiêu biết nó nên bèn để tám thẻ xuống rồi cầm tờ giấy lên xem, đập vào mắt cô là một loạt chữ quen thuộc: “Tiêu Nhi à, lấy tiền này đi mua những thứ mà bản thân thích đi nhé, không cần phải tiết kiệm đâu, nhưng đừng mua quá nhiều đồ ăn vặt, những cái đó không có dinh dưỡng đâu.”

Triệu Tiêu vô từ giấy lại thành một cục rồi ném vào thùng rác, không có dinh dưỡng sao? Những lời nói chân thành này mà anh để lại mới là không có dinh dưỡng đấy, cô lấy hai tay ôm mặt, nước mắt liền chảy xuống từ giữa hai kẽ tay.

Lúc anh viết mấy lời vô nghĩa này chỉ bằng viết mật mã cho cô còn hơn! Có được không hả!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 30

Editor: Preiya

Cái gì gọi là dư thừa? Mùa hè mặc áo bông, mùa đông xài quạt hương bồ, còn ở đây là một tấm thẻ không biết mặt mã, Triệu Tiêu đem chiếc thẻ ném vào hộp xong, sau đó lấy 1200 NDT ra để trả lại cho Cố Nhất Minh.

Lúc Triệu Tiêu cầm tiền đưa cho Cố Nhất Minh, vẻ mặt của cậu tương đối khinh khỉnh, lông mày hơi nhíu lại, đuôi mắt khẽ cong lên rồi hạ xuống, tựa như có nhìn cô vài lần, khi mở miệng nói chuyện thì giọng điệu so với vẻ mặt càng khinh thường hơn: “Triệu Tiêu, cậu muốn chọc cho tôi giận đúng không?” Rồi cậu ngập ngừng: “Tôi không thiếu tiền đâu.”

Triệu Tiêu vẫn không nói gì, cô cúi tiền vào tay Cố Nhất Minh, cậu liền để lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Triệu Tiêu, nếu cậu còn là bạn tôi thì mau cất tiền đi.”

Cánh tay của Triệu Tiêu dừng lại giữa không khí, Cố Nhất Minh mím môi rồi đẩy cánh tay của cô về: “Nếu như thật lòng muốn trả tiền cho tôi thì viết giấy nợ trước đi.”

Giấy nợ của Triệu Tiêu lại tăng thêm rồi, cô nợ Cố Nhất Minh 1200 đồng, nợ Tổng Căn 600 đồng còn chưa trả, nhưng chủ nợ đã đi mất thì 600 đồng này không cần trả lại nữa.

Nghĩ như vậy, mấy ngày nay trái tim Triệu Tiêu luôn u sầu đột nhiên nở ra một đóa hoa, đáng tiếc là lúc khuya về nhà, cô muốn để lại số tiền 1200 đồng này vào bên trong két tiền, chợt phát hiện ra trong đó thiếu 600 đồng.

Triệu Tiêu nắm chặt tay lại, Tổng Căn không chỉ để lại một tấm thẻ không có mặt mã để làm buồn lòng cô mà còn lấy đi 600 đồng thuộc về cô nữa chứ.

Ở Đại Kỳ, có một người mẹ kể đã từng nói với cô rằng, người đàn ông hận nhất là cái gì, đó chính là có một người đàn ông khác cứ để ý vợ của anh ta, đàn ông, Triệu Tiêu nâng két tiền lên, Tổng Căn ời là Tổng Căn, anh đi thì tốt rồi, từ giờ em sẽ chơi thật vui vẻ.

Cuối cùng cô đã hiểu ra, cái gì gọi là không sợ trộm chỉ sợ trộm có văn hóa.

Buổi tối, Triệu Tiêu nằm úp sấp trên ban công ngửa đầu ngắm sao, những ngôi sao chính là điểm giống nhau nhất giữa Đại Kỳ và nơi này, những ngôi sáng rực rỡ, bầu trời nhiều sao đến nỗi làm cho người ta hoa cả mắt, cô nghiêng đầu nhìn qua, ban công đối diện trống trơn, bên cạnh xích đu có một chậu hoa hồng vừa mới nở, đó là chậu hoa mà Tổng Căn thích nhất, mỗi ngày anh đều tự tay bón phân và tưới nước cho nó.

Sợ nhìn thấy cảnh sinh tình, Triệu Tiêu lẹ làng thu hồi tầm mắt lại và trở về phòng.

Triệu Tiêu đã lập sẵn kế hoạch học tập vào mỗi tối, nhiệm vụ phải cố gắng học tập chăm chỉ là nhiệm vụ duy nhất mà cô không thể hoàn thành nó.

Hôm sau đi học, Triệu Tiêu nói với Vương Lỗi, người có lỗi tai bị băng kín: “Xin lỗi.”

Vương Lỗi cảnh giác nhìn Triệu Tiêu, xác định cô không cần người nữa mới lập tức mở miệng: “Cậu cảm tình con chó à!”

Triệu Tiêu cúi đầu, nhếch môi dưới lên: “Đáng đời!”

Gương mặt của Vương Lỗi đỏ bừng, cậu ta lầu bàu nửa ngày: “....”

Lúc lên lớp Triệu Tiêu không còn ngủ nữa, điều này khiến cho các học sinh khác cảm thấy vô cùng kinh ngạc, ngay cả các giáo viên cũng vậy, nhất là giáo viên tiếng Anh rất vừa lòng với biểu hiện mỗi ngày đều có mặt nghe giảng của Triệu Tiêu, mỗi khi có tiết cô ấy sẽ hay gọi cô đứng lên phát biểu, mỗi lần Triệu Tiêu đứng lên, cho dù thỉnh thoảng cô sẽ không biết đáp án, nhưng thái độ học tập vô cùng tốt, gặp cái gì không biết thì sẽ đi hỏi ngay, hoặc là đi hỏi những bạn học giỏi trong lớp, mà người bị cô hỏi nhiều nhất chính là Cố Nhất Minh.

Cố Nhất Minh lẹ làng chỉ bài cho cô xong còn cười nhạo một câu: “Rốt cuộc cậu đã tỉnh ngủ rồi à?”

Triệu Tiêu cũng không giận, ngược lại cười nói: “Đúng vậy, tôi tỉnh lại rồi đây.”

Cố Nhất Minh lấy trong balo ra hai bản tài liệu tổng hợp kiến thức đưa cho Triệu Tiêu: “Đây là tài liệu ôn tập tôi mua cho cậu này, phải cố lên nhé.”

“Bao....” Triệu Tiêu đang muốn hỏi Cố Nhất Minh bao nhiêu tiền, nhưng lại bị ánh mắt trừng của cậu làm cho nuốt trở về.

Triệu Tiêu cất tài liệu vào trong cặp sách của mình, lúc cô chuẩn bị đi ăn cơm thì Cố Nhất Minh gọi lại: “Cùng đi ăn cơm đi.”

Triệu Tiêu nhìn Cố Nhất Minh, hơi do dự một lúc: “Như vậy đi, tôi mời cậu nhé.”

Cố Nhất Minh liền thở dài, sau đưa đặt tay lên vai cô: “Xong đời, quý hẹp hòi nay đổi tính rồi.”

Com tối là do Triệu Tiêu mời, đối diện trường có một quán mỳ, Cố Nhất Minh gấp một miếng thịt bò cho Triệu Tiêu rồi cảm khái một câu: “Miếng thịt bò này đúng là mỏng như cánh ve vậy.”

Triệu Tiêu ngẩng đầu lên: “Cậu không thích à?”

Cố Nhất Minh vội vàng lắc đầu: “Tôi chỉ là muốn nói... Kỹ thuật xắt đồ ăn của đầu bếp ở đây rất tốt mà thôi...”

Triệu Tiêu: “.....”

Cố Nhất Minh lại gấp thêm thịt bò trong bát của mình qua cho cô: “Cậu ăn nhiều cho bổ não đi.”

Triệu Tiêu liền gấp thịt bò trả lại cho cậu: “Tôi không cần.”

“Được rồi.” Cố Nhất cúi đầu xuống và hơi cong khoe môi, sau đó lại gấp miếng thịt bò trong chén của Triệu Tiêu bỏ vào miệng mình rồi mở miệng nói: “Tuy rằng có hơi mỏng nhưng mùi vị rất ngon.” Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn quy.don.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép

Triệu Tiêu làm ra dáng vẻ mời khách: “Vây cậu ăn nhiều một chút đi.”

Cố Nhất Minh nhìn bát mình, đã hết thì bò rồi chỉ còn lại mỳ thôi, bèn gật đầu: “Nhất định rồi.”

Buổi tối, sau khi tiết tự học kết thúc, Triệu Tiêu không về ký túc xá ngay mà là tiếp tục ở lại trong phòng học để luyện nhớ từ vựng tiếng Anh, sau khi đã viết đủ số từ đã đặt ra, cô mới nhớ là mình còn chưa làm xong bài tập toán.

Trước kia mỗi lần gặp đề khó là cô sẽ lập tức đi hỏi Tống Cần, sau đó anh sẽ mắng cô vài câu rồi nói cô không có thói quen tự lập, mặc dù nói như vậy nhưng anh vẫn sẽ dạy cô cách làm bài như thế nào.

Nhưng bây giờ càng vận dụng công thức thì Triệu Tiêu lại càng có cảm giác thất bại rất lớn, tuy trước kia cô không chú tâm học tập nhiều, mỗi ngày được bao nhiêu hay bấy nhiêu, tuy rằng qua mỗi kỳ thi chỉ được khoảng 20 hay 30 điểm, tâm tình sẽ trở nên sa sút nhưng tuyệt đối sẽ không giống với bây giờ, chỉ có một bài tập nhỏ như vậy mà cũng không làm được, hận không thể nhổ hết tóc trên đầu xuống.

Lúc Triệu Tiêu từ phòng tự học trở về, cô nhìn thấy Cố Nhất Minh đang từ khu ký túc xá nam đi xuống, cậu mang một đôi dép lê, mặc quần đùi vải sọc và áo bông chữ T rộng rãi, khi nhìn thấy cô thì liền đi nhanh về phía trước: “Sao giờ cậu mới về thế, sắp tắt đèn rồi đây.”

Triệu Tiêu đưa sách trên tay mình cho Cố Nhất Minh xem: “Tôi đi làm bài tập.”

Tầm mắt của Cố Nhất Minh chuyển từ quyển sách sang mặt của cô, hỏi: “Có làm được hết không?”

Triệu Tiêu thành thật trả lời: “Một số được, một số thì không.”

Cố Nhất Minh hắng giọng: “Nhìn bộ dạng này của cậu chắc chắn là không làm được rồi, hai ngày nghỉ lễ này tôi ở lại trường rồi giảng bài cho cậu.”

Triệu Tiêu nhìn Cố Nhất Minh: “Có phải tôi đang làm phiền cậu không?”

Cố Nhất Minh suy nghĩ một chút: “Nếu như cảm thấy vậy thì mời tôi đi ăn mỳ là được rồi.”

Triệu Tiêu im lặng một lát rồi gật đầu.

Buổi tối, Triệu Tiêu ôm gối đầu nhưng vẫn mất ngủ, vì mất ngủ mà nước mắt chảy ướt cả chăn, vì không muốn nhóm bạn cùng phòng phát hiện nên cô lại chui vào trong chăn và lén lút khóc nức nở.

Triệu Tiêu lại nhớ đến lúc còn nhỏ, khi các anh trai dẫn cô đi chơi và để cô đi lạc, cái loại cảm giác bất lực tưởng chừng như cả thế giới đều ruồng bỏ mình lúc đó, đó là một loại cảm giác không hề dễ chịu, hiện tại chỉ cần nghĩ đến việc Tống Cần đã đi mất, loại đau này giống như bị một con kiến cắn phải và lan tỏa từ xương cốt đến tận đáy lòng.

Cách ngày thi tốt nghiệp trung học càng gần, các học sinh có mặt trong phòng tự học ngày một nhiều, số lần Cố Nhất Minh và Triệu Tiêu đi tới phòng tự học cũng tăng lên, điều này tự nhiên đã trở thành một thói quen, mỗi khi ăn cơm tối, Triệu Tiêu sẽ chủ động nói: “Đợi lát nữa tôi qua giành chỗ trước, khi nào thì cậu đến?”

Cố Nhất Minh: “Tắm xong tôi sẽ tới.”

Có đôi khi Cố Nhất Minh sẽ đi giành chỗ trước, sau đó cậu sẽ ngồi bắt chéo chân chờ Triệu Tiêu tới, thỉnh thoảng chờ lâu quá, lúc thấy Triệu Tiêu đã đổi quần áo xong đi tới thì cậu sẽ nói một câu: “Trang điểm à?”

Triệu Tiêu đỏ mặt: “Tôi mới tắm xong mà.”

Cố Nhất Minh lợd chống cảm đánh giá Triệu Tiêu, mái tóc của cô đang ướt vì chưa kịp sấy khô, khuôn mặt đỏ bừng non mề giống như có thể nhéo ra nước, lông mi dày giống như một cây quạt, mỗi lần cô không hiểu cái mà cậu đang giảng thì sẽ mờ to mắt nhìn cậu rồi chớp chớp mắt, ngẩng lại, đứng là đòi mạng mà.

Rõ ràng bản thân mình là một người không biết kiên nhẫn, vậy mà ở trước mặt Triệu Tiêu thì cậu không thể nào không kiên nhẫn được.

Từ phòng tự học đi ra đã là hơn 9 giờ, Triệu Tiêu đứng dưới ký túc xá nữ nói lời tạm biệt Cố Nhất Minh, đột nhiên cậu lên tiếng đề nghị: “Còn chút thời gian, chúng ta đi ăn khuya đi.”

Trong con ngõ nhỏ hẹp dài bị bao trùm bởi bóng đen vô tận, có bóng dáng của một thiếu nữ mảnh mai đang ngồi xỏm xuống nơi đầu ngõ khóc nỉ non, tiếng khóc tuyệt vọng của cô đã thu hút những con mèo hoang đi lạc, một con mèo đen nhảy lên thùng rác, mở to đôi mắt màu xanh lục nhìn cô gái, cô gái bèn nép người vào trong góc tường mà run rẩy, rốt cuộc cô đã ôm đầu và ngẩng đầu lên, để lộ ra gương mặt gầy gò trắng bệch, con mèo đen kêu rít lên một tiếng rồi nhảy bổ vào cô gái, kèm theo đó là tiếng thét chói tai của cô.

“Tiêu Nhi!” Tổng Cảnh ngồi bật dậy khỏi long sà, anh đưa tay sờ trán, trên đó đã ướt đầm mồ hôi.

Đúng lúc này, có ba bốn người mặc đồ thái giám vội vàng đi từ bên ngoài tiến vào trong phòng, trong đó có một người đầu nhỏ đi đằng trước vội vàng mở miệng: “Hoàng Thượng, Người muốn uống nước không?”

Tổng Cảnh phát tay áo, hỏi: “Bây giờ là giờ nào vậy?”

“Hồi Hoàng Thượng, mới giờ Dần thôi ạ.” Người thám giám dẫn đầu cung kính đáp rồi quỳ xuống: “Từ giờ đến giờ lâm triều còn một ít thời gian, hay là Người ngủ thêm một lát nữa đi?”

Tổng Cảnh nhắm mắt lại: “Lui ra hết đi.”

“Vâng ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 31

Editor: Preiya

Cố Nhất Minh gọi đầy một bàn đầy những món điểm tâm ăn vặt, Triệu Tiêu ngẩng đầu lên nói “Cám ơn” với cậu, sau đó bắt đầu nâng đũa lên, cậu nhìn cô đang cắn một trái chuối thì thỏa mãn vô cùng, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Ăn ngon không?”

Triệu Tiêu gật đầu: “Ăn ngon lắm.”

Cố Nhất Minh sùng sốt một chút, khóe miệng Triệu Tiêu đang dính một chút mỡ, đột nhiên cảm xúc trong lòng cậu bắt đầu dâng tràn, cậu đưa tay qua chạm vào khóe miệng của cô, sau đó bình thần mở miệng nói: “Ăn tới quên trời đất rồi à, không biết ăn thế nào mà lại thành bộ dạng này nữa.” Nói xong, cậu dùng sức lau đi vết mỡ trên khóe miệng của cô.

Triệu Tiêu trừng mắt nhìn Cố Nhất Minh: “To gan!”

Cố Nhất Minh thu tay về, lúc vừa mới lau miệng cho Triệu Tiêu xong, trên tay cậu có dính một chút nước bọt của cô, nhất thời tâm hồn lại bay bổng, cậu nhìn cô rồi nở một nụ cười rực rỡ: “Cậu nói ai to gan cơ?”

Triệu Tiêu cong môi: “Về sau đừng tùy tiện động tay động chân nữa, tôi không thích như vậy.”

Cố Nhất Minh không nhìn được mà hừ lạnh một tiếng: “Người đã đi rồi, còn thù thân như ngọc làm cái gì nữa?”

Triệu Tiêu nghiêm mặt: “Cậu nói bấy bọ cái gì đó?”

Đột nhiên Cố Nhất Minh sững người, cậu vô cùng hối hận về lời nói ra miệng của mình khi nãy, thù thân như ngọc ư? Lời như vậy mà cậu cũng nói ra được, bèn ho khan một tiếng, đẩy phần chuối của mình tới trước mặt Triệu Tiêu: “Ăn nhiều một chút đi.”

Triệu Tiêu im lặng buông đũa xuống: “No rồi.”

“No rồi sao?” Cố Nhất Minh ngẩng đầu lên, “Chỉ mới như vậy mà đã no rồi sao?”

Triệu Tiêu: “Sao lại có thể không no chứ?”

Cố Nhất Minh: “Được rồi, chúng ta về thôi.”

Triệu Tiêu cảm lấy sách vở đứng lên bên cạnh Cố Nhất Minh, Cố Nhất Minh đi trước mở cửa ra, lúc đi ra khỏi tiệm, cậu đột nhiên mở miệng hỏi Triệu Tiêu: “Tổng Cần ra nước ngoài thật à?”

Triệu Tiêu: “...”

Cố Nhất Minh nhún vai: “Tôi chỉ hỏi vậy thôi.”

Buổi tối không ngủ được, Triệu Tiêu quyết định lấy từ vụng tiếng Anh ra học, cô nhẹ nhàng bò từ trên giường xuống, sau đó cầm lấy cây đèn pin đặt bên cạnh gối rồi lần mò đi tới phòng vệ sinh.

Ngồi xổm trong toilet, tay cầm đèn pin, Triệu Tiêu bắt đầu niệm từ vựng trong im lặng, được một lát, cô lại bắt đầu suy nghĩ linh tinh, nước mắt to như hạt đậu liên rơi xuống trang sách, thừa dịp nó còn chưa lan ra, cô bèn nhanh tay lau đi hết, sau đó bắt đầu tập trung niệm từ vựng.

Nếu như Tổng Cần trở về, cô nhất định sẽ nhìn anh bằng cặp mắt khác xưa.

Nếu như anh không trở về, cô lại càng phải học tập thật giỏi.

Cô rất muốn giống với những người phụ nữ ở nơi này, học xong đại học sẽ đi tìm một công việc tốt, rồi lại đi tìm một người đàn ông tốt, cô đã không quan tâm đến chuyện mình có còn là phi tần của ai đó không nữa rồi, anh đã đi, cô cũng không cần anh nữa. Thật ra ở lại đây cũng tốt, có ba Triệu mẹ Triệu, còn có nước ngọt có ga uống rất ngon, Triệu Tiêu vui đầu vào giữa hai đầu gối, cô mới không thêm đề ý tới chuyện người anh lựa chọn là Cố Âu Dung đâu.

Đột nhiên có một tiếng hét thất thanh vang lên, Triệu Tiêu ngẩng đầu, người bạn cùng phòng nửa đêm đi toilet oán giận nói: “Triệu Tiêu, cậu có bệnh à, nửa đêm còn ngồi trong nhà cầu, suýt nữa là bị cậu hù chết rồi.” Nói xong, cô ấy còn lấy tay vỗ vỗ ngực.

Triệu Tiêu nhẹ giọng nói “Thật xin lỗi”, sau đó đứng lên rồi bò lên trên giường, chuẩn bị đi ngủ.

Lúc trước Tổng Cần còn ở đây, Triệu Tiêu cũng không thấy sợ người ở nơi này, cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì cũng sẽ có người để cô dựa vào, Tổng Cần đã đi rồi, mối quan hệ của cô với các bạn cùng phòng từ dè dặt đã trở nên tốt hơn rất nhiều.

Sợ đắc tội với Người, sợ Người không thích mình, càng sợ mình bị Người xa lánh, ghét bỏ.

Giống như bị rần rần một lần thì ba năm sợ dây thừng, mặc kệ là cô có chịu thừa nhận hay không thì việc Tổng Cần không dẫn cô đi đã để lại trong lòng cô một nỗi ám ảnh rất lớn, tuy rằng lúc trước không được sung ái nhưng cô thật sự không biết là mình thua kém Cố Âu Dung ở chỗ nào, mà lúc này đây, bởi vì thua rất thảm nên cô đã có chút tự ti rồi.

Triệu Tiêu ngày càng siêng năng học tập, điều này khiến cho ba Triệu và mẹ Triệu có cảm giác rằng cô đang thay đổi, vào tối thứ 7, mẹ Triệu cố ý hầm cho cô một chén canh bồ, sau đó bà bùng lên cho Triệu Tiêu đang vui đầu làm bài tập.

Triệu Tiêu chợt ngẩng đầu lên: “Mẹ...”

Mẹ Triệu liền thờ dài, rồi xoa đầu cô: “Nhà chúng ta hy vọng con có thể ăn học thành tài, hy vọng con luôn vui vẻ, Tiêu Tiêu à, không nên ép buộc bản thân như vậy, nếu như thi không đậu đại học thì ba mẹ sẽ nuôi con cả đời.”

Triệu Tiêu cảm thấy mũi mình cay cay, sau đó gạt đầu một cái.

Mẹ Triệu vỗ vỗ vai cô: “Nhân lúc còn nóng này, con mau ăn đi.”

“Được ạ.” Triệu Tiêu cảm thấy lên, đột nhiên cô nghĩ tới một chuyện, liền quay sang hỏi mẹ Triệu: “Sao đã lâu rồi con chưa nhìn thấy bác Tổng và dì Tổng vậy ạ?”

“Bọn họ ra ngoài du lịch giải sầu rồi.” Mẹ Triệu nhìn Triệu Tiêu: “Có lẽ vài ngày nữa sẽ trở về thôi.”

Triệu Tiêu “dạ” một tiếng, trong lòng cô khó chịu vô cùng, không biết đây là loại cảm xúc gì nữa.

Triệu Tiêu lại không biết Tổng Cần sẽ trở về đây bằng cách nào, ngay cả thân thể của Tiểu Tổng anh cũng lấy đi luôn sao? Trong lòng cô vô cùng xấu hổ với ba Tổng và mẹ Tổng, giống như việc anh dẫn cô đến vườn trái cây để trộm đào, kết quả là bị người ta phát hiện, đột nhiên anh chạy mất, để lại một mình cô phải đối mặt với biết bao tình huống khó xử này.

Trước ngày thi, trường học sẽ tổ chức một buổi lễ tuyên thệ trước khi xuất quân, vì để cổ vũ cho học sinh nên sau khi thầy hiệu trưởng lên phát biểu xong sẽ mời Cố Nhất Minh- người đại diện cho toàn thể học sinh lên phát biểu, Triệu Tiêu ngồi bên dưới nhìn Cố Nhất Minh trên bục, đột nhiên cô rất muốn cười.

Cố Nhất Minh nói một câu, ở bên dưới đều lắng nghe chăm chú, sau khi kết thúc, cậu nhìn về phía Triệu Tiêu rồi tiếp tục nói: “Khi đứng ở chỗ này, tôi

muốn gửi lời động viên đến người bạn thân nhất của tôi.” Nói xong, cậu ngừng lại một chút và hô to: “Triệu Tiêu, cố lên.”

Mặt Triệu Tiêu liền đỏ lên, cô vội vàng cúi đầu xuống, sau khi cúi đầu thì khóe miệng không nhịn được mà cong lên, dám nói như vậy trước mặt mọi người, thật là xấu hổ chết đi được. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web chính là hàng copy không xin phép.

“Triệu Tiêu, cố lên!” Không biết có phải là do Triệu Tiêu cố lên quá sức hay không, cách ngày thi tốt nghiệp còn năm ngày, cô đã bị cảm, sau đó thì phát sốt, lúc ban ngày, cô nằm ở bệnh viện truyền nước, trong lòng vô cùng sốt ruột, còn đôi mắt thì đỏ bừng.

Buổi tối trước ngày thi, con sốt cao của cô rốt cuộc đã đi mất, nhưng ngày thứ hai cô lại bị thổ tả.

Lúc từ trường thi đi ra, nước mắt của Triệu Tiêu liền rơi xuống, ba Triệu và mẹ Triệu nhanh chóng chạy đến ôm lấy cô: “Không sao không sao, thi không đậu cũng không sao đâu, đừng khóc nữa.”

Thành tích thi được công bố, thành tích của Triệu Tiêu cao hơn điểm dự kiến 10 điểm, so với điểm thi thử kém hơn 100 điểm, tra xong thành tích ngày hôm đó, Triệu Tiêu nằm trên giường ngủ hơn mười tiếng, mãi cho đến khi Cố Nhất Minh gọi tới.

Cố Nhất Minh dẫn cô đi hát, nói là tụ tập bạn bè nên cưỡng chế kéo cô tới quán KTV, Triệu Tiêu nhìn căn phòng trống trơn, sau đó hỏi Cố Nhất Minh: “Bạn bè của cậu đâu?”

“Họ thất hẹn cả rồi.” Cố Nhất Minh thuận tiện tìm đại một lý do nào đó rồi đi đến chọn bài hát, cậu ngừng đầu hỏi Triệu Tiêu: “Cùng hát chung một bài đi.”

Triệu Tiêu: “Hát bài gì?”

Cố Nhất Minh nói không hề do dự: “Mua bán tình yêu.”

Triệu Tiêu cười: “Cậu học hát bài đó khi nào thế?”

Cố Nhất Minh khinh khỉnh: “Bài này mà cũng cần phải học sao?”

Chọn bài “Mua bán tình yêu” xong, Triệu Tiêu dùng hết sức mình để xả nỗi oán hận về kỳ thi, Cố Nhất Minh bèn dùng micro gõ lên đầu cô một cái: “Thật đúng là một con heo nhỏ ngu ngốc.”

Triệu Tiêu xoa nhẹ đầu mình, ủy khuất cắn chặt môi.

Cố Nhất Minh kéo Triệu Tiêu cùng ngồi xuống ghế sofa rồi chọn thêm mấy bài nữa, từ “Thủy thủ” cho đến “Ánh mặt trời trong mưa gió”, cuối cùng còn hát thêm bài “Cô gái tung cánh bay”.

Lúc cậu hát đến câu “Khi tôi còn là một cô gái ngây thơ...”, rốt cuộc Triệu Tiêu đã cười ra tiếng, Cố Nhất Minh vui mừng nhìn cô rồi tiếp tục hát: “See me fly, I’m to fly up high, không thể chỉ luôn ý lại vào sự ủng hộ của người khác, Believe me I can fly, I’m singing in the sky, cho dù có bị gió mưa bao trùm thì tôi cũng không sợ...” Cố Nhất Minh vươn tay ra với Triệu Tiêu, cô do dự một lát rồi đặt tay trong lòng bàn tay cậu.

Cố Nhất Minh đưa Triệu Tiêu đến dưới nhà, lúc cậu định rời đi, đột nhiên chột mồm miệng: “Ngày mai tôi lại tới tìm cậu.”

“Có chuyện gì sao?”

Cố Nhất Minh: “Chỉ cần được ở cùng cậu, dù là nơi nào tôi cũng tình nguyện.”

Triệu Tiêu liền nhắc nhở Cố Nhất Minh: “Cậu thi được gần 700 điểm, tôi ngay cả 400 điểm còn không có, có trường nào lại chấp nhận sự chênh lệch lớn như vậy không hả?”

Cố Nhất Minh suy nghĩ một lát: “Để tôi nghĩ xem, nếu như tôi học ở trường đại học S, hay cậu đi học ở học viện thuộc đại học S đi, hai ngôi trường này rất gần nhau...”

“Cậu đi chết đi.” Triệu Tiêu xoay người rồi đi.

Ăn cơm tối xong, Triệu Tiêu suy nghĩ thật lâu rồi mới nói với ba Triệu: “Ba, con muốn đi học lại.”

Ba Triệu buông tờ báo xuống và đưa mắt nhìn mẹ Triệu: “Tiêu Tiêu à, học lại rất vất vả đấy.”

Triệu Tiêu nhỏ giọng giải thích: “Con muốn thi vào một ngôi trường nào tốt một chút...”

Ba Triệu và mẹ Triệu lại nhìn nhau lần nữa: “Ba mẹ ủng hộ quyết định của con.”

Học kỳ mới bắt đầu, Triệu Tiêu trở thành một học sinh học lại, trường đại học của Cố Nhất Minh còn chưa khai giảng, lúc buổi học buổi tối của Triệu Tiêu kết thúc, cô đã nhìn thấy Cố Nhất Minh đang dựa trên chiếc xe đạp, ngồi bên cạnh trường học chờ cô.

Triệu Tiêu leo lên xe của Cố Nhất Minh: “Hôm nay tôi muốn ăn sủi cào của quán chỗ góc đường kia.”

“Được rồi.” Cố Nhất Minh chạy nhanh hơn một chút, Triệu Tiêu nghiêng người tới trước, hai tay níu chặt lấy góc áo của cậu.

Cố Nhất Minh ngồi phía trước cười nói: “Triệu Tiêu à, hôm nay thấy sao rồi?”

Triệu Tiêu vui vẻ nói với Cố Nhất Minh: “Hôm nay tôi đã làm một bài kiểm tra môn Toán, làm xong hết còn học thêm 30 từ tiếng Anh nữa.”

“Woa, không tệ không tệ.” Cố Nhất Minh càng cười lớn tiếng hơn, cậu đập mạnh bàn đập, nghênh người đón cơn gió lạnh của đầu tháng 9, vừa nhẹ nhàng lại vừa thoải mái.

Ở trường học, Triệu Tiêu có tiếng là người học tập như điên, trong ngôi trường này, sự thông minh trời phú còn mạnh hơn cả sự chăm chỉ, giống như Triệu Tiêu dù có tiếng là chăm chỉ, nhưng trong mỗi cuộc thi cô chỉ được cái tiếng, mọi người đều gọi Triệu Tiêu là “Kẻ cuồng học”, đúng là cô không đủ thông minh, nhưng bây giờ thành tích học tập đã thuộc loại trung bình, hợp lại chính là do thái độ học tập mà có.

Hiện tại, ngồi chung bàn với Triệu Tiêu là một nữ sinh có thành tích không khá hơn cô là bao, mỗi lần thấy cô làm bài tập là cô ta lại không nhịn được mà cảm khái một câu: “Nếu như tôi chăm chỉ bằng một nửa cậu thì chắc chắn là tôi đã thi đậu vào trường đại học S rồi.”

Triệu Tiêu không nói gì, nhưng trong lòng đang có một bầy thảo nê mã chạy qua.

Cố Nhất Minh ba ngày hai bữa lại chạy về trường cũ, cậu sẽ giải đề cho cô, sau đó lại mời cô đi ăn khuya, hoặc là chỉ đơn thuần tới thăm cô.

Một năm học lại này đúng là rất gian nan, chính là phải trải qua cuộc sống học tập không có ánh mặt trời của học sinh cấp ba, mỗi ngày còn phải chịu đựng áp lực tâm lý trước khi thi, mãi cho đến trước ngày thi tốt nghiệp trung học hai ngày, Cố Nhất Minh mới lái hẳn một chiếc ô tô màu trắng tới tìm cô.

Triệu Tiêu ngồi trong cửa Cố Nhất Minh và sờ soạng chỗ tay lái màu đen.

Cố Nhất Minh nhướn mày cười: “Chờ cậu thi tốt nghiệp trung học xong, tôi sẽ dạy cậu lái xe.”

Triệu Tiêu cũng cười: “Được.”

Học kỳ trước Cố Nhất Minh đã dạy cho cô đi xe đạp, hiện tại cô đã có thể tự đi xe đạp về nhà, Triệu Tiêu đánh giá cái xe này một chút, còn nhanh hơn cả con Huyết Bảo Mã nữa, nếu như biết chạy thì sẽ oách lắm đây.

Trước khi Triệu Tiêu xuống xe, đột nhiên Cố Nhất Minh giữ chặt cô lại: “Tiêu Tiêu, nếu như tôi nói đáp án đề thi cho cậu biết thì cậu có dám xem không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 32

Editor: Preiya

Lúc này dường như trong đầu Triệu Tiêu đang nở đầy hoa, có tiếng động ầm ầm, cũng có đầy màu sắc rực rỡ, trong nháy mắt, cô không biết mình nên nói gì, đành há hốc mồm: “Không...”

Cố Nhất Minh khó mà có được nghiêm túc một lần, giọng điệu của cậu giống như đang khuyên bảo cô: “Đáp án có được từ một người nam sinh, là người có thành tích tốt nhất trong lớp các cậu, tôi có thể đứng ra đảm bảo về sự an toàn và chính xác của nó, tôi sẽ nói với một trong những vị giám thị bên ngoài chiếu cố cho cậu, còn dẫn cậu đi gặp vị giám thị trong phòng thi để chào hỏi trước nữa.”

Đột nhiên Triệu Tiêu cảm thấy hoảng sợ, cô liền lắc đầu: “Không, tôi sợ lắm...”

Cố Nhất Minh bèn tới gần sát cô: “Không muốn thử mạo hiểm một chút sao?” Nói đến đây, cậu nhìn Triệu Tiêu: “Tuy rằng tôi rất tin tưởng vào cậu có thể đạt được một thành tích tốt, nhưng cậu không muốn nó càng tốt hơn à?”

Triệu Tiêu nắm chặt hai bàn tay lại, cô nhìn Cố Nhất Minh rồi lại cúi đầu nhìn đầu gối mình, nửa ngày sau mới trả lời: “Tôi nghĩ là không cần đâu.”

“Vậy thì thôi vậy.” Cố Nhất Minh đặt 1 tay trên tay lái, giống như đã thay cô quyết định: “Tôi còn định nhờ vị giám thị đó nhắc đáp án cho cậu, lần nhắc đáp án có lẽ cách giờ kết thúc khoảng 20 phút, cho nên cậu phải nắm chắc thời gian để làm bài cho tốt.”

Triệu Tiêu uly khuyết nhìn Cố Nhất Minh: “Không phải là tôi không muốn, nhưng tôi sợ...”

Cố Nhất Minh đưa ra một cam kết: “Nếu như xảy ra chuyện gì, tôi sẽ gánh vác giữ cho cậu.”

Triệu Tiêu cúi đầu, hằng năm ở Đại Kỳ đều tổ chức các cuộc thi để tuyển chọn người tài, Tổng Cử luôn đặt vấn đề trung thực, cho nên một khi bắt được những kẻ gian lận trong kỳ thi là anh sẽ trừng trị rất nghiêm khắc.

Muốn làm kẻ gian lận hay không đây, Triệu Tiêu lắc lắc đầu, kết quả là Cố Nhất Minh vỗ đầu cô một cái: “Quả nhiên là lại không hiểu hết rồi, nếu như năm nay thất bại thì có phải là cậu lại phải đi học lại lần nữa không hả?”

Một câu nói này đã đâm trúng trọng điểm của Triệu Tiêu, khiến cô chà xát tay và hạ quyết tâm: “Thật sự có thể làm như vậy sao?”

Cố Nhất Minh trịnh trọng gật đầu.

Triệu Tiêu: “Có phải cậu đã từng thử qua rồi không?”

Cố Nhất Minh hỏi lại: “Cậu nghĩ là tôi cần sao?”

“Để tôi suy nghĩ một chút đã.” Triệu Tiêu nhìn Cố Nhất Minh, nhất thời muốn rút lại quyết định.

Cố Nhất Minh chột lại vấn đề: “Tôi nay suy nghĩ thật kỹ rồi ngày mai trả lời chắc chắn cho tôi biết, sau đó tôi sẽ sắp xếp cho cậu.”

Triệu Tiêu “Ừ” một tiếng, còn chưa kịp suy nghĩ gì hết, cả người hồn vía lên mây cả rồi.

Gian lận có sức hút rất lớn, Triệu Tiêu trần trọc cả một buổi tối, ngày thứ hai cô quyết đoán nói với Cố Nhất Minh: “NO!”

Tháng 6 và tháng 7 ở thời hiện đại là giai đoạn bắt đầu tổ chức cuộc thi tuyển chọn nhân tài quan trọng nhất trong năm, trừ ba Triệu và mẹ Triệu cùng với cô đi tới công trường ra, Cố Nhất Minh cũng có mặt ở bên ngoài.

Lúc Triệu Tiêu sắp vào bên trong, Cố Nhất Minh làm động tác “Cố lên” với cô, cô vô cùng căng thẳng nắm chặt đôi bàn tay run rẩy, cầm lấy bút viết và bước vào trường thi.

Thời hiện đại có một từ gọi là “Tổ chất tâm lý”, hiện tại điều quan trọng nhất chính là phải nâng cao điều này, nhất là trong cuộc thi, yếu tố này chiếm tỷ lệ thành công một nửa.

Lúc người phát đề thi đi đến chỗ Triệu Tiêu, hai tay hai chân của cô còn đang run rẩy, quả nhiên là ở thời xã hội phong kiến của Đại Kỳ, phụ nữ rất khó để có được tâm lý vững vàng.

Chỉ là năng lực thích ứng của Triệu Tiêu đã phát huy tác dụng, sau một hồi căng thẳng thì cô đã bình tâm trở lại, nếu như bây giờ thi không đậu thì cô sẽ dọn đồ đi đến trường kỹ thuật Bắc Đại, trường này chính là cái nôi của những người thi trượt tốt nghiệp trung học.

Triệu Tiêu không hề ngờ rằng bản thân mình lại đạt được một thành tích tốt như vậy trong kỳ thi tốt nghiệp trung học, tuy rằng còn chưa công bố đáp án nhưng trong lòng cô vẫn rất hy vọng.

Cuộc thi kết thúc, chuyện thứ nhất Cố Nhất Minh làm đó là đánh giá bài làm của Triệu Tiêu, lúc cậu ra điểm, là hơn 500 điểm, bàn tay của cô vẫn không ngừng run rẩy.

Cuối cùng thì mặt mày của Cố Nhất Minh cũng đã trở nên vui vẻ, lông mày giãn ra: “Không sai đâu, cậu đã làm đúng gần hết toàn bộ đề toán rồi.”

Triệu Tiêu khiêm tốn nói: “Hình như cậu đã giảng cái đề này cho tôi vài lần rồi thì phải.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Cố Nhất Minh tùy ý đặt tay lên vai cô, làm ra vẻ chúng ta là anh em tốt, “Tuy rằng đề đề có hơi ngu ngốc một tý, nhưng chỉ cần có sự phụ giỏi thì ngu ngốc cũng sẽ có mùa xuân thôi.”

Sau khi kỳ thi đại học kết thúc, Cố Nhất Minh muốn mượn giấy chứng minh thư của Triệu Tiêu, cô hỏi cậu lấy làm cái gì: “Để làm visa cho cậu.”

Triệu Tiêu tiếp tục hỏi: “Visa là cái gì thế?”

Cố Nhất Minh cười hỏi Triệu Tiêu: “Cậu đã đi du lịch ở nước ngoài bao giờ chưa?”

“Ra nước ngoài à?” Hai mắt Triệu Tiêu sáng lên, sau đó gật đầu thật mạnh.

Thành tích thi tốt nghiệp trung học đã được công bố, thành tích của cô cao hơn thành tích dự kiến 10 điểm, cô đã điền nguyện vọng vào Học viện truyền thông đối diện với đại học S, mặc dù danh tiếng của nó không trâu bò bằng đại học S, nhưng trình độ chuyên môn khá tốt, Triệu Tiêu đã xem hết tất cả các tin tức về nó, không chỉ nổi tiếng ở S thị mà còn nổi tiếng trên cả nước.

Ngày Triệu Tiêu trở về trường Nhất Trung để nhận thông báo trúng tuyển là một ngày nắng gắt, ngày đó trường học đã làm một tấm vải màu đỏ thật to để ký tên, có rất nhiều học sinh đã ký tên của mình để làm lưu niệm, bên trong có vài lời thổ lộ linh tinh như “XXX, anh yêu em”, cũng có dòng chữ buồn nôn như “Châu Kiệt Luân đã từng đến đây”...

Triệu Tiêu nắm chặt lấy cây bút màu đen mà một học muội đã đưa cho cô, sau đó nằm sấp trên tấm vải viết một hàng chữ xinh đẹp thật to: Tổng Cử, đồ siêu lừa đảo.

Sự học tập vất vả trong suốt một năm của Triệu Tiêu rốt cuộc đã được hồi báo, ba Triệu và mẹ Triệu ngoài làm tiệc chúc mừng cho Triệu Tiêu ra còn tặng cho cô một tấm thẻ có tài khoản rất xa xỉ, cô hỏi ba Triệu: “Ba ơi, con có thể dùng số tiền này để ra nước ngoài du lịch được không?”

Ba Triệu giật mình nhìn Triệu Tiêu: “Tiêu Tiêu à, cái đó... Con chắc chắn là mình sẽ không đi lạc chứ?” Ông ngập ngừng, “Ý của ba là ra nước ngoài không phải là chuyện đơn giản.”

Triệu Tiêu thành thật nói: “Con đi chung với một người bạn.”

Vào tuần thứ hai, Triệu Tiêu đưa visa cho ba Triệu và mẹ Triệu xem, mẹ Triệu lo lắng mở miệng: “Tiêu Tiêu, thật ra thì Tổng Cử không phải là ra nước ngoài đâu.”

“Con biết mà.” Triệu Tiêu cười tiếp lời, “Con không có ý đi tìm anh ấy, con chỉ muốn đi ra thế giới bên ngoài thôi.”

Mẹ Triệu và ba Triệu nhìn nhau rồi gật đầu.

Lúc Triệu Tiêu kéo vali chuẩn bị lên máy bay, trong lòng cô vô cùng hồi hộp, Cố Nhất Minh đi gửi hành lý cho cô xong, sau đó cười tủm tỉm hỏi: “Căng thẳng sao?”

Triệu Tiêu gật đầu: “Rất căng thẳng.”

Máy bay bắt đầu cất cánh, sau khi đã cất cánh, Triệu Tiêu bắt đầu cảm thấy hoa mắt, bên tai toàn là tiếng ong ong, đúng lúc này, Cố Nhất Minh vươn một bàn tay ra trước mặt Triệu Tiêu, cô lập tức nắm lấy bàn tay của Cố Nhất Minh, cậu mỉm cười ôm lấy cô vào ngực, chăm sóc che chở tai của cô lại: “Một chút nữa là ổn rồi...”

Hai tay của Triệu Tiêu nắm chặt lấy áo Cố Nhất Minh giống hai cái móng vuốt mèo, nắm chặt lấy không buông. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đơn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Đúng lúc này, có một vị khách nước ngoài ngồi bên cạnh nhìn qua hỏi han: “What’s the matter?”

Cố Nhất Minh một bên ôm lấy lỗ tai của Triệu Tiêu, một cười rục rờ trả lời lại: “That’s all right, my girlfriend is timid.”

Sau khi máy bay đã bay với trạng thái ổn định, Triệu Tiêu mới ngồi dậy từ trong lòng của Cố Nhất Minh, hỏi: “Cậu vừa mới nói chuyện với ai à?”

“Không có.” Cố Nhất Minh lắc đầu, cầm một quyển tạp chí lên, “Tôi đang xem cái này mà.”

Ngồi trên máy bay, Cố Nhất Minh lấy ra một bản đồ và một cây bút: “Chúng ta đi Pháp trước trước, sau đó đến Monaco, Monaco là một vương quốc châu Âu có hoàng tộc, là đất nước ít dân thứ hai trên thế giới, ở đó chúng ta có thể nhìn thấy văn hóa vùng Địa Trung Hải, sau nữa là đến Tây Ban Nha, tiện đường thì có thể ghé Barcelona luôn...”

Đột nhiên Triệu Tiêu cắt ngang lời của Cố Nhất Minh: “Tôi không có đem nhiều tiền như vậy đâu.”

Cố Nhất Minh buồn cười vò rối tóc của Triệu Tiêu: “Không dám mời tôi à, cậu cất đã giấu một gói tiền to trong vali rồi mà, đừng gian manh như thế chứ.”

Triệu Tiêu “Ừ” một tiếng rồi suy nghĩ một lát: “Chờ sau này tôi có việc làm rồi tôi sẽ trả tiền lại cho cậu.”

Cố Nhất Minh nhàn nhã lật một tờ tạp chí: “Về sau về làm việc cho tôi đi, cứ coi như cậu mắc nợ tôi, sau này tới cậu tới công ty tôi làm việc trả nợ là được.”

Triệu Tiêu liền hát một chậu nước lạnh cho cậu: “Nếu như công ty của cậu đóng cửa thì tôi sẽ bị thất nghiệp mất.”

Cố Nhất Minh chơi giờ trò chơi xấu bằng cách néo vào khuôn mặt hình trái táo của Triệu Tiêu: “Yên tâm đi, nếu như thật sự có một ngày như vậy thì tôi có ăn canh thì sẽ cho cậu ăn thịt.”

Triệu Tiêu nhếch miệng cười và ngẩng đầu nhìn cậu: “Tôi sẽ nấu chín thịt, sau đó chúng ta có thể cùng uống canh thịt rồi.”

Tim của Cố Nhất Minh lại đập loạn lên, cậu thấy Triệu Tiêu đang xinh đẹp quá mức, bèn hơi cúi thấp đầu xuống: “Đây là cậu tự nói đấy nhé.”

Ánh mặt trời ở nước Pháp còn sáng hơn cả ánh mặt trời ở thành phố S, ánh nắng xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây và chiếu rọi lên khuôn mặt của người đi đường, khiến cho mỗi khuôn mặt đều bừng sáng, Cố Nhất Minh mua cho Triệu Tiêu một chiếc mũ, lúc cô đội nó lên thì cậu sẽ vội vàng lấy máy ảnh ra để chụp cho cô.

Ánh mặt trời chiếu trên những khuôn mặt khác nhau làm rịn ra lớp mồ hôi, Triệu Tiêu ngẩng đầu xem kiến trúc kiểu châu Âu, sau đó hỏi Cố Nhất Minh: “Lát nữa chúng ta đi đâu đây?”

Cố Nhất Minh nhìn bản đồ: “Hay là đến giáo đường La Mã xem đi.”

Triệu Tiêu chưa từng có được cảm giác tự do tự tại như vậy, đói bụng thì mua một ổ bánh mì to, lúc khát đã có nước uống miễn phí trên đường phố, mệt mỏi thì cùng Cố Nhất Minh ngồi trên bậc thang ở trước quảng trường cho bồ câu ăn vụn bánh.

Ở Đại Kỳ, Tiêu phi đã qua đời được hơn một năm. Tây Hòa Cung đã cho trồng hai cây ngô đồng lớn, dưới gốc cây ngô đồng có một chiếc xích đu nhỏ, vốn là trước đây ở Tây Hòa Cung không hề có xích đu, nhưng có một lần, không biết ở đâu người ta nghe được Hoàng đế nói một câu “Liều ngoại bàn đu dây ra họa tường”, sau đó những cung nữ đã bắt đầu xây nên một chiếc xích đu này, Tây Hòa Cung cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Lúc Lục Quán dâng đồ cúng Trung thu xong, chợt nàng thấy có một con mèo trắng đang nhảy lên chiếc xích đu đặt dưới gốc cây ngô đồng, chiếc xích đu liên lung lay hai cái, Lục Quán quát lớn một tiếng, chú mèo giống Ba Tư này “Vèo” một tiếng đã nhảy vào trong vườn hoa đối diện.

Đây là mèo của Cố Ấu Dung, Lục Quán sợ sẽ gây ra chuyện nên bèn đến nhờ một cung nữ để nàng ta đến vườn hoa bắt mèo về. Lúc chủ tử còn ở đây, tuy rằng Người không được sủng ái nhưng cũng nhờ vào địa vị của nhà họ Triệu mà Tây Hòa Cung cũng được xem là nơi náo nhiệt, phi tần mỹ nhân giữa các cung cũng thường xuyên đến giao hảo, hiện giờ chủ tử không còn nữa, Tây Hòa Cung bây giờ cũng không có gì khác lành cung.

Người trong Tây Hòa Cung cũng bị giáng xuống một chức, ngấm lại lúc chủ tử còn sống, họ nào có bị ủy khuất giống như thế này đâu, nghĩ đến chủ tử, trong lòng Lục Quán lại thốn thức một trận, nàng bước nhanh vào cửa, trong tầm mắt hiện ra một màu vàng sáng bóng, bởi vì gặp ngoài ý muốn mà chân của Lục Quán đã mềm nhũn ra, nàng vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ Lục Quán xin thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng kim an.”

Tổng Cẩn xoay người lại: “Đứng dậy đi.”

Lục Quán đứng dậy khỏi mặt đất, sau đó lùi qua một bên để chờ sai bảo.

Sắc mặt của Tổng Cẩn rất mệt mỏi, anh ngồi xuống giường rồi nhắm hai mắt lại, Lục Quán đứng bên cạnh vội vàng mở miệng hỏi: “Hoàng Thượng muốn uống trà gì ạ?”

Tổng Cẩn lqg mở mắt ra: “Ở đây các người có gì?”

Lục Quán cung kính cúi thấp đầu trả lời: “Có Huệ minh thủy phiến, Lộc uyển mao tiêm, trong cung bây giờ còn có hoa nhài đang nở, nô tỳ lập tức đi hái ngay ạ.”

Đột nhiên Tổng Cẩn im lặng, sau đó anh nhếch môi: “Mặc dù phải chịu khổ nhưng người vẫn còn nhớ rõ nàng thích uống trà gì.”

Lục Quán cúi đầu, im lặng không nói.

Tổng Cẩn đưa tay sờ nhẹ chiếc nhẫn ngọc đang đeo, bình thần nói: “Vậy thì trà hoa lai đi.”

Rõ ràng là Triệu Tiêu rất không hài lòng về những tấm ảnh mà Cố Nhất Minh đã chụp cho mình: “Cầm của tôi đâu có tròn như vậy đâu mà cậu lại chụp thành tròn thế này.”

“Cậu muốn nhón à, sửa lại hơi khó đấy.” Cố Nhất Minh nhìn ảnh chụp vài lần, “Đợi lát nữa cậu tới phòng tôi, tôi chỉnh cho cậu thành mặt dùi luôn, so với cái đĩnh thì còn nhón hơn nữa kia.”

Đây là lần đầu tiên Triệu Tiêu được tiếp xúc với kỹ thuật PS, Cố Nhất Minh nhấp nhẹ chuột một cái, cằm của Triệu Tiêu liền nhỏ lại một chút, cô ngồi cạnh cậu, than nhẹ: “Thật thần kỳ quá rồi.”

“Còn muốn thay đổi gì nữa không?”

Triệu Tiêu chỉ chỉ vào nốt ruồi nhỏ ở dưới mi tâm: “Có thể xóa nó đi được không, tôi không thích nó.”

“Không thành vấn đề.” Cố Nhất Minh vỗ tay một cái, cả hai lần là nốt ruồi ở chỗ mi tâm của Triệu Tiêu đã không còn nữa.

Triệu Tiêu kinh ngạc bùm miệng, ấp a ấp úng nói: “Minh Minh à, cậu lợi hại thật đấy.”

Cố Nhất Minh sờ đầu một cái: “Được rồi, cậu có còn yêu cầu gì nữa không?”

Triệu Tiêu lắc đầu: “Tạm thời không có.”

Trở lại phòng mình, Triệu Tiêu đem số ảnh chụp gửi cho mẹ Triệu xem, bà trả lời lại một câu: “Con gái, mẹ nhớ rất rõ là con đi du lịch ở châu Âu cơ mà, sao nhìn ảnh chụp lại giống như đang ở Hàn Quốc thế này?”

Triệu Tiêu: “....”

Chơi cả một ngày, từ nhà thờ đức bà Paris cho đến Đại Lộ Elysee, lúc trèo lên giường ngủ, Triệu Tiêu căn bản chính là vừa nằm xuống đã ngủ ngay, nhưng nửa đêm cô lại bị ác mộng làm cho bừng tỉnh, cô nằm mơ thấy đại ca của mình đang bị nhốt trong nhà lao, cả người đầy chật vật.

Cô vuốt lại trái tim đang nhảy loạn trong lồng ngực, cảnh trong mơ rõ ràng đến đáng sợ, Triệu Tiêu mở đèn ngủ ở đầu giường lên, nhưng thế nào cũng

không ngủ được, cô cảm thấy bên tai mình có tiếng xiềng xích “Keng keng” khi đại ca đang bị các bồ đầu áp giải đi.

Triệu Tiêu ôm đầu gối, ở Đại Kỳ cô có tổng cộng là bốn người anh, giờ chỉ còn lại một mình đại ca, không biết đại ca ở Đại Kỳ có khỏe không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 33

Editor: Preiya

Triệu Tiêu lại nhớ trước kia có một người mẹ kế đã từng nói với cô rằng, giấc mộng nửa đêm về sáng sẽ tương phản với sự thật, cô mở đèn lên nhìn giờ trên màn hình điện thoại đi động, trên đó hiển thị bây giờ mới qua canh ba giờ Tý, Triệu Tiêu liền vỗ ngực, may mắn bây giờ đã là nửa đêm về sáng rồi.

Ngày thứ ba, họ rời khỏi Paris và đi đến địa điểm thứ hai là vương quốc Monaco, đi dọc theo con đường ven biển là đến Milan ở Ý và nơi được mệnh danh là “Đô thị trên mặt nước”, cuối cùng đi từ Vatican đi đến Madrid ở Tây Ban Nha, nơi được mệnh danh là thành phố cổ kính nhất châu Âu, người dân vui vẻ nhiệt tình, Triệu Tiêu cảm thấy nụ cười của người ở đây còn rực rỡ hơn cả ánh nắng trên đỉnh đầu nữa.

Nửa người trên của Cố Nhất Minh là chiếc áo màu trắng, còn nửa người dưới là chiếc quần có họa tiết sặc sỡ mà cậu đã mua ở ven đường, tay cầm máy chụp hình, ống kính thường nhắm ngay Triệu Tiêu mà chụp.

Tại quảng trường chữ thập, nơi đặt tấm bia kỷ niệm Colombo, có một người thanh niên Tây Ban Nha nói rằng muốn chụp ảnh chung với Triệu Tiêu, còn chưa chờ Cố Nhất Minh mở miệng thì Triệu Tiêu đã gật đầu và nhe răng cười với cậu trai người Tây Ban Nha: “Okay!”

Cố Nhất Minh bắt đầu đi bừa bãi, tốc chiến tốc thắng chụp cho Triệu Tiêu và cậu thanh niên kia vài tấm.

Triệu Tiêu học tiếng Anh được hơn một năm, cô cũng có thể nói chuyện vài câu đơn giản bằng tiếng Anh với người nước ngoài, nhưng mỗi khi đối phương nói quá nhanh thì cô sẽ nói: “Excuse me, I beg your pardon.”

Cậu thanh niên Tây Ban Nha này nói tiếng Anh còn kém hơn cả cô, ngay lúc Triệu Tiêu nói “Pardon” tới lần thứ ba, cậu ta mới nói chậm hơn một chút, rốt cuộc Cố Nhất Minh đã không nhịn được nữa, cậu tiến lên nói với Triệu Tiêu: “Em yêu, chúng ta nên về nhà thôi.”

Trên quảng trường chật ních du khách và người đi đường, ồn ào náo nhiệt, âm nhạc trên quảng trường phối hợp rất ăn ý với các suối phun nước, lúc trầm lúc bổng, Triệu Tiêu cầm máy ảnh của Cố Nhất Minh để chụp ảnh một em bé đang ngồi trên xe nôi, lúc cô nhìn lại ảnh chụp liền khen một câu: “Em bé ngoại quốc đáng yêu quá.”

Cố Nhất Minh liếc mắt nhìn quanh: “Chờ khi lông chân của bọn họ dài ra thì sẽ hết đáng yêu rồi.”

Triệu Tiêu lqd cúi nhìn cẳng chân để lộ ra bên ngoài của Cố Nhất Minh: “Mình không thích thì đừng đổ cho người khác nhé.”

Cố Nhất Minh bắt chước Triệu Tiêu, cậu nhìn cẳng chân mình vài lần: “Tiêu Tiêu à, đó là cậu đã thấy quá nhiều rồi, lông của tôi vẫn chưa được tính là nhiều đâu.”

Triệu Tiêu nở một nụ cười rực rỡ với cậu: “Đúng là của cậu không nhiều, chỉ có điều nó hơi dài quá thôi, có thể thắt thành bím tóc luôn được rồi.”

Ngày thứ hai, họ đi từ Madrid tới Barcelona bằng xe lửa, rốt cuộc Cố Nhất Minh đã thay bộ quần áo sặc sỡ kia bằng chiếc quần jean màu xanh dài cùng chiếc áo tương tự, còn đeo một đôi kính râm thật to, trông vô cùng bụi bặm nên đã thu hút không ít sự chú ý của các cô gái phương Tây.

Triệu Tiêu lấy chiếc kính râm của cậu để đeo thử, kết quả là khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã bị che khuất hết một nửa.

Cố Nhất Minh cười đến toét miệng.

Barcelona xinh đẹp nằm ở châu Âu, thuộc phía đông bắc bán đảo Iberian, tiếp giáp với biển Địa Trung Hải, là nơi có các công trình kiến trúc cổ kính từ thời trung cổ, những bức họa xinh đẹp cùng với bầu trời xanh thăm thẳm, trong thành phố đều tràn ngập hoa tươi, dường như toàn nơi này được bao phủ bởi hương hoa thơm ngát.

ở thành thị lãng mạn luôn có ban đêm lãng mạn, có hoa, có rượu đỏ, có món ăn ngon. . .Buổi tối cuối cùng trước khi trở về Paris, Triệu Tiêu vì say rượu mà đã kéo tay Cố Nhất Minh: “Tôi muốn nói cho cậu biết một bí mật.”

Cố Nhất Minh mỉm cười nhìn cô: “Bí mật gì thế?”

Triệu Tiêu mở to đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cậu: “Cậu sẽ đi nói cho người khác biết ư?”

Cố Nhất Minh lắc đầu, cậu chân thành nhìn Triệu Tiêu, cam đoan nói: “Tôi tuyệt đối sẽ không nói cho người thứ hai biết đâu.”

Triệu Tiêu cười “Hắc hắc” hai tiếng: “Tôi nói cho cậu nhé... Thật ra là tôi... không phải là...” Nói đến đây, cô lại ợ một tiếng toàn mùi rượu.

Đôi mắt đẹp của Cố Nhất Minh vẫn tràn đầy ý cười như trước, cậu vô cùng nhẫn nại chờ nghe “bí mật” của Triệu Tiêu, chỉ đáng tiếc, cô chỉ nói được một nửa bí mật thì đã bị hơi cồn dồn ép phải đi ngủ rồi.

Ngày hôm sau từ Barcelona trở lại Paris nước Pháp, sau khi mua xong vật lưu niệm, cả hai người đặt chuyến bay buổi tối trở về thành phố S, kết thúc hành trình châu Âu dài hơn nửa tháng.

Lúc ngồi trên chuyến bay về nước, Cố Nhất Minh thường nhìn Triệu Tiêu vài lần, khiến cho cô cũng phải hay sò vào mũi mình, sau đó hỏi cậu: “Minh Minh, trên mặt tôi có dính vết bẩn gì không?”

“Không.” Cố Nhất Minh thu hồi tầm mắt lại, thật lâu sau, cậu vẫn nghiêng đầu hỏi Triệu Tiêu: “Tiêu Tiêu, ngày đó cậu chỉ mới nói được một nửa bí mật thôi, có phải là...” Nói đến đây, Cố Nhất Minh nhìn cô.

Tim của Triệu Tiêu ngừng đập một nhịp, say rượu làm loạn rồi.

Cố Nhất Minh lqđ nhìn cô, đôi mắt khê cong lên, tâm trạng có vẻ rất phấn khởi: “Có phải cậu đã thích tôi rồi không?”

Triệu Tiêu: “...”

Ngày khai giảng là ngày 16 tháng 9, Cố Nhất Minh dành hẳn một ngày để làm người chuyển hành lý cho Triệu Tiêu, cậu chạy lên chạy xuống ở lầu trên lầu dưới, lát sau lại đến chỗ quản lý ký túc xá nữ để làm thủ tục đăng ký cho cô, một lát nữa lại ôm máy vi tính chạy tới, sự ân cần này khiến người ta phải giật sồi lên được, sau đó Triệu Tiêu không thể không rút hầu bao để mời Cố Nhất Minh ăn cơm tại quán cay Tứ Xuyên phía sau trường. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê.quý.đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Tỷ lệ nam nữ tại đại học S là 6:1, nam chiếm tới 80%, hằng năm vào ngày Học viện truyền thông khai giảng, nam sinh trong trường đại học S liền ào ào chạy tới đảm đương vai trò huynh trưởng ân cần, ngay cả Cố Nhất Minh học ở trường đại học S cũng chạy tới sắm vai học trưởng thân thiết, điều này khiến cho nam sinh của Học viện truyền thông vô cùng kháng nghị, nam sinh đại học S là thật giống như sói như hổ, thật đáng giận! Đáng giận mà!

Mặt khác, Học viện truyền thông luôn có nhiều mỹ nữ, sau mỗi một mùa tuyển sinh thì tin tức nóng nhất chính là diễn đàn BBS của trường, một ngày này sẽ có rất nhiều hình ảnh được đăng trên đây, ví dụ như tiêu đề là “Ảnh chụp em gái sinh viên mới thanh thuần”, hay “Nghe nói sinh viên mới XXX rất xinh, cầu ảnh chụp!!!”

“Bạn gái thân bí của Cố Nhất Minh cuối cùng đã hiện hình, có đính kèm ảnh chụp!!!!!!”

Ngày đầu tiên Triệu Tiêu vào đại học đã bị dính vào mối quan hệ với Cố Nhất Minh, kéo theo sau là một loạt tiêu đề “Không bỏ được, lúc trước còn cãi nhau, là ái muội hay rồi rắm trong lòng.”

Vào năm nhất, Triệu Tiêu ghi danh thi bằng lái xe do nhà trường tổ chức, Cố Nhất Minh liền xung phong dạy kèm cho cô, mỗi ngày chủ nhật cậu đều lái chiếc xe oto đến vùng ngoại thành cho Triệu Tiêu luyện tập.

Kết quả là, bởi vì va chạm mà bị tróc sơn nên Cố Nhất Minh còn phải bỏ ra trên một trăm vạn để sửa xe.

Triệu Tiêu thật sự băn khoăn, bởi vì cô không đền nổi, chỉ có thể lần lượt mời Cố Nhất Minh đi ăn cơm, tất cả đều là đồ ăn trong trường, dù sao đối phương cũng không ghét bỏ, cô cũng mời vô cùng tận tình, mấy tuần lễ này, số tiền trong thẻ tín dụng của cô ngày càng giảm bớt.

Nữ sinh xinh đẹp trong trường rất nhiều, quần áo xinh đẹp cũng vậy, hay là nói nữ sinh xinh đẹp mặc quần áo đẹp, nói tóm lại, Triệu Tiêu đã học ở đây được hơn một năm, trong bốn người trong phòng ở ký túc xá, không còn nghi ngờ gì nữa, cô chính là kẻ què mùa nhất.

Chủ nhật không về nhà, người chị cả trong phòng đề nghị cả bọn đi dạo trong trung tâm thương mại, trừ Triệu Tiêu ra thì người người đều có thu hoạch lớn, cô cũng không muốn đi ra với hai tay trống trơn nên đã mua một chiếc váy màu vàng, đang giảm giá 30% chỉ còn có 99 đồng dưới sự đề cử mãnh liệt của nhóm bạn cùng phòng.

Lúc xách túi rời khỏi đây, Triệu Tiêu lại nghĩ tới Tống Cẩn, bởi vì cô nhớ đến cái thẻ tín dụng không có mật mã, có một lần cô đã thử gõ mật mã, máy atm liền báo là cô đã nhập sai.

Mật mã mà cô nhập vào là: 123456.

Tiền của Triệu Tiêu lqđ ngày càng ít đi, cô lại càng hận Tống Cẩn, đây là một loại tình cảm và cảm xúc rất mãnh liệt, khiến cho mặc dù đã xa Tống Cẩn hai năm nhưng cảm giác tồn tại của anh vẫn còn rất mạnh.

Bởi vì đã lên đại học rồi nên Triệu Tiêu xài tiền ngày một nhiều hơn.

Ngành truyền thông ít lớp, môn chuyên ngành phát thanh Triệu Tiêu chọn lại càng ít hơn, ở học kỳ một còn có các môn cơ sở, đến năm thứ hai có rất nhiều các nữ sinh ra ngoài kiếm việc làm thêm.

Triệu Tiêu ngày càng thích đi dạo phố, học đại học chưa tới nửa năm, cô đã dùng gần hết số tiền trong kết sất của mình rồi, thiếu tiền chính là một loại cảm xúc ngượng ngùng khó mà mở miệng được, mấy tuần lễ kế tiếp, mỗi khi bạn cùng phòng rủ Triệu Tiêu đi dạo phố, cô lại lấy lý do không có thời gian để từ chối.

Từ khi lên đại học, thói quen thích mua sắm của cô đã bùng nổ, cô cũng giống với các cô gái xinh đẹp ở đây, thích mua các loại đồ trang điểm hay quần áo xinh đẹp, còn có các loại thức ăn ngon bày bán trên đường phố nữa.

Có một lần, Cố Nhất Minh nhìn thấy Triệu Tiêu đang tự trang điểm cho mình thì cười to ra tiếng, vừa cười vừa vò loạn mái tóc quăn mới uốn của cô: “Tiêu Tiêu à, cậu có thể trang điểm một cách bình thường được không, nếu như thật sự muốn học trang điểm thì tôi sẽ giới thiệu cho cậu một người thầy tốt.”

Triệu Tiêu mở to đôi mắt đang dán lông mi giả, hỏi Cố Nhất Minh: “Khó coi lắm sao?”

“Nhìn đẹp lắm.” Cố Nhất Minh chọt tay vào trán cô: “Đẹp cái em gái cậu ấy.”

Triệu Tiêu hung hăng trừng Cố Nhất Minh một cái, lúc ở đây, cô đã học cái gì tốt nhất, đó chính là mắng chửi người khác: “Mẹ nó, cái miệng cậu còn thối hơn chân của cầu thủ đá banh nữa!”

Cố Nhất Minh lqd tổn thương nhìn Triệu Tiêu: “Sao cậu lại có thể mắng tôi như vậy, thật là quá đáng mà!”

Năm thứ hai đại học, càng ngày càng có càng nhiều sinh viên ra ngoài làm thêm, ngày chủ nhật, ba người bạn cùng phòng đã ra ngoài đi chơi, chỉ còn lại một mình Triệu Tiêu ở lại trong phòng, lúc cô đang giặt quần áo thì đột nhiên nghĩ tới cái ước hẹn 3 năm của Tống Cẩn, giờ chỉ còn lại 60 ngày nữa thôi.

Hai tay Triệu Tiêu nắm chặt lấy chậu giặt quần áo, nếu như Tống Cẩn trở về thật, nếu như anh thật sự trở lại thì cô nhất định sẽ ném cái kết sất vào mặt anh: “Trả hết tiền lại cho Người này, một đồng bên trong em có chết cũng xài, không tin à, không tin thì Người tự đi kiểm tra đi.”

Lúc Triệu Tiêu còn ở trong hậu cung Đại Kỳ, tuy rằng cô không được sủng ái nhưng tất cả các phương diện ăn và mặc đều vô cùng tốt, Thái hậu rất thích cô, bà luôn ban cho cô những thứ tốt hơn người khác, tuy rằng Hoàng đế đối xử với cô tương đối keo kiệt nhưng anh vẫn luôn luôn thăng phẩm hàm cho cô, hằng tháng đều được nhận bổng lộc, hơn nữa, cô còn có nhà họ Triệu chống lưng, cho nên ở trong hậu cung, cô không hề bị đánh bại bởi các phi tử khác.

Đáng tiếc là lúc được ăn ngon mặc đẹp thì cô lại không để tâm, bây giờ cô đã đến học tại Học viện phát thanh, nơi toàn những nữ sinh xinh đẹp, Triệu Tiêu bắt đầu biết ganh đua, giống như một hạt giống mới nở mầm mọc rễ, cô đại trong lòng ngày mọc càng cao hơn trước.

Tuy rằng Triệu Tiêu không phải là một kẻ cuồng hàng hiệu, nhưng mỗi lần đi dạo trung tâm thương mại là cô lại dán mắt vào đó. Thật ra lúc còn ở Đại Kỳ, khi đã vào cung, cô toàn được mặc các loại vải mềm Thái Văn được may riêng, Thái Văn ở Đại Kỳ là cái gì, chính là thuộc loại LV hay Chanel của nơi này đấy.

Sự ganh đua giống như một cái cây nhỏ của Triệu Tiêu thật ra là do bị hoàn cảnh xung quanh tác động, học kỳ thứ hai của năm thứ nhất, có một lần vừa tắm xong đi ra thì cô nghe được cuộc đối thoại của ba người cùng phòng: “Ký túc xá chúng ta có một kẻ què mùa, không lừa cậu đâu, toàn bộ giá tiền cộng lại còn chưa đến 100 đồng nữa cơ.”

Triệu Tiêu cúi đầu tính toán lại giá tiền tổng cộng của bộ quần áo trên người, rõ ràng là 156 đồng 8 xu mà.

Triệu Tiêu có chút bị tổn thương, sao đột nhiên cô lại trở thành một kẻ què mùa chứ, vì sao lại trở thành một kẻ què mùa vậy, con báo con còn dễ nghe hơn kẻ què mùa nhiều!

Chủ nhật, Triệu Tiêu lên mạng tìm việc làm thêm, kết quả ra được một đồng lớn thông tin tuyển dụng, cô bèn chọn một công việc có lương khá quan nhất rồi gọi điện thoại đi.

Thông tin tuyển dụng viết như thế này “Yêu cầu là nữ sinh, cao trên 1m65, nữ sinh ngành truyền thông được phỏng vấn miễn phí, ngày chủ nhật được nghỉ, tiền lương khởi điểm là 500 đồng.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 34

Editor: Preiya

Sau khi Triệu Tiêu gọi điện thoại cho bên thông báo tuyển dụng xong thì gọi điện thoại cho Cố Nhất Minh, cô kể lại chuyện đi xin việc với cậu, sau đó muốn nhờ cậu chỉ cho cô một số việc phải làm như thế nào.

Không biết từ bao giờ, Cố Nhất Minh đã trở thành người duy nhất mà Triệu Tiêu có thể bàn bạc, từ chuyện đại sự như chọn trường đại học, hoặc là chuyện nhỏ vụn vặt như nên mua radio của hiệu nào tốt hơn.

Triệu Tiêu cũng nói sơ về điều kiện làm việc và tiền lương cho cậu biết, bên đầu dây bên kia lại im lặng một lúc, cô “Alo” một tiếng và nói với Cố Nhất Minh: “Nếu như cậu cảm thấy không có vấn đề gì thì tôi sẽ đi thử xem sao, ông chủ nói tối nay là có thể đi làm được rồi.”

“Chết tiệt!” Rốt cuộc Cố Nhất Minh đã lên tiếng, “Triệu Tiêu chết tiệt kia, nếu cậu muốn đi thì cậu nhất định phải chết.”

“...” Triệu Tiêu “A” một tiếng, hỏi, “Công việc này không tốt sao, Minh Minh?”

Cố Nhất Minh lqd chạy vọt từ sân bóng rổ của trường đại học S đến dưới lầu ký túc xá của Triệu Tiêu, sau đó gọi điện thoại cho cô xuống, cô liền “cộp cộp” chạy xuống lầu, trên trán toàn là mồ hôi rồi thở hổn hển hỏi Cố Nhất Minh: “Sao cậu lại tới đây thế?”

Cố Nhất Minh tức giận nói: “Không phải vì sợ cậu bị lừa sao?”

Triệu Tiêu cúi đầu, vì mắc cỡ mà mặt cô đỏ bừng: “Vừa rồi tôi cũng lên Baidu tra về công việc này rồi...”

Cố Nhất Minh lại thở dài, đột nhiên hỏi: “Có phải gần đây cậu bị thiếu tiền không?”

Triệu Tiêu lắc đầu, vội vàng mở miệng: “Không có thiếu.”

Mặt của Cố Nhất Minh như bị kéo dài ra cả thước: “Vậy tại sao cậu lại đột ngột muốn đi tìm việc làm thêm hả?”

Triệu Tiêu bắt đầu bịa chuyện: “Tôi đang rất rảnh rỗi, hơn nữa thầy giáo cũng đã nói rằng, kinh nghiệm xã hội còn quan trọng hơn cả kiến thức trên lớp nữa đấy.”

Cố Nhất Minh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Triệu Tiêu, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn: “Nhưng lần này xem như cậu có đầu óc, về sau phải nhớ cho kỹ, bắt cứ chuyện gì đều phải thương lượng trước với tôi, nghe rõ chưa?”

Triệu Tiêu gật đầu rồi làm dấu “OK”, “Tôi sẽ làm như vậy mà.”

Một tay Cố Nhất Minh nắm đầu xe đạp, tay còn lại vỗ vỗ lên đầu cô: “Lên xe đi, cơm tối hôm nay tôi mời, dẫn cậu đi ăn ngon một chút.”

Triệu Tiêu thuận thực nhảy lên xe của Cố Nhất Minh, sau đó nói với cậu: “Tôi ngồi chắc rồi.”

Tâm tình của cậu rất tốt, cong khóe miệng nói: “Xuất phát thôi!”

Lúc đi dạo trung tâm thương mại, Triệu Tiêu có nhìn trúng một đôi giày kiểu nữ, cô định mua làm quà sinh nhật cho mẹ Triệu, nhưng do lúc trước đã tiêu quá nhiều tiền mà không để dành lại nên đã xài hết tiền tiết kiệm rồi.

Cô ngồi xuống bàn học hơn một giờ để làm một kế hoạch tiết kiệm chi tiêu, tăng thu giảm chi, đã không còn cách để kiếm ra tiền nữa nên bây giờ phải tiết kiệm. Viết xong kế hoạch, cô lại nhìn cuốn lịch để bàn, nếu như người đó thật sự trở về thì hẹn ước ba năm chỉ còn lại 10 ngày nữa thôi.

Triệu Tiêu xoa nhẹ đôi mắt đã hơi đau đớn của mình, nhưng vẫn có vài giọt nước mắt rơi xuống, có lẽ là cô vẫn luôn đợi anh quay về, ít nhất anh cũng phải cho cô một đáp án, chứ không phải là không rõ ràng như bây giờ.

Ban ngày suy nghĩ nhiều thì ban đêm sẽ nằm mơ, Triệu Tiêu lại mơ thấy đại ca đang bị nhốt trong nhà lao, lần đầu tiên mơ thấy đại ca có lẽ chỉ là trùng hợp, lần thứ hai lại mơ thấy điều này, sau khi cô tỉnh lại liền lâm vào cảm giác hoang mang và lo lắng.

Tổng Cần có trở về hay không, ít nhất cô còn có thể chờ đợi, rốt cuộc đã tới đêm trước ngày hẹn ước ba năm, Triệu Tiêu trần trọc suốt một đêm, ngày thứ hai cô lên xin phép nghỉ sớm, sau đó đi xe bus từ Học viện truyền thông trở về trường nhất trung S.

Lúc về tới trường nhất trung thì đang là giữa buổi sáng, Triệu Tiêu tìm một chỗ ngồi sạch sẽ, sau đó bắt đầu ngồi chờ Tổng Cần, cô chờ anh từ buổi sáng cho đến giữa trưa, Tổng Cần vẫn chưa đến, Triệu Tiêu đến tiệm tạp hóa mua một bạch bánh quy và một chai nước có ga, sau khi ăn uống no đủ lại tiếp tục ngồi chờ, cô chờ từ buổi chiều cho đến tận lúc hoàng hôn, lại hoảng hốt nhìn chai nước khoáng trống rỗng của mình, bên ngoài đầu nhìn ánh mặt trời sắp tắt, khóe mắt có chút khô rát.

Ánh mặt trời đẹp đẽ của buổi chiều đã biến thành bầu trời sao lấp lánh, Triệu Tiêu lqd lại chạy đến tiệm tạp hóa mua một bao đồ ăn vặt lớn, mực khô, hạt dưa chiên bơ, ô mai rồi tiếp tục ngồi đợi, dưới bầu trời cao cao, trong miệng cô nhai mực khô, hương vị càng nhai càng đáng.

Gió ban đêm rất lạnh, Triệu Tiêu rút chiếc áo khoác trong balo ra mặc vào rồi chà xát hai bàn tay rồi lại tiếp tục ngửa đầu ngắm sao, ánh trăng sáng ngời càng làm nổi bật bầu trời màu đen như một tấm vải nhung.

Trên mặt trăng có cái gì nhỉ? Phụ thân đã từng nói ở trên đó cũng có một đất nước Đại Kỳ khác, nhưng người dân lại là thú vật, cô cũng đã từng hỏi Tổng Cần một vấn đề tương tự, Tổng Cần nói mặt trăng có bề mặt lõm là do góc độ chiếu của ánh sáng mặt trời, chỗ lõm nhận ít ánh sáng, cho nên lúc nhìn qua sẽ không nhìn thấy gì, còn những phần lồi nhận ánh sáng cho nên sẽ lồi lõm.

Sau khi Tổng Cần nói đáp án cho cô biết xong, Triệu Tiêu đã không còn thích ngắm mặt trăng, là do cô cảm thấy nó không còn thần bí nữa.

Hai tay cô ôm gối, lại giờ tay nhìn đồng hồ , đã qua giờ Tý rồi.

Nhiệt độ giữa ngày và đêm có chênh lệch rất lớn, Triệu Tiêu lấy chiếc khăn choàng cổ từ trong balo ra bọc lấy bản thân, lúc này thật buồn chán, cô bèn dùng bình nước thủy tinh gõ trên mặt đất, tạo thành những âm thanh “bịch bịch” có tiết tấu.

Mỗi một cái vỗ trên mặt đất. Triệu Tiêu lại niệm một chữ: “Tổng-Cần-đồ-đại-lừa-đảo”, anh chính là một siêu lừa đảo, nhưng mà vì sao cô lại ngồi đây hứng gió lạnh để chờ một tên lừa đảo này chứ. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê.quý.đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Triệu Tiêu lại mở gối khoai tây chiên ra và cắn một miếng, thật là đáng quá đi.

Cô mở tiếp gói xì muối ra, cũng đáng nữa.

Me cay, lại càng đáng hơn.

Cuối cùng, Triệu Tiêu vui mặt giữa hai đầu gối, thật ra cái ước hẹn ba năm này chỉ là lời nói dối của Tổng Cần mà thôi.

Cô lại tiếp tục gõ chai, tiếng chai nhựa gõ trên mặt đất tạo nên những âm thanh nặng nề nghe thật chói tai, đúng lúc này, sau lưng liền vang lên một loạt tiếng bước chân.

Cả người Triệu Tiêu cứng ngắc, tay phải của cô nắm chặt lấy chai nước ngọt có ga treo giữa không trung, gió lạnh thổi “vù vù” qua mặt cô và thổi bay mái tóc dài.

Đột nhiên Triệu Tiêu rất muốn khóc, cô cắn chặt răng rồi chậm rãi xoay người lại.

“Thất vọng đúng không?” Cố Nhất Minh hai tay đút túi, dáng vẻ cao ngất đứng trước mặt cô, cậu hơi nhếch mép, không biết có phải là vì ban đêm hay không mà giọng của Cố Nhất Minh lại lạnh đi một ít, cậu liếc mắt nhìn Triệu Tiêu một cái rồi bình thản nói: “Không cần phải chờ nữa đâu, cậu ta sẽ không trở về nữa.”

Triệu Tiêu hơi há hốc mồm: “Sao cậu...”

“Cậu muốn hỏi là tại sao tôi lại biết được, đúng không?” Cố Nhất Minh đi tới từng bước một đến trước mặt Triệu Tiêu, “Thật ra lúc ở Barcelona cậu đã nói hết toàn bộ sự thật với tôi rồi, chỉ có cậu đã quên mà thôi.”

Triệu Tiêu yên lặng xoay người đi, cô cúi đầu nhìn mặt đất tối đen như mực.

Cố Nhất Minh ngồi xuống bên cạnh Triệu Tiêu, sau đó cầm mấy bịch ô mai cô mua lên và bắt đầu ăn, ăn một lát rồi cậu mới mở miệng nói: “Mấy thứ đồ ăn vặt này không thể ăn nhiều được, chẳng phải lần trước tôi đã nói cậu đừng mua nhiều rồi sao?”

Triệu Tiêu nghiêng đầu, thì thầm: “Tôi không nói ra là vì sợ các người sẽ đối xử tới tôi như người ngoài hành tinh thôi...”

Cố Nhất Minh phui tay xuống đất: “Giờ nói được chưa?”

Triệu Tiêu nuốt ngược nước mắt vào trong: “Cậu không biết gì hết đúng không?”

Cố Nhất Minh: “Tôi lại càng muốn biết nhiều hơn nữa.”

Triệu Tiêu cảm thấy cảm xúc hôm nay của mình không được ổn định, khiến cho năng lực ngôn ngữ của cô bỗng chốc đã bị mất đi, trước tiên cô nói về cuộc sống ở Đại Kỳ, sau đó lại nói về cuộc sống ở nơi này, tiếp theo là kể tại sao mình lại ở đây, sau cùng lại nói bánh hạnh hoa ở Đại Kỳ ăn rất ngon.

Tóm lại là cô kể loạn cả lên, cũng không biết Cố Nhất Minh có nghe hiểu hay không đây.

“Cho nên theo lời của cậu, cậu cũng không biết Tổng Cần trở về bằng cách nào sao?” Cố Nhất Minh im lặng một hồi lâu rồi hỏi Triệu Tiêu.

Triệu Tiêu lqđ buồn bã gật đầu: “Tôi cũng không biết...”

Cố Nhất Minh lại im lặng, sau đó cậu liền vỗ vỗ đầu Triệu Tiêu, xem như là đang an ủi cô: “Đã biết là cậu ta không trở lại nữa mà cậu vẫn cứ khẳng định đòi đi theo..Ồ lại chỗ này đi.”

“Tôi...” Triệu Tiêu vội vàng mở miệng, nhưng nhất thời lại không biết nên nói như thế nào, thật lâu sau cô mới đem giấc mơ mà mình đã mơ thấy mấy ngày nay kể cho Cố Nhất Minh nghe: “Tôi rất lo cho đại ca của tôi, thật sự rất lo...”

Triệu Tiêu nói chuyện bằng giọng đứt quãng, nói xong, bởi vì sốt ruột mà những giọt nước mắt theo khóe mắt từ từ chảy xuống.

Cố Nhất Minh dùng tay mình lau nước mắt cho Triệu Tiêu, nước mắt mang theo độ ẩm nhanh chóng chảy xuống lòng bàn tay cậu, cậu chỉ cảm thấy trong lòng mình rất khó chịu, sau một lúc lâu cậu mới mở miệng: “Không cần lo lắng, có lẽ sẽ có biện pháp thôi.”

Đợi cả một buổi tối ở bên trong trường nhưng Tống Cẩn vẫn không tới, lúc trời dần dần sáng, Cố Nhất Minh đứng lên trước, sau đó kéo tay Triệu Tiêu: “Nghe nói ở phía Đông thành phố có một quán cháo ăn ngon lắm, chúng ta đi ăn thôi.”

Triệu Tiêu: “Không muốn ăn cháo, tôi muốn uống sữa đậu nành, loại nóng nhất ấy.”

“Không thành vấn đề.” Cố Nhất Minh cầm lấy balo đang nằm trên mặt đất của Triệu Tiêu lên rồi đeo lên vai mình: “Nhanh chút đi, nếu không sữa đậu nành sẽ nguội mất đấy.”

Triệu Tiêu cười cười, cô cũng nhanh chóng đuổi kịp bước chân của Cố Nhất Minh, mới đi được vài bước, cô dừng lại, ngập ngừng nói: “Đợi một chút...”

Cố Nhất Minh xoay người lại, đi đến trước mặt Triệu Tiêu, ân cần hỏi: “Sao rồi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Tiêu đang nhăn nhó: “Bị chuột rút rồi.”

Ngày chủ nhật, Triệu Tiêu đi đến núi Tự Miếu một mình, cô thành tâm cầu xin Bồ Tát, hy vọng Bồ Tát sẽ phù hộ cho phụ thân và đại ca ở Đại Kỳ được bình an vô sự, khỏe mạnh an khang.

Nhưng Bồ Tát lại không hiển linh, buổi tối sau khi trở về, Triệu Tiêu lại nằm mơ thấy đại ca đang bị nhốt trong lao tù, bối cảnh vẫn như trước, là địa lao ở Đại Kỳ, đó là nơi giam giữ trọng phạm, trừ đại ca ra còn có thêm một người nữa, đó là Tống Cẩn, Tống Cẩn mặc long bào đang đứng trước mặt đại ca với khuôn mặt lạnh lùng.

Cố Nhất Minh ngày càng trở thành một ông anh tri kỷ, sau khi nghe Triệu Tiêu kể lại giấc mơ xong, cậu liền trầm tư một lúc rồi hỏi cô: “Đại ca của cậu là người thế nào?”

“Đại ca là thủ hạ tốt nhất của cha tôi, giỏi nhất chính là mưu lược, đại ca là người thông minh nhất, rất chăm chỉ đọc sách, cũng rất yêu thương tôi.”

Cố Nhất Minh gãi gãi đầu: “Chắc anh ta sẽ không tạo phản đâu nhỉ?”

“Không thể có khả năng đó được!” Triệu Tiêu vô cùng tức giận, thiếu chút nữa là bật dậy: “Các ca ca của tôi đều một lòng son sắt với Đại Kỳ, làm sao có thể làm phản được.”

Cố Nhất Minh trấn an giữ chặt tay Triệu Tiêu: “Tôi chỉ nói vậy thôi mà, đừng có nóng vội, nói không chừng chúng ta có thể tìm ra biện pháp để trở về thì sao, không nhất thiết chỉ một mình Tống Cẩn mới tìm ra đâu.”

Triệu Tiêu: “...”

Cái gì gọi là liễu ám hoa minh hựu nhất thôn, khi Cố Nhất Minh thở hổn hển chạy đến ký túc xá và gọi Triệu Tiêu xuống dưới: “Tiêu Tiêu à, tôi nghĩ là tôi có thể đưa cậu về nhà được rồi.”

Lúc Triệu Tiêu trở về Đại Kỳ, nơi kinh thành đang có mưa rất to, dù giấy mà Cố Nhất Minh mua đã không đủ chống lại mưa to gió rền dữ dội, cậu không nhận được mà oán hận nói với Triệu Tiêu một câu: “Đại Kỳ các người thật quá lạc hậu rồi.”

Triệu Tiêu dường như không nghe thấy lời oán hận của Cố Nhất Minh, cô vui vẻ quay đầu lại nói với cậu: “Hoan nghênh cậu đã tới với Đại Kỳ, có muốn ăn hay chơi cái gì thì cứ nói với tôi, đừng khách sáo nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 35

Editor: Prieya

* Vì chương này đang ở thời cổ đại nên mình chuyển từ thành từ cổ đại nhé* hãy tung bông tiếp sức cho preiya ^^

Tất cả mọi chuyện, nhân sinh phù hoa, lòng vòng quanh quẩn, thì ra là do cái này đây.

Lúc Cố Nhất Minh lái xe ô tô đưa Triệu Tiêu đến trước cửa một tòa nhà sang trọng, cô ngửa đầu nhìn bề mặt sắc sỡ của tòa nhà này rồi hỏi Cố Nhất Minh: “Có phải chỉ cần nhảy từ trên xuống đây xuống là về được không?”

Cố Nhất Minh liền gỡ đầu cô hai cái: “Đoán lung tung cái gì thế.” Cậu ngừng lại một chút, “Tôi dẫn cậu đi gặp một người, có lẽ ông ấy sẽ giúp được chúng ta.”

Triệu Tiêu: “Ông ấy là ai thế?”

Cố Nhất Minh: “Là người già nhất trong nhà họ Cố, tóm lại là tính tình rất kỳ quái, tới lúc đó không cần nói gì nhiều, đã biết chưa?”

Triệu Tiêu gật đầu: “Được.”

Triệu Tiêu lại nhớ lại tình cảnh lúc vừa mới xuyên không đến đây, ngày đó vừa đúng là ngày giỗ của mấy vị ca ca, cô đã lén lút sau lưng những người trong cung chạy đến một góc hẻo lánh để đốt giấy tiền vàng bạc và những thứ mà bình thường bọn họ vẫn thích, đang đốt được một nửa, đột nhiên có một cơn gió lớn nổi lên, sau đó cô ngẩng đầu thì thấy có một bóng người hiện ra, ngay sau đó, cô cảm thấy từ trong thân thể mình có cái gì đó xuất ra, liền bị mất đi tri giác, lúc tỉnh lại đã là Triệu Tiêu nằm trong bệnh viện nhân dân ở thời hiện đại rồi.

Sau này nghĩ lại, có lẽ bóng người đó là Tống Cận, có lẽ còn có một người nữa, chính là Cố Ấu Dung.

Cố Nhất Minh dẫn Triệu Tiêu đến trước mặt bác Thập Tam của cậu, sau đó kể hết sự tình ra: “Bác Thập Tam, xin bác hãy giúp cô ấy đi.”

Triệu Tiêu vội vàng đến trước mặt của ông và gọi một tiếng: “Bác.”

“Đừng nhận bừa.” Ông già đầu hói này quay mặt sang một bên rồi đi thẳng vào vấn đề, “Không giúp được, con bé này không thể quay về đâu.”

Cố Nhất Minh: “Vậy thì sao Tống Cận và Tần Tử Lâm lại trở về được, bác đừng nói dối nữa.”

Ông lão cong miệng cười: “Đó là bởi vì thân thể của họ ở bên kia vẫn còn tồn tại, nhưng cô ta thì không có.” Nói đến đây, ông nhìn Triệu Tiêu: “Nếu như đã không thể trở về được thì hãy sống an phận ở đây đi.”

Tuy rằng Triệu Tiêu không hề ôm hy vọng sẽ được trở về Đại Kỳ, nhưng đường về đã bị cắt đứt hoàn toàn, trong lòng cô vẫn có chút không cam lòng, giống như khi ở giữa một đám rừng chột bạn phát hiện ra có một lối đi nhỏ, lúc đẩy ra được những dây gai chằng chịt thì không nhìn thấy con đường đã được mở rộng mà lại nhìn thấy một tấm bảng nhỏ, trên đó viết “Đường này không đi được.”

Trong lòng cô không hẳn là tuyệt vọng, mà chỉ là chưa từ bỏ ý định mà thôi, nếu như Cố Nhất Minh không dẫn cô đi tìm bác Thập Tam của cậu ta thì cô sẽ càng dễ dàng hết hy vọng hơn.

Giống như người chết đuối đột nhiên vớt được một cọng cỏ dại, mỗi ngày Triệu Tiêu đều đến đây để gặp bác Thập Tam này, nếu không giúp ông quét dọn vệ sinh thì cũng là giúp ông chăm sóc chú chó Tiểu Hắc, ngoài ra mỗi lần nấu ăn vào buổi chiều còn làm cho ông vài món bánh ngọt của Đại Kỳ, mặc dù những món ăn đó đã bị Cố Nhất Minh giải quyết sạch sẽ.

Cuối cùng, sau khi Cố Nhất Minh và Triệu Tiêu tới đây liên tục trong vòng 20 ngày thì bác Thập Tam mới dễ chịu hơn: “Hiện giờ ở đây không tốt sao, không về được nơi đó có nghĩa là cô có duyên với nơi này, nếu trở về chẳng phải là đã làm trái ngược với ý trời rồi sao?”

Triệu Tiêu: “Cháu chỉ muốn về để xem như thế nào thôi..”

Bác Thập Tam lại thở dài: “Chỉ có một biện pháp duy nhất, nhưng chỉ được trở về trong vòng một tháng thôi, nếu không về thì sẽ xảy ra chuyện xấu.”

Ông ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Trước kia cô có thể tới đây, thật là trùng hợp, bởi vì ở đây vừa khéo có một thân thể người có duyên với cô, Tống Cận cũng vậy, cậu ta có thể thành công trong hai lần cũng là nhờ vào cơ duyên.”

“Cố Ấu Dung cũng vậy sao?” Triệu Tiêu hỏi.

“Cô ta không giống với các người, cô ta chỉ là một người.”

Triệu Tiêu thật sự không hiểu, cô còn đang mơ mơ màng màng, sau đó cô lại ngẩng đầu nhìn bác Thập Tam đang bày ra vẻ mặt dừng hỏi nhiều nên lập tức ngậm miệng lại.

“Chuyện đã như vậy, người hiểu rõ nhất chính là Tống Cận, đợi sau khi trở về gặp rồi thì cô hãy đi hỏi cậu ta đi.” Bác Thập Tam lấy ra hai viên ngọc, “Khối ngọc này dùng để phòng thân rất tốt, nhưng nó chỉ có thể bảo vệ các người trong 30 ngày, ba mươi ngày sau nhất định phải đập nát nó đi.”

Cố Nhất Minh: “Đập nát ngọc rồi thì làm sao quay về được ạ?”

Bác Thập Tam gật đầu: “Nếu như ba mươi ngày sau không đập nát nó thì vĩnh viễn không thể trở về được nữa đâu.”

Triệu Tiêu và Cố Nhất Minh cùng liếc nhìn nhau một cái, vẻ mặt hai người đều rất nghiêm túc.

Trước khi cô và Cố Nhất Minh trở về Đại Kỳ, Triệu Tiêu đã tới trường xin phép, sau đó cô gọi điện thoại cho ba Triệu và mẹ Triệu và nói hết tất cả mọi chuyện cho họ, cô cũng không muốn chính mình gây thêm phiền phức cho họ nữa, cô đã không thể chịu nổi nỗi đau khi phải rời xa Tống Cận nên cô không muốn mình trở thành Tống Cận thứ hai, sau khi mẹ Triệu nghe xong hết, bà chỉ khẽ thì thào: “Tiêu Tiêu à, một tháng nữa con sẽ trở về thật sao?”

Triệu Tiêu im lặng thật lâu, sau đó “Dạ” một tiếng.

Về phần Cố Nhất Minh mà nói, cậu đi đến tiệm vàng một chuyến, lúc về cậu đem theo 6 thỏi vàng xuất hiện trước mặt của bác Thập Tam, ông đen mặt

mở miệng: “Không được đem theo vàng bạc gì hết.”

Cố Nhất Minh phần nộ tháo vàng xuống, oán giận nói một câu: “Đến hải quan còn không nghiêm ngặt như vậy đâu...”

Triệu Tiêu và Cố Nhất Minh đang cùng ngồi ăn mỳ Dương Xuân trong một quán nhỏ ở kinh thành Đại Kỳ, vừa rồi Cố Nhất Minh đã đi làm culy buôn bán vặt và kiếm được 30 xu bạc lẻ, sau cơn mưa trời lại sáng, hiện tại, 30 xu bạc của cậu chỉ có thể mua được hai tô mỳ Dương Xuân mà thôi.

Cố Nhất Minh sầm soi soi mỳ trong tô rồi lại bỏ xuống: “Tiêu Tiêu à, không phải cậu nói sẽ mời tôi đi ăn cơm sao, nhưng mà tiền này là do tôi kiếm được mà.”

Triệu Tiêu cúi đầu: “Tôi không thể tưởng tượng nổi là Triệu phủ lại không có lấy một bóng người như vậy.”

Cố Nhất Minh vừa ăn vừa gõ nhẹ ngón tay xuống mặt bàn: “Có phải họ đã chuyển nhà đi rồi không?”

Triệu Tiêu ngược nhìn cậu rồi cup mắt xuống: “Sao có thể như vậy được chứ?”

Cố Nhất Minh ăn tiếp một ngụm nữa, sau đó cậu hắng giọng mở miệng: “Tôi vừa mới nghĩ ra, hình như có cái gì đó lạ lắm.”

“Không phải bác Thập Tam lqđ đã nói là Hoàng đế quay trở về để thay đổi mọi chuyện sao, cậu có xem Tây Du Ký chưa, quay trở về để thay đổi không phải là chuyện ngẫu nhiên mà cần phải có kế hoạch từ trước, tôi đoán là hai lần Tổng Cản xuyên không đều nằm trong dự tính của cậu ta rồi.”

Triệu Tiêu “Ừ” một tiếng rồi nhìn Cố Nhất Minh.

“Tôi chỉ đoán mà thôi.” Cố Nhất Minh tiếp tục gõ xuống mặt bàn, “Nếu dùng ngôn ngữ toán học để nói thì nếu như chuyện Tổng Cản xuyên không là một chuyện tất nhiên, thì đối với cậu là chuyện ngẫu nhiên, hơn nữa kế hoạch của Tổng Cản không loại trừ khả năng có nhân tố bên ngoài giúp đỡ.”

Triệu Tiêu hiểu những gì mà Cố Nhất Minh nói: “Ý cậu là tôi là người thừa phải không?”

Cố Nhất Minh vội vàng đổi lời: “Không hẳn là vậy, nhưng phải xem là ở trong mắt ai mới được chứ.” Nói xong, cậu nở một nụ cười rục rĩ với Triệu Tiêu, “Ồ chỗ cậu, lần đầu đến thăm người lớn thì phải mua cái gì đây?”

Triệu Tiêu: “Cái này chắc là mỗi người mỗi khác nhau thôi.”

Cố Nhất Minh: “Bình thường phụ thân của cậu thích cái gì, có đặc biệt thích cái gì không?”

Triệu Tiêu lên tiếng nhắc nhở Cố Nhất Minh: “Cậu có tiền không?”

“Không có tiền thì đi kiếm thôi.” Cố Nhất Minh im lặng, đưa tay sờ cằm, đột nhiên lên tiếng hỏi Triệu Tiêu: “Ồ chỗ này của cậu có sông bạc hay gì không?”

Trước khi đến sông bạc, Cố Nhất Minh đi làm bốc vác gạo để lấy tiền vốn, Triệu Tiêu ngồi tiếp nước, nhìn thấy người cậu đang ướt đầm mồ hôi, trong lòng cô lại cảm thấy lo lắng.

Lúc cậu khiêng bao gạo thứ 7 đi đến, Triệu Tiêu lập tức đổ nước từ trong siêu ra chén cho cậu, cậu nhận lấy rồi uống liền một hơi hết nửa chén, lại bắt đắc dĩ thờ dài một tiếng, sau đó uống hết chỗ nước còn lại.

Khuôn mặt trắng nõn của Cố Nhất Minh dần dần đỏ ửng, mồ hôi từ trán chảy dọc xuống gò má khiến cho vùng thái dương sáng lấp lánh, Triệu Tiêu nhúng khăn tay mà ông chủ phát cho vào nước lạnh, sau đó đưa cho cậu: “Lau đi này.”

Cố Nhất Minh lau mồ hôi trên trán xong, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, rồi lại xích ra một chút: “Có nóng không, Tiêu Tiêu?”

Triệu Tiêu lắc đầu.

Cố Nhất Minh chỉ tay vào nơi râm mát: “Không cần ngồi ở chỗ nắng như thế này đâu, mau qua chỗ mát kia ngồi đi, tôi khiêng thêm mấy bao nữa để có tiền vốn rồi đến sông bạc trước buổi tối, sau đó sẽ có bạc ngay thôi.”

Triệu Tiêu rót cho Cố Nhất Minh một chén nước nữa, cậu uống hết sạch, sau đó nhe hai hàm răng trắng rồi hét cho cô nghe: “Là một người đàn ông, không sợ gió thổi, vì cuộc sống này không sợ mệt và mệt...”

Triệu Tiêu ngồi dưới ánh mặt trời, cô nhìn bóng lưng đã đi xa của Cố Nhất Minh, khoe miệng đang cong lên từ từ hạ xuống, rốt cuộc là Triệu gia đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Triệu Tiêu dẫn Cố Nhất Minh đến một căn nhà nhỏ nằm trong hẻm, Cố Nhất Minh dùng 30 lượng bạc kiếm được thắng được 300 lượng bạc trắng, cậu cất kỹ tiền vào bên trong áo khoác, kéo khóa thật cẩn thận rồi hỏi Triệu Tiêu: “Có phải là chúng ta nên đổi trang phục và đồ dùng rồi không?”

Từ lúc đến cho đến tận bây giờ, bởi vì Triệu Tiêu và Cố Nhất Minh đang mặc quần áo thể thao cho nên đã bị người qua đường chú ý rất nhiều, nhưng bởi vì trong người không có một xu cho nên chỉ có thể bỏ qua việc này, hiện giờ đã có 300 lượng rồi, Cố Nhất Minh đang vô cùng đắc ý: “Tiêu Tiêu à, mau dẫn tôi đến cửa hàng quần áo tốt nhất ở nơi này đi.”

Trong chốc lát, Triệu Tiêu cũng không nhớ là ở Đại Kỳ có tiệm quần áo gì tốt nhất nữa: “Vậy thì đến Thái Văn Các thôi.”

Ông chủ quầy đón tiếp hai vị khách nam nữ người nước ngoài vô cùng nhiệt tình, sau đó cực lực quảng bá một mới nhất của mùa thu năm nay: “Bộ quần áo có màu hoa sen, eo nhỏ, hai tay áo rộng rãi rất thích hợp với vị tiểu thư đây, vừa thanh nhã lại vừa hoạt bát.”

Cố Nhất Nhất đặt tay sau lưng và lắc đầu: “Khó coi.”

“Còn bộ này thì sao?” Ông chủ quầy chỉ vào một chiếc váy dài màu xanh nhạt có thêu rất nhiều hoa, nhiệt tình đề cử nó với Cố Nhất Nhất, nói: “Chiếc váy này phối cùng với áo bằng vải lụa cùng màu, các tiểu thư trong kinh thành đều mặc bộ này, hơn nữa nó được may từ những người thợ tinh xảo nhất, chiếc quần bằng gấm này cũng đã chiếm hết một nửa giá rồi.”

Cố Nhất Nhất nhìn bộ quần áo một hồi rồi nhìn Triệu Tiêu, nhưng vẫn lắc đầu: “Mặc vào nhìn già lắm.”

Triệu Tiêu sờ thử chất liệu, là bằng vải lụa. Bản dịch này chỉ đăng tại diễn đàn [lê.quý.đôn.com](#), nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Ông chủ quầy nhìn đôi nam nữ này, liền do dự một chút, sau đó bèn dẫn bọn họ đi vào phía bên trong: “Mời hai vị vào phía trong này.”

Cố Nhất Nhất đi theo ông ta vào phía bên trong, sau đó mới lộ ra vẻ mặt hài lòng, cậu vươn ngón tay ra chỉ vào ông chủ quầy: “Bộ nhìn chúng tôi giống như không mua nổi thứ đắt tiền sao?”

Triệu Tiêu nhanh chóng kéo tay Cố Nhất Nhất lại, nếu như cô nhớ không lầm thì những bộ quần áo trong này đều có giá cao hơn ba trăm lượng đấy.

Cố Nhất Nhất hoàn toàn không chú ý gì đến Triệu Tiêu, cậu nhìn quanh một vòng và chỉ tay vào bộ quần áo gồm chiếc áo trắng trần châu cùng chiếc quần bó eo bằng tơ lụa: “Là nó.”

“Vị đại gia này có mắt nhìn thật tốt.” Hai mắt của ông chủ quầy liền sáng lên, “Loại chất liệu này là tơ tuyết Tây Vực, mùa đông thì ấm mùa hè thì mát, loại vải này cho dù được đưa vào cung nhưng cũng rất quý hiếm đấy.”

Cố Nhất Nhất nhìn Triệu Tiêu, cô đang mang dáng vẻ vô cùng rối rắm.

Cậu ngồi đại xuống một trong bốn chiếc ghế dựa rồi nhẹ nhàng hỏi một câu: “ Bao nhiêu tiền?”

Ông chủ quầy vươn ba ngón tay ra và cười cười với Cố Nhất Nhất.

Cố Nhất Nhất bất mãn nhíu mày: “Nói thẳng ra đi, đừng làm bộ nữa.

”

Triệu Tiêu đang đứng ở một bên lập tức thừa dịp ông chủ quầy còn chưa kịp mở miệng, cô chạy đến chỗ của Cố Nhất Nhất, vội vàng nói: “Tôi không thích bộ quần áo này đâu.”

Cố Nhất Nhất ngẩng đầu nhìn Triệu Tiêu.

Triệu Tiêu bèn nháy mắt vài cái với cậu.

Ông chủ quầy là người vô cùng khôn khéo, cũng nhanh chóng xuống nước: “Nếu như vị cô nương này không thích những bộ quần áo này thì chúng ta ra ngoài xem những bộ quần áo khác vậy, có vài bộ các vị còn chưa xem qua đâu.”

Cố Nhất Nhất bị Triệu Tiêu kéo đứng lên, cô thừa dịp néo sau lưng cậu vài cái rồi ra ngoài chọn quần áo.

Cuối cùng, họ tốn 150 lượng bạc cho bộ quần áo nam cùng bộ quần áo nữ, công thêm một cây quạt, Triệu Tiêu nhìn Cố Nhất Nhất lqđ mặc bộ quần áo trắng, tác phong tao nhã: “Đã vào mùa thu rồi, có thể không quạt nữa hay không vậy.”

Cố Nhất Nhất gấp quạt lại, dùng quạt gõ lên đầu cô: “A hoàn này nói nhiều quá đi.”

Triệu Tiêu mặc một bộ quần áo màu hoa lan, eo thắt hẹp, tóc dài hơi xoắn được búi thành hình hai nụ hoa hai bên, nhìn thế nào cũng thấy giống một a hoàn, Triệu Tiêu nhìn kiểu tóc của Cố Nhất Nhất, bởi vì buổi sáng được vuốt keo nên giống như gai nhím, so với cô thì càng không có cảm giác hài hòa.

Màn đêm dần bao phủ khách điểm, Triệu Tiêu dùng ngôn ngữ của kinh thành trò chuyện với tiểu nhị để tìm hiểu tin tức của Triệu gia, buổi tối, Cố Nhất Nhất tắm rửa xong liền bước vào phòng bên trong, trong tay cậu cầm một chiếc đèn lồng, cảm khái một câu: “Không có điện thật là khổ.”

Triệu Tiêu im lặng chỉ vào một cái ghế cách đó không xa, có ý bảo Cố Nhất Nhất ngồi xuống.

Cố Nhất Nhất thổi tắt đèn lồng trên tay, dưới ánh nến, vẻ mặt cậu chân thành, hỏi Triệu Tiêu: “Sao rồi?”

Triệu Tiêu xoa nhẹ trán mình rồi ngẩng đầu lên: Đúng là ca ca của tôi đã làm phản, sau đó bị nhốt vào địa lao, về phần phụ thân, nghe nói Hoàng... Chính

là Tổng Cản đã chấp nhận yêu cầu được từ quan trở về quê của phụ thân.”

Cố Nhất Minh đột ngột im lặng, sau đó phẫn nộ nhìn Triệu Tiêu và nói ra những lời can đảm nghe nhiều thì thuộc giống như anh hùng trên TV: “Tên cầu Hoàng đế đáng băm vằm thành trăm mảnh này!”

Cố Nhất Minh nói không phải là nhỏ, Triệu Tiêu vội vàng đứng lên dùng tay bịt miệng cậu lại.

Cậu đưa mắt nhìn Triệu Tiêu: “Tôi biết rồi, ở nơi này không có tự do ngôn luận, lần sau tôi sẽ chú ý hơn.”

Triệu Tiêu gật đầu.

Cố Nhất Minh lại phe phẩy cây quạt, bày ra dáng vẻ của một quân sư, thẳng thắn hỏi Triệu Tiêu: “Còn tìm hiểu được tin tức gì khác nữa không?”

Triệu Tiêu lau trán, lắc đầu: “Có lẽ Tổng Cản đã phong tỏa tin tức rồi, tôi chỉ tìm hiểu được nhiều đó thôi.”

Cố Nhất Minh: “Nếu không thì chúng ta đi tìm phụ thân của cậu, cùng ông ấy nghĩ cách, thấy được không?”

Triệu Tiêu im lặng hồi lâu: “Ca ca tôi làm phản, như vậy là làm ô danh của tổ tiên, dựa theo tính tình của phụ thân mà nói thì nhất định sẽ không chịu cứu đâu.”

Cố Nhất Minh lại im lặng: “Nếu như thật sự không được, vậy thì đi cướp ngục thôi.”

Triệu Tiêu “Hả” một tiếng, “Cướp thế nào?”

Ngày thứ hai, Cố Nhất Minh đưa “Kế hoạch cướp ngục” cho Triệu Tiêu xem, cô bèn ghi chép cẩn thận ra giấy, bên cạnh là chữ viết cũng được xem là dễ nhìn của Cố Nhất Minh, nhưng còn chưa viết được mấy chữ thì ở dưới lầu đã ồn ào, quả nhiên sau đó Ngự Lâm Quân đã phá cửa xông vào bao vây Cố Nhất Minh với Triệu Tiêu rồi.”

Lúc Triệu Tiêu bị Ngự Lâm Quân dẫn tới trước mặt Tổng Cản, trong tay cô còn đang nắm chặt tờ giấy “Kế hoạch cướp ngục” của Cố Nhất Minh

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 36

Editor: Preiya

Ở các chương Đại Kỳ mình sẽ dùng các từ cổ đại (tại đang ở thời cổ) nha, khi nào về hiện đại sẽ đổi lại

Lúc Ngự Lâm Quân xông vào, Triệu Tiêu đã không kịp giấu tờ “Kế hoạch cướp ngục” của Cố Nhất Minh đưa cho cô, lại càng không kịp nhét nào miệng ăn để phi tang chứng cứ, cho nên chỉ có thể nắm chặt trong lòng bàn tay, vì không muốn để Ngự Lâm Quân phát hiện nên cô không dám buông lỏng tay ra một phút nào.

Cố Nhất Minh đến từ một quốc gia có quyền tự do ngôn luận, nên lúc Ngự Lâm Quân đã khống chế chặt hai tay của cậu, cậu vẫn còn không quên rống một câu: “Các người dựa vào cái gì mà lại bắt chúng tôi? Sao tự nhiên lại bắt người? Các người có biết bắt người lương thiện là tội thế nào không hả?”

“Người dân lương thiện?” Người cầm đầu chợt im lặng, sau đó ông ta đánh giá mái tóc ngắn của Cố Nhất Minh rồi nhú mày nói: “Ta thấy ngươi không phải là người dân lương thiện.”

Cố Nhất Minh: “Tôi cho rằng ông không giống đàn ông, ông là người gì vậy?”

Người dẫn đầu vô cùng tức giận, lúc đang muốn giơ tay đánh người, Cố Nhất Minh liền đá một cước nhắm ngay vào hạ bộ của ông ta, sau đó sử dụng thế đá chân sau của Taekwondo, rốt cuộc cũng đánh ngã được mấy người thị vệ, Cố Nhất Minh bèn nắm tay Triệu Tiêu để cùng chạy trốn, nhưng một đám Ngự Lâm Quân nữa lại xông vào, người càng lúc càng đông, sau đó có một giọng nói nặng nề vang lên: “Tất cả dừng tay, Hoàng Thượng có chỉ, không được làm khách quý bị thương.”

Khách quý, thật đúng là khách quý từ phương xa đến.

Người tới là Đinh Kiêu, toàn thân mặc một bộ quan phục màu tím đen, khuôn mặt nghiêm túc, ông ta quát lớn một tiếng là toàn bộ đã yên tĩnh trở lại, vô cùng có kỷ luật.

Đinh Kiêu, Triệu Tiêu biết người này, bởi vì hần ta từng là tướng lĩnh của Triệu gia, nhưng cô không ngờ hần lại là người thân tín của Tổng Cản, rất nhanh đã biến thành thống soái của Ngự Lâm Quân rồi.

Lúc Đình Kiều thấy Triệu Tiêu, rõ ràng ông ta rất sửng sốt, bèn cung kính nói: “Mời hai vị đi theo chúng ta một chuyến.”

Cố Nhất Minh cả lơ phất phơ nói: “Đi đâu thế, nếu như không phải tới chỗ tốt thì chúng tôi không đi đâu.”

Đình Kiều không nói gì, ông ta trực tiếp tách Triệu Tiêu và Cố Nhất Minh ra, trước khi bị dẫn đi, Triệu Tiêu đã chỉ tay vào ngực mình, ý nói cho cậu biết nếu có nguy hiểm thì đập nát viên ngọc, Cố Nhất Minh xoay mặt đi, không thèm để ý đến lòng tốt của Triệu Tiêu.

Sau đó Triệu Tiêu từ trong tay của Đình Kiều bị chuyển sang tay của Tổng Cẩn, hơn nữa cô bị đưa thẳng vào tầm cung của Tổng Cẩn lqđ- Quảng Minh Cung.

Triệu Tiêu đi đến Quảng Minh Cung của Tổng Cẩn, trong tay còn đang nắm chặt tờ “Kế hoạch cướp ngục” mà Cố Nhất Minh viết cho cô, bàn tay luôn luôn nắm chặt chưa hề thả lỏng, sau đó bởi vì luôn nắm chặt tay lại mà nhìn cô trông có vẻ rất phần nộ.

Quảng Minh cung rất im ắng, giống như không có người vậy, Triệu Tiêu đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng vẫn đứng im không nhúc nhích tại giữa gian chính.

Sau một hồi lâu nhưng vẫn không thấy Tổng Cẩn xuất hiện, rốt cuộc Triệu Tiêu mở tay phải ra và định đem tờ kế hoạch thả vào trong áo, kết quả là mới nhét được một nửa thì có một giọng nói quen thuộc vang lên, không nặng cũng không nhẹ: “Lấy cái trong tay em đưa ra cho trẫm xem!”

Triệu Tiêu xoay mặt lại, Tổng Cẩn mặt một bộ trường bào có thêu hình rồng đang đi từ trong nội điện ra, lúc nhìn thấy Triệu Tiêu, vẻ mặt anh có nét thả lỏng, sau đó đi đến bên cạnh cô rồi chất vấn: “Rốt cuộc trong đầu em nghĩ gì thế?”

Triệu Tiêu chỉ cảm thấy bóng dáng của Tổng Cẩn càng ngày càng bao phủ lấy mình, cô mặc kệ Tổng Cẩn đứng trước mặt bao lâu, cũng không thèm mở miệng nói nửa lời.

Sau cùng, Tổng Cẩn là người lên tiếng trước: “Tiêu Nhi.”

Một tiếng “Tiêu Nhi” này đã châm lên ngọn lửa giận của Triệu Tiêu, cô rút tay sờ vào bên trong áo và cầm lấy một xấp chi phiếu quăng vào người Tổng Cẩn: “Trả lại cho anh này.”

Chi phiếu quăng lên người Tổng Cẩn, sau đó rơi xuống trên thảm cung điện, không hề gây ra một tiếng động nào.

Tổng Cẩn cúi đầu nhìn một lúc, sau đó anh cong người nhặt cục giấy nằm lẩn trong đồng chi phiếu lên, cục giấy này là do Triệu Tiêu giấu lẩn trong đám chi phiếu, không cẩn thận nên đã lấy nhầm ra và rơi xuống đất.

Bởi vì Tổng Cẩn đang mặc một bộ y phục màu trắng nên cả người anh toát lên vẻ điềm đạm bình tĩnh, trái ngược với Triệu Tiêu đang tức giận giống một chú báo con, mười ngón tay thon dài của Tổng Cẩn chậm rãi mở tờ giấy ra, sau đó im lặng hồi lâu.

Cảm xúc trong lòng Triệu Tiêu ngổn ngang như tơ vò, đúng là cảm xúc nào cũng có, phần nộ có, khổ sở có, sợ hãi cũng có. Lúc cô ngẩng đầu nhìn Tổng Cẩn, người đang đứng trước mặt cô là Hoàng đế của Đại Kỳ, Tổng Cẩn này đã không còn là người mỗi ngày luôn giám sát chuyện học tập của cô nữa rồi.

Nghĩ như vậy, một giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống từ khóe mắt, mũi của Triệu Tiêu cay cay, cô nhanh chóng lấy tay dụi mắt đi.

Tổng Cẩn nhìn tờ giấy vài lần, đầu tiên anh giận đến tái mặt, sau đó lại bất đắc dĩ thở dài: “Em nghĩ địa lao của trẫm là cái chợ sao?”, Anh lại ngừng một lát, “Cướp ngục? Phiền cho em đã suy luận một ốc rồi.”

Triệu Tiêu vẫn im lặng không nói chuyện như trước, nhưng hốc mắt cô vẫn không ngừng đau đớn, nước mắt vẫn không thể giấu được, từng hạt cứ thay phiên nhau rơi xuống, tiếp đó cô không nhịn được mà nức nở, cho đến lúc khóc càng lúc càng lớn, càng ngày càng lớn hơn.

Sắc mặt của Tổng Cẩn lqđ có chút u ám, anh đưa tay qua đặt trên bả vai của Triệu Tiêu: “Mấy tuổi rồi hả? Sao còn khóc như trẻ con thế này.”

Triệu Tiêu hất tay Tổng Cẩn ra, nuốt nước mắt vào trong và cắn môi không chịu nói gì.

Tổng Cẩn lại đưa tay qua, lần này anh nắm chặt tay của Triệu Tiêu, sau đó lôi kéo cô đi vào trong tầm cung.

Tổng Cẩn kéo cô ngồi xuống Long sàng, còn mình đứng trước mặt cô, anh im lặng một hồi rồi mở miệng nói: “Đã trở lại là tốt rồi...”

Đã trở lại sao? Triệu Tiêu liền ngẩng phát đầu nhìn về phía Tổng Cẩn, kết quả là Tổng Cẩn không nói tiếp được nửa câu sau nữa.

Anh rút một chiếc khăn vàng có thêu kim tuyến tinh xảo từ trong túi áo ra đưa cho cô: “Lau mặt trước đi.”

Triệu Tiêu không nhận khăn tay của Tổng Cẩn, ngược lại cô dùng tay áo của mình để chỉ nước mắt trên mặt. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê.quý.đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Tổng Cẩn nhét khăn tay trở về, thật lâu sau anh mới nói với Triệu Tiêu: “Com tối nay muốn ăn món gì, để trẫm nói Ngự trù làm cho em ăn.”

Rốt cuộc Triệu Tiêu đã ngẩng đầu lên, cô không nhận được mà gần như với anh: “Tôi trở về đây không phải để ăn đồ ăn của Ngự trù nhà anh.”

Tổng Cẩn khẽ nhếch môi: “Trăm biết.”

Về mặt Triệu Tiêu của Triệu Tiêu không có cảm xúc gì, cô lặng lẽ quay đầu đi.

Tổng Cẩn ngồi xuống bên cạnh cô, tuy rằng giọng điệu của anh rất ôn hòa, nhưng ý tứ bên trong cũng không có ôn nhu như vậy: “Tiêu Nhi à, đại ca của em đã làm phản, trăm không thể không xử lý được.”

Triệu Tiêu thì thào nói: “Đại ca của tôi không phải là loại người như vậy.”

Tổng Cẩn nghiêm mặt lại: “Chẳng lẽ trăm cố ý vu oan hãm hại cho tướng lĩnh của mình hay sao?”

Triệu Tiêu quay sang nhìn thẳng vào mặt Tổng Cẩn, cũng không biết là cô đã mượn lá gan ở đâu ra: “Đúng vậy, anh cố ý hãm hại Triệu gia chúng tôi, anh sợ người hầu cao hơn chủ, anh sợ ngôi vị Hoàng đế của mình sẽ không yên, đáng thương cho Triệu gia chúng tôi trung thành với anh bao lâu nay, đáng giận cho nhị ca tam ca tứ ca của tôi vì giúp anh giành lấy thiên hạ mà đã hy sinh bản thân mình để làm tròn nhiệm vụ, mà anh, chỉ toàn vì bản thân mình thôi...”

“Triệu Tiêu!” Tổng Cẩn hét ra tiếng, sắc mặt anh vô cùng khó coi, thậm chí còn giơ cao tay trái lên, nhưng chỉ là cái tát này không có giáng xuống.

Đôi mắt của Triệu Tiêu đỏ bừng, cô nhanh chóng cắn môi để kiềm chế cảm xúc, thiếu chút nữa là cắn đến chảy máu ra rồi.

Tổng Cẩn lẳng lơ buông tay xuống, sau đó lại giơ lên sờ lên môi Triệu Tiêu, bình thân mở miệng hỏi: “Có đau không?”

Rốt cuộc Triệu Tiêu đã không cắn môi mình nữa mà là quỳ gối xuống trước mặt Tổng Cẩn: “Hoàng Thượng, van cầu Người hãy tha cho đại ca của tôi đi, buông tha cho Triệu gia đi...”

“Đứng lên.” Tổng Cẩn trầm giọng nói.

Triệu Tiêu không đứng dậy nổi, bèn quỳ trước mặt Tổng Cẩn khiến anh phải tức giận lên tiếng: “Nếu như em thích quỳ như vậy thì cứ quỳ ở đó luôn đi.” Nói xong, anh phất tay áo rồi rời đi.

Thật ra Triệu Tiêu không giống như đang quỳ trên mặt đất mà là cả người đều quỳ rạp dưới mặt đất, một bên vừa nhỏ giọng nức nở, một bên vừa nghĩ tới đại ca còn bị nhốt trong địa lao và Cố Nhất Minh ra sao rồi, càng nghĩ cô lại càng khổ sở nên cả người đã bị dán chặt xuống mặt đất không đứng dậy nổi nữa.

Chưa đến một phút đồng hồ, trong nội tâm liền vang lên một tràng tiếng bước chân, An công công dẫn theo hai ba người thái giám khác đến, vội vàng nâng Triệu Tiêu dậy: “Ai ô, chủ tử của thần ơi, Người làm cái gì vậy, sao lại mang bộ dáng này khiến cho Hoàng Thượng của chúng thần phải tức giận đây, nhưng đừng để mình bị thương là được rồi.”

Triệu Tiêu được An công công đỡ dậy, bởi vì quỳ gối quá lâu mà lúc đứng dậy, hai đầu gối đều đã run run.

Nếu như phía trước Hoàng đế đều có một vị thái giám, thì vị An công công này chính là tâm phúc của Tổng Cẩn, lúc còn ở Đại Kỳ, An công công cũng được xem là rất chiều chuộng Triệu Tiêu, ông ta thường đem tin tức của Tổng Cẩn tới Tây Hòa Cung của cô, ví dụ như gần đây Hoàng Thượng thích uống loại trà hoa gì nhất, hay là đại khái khi nào thì Tổng Cẩn sẽ đi Ngự Hoa viên ngắm hoa chẳng hạn.

Triệu Tiêu ngược mắt nhìn An công công quen thuộc, bèn gọi một tiếng: “An công công.”

An công công cảm khái một câu: “Cuối cùng thì Người đã trở lại rồi, trở về rồi.”

Sau khi Tổng Cẩn rời đi thì không có trở về nữa, Triệu Tiêu muốn ra khỏi tầm cung của anh liền bị về mặt hiền từ của An công công ngăn lại: “Nương Nương à, Vạn tuế gia đã nói Người phải nghỉ ngơi ở đây cho tốt đã.”

Triệu Tiêu ngồi phịch xuống giường, bởi vì đã khóc rất nhiều nên trên hàng lông mi dài của cô vẫn còn dính nước mắt, khuôn mặt vô cùng u sầu.

An công công chỉ biết thở dài rồi lui xuống.

Buổi tối, sau khi lệnh được truyền đến, một bàn đầy những món cao lương mỹ vị tinh xảo được dọn ra, lúc ban ngày ở khách điểm, Triệu Tiêu chỉ ăn một bát cháo loãng rồi cũng không kịp ăn gì khác, nếu như là Triệu Tiêu của lúc trước thì cô đã sớm nhảy lên bàn ngồi ăn ngấu nghiến rồi, nhưng hiện tại đối với bàn cao lương mỹ vị này, cô chỉ xoay mặt đi.

Vào giờ ăn cơm, Tổng Cẩn đã trở lại, anh cho những thái giám trong cung điện lui ra hết rồi tự mình ngồi xuống, cầm lấy bát đũa và bắt đầu ăn.

Triệu Tiêu không xuống cùng ăn, cô nghĩ tới Cố Nhất Minh, sau đó mở miệng: “Anh đưa Cố Nhất Minh đi đâu vậy?”

Tổng Cẩn để bát đũa xuống, bình thân nhìn Triệu Tiêu: “Giữ dây phi tần cướp ngục, em nói xem, trăm nên xử lý cậu ta như thế nào đây?”

Triệu Tiêu khẽ cắn môi: “Cậu ấy cơ bản không phải là người của nơi này, anh dựa vào cái gì mà xử lý cậu ấy?”

Tổng Cẩn dần ngọn lửa trong lòng lại, lạnh lùng mở miệng: “Được rồi, trăm sẽ không làm gì cậu ta cả.”, Anh ngừng một lát, “Ăn com trước đi!”

“Thật không?”

“Ăn com trước đã!”

Triệu Tiêu im lặng bới com ăn, nhưng cô chỉ ăn com trắng mà không ăn đồ ăn, rốt cuộc lúc bát com đã voi đi một nửa, Tổng Cẩn trầm giọng hỏi: “Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”

Triệu Tiêu ậm ừ rồi tiếp tục ăn com trắng.

Tổng Cẩn gấp một con tôm vào trong chén của cô: “Ăn thử đi, mùi vị của món ăn ở đây và thể giới bên kia rất giống nhau đấy.”

Triệu Tiêu không được tự nhiên, sau đó gấp con tôm ra khỏi chén mình.

Tổng Cẩn dần mạnh đôi đũa xuống bàn.

“Cạch”. Một chiếc đũa phóng trúng vào ót của Triệu Tiêu, giống như là đũa thông kinh mạch của cô, chợt cô nghĩ đến đại ca còn đang ngồi trong tù và Cố Nhất Minh không rõ sống chết, Triệu Tiêu bèn gấp thêm một con tôm nữa bỏ vào trong chén mình.

Về mặt của Tổng Cẩn mới hòa hoãn trở lại, anh hắng giọng nói: “Ăn nhiều một chút.”

Ăn nhiều một chút, em gầy quá, nửa câu sau Tổng Cẩn vẫn không thể nói ra lời được.

Đúng là Triệu Tiêu đã gầy đi, nhưng gò má hai bên vẫn còn một chút thịt, là bởi vì một năm học lại cấp ba này, mặc dù sau khi lên đại học đã tăng thêm được mấy ký thịt nữa, nhưng lại có thịt ở chỗ cần có thịt, thật ra chỉ là do quá trình phát dục của con gái mà thôi, thịt từ bộ phận X chuyển sang bộ phận Y.

Ăn xong bữa com tối, Triệu Tiêu căn bản cũng đã tiêu hao rất nhiều sức lực, trong lòng cô cũng biết rõ Đại Kỳ là địa bàn của ai, nơi này không phải là nơi đó, nếu có cái gì ỳ ạch thì có thể báo cho giáo viên hoặc là thầy chủ nhiệm.

Triệu Tiêu đã quyết định sẽ khuất phục Tổng Cẩn, sau khi ăn com xong, lúc Tổng Cẩn ngồi ở ngoài điện phê duyệt tấu chương, Triệu Tiêu liền cúi đầu gọi một tiếng: “Hoàng Thượng...”

Tổng Cẩn ngẩng đầu lên nhìn cô.

Triệu Tiêu nhìn anh: “Nô tỳ chỉ còn lại một vị ca ca này thôi.”

“Tiêu Nhi, chúng ta có thể không nói chuyện này được không?”

Triệu Tiêu gật đầu.

Tổng Cẩn buông ngự bút xuống, kéo Triệu Tiêu qua: “Nói cho trăm nghe làm sao em trở về được thế?”

Triệu Tiêu không muốn nói hết sự thật với Tổng Cẩn, cô bèn cúi đầu: “Sau khi Hoàng Thượng bỏ nô tỳ ở lại một mình, nô tỳ ngày đêm đều nhớ tới Hoàng Thượng, trà không uống com không muốn ăn, có lẽ là ông trời đã cảm động cho tấm lòng trung thành của nô tỳ nên đã đưa nô tỳ trở lại.”

Tổng Cẩn dờ khóc dờ cười mở miệng: “Sau đó còn đưa luôn cả Cố Nhất Minh theo ư?”

Lời nói của Triệu Tiêu thật thật giả giả, Tổng Cẩn cũng biết được mấy phần, nhưng anh mặc kệ thật giả, nghe xong trong lòng anh cũng thấy chua xót; còn về phần Triệu Tiêu, tuy rằng cách đây ba năm, việc Tổng Cẩn đã bỏ cô đi mà không một lời từ biệt đã khiến cô bị tổn thương nặng nề, cho nên lúc cô ngẩng đầu nhìn anh, trong đáy mắt đã bị bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc vô cùng phù hợp với hoàn cảnh.

Tổng Cẩn vươn ngón tay ra lau nhẹ khóe mắt của Triệu Tiêu: “Tiêu Nhi à, mấy ngày nữa trăm sẽ kể hết cho em nghe mọi chuyện, trăm đi mà không lời từ biệt là lỗi của trăm, về sau sẽ không có chuyện đó nữa đâu.”

Triệu Tiêu nhu thuận gật đầu, sau đó ngược mắt nhìn lông mày của Tổng Cẩn, ánh mắt, miệng, cảm...

Sau đó cô không nhìn được mà vươn tay ra sờ cằm của anh, rõ ràng là có một ít râu đã mọc lên.

Tổng Cẩn bắt lấy tay của Triệu Tiêu, Triệu Tiêu mạnh dạn mở miệng hỏi: “Tiểu Tổng đâu rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Chương 37

Editor: Preiya

Thật ra Triệu Tiêu đột ngột quên mất bộ dáng của Tổng Cận thật là như thế nào, cô không nghĩ ra Tổng Cận và Tiểu Tổng có cái gì khác nhau, điều duy nhất cô nhớ tới là Tiểu Tổng không có râu, mà Tổng Cận thì có. Vừa rồi cô có sờ cằm của Tổng Cận một chút, rõ ràng là có râu, hơn nữa còn hơn gai tay.

“Trẫm còn chưa đổi về thân thể của mình đâu.” Tổng Cận nhàn nhạt mở miệng giải thích một câu như vậy.

“Không thể nào.” Triệu Tiêu phản bác lại anh, “Tiểu Tổng không có râu mà.”

Tổng Cận thờ dài thật khê: “Tiểu Tổng cũng là đàn ông mà, lúc trưởng thành thì cậu ta sẽ có thôi.”

Triệu Tiêu nửa tin nửa ngờ nhìn Tổng Cận: “Nhưng bác Thập Tam nói là thân thể của Người vẫn còn tồn tại mà.”

Tổng Cận tựa người vào Long sản, có chút mệt mỏi: “Đúng là vẫn còn, nhưng trẫm không muốn, cho nên cũng không có.”

Triệu Tiêu hơi há hốc mồm, vẻ mặt không hề tin tưởng.

Đột nhiên Tổng Cận vươn tay ra cho Triệu Tiêu xem, trên đó có một vết sẹo hình dấu răng, là dấu răng chó.

Đây là vết sẹo trên người Tiểu Tổng, nó có vào mùa hè năm thứ hai bọn họ đã xuyên đến đây, lần đầu tiên Triệu Tiêu được mặc bộ váy của thời hiện đại, để lộ ra đôi chân trắng nõn, dưới chân là đôi giày xăng-đan trong suốt, trong đầu cô cảm thấy lâng lâng, đúng lúc này, có một con chó hoang từ bên ngoài tiểu khu chạy vào bỏ nhào lên người cô, theo bản năng cô liền chạy thật nhanh vào bên trong, sau đó đúng lúc gặp được Tổng Cận đang mang một túi rác đi xuống, Tổng Cận một tay nắm lấy tay cô kéo ra phía sau lưng mình, một bên quát lớn với con chó đực này một tiếng, kết quả là mặc dù Tổng Cận là bậc cửu ngũ chí tôn như vậy nhưng vẫn không trấn áp được con chó đực này, nó vẫn chồm lên đòi đánh nhau một trận với anh.

Đây là lần đầu tiên Thiên tử bị một con chó bắt nạt, Triệu Tiêu còn nhớ rõ, lúc cô cùng Tổng Cận đến bệnh viện để băng bó vết thương và tiêm vắc-xin phòng dại, anh đã luôn giữ bộ mặt thối hoắc, nhưng cũng bởi vì bảo vệ cô nên anh mới bị chó mực cắn, lúc đó cô vẫn sợ Tổng Cận vô cùng, bèn dè dặt nắm lấy tay anh: “Con chó kia thật là to gan, đến Hoàng Thượng cũng dám cắn.”

Triệu Tiêu nhìn vết sẹo trên tay Tổng Cận lqđ, trong lòng có chút chua xót, cô cũng không biết mình đau lòng vì cái gì, bèn im lặng một lúc, sau đó mới mở miệng hỏi Tổng Cận: “Sao Người lại không đổi lại?”

Đại Kỳ là một nơi rất coi trọng huyết thống, tuy rằng thân thể của Tiểu Tổng và Tổng Cận giống nhau như đúc, nhưng máu bên trong lại không phải là huyết mạch của Hoàng Thất, Triệu Tiêu do dự một lát, sau đó hỏi Tổng Cận: “Có phải là trên đường trở về Người đã gặp chuyện gì phiền toái không, cho nên chỉ có thể dùng thân thể của Tiểu Tổng?”

Tổng Cận bình thần thu lại biểu cảm trên khuôn mặt rồi bày ra vẻ không muốn nói nhiều.

Triệu Tiêu vẫn chưa từ bỏ ý định, bèn hỏi một vấn đề khác: “Cố Ấu Dung chính là Tần Tử Lâm phải không?”

Tổng Cận nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng vậy, 2 người đó chính là cùng một người.” Anh ngừng lại một lát, “Trẫm có chút mệt rồi, lần sau lại kể cho em nghe tiếp.”

Triệu Tiêu ngẩng đầu nhìn Tổng Cận, khuôn mặt anh đúng là rất bơ phờ, từ lúc Tổng Cận đăng cơ đến giờ, nếu như thời gian ở đó và ở đây không khác nhau thì bây giờ Hoàng Thượng cũng sắp 30 tuổi rồi, cô nhìn chằm chằm vào hai gò má gầy gò của anh, tuy rằng khuôn mặt rất bơ phờ, nhưng nhìn vào vẫn có thể thấy khuôn mặt này chỉ khoảng hai mươi mấy mà thôi.

Cô “Vâng” một tiếng, không biết vì sao Tổng Cận lại chọn thân thể của Tiểu Tổng nhi, đối với “Hoàng Thượng” đang ở trước mặt này, mới vừa rồi Triệu Tiêu không hề sợ hãi chút nào, thậm chí cô còn nghĩ rằng Tổng Cận ở trong thân thể của Tiểu Tổng thì không thể nào làm hại đại ca của cô được, nghĩ tới đó thì trong lại được thả lỏng một chút, khiến cô lại quen miệng gọi tên Tổng Cận.

“Tổng Cận, Người đã đem Cố Nhất Minh đi đâu vậy?” Triệu Tiêu nói xong liền tự che miệng của mình lại, “Thật xin lỗi, Hoàng Thượng, nô tỳ đã thất lễ rồi.”

Tổng Cận lại xoa xoa trán của mình: “Ngày mai là gặp được rồi, trẫm không làm gì cậu ta cả.”

Triệu Tiêu hỏi tiếp vấn đề thứ hai: “Tây Hòa Cung trước kia của em còn không?” Tại sao cô lại hỏi câu này, là bởi vì cô sợ hằng năm các tú nữ mới đã vào đó ở rồi.

Sắc mặt của Tổng Cận rất lạnh lùng, giọng điệu của anh không được tốt lắm: “Không còn trống nữa.”

Nhớ đến chuyện ngủ buổi tối, Triệu Tiêu cười cười với Tổng Cận: “Vậy buổi tối em ngủ ở đâu đây?”

Đột nhiên Tổng Cẩn lqđ kéo cô đến trước mặt mình, sau đó ngửi quần áo của cô: “Mùi gì thế này? Sao lại hôi như vậy?”

Triệu Tiêu tự ổng tay áo của mình: “Đâu có mùi gì đâu.”

Tổng Cẩn hoàn toàn không nghe được lời giải thích của Triệu Tiêu, sắc mặt anh đen thui trở lại: “Mấy ngày không tắm rồi?”

Ngày hôm qua ở khách điểm đúng là cô chưa tắm, Triệu Tiêu cúi đầu: “Mới có một ngày thôi mà.”

“Trẫm mới cho xây dựng một suối nước nóng ở phía sau tắm cung, em vào tắm rửa cho sạch sẽ đi, ngày mai trẫm sẽ đưa Cố Nhất Minh bình yên vô sự trở về, về phần đại ca của em, tuy rằng trẫm không thể thả hân ra ngay, nhưng trẫm đảm bảo hân sẽ không gặp nguy hiểm về tính mạng đâu.” Tổng Cẩn nhẹ nhàng mở miệng, nhưng hiện giờ cô có thể khẳng định, Tổng Cẩn của bây giờ ngày càng giống Tổng Cẩn ở thế giới bên kia rồi.

Triệu Tiêu nhanh chóng mở miệng: “Quân vô hí ngôn?”

Tổng Cẩn nhìn Triệu Tiêu, sau đó gật đầu: “Quân vô hí ngôn.”

Thật ra Triệu Tiêu cũng không có gì để oán hận Tổng Cẩn, mặc dù lúc ở bên kia cô thường xuyên cảm thấy không mặt mũi mà chửi rủa anh đi không một lời từ biệt, nhưng lúc ném xấp chi phiếu vào trên người anh, cơ bản là cô đã tiết giận xong rồi, hơn nữa Tổng Cẩn đã đảm bảo là đại ca ở trong ngục sẽ được bình yên vô sự, trong lòng cô cũng đã đỡ rồi rảnh hơn trước.

Lúc Triệu Tiêu đi vào suối nước nóng ở phía sau tắm cung, cô vô cùng kinh ngạc mở to hai mắt, cái này căn bản chính là sao chép lại thiết kế của bồn tắm ở thời hiện đại, nhưng mà đã cho xây dựng cầu kỳ hơn thôi.

Triệu Tiêu đưa tay xoay đầu con rồng được làm bằng gạch sứ trắng men, nước nóng lập tức chảy ra từ miệng rồng, cô bèn cảm khái một câu, sau đó đưa tay ra hứng nước, thật đúng là rất ấm.

Phía bên cạnh hồ có đặt một cái hộp nhỏ, cô mở ra thì thấy bên trong có một cục gì đó màu vàng nhạt nhìn rất giống cục xà bông, Triệu Tiêu sờ nó một lát rồi thì thầm: “Điều bài?”

Triệu Tiêu chà xát cục xà bông này, sau đó đem hai tay chà trong nước, quả nhiên là chà ra bọt, trong lòng cô không khỏi bị chấn động, bèn cầm lấy nó đưa lên mũi ngửi thử, thì ra nó còn có mùi nữa. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn. đàn lê quý.đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Triệu Tiêu biết lúc còn ở thời hiện đại, Tổng Cẩn thích nhất là sữa tắm có mùi đu đủ, trước kia mỗi lần cùng nhau chọn mua đồ dùng hằng ngày là anh sẽ chọn sữa tắm có mùi đu đủ ngay.

Triệu Tiêu đang ngửi cục xà bông, đúng lúc này, có tiếng Tổng Cẩn vang lên ở sau lưng cô: “Sao còn chưa tắm nữa hả?”

Triệu Tiêu cầm cục xà bông quay đầu lại, vô cùng lễ phép hỏi chủ nhân của nó: “Có thể cho nô tỳ mượn xà bông của Người được không?”

Tổng Cẩn đặt quần áo để cô thay xuống, nói một câu “Em muốn xài sao cũng được”, sau đó anh xoay người rời đi.

Triệu Tiêu nghe lời, tắm rửa mình cho thật sạch sẽ, tắm xong thì nằm úp sấp bên cạnh bờ hồ để nghiên cứu vòi nước, nước này chảy từ đâu ra vậy nhỉ?

Ngày thứ hai, Triệu Tiêu liền biết được khắp cả Hoàng cung đều được lắp vòi nước, không chỉ là trong Hoàng cung thôi mà toàn bộ kinh đô cũng được lắp đặt hệ thống cung cấp nước sinh hoạt, thông dụng đến nỗi thậm chí ngay cả nhà dân thường cũng có, nhưng ở đây không gọi là hệ thống cung cấp nước sinh hoạt, mà gọi là “Đất Nước”, Triệu Tiêu có chút buồn nôn với cái tên này.

Triệu Tiêu sống ở thời hiện đại được sáu năm nên đã tập thành thói quen không có người hầu hạ bên mình, cô quan sát cách bố trí trong “Toilet” của Tổng Cẩn, đúng là giống một không gian riêng tư.

Triệu Tiêu mặc bộ quần áo Tổng Cẩn chuẩn bị cho cô vào, gồm một Long y và Long khổ, trong lòng cô có chút sợ hãi khi mặc đồ nội y màu vàng bằng lụa của Tổng Cẩn, bởi vì quần quá dài nên cô phải buộc quần lại thành một nút phía trước bụng mình, sau đó vén ổng quần lên, lúc cô đi ra, Tổng Cẩn đang ngồi trên ghế dựa đọc sách.

Lúc Triệu Tiêu đi ra, Tổng Cẩn liếc nhìn cô một cái rồi nhướng mày, thấy mái tóc quăn của cô thì lạnh lạnh mở miệng: “Uốn xoắn rồi sao?”

Triệu Tiêu gật đầu: “Nhìn đẹp không?”

Tổng Cẩn không trả lời, chỉ tiếp tục đọc sách của mình, sau đó ném ra một câu: “Giống hệt mỳ ăn liền, có cái gì đâu mà đẹp.”

Triệu Tiêu thấy buồn ngủ rồi nhưng Tổng Cẩn vẫn đang thấp đèn đọc sách như cũ, lúc cô trèo lên giường còn chào anh một tiếng, thật là có tính tự giác của một vị khách: “Em có thể ngủ trên giường của Người được không?”

Tổng Cẩn ngẩng đầu lên khỏi quyển sách, bày ra tư thế của người làm chủ: “Help yourself!”

Long sản rất lớn, Triệu Tiêu nép vào bên trong góc và quần chặt lấy chân, tay đặt lên bụng, trong đầu đang có mười vạn câu hỏi vì sao, bỗng chốc cô lại

nghĩ đến chuyện vì sao đại ca lại làm phản, còn thân thể của mình đang bị người nào nhập vào vậy, còn có chuyện về cái vòi nước hình đầu rồng nữa...

Triệu Tiêu mang theo mười vạn câu hỏi vì sao đi vào giấc ngủ, lúc cô còn đang mơ mơ màng màng thì đã được vây chặt trong một vòng tay ấm áp.

Ngày hôm sau tỉnh lại, lúc Triệu Tiêu mở mắt ra thì Tống Cẩn đã không còn ở đấy nữa, nhưng cô nghe được một giọng nữ êm tai, mặc dù rất dịu dàng nhưng vẫn nghe ra sự kích động: “Nương Nương...”

Triệu Tiêu bò dậy khỏi Long sàng, cô nhìn thấy Lục Quán mặc trang phục cung nữ đang quỳ gối bên cạnh giường: “Lục Quán.”

Lục Quán lợ nước mắt lưng tròng: “Nương Nương...”

Lục Quán muốn hầu hạ Triệu Tiêu rời giường nhưng cô từ chối, Lục Quán không chịu, Triệu Tiêu đành phải giang hai tay ra: “Thôi được rồi.”

Lúc Lục Quán thay bộ quần áo ngày hôm qua cô mặc ra, nàng nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng thật lòng chờ đợi Nương Nương...”

Triệu Tiêu nhếch miệng cười hai tiếng, cô không kể chuyện xấp chi phiếu cho Lục Quán nghe.

Lục Quán mặc cho Triệu Tiêu một chiếc quần lụa mỏng phối với thắt lưng màu hồng nhạt, một chiếc áo ngắn bên trong và chiếc áo khoác bằng gấm đỏ bên ngoài, Triệu Tiêu cười nhạt với nàng một tiếng: “Cảm ơn Lục Quán.”

“Chủ tử đừng như vậy, nô tỳ ngại chết mất.” Lục Quán tiếp tục chải đầu cho Triệu Tiêu, nàng nắm một lọn tóc xoắn của cô trong tay: “Tóc của Nương Nương là làm ở nơi đó sao?”

Không ngờ Tống Cẩn lại kể với Lục Quán chuyện của thế giới bên kia, Triệu Tiêu vô cùng kinh ngạc nhưng không nói ra tiếng, cô lập tức hỏi: “Tóc xoắn này nhìn đẹp không?”

“Đẹp lắm ạ.” Lục Quán cười, “Cũng không biết nên làm kiểu đầu nào đây?”

Lục Quán có tiếng là khéo tay, tuy rằng tóc của Triệu Tiêu đã trở thành tóc xoắn nhưng nàng vẫn búi cho cô thành một búi hình quả đào đơn giản, vừa đơn giản lại vừa thanh nhã, khi Triệu Tiêu nhìn vào gương soi, cô đột nhiên phát hiện ra cái gì đó và chỉ tay vào gương soi: “Cái gương này...”

“Giờ Nương Nương mới phát hiện ra sao.” Lục Quán cài cho cô một chiếc trâm bằng ngọc bích xong rồi mới cười ra tiếng: “Trong cung này còn thay đổi nhiều lắm ạ.”

Sau khi Lục Quán hầu hạ Triệu Tiêu ăn sáng xong, nàng đề nghị với cô: “Nương Nương có muốn ra ngoài đi dạo không?”

Triệu Tiêu hơi e dè, hỏi: “Ta có thể đi ra ngoài được sao?”

Lục Quán gật đầu: “Hoàng Thượng đã cố ý can thiệp, sợ Nương Nương buồn đến hỏng người mất.”

Đúng thật là hậu cung đã có rất nhiều thay đổi, thay đổi lớn nhất chính là vắng bóng phụ nữ, Triệu Tiêu ngồi trong đình bên cạnh Nguyệt hồ, trước kia vào lúc này chính là thời gian mà các tỷ muội phi tần đi dạo trong cung.

Triệu Tiêu dựa người vào thanh chắn và hỏi Lục Quán: “Rốt cuộc tại sao đại ca của ta lại bị như thế này chứ?”

Lục Quán ngập ngừng: “Triệu tướng quân làm phản là sự thật, đã bị Hoàng Thượng bắt ngay tại trận.”

Triệu Tiêu ngẩng đầu nhìn Lục Quán: “Không thể... có khả năng đó được.”

Lục Quán nhanh chóng giải thích: “Nương Nương không cần phải lo lắng đâu ạ, Triệu tướng quân bị bắt là có thật, nhưng Hoàng Thượng lại không ra phán quyết ngay, chắc chắn Người sẽ giữ lại mạng sống của tướng quân mà.”

Triệu Tiêu lại xoay người tựa lưng trên rào chắn, tâm tình cô bắt đầu trở nên phiền não, định giơ tay lên vò tóc nhưng rồi lại thôi, ngừng một lát, cô hỏi tiếp: “Sao trong cung lại yên tĩnh như thế này?”

Lúc Tống Cẩn lâm triều xong, Đĩnh Kiêu lập tức cầu kiến, ông ta thi lễ xong nhưng không đứng dậy ngay: “Hoàng Thượng, vì thần có tội.”

Tống Cẩn nhẹ nhàng mở miệng: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đĩnh Kiêu: “Thần bắt tãi, không thể trông chừng nổi người kia.”

Tống Cẩn: “Có Nhất Minh chạy thoát rồi à?”

Đĩnh Kiêu: “Là do thần bắt tãi.”

Một khu tiểu tứ viện, bên ngoài được bao phủ bởi một hàng những cây lựu vừa nở hoa, sắc đỏ rực rỡ như gấm nhung, bởi vì trời vừa mới đổ mưa xong nên trên những cánh hoa còn lưu lại nước, lại càng thêm đỏ tươi xinh đẹp.

Bên trong viện, một người nam tử mặc áo xanh khôi ngô đang chỉ vào một cái bao gì đó, hỏi một người đàn ông đầu bóng lưỡng mặc áo trắng, bộ dáng trẻ tuổi mỹ mạo đứng đối diện với hắn: “Cổ công tử, đây là cái gì thế?”

Cổ Nhất Minh khẽ nhếch đôi môi đỏ tươi: “Bao thuốc nổ đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 38

Editor: Preiya

Triệu Tiêu ngồi ở Nguyệt đình nửa canh giờ nhưng chỉ nhìn thấy rất ít phi tần, ngay cả cung nữ không có bao nhiêu người, dường như toàn bộ hậu cung bỗng chốc biến thành một danh thắng cổ tích không có người vậy.

Trước kia, hậu cung Đại Kỳ là nơi rất náo nhiệt, tỷ tỷ muội muội đua nhau bắt bướm, còn không thì ném tú cầu, hiện giờ lại vắng đến mức lạnh người, Triệu Tiêu có chút nghi ngờ, không lẽ quốc khố của Tổng Cẩn đã cạn kiệt rồi hay không, cho nên đành phải phân phát hết các cô vớ lớn nhỏ của mình.

Nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của Triệu Tiêu, Lục Quán cười trả lời: “Ngay tại mùa xuân năm trước, Hoàng Thượng đã tiến hành cải cách trong cả nước, nông nghiệp mua bán, quan viên nội chính, cả trong quân đội cũng ban hành các chính sách mới, ở hậu cung cũng bị tiến hành một loạt cải cách, giải tán không ít phi tần dưới cấp ngũ phẩm, chỉ giữ lại một ít Nương Nương cấp cao mà thôi.”

Việc Tổng Cẩn tiến hành cải cách trên tất cả các phương diện là việc nằm trong dự đoán và suy nghĩ của Triệu Tiêu, như vậy mới không uổng phí công anh xem toàn bộ các loại sách ở thế giới hiện đại trong gần năm năm, cô đã từng đọc qua một trong những quyển sách của anh, đúng là anh đã tô đen tô đỏ chi chít, còn gạch chân đánh dấu rất nhiều. Bác Thập Tam từng nói, anh đến là để lấy kinh, đúng là đã dụng tâm lương khổ rất nhiều.

Nhưng đối với việc Tổng Cẩn đã giải tán gần hết các phi tần, Triệu Tiêu dựa người vào lan can nhìn mặt hồ trong vắt, cô nhẹ nhàng hít sâu vào một ngụm không khí trong lành. Trong ngực của cô bây giờ tràn ngập luồng không khí tươi mát, nó bao trùm lấy toàn bộ nội tâm của cô và xua đi không ít nỗi phiền muộn.

Đột nhiên có một bóng dáng bé bỏng chạy từ bên bờ bên kia qua, đi phía sau là một vị ma ma đã lớn tuổi có bộ dáng vô cùng sốt ruột: “Tam công chúa, đi chậm một chút.”

Tam công chúa chính là đứa bé gái mà Cổ Ấu Dung đã sinh ra, Triệu Tiêu nhìn cô bé mặc bộ đồ màu hồng, có lẽ chỉ khoảng ba bốn tuổi, chợt nghĩ thầm, cô rời đi nơi này đã lâu, đứa bé này phải bảy tám tuổi rồi chứ nhỉ.

Triệu Tiêu quay đầu lại hỏi Lục Quán: “Tam công chúa mấy tuổi rồi?”

Lục Quán trả lời: “Đã được bốn tuổi rưỡi rồi ạ.”

Tổng Cẩn ở thế giới bên kia gần 6 năm, sao con gái của Cổ Ấu Dung chỉ mới có bốn tuổi rưỡi thôi vậy nhỉ, Triệu Tiêu suy nghĩ một lúc rồi hỏi Lục Quán về niên đại bây giờ.

Lúc Lục Quán nói ra đáp án, trong lòng cô liền cảm thấy hơi hợp một phen, đúng là thời gian của nơi đó và ở đây kém nhau rất nhiều, hơn nữa không chỉ là mấy canh giờ.

Trong lòng của Triệu Tiêu có chút không yên, trong đầu xuất hiện rất nhiều chuyện cần phải suy nghĩ, ngoài ra cô còn chưa được gặp lại Cổ Nhất Minh, trong buổi sáng cũng không nhìn thấy Tổng Cẩn một lần nào cả.

Bóng dáng màu hồng kia đã chạy tới chỗ đình Triệu Tiêu đang đứng, đi theo phía sau là vị ma ma chăm sóc bé, một lớn một nhỏ.

Lúc Triệu Tiêu muốn đứng lên rồi đi thì có một giọng nói non nớt dễ thương vang lên: “Đứng lại.”

Triệu Tiêu dừng lại rồi xoay người qua: “Công chúa có chuyện gì sao?”

Tam công chúa giương mắt nhìn cô một lượt: “Tại sao bản công chúa lại chưa từng nhìn thấy người?”, cô bé dừng lại một lát rồi tiếp tục hỏi: “Người là phi tần mới nạp của phụ hoàng ư?”

“Hỏi công chúa...”

“Không phải.” Lúc Lục Quán lắng muốn thay cô trả lời, Triệu Tiêu đã lên tiếng trước, sau đó nhoẻn miệng cười: “Ta không phải, ta là khách từ xa đến.”

“Khách?” Tam công chúa còn muốn mở miệng nói chuyện thì đã bị vị ma ma đứng đằng sau ôm lên, “Tam công chúa, chúng ta trở về thôi, bằng không

Nương Nương sẽ nổi giận đấy ạ.”

Triệu Tiêu nhìn Tam công chúa đã được ôm đi xa, sau đó nói với Lục Quán: “Chúng ta cũng trở về thôi.”

Lúc sáng Triệu Tiêu không hề gặp được Tống Cẩn, khi cô trở về Quảng Minh Cung thì cũng không đi ra ngoài nữa mà chỉ im lặng ngồi xếp bằng trên giường chơi trò Cửu Liên Hoàn, cô tìm được thứ này ở dưới gối của anh, không ngờ Tống Cẩn lại chơi trò này, anh cũng không còn là người độc thân buổi tối phải ngủ một mình nữa, vậy mà lại chơi trò này giải buồn sao?

Triệu Tiêu chơi Cửu Liên Hoàn này cả một buổi chiều nhưng chỉ tháo được hai vòng, càng chơi càng thấy đau đầu, cô dựa người trên chiếc gối mềm mại, nhìn chín hạt trân châu đen ngấn người, cô có thể tin tưởng vào Tống Cẩn siêu lừa đảo một lần nữa hay không đây.

Đúng lúc này, ở phía ngoài điện liền vang lên tiếng bước chân, sau đó là giọng của Tống Cẩn: “Lui xuống hết đi.”

Tống Cẩn mặc bộ Long bào màu vàng sáng, thân hình cao to của anh đứng trước mặt Triệu Tiêu, mỉm cười nhìn cái Cửu Liên Hoàn trong tay cô: “Mới tháo được có hai cái thôi à?”

Triệu Tiêu khẽ cười, cúi đầu: “Hoàng Thượng cũng không phải không biết nô tỳ vốn là kẻ ngu si đần độn.”

“Đúng vậy.” Tống Cẩn ngồi xuống giường, xóc long bào lên rồi ngồi xếp bằng đối diện với cô, vẻ mặt anh rất bình thản, sau đó duỗi tay ra cầm lấy Cửu Liên Hoàn trong tay cô: “Muốn trẫm dạy em chơi không?”

“Em ngu ngốc, không học được.” Triệu Tiêu không xưng là nô tỳ nữa, cô ngược đôi mắt trong trẻo lên nhìn Tống Cẩn: “Bây giờ Người đã có thể nói hết toàn bộ với em chưa?”

Đầu tiên Tống Cẩn im lặng, sau đó anh bình thản mở miệng: “Được.”

Giọng nói của Tống Cẩn nhẹ nhàng chậm rãi mà lại trầm trầm, anh từ tốn mở miệng: “Đúng là việc trẫm xuyên không đến thế giới bên kia không phải là một chuyện ngẫu nhiên, mà là có một vị Thiên cơ đại sư cho biết trước từ rất lâu rồi.”

“Biết trước từ rất lâu sao?”

“Còn nhớ trẫm đã từng nói với em về người coi quẻ cho trẫm không?” Nói đến đây, Tống Cẩn nhìn Triệu Tiêu, “Ông ta đã nói trẫm sẽ có một kiếp sống khác, còn nói dịp kỳ ngộ này mà khó khăn lắm mới có được, việc kỳ ngộ này sẽ thay đổi toàn bộ vận mệnh của Đại Kỳ.”

“Trẫm vốn không tin, nhưng sau này khi Cố Ấu Dung đã tiến cung rồi, trẫm nhìn thấy cô ta không giống như những người phụ nữ ở nơi đây nên mới quan sát cô ta một thời gian để tìm cơ hội hỏi cho rõ, ban đầu cô ta cũng có giấu giếm, nhưng sau đó cũng đã nói hết sự thật cho trẫm nghe, sau đó từ miệng cô ta trẫm mới biết được, thì ra còn có tồn tại một thế giới khác mà chúng ta không biết, nơi đó có nền khoa học kỹ thuật và quân sự rất tiên tiến.”

“Năm thứ ba sau khi Ấu Dung đã vào cung, vị đại sư kia nói cho trẫm biết rằng dịp kỳ ngộ đã tới, nhưng lúc ông ta đang thực hiện kế hoạch thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn...” Nói đến đây, Tống Cẩn ngừng lại, Triệu Tiêu đã thay anh nói tiếp, “Chuyện ngoài ý muốn mà Người nói là lúc các người chuẩn bị xuyên qua thì vô tình đã kéo theo em cùng đi, có đúng không?”

Tống Cẩn lqđ gạt đầu một cái: “Sau khi đến được nơi đó, trẫm mới biết việc này, bởi vì lúc trẫm tỉnh lại, người bên cạnh không phải là Cố Ấu Dung mà lại là em, sau đó trẫm mới đoán ra rằng đây không phải là lỗi của em, Cố Ấu Dung không đi mà người đi chính là em.”

“Sau này trẫm thấy em sống ở đó rất vui vẻ, trong lòng lại vừa mừng vừa lo, nhưng nếu như suy nghĩ cẩn thận lại, sợ dĩ em có thể xuyên qua được có lẽ là vì số mệnh của em vẫn còn tồn tại ở thế giới bên kia.”

Triệu Tiêu không hiểu rõ chuyện số mệnh đó cho lắm, cô chỉ hỏi điều mình muốn biết: “Tần Tử Lâm chính là Cố Ấu Dung, tại sao Người không nói cho em biết sớm chứ?”

Những ngón tay thon dài của Tống Cẩn nhẹ nhàng vôn về từng hạt châu nhỏ, Triệu Tiêu ngồi chơi nửa ngày mà chỉ giải được 2 dây, còn anh chỉ mới chơi 3 phút đã tháo được toàn bộ, anh nghiêng đầu nhìn cô: “Vi sao lại phải gạt em à?”

Triệu Tiêu gạt đầu, lại hỏi thêm lần nữa: “Đúng, vì sao lại muốn gạt em chứ?”

Tống Cẩn đặt Cửu Liên Hoàn lên bàn gỗ, “bộp” một tiếng, anh lạnh lùng nói: “Bởi vì em rất dễ bị gạt.”

“Hả?” Triệu Tiêu thì thào: “Đây là cái lý do gì thế?”

Tống Cẩn: “Còn muốn hỏi gì nữa không?”

Triệu Tiêu vốn định hỏi Tống Cẩn, tại sao anh đã trở về với Cố Ấu Dung rồi mà còn để lại cho cô một cái ước hẹn 3 năm, đã đưa ra ước hẹn rồi nhưng lại không tuân thủ nó?

Trong lòng cô vô cùng rối rắm, nhưng vẫn cố đề chuyện này xuống và đi hỏi chuyện khác: “Tại sao tam công chúa con của Người chỉ có 4 tuổi rưỡi thôi, phải lớn hơn nữa chứ?”

Lúc Triệu Tiêu nói đến chữ “con của Người”, Tống Cẩn hơi nhú mày, anh nhếch môi rồi tiếp tục nói: “Không phải thời gian bị sai lệch, mà là thời điểm xuất hiện bị sai lệch, điều này cũng là yếu tố quan trọng giúp trăm xuyên không.”

“Cổ Ấu Dung đến Đại Kỳ được ba năm, đối với thời gian bên kia chỉ là ba tháng, sau này khi chúng ta xuyên qua rồi, ở bên này cũng mới chỉ là ba tháng thôi, sau khi chúng ta xuyên đến đó thì thời gian đã bị điều chỉnh lại, lúc trăm trở về, thời gian ở bên kia và Đại Kỳ đều giống nhau, cho nên tam công chúa mới chỉ được bốn tuổi rưỡi thôi.”

Triệu Tiêu nghe được mơ mơ màng màng, cô cũng hiểu được một ít rồi chợt nhớ ra một việc quan trọng: “Vây cơ thể của em đâu?”

Tống Cẩn nhìn cô bằng đôi mắt sâu như nước: “Sau khi em xuyên qua, Triệu Tiêu Nhi đã chết rồi.” Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý.đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Triệu Tiêu im lặng cúi đầu xuống: “Chôn ở đâu vậy?”

Tống Cẩn không trả lời.

Triệu Tiêu suyt chút nữa là bật khóc: “Có phải là chết không có chỗ chôn rồi không?”

Tống Cẩn lắc đầu: “Trong ba tháng đó trăm không có ở đây, nghe nói đại ca của em vào cung mang thân thể của em đi rồi.”

Đôi mắt của Triệu Tiêu long lanh nước, từng giọt nước mắt nhỏ xuống mu bàn tay của cô, rơi im lặng không một tiếng động, cô nghĩ đến cảnh tượng khi đại ca nghe tin mình đã qua đời, trong lòng lại thấy đau đớn, bèn cố nén bi thương, cắn môi nói: “Đại ca của em tuyệt đối sẽ không làm phản, đây nhất định chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Tiêu Tiêu à, trăm cũng hy vọng đây chỉ là một sự hiểu lầm.” Tống Cẩn xoa đầu đi, trong lời nói của anh để lộ ra vẻ nặng nề, sắc mặt của anh rất nghiêm túc, trông vô cùng đáng sợ, anh nhìn Triệu Tiêu, vẻ mặt cũng trở nên hòa hoãn hơn: “Bất kể là như thế nào, trăm cũng sẽ giữ lại mạng sống cho đại ca của em.”

Triệu Tiêu: “Em có thể đi gặp đại ca được không?”

Tống Cẩn qđ mím môi, anh không trả lời ngay, thật lâu sau anh mới lên tiếng: “Lần sau trăm sẽ tự mình dẫn em đi, nhưng trăm có một yêu cầu, tạm thời đừng đề cho đại ca của em nhận ra em.”

“Tại sao chứ?” Triệu Tiêu đang muốn mở miệng thì nhìn thấy vẻ mặt đầy cảnh cáo của Tống Cẩn, khóe miệng liền co rút lại: “Cảm ơn Hoàng Thượng...”

Tống Cẩn xoa xoa cái trán của mình, vẻ mặt anh vô cùng mệt mỏi: “Hôm nay em có thể trở về Tây Hòa Cung ở được rồi, có yêu cầu gì thì có thể nói lại với An công công.”

“Thật ra em chẳng có yêu cầu gì hết, chỉ là muốn biết Cổ Nhất Minh đang ở đâu thôi.” Triệu Tiêu nhìn sắc mặt của Tống Cẩn, giọng nói lại càng nhỏ hơn, “Rõ ràng chính Người đã nói hôm nay có thể gặp được cậu ấy rồi.”

“Bộp”, Tống Cẩn vỗ mạnh lên bàn trà một cái, sau đó anh đứng dậy, đây là dáng vẻ khi giận giữ cực độ của Tống Cẩn, Thiên tử nổi giận thì cả trời cũng muốn đổ mưa, lòng mắng của Triệu Tiêu dựng đứng cả lên, cô rất sợ rằng Tống Cẩn đang tức giận sẽ chạy đến bóp cổ Cổ Nhất Minh: “Em muốn gặp cậu ấy vì em đang nợ tiền của cậu ấy....”

Tống Cẩn hừ lạnh một câu: “Bạn học của em có bản lĩnh ghê nhỉ, vậy mà lại có thể chạy thoát khỏi tay Đình Kiêu cơ đấy.”

Triệu Tiêu thăm cầu phúc cho Cổ Nhất Minh, sau đó nhắc nhở Tống Cẩn: “Hoàng Thượng, Người đã quên rồi sao, cậu ấy cũng là bạn học của Người mà.”

Sau khi cô nghe nói xong, Tống Cẩn đang định phát tay áo bỏ đi thì đã bỏ đi thật rồi.

Ngày hôm sau, Triệu Tiêu đã gặp được Cổ Nhất Minh tại Tây Hòa Cung của cô, Cổ Nhất Minh mặc một bộ quần áo dài màu xanh, mái đầu bóng lờng phát sáng chói lọi dưới ánh sáng mặt trời, cậu vỗ hai tay rồi nhẹ nhàng khom người với cô: “Xin chào nữ thí chủ, bản tăng là Cổ Nhất Minh, pháp danh Minh Minh, đến từ Đông thổ hiện đại, hôm qua sau khi ngắm sao trời thì thấy ngôi sao chiếu mệnh của nữ thí chủ đây đang phát sáng nên tự động đến đây...”

Triệu Tiêu qđ tiến lên ôm chầm lấy Cổ Nhất Minh: “Minh Minh à, tôi thật lo cho cậu quá đi.”

“Ngoan.” Cổ Nhất Minh cười khê và đưa tay lên sờ búi tóc của Triệu Tiêu, “Không phải anh trai tôi đây đã đến rồi sao?”

Cổ Nhất Minh đi tham quan Tây Hòa Cung của Triệu Tiêu, sau đó quay đầu lại nói: “Chỗ này còn lạnh lẽo hơn cả lãnh cung nữa.” Cậu ngừng lại một chút, “Chỉ có một mình cậu ở đây thôi sao?”

Triệu Tiêu: “Còn có Lục Quán nữa.”

Cổ Nhất Minh: “Kê mách lẽo à?”

Triệu Tiêu lắc đầu.

Cố Nhất Minh ngồi đợi xuống một chỗ rồi sau đó tự rót cho mình một ly trà, uống một hơi hết nửa chén: “Mùi vị cũng không tệ.”

Triệu Tiêu hỏi: “Cậu vào cung bằng cách nào thế?”

“Gặp được người quen thôi.” Cố Nhất Minh lại uống tiếp một ngụm trà nữa, “Bởi vì em họ của tôi là Cố Ấu Dung nên cô ấy đã giúp tôi vào cung.”

“Tổng Cản nói lúc trước cậu đã chạy thoát rồi, cậu chạy đi đâu vậy?”

Cố Nhất Minh cười vô cùng đắc ý: “Tiêu Tiêu à, sau vài ngày nữa sẽ có trò hay để xem đấy.” Nói xong, cậu đứng lên: “Đến đây, mau dẫn tôi đi tham quan khuê phòng của cậu nào.”

Đúng lúc này, có một giọng vừa trong lại vừa dài vang lên: “Hoàng Thượng giá lâm...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 39

Editor: Preiya

Hoàng Thượng giá lâm, giá lâm đúng lúc thật.

Triệu Tiêu và Cố Nhất Minh liếc mắt nhìn nhau một cái, Cố Nhất Minh dánh về kinh nghiệm lâu năm: “Tiêu Tiêu, cậu mau giúp tôi trốn nhanh lên đi, bằng không sẽ bị chìm lông heo đó.” Nói xong, cậu chạy nhanh vào phía bên trong phòng rồi lập tức phóng lên giường, tháo rèm xuống, sau đó đá giày của mình vào trong gầm giường, Triệu Tiêu liền kéo chân Cố Nhất Minh lại: “Nơi này không được đâu.”

Cố Nhất Minh quay đầu qua: “Rõ ràng là rất tốt mà.”

Cảm xúc hồi hộp bây giờ của Triệu Tiêu là do bị Cố Nhất Minh làm ảnh hưởng, cô hít sâu vài cái, thật hồi hộp quá đi.

Thật ra về mặt của Cố Nhất Minh không hẳn là khản trương, mà là hưng phấn, cậu vui vẻ cầm giày mình trong tay, nhảy nhót trong phòng kêu tới kêu lui: “Tôi phải đi trốn ở đâu đây, nếu không thì chúng ta cùng trốn trên giường đi?”

Triệu Tiêu mở tủ quần áo bằng gỗ có chạm khắc hoa văn ra, sau đó nghiêng đầu nhìn Cố Nhất Minh: “Đi vào đây.”

Rõ ràng là Cố Nhất Minh rất không thích trốn trong tủ quần áo này chút nào: “Vì sao?”

Triệu Tiêu đẩy đầu cậu vào trong: “Bởi vì nó có khóa.”

Sau khi Cố Nhất Minh đã yên vị trong này, Triệu Tiêu khép cửa tủ lại, “Rắc” một tiếng, cô còn khóa luôn nó lại, sau đó... mọi thứ đã yên tĩnh như cũ.

Cô vừa khóa xong tủ quần áo thì Tổng Cản lqđ bước chân vào, anh mặc một bộ cẩm phục màu xanh có thêu hình rồng, tóc được cột gọn gàng, đầu đội mũ vàng có khảm ngọc, ngũ quan vô cùng tuấn tú mặc dù trên mặt không có chút cảm xúc nào, anh nhìn xung quanh phòng một vòng rồi ngồi xuống, khóe miệng nhếch lên: “Tiêu Nhi, lại đây.”

Triệu Tiêu còn đang đứng che phía trước tủ quần áo, cô “Dạ” một tiếng rồi vén rèm lên, đi tới trước mặt Tổng Cản: “Sao Hoàng Thượng lại đến đây?”

Tổng Cản tùy tiện cầm lấy ly trà trên bàn lên, lúc anh đang định uống thì thấy bên trong trống không, bèn không khỏi nhíu mày: “Không phải trà này uống không ngon à?”

“Hoàng Thượng khát sao?” Triệu Tiêu vội vàng cầm lấy ly trà của Cố Nhất Minh đã từng uống qua lên, “Để em rót cho Người một ly.”

“Không cần.” Giọng điệu của Tổng Cản không được tốt, sau đó anh bước vào bên trong, Triệu Tiêu nhắm đi phía sau lưng Tổng Cản, vừa đi cô vừa hỏi: “Hoàng Thượng thật sự không muốn uống trà sao?”

Đột nhiên Tổng Cản dừng lại, anh nghiêm mặt hỏi Triệu Tiêu: “Em đang nuôi cáo sao?”

Triệu Tiêu không hiểu gì cả, cô “Hả” một tiếng, mở to hai mắt trả lời, “Em đâu có nuôi cáo gì đâu?”, rồi cô hơi ngập ngừng: “Sao Hoàng Thượng lại nói là em nuôi cáo chứ?”

“Bởi vì trăm nghe thấy có mùi hôi nách.”

Thiếu chút nữa là Triệu Tiêu đã ngã xuống đất không dậy nổi, cô khịt khịt mũi rồi nói với Tổng Cận bằng giọng vô cùng không vui: “Người mới có mùi hôi nách ấy.”

Tổng Cận hơi mím môi, thật ra anh không có ý trách mắng Triệu Tiêu, anh đi đến chỗ giường quý phi của cô rồi ngồi xuống: “Tiêu Nhi, xoa bóp vai cho trầm nào.”

Triệu Tiêu lén liếc nhìn về phía tủ quần áo, sau đó cô đi ra phía sau lưng Tổng Cận rồi dùng tay xoa bóp vai cho anh.

“Nhẹ quá.” Tổng Cận thoải mái nhắm hai mắt lại.

Triệu Tiêu gia tăng độ mạnh thêm một chút nữa.

“Mạnh lên chút.”

Triệu Tiêu đổi từ vuốt ve sang đấm, vừa đấm cô vừa hỏi Tổng Cận: “Khi nào thì Hoàng Thượng mới trở về vậy?”

Tổng Cận nhẹ nhàng nhếch khóe môi, anh phớt lờ câu hỏi của cô: “Lên trên chút nữa đi.”

Triệu Tiêu im lặng buông tay xuống.

“Sao không đấm nữa thế?”

Triệu Tiêu: “Mỏi tay.”

“Vậy thì nghỉ ngơi đi.” Nói xong, Tổng Cận dùng một tay kéo Triệu Tiêu vào trong lòng mình, bởi vì đột ngột nên cô kêu ra tiếng, đúng lúc này, trong tủ phát ra một tiếng “Oành”.

Tổng Cận ôm chặt lấy cô, sau đó mới mở miệng hỏi: “Nghe tiếng này thì có lẽ thứ mà em nuôi không phải là cáo mà là chuột rồi.”

“Có thể phòng này lâu lắm không có người ở nên mới có chuột thôi...” Bởi vì căng thẳng mà cô đứng ngồi không yên, ngồi nhích tới nhích lui trên đùi Tổng Cận, thử muốn thoát khỏi gông xiềng của anh.

Kết quả là Tổng Cận mở miệng với giọng điệu không vui: “Em thử động đậy một lần nữa xem”

Triệu Tiêu lqđ lập tức ngồi an phận, trong đầu cô chợt nghĩ tới khái niệm về đường khí mà thầy giáo từng nói đến, không biết đường khí trong tủ quần áo có đủ cho Cố Nhất Minh ngồi trong đó đến bao lâu nữa đây.

Đúng lúc này, Tổng Cận mới buông lỏng Triệu Tiêu ra, sau đó đứng lên: “Trẫm chợt nhớ ra mình còn một chút chuyện phải xử lý.”

Triệu Tiêu nhìn Tổng Cận, cảm động đến nỗi rơi nước mắt: “Hoàng Thượng đi thông thả.”

Sau khi Tổng Cận đi rồi, Triệu Tiêu nhanh chóng dùng chìa khóa mở tủ quần áo ra, lúc Cố Nhất Minh nhìn thấy cô thì luôn nháy mắt với cô, Triệu Tiêu liếc nhìn xung quanh: “Còn không chui ra đi? Ngồi trong đó ngọc luôn rồi à?”

Mặt Cố Nhất Minh đã chuyển thành màu gan heo, cậu há miệng thở dốc: “Vờ thả để bắt thật đấy chứ ngọc...”

Triệu Tiêu phản ứng vô cùng nhanh, “Bộp” một tiếng là đóng luôn cửa lại, nhưng đáng tiếc là đã không còn kịp nữa rồi, bởi vì giọng của Tổng Cận đã ở ngay phía sau lưng cô: “Tiêu Nhi à, hình như trẫm để quên ngọc bội ở chỗ em rồi.”

Triệu Tiêu chậm rãi quay đầu lại: “Hoàng Thượng... Chào.”

Tổng Cận dựa người vào tấm rèm châu bên cạnh, lúc nhìn thấy Cố Nhất Minh trong tủ quần áo thì trên mặt của anh cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, ngược lại còn vô cùng bình tĩnh, chỉ là đôi mắt luôn xoay chuyển, trên khuôn mặt tuấn tú còn mỉm cười: “Sao Tiêu Nhi lại giấu khách quý vào tủ quần áo như thế này?”

Xin chào Hoàng Thượng, lại gặp Người nữa rồi, trong lòng Triệu Tiêu bây giờ thật sự đang có gần 1000 con Thảo Nê Mã chạy qua kêu gào.

Triệu Tiêu quay đầu lại nhìn Cố Nhất Minh đang ngồi trong quần áo, chỉ thấy cậu bắt đầu vỗ hai tay vào nhau, sau đó chậm rãi bước ra khỏi tủ, trên mặt muốn bao nhiêu lạnh lùng thì có bấy nhiêu lạnh lùng, đầu tiên là cậu quan sát cảnh vật ở xung quanh, sau đó quay đầu lại nhìn Tổng Cận: “Xin hỏi đây là đâu vậy?”

Triệu Tiêu không nói gì, lặng lẽ quay đầu đi.

Tổng Cận đứng thẳng người lại, bình tĩnh trả lời câu hỏi của cậu: “Nhà tôi.”

Cố Nhất Minh “À” một tiếng thật dài, “Có lẽ bản tăng đã đi nhầm chỗ rồi.” Nói xong, cậu đi lướt qua người Triệu Tiêu rồi đi ra bên ngoài. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Đúng lúc này, Tổng Cẩn hô lên một tiếng “Người đâu”, điều này khiến cho Triệu Tiêu sợ chết khiếp, nhất thời cô trở nên hoảng loạn, bèn nắm chặt lấy tay Tổng Cẩn: “Tổng Cẩn, đừng.”

Tổng Cẩn dùng một tay kéo Triệu Tiêu vào trong lòng mình, mà Cố Nhất Minh đã đi được khá xa cũng bị những thị vệ tới bắt lại, cậu thở hổn hển và kêu lớn với Tổng Cẩn: “Tôi không phải là người ở nơi này, cậu không thể đối xử với tôi như vậy được.”

Tổng Cẩn tỏ ra mất diết tai nghe với những lời mắng nhiếc của Cố Nhất Minh lqđ, anh thu lại thần sắc trên mặt rồi nói: “Vị này là khách quý của Hoàng Cung, là thánh tăng từ phương xa tới, các người đưa vị khách quý này đến Thanh Cảnh Cung, sau đó nhất định phải chiều đãi cho tốt, không được để chậm trễ.”

Lúc trước Thanh Cảnh Cung là nơi mà Hoàng đế dùng để tiếp đón các vị khách quý, sau này cùng với Vinh Hòa Cung, Thanh Cảnh Cung cũng dần trở nên hoang phế, thời sau có một Thái phi đã cho xây dựng nên một gian thờ Phật trong đó để mình tiện nghiên cứu Phật pháp.

Sau khi Cố thánh tăng bị dẫn đi, Triệu Tiêu bèn cười cười với Tổng Cẩn, hỏi: “Để em đi tìm ngọc bội cho Hoàng Thượng nhé...”

Tổng Cẩn hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rồi đi.

Trong cung có một vị Thánh tăng vừa mới đến, hơn nữa còn trẻ tuổi anh tuấn, lại hài hước khiến người ta vô cùng quý mến, bình thường Thanh Cảnh Cung là nơi vô cùng yên tĩnh nhưng bỗng chốc trở nên náo nhiệt, mỗi ngày các cung nữ đều nhao nhao bàn tán về nơi đó không dứt, nghe nói dạo này các nhóm phi tần sống gần hồ Tĩnh Ninh cũng hay đi tới đây, bởi vì hồ Tĩnh Ninh rất gần với Thanh Cảnh Cung.

Một vị cung nữ nói: “Minh đại sư nói trên mi mắt của ta có một nốt ruồi, nốt ruồi này là nốt ruồi đại cát đấy.”

Một vị cung nữ khác cũng tham gia góp vui: “Minh đại sư còn nói ta có một đôi tay dài linh hoạt, hơn nữa Ngài còn nhìn đường chỉ tay trí tuệ của ta, nói ta là người rất thông minh nữa.”

Một vị thái giám liền nói chen vào: “Đại sư cũng vừa nói với ta y như vậy.”

“...”

Ngày hôm sau, An công công đến cho mời Triệu Tiêu đến Quảng Minh Điện, lúc đi vào tẩm cung của Tổng Cẩn, anh ném cho cô một bộ quần áo của thái giám: “Mặc vào đi, trẫm sẽ dẫn em đi gặp đại ca của em.”

Triệu Tiêu nhanh chóng thay đổi quần áo, đổi xong, Tổng Cẩn lại đưa cho cô một tấm mặt nạ bằng da, Triệu Tiêu sờ sờ nó, nói: “Sao Người lại có được thứ này vậy?”

“Dụng cụ thôi mà.” Tổng Cẩn tự mình mang mặt nạ vào cho cô, Triệu Tiêu nhảy nháy mắt: “Không thoải mái chút nào.”

Tổng Cẩn vỗ hai tay lên đầu Triệu Tiêu rồi nở nụ cười: “Thật xấu.”

Triệu Tiêu hạ đầu xuống: “Diện mạo này là do Hoàng Thượng ban cho cả đấy.”

Tổng Cẩn hừ nhẹ một tiếng: “Theo trẫm đến đây đi.”

Lúc Triệu Tiêu đặt chân vào địa lao, hai tay hai chân của cô không ngừng run rẩy, Tổng Cẩn nhẹ nhàng nhìn cô một cái, Triệu Tiêu lại tiếp tục cúi đầu đi tiếp.

Buổi tối trước khi cô tiến cung, đại ca đã tìm cô để nói chuyện phiếm, đại ca nói: “Người đời đều thấy sang bắt quàng làm họ, nhưng ta sẽ không thể vui mừng khi mình trở thành hoàng thân quốc thích theo kiểu này, dựa theo thân phận mà nói thì phụ thân sẽ là nhạc phụ của Hoàng Thượng, ta là Đại Cữu Tử của hần, nhưng Hoàng Thượng thật sẽ xem ta và phụ thân như nhạc phụ và Đại Cữu Tử của hần sao? Vậy thì hần có nhiều nhạc phụ thật đấy.”

Bởi vì Tổng Cẩn có quá nhiều nhạc phụ và quốc cữu, hơn nữa có thêm một người cũng không đáng là bao, cho nên việc trở thành hoàng thân quốc thích với Tổng Cẩn đúng là không tốt. Trong thường dân, nếu như hai nhà có quan hệ bất hòa thì cùng lắm là cả đời sẽ không qua lại với nhau nữa, và sẽ không giống với bây giờ- vua muốn thần chết thần không thể không chết.

Phòng giam nơi giam giữ đại ca còn sạch sẽ chỉnh tề hơn so với những phòng giam khác, bên trong còn được đặt một số đồ dùng sinh hoạt cơ bản, đại ca mặc một bộ quần áo đơn sơ, đầu đội mũ vải, đang tự mình chơi cờ với bản thân mình.

Cửa phòng giam mở ra, Tổng Cẩn cúi người đi vào, Triệu Tiêu nhanh chóng đi theo sau Tổng Cẩn, bởi vì cảm xúc của cô đang bị kích động nên lúc bước vào không cẩn thận lao đảo suýt ngã.

Hoàng Thượng lqđ tới, đại ca cũng không hành lễ, chỉ hơi ngước mắt lên nhìn, sau đó tiếp tục tự mình chơi cờ.

Tổng Cẩn từ tốn bước đến trước mặt đại ca và gọi một tiếng: “Đại ca.”

“Không dám nhận...”

Ngược lại, Tống Cẩn còn nở nụ cười: “Thật ra trẫm tự nhận mình đối xử với ngươi cũng không tệ, nhưng ngươi lại khiến cho trẫm phải đối xử tệ với ngươi.”

Đại ca giờ một quân cờ trắng lên đặt cạnh một quân cờ đen: “Không tệ sao? Tiêu Nhi chết không rõ nguyên nhân, đây là cái không tệ mà ngươi đã nói sao? Trước kia khi Tiêu Nhi chưa tiến cung, ngươi đã hứa với ta cái gì hả? Sẽ lo cho nàng chu toàn, làm cho cả đời nàng được sống trong bình an vui vẻ... Ha ha, thật đáng thương cho muội muội của ta còn trẻ mà phải bỏ mạng dưới tuổi vàng...”

Nước mắt chảy ra từ hốc mắt, thế nào cũng không kiềm chế được, Triệu Tiêu cúi đầu xuống dùng tay áo lau nước mắt, đúng lúc này, giọng của đại ca chợt vang lên: “Tên thái giám này, ngươi khóc vì cái gì thế hả?”

“Ta...” Triệu Tiêu nghẹn ngào, dù cố cách mấy cô cũng không phát ra tiếng được.

Đại ca nở một nụ cười trào phúng rồi chậm rãi nhìn Tống Cẩn: “Không cần phải uống phí tâm cơ, ta sẽ không nói cho ngươi biết những người còn lại đang ở đâu đâu, ta đã bị bắt, muốn chém muốn giết muốn róc thịt thì cứ tự nhiên, ngươi muốn làm gì cũng được.”

Tống Cẩn vươn tay ra cầm lấy một quân cờ đen rồi đặt nó ở phía bên phải của quân cờ trắng, vừa khéo đã đột phá được vòng vây, anh bình thản nói: “Ta biết rồi.”

Trong cung, Minh đại sư là một người biết xem tướng đoán mạng, tinh thông bát quái, hiểu biết các thế cờ, còn có thể nhìn sao mà đoán trước đại sự, mới tiến cung không quá vài ngày thì đã thu nạp được một đám ngọc kẻ hâm mộ, trở thành đối tượng được cúng bái của các cung nữ thái giám, thậm chí là cả các vị ma ma.

Cố Nhất Minh tựa lưng trên xích đu đặt ngoài cung điện, ngẩng đầu ngắm sao trời, tiểu thái giám ở bên cạnh đang châm cho cậu một ly trà, vừa sùng bái lại vừa cung kính mở miệng hỏi: “Hôm nay sư phụ có nhìn thấy được gì không?”

Cố Nhất Minh khẽ bấm đốt ngón tay rồi mở miệng nói: “Thiên Can dễ tạo ra lửa cháy.”

Ngày kế tiếp, quả nhiên đã xảy ra chuyện lớn, mà lại còn có liên quan đến lửa.

Lần đầu tiên trong lịch sử, cửa ra vào của Tây Cung đã bị khủng bố đột nhập, khói đen nổi lên từ bốn phía, tiếng động ầm ầm tràn ngập khắp cả Hoàng Cung, may mắn là không có ai bị thương, chỉ có duy nhất một người bị viêm họng bởi vì đã hít vào quá nhiều khói đen.

Sau khi có chuyện xảy ra, Tống Cẩn tự mình dẫn đội Ngự Lâm Quân đến cửa Tây Cung, lúc anh nhìn thấy dấu vết thuốc nổ còn lưu lại trên cánh cửa thì sắc mặt xanh như tàu lá.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chương 40

Editor: Preiya

Chuyện xảy ra ở Tây Cung khiến Cố Ấu Dung chạy tới Tây Hòa Cung, Triệu Tiêu bảo Lục Quán rót cho Cố Ấu Dung một ly trà, sau đó lại bảo nàng đem bánh hạnh hoa mới làm mang ra đãi khách, Lục Quán đã lui xuống, Triệu Tiêu mở miệng: “Có chuyện gì sao?”

Cố Ấu Dung cũng đi thẳng vào vấn đề: “Hai người định khi nào sẽ trở về?”

Giọng điệu nói chuyện của cô ta khiến cho Triệu Tiêu có chút không vui: “Tôi muốn đi thì tự nhiên sẽ đi, nhưng bây giờ thì tôi chưa muốn đi.”

Cố Ấu Dung cười lạnh một tiếng: “Xem ra cô cũng thông minh đấy, dẫn Cố Nhất Minh đi cùng đúng có là có lợi nhì, một mặt có thể kích thích Hoàng Thượng, mặt khác lại có thể khiến cho anh ta liều mạng cứu đại ca của cô ra, nhưng làm người thì phải biết điểm dừng, đừng vì chuyện của đại ca mà làm liên lụy tới Cố Nhất Minh nữa.”

Triệu Tiêu nhấp một ngụm trà, im lặng không nói gì.

Giọng điệu của Cố Ấu Dung đã mềm mỏng trở lại: “Trở về sớm một chút đi, nơi này không phải là thế giới bên kia để các người muốn làm loạn thế nào cũng được.”

Trong lòng của Triệu Tiêu lại càng không vui, rõ ràng là cô đang bị người ở đây xua đuổi mà, liền ngẩng đầu lên: “Sao cô không trở về đi?”

“Lần trước khi trở về tôi đã từ bỏ thân phận ở thế giới bên kia rồi.” Cô ta ngừng lại một chút rồi đột nhiên nở nụ cười, “Con gái của tôi còn ở đây, tôi không thể bỏ rơi nó được.”

Triệu Tiêu lại nhấp một ngụm trà nữa, tim cô như bị một cây kim cắm vào, mặc dù chỉ cảm nhẹ nhưng là rất đau.

Cố Ấu Dung nói cô ta đã từ bỏ thân phận ở thế giới bên kia, Tống Cận nói anh đã bỏ lại thân thể ở nơi này, sau khi Cố Ấu Dung đi rồi, Triệu Tiêu ôm cái trán đau nhức của mình gỗ nhẹ xuống mặt bàn.

Buổi tối, Triệu Tiêu ngồi trên hành lang ngắm trăng, đêm lạnh như nước, cô thu mình lại vào trong áo choàng, đột nhiên cô rất nhớ món khoai tây hầm thịt bò của mẹ Triệu làm.

Triệu Tiêu vui đầu giữa hai đầu gối, bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng ếch kêu, Triệu Tiêu quay đầu lại thì ra là tên đầu não Cố Nhất Minh đang trốn đằng sau núi giả và vẫy tay với cô.

Triệu Tiêu nhảy xuống khỏi hành lang, sau đó đi đến phía trước chỗ núi giả, nhìn Cố Nhất Minh đang lén lút lút: “Sao Cố đại sư lại ở đây thế này?”

Cố Nhất Minh rất hài lòng với cách xưng hô của Triệu Tiêu với cậu: “Tôi đến ngắm hoa.”

“Ồ, vậy cậu cứ từ từ ngắm đi, tôi không quấy rầy nữa đâu.” Nói xong, Triệu Tiêu xoay người rời đi, ngay lúc này Cố Nhất Minh đã mở miệng nói.

“Tiêu Tiêu, tôi không ngủ được.” Cậu ngừng lại một lát, nói với giọng vô cùng đáng thương, “Tôi muốn nghe hát xong thì mới ngủ được.”

Triệu Tiêu vô cùng phối hợp, nói: “Vậy làm thế nào bây giờ đây?”

Cố Nhất Minh: “Cậu hát cho tôi nghe một bài được không?”

Triệu Tiêu nhìn xung quanh: “Nếu như mọi người đang ngủ nghe thấy thì sao?”

“Đừng vậy.” Cố Nhất Minh gật đầu, “Nếu không thì đến phòng tôi hát đi.”

Triệu Tiêu nhếch miệng cười, sự buồn bực trong lòng đã biến mất: “Cậu nghĩ hay thật đấy.”

Trong ngôi đình yên tĩnh thoáng đãng, Triệu Tiêu và Cố Nhất Minh cùng ngồi ngắm hồ, chân của cả hai người đều đong đưa qua lại, trên đỉnh đầu trắng sáng như gương, nước trong mặt hồ vừa xanh vừa trong vắt, phản chiếu ngược lại hình ảnh ánh trăng lười lười.

Bên tai là tiếng những con côn trùng nhỏ không biết tên đang kêu rả rích, mặc dù tiếng động này rất nhỏ nhưng vẫn phá vỡ sự im lặng của màn đêm, khiến cho bóng đêm lại càng thêm náo nhiệt.

Triệu Tiêu nghiêng đầu sang: “Chuyện Tây Cung có liên quan tới cậu sao?”

Cố Nhất Minh bình thản mở miệng hỏi: “Đừng vậy.”

Triệu Tiêu: “Sao cậu lại quen với những người đó thế?” Tuy cô không biết bọn họ, nhưng trong đầu đã đoán ra, rất có khả năng là những “đồng bọn” mà ngày đó Tống Cận lqđ đã hỏi đại ca.

Cố Nhất Minh không hề giấu giếm gì Triệu Tiêu, cậu kể hết mọi chuyện cho cô nghe, Triệu Tiêu nghe xong liền hỏi: “Cậu có thể trốn thoát khỏi tay Đình Kiều là bởi vì trong nội bộ của Đình Kiều có nội gián, mà những người đó là người của đại ca tôi thật à?”

“Trước khi vào cung tôi đã thương lượng xong xuôi với bọn họ cả rồi, tôi đối trong, bọn họ đối ngoài, cùng nhau hợp sức cứu đại ca của cậu ra.” Nói đến đây, Cố Nhất Minh có chút mất mát, cậu nhìn Triệu Tiêu: “Thật ra không cần phải phiền toái như thế, bởi vì cơ bản là Tống Cận sẽ không xử chết đại ca của cậu đâu, đúng không nào?”

Triệu Tiêu xoay đầu qua, thật lâu mới khẽ mở miệng: “Cảm ơn cậu, Minh Minh...”

Cố Nhất Minh nở nụ cười: “Thôi, ngày mai tôi sẽ nói bọn họ thủ tiêu bản kế hoạch cướp ngục đi.” Nói xong, cậu xoay người nhảy xuống bằng động tác vừa nhanh lại vừa mạnh rồi biến mất trong màn đêm đen kịt.

“Hoàng Thượng có muốn truyền chỉ không ạ?”

Ở chỗ gốc cây hoa quế đằng sau đình, Tống Cận phát tay với người phía sau: “Không cần, hồi cung thôi.”

Buổi tối ngày hôm sau Triệu Tiêu nghe được từ miệng của người trong cung rằng Tống Cận đã bắt được 1 phần của tàn dư làm phản cùng phe với Triệu tướng quân, sau đó anh bắt đầu kế hoạch giết gà dọa khỉ, tiến hành thanh lý hàng loạt các thế lực ngoại thích trong triều.

Sau khi tàn dư của Triệu gia bị bắt, Cố Nhất Minh hùng hổ chạy đến trước mặt Triệu Tiêu: “Tôi thật quá rất thất vọng về cậu rồi.”

Triệu Tiêu ngẩng đầu nhìn cậu: “Không phải là tôi nói.”

Đầu tiên Cố Nhất Minh hơi sững sốt một chút, lúc sau cậu nhẹ nhàng nói một câu: “Tôi tin cậu”, rồi cậu nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu: “Tống Cận lqđ này đúng là một tên tiểu nhân mà.”

Tổng Cận đứng là một tên tiểu nhân thật, sau khi tàn dư của Triệu gia bị bắt, tiếp theo đó anh liền hạ chiếu chỉ xuống khen thưởng cho Cố Nhất Minh vì đã có công báo tin, còn sắc phong cho Cố Nhất Minh lên làm trụ trì của Tự Miếu Hoàng Giác của Hoàng gia và cho cậu vào ở nơi này để truyền bá Phật pháp.

Nhưng vào ngay cái đêm mà Cố phương trượng vào ở trong Tự Miếu thì đã bị thích khách ám sát để trả thù, đêm đó kiếm đao chạm nhau sáng lóe, Cố phương trượng đã được Ngự Lâm Quân giải cứu, sau đó Ngự Lâm Quân thừa thắng xông lên và tiếp tục bắt được thêm những đồng bọn khác của Triệu tướng quân.

“Tiểu nhân.” Cố Nhất Minh sang Tây Hòa Cung của Triệu Tiêu uống trà, cậu cời chiếc áo choàng dành cho người trụ trì ra cầm trên tay, đã mắng Tổng Cận là tiểu nhân không dưới 20 lần, sau đó tạm dừng một lát: “Đại ca của cậu sao rồi, có được thả ra chưa?”

Triệu Tiêu: “Còn chưa được...”

Cố Nhất Minh đập bàn: “Tên tiểu nhân này...”

Lúc chàng vạng, An công công đến Tây Hòa Cung truyền chỉ, mời Triệu Tiêu đến Quảng Minh Cung dùng bữa. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn le.quy.don.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở những nơi khác chính là hàng copy không xin phép.

Mấy ngày nay Triệu Tiêu đã không gặp Tổng Cận, hiện giờ anh mặc một bộ quần áo màu đen đơn giản, đầu đội mũ, lúc nhìn thấy cô, anh khẽ gật đầu bảo cô ngồi xuống ở đối diện mình.

Triệu Tiêu mấp máy môi: “Có thể thả đại ca của em ra được chưa?”

Tổng Cận tự tay múc một bát cháo ý dĩ rồi đưa cho Triệu Tiêu, lúc anh đưa bát cháo qua cho cô, Triệu Tiêu không có giờ tay ra đón lấy, Tổng Cận đành phải đặt chiếc bát nhỏ tinh xảo được làm bằng gốm sứ xuống trước.

Sau khi ăn xong bát thứ hai, Triệu Tiêu mới nghiêm mặt nhìn từng cử chỉ của Tổng Cận: “Rõ ràng Người đã nói là sẽ bỏ qua cho đại ca của em rồi mà.”

Tổng Cận đặt bát cháo thứ hai qua một bên rồi ngẩng đầu nhìn Triệu Tiêu: “Không tin lắm sao?” Nói xong, anh cười tự giễu hai tiếng rồi vỗ tay.

Triệu Tiêu mở to hai mắt nhìn Tổng Cận, vẻ mặt của anh vẫn lạnh nhạt, đúng lúc này, có một giọng nói run run truyền đến từ phía sau: “Tiêu Tiêu...”

Triệu Tiêu quay đầu lại, kinh ngạc nhìn người đàn ông mặc bộ quần áo màu xanh: “Đại ca!”

Thấm thoát, giới hạn thời gian một tháng đã trôi qua hết một nửa, Triệu Tiêu sờ viên ngọc trong ngực áo, trong đầu dường như có một sợi dây vô hình thắt chặt lấy trái tim cô, biến những suy nghĩ trong đầu trở nên bông bênh, cảm giác nặng nề này thật khó chịu.

Đại ca muốn tòng quân để bắt đầu lại một lần nữa, một ngày trước khi xuất phát, Triệu Tiêu cười một con ngựa đi theo để tiễn đại ca đi, lúc cưỡi ngựa từ kinh thành ra vùng đồng ruộng ở ngoại thành, Triệu Tiêu hỏi đại ca: “Tổng Cận sẽ xử bọn họ như thế nào?” “Bọn họ” mà cô nói chính là các dư đảng bị Tổng Cận bắt được.

Đại ca lắc đầu một cái: “Là do ta đã làm liên lụy đến bọn họ, cũng may Hoàng Thượng nhân từ nên đã tha chết cho tất cả, nếu như bọn họ nguyện ý thì có thể tòng quân tham chiến để cống hiến cho đất nước.”

Triệu Tiêu nhếch môi cười cười: “Như vậy thật sự là quá tốt rồi.”

Đại ca khẽ “Ừ” một tiếng, sau đó hỏi Triệu Tiêu: “Vẫn muốn trở lại thế giới bên kia à?”

Triệu Tiêu cắn môi. Thật ra cô rất muốn hỏi đại ca vì sao lại tạo phản, nhưng cuối cùng vẫn không đủ dũng khí để nói ra.

Đại ca bèn vỗ vỗ đầu của Triệu Tiêu: “Thật ra mặc kệ là muội ở đâu, chỉ cần sống cho tốt là đại ca đã an lòng rồi.”

“Đại ca.” Triệu Tiêu hít hít cái mũi cay xè, “Nhớ chăm sóc phụ thân thật tốt.”

Đại ca lqđ gật đầu: “Yên tâm đi.”

Còn mười mấy ngày nữa là phải trở về rồi, mười mấy ngày này, từ khi Cố Nhất Minh bị Tổng Cận phong cho chức trụ trì miếu Hoàng Giác thì cậu đã trở thành cánh tay phải của Tổng Cận, cả ngày luôn ru rú trong phòng thí nghiệm mà Tổng Cận đã cho xây dựng.

Trở về Đại Kỳ được sáu ngày, Triệu Tiêu mới biết đến “Phòng thí nghiệm” do Tổng Cận xây dựng, bên trong đều có rất nhiều những nhân sĩ có sở thích nghiên cứu, mà hiện tại, bọn họ đang muốn nghiên cứu để chế tạo ra một chiếc máy phát điện.

Tổng Cận nói, bọn họ đã nghiên cứu máy phát điện được hai năm, nhưng lại gặp trở ngại về các phương tiện khoa học kỹ thuật và các nguyên liệu không đầy đủ nên không thể thành công được.

Mỗi ngày Triệu Tiêu đều đi đến phòng thí nghiệm, bên trong đó không có phân biệt quân thần, cho dù Tổng Cận có mặt ở đó thì mọi người vẫn thảo luận và trò chuyện về các vấn đề kỹ thuật như bình thường, Triệu Tiêu không khỏi không thích bầu không khí này.

Chuyên ngành học đại học của Cố Nhất Minh là điện cơ công trình, không còn nghi ngờ gì nữa, cậu đã trở thành người chỉ huy ở đây.

Giữa trưa, Triệu Tiêu và Lục Quán có làm vài món ăn nhẹ để đưa đến phòng thí nghiệm, công cuộc nghiên cứu và chế tạo máy phát điện đã đi vào bước cuối cùng là lắp ráp các bộ phận lại, nên khắp phòng tràn ngập mùi dầu nhớt rất khó ngửi.

Chiếc áo choàng ngoài của Tống Cẩn và Cố Nhất Minh đều dính đầy dầu máy, nhất là Cố Nhất Minh, trên mặt cậu cũng dính đầy dầu, lúc nhìn thấy cô, cậu liền cười khoe hai hàm răng trắng: “Tiêu Tiêu à, chúng tôi sắp thành công rồi.”

Triệu Tiêu tìm một chỗ sạch sẽ nhất ngồi xuống rồi mở nắp hộp ra, bày các món ăn: “Hay là mọi người rửa tay rồi ăn cái gì chút đi.”

“Được.” Cố Nhất Minh nhảy dựng lên khỏi mặt đất, Triệu Tiêu đưa khăn tay cho cậu: “Lau nhanh lên, bẩn chết đi được.”

Lúc Cố Nhất Minh nhận lấy khăn tay từ cô, cậu cười vô cùng vui vẻ.

Tay nghề làm đồ ăn của Triệu Tiêu cũng không tệ, mọi người đều khen ngợi ào ào, đúng lúc này, Cố Nhất Minh lên tiếng với Tống Cẩn đang ngồi cách đó không xa nhưng lại không gia nhập với mọi người: “Này, Hoàng đế, cậu không ăn sao?”

Về mặt của Tống Cẩn vô cùng kiên cường, sau đó anh cũng đi tới và nói với Triệu Tiêu: “Trẫm cũng muốn lau tay.”

Mười ngày sau, trong cung tổ chức nghi thức thắp đèn, tất cả các thái giám và cung nữ đều cầm đèn lồng trong tay đứng ở cửa Đông, trong nháy mắt, từ một chiếc đèn lồng đỏ đã trở thành một biển lửa màu đỏ.

Triệu Tiêu đứng trên Vọng Nguyệt Các thật cao, từ chỗ của cô có thể thấy được Tống Cẩn đang đứng trên trường thành, nhìn anh vô cùng hăng hái.

An công công đứng bên cạnh Tống Cẩn, sau đó hô một tiếng với các thái giám và cung nữ đứng bên dưới: “Tắt lửa.”

Sau tiếng ra lệnh, tất cả các đèn lồng đều tắt tập thể, rồi mọi người cùng nhau đếm: “1...2...3...”

Đột nhiên bầu trời sáng rực lên, Triệu Tiêu ngược mắt nhìn Cung điện chính, tất cả các cửa chính, trên lầu, hành lang dài đều sáng lên, đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng chói lóa cả mắt.

Sau đó là những tiếng kêu gào thật lớn, toàn bộ các thái giám và cung nữ đều quỳ xuống và hô to: “Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế”, âm thanh như gió rền sóng dữ, cùng phối hợp với tiếng vang từ cả Hoàng Cung, vô cùng khí thế.

Triệu Tiêu ngồi ngẩn người ở Vọng Nguyệt Các, đột nhiên phía sau lưng truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Tiêu Tiêu.”

Triệu Tiêu quay đầu lại.

Cố Nhất Minh lấy viên ngọc ra rồi cầm trên tay: “Chúng ta phải trở về thôi.”

Buổi tối dường như kéo dài đến vô tận, giống như cắn nuốt cả Tây Hòa Cung, Tống Cẩn ngồi dựa lưng vào giường quý phi, anh im lặng nhắm mắt lại.

Thật ra anh đã vô cùng hy vọng rằng cô có thể cùng chia sẻ với anh tất cả mọi chuyện, thiên hạ của anh, sự vui vẻ của anh, và cả sự cô đơn của anh nữa.

Ban đêm vẫn im ắng như trước, Tống Cẩn đưa tay xoa xoa mi tâm của mình, việc anh đi mà không từ biệt đôi lấy sự ra đi không từ biệt của cô, thật ra như vậy là rất công bằng.

Nhưng anh vẫn vô cùng rối rắm, không thể đối diện thẳng thắn với cô, lại càng hy vọng cô có thể thẳng thắn với mình.

Cô phải nên nói với anh một tiếng chứ, bởi vì anh còn có một câu muốn nói với cô: “Tiêu Nhi à, trẫm đã suy nghĩ xong rồi, trẫm muốn trở về cùng với em.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 41

Editor: Preiya

Buổi tối Triệu Tiêu nằm trên chiếc giường nệm mềm mại, đắp chiếc chăn lông vịt ấm áp mềm mại, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái và ấm áp, lúc cô chuẩn bị đi vào giấc ngủ, ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ cửa, là mẹ Triệu.

Mẹ Triệu cười không ngớt đi đến bên cạnh giường của Triệu Tiêu: “Tiêu Nhi, mẹ thật sự cảm ơn vì con đã trở về.”

Triệu Tiêu chui từ trong chăn ra, ôm lấy thất lưng của mẹ Triệu làm nũng: “Mẹ...”

Mẹ Triệu xoa xoa tóc của cô, hơi ngập ngừng một chút: “Tổng Căn không trở về sao?”

Triệu Tiêu im lặng.

Thật lâu sau, mẹ Triệu mới mở miệng, tuy đã cố che giấu nhưng từ trong giọng nói của bà có thể nghe thấy tràn ngập sự tiếc nuối: “Không sao, không sao cả, tất cả chúng ta đều hiểu cho cậu ấy mà..”

Bà ngừng lại một lát rồi kéo chăn lại cho cô, sau đó vỗ vỗ vai cô: “Ngủ một chút đi, để mẹ đi nấu cái gì cho con ăn.”

“Được ạ, no problem!” Triệu Tiêu nói một tràng tiếng Anh vô cùng lưu loát, sau đó nằm mạnh xuống giường, “Ai ư!” một tiếng, cô đau đến chảy nước mắt.

Triệu Tiêu lqđ ôm lấy đầu gối mình, thật sự là rất đau đó.

Sau khi trở về từ Đại Kỳ, sau buổi tối chủ được nghỉ ngơi, hôm sau cô trở về trường học một lần nữa, bởi vì Triệu Tiêu đã nghỉ cả tháng trời, vừa mới đặt chân vào ký túc xá thì đã bị bạn cùng phòng vây quanh, mọi người ta một câu người một câu truy vấn cô: “Thành thật khai báo đi, cả tháng nay cậu đi đâu vậy? Có phải là bỏ trốn cùng với Cố Nhất Minh của đại học S không?”

Triệu Tiêu thật sự không biết nên nói như thế nào, đành phải nói: “Có công việc thật mà.”

Cố Nhất Minh đến dưới lầu ký túc xá tìm Triệu Tiêu vào lúc trời đã chuyển từ hè sang thu, bây giờ đã bắt đầu lạnh, gió thu thổi qua cành cây làm một chiếc lá rơi xuống vai của Cố Nhất Minh, cậu nhặt chiếc lá lên rồi nhìn thờ ơ vuốt nó.

Hôm nay Cố Nhất Minh mặc một chiếc áo da dài nhìn vô cùng đẹp trai, cộng thêm quả đầu bóng lờng, thân hình thon thả cùng với cặp chân dài, cậu đứng dưới ký túc xá với dáng vẻ vô cùng suât khí, làm các nhóm em gái cứ liên tục quay đầu lại nhìn chăm chú, Cố Nhất Minh hất cằm lên, lấy tay kéo áo khoác da lại, bày ra vẻ mặt khinh khinh, chỉ có thể ngấm chứ không thể ăn.

Triệu Tiêu còn chưa có bằng lái, bởi vì cả cô thi hai lần đều không đậu, lần thi đầu tiên thì va vào cột chắn, lần thứ hai không va vào nữa nhưng lại vượt quá tốc độ, sau đó Triệu Tiêu cũng không tính thi lại lần ba nữa.

Cố Nhất Minh đến tìm Triệu Tiêu vì muốn dạy cô học lái xe, nửa người trên cô mặc một chiếc áo lông màu đen pha trắng, cộng thêm chiếc quần váy xám và một đôi giày đế mềm.

Lúc Triệu Tiêu đi xuống, mắt của Cố Nhất Minh liền sáng rực lên, cậu nhìn bộ quần áo của cô vài lần: “Ái chà, sao lại mặc đồ tình nhân giống tôi thế?”

“Vậy tôi đi đổi đây.” Nói xong, cô định xoay người rời đi, Cố Nhất Minh đành giữ chặt cô lại: “Đổi cái gì, sao lại phải phiền phức như vậy chứ.”

Buổi chiều họ đi luyện lái xe tại vùng ngoại ô, sau khi tập xong cũng đã là chạng vạng tối, trên đường trở về từ vùng ngoại thành đến trường học, bầu trời vẫn còn sáng mờ, bởi vì về đúng ngay giờ tan tầm nên trên đường chật như nêm cối, đành phải đứng yên bất động, chiếc xe phía trước vẫn không hề nhúc nhích một chút nào, Cố Nhất Minh bỏ tay khỏi tay lái rồi mở dàn nhạc trên xe lên và chọn một bài, vô cùng thông dong tự đắc, cứ như hưởng thụ quá trình kẹt xe. Sau đó, dường như cậu nghĩ tới một chuyện, bèn nghiêng đầu qua hỏi Triệu Tiêu: “Tiếng Anh cấp 4 sao rồi, không phải lần trước cậu thi rớt sao, lần này có định thi lại nữa không đấy?”

Triệu Tiêu đau khổ cúi đầu xuống: “Tôi đã đăng ký rồi.” Cô thi tiếng Anh cấp bốn đã ba lần rồi mà vẫn chưa đậu được, đây là một trong những nỗi đau trong lòng cô.

Cố Nhất Minh vươn cánh tay dài ra vỗ đầu Triệu Tiêu xem như an ủi: “Thật ra thi không đậu thì không đậu thôi, chúng ta cũng không sử dụng chứng chỉ này nhiều.” Rồi cậu ngừng lại một chút, “Com tối nay muốn ăn cái gì?”

Triệu Tiêu cảm thán thờ dài, thật sự là không cần dùng nhiều sao, nhưng trường học đã hạ lệnh xuống, nếu không có chứng chỉ tiếng Anh cấp 4 thì không thể tốt nghiệp được.

Com tối là Triệu Tiêu mời khách, địa điểm là quán ăn kiểu Vân Nam ở phía sau miếu Thành Hoàng tại thành phố S, lúc ăn đồ nhắm chờ món chính lên, Triệu Tiêu chạm chai nước ngọt có ga của mình vào lon Red Bull của Cố Nhất Minh: “Hôm nay vất vả cho cậu rồi.”

Khóe miệng của Cố Nhất Minh co giật: “Từ lúc trở về từ Đại Kỳ cậu ngày càng trở nên khách sáo đấy.”

“Có sao?” Triệu Tiêu toét miệng cười cười.

Cố Nhất Minh hơi nhú mày nhìn Triệu Tiêu: “Cuối tuần này có bận rộn gì không?”

Triệu Tiêu lắc đầu.

Cố Nhất Minh: “Vậy thì cùng nhau đi xem phim nhé.”

Triệu Tiêu: “Xem phim gì thế?”

Cố Nhất Minh thì thầm: “Thật ra là một bộ phim điện ảnh thôi...”

Cố Nhất Minh mời Triệu Tiêu đi xem phim điện ảnh, mà lại là một bộ phim kinh dị, “XXX Linh Hồn”, đây là phần thứ bảy của seri, nội dung là nữ chính trước khi chết vốn là một diễn viên, hơn nữa cô diễn viên này lại lựa chọn một cách chết vô cùng truyền thống: thắt cổ.

Thật ra Triệu Tiêu chưa từng xem qua bộ phim kinh dị nào ở nơi này, chỉ có một lần duy nhất cô biết tới nó là vào năm học lớp 11, lúc đi ngang qua rạp chiếu phim, cô chỉ vào bức ảnh một cô gái có khoe mắt chảy ra máu tươi, bèn hỏi Tống Cẩn: “Đây là phim gì thế?” Tống Cẩn lqđ tức giận trả lời: “Đảm bảo là em sẽ sợ cho xem, đừng hỏi thì hơn.”

Rạp chiếu phim đông nghịt người nhưng mơ hồ cũng có thể nhìn thấy được cảnh tượng những cô gái nằm lên đùi của bạn trai mình, Triệu Tiêu ngồi xỏm ở phía sau, cả người đều đặt trong trạng thái im lặng, lúc hình ảnh đáng sợ hiện ra trên màn ảnh, cô liền vui đầu vào giữa hai đầu gối mình.

Cố Nhất Minh quay đầu sang nhìn cô: “Muốn hết sợ thì nắm tay tôi này.” Nói xong, cậu đưa bàn tay đến trước mặt Triệu Tiêu.

Sau đó Triệu Tiêu thật sự nắm lấy bàn tay của Cố Nhất Minh rồi cắn mạnh lên mu bàn tay của cậu.

Giống hệt như Tống Cẩn, đồ lừa đảo! Đồ siêu lừa đảo!!!!

Xem xong “XXX Linh Hồn”, một đoạn thời gian ngắn sau, Triệu Tiêu đều rơi vào tình trạng mất hồn, cô im lặng đi sau Cố Nhất Minh đến trạm xe và không rên rỉ một tiếng nào.

Cố Nhất Minh nghiêng đầu: “Nếu như buổi tối còn sợ thì gọi điện thoại qua cho tôi đi.”

Triệu Tiêu quay đầu lại nhìn Cố Nhất Minh bằng ánh mắt oán trách, sau đó cô nhìn cảnh vật của tiểu khu một vòng, ở bên kia hàng rào có mấy cây đại thụ bị gió thổi qua làm cành cây kêu xào xạc, gợi nên cảnh tượng đặc biệt đáng sợ, bóng đêm ngày càng kéo dài hơn, Triệu Tiêu quay đầu đi, bước chân ngày một nhanh hơn. Bản dịch chỉ được đăng tại diễn đàn lê.quý.đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

“Meo...” Lúc cô đi đến dưới lầu của khu nhà, đột nhiên có một con mèo hoang nhảy qua.

Triệu Tiêu nhảy dựng lên, lấy tay ôm ngực và chạy thục mạng về phía nhà mình.

Rốt cuộc đã chạy đến gần nhà, Triệu Tiêu khom người hít sâu vào một hơi, sau đó cô quay đầu lại nhìn, xác định là phía sau mình không có cái gì đuổi theo.

Trên hành lang im ắng, ánh đèn màu vàng nhạt bao phủ trên mặt đất, Triệu Tiêu bèn cúi đầu nhìn xuống mặt đất, cô nhìn thấy cái bóng của mình, nó bị ngọn đèn làm cho dài ra, nhưng tại sao còn có thêm một cái bóng nữa đây.

Triệu Tiêu xoay đầu qua bên phải, không có ai cả mà.

Má ơi! Tim của cô như bị treo ngược lên vậy, lúc đang muốn cong chân bỏ chạy thì có một tiếng nói trầm ổn từ từ vang lên: “Có làm việc gì trái với lương tâm à? Sao lại nhát gan thành thế này rồi?”

Đột nhiên có tiếng nói vang lên khiến cho Triệu Tiêu phát hoảng, thiếu chút nữa là cô đã sợ hãi kêu ra thành tiếng, theo bản năng liền quay đầu qua bên phải, nhưng vẫn không có ai cả.

“Bên trái.” Âm thanh nhẹ nhàng nhưng vẫn mang theo một chút bất đắc dĩ,

Triệu Tiêu đã sớm bị dọa sợ đến nỗi mắt đầy nước, lúc cô nhìn thấy Tống Cẩn đang đứng ở bên trái hành lang, nước mắt không ngừng trào ra ngoài, thoát nhìn qua rất giống như dáng vẻ của một đôi tình nhân vui sướng khi gặp lại nhau sau khi cừu biệt.

Dưới ánh đèn lấp lánh, đôi mắt đẹp của Tống Cẩn đều tràn ngập ý cười, đột nhiên anh nắm tay kéo Triệu Tiêu vào trong lòng mình: “Sao lại kích động thành thế này, nhưng mà nằm ngoài dự đoán của trẫm rồi.”

Bởi vì đầu của Triệu Tiêu đang dán chặt trong ngực của Tống Cẩn cho nên cô loáng thoáng ngửi thấy một mùi trầm hương nhàn nhạt, là mùi đàn hương trên giường ngủ chuyên dụng của Hoàng đế ở Đại Kỳ.

Triệu Tiêu ghét bỏ đẩy Tống Cẩn ra: “Người chưa tắm rửa gì hết.”

Lúc trước là ai nói cô không tắm hả, Triệu Tiêu ngược mắt nhìn Tống Cẩn, mái tóc dài đã được anh cắt thành kiểu đầu húi cua vô cùng đẹp trai, cả người mặc một chiếc quần jean màu xanh cùng áo màu xám, đây đều là quần áo thời Tống Cẩn mua từ trung học nên có chút cũ.

Tống Cẩn tựa lưng vào tường, bóng dáng cao ngất, chỉ là khuôn mặt anh tuấn của anh có vẻ hơi xấu hổ, bèn khẽ ho nhẹ một tiếng: “Sao trở như vậy mới về hả? Đi đâu về mà lén lén lút lút thế?”

Có một loại người luôn thích quản chuyện đông tây, hoặc đây là căn bệnh khi đã trở thành Hoàng đế lâu năm chẳng hạn, Triệu Tiêu lqđ cảm thấy mình

bây giờ không cần phải ăn nói khép nép với Tổng Cận nữa, nhưng cô vẫn trả lời một cách lễ phép: “Vừa mới đi xem phim về ạ.”

Triệu Tiêu vừa dứt lời, Tổng Cận lập tức hừ lạnh một tiếng: “Tiếng Anh cấp 4 còn chưa qua mà đã có tâm tình đi xem phim rồi sao?”

Triệu Tiêu quay cái đầu đau nhức nhìn về phía Tổng Cận, anh làm sao biết được là cô chưa thi đậu tiếng Anh cấp 4 nhỉ.

Triệu Tiêu vừa bước vào nhà, vừa mở cửa ra, bên trong phòng khách là ánh đèn sáng ngời, ba Triệu mẹ Triệu đang trò chuyện rất vui vẻ với ba Tổng và mẹ Tổng, cả bốn người ngồi vây thành một vòng tròn, vừa nói chuyện vừa cười.

Mẹ Triệu nhìn thấy Triệu Tiêu đã trở về, liền kích động mở miệng: “Tiêu Tiêu, con có gặp Tổng Cận chưa, thằng bé đã trở về rồi!”

Triệu Tiêu gật đầu: “Con thấy rồi, chúng con vừa mới gặp nhau xong.” Sau đó cô đi về phòng mình, lúc đi chỗ bàn học, quyển từ điển cấp 4 cô đặt trước máy tính đã bị mở ra, lẳng lẳng nằm trên mặt bàn.

Thì ra là Tổng Cận đã vào phòng cô, cho nên anh mới biết là cô chưa thi đậu cấp 4.

Triệu Tiêu nắm chặt tay lại thành quyền, dựa vào cái gì mà một người chưa tốt nghiệp trung học, ngay cả bằng tốt nghiệp còn không có lại đi chỉ trích một người không có bằng cấp 4 chứ? Dựa vào cái gì hả?!

Nơi này là một quốc gia coi trọng bằng cấp, Triệu Tiêu cũng được xem là người một nửa ở đây, cho nên chỉ cần nhớ tới chuyện Tổng Cận chỉ có bằng tốt nghiệp sơ trung là cô lại có cảm giác ưu việt, nhưng cô vẫn e ngại chuyện anh đã từng là Hoàng đế nên cô cũng không dám thể hiện sự ưu việt của mình ra ngoài.

Thứ hai, Triệu Tiêu phải trở về trường để đi học, Tổng Cận đứng ở trước cửa nhà họ Tổng nhìn cô: “Phải đi học rồi sao?”

Triệu Tiêu xách theo một cái túi xách kiểu Tây, nói với Tổng Cận: “Mặc dù học đại học rất rảnh, thường không có nhiều môn, nhưng mỗi ngày đều phải có mặt để điểm danh.”

Tổng Cận hai tay ôm ngực, “À” một tiếng rồi nhếch miệng cười nhìn Triệu Tiêu: “Có thể thấy cuộc sống học đại học của em cũng không tệ lắm nhỉ.”

Triệu Tiêu chỉ vào cái túi xách trên tay: “Cuộc sống học đại học chính là muôn màu muôn vẻ.”

“Thật sao?” Tổng Cận cười như không cười.

“Đúng vậy.”

Ở dưới lầu của khu nhà có một tiệm bánh bao, là tiệm của một bà lão, ngày đầu tiên Tổng Cận và Triệu Tiêu đến sống ở đây thì tiệm bánh bao này đã tồn tại rồi, Triệu Tiêu mua hai cái bánh bao lớn, sau đó lấy ra mấy đồng xu lẻ trả tiền, đúng lúc này, bà chủ tiệm đột nhiên kêu to: “Tổng Cận, cháu đi du học về rồi sao?”

Triệu Tiêu quay đầu lại, Tổng Cận đã đi tới trước mặt của bà chủ: “Bác Hà, cho cháu sáu cái bánh bao, ba cái không nhân, ba cái có nhân.”

Rõ ràng là bác Hà đối với Tổng Cận rất nhiệt tình: “Càng lớn càng đẹp trai đó nha, đi nước ngoài có vui không?”

“Tốt lắm ạ...” Tổng Cận bình thản nhận lấy bánh bao bác Hà đưa cho, sau đó lấy một tờ hai mươi đồng ra đưa cho bà.

Bác Hà xoay người lại mở ngăn kéo ra để lấy tiền, vừa tìm tiền vừa nói: “Nếu cháu không trở lại thì cô dâu nhỏ của cháu sẽ bị cướp đi mất thôi.” Nói xong, bà đưa lại tiền lẻ cho Tổng Cận và cười cười với Triệu Tiêu, “Tổng Cận đã về rồi, hai đứa các cháu cũng nên kết hôn sớm đi chứ.”

Tổng Cận mím môi cười cười với cô, không nói gì.

Triệu Tiêu ngẩng đầu nhìn vào mắt Tổng Cận, sau đó cô quay đầu rồi đi không thèm nhìn lại nữa, bây giờ cô đã là sinh viên đại học rồi, còn Tổng Cận là học sinh trung học, cự ly không phải là ngắn đâu. Bây giờ mới có bằng sơ trung, hơn nữa, nếu như vật hiếm có mới là quý thì, đúng là cực quý.

Ngồi trên xe bus, Triệu Tiêu vẫn không rõ vì sao Tổng Cận lại trở về đây nhỉ? Cô nghĩ đi nghĩ lại, càng nghĩ lại càng cảm thấy phiền, sao tự dưng trong lòng lại cảm thấy áp lực rồi?

Cô nhìn đồng hồ, giờ lên lớp chỉ còn lại mười phút nữa để chạy vào, Triệu Tiêu xuống xe xong liền chạy như bay vào lớp học.

Tiết thứ nhất của Triệu Tiêu là “Khái niệm về phát thanh”, giáo viên là một người đã 60 tuổi, Triệu Tiêu nằm sấp trên bàn mơ mơ màng màng nhìn chữ trên bảng đen.

Ngay đúng lúc cô đang đặt bút viết như bay thì di động để trong túi xách rung lên, Triệu Tiêu lén lấy đi động ra xem, thì ra là tin nhắn của Tổng Cận-người “Vừa mới về nước” gửi tới.

Nội dung tin nhắn tuy ngắn nhưng vẫn vô cùng hàm súc: Buổi chiều sau khi tan học cùng trầm đi mua mấy bộ quần áo để tắm rửa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 42

Editor: Preiya

Triệu Tiêu cảm di động trong tay, trong lòng nhất thời không nghĩ ra được lý do để từ chối Tống Cẩn, thật lâu sau cô cũng nghĩ không ra, cho nên đành phải miễn cưỡng nhấn lại một chữ “Dạ.”

Sau một lát, di động lại rung lên, dường như Tống Cẩn có thể biết được tâm tư của cô vậy, anh thẳng thắn hỏi: “Em không muốn đi à?”

Triệu Tiêu không thể chống đỡ được câu hỏi trực tiếp của Tống Cẩn, bèn nhanh chóng nhấn tin lại: “Không có đâu, chúng ta gặp nhau ở đâu đây?”

Một lát sau, Tống Cẩn cũng không nhấn lại cho cô nữa, Triệu Tiêu vô cùng tức giận, rõ ràng người bị thiệt thòi là cô mà, sao tính tính của anh lại nhỏ nhen thế chứ.

Buổi chiều Triệu Tiêu chỉ học có một tiết, sau khi tan học cô lập tức trở về phòng ngủ mở máy vi tính lên xem, một bên vừa vọc máy tính một bên vừa nhìn di động, kết quả là cô lại thất vọng nữa rồi, Tống Cẩn đã không nhấn tin lại nữa.

Quả thật là anh rất khi dễ người khác rồi, đây là thái độ nên có khi anh muốn nhờ cô cùng đi mua quần áo với mình đấy à?

Sau đó vào khoảng 3 giờ rưỡi, di động đang nằm yên rốt cuộc đã rung lên, Triệu Tiêu mở ra xem, kết quả là 100860 nhắn cho cô hơn mười tin thông báo.

Triệu Tiêu im lặng đặt điện thoại xuống cạnh máy tính, rõ ràng là cô sẽ không nhượng bộ tính tình của Tống Cẩn nữa, trước kia cô đều cố gắng để anh được hài lòng, anh thật sự cho rằng nếu như anh bảo đi đông thì cô sẽ không dám đi tây sao?

Lúc 4 giờ một phút, di động lại rung lên, là Tống Cẩn trực tiếp gọi tới.

Triệu Tiêu để mặc cho nó rung thật lâu, cuối cùng cô mới chậm rãi nghe: “Xin chào, xin hỏi bạn là ai thế?”

“Tống Cẩn.”

Triệu Tiêu vốn đang tưởng tượng chột bưng tính lại rồi “À” một tiếng, nhưng mà cô còn chưa kịp lên tiếng hỏi thì người bên kia đã báo địa chỉ: “Anh đang ở chỗ thư viện của trường em, em đến đây đi.”

Triệu Tiêu: “Em...”

Nhưng vẫn không đợi cô mở miệng thì Tống Cẩn lại đã ngắt máy.

Thật không có tổ chất của người Đại Kỳ mà, Triệu Tiêu tức giận, cô nhét điện thoại vào túi, mặc thêm một chiếc áo khoác rồi đi ra cửa.

Lúc Triệu Tiêu đi đến trước cửa thư viện thì đã nhìn thấy Tống Cẩn đang đứng cạnh cầu thang, anh đứng thẳng lưng, thần sắc trầm tư, cộng thêm vóc người cao gầy rất giống người mẫu, Triệu Tiêu cảm thấy anh giống như là một pho tượng được đặt trong thư viện vậy.

Vậy mà cũng có người đến chỗ “pho tượng” để hỏi đường cơ đấy.

Người hỏi đường Tống Cẩn là một cô bé mặt hoa da phấn, đang đỏ mặt tiến lên phía trước: “Học trưởng, xin hỏi phòng G18 đi đường nào ạ?”

Cô gái nhỏ, cô đã nhìn lầm người rồi, Triệu Tiêu bèn bước nhanh đến bên cạnh Tống Cẩn, lúc cô đang muốn trả lời thay thì anh đã đưa tay ra chỉ vào bên trái: “Đi thẳng rẽ phải là tới.”

Triệu Tiêu tròn mắt há mồm, sau khi cô gái kia đi rồi, cô mới ngẩng đầu hỏi Tống Cẩn: “Sao Người biết?”

Tống Cẩn thu lại thần sắc trên mặt: “Lúc này vừa mới đi dạo quanh trường em một chút.” Anh nhấn mạnh vào chữ “Đại học”; điều này khiến cho Triệu Tiêu vô cùng hưởng thụ, cô nở một nụ cười vui vẻ: “Có phải trường của em rất đẹp không, đây chính là bầu không khí văn hóa, Người có biết thư viện trường em lưu trữ bao nhiêu cuốn sách không? Không biết đúng không, thư viện của trường em là nơi hàng đầu đấy.”

“Ừ, đúng thật là anh không biết.” Tống Cẩn bày ra vẻ tiếc nuối, sau đó bình thản nói: “Thư viện của trường em tốt như vậy, còn em đã vào thư viện được mấy lần rồi?”

Triệu Tiêu: “.....”

Tống Cẩn cười cười không nói gì, anh nhìn Triệu Tiêu một lát, sau đó mở miệng: “Đi thôi.”

Tổng Cần gọi một chiếc taxi, lúc lên xe Triệu Tiêu cảm thấy dường như Tổng Cần đã hào phóng thêm một chút rồi, trước kia mỗi lần có việc ra ngoài là anh sẽ thường đi xe bus.

Lúc xuống xe, Tổng Cần vỗ vỗ đầu Triệu Tiêu: “Anh không có tiền lẻ, em trả tiền trước đi.”

Không có tiền lẻ, nghĩa là không có tiền phải không?

Đứng trước một cửa hàng trong trung tâm thương mại một hồi lâu, Triệu Tiêu kiểm lòng không nổi đành phải đưa tay vào sờ túi tiền của mình rồi ngẩng đầu nhìn Tổng Cần, sau đó kéo tay anh: “Những thứ này đắt tiền quá.”

“Là sao?” Tổng Cần nắm tay Triệu Tiêu, “Vậy thì vào xem chúng đắt đến mức nào nhé?”

Mỗi người đi mua sắm đều có những lý do khác nhau, ví dụ trong năm nay đang thịnh hành một đi xem giá trước, sau đó lưu lại rồi mua sau... Nhưng Tổng Cần chỉ cần nhìn vào là biết được cái nào đắt thật sự, khiến cho Triệu Tiêu phải dòm mặt rồi.

Triệu Tiêu trực tiếp kéo Tổng Cần đến khu thời trang nam ở lầu 8, anh nhìn qua vài lần: “Sao lại không có chỗ bán quần áo cho nữ vậy?”

“Đây là khu bán quần áo dành cho nam mà.” Triệu Tiêu giải thích với Tổng Cần, trong đầu lại có cảm giác về sự ưu việt, ở trước mặt của tên thổ dân Tổng Cần này, có phải là nhìn cô rất sành điệu không.

Tổng Cần: “Thì ra là thế.”

Triệu Tiêu gạt đầu hai cái, vẫn theo thói quen gọi anh là Hoàng Thượng: “Hoàng Thượng, vậy chúng ta qua bên kia xem đi.”

Triệu Tiêu dẫn Tổng Cần đi đến một cửa tiệm có giá tương đối rẻ, kết quả là Tổng Cần còn nhìn nó với vẻ nghi ngờ và ghét bỏ, còn chưa đi vào bên trong thì anh đã nói với Triệu Tiêu: “Trẫm không thích mấy bộ trong này, nhìn già quá.”

Triệu Tiêu nhìn Tổng Cần chăm chú, không ngờ đành lòng nhắc nhở anh rằng, tuổi thật của anh đã là tuổi băm rồi đấy, có biết chưa hả, tuy rằng thân thể của Tiểu Tổng là người trẻ tuổi, nhưng cũng không thể che giấu được một tâm hồn già nua ở bên trong đâu.

“Được rồi.” Triệu Tiêu chỉ tay vào một cửa hàng bán đồ thể thao, “Chúng ta qua bên đó xem thử đi.”

“Không được, nhìn trẻ quá.” Tổng Cần không quên mở miệng chê bai và lắc đầu, “Hơn nữa màu sắc của bên đó nhìn tươi quá, trẫm không muốn mặc mấy loại hoa văn lòe loẹt này đâu.”

Thật đúng là phiền toái, Tổng Cần và Cố Nhất Minh đều giống hệt như nhau. Triệu Tiêu không hầu hạ nổi nữa, bèn dứt khoát ngồi xuống băng ghế được đặt giữa trung tâm mua sắm.

Tổng Cần có ý tốt mở miệng: “Chắc là em đói bụng rồi phải không, chúng ta đi ăn cơm trước nhé.”

Triệu Tiêu gạt đầu một cái, Tổng Cần đuổi tay ra với cô, Triệu Tiêu đặt tay mình vào lòng bàn tay của anh, nhanh chóng đứng dậy khỏi băng ghế.

Tầng 9 của trung tâm thương mại là khu ẩm thực, lúc đi lên tầng 9, Tổng Cần nhìn xung quanh một vòng: “Muốn ăn cái gì?”

Triệu Tiêu chỉ tay vào cửa tiệm thứ hai bên trái: “Lẩu cá.”

Khi nồi lẩu cá nóng hổi được bung lên, Triệu Tiêu vội vàng cầm lấy đũa, nhưng cô không mời Tổng Cần ăn trước như trước kia nữa mà là mở miệng hỏi Tổng Cần: “Hoàng Thượng muốn ăn gì trước?”

Tổng Cần cầm lấy đôi đũa được khử trùng và gấp một miếng thịt cá lớn vào trong chén của Triệu Tiêu: “Ăn cá bỏ não, ăn nhiều một chút đi.”

Rõ ràng là câu nói này không hề êm tai một chút nào nhưng Triệu Tiêu lại rất cảm động, sau khi ăn cá xong cô muốn giành trả tiền trước Tổng Cần.

Đúng lúc này, đột nhiên Tổng Cần vươn tấm thẻ tín dụng của mình ra, nói với người thu ngân: “Cà thẻ này đi.”

Cà thẻ! Triệu Tiêu nhìn chăm chăm vào tấm thẻ trong tay Tổng Cần, những đóa hoa đang nở trong đầu cô chợt ứa tàn, sau đó cô im lặng, tấm thẻ này chính là tấm thẻ mà anh đã bỏ lại cho cô đây mà.

Triệu Tiêu nhìn Tổng Cần chăm chú, anh trấn an vỗ vỗ đầu của cô, lúc người thu ngân nói Tổng Cần đọc mặt mã, anh cười cười nhìn cô, sau đó đọc mặt mã ra.

Từ quán lẩu cá đi ra, Tổng Cần bình thản nhét tấm thẻ vào túi xem như không có việc gì xảy ra, sau đó anh kéo tay Triệu Tiêu: “Chúng ta tiếp tục đi mua quần áo thôi.”

Triệu Tiêu đứng im bất động.

Tổng Cần nhìn cô một cái, dường như đã hiểu ra gì đó: “Tiêu Nhi, chuyện mặt mã này trẫm đã quên mất rồi.”

“Quên rồi sao?” Rõ ràng là Triệu Tiêu không tin.

Tổng Cận: “Sau khi trở về, mỗi lần nhớ tới tấm thẻ là trầm lại không khỏi tự trách mình.”

“Thật vậy sao?” Triệu Tiêu ngược mắt nhìn về mặt của Tổng Cận, anh không hề giống như đang nói dối, cô ngập ngừng: “Vậy bây giờ Người có thể nói mặt mã cho em biết được chưa?”

Tổng Cận không hiểu: “Hiện giờ vật đã quay về với chính chủ rồi, em còn muốn hỏi mặt mã làm gì nữa?”

Triệu Tiêu hít sâu một hơi, đúng là vô dụng thật, nhưng tại sao cô lại có một nỗi xúc động muốn đánh người nhỉ? Lúc trước là thẻ không có mặt mã, bây giờ có thể biết được rồi nhưng tấm thẻ lại không còn nằm trong tay cô nữa!

Cô nhận lấy tấm thẻ “Kéch sử” của Tổng Cận, quét qua toàn bộ trung tâm thương mại, lúc đi ra khỏi đó, anh đã mua tổng cộng là hai bộ trang phục nam với kiểu dáng thịnh hành nhất bây giờ, cộng thêm một đôi giày da thoải mái.

Tổng Cận cũng rất hào phóng với Triệu Tiêu, ít nhất hôm nay cô đã không đi miễn phí, lúc họ đi đến chỗ bán quần áo nữ, Tổng Cận đã mua một chiếc áo lông kiểu dáng mới nhất của mùa thu năm nay cho cô với giá tiền 1800 đồng, một xu cũng không thiếu.

Một Tổng Cận luôn keo kiệt nhưng bây giờ lại có thể ngang nhiên quẹt thẻ chiếc áo lông với giá 1800 đồng mà không hề nhú mảy, Triệu Tiêu cảm thấy hình tượng của Tổng Cận lại cao thêm một chút rồi. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn le.quy.don.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Lúc đi ra khỏi cửa hàng bán đồ trang điểm, Triệu Tiêu vô cùng có ý tốt nhắc nhở Tổng Cận: “Thật ra tiền ở nơi này cũng không dễ kiếm, Người cũng nên sớm tính ngộ đi thôi.”

Tổng Cận nở nụ cười hài lòng, sau đó anh khoác tay lên vai cô rồi đi ra khỏi trung tâm thương mại: “Tuy rằng em không giỏi quản việc nhà, nhưng chỉ cần có tấm lòng là được rồi.”

Triệu Tiêu: “...”

Cô vẫn cho rằng Tổng Cận chỉ có một chút gia sản như vậy, nhưng sau đó cô mới phát hiện thì ra anh còn sở hữu một căn hộ trong khu căn hộ mới xây thuộc sở hữu của đại học S, trong lòng liền cảm thấy phức tạp.

Lúc Tổng Cận đưa chìa khóa của căn phòng rộng 180 mét vuông và đã được thanh toán trước 2 vạn rưỡi cho cô, Triệu Tiêu há miệng thờ dốt: “Người thật sự đã mua căn nhà này rồi sao?”

Tổng Cận tương đối bình thản gật đầu: “Ở đây mọi người đều đầu tư vào nhà ở nên trầm cũng mua một căn hộ để đầu tư thôi.”

Tổng Cận bình tĩnh như vậy, nhưng trong lòng Triệu Tiêu lại phập phồng lên xuống, khó mà bình tĩnh được: “Tiền của Người ở đâu ra thế?” Cô ngừng lại một lát, suy nghĩ cẩn thận rồi không thể tin nổi mà cảm khái một câu: “Thì ra vài năm này Người đã tích cóp được rất nhiều tiền nha...”

Tổng Cận buồn cười nhìn Triệu Tiêu: “Làm sao có thể chứ.”

Triệu Tiêu đoán: “Có phải Người đã xin tiền của ba Tổng và mẹ Tổng không?” Lúc cô hỏi những lời này, trong đầu thầm khinh thường Tổng Cận, lúc trước nói đi là đi, bây giờ khi trở về rồi thì lại trở thành một lão già, một lão già chỉ có bằng tốt nghiệp sơ trung, nghĩ lại thì đúng thật là rất khó coi.

Tổng Cận mỉm cười, sau đó mở miệng cực kỳ bình thản: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là lúc trở về trầm chỉ là thuận tay mang theo mấy viên ngọc quý thôi.”

Tim của Triệu Tiêu thiếu chút nữa là đập lờ nhịp: “Chắc Người sẽ không mang theo Ngọc tỷ đâu nhỉ?”

Tổng Cận vỗ đầu Triệu Tiêu: “Nghĩ linh tinh cái gì thế.”

Thật ra vẫn còn có nhiều chuyện mà Triệu Tiêu không hiểu rõ, ví dụ như sau khi Tổng Cận rời đi rồi thì ai sẽ lên làm Hoàng đế, ví dụ như vì sao Cố Ấu Dung lại muốn ở lại Đại Kỳ mà không muốn trở về, còn có các phi tần trong hậu cung sẽ bị xử lý ra sao...

Tổng Cận nhìn Triệu Tiêu, dường như anh có thể biết được những suy nghĩ trong lòng cô: “Tiêu Nhi, trước khi trở về trầm đã xử lý mọi chuyện xong hết rồi.”

Triệu Tiêu nhìn vào đôi mắt đen như mực của Tổng Cận, đột nhiên có chút hoảng hốt, giống như đang bị một cái móng vuốt mèo cào xé trong lòng vậy.

“Cho nên bây giờ trầm cũng không cần phải trở về nữa.”

“Hoàng Thượng...”

Tổng Cận đưa tay ra xoay đầu Triệu Tiêu trở về, chóp mũi của hai người chạm vào nhau, đôi mắt trong trẻo đang có ý cười của Tổng Cận gần sát lông

mày và lông mi của cô, sau đó Triệu Tiêu cảm thấy cái vuốt mề đang cào mạnh hơn nữa, cô bèn khàn giọng hỏi: “Vì sao Người lại muốn trở về?”

Câu “Vì sao Người lại muốn trở về” có thể được hiểu thành “Vì sao Người lại trở về?”, đây là một câu nghi vấn chung chung, có thể hiểu là Triệu Tiêu muốn biết nguyên nhân trở về của Tống Cẩn; đồng thời cũng có thể hiểu thành “Vì sao anh lại trở về!”, câu nói này có phần nặng nề hơn, nó bày tỏ cảm xúc bất mãn mãnh liệt của Triệu Tiêu đối với Tống Cẩn, và còn có sự lên án nữa.

Thật ra, cái mà Triệu Tiêu muốn hỏi chính là câu hỏi vì sao, chỉ là vì âm thanh có chút lớn nên Tống Cẩn đã nghe thành dạng câu thứ hai “Vì sao Người lại trở về!”

Ngay sau đó, tình hình đã phát triển theo hướng không được hài hòa cho lắm, Tống Cẩn túm lấy chiếc chìa khóa trong tay của Triệu Tiêu: “Trẫm muốn trở về thì sẽ trở về, còn cần phải được sự cho phép của em nữa ư?”

Triệu Tiêu cũng nổi giận, cô quay đầu bước đi, trong lòng thâm hừ lạnh, Người thích thì cứ giờ thôi Hoàng đế ra đi, em không hầu nữa.

Sau đó, Tống Cẩn có gọi điện thoại cho Triệu Tiêu vài lần, mỗi lần như vậy cô trực tiếp ngắt điện thoại, thậm chí là còn khóa máy luôn, cho nên mỗi lần Tống Cẩn gọi tới đều là nghe được câu ghi âm sẵn này: “Thật xin lỗi, chủ nhân của số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang chuẩn bị ôn tập cho kỳ thi tiếng Anh cấp 4 nên không rảnh để nghe điện thoại của bạn, nếu như gặp vấn đề gì xin hãy gọi đến số 10086...”

Triệu Tiêu lqđ không nói dối, bởi vì lúc trước cô đã quên mất cuộc thi tiếng Anh cấp 4, gấp đến độ cũng bỏ qua cả việc học lái xe.

Cố Nhất Minh ba ngày hai bữa cứ đến thúc giục cô, lúc buổi học ngày thứ sáu kết thúc, Triệu Tiêu liền bị cậu xách ra khỏi cổng trường: “Lao động và vui chơi phải kết hợp hài hòa với nhau, có biết không? Sau khi luyện tập lái xe xong tôi sẽ chỉ bài tiếng Anh cho cậu, cam đoan lần này nhất định cậu có thể thi đậu.”

Triệu Tiêu không đồng ý: “Lần trước cậu cũng cam đoan bảo đảm sẽ qua, không phải là đã rớt rồi sao?”

Cố Nhất Minh cười: “Đó là do bùn loãng không thể trét tường mà.” Tuy rằng nói như vậy nhưng cậu vẫn mở cửa xe cho Triệu Tiêu và mời cô lên xe, ngay đúng lúc cô ngồi vào chỗ tay lái phụ thì Cố Nhất Minh đột nhiên dừng động tác lại, đưa mắt nhìn về phía một bóng dáng ở đằng xa.

Ngừng lại một lát, cậu quay đầu hỏi Triệu Tiêu: “Có phải là... Tống Cẩn đã trở về rồi hay không?”

Triệu Tiêu gật đầu: “Đã trở về được một thời gian rồi.”

Cố Nhất Minh kêu “Chết tiệt” một tiếng, dưới ánh mắt nghi ngờ của Triệu Tiêu, cậu đành phải cố sức dồn nén lại, có phải là cậu nên đem cuốn sách “36 Kế để đối phó với cô gái nhỏ” ra đọc lại một lần nữa rồi không? Nhưng mà quyển sách này cũng không có bao nhiêu tác dụng, trên thị trường còn có một quyển “36 Kế để đối phó với cô gái ngốc”, cả cô gái ngốc mà cũng cần phải đối phó à? Không được, không được rồi.

Cố Nhất Minh lặng lẽ thu hồi tầm mắt lại, ngay lúc Tống Cẩn đang dần bước tới, cậu đi nhanh đến chỗ bên trái thân xe, mở cửa xe ra và chui vào, sau đó dĩ nhiên là đóng cửa lại và khởi động máy.... Tất cả các động tác đều vô cùng rành mạch, lưu loát.

Triệu Tiêu khó hiểu nhìn Cố Nhất Minh: “Sao lại đi gấp như vậy?”

Xe đã lăn bánh, Cố Nhất Minh đạp chân ga liên tiếp hai cái: “Không phải không có thời gian sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 43

Editor: Preiya

Triệu Tiêu ghi danh tại trường dạy lái xe thuộc Đại học S, nổi tiếng vì khẩu hiệu- “Đi thi cần học trường dạy lái xe”, bởi vì đã có Cố Nhất Minh là sư phụ nên bình thường cô rất ít khi đến đây, huấn luyện viên cũng sẽ mất nhầm mắt mờ cho qua, nếu như có thể đậu còn tiết kiệm được một chút tiền xăng.

Kết quả là Triệu Tiêu đã thi lù xe hai lần mà vẫn còn chưa đậu, sự tồn tại của cô không còn nghi ngờ là đã làm cho chiều bài “Thi là đậu” của trường cũng sắp không giữ được, thầy huấn luyện gánh không nổi áp lực cũng không thể tiếp tục làm ngơ cho Triệu Tiêu nữa, tối hôm qua ông gọi cho cô hai cuộc điện thoại, bảo cô ngày mai cần phải đến sân tập lái để luyện tập cách lù xe.

Ngày hôm sau, lúc Triệu Tiêu mang đôi giày thể thao để mềm xuất hiện tại sân tập lái thì nhìn thấy Tống Cẩn đang lái chiếc Volkswagen màu xanh ngọc có gắn biển “Xe tập lái” ở đó trước, khi Tống Cẩn thấy cô thì mỉm cười, đôi mắt anh cong lên, dưới ánh mặt trời nhìn lại càng thật đẹp mắt: “Thật khéo.”

Triệu Tiêu đi đến trước mặt Tống Cẩn: “Sao Người lại ở đây?”

Tay phải của Tống Cẩn nhấn nhẹ vào nút hạ cửa sổ xuống, bình thản nói: “Vì sao lại ở đây ư? Đương nhiên là để học lái xe rồi.”

Trường dạy lái xe chia bốn người thành một tổ, mỗi lần bốn người cùng nhau tập lái xe sau đó tiến hành thi, nhưng chỉ có mình Triệu Tiêu bởi vì căng thẳng và hồi hộp nên làm sai kỹ thuật, liên tục bị nhắc nhở, sau khi thi thử, Triệu Tiêu lại phải tập thêm một lần nữa với tổ mới, sau đó à, dĩ nhiên là không có sau đó nữa.

Lúc trước cô xài tiền sinh hoạt của mình rất lãng phí, thật ra một phần lớn số tiền đã đổ vào trong khóa học dạy lái xe, nhưng học lâu như vậy rồi mà lại không thể thi đậu lấy một lần.

Triệu Tiêu học lái xe đã hơn một năm nhưng vẫn rớt lại tại phần thi lùi xe này, thật ra điều này cũng không có gì đáng nói, kết quả là Tống Cẩn-người vừa mới đăng ký báo danh gần đây đã vượt qua cô, điều này khiến cho Triệu Tiêu có chút cảm giác bị đả kích.

Triệu Tiêu và Tống Cẩn, hai người hợp thành một tổ cùng nhau luyện tập lái xe, lúc vừa mới bắt đầu, thầy giáo còn nói đùa: “Triệu Tiêu à, em là học viên kỳ cựu rồi, đợi lát nữa tới lượt Tiểu Tống em nhớ ngồi sau chỉ dạy cho cậu ấy đấy nhé.”

Đây là lời nói Triệu Tiêu vô cùng thích nghe, cô ngồi ở vị trí kế bên tài xế, giả vờ chỉ dẫn cho anh từng bộ phận bên trong xe: “Đây là chỗ để hạ kính chắn gió xuống, lúc Người ngừng xe xong xin ngàn lần đừng quên kéo nó lên, bằng không sẽ bị chói, nó dùng để che ánh sáng mặt trời; còn đây là cần số, phải đổi số theo từng bước, lúc đổi phải vững vàng, không được gấp gáp biết không?” Bởi vì ánh mắt của Tống Cẩn lơ đãng nhìn Triệu Tiêu càng lúc càng sáng lên, cô nhìn anh một lát rồi chớp chớp mắt, “Không có sai đâu, đây là những gì mà thầy giáo nói đấy.”

Tống Cẩn cong nhẹ khóe môi: “Tiếp tục đi.”

Triệu Tiêu hận không thể dốc túi truyền cho Tống Cẩn, đem hết điều mình biết và kinh nghiệm mà mình đã đúc kết được qua mỗi lần thi rớt của mình nói cho anh nghe, lúc nói xong còn không quên chốt lại: “Thật ra học lái xe cũng không có gì khó, quan trọng là phải nghiêm túc, em tin chắc là Người có thể học được thôi.”

Khóe môi của Tống Cẩn càng cong lớn hơn nữa, sau đó anh ra vẻ tán thành rồi gật đầu, ngừng lại một lát rồi mở miệng: “Còn gì nữa không?”

Triệu Tiêu hơi ngập ngừng: “Tóm lại là phải có thái độ tốt, phải khiêm tốn, không được kiêu căng.”

Tống Cẩn nhẹ nhàng cúi đầu nhìn Triệu Tiêu, chậm rãi mở miệng: “Cho nên em học một năm nhưng chỉ biết được nhiều đó thôi à?”

Triệu Tiêu im lặng mở cửa xe ra rồi chạy đến chỗ huấn luyện viên: “Huấn luyện viên, em không muốn dạy Tống Cẩn nữa đâu.”

Đúng thật là huấn luyện viên cũng không định để Triệu Tiêu dạy Tống Cẩn thật, ngược lại sau vài lần nhìn cô lái, ông nghiêm khắc nói với Triệu Tiêu: “Tiểu Triệu à, em cần phải học hỏi Tống Cẩn nhiều hơn nữa đấy, tại sao cậu ấy lại có thể không chế góc lái rất tốt còn em đã luyện tập lâu năm như vậy rồi mà vẫn chạy sai nhỉ?”

Triệu Tiêu buồn bực vô cùng.

Tống Cẩn và Triệu Tiêu thay phiên nhau lái một chiếc xe, Tống Cẩn lái trước, sau đó đổi lại cho Triệu Tiêu, bởi vì chiều cao của cô và anh chênh lệch 20cm cho nên mỗi lần Triệu Tiêu ngồi vào ghế lái là phải điều chỉnh chỗ ngồi mất nửa ngày, điều chỉnh chỗ xong còn phải điều chỉnh lại tấm đệm lót mông ở dưới mông nữa.

Lúc Triệu Tiêu đang tập trung điều chỉnh tấm đệm lót ở dưới mông, phía sau lưng cô truyền đến một tiếng cười khẽ, Triệu Tiêu nhạy cảm lý giải đây chính là giọng cười châm biếm, vẻ mặt của cô biến thành vẻ giận mà không dám nói.

Lúc Triệu Tiêu lái xe, vị huấn luyện viên ngồi ở ghế phụ sẽ cùng tán gẫu với Tống Cẩn đang ngồi ở phía sau: “Tiểu Tống, cậu cũng học đại học kia sao?”

Triệu Tiêu lập tức dựng lỗ tai lên, cô không biết Tống Cẩn sẽ trả lời như thế nào, kết quả không có âm thanh nào ở phía sau, có lẽ anh cảm thấy lúng túng chẳng, Triệu Tiêu một giây trước còn đang cảm thấy nặng nề lập tức ngẩng đầu lên, thấy Tống Cẩn không trả lời, cô bèn thay anh trả lời: “Huấn luyện viên à, anh ấy là một con rùa biển vừa mới du học trở về, ha ha...”

Triệu Tiêu tự nhận những lời này này rất vừa phải, trong chế nhạo có trào phúng, trong trào phúng lại có khinh thường, vì vậy cô tăng giọng điệu, còn phát ra tiếng cười “Ha ha” không rõ.

Kết quả là huấn luyện viên ngồi cạnh Triệu Tiêu hoàn toàn không hiểu được ý tứ trong lời nói của cô, ngược lại ông còn vô cùng hưng phấn quay đầu sang hỏi Tống Cẩn: “Tiểu Tống đi du học ở nước nào thế?”

Đầu tiên, Tống Cẩn hung ác nhìn Triệu Tiêu, sau đó anh bình thản trả lời lại: “....Nước Mỹ...”

Ái chà, thì ra là tặn nước Mỹ cơ đấy, không khác đảo Java là mấy.

Tống “Rùa biển” đã trở thành học viên yêu thích nhất của huấn luyện viên, mỗi lần gặp anh là ông sẽ khen ngợi, cái gì là nói một chút hiểu rồi, cái gì là năng lực lĩnh ngộ và phối hợp vô cùng tốt, còn có thái độ vô cùng thành thật nghiêm túc, cũng không cậy mình tài giỏi mà khinh thường người khác gì đó.

Ngược lại, ở trước mặt Triệu Tiêu, Tống Cẩn chính là một thầy giáo tài giỏi, lúc học lái, nếu huấn luyện viên không có ở đây thì hoàn toàn là do anh ở bên cạnh dạy cô.

“Không cần gạt cần số, đầu óc để đi đâu thế? Đã nói mấy lần rồi hả?” Tổng Cận lqđ hai tay ôm ngực, trên tay là một cây roi nhỏ, mỗi khi Triệu Tiêu làm sai là anh sẽ dùng cái này để đánh vài cái vào bắp chân của Triệu Tiêu.

Về mặt của Triệu Tiêu vô cùng đau khổ, tay lái rất nặng nề, mỗi lần xoay nó thì vô cùng vất vả, Tổng Cận nhìn lướt qua liền nói: “Trưa chưa ăn cơm no sao?”

Triệu Tiêu hít sâu một hơi: “Hoàng Thượng, về sau nếu như Người không tìm ra việc làm thì có thể đến đây làm huấn luyện viên được rồi.”

Về mặt của Tổng Cận không có cảm xúc gì, anh khách sáo nói: “Cảm ơn đề nghị của em, nhưng trẫm không cần.”

Một học sinh trung học mà còn kén chọn như vậy sao?

Nghiêm sư ra cao đồ, cho dù không ra được cao đồ thì kỹ thuật của Triệu Tiêu so với lần trước đã tiến bộ hơn không ít, ít nhất tần số bị chuyển sang lái xe mô phỏng của cô cũng ngày càng ít đi.

Tổng Cận tương đối hài lòng với sự tiến bộ của cô, anh hất cằm nói: “Coi như cũng tạm được đi, không biết lúc trước em học hành kiểu gì nữa.”

Những lời này của Tổng Cận đều có ý nghĩa riêng, Triệu Tiêu muốn phản bác nhưng sự thật rành rành ngay trước mắt nên cô chỉ có thể cúi đầu, đau xót nặn ra một câu: “Không phải ai cũng có thiên phú bẩm sinh giống như Người đâu.”

Lúc trước Cố Nhất Minh đối xử với cô vô cùng rộng lượng, một bên cậu vừa dạy cô lái xe, một bên còn chọc cười cho cô vui, rất vui vẻ hòa thuận.

Tổng Cận nhìn Triệu Tiêu rồi hừ hừ hai tiếng: “Biết mình không có thiên phú rồi sao còn không biết tự nghiêm túc.” Rồi anh ngừng lại một chút, “Nhưng cho dù em có thi đậu lần này thì trẫm cũng không cho phép em tự lái xe đi đâu.”

Triệu Tiêu cắn môi: “Dù sao em không mua nổi xe hơi.”

Tổng Cận khẽ nhếch đôi môi mỏng: “Tuần sau em cùng đi mua xe với trẫm đi.”

Triệu Tiêu: “...”

Cô thật sự rất tức giận đấy, nhất định sẽ không bao giờ trưng ra bộ dáng khoe của giống như kẻ này đâu!

Thứ bảy này sẽ diễn ra cuộc thi sát hạch kỹ thuật lái xe, địa điểm thi nằm ở vùng ngoại ô của thành phố S, người lái xe cần phải đi qua hai lộ trình nhỏ, bởi vì trước khi vào thi cần phải vào sân thi tập luyện trước vài lần cho nên hai người quyết định sẽ thuê phòng tại một nhà trọ nhỏ ở bên kia núi.

Nhà trọ ở vùng núi có thể lựa chọn phòng hai người hoặc là phòng một người, giá cả tăng theo thứ tự là 50 đồng, lúc trước Triệu Tiêu đều chọn phòng hai người để tiết kiệm tiền, nhưng lúc này Tổng Cận lại ưu tiên cho cô một phòng một người. Brnà dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý.đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Huấn luyện viên rất coi trọng Tổng Cận, lúc lái xe đến trường thi vùng ngoại ô ông đều nhường cho anh lái, một đường anh lái vô cùng vững vàng, không mắc phải một chút sai lầm nào, có cảm giác như đây không phải là một học viên mà là một cao thủ vậy.

Biết cười ngra, biết lái xe, còn có thể đập xe đập, Triệu Tiêu đột nhiên nghĩ đến, có phải Tổng Cận còn thể làm tài xế xe taxi không nhỉ?

Dọc đường đi, huấn luyện viên luôn gật đầu hài lòng với Tổng Cận, ông khen ngợi anh nhưng vẫn không quên Triệu Tiêu, bèn quay đầu lại nói với cô: “Em nói xem, nếu như lần này thi không đậu nữa thì phải làm sao đây?”

Triệu Tiêu nhìn ông: “Không phải lúc em ghi danh thầy đã nói là bao đậu hay sao?”

Huấn luyện viên méo miệng, ông không còn gì để nói nữa rồi.

Tổng Cận ngồi phía trước lái xe đột nhiên khẽ cười một tiếng, sau đó lắc đầu rồi lái chậm lại một chút.

Tổ bốn người lần này ngoài Tổng Cận và Triệu Tiêu ra còn có thêm một cặp nam nữ khác, người nam cường tráng, cô gái thì có dáng người nhỏ bé, lúc tập lái liền mặt dày bắt đầu liếc mắt đưa tình với nhau, sau đó lúc trở về nhà trọ bèn thuê luôn một phòng hai người để giảm bớt một nửa chi phí.

Về phần cô và Tổng Cận, mỗi người ở một phòng đơn ở sát vách nhau.

Lúc Triệu Tiêu gọi đầu xong, cô xuống dưới lầu tìm bà chủ để mượn máy sấy thì tình cờ gặp lại đôi nam nữ kia, mặc dù cô gái có vóc người nhỏ bé nhưng tính tình lại vô cùng thẳng thắn, cô ta cười cười với Triệu Tiêu rồi hỏi: “Cô và Tổng Cận là quan hệ nam nữ à?”

Nhất thời Triệu Tiêu lqđ không biết phải trả lời như thế nào, bởi vì cô cảm thấy mối quan hệ của cô và Tổng Cận còn vượt qua mối quan hệ nam nữ bình thường nữa kia.

Thấy cô không trả lời, cô gái kia lại nói: “Hai người các người đúng thật là kiểu cách mà, còn bày đặt thuê hai phòng riêng biệt kia đấy.” Nói xong, cô ta quay đầu bước đi.

Kiểu cách? Triệu Tiêu trở về phòng, cô cầm máy sấy tóc đứng trước gương để sấy tóc, cô nghĩ nếu như cô gái đó biết được cô và Tống Cẩn đã từng làm vợ chồng thì có phải sẽ nghĩ hai người bọn cô càng lập dị hơn không?

Lúc cô đang sấy tóc, chuông cửa liền vang lên, Triệu Tiêu chạy ra mở cửa thì thấy Tống Cẩn đang nhú mày đứng trước cửa phòng mình, khi anh nhìn thấy cô thì vô cùng không vui: “Không hỏi là ai mà cũng ra mở cửa, nếu không phải là trầm mà là người khác thì sao đây?”

Triệu Tiêu: “...”

Tóc của cô chỉ mới sấy được một nửa, bởi vì sức gió của máy sấy yếu nên sấy nửa ngày mà tóc vẫn còn ướt nhẹp dính trên bả vai, Tống Cẩn nhìn một lát rồi bình thản nói: “Đề trầm giúp em sấy nhé.”

Triệu Tiêu hơi do dự một chút rồi mới thụ nhược sùng kính đưa máy sấy cho Tống Cẩn, ổ điện cắm ở đầu giường, anh ngồi xuống chỗ mép giường, còn về phần Triệu Tiêu, cô lấy một cái ghế đặt trước mặt Tống Cẩn.

Sau khi Triệu Tiêu ngồi xuống ổn định, Tống Cẩn một tay luồn vào trong mái tóc ướt của cô, tay còn lại bật máy sấy lên.

Luồng gió ấm áp thổi qua đầu của cô, Triệu Tiêu cảm thấy thoải mái liền than nhẹ một tiếng, khoe miệng hơi cong lên, híp hai mắt lại, nhìn giống như một con mèo con lười biếng.

Lúc đầu Tống Cẩn còn chưa thành thạo nhưng chỉ sau một lúc tay nghề của anh vô cùng thành thực, hầu hạ Triệu Tiêu vô cùng hài lòng: “Hoàng Thượng thật tốt.”

Tống Cẩn chỉ cười, không lên tiếng.

Triệu Tiêu chính là ví dụ điển hình cho kiểu được một tác lại muốn lần một thước, tuy rằng rất hài lòng nhưng cô còn không quên đưa ra một đề nghị: “Hoàng Thượng, tóc của nô tỳ là tóc xoăn, lúc Người thổi xong nhân tiện nhớ cuốn tóc lại cho thần thiếp nhé.”

Hai người giống như là đang trở về thời điểm lúc còn hài hòa của ba năm trước, Triệu Tiêu xưng hô là “nô tỳ” cực kỳ tự nhiên, ngay cả đến bản thân cô cũng không phát hiện ra.

Tống Cẩn nâng một lọn tóc mềm mại lên rồi cuốn vòng xung quanh ngón tay mình, vì tâm trạng rất tốt nên anh “Ừ” một tiếng, “Làm giống thế này phải không?”

Triệu Tiêu nhìn vào gương soi đặt phía trước tủ quần áo rồi gật đầu: “Đúng, chính là như vậy đây.”

Tống Cẩn nhếch môi: “Trầm biết rồi.”

Com tối trực tiếp ăn ở quán ăn thuộc nhà nghỉ, là kiểu com nhà nông, bốn người cộng thêm huấn luyện viên liền gọi một bàn đầy đồ ăn, bữa com này Triệu Tiêu ăn không ít, cộng thêm người thanh niên kia cũng rất biết tạo không khí hài hước nên bầu không khí của buổi com tối rất vui vẻ, kể chuyện cười xong lại đến tiết mục giảng bài, sau đó lại pha trò tiếp, lúc nói đến khúc buồn cười, Triệu Tiêu cũng nhếch miệng cười cười theo, sau đó dưới ánh mắt nghiêm khắc của Tống Cẩn, cô bèn nhanh chóng khép miệng lại.

Triệu Tiêu than thở, đúng là một gã đàn ông không hiểu phong tình mà, ngay cả cười góp vui mà cũng không hiểu là sao.

Buổi com tối kết thúc, mọi người đều trở về phòng mình, Triệu Tiêu đã sớm tắm rửa xong từ trước nên bây giờ cô trèo lên giường, đắp chăn xem TV, lúc đang xem một bộ phim hài thì cười đến nổi toét cả miệng, chuông cửa lại vang lên.

Nhớ lại lời của Tống Cẩn vừa dặn, Triệu Tiêu bèn háng giọng một cái: “Xin hỏi ai vậy?”

“Anh.”

Triệu Tiêu: “Anh là ai mới được?”

Ngoài cửa im lặng, sau đó truyền đến giọng nói có chút nghiêng răng nghiêng lợi của Tống Cẩn: “Tống Cẩn.”

Lúc Triệu Tiêu mở cửa, cô bèn nở một khuôn mặt tươi cười và cố ý nói: “Thì ra là Hoàng Thượng đây à.”

“Là đồ giả đây.” Tống Cẩn cầm trong tay một chiếc khăn lông, “Vòi sen của phòng bên kia bị hỏng rồi.”

Triệu Tiêu: “Muốn em gọi ông chủ tới sửa không?”

“Không cần đâu.” Về mặt của Tống Cẩn vô cùng tự phụ, anh nhìn toilet trong phòng Triệu Tiêu vài lần: “Dùng bên này của em là được rồi.”

Lúc Tống Cẩn tắm xong đi ra, Triệu Tiêu đang xem phim, cười nhiều đến nỗi chảy cả nước mắt.

“Giống ngọc thật.” Tống Cẩn đã tắm rửa xong, anh mặc một bộ quần áo sạch sẽ, phía trên là áo thun màu trắng cổ chữ V ngắn tay bó sát người, còn lại là quần dài màu đen cùng chất liệu, dáng người thon dài cao ngất, dưới ánh đèn, ngũ quan của anh lại càng thêm rõ nét.

Triệu Tiêu không thèm để ý đến Tống Cẩn.

Tống Cẩn một bên vừa lau tóc, một bên vừa bước tới bên cạnh Triệu Tiêu, có cảm giác bị bóng người áp bức ngày càng nặng nề, cuối cùng Triệu Tiêu cũng quay đầu lại nhìn Tống Cẩn: “Em đi mượn máy sấy cho Người nhé.”

Tống Cẩn lắc đầu: “Lau sơ là được rồi.”

Tóc của anh được cắt theo kiểu húi cua ngắn ngủn, không cần phải sấy khô giống như mái tóc xoăn của cô, đúng thật là chỉ cần dùng khăn lau sơ qua là đã khô rồi, đột nhiên Triệu Tiêu lại nhớ tới mái tóc húi cua của Cố Nhất Minh, cậu ta nói căn bản là không cần gội đầu, mỗi ngày vào lúc đánh răng rửa mặt chỉ cần nhân tiện lau qua cái đầu trọc là được rồi, nhớ đến đây, cô không nhịn được mà cong khóe môi lên.

Tống Cẩn đi đến đầu giường: “Cười cái gì?”

Triệu Tiêu lắc đầu: “Không có gì.”

Tống Cẩn bắt mắt hừ hai tiếng, sau đó tự nhiên ngồi xuống cạnh giường của Triệu Tiêu, đoạt lấy điều khiển TV của cô: “Trẫm không thích xem chương trình này.”

Triệu Tiêu vươn tay ra muốn lấy lại đồ điều khiển trong tay anh, nhưng kết quả là Tống Cẩn vô cùng trẻ con bèn dựa vào chiều cao của mình, về mặt chính là biểu cảm đắc ý: Em không lấy tới đâu.

Triệu Tiêu tức giận: “Người xem TV của em làm gì, không phải Người cũng có TV sao?”

Tống Cẩn thu lại thần sắc trên vẻ mặt: “Cũng hông luôn rồi...”

“Người đúng là xui xẻo thật đấy, toilet không xài được, TV thì hông rồi.” Ngừng một lát, Triệu Tiêu liền trừng mắt nhìn Tống Cẩn: “Không lẽ RP cũng hư luôn rồi sao?”

Tống Cẩn không hiểu RP là cái gì, bèn khề gật đầu, “Có lẽ là vậy.” Nói xong, anh bèn bước hai chân dài qua leo lên giường của Triệu Tiêu, sau đó kéo chăn về phía mình.

Triệu Tiêu khó chịu kéo chăn trở về.

Tiếp theo, Tống Cẩn lại kéo chăn về phía mình một lần nữa, bình thản nói với Triệu Tiêu: “Trẫm lạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chương 44

Editor: Preiya

Vào tháng 11, thời tiết bên ngoài càng lúc càng lạnh, nhất là ở vùng núi, gió lạnh bên ngoài càng lạnh hơn, gió ban đêm dường như muốn liều mạng lao vào cửa sổ, vỗ vào làm cửa sổ kêu răng rắc thật to, Triệu Tiêu khề kéo chăn bên phía Tống Cẩn về, sau đó không tình nguyện mở miệng nói: “Em vất vả lắm mới làm ấm chăn được đấy....”

Tống Cẩn cười khề rồi nhích lại gần Triệu Tiêu một chút: “Tới gần đây thì sẽ không lạnh nữa đâu.”

Lời nói của Tống Cẩn giống như một luồng khí nóng phun vào tai của Triệu Tiêu, khiến cho tai cô chột đỏ lên, cái móng vuốt mèo trong lòng lại không ngừng cào cào, trước kia lúc thị tâm cô cũng không có loại tâm tình này, Triệu Tiêu trong lòng rối như tơ vò nhìn chằm chằm vào TV.

Sau đó Tống Cẩn trực tiếp vươn tay dài ra, vừa xem vừa ôm Triệu Tiêu vào trong ngực mình, một tay khác của anh nắm lấy đồ điều khiển TV, bắt đầu đổi đài theo kiểu cười ngửa xem hoa, mãi cho đến khi cô bắt mắt trừng mắt nhìn anh: “Có xem hay không đây!” Một lát sau, cô hạ giọng xuống: “Rất cuộc Người muốn xem cái gì vậy?”

Tống Cẩn ôm sát Triệu Tiêu hơn một chút, cuối cùng anh chọn kênh địa phương đang chiếu phim: “Chắc cái này cũng không tệ lắm.”

Triệu Tiêu ngược mắt nhìn, là một bộ phim HongKong, nội dung nói về câu chuyện của một con ma vui vẻ.

Lần trước Triệu Tiêu đã xem qua phim kinh dị, mặc kệ là ma vui vẻ hay là quỷ treo cổ, cô phần nộ kháng nghị: “Không được, em không muốn xem thứ này đâu.”

Tổng Cận vỗ vỗ vào vai cô trấn an: “Không việc gì phải sợ, đã có trộm ở đây rồi, hơn nữa chỉ là một bộ phim hài thôi mà.”

Lần trước Cố Nhất Minh đã định nghĩa về phim kinh dị như sau: “Thật ra nó chỉ là một bộ phim điện ảnh thôi.” Lời nói của Cố Nhất Minh tương đối không đáng tin, còn lời nhận định của Tổng Cận đây là một bộ phim hài thể mà lại tương đối đáng tin hơn nhiều.

Ma vui vẻ đúng là một bộ phim hài, vừa có lời thoại hài hước lại vừa có tình tiết vui nhộn, tóm lại là Triệu Tiêu xem xong liền cười đến toét cả miệng, nhưng đây là một bộ phim ma nên màn tạo hình cũng rất dọa người, ví dụ như màn khói trắng không ngừng lay động, khi nhìn thấy thứ như vậy, Triệu Tiêu lập tức bịt mắt lại, sau đó chờ cho khúc khủng bố này qua hết, Tổng Cận ngồi bên cạnh sẽ lên tiếng nhắc nhở: “Tiêu Nhi, có thể xem tiếp được rồi.”

Dưới sự phối hợp không chê vào đâu được như vậy, có thể coi là Triệu Tiêu đã xem hết bộ phim, đến lúc tắt TV, cô nằm gọn trong lòng Tổng Cận nhớ lại tình tiết bộ phim trong TV.

Bởi vì đây là một bộ phim ma, cho dù là phim hài đi chăng nữa vẫn khiến cho lòng bàn tay của người nhất gan như Triệu Tiêu đỏ đầy mồ hôi.

Đồng thời, lồng ngực của Tổng Cận thật ấm áp, nhất thời Triệu Tiêu không đẩy ra được, bèn nằm dựa lưng vào ngực anh, nghiêng mặt sang một bên, bên ngoài cửa sổ còn chưa được kéo màn đang phản chiếu bóng của cái cây ngoài kia, dưới sự tàn phá của gió mạnh phát ra tiếng rào rào.

Triệu Tiêu im lặng thu hồi tầm mắt lại, sau đó mở miệng hỏi Tổng Cận: “Chùng nào thì Người lại đi, sẽ trở về quá khứ nữa sao?”

Thật ra khi Triệu Tiêu hỏi câu hỏi này, trong lòng cô không hy vọng Tổng Cận sẽ trở về, Tổng Cận liếc mắt nhìn Triệu Tiêu, sau đó anh quay đầu nhìn chiếc giường nhỏ một lượt rồi hỏi vô cùng nghiêm túc: “Chiếc giường này hẳn là đủ cho hai người ngủ phải không?”

Triệu Tiêu vô cùng khổ tâm: “Chắc là đủ để ngủ...”

Giường của nhà trọ chỉ dài có một mét rưỡi, không lớn không nhỏ, đủ vừa vặn cho hai người nằm sát vào nhau, trong đầu của Triệu Tiêu lại nhớ tới cảnh tượng lúc nãy trong phim: “Hoàng Thượng, Người nói ma vui vẻ là tốt hay xấu?”

Tổng Cận hí hóp mắt lại nhìn trần nhà trắng bóng: “Tốt hay xấu thì có khác gì nhau, giáp mặt đường ắt chỉ tỷ suông(uống một hớp đường, ngọt đến xương, lại giống như thạch tín)”

Triệu Tiêu xoay người hỏi Tổng Cận lq: “Dĩ nhiên là có, đến côn trùng còn phân ra hai loại là côn trùng có hại và côn trùng không có hại, con người chính là thành động vật bậc cao, nhưng đó chỉ có điều đó là một con quỷ, trước khi chết vẫn là động vật bậc cao.”

Tổng Cận: “Bởi vì cao nên mới phức tạp.” Anh ngừng lại một lát, “Nhưng cũng có trường hợp đặc biệt.”

Triệu Tiêu mở to đôi mắt đen láy sáng ngời: “Trường hợp đặc biệt gì vậy?”

Tổng Cận nhếch môi, nói không hề khách khí: “Em.”

Triệu Tiêu suy ngẫm lời nói của Tổng Cận, nửa ngày sau mới phản ứng kịp, thì ra là anh đang mắng cô, liền giương nanh múa vuốt nhào lên người Tổng Cận, kết quả là Tổng Cận trở tay lại đè cô xuống dưới người mình, còn tiện tay tắt cả đèn ngủ.

Cả gian phòng lập tức rơi vào trong bóng tối, mặc dù đen như mực chỉ nhìn thấy mắt của nhau, Triệu Tiêu đẩy người Tổng Cận: “Hoàng Thượng...”

Nhiệt độ cơ thể của Tổng Cận ngày càng nóng, Triệu Tiêu dùng kinh nghiệm trong đầu để phán đoán nhiệt độ cơ thể của anh đang biến hóa, chẳng lẽ là long hưng đã dựng lên rồi sao?

Nhưng cô đã đoán sai rồi, Tổng Cận cũng không có làm gì, anh chỉ lật người nằm ngay lại: “Ngủ đi.”

Triệu Tiêu thuộc loại người rất dễ dàng đi vào giấc ngủ, nhưng cô cũng rất dễ bị đánh thức, ví dụ như bởi vì tiếng bịch bịch rung chuyển của giường ở phòng sát vách, từng tiếng từng tiếng một cứ dội vào tai cô.

Triệu Tiêu mơ màng mở mắt ra, bên cạnh liền truyền đến giọng nói của Tổng Cận lq: “Tỉnh rồi sao?”

Triệu Tiêu xoa nhẹ mắt, ậm ừ hỏi Tổng Cận: “Hoàng Thượng, Người có nghe thấy tiếng gì không?”

Tổng Cận nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Phòng cách vách lại tiếp tục “Bang bang bang”, trừ những tiếng động này ra thì còn có tiếng sột soạt do ván gỗ cọ xát và tiếng thờ dóc của đàn ông cùng tiếng rên rĩ của phụ nữ.

Triệu Tiêu và Tổng Cận liếc mắt nhìn nhau, sau đó lại hành động giống như một con cá, luồn lách chui vào chăn và tiếp tục ngủ, chỉ khác với lúc trước là lần này họ dùng chăn che kín đầu lại.

Tổng Cận cúi đầu nhìn Triệu Tiêu đã ngủ mê mang, đột nhiên anh cảm thấy bất lực, cúi đầu thở dài thật khế, bỗng dưng anh xốc chăn của cô lên và vỗ lên mặt cô: “Mau dậy đi, đi tới phòng của trộm rồi ngủ tiếp, ngủ thế này không tốt cho cơ thể.”

Con buồn ngủ đã ập tới, Triệu Tiêu có chút lười biếng, cô nằm úp sấp trên gối, thì thào: “Có lẽ họ chỉ làm một hiệp là xong thôi, chuyện này cũng không

kéo dài lâu đâu.”

Chuyện này cũng không kéo dài lâu, rốt cuộc là cô lấy kinh nghiệm này từ đâu ra thế, sắc mặt của Tống Cẩn đã trở nên đen thui, anh dùng tay kéo Triệu Tiêu đứng dậy, sau đó khoác hờ áo khoác lên cho cô rồi cùng đi về phòng mình.

Lúc Triệu Tiêu đang nằm trên đầu vai của Tống Cẩn thì chợt tỉnh lại, phòng cô cách phòng anh chỉ vài bước chân, mỗi lần Tống Cẩn bước đi là tim của Triệu Tiêu lại đập nhanh hơn một nhịp, cô nắm chặt vai của anh, bởi vì mới chui ra khỏi chăn, mặc dù có mặc áo khoác nhưng gió lạnh trên hành lang vẫn thấm vào da thịt nên cả người có chút lạnh.

“Lạnh quá.” Triệu Tiêu tức giận, cả người đều bò lên vai của Tống Cẩn, lúc cô quay đầu lại, anh đã đứng trước cửa phòng lấy thẻ ra mở cửa.

“Hay là để em xuống trước đi.” Thấy Tống Cẩn đã mở nửa ngày mà vẫn mở không ra, Triệu Tiêu đánh tót bụng mở miệng, “Người ôm em như thế này thì vương lắm.”

Tống Cẩn tức giận “Ừ” một tiếng, nhưng anh cũng không thả Triệu Tiêu xuống, mà là bắt lực mở miệng: “Hình như trầm lấy nhầm thẻ phòng rồi.”

Sau đó cả hai trở về phòng Triệu Tiêu một lần nữa để đổi thẻ, Tống Cẩn công Triệu Tiêu đi tới đi lui, rốt cuộc đã vào được phòng của mình, anh nhanh chóng thả cô xuống giường, sau đó kéo chăn đắp kín cả người lại cho cô.

Nằm trên giường Tống Cẩn, Triệu Tiêu thò đầu ra, cô thấy Tống Cẩn đang đứng bên cạnh giường, tuy rằng chăn này không có ấm như chăn của cô, nhưng trong lòng lại có một dòng nước ấm đang chảy từ trái tim đến toàn thân, ngoại trừ ấm áp ra còn dâng lên một loại cảm xúc không biết tên khác. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê.quý.đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Triệu Tiêu vỗ vỗ xuống giường, nói với Tống Cẩn: “Hoàng Thượng mau đến đây đi, bằng không Người sẽ bị đông lạnh mất.”

Tống Cẩn: “....”

Anh đến toilet rửa mặt trước, sau đó mới trèo lên giường, chờ Tống Cẩn lên giường xong, Triệu Tiêu vô cùng tự nhiên ôm lấy anh, dùng tay mình sờ vào tay anh: “Tay Hoàng Thượng lạnh quá, nô tỳ chà cho Người nhé.”

Tống Cẩn tắt đèn, anh cười khẽ một tiếng, sau đó ôm chặt Triệu Tiêu vào trong lòng mình, cất giọng vô cùng dịu dàng: “Như vậy có ấm áp hơn không?”

Triệu Tiêu: “Hoàng Thượng thật là hư.”

Trong bóng đêm, Tống Cẩn đưa tay vuốt cái trán mềm mại của Triệu Tiêu, anh im lặng một lúc rồi mở miệng hỏi: “Tiêu Nhi, em có từng oán hận trầm chưa?”

Bàn tay đang đặt ngang hông Tống Cẩn của Triệu Tiêu chợt cứng đờ, cô thành thật mở miệng: “Dĩ nhiên đã từng có rồi.”

Tống Cẩn lại sờ cái trán của Triệu Tiêu: “Tiêu Nhi, thật xin lỗi.”

Triệu Tiêu cào cào bàn tay của Tống Cẩn: “Nhưng bây giờ đã không còn oán hận nữa, nếu như Hoàng Thượng đã thả anh trai của nô tỳ ra thì đã nô tỳ cũng không oán hận Người nữa, Người là một bậc Quân Vương, Người có trách nhiệm và cách nghĩ của riêng mình, em có thể hiểu được.”

Câu nói cuối cùng Triệu Tiêu đã không còn xưng là “nô tỳ” nữa, suy nghĩ một chút, cô mở miệng hỏi Tống Cẩn: “Hoàng Thượng thật sự không đi nữa sao?”

Tống Cẩn néo néo thịt trong lòng bàn tay của Triệu Tiêu: “Nếu như trầm không đi nữa thì em sẽ làm gì?”

Đột nhiên Triệu Tiêu cảm thấy có chút khiếp đảm, nhưng cô chỉ dám đem ý nghĩ sợ hãi trong lòng đè xuống, rồi ngược mắt nhìn Tống Cẩn lqđ: “Vậy thì nô tỳ sẽ tiếp tục làm vợ của Hoàng Thượng, sau đó sinh cho Hoàng Thượng một bầy con đáng yêu.”

Tống Cẩn ngừng lại: “Nếu như trầm còn muốn đi thì sao?”

Triệu Tiêu không chút nghĩ ngợi nói: “Vậy thì không cần trở về nữa đâu.”

Tống Cẩn nở một nụ cười buồn bã, anh bèn cố ý vò rối tóc của Triệu Tiêu, bởi vì dựa vào quá gần nên toàn bộ hơi thở nóng rực của anh đều phun lên mặt cô: “Trầm không đi, không đi nữa.”

Giọng nói tràn ngập từ tính của Tống Cẩn giống như có ma pháp, một câu “Không đi nữa” của anh cứ lượn lờ bên tai cô, điều này khiến cho Triệu Tiêu cảm thấy vô cùng vui vẻ, liền ôm chặt lấy anh: “Nói dối thì không có tiểu JJ.”

Tống Cẩn lập tức xoay người đè lên người Triệu Tiêu: “Tiêu Nhi, lặp lại câu vừa mới nãy nói lại cho trầm nghe một lần nữa.”

Hai tay của Triệu Tiêu vòng lấy cổ của Tống Cẩn: “Nói dối sẽ không có tiểu JJ.” Nói xong, trong lòng của cô bắt đầu oán thăm, gu thưởng thức của Hoàng Thượng thật khác người.

“Không phải câu này.” Sắc mặt của Tống Cẩn lập tức đen lại, anh nhắc nhở cô, “Là lời hứa hẹn của em nếu trầm nói không đi nữa.”

Triệu Tiêu “Ừ” một tiếng: “Nếu như Hoàng Thượng không đi nữa thì nô tỳ sẽ tiếp tục làm vợ của Hoàng Thượng, sau đó sinh cho Hoàng Thượng một bầy con đáng yêu....”

Triệu Tiêu vừa dứt lời, Tống Cẩn liền nắm lấy miệng của cô, chiếc lưỡi của anh giống như một con rắn đang tiến lùi trong miệng cô, quấn chặt lấy đầu lưỡi của Triệu Tiêu, không ngừng mút vào, hai tay còn ôm chặt lấy thắt lưng của cô.

Đêm tối nặng nề, lúc hai người đang quấn lấy nhau triền miên, ngay cả bóng tối cũng dần nhiễm khí nóng thì Triệu Tiêu đột ngột mở miệng: “Hoàng Thượng, bà đi cả của nô tỳ đến rồi.”

“Bà đi cả?” Tống Cẩn cho tay vào dò xét, nhất thời anh không hiểu được bà đi cả là cái gì, mãi cho đến khi tay phải của anh đặt lên trên quần lót của cô thì đã hiểu thông suốt rồi.

Triệu Tiêu xấu hổ mở miệng: “Chính là Quý Thủy đấy ạ.”

Tống Cẩn có chút u oán hỏi Triệu Tiêu: “Có đem theo vật đó tới không?” Vật trong lời nói của anh là chỉ bằng vệ sinh của nơi này.

Triệu Tiêu gật đầu: “Trong balo để ở phòng em có.”

Tống Cẩn bắt đầu đứng dậy mặc quần áo, còn Triệu Tiêu thì khom người chạy vào toilet.

Buổi tối hôm sau, họ đến sân tập lái vào lúc 9 giờ tối, thời tiết lúc này đã chuyển sang rất lạnh, tất cả các bóng đèn của sân tập đã bị bao phủ bởi một lớp sương mờ, bốn người mỗi người thay phiên nhau luyện tập, đến phiên của Tống Cẩn, anh đem cơ hội tập lái của mình nhường cho Triệu Tiêu, cho nên lúc người khác chỉ tập được một lần thì chỉ mình cô được tập tới hai lần, trải qua mấy giờ luyện tập như vậy, cuối cùng Triệu Tiêu đã tìm được cảm giác, trong lần luyện tập sau cùng cô đã không còn mắc lỗi gì nữa.

Triệu Tiêu cười hi hi chạy đến bên cạnh Tống Cẩn, ngược mắt nhìn anh: “Thấy em luyện tập như thế nào?”

Tống Cẩn mặc áo khoác vào cho cô: “Rất tốt, mau nghỉ ngơi một lát đi.”

Không biết Tống Cẩn lấy từ đâu ra một ly thức uống nóng, lúc anh đưa cho cô, thiếu chút nữa Triệu Tiêu đã nước mắt lưng tròng rồi, cô dùng nó để sưởi ấm tay trước, sau đó ngẩng đầu nói với Tống Cẩn: “Em là cái gì của Người?”

Đoạn quảng cáo này Tống Cẩn cũng đã từng xem qua, anh buồn nôn vỗ mạnh vào đầu Triệu Tiêu một cái: “Về sau bớt xem những thứ quảng cáo tầy nhão đó đi.”

Vào lúc Triệu Tiêu đang ngẩn người ngồi xỏm xem Tống Cẩn luyện tập, điện thoại trong túi cô chợt rung lên, thì ra là Cố Nhất Minh đang gọi tới, cô cầm lấy điện thoại ra để sát bên tai mình: “Minh Minh.”

Ở đầu dây bên kia, Cố Nhất Minh không ngừng hít hà: “Tiêu Nhi, cậu có biết bây giờ tôi đang ở đâu không?”

Triệu Tiêu cũng lạnh đến nổi hít hà: “Cậu cũng ở bên ngoài à?”

“Đúng vậy đó.” Tiếng cười sung sướng của Cố Nhất Minh truyền đến thông qua ống nghe, “Tôi vừa mới xuống máy bay, tuần trước cháu tôi vừa mới sinh ở Mỹ.”

Trong đầu Triệu Tiêu liền hiện lên hình ảnh một đứa bé tròn vo: “Chúc mừng cậu nhé, Minh Minh.”

Cố Nhất Minh: “Đang ngủ à?”

Triệu Tiêu: “Không phải, tôi đang ở sân tập lái, ngày mai là bắt đầu thi rồi.”

Cố Nhất Minh: “Cậu không thi tiếng Anh cấp 4 trước sao?”

Triệu Tiêu đổi bàn tay cầm điện thoại, cô nhét bàn tay đã đỏ bừng vì lạnh vào túi áo, sau đó tiếp tục nói: “Tống Cẩn cũng muốn thi bằng lái, cho nên tôi và anh ấy thi chung.”

Cố Nhất Minh: “...” Cậu ngừng lại một lát, “Tiêu Nhi, ngày mai tôi sẽ trợ sức cho cậu.” Nói xong, cậu liền cúp điện thoại, nhanh gọn lẹ.

“Không cần...” Triệu Tiêu hậm hực đút điện thoại vào túi, cách đó không xa, Tống Cẩn đã xuống xe, tiếp sau đó là một nam sinh khác lên luyện tập. Tống Cẩn đi đến bên cạnh Triệu Tiêu, anh cúi đầu nhìn cô đang ngồi trên mặt đất: “Vừa rồi mới cùng ai nói chuyện điện thoại vậy?”

“Minh Minh đấy.” Triệu Tiêu muốn đứng dậy khỏi mặt đất, nhưng bởi vì ngồi quá lâu cho nên hai chân của cô đã mềm nhũn ra, Tống Cẩn liền kéo cô dậy: “Minh Minh? Hừ, kêu thân thiết quá nhỉ?”

Triệu Tiêu sợ run, sau đó cô nở một nụ cười thật lớn và kéo tay Tống Cẩn: “Cẩn Nhi.”

Tống Cẩn chợt ho khan hai tiếng rồi hung hăng trừng Triệu Tiêu một cái, sau đó anh cầm lấy ly thức uống nóng trong tay cô: “Đến lượt em rồi kìa.”

Triệu Tiêu đã luyện tập xong, lúc cô muốn lấy lại ly trà sữa trong tay Tống Cẩn thì anh trả lại cái ly không đã uống cạn sạch cho cô với dáng vẻ có chút xấu hổ: “Vừa này trầm mới uống sạch hết rồi.”

Triệu Tiêu: “....”

Tống Cẩn: “Thật ra cũng không còn bao nhiêu.”

Triệu Tiêu: “...”

Sáng sớm hôm sau, vào lúc 6 giờ, có một chiếc xe hơi màu trắng ngừng lại ven chỗ nhà trọ gần sân thi, lúc Cố Nhất Minh lqd xuống xe, cậu xách theo một chiếc túi đựng bữa sáng xuống, là bữa sáng cho ba người.

Trừ mình và Tiêu Nhi ra, còn có kẻ dư thừa kia.

“36 Kế đối phó với cô gái nhỏ”, chương 13 có viết: “Để bảo vệ tình yêu cần phải xảy ra chiến tranh, nếu như bên ta đang lép vế với quân địch thì ngàn vạn lần không được sử dụng phương pháp cứng rắn để đối phó lại với họ, mà phải áp dụng chiến thuật địch tiến ta lui, phương pháp địch tiến ta lui này là một kiểu đánh vòng, mặc khác có thể khiến cho quân địch buông lỏng sự cảnh giác, không cần phải đánh rắn động cỏ, còn có thể ẩn dấu dao nhọn, vừa giả nhân giả nghĩa, nói tóm lại chính là bề ngoài thì coi trọng nhưng bên trong thì khinh thường, như vậy mới có thể hoàn thành mục tiêu: Tránh khỏi sự đàm tiếu của người đời và biến tình địch tan thành mây khói...”

Tình địch tan thành mây khói, đúng là một câu nói vô cùng tốt đẹp mà, nghĩ như vậy, Cố Nhất Minh nhanh chóng đi nhanh về phía nhà trọ, trên tay xách theo phần ăn sáng dành cho 3 người.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 45

Editor: Preiya

Buổi sáng Tống Cẩn ra cửa đi mua bữa sáng, anh đặc biệt hỏi Triệu Tiêu có muốn ăn chút gì không, chỗ trường thì vắng vẻ, cũng không có nhiều đồ ngon, Triệu Tiêu suy nghĩ một chút, cô không quá kén chọn: “Chỉ cần lấp đầy bụng là được rồi”

Về mặt Tống Cẩn trần ngập ý cười, sau đó anh cầm lấy một nắm tiền lẻ bỏ vào túi mình rồi đi ra ngoài.

Lúc Triệu Tiêu ở trong phòng mang giày, di động đặt ở đầu giường liền vang lên, cô chỉ kịp mang được một chiếc, còn chưa kịp mang chiếc thứ vào nhưng đành nhảy cò cò đến chỗ đầu giường, cầm di động lên, bấm nút nghe đặt sát bên tai.

“Tiêu Tiêu, đã dậy chưa?” Là Cố Nhất Minh, trong giọng nói của cậu có thể nghe thấy sự hưng phấn khó mà che giấu được.

“Dậy rồi, đang mang giày đây.” Triệu Tiêu đáp, đột nhiên lại nhớ đến chuyện Cố Nhất Minh nói muốn đến đây để cổ vũ tinh thần cho cô, không khỏi mở miệng: “Cậu thật sự đến đây sao?”

Cố Nhất Minh không muốn đùa co với Triệu Tiêu, bèn đi thẳng vào vấn đề: “Cậu ở phòng số mấy?”

Triệu Tiêu cũng không nhớ nổi số phòng của bản thân, cô nói “Đợi một chút” rồi mang giày ra khỏi cửa, sau đó ngược nhìn số phòng trên cánh cửa, đúng lúc này, có một giọng nói mang theo ý cười truyền tới từ bên trái: “Đứa ngốc này.”

Triệu Tiêu quay đầu lại liền nhìn thấy Cố Nhất Minh đầu bóng lưng, tay mang theo một túi xách to đang đứng trên hành lang.

Đối với việc Cố Nhất Minh ngần ngại xa xôi mang bữa sáng đến đây, đột nhiên Triệu Tiêu cảm thấy thật khó xử: “Cảm ơn nhé, Minh Minh, nhưng mà...”

“Cảm ơn cái gì, chỉ là tiện đường mua thôi mà.” Cố Nhất Minh khoát tay ra về rộng rãi, sau đó giả vờ xem xét căn phòng này vài lần rồi mở miệng hỏi Triệu Tiêu: “Tống Cẩn ngủ ở phòng nào thế, mau kêu cậu ta dậy ăn đi, tôi đã mua phần đủ cho cả 3 người rồi này.”

Triệu Tiêu: “Tống Cẩn đã đi mua bữa sáng rồi.”

“Hà?” Cố Nhất Minh thở dài đầy tiếc nuối, “Đáng tiếc thật, hay là hai chúng ta ăn đi, cậu ta không về kịp thì coi như không có lộc ăn rồi.”

“....” Triệu Tiêu nhìn túi lớn đựng bữa sáng, “Lãng phí thì rất tiếc, để tôi gọi điện thoại báo Tống Cẩn trở về đây đã.”

Cố Nhất Minh sừng sốt một chút, sau đó nở một nụ cười xán lạn: “Vậy thì gọi nhanh đi, nếu không bữa sáng sẽ nguội mất đấy.”

Lúc Triệu Tiêu gọi điện thoại cho Tống Cẩn, Cố Nhất Minh chợt nghĩ đến câu “Thoát khỏi sự dằn vặt của người đời, tình địch tan thành mây khói”, tình địch của cậu đúng là mạnh thật, lại còn là cửu ngũ chí tôn nữa chứ, nhưng cửu ngũ chí tôn thì đã sao, chẳng qua chỉ là một thanh niên mang tư tưởng của người già thôi mà.

Vào lúc Triệu Tiêu cúp điện thoại, Cố Nhất Minh còn đang bận so sánh những ưu điểm và nhược điểm của mình và Tống Cẩn. Đầu tiên là nói về phần cứng, cậu càng có lợi thế về sự trẻ tuổi và tiền bạc hơn Tống Cẩn nhiều. . .Đẹp trai sao, ít nhất cậu còn cao hơn Tống Cẩn đến 2,3 cm lận, dù sao cậu cũng cao 1m85, còn Tống Cẩn à, nhiều lắm chỉ khoảng 1m82 là cùng, tuyệt đối không thể đến mức 1m85 được.

Xét về phần mềm, cậu là con trai của một nhà tư bản, tương lai còn nhiều rộng mở, của cải dồi dào, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, hơn nữa cũng không có phong lưu ong bướm, quan trọng nhất là cậu còn có khiếu hài hước để thu hút phụ nữ (nhưng điều này có thể bỏ qua, bởi vì nhà đầu Tiêu Tiêu này căn bản là không hiểu được sự hài hước của cậu); về phần Tống Cẩn á, cậu ta có cái gì đâu? Cậu ta còn chưa tốt nghiệp trung học nữa là, cho dù ở nơi này lấy thân phận của Tống Cẩn mà sống, về phần gia sản, nhiều lắm cũng chỉ đạt mức trung bình, nhưng lại có một điều, nguồn gốc của Tống Cẩn lại cao quý hơn cậu rất nhiều.

Ngoài ra, Tống Cẩn còn có những ưu thế gì nữa không nhỉ, Cố Nhất Minh tự tin nhếch môi, cho dù là không nhiều lắm, nhưng về phương diện kia, có kinh nghiệm phong phú hơn cậu sao? Nếu như tính, vậy thì cho tính luôn, cậu ta cũng không được xem là có nhiều kinh nghiệm làm việc như cậu. Dĩ nhiên là Tống Cẩn cũng còn có những ưu điểm khác, ví dụ như ở gần quan được ban lộc, ví dụ như da mặt của cậu ta còn dày hơn cậu một lớp.

Quả nhiên đàn ông và phụ nữ rất giống nhau, càng sống lâu thì da mặt lại càng dày, da mặt của Tống Cẩn còn dày hơn cả bác gái bán hàng ngoài chợ nữa. Nghĩ như vậy, Cố Nhất Minh lại đầu đầu thờ dài, sau đó ngẩng đầu hỏi Triệu Tiêu: “Tống Cẩn nói sao? Có quay về không?”

Tống Cẩn nói sao à, Triệu Tiêu lqđ có chút ngại ngùng mở miệng, trong lòng nghĩ thầm sao làm người lại có thể mặt dày như thế được nhỉ: “Anh ấy hỏi cậu mua cái gì tới, nếu như không có cái mà anh ấy thích ăn thì thôi vậy.”

Cố Nhất Minh cười khê, cười đến nỗi khóe miệng đều co rút lại, cậu ngừng lại một lát, vô cùng có phong độ ở miệng: “Không sao, không sao, đúng là tôi cũng không biết là cậu ta thích ăn cái gì.”

Sau đó không bao lâu thì Tống Cẩn đã trở về, anh cầm trong tay phần bữa sáng là món mì vằn thắn, lúc mở nắp hộp ra, khói nóng và mùi thơm ngào ngạt đã bay từ phía.

Tống Cẩn bình thần nhìn các loại thức ăn sáng Cố Nhất Minh đặt trên bàn, chống lại ánh mắt muốn ăn của Triệu Tiêu: “Bạn học Cố đã mua bữa sáng đến mà anh lại chỉ mua cho một phần, lãng phí đúng là rất đáng tiếc đấy.”

Triệu Tiêu không phản đối, vì vậy cô tiếp tục ăn bánh bao do Cố Nhất Minh mang đến, chỉ là những bánh bao này để hơi lâu nên đã nguội mất, nhưng mùi vị vẫn rất ngon, Triệu Tiêu cười với Cố Nhất Minh: “Ăn ngon lắm.”

Bữa sáng đánh trận này, Cố Nhất Minh không nghĩ là mình đã đánh thắng, có điều cũng không tính là thua, vậy thì chính là hòa đi, chủ yếu là do da mặt của đối phương quá dày.

9 giờ bắt đầu thi lùi xe, Triệu Tiêu thi sau Tống Cẩn. Bởi vì Tống Cẩn không có tập luyện nhiều nên cô cảm thấy hơi hộp; sau khi anh đã thi rất thuận lợi, Triệu Tiêu lại càng căng thẳng hơn, Cố Nhất Minh đeo kính mắt đứng ngoài trường thi và làm động tác ra dấu ý bảo cô không cần phải căng thẳng quá.

Triệu Tiêu gật đầu với Cố Nhất Minh, cách đó không xa, Tống Cẩn đang đi ra từ hành lang chuyên dụng cho người đã thi xong, việc anh đứng ở đây là do huấn luyện viên đã an bài từ trước, bởi vì sau khi anh thi xong nhân tiện sẽ đem xe điều chỉnh lại cho tốt.

Tống Cẩn lqđ đi đến trước mặt Triệu Tiêu: “Đừng căng thẳng quá, bình thường tập thể thể nào thì thi như thế đó thôi.”

Triệu Tiêu có chút muốn ỏ chạy khi lâm trận: “Không phải Người đã nói cho dù em có thi đậu thì Người cũng không cho em lái xe còn gì?”

“Bây giờ muốn đổi lại rồi.” Tống Cẩn chỉnh lại cổ áo cho cô, “Không phải em vẫn chưa hoàn thành các học phần ở đại học sao?”

Tống Cẩn chính là như vậy, một câu nói nhẹ tênh của anh đã làm cho tất cả các gánh nặng của cô bay đi hết, hơn nữa anh lại còn rất siêu phàm, ngay cả việc cô còn chưa hoàn thành các môn học ở đại học anh cũng biết được.

Lần trước Triệu Tiêu chưa hoàn thành kỹ năng lùi xe, thật ra nguyên nhân rất lớn là bởi vì người thanh niên tập trước cô đã chỉnh sửa xe rất nhiều, cho nên lúc cô vào thi sẽ không được thuận lợi, hơn nữa bắt đầu thi cũng không thuận lợi, cộng thêm trong lòng quá căng thẳng, không chỉ đụng cột mà còn thi quá giờ rồi. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lẽ.quý.đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Lần này, bởi vì Tống Cẩn đã điều chỉnh xe lại cho tốt nên cô nhập cuộc rất thuận lợi, sau đó đã dễ dàng thắng tiến rồi, mặc dù tay cầm bánh lái đều đổ đầy mồ hôi, nhưng đã dễ dàng hoàn thành cuộc thi.

Lúc Triệu Tiêu đi ra khỏi sân lái, cô vô cùng hưng phấn mà hoa tay múa chân và chạy đến chỗ sảnh chờ, nói với Cố Nhất Minh và Tống Cẩn: “Em thi đậu rồi.”

Cố Nhất Minh: “Không tệ không tệ, tối nay bản thiếu gia sẽ dẫn cậu đi ăn mừng nhé.” Nói xong, cậu nhìn Tống Cẩn, “Lúc trước chúng tôi thường đến quán KTV, ở đó rất tốt, cũng nên nghỉ xả hơi rồi.”

Tổng Cận nhàn nhạt ho khan một tiếng, sau đó nắm tay Triệu Tiêu: “Sao toàn là mồ hôi thế này?”

Triệu Tiêu: “Có chút căng thẳng thôi”

Tổng Cận nhẹ nhàng gật đầu: “Anh đã điều chỉnh xe lại cho tốt, có phải là đã thấy đỡ hơn rồi không?”

Triệu Tiêu gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy.”

Cố Nhất Minh đứng bên cạnh liếc nhìn một tiếng, sau đó nói với Tổng Cận: “Cậu cũng lên xe của tôi về chung đi.” Nói xong, cậu nhìn Tổng Cận bằng ánh mắt hơi khiêu khích một chút, tuy rằng sự so đo này có chút nhàm chán, nhưng cậu có xe riêng, hơn nữa đây là xe do cậu tự mua bằng tiền mình chơi cò phiếu kiếm được, điều này chính là thêm một ưu thế nữa so với Tổng Cận rồi.

Tuy rằng Tổng Cận không có từ chối sự nhiệt tình của Cố Nhất Minh, nhưng lúc Cố Nhất Minh mở chỗ ghế lái phụ cho Triệu Tiêu, anh nhẹ nhàng đóng cửa xe lại, sau đó nói với cậu: “Tôi và Tiêu Nhi ngồi ở ghế sau là được rồi.”

Đột nhiên Cố Nhất Minh phải trở thành tài xế bắt đầu đi nên cậu có chút ủy khuất, lúc lái xe thường hay phanh gấp rồi đột ngột tăng ga, còn lần tuyến không theo luật gì cả.

Lúc xe ngừng lại ở chỗ ngã tư của đại lộ, Cố Nhất Minh mở miệng: “Hoàng đế muốn đi đâu trước đây, để tôi chờ cậu đi.”

Tổng Cận lđ khẽ nhếch môi: “Học viện truyền thông.”

Cố Nhất Minh nhún cùi rồi quay đầu lại: “Không phải là cậu còn phải lấy xe nữa sao, lát nữa sẽ rất phiền phức đấy.”

Tổng Cận lắc đầu: “Không phiền đâu, tôi vừa mới mua một căn hộ ở đó mà.”

Cố Nhất Minh: “...”

Đúng thật là Tổng Cận có mua một căn hộ nhỏ cùng đường với học viện, nhưng bên trong lại chẳng có gì, ngay cả tường còn chưa kịp sơn, đối với chuyện này, anh đã giải thích như sau: “Trẫm còn muốn nghe ý kiến của kiến trúc sư trước đã.”

Triệu Tiêu đề nghị: “Hay là chọn sơn tường màu vàng đi, ở phòng khách vẽ hình mặt rồng, như thế sẽ có cảm giác đây là một hoàng cung”

Kết quả là Tổng Cận liếc xéo cô một cái: “Không có mắt nhìn gì cả.”

Nhưng vào lúc Chủ nhật khi Triệu Tiêu đã về đến nhà, Tổng Cận lại đến nhà cô, trong tay còn cầm một cái USB, anh bảo Triệu Tiêu mở máy tính lên, sau đó cắm USB vào rồi ngoắc tay với cô: “Tiêu Nhi, em đến xem mấy bản thiết kế này đi, em thấy mẫu nào tốt?”

“Không phải Người nói em không có mắt nhìn sao?” Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng Triệu Tiêu vẫn đi đến bên cạnh Tổng Cận, cô nhìn chăm chú vào các mẫu thiết kế rồi chỉ vào một bức hình: “Đây là phòng khách sao?”

Tổng Cận gật đầu: “Trẫm thích đơn giản một chút, cho nên muốn trang trí phòng khách theo kiểu cách thẩm mỹ hiện đại.”

Triệu Tiêu “À” một tiếng và chỉ vào một căn phòng trống, mở miệng hỏi: “Sao ở đây lại trống không thế?”

“Nơi này có thể dùng làm hầm để rượu.”

Triệu Tiêu lại “À” một tiếng nữa, sau đó hỏi: “Bên trong có mấy phòng?”

“Tính luôn cả phòng khách, tổng cộng là có 6 phòng, nếu như không đủ thì chúng ta có thể đổi một căn nhà khác.”

Triệu Tiêu nhất thời không hiểu ý nghĩ của chữ “không đủ” của Tổng Cận, bèn hỏi, “Sao lại không đủ?”

Đột nhiên Tổng Cận nghiêm mặt: “Ngày đó em đã hứa hẹn với trẫm như thế nào hả?”

Một bầy con đáng yêu? Triệu Tiêu cào tóc mình, sau đó nắm tay Tổng Cận, có chút ủy khuất mở miệng: “Hoàng Thượng, nô tỳ cũng không muốn bị đình sản (buộc ga-rô) đâu.”

“Đình sản?” Tổng Cận khó hiểu nhìn Triệu Tiêu.

Triệu Tiêu nặng nề gật đầu: “Đúng vậy, mẹ nói, nếu sinh nhiều con thì phải đi đình sản.”

Trung tuần tháng 12 là lúc cuộc thi tiếng Anh cấp bốn mà Triệu Tiêu lo lắng nhất đã tới, trước khi thi mấy ngày, Tổng Cận luôn cùng cô ôn tập trong thư viện trường, lúc Triệu Tiêu ngồi viết từ thì anh sẽ ngồi gõ phím trên một chiếc máy tính màu đen.

Sau đó Triệu Tiêu bị phân tâm và nhìn nội dung Tổng Cận đang gõ, kết quả là bị anh dùng tay đẩy về: “Viết từ của em cho tốt đi.”

Bây giờ Triệu Tiêu đã dám chọc ghẹo Tống Cẩn rồi: “Tống rùa biển, Người đang viết cái gì thế?”

Tống Cẩn lạnh lùng nhìn Triệu Tiêu: “Rảnh rồi thế à, có tin là em sẽ không qua nỗi kỳ thi lần này không hả?”

Quả nhiên sau đó Triệu Tiêu đã im lặng trở lại, cô lần lượt viết từng từ lên tờ giấy trắng, Tống Cẩn liếc nhìn cô một cái, không nhìn được mà mở miệng: “Phải có phương pháp học tập chứ, học bằng cách nhớ sẽ không hiệu quả đâu, ví dụ như em cố nhớ từ “sight” này, sau đó có phải sẽ nhớ hậu tố “ight” ở phía sau, rồi em sẽ nhớ được những từ liên quan như “tight”, “fight”, “light”, “night”, “might” vvv... , đúng chứ?” Nói đến đây, Tống Cẩn cầm lấy cây bút của Triệu Tiêu, bằng giọng điệu ôn hòa, anh vừa nói vừa viết từ ra giấy.

Triệu Tiêu nhìn các từ đơn mà Tống Cẩn viết ra, gật đầu: “Em biết rồi.”

Tống Cẩn trả bút lại cho cô: “Tóm lại là, nếu muốn nhớ từ thì không được phân tâm, không phải chỉ cần cười ngửa xem hoa là được mà cần phải vận dụng tất cả các giác quan của em, tai nghe, miệng đọc, tay viết, mắt thấy, đầu ghi nhớ nữa....”

Triệu Tiêu: “...”

Tống Cẩn ho khan một tiếng, anh cầm cuốn sách từ đơn của Triệu Tiêu lên: “Như thế này đi, trầm sẽ chỉ cho em các trọng điểm, em hãy cố lựa một cái để nhớ.”

Tuy rằng Triệu Tiêu gật đầu, nhưng cô cũng không phụ họa theo Tống Cẩn mà chỉ ngược mắt nhìn anh: “Chương trình học của đại học và trung học khác nhau rất lớn, cho dù là về phương pháp học tập hay kiến thức bên trong.” Một Tống Cẩn chỉ có bằng sơ trung như thế này khiến cho Triệu Tiêu có chút cảm giác thành tựu, nhưng rất nhanh, từ vui vẻ, cô đã lâm vào bế tắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 46

Editor: Preiya

Tống Cẩn trở thành đệ tử đặc biệt của giáo sư Vương Chí Hạ- giảng viên ngành cơ giới học của khoa điện tử đại học S, từ một kẻ không có bằng cấp anh đã biến thành một người vô cùng có văn hóa, trở thành nghiên cứu sinh năm nhất của đại học S, Triệu Tiêu chạy đến phòng của Tống Cẩn để hỏi làm sao anh có thể làm được như vậy, đáp án của Tống Cẩn rất đơn giản: “Đương nhiên là dựa vào thực lực rồi.”

Sau đó Triệu Tiêu nhìn thấy chứng chỉ khoa học ở Mỹ, bèn chỉ tay vào nó: “Đây chính là thực lực của Người đấy à.”

Tống Cẩn bình tĩnh liếc nhìn tấm chứng chỉ khoa học mà ba Tống đã làm cho anh, mặt không đỏ tím không đập bỏ nó vào trong ngăn kéo: “Chỉ là nước cờ đầu thôi, sau khi có được cái thật thì trầm sẽ vứt nó đi.”

Triệu Tiêu: “Đây là cả một vấn đề về sự tin tưởng đấy.” Nước cờ đầu không sai, nhưng ngay cả tấm bằng này mà cũng làm giả được nữa sao?

“Tin tưởng?” Đột nhiên Tống Cẩn kéo lấy tay Triệu Tiêu để cô ngồi trên đùi mình: “Chẳng lẽ Tiêu Nhi của chúng ta thật sự bằng lòng lấy một người đàn ông làm chồng nếu người đó chỉ có bằng sơ trung thôi ư?”

Thì ra Tống Cẩn cũng biết là mình chỉ có bằng sơ trung kia đấy, không phải anh luôn rất cứng nhắc hay sao? Triệu Tiêu nhếch môi, thẳng thắn nói: “Nô tỳ cũng không phải là người chỉ coi trọng bằng cấp.”

“Thật sao?” Tống Cẩn liếc nhìn Triệu Tiêu, “Trầm còn nghĩ em ở trong xã hội này ít nhất đã tiếp thu được một ít văn minh, bắt đầu xem trọng người có bằng cấp rồi chứ?”

Triệu Tiêu: “...”

Triệu Tiêu không phải là người xem trọng bằng cấp, cô chỉ xem trọng bằng cấp đối với một mình Tống Cẩn thôi, bởi vì đây là ưu thế duy nhất của cô, hiện giờ ưu thế này cũng không còn nữa rồi. Nhưng phụ nữ đúng thật là một sinh vật mâu thuẫn, tại sao lúc cô nhìn Tống Cẩn viết bài chúc mừng giáo sư Vương Chí Hạ có bài luận văn được đăng báo thì trong lòng lại có cảm giác kiêu ngạo nhỉ?

Tống Cẩn lqđ chuyển vào khu ký túc xá dành cho nghiên cứu sinh ở đại học S, điều kiện sinh hoạt trong ký túc xá này so ra còn tốt gấp đôi cả ký túc xá chính quy nữa, phòng của nghiên cứu sinh là phòng đơn hai giường ngủ, hơn nữa số Tống Cẩn rất tốt, bạn cùng phòng của anh thuộc dạng ra nước ngoài trao đổi, cho nên trong phòng chỉ có một mình anh ở.

Lúc Triệu Tiêu bị Tống Cẩn sai đến ký túc xá của anh để giúp anh dọn vệ sinh, cô liền hỏi: “Sao bây giờ Người mới khai giảng?”

Tống Cẩn: “Cũng không phải là khai giảng, chỉ là gần đây đang họp tác triển khai một hạng mục với giáo sư Vương.”

Đối với Triệu Tiêu mà nói, từ “triển khai” này thật sự rất xa xôi, cô nhìn giường của Tống Cẩn một lát rồi cảm khái nói: “Giường của Người còn lớn hơn giường của bọn em nhiều.”

Tống Cẩn nhìn chiếc giường, suýt chút nữa thì anh đã nói ra miệng, như vậy không tốt sao? Có thể đủ cho hai người ngủ luôn đấy.

Triệu Tiêu nhét chân của Tống Cẩn vào chiếc túi chữ nhật, Tống Cẩn nhìn thấy cô thiếu chút nữa là nhét luôn mình vào đó, bèn buông chỗi lỏng gà xuống đi qua hỗ trợ.

Tống Cẩn cũng không nhét được chân vào, bất quá anh chỉ có thể chỉ huy: “Góc bên đó đã xếp ngay chưa? Hai góc phải khớp vào nhau.”

Triệu Tiêu hôn dỗi quăng chân xuống: “Không làm nữa.”

Chiếc chăn mềm mại được trải ra, Tống Cẩn ngồi xuống, sau đó anh nằm ngửa cả người lên, thoải mái thở dài: “Chăn này mềm thật.”

Triệu Tiêu không để ý tới Tống Cẩn.

Tống Cẩn xoay người lại thương lượng: “Tiêu Nhi, chăn trong ký túc xá của em có mềm không, nếu không thì trầm đổi chiếc chăn bằng lụa này cho em nhé?”

Trung tuần tháng 12 là thời điểm diễn ra cuộc thi Anh văn cấp 4, bây giờ thời tiết rất lạnh, Triệu Tiêu mang hai đôi tất, mặc xong mới phát hiện ra là vẫn còn lạnh, nên đi về mang thêm một đôi nữa vào.

Tống Cẩn đứng dưới ký túc xá của nữ sinh đợi cô, anh cầm trong tay chiếc radio vừa mới thay cô mua về. Bởi vì mỗi tuần lễ, Tống Cẩn đều chạy tới dưới lầu ký túc xá của cô vài lần cho nên nhóm bạn cùng phòng của Triệu Tiêu đều hỏi: “Người ở dưới lầu kia chính là soái ca mà cậu tìm được sau khi chia tay Cố Nhất Minh sao?”

Triệu Tiêu: “Thật ra vẫn luôn là anh ấy.”

“Woa, không phải là mối tình đầu đấy chứ?”

“Hay là mối tình đầu thật nhỉ?”

“....”

Triệu Tiêu cảm thấy con người ở đây đặc biệt coi trọng “Lần đầu tiên”, nhất là về vấn đề tình cảm thì càng coi trọng hơn nữa, ví dụ lần đầu tiên hôn mới được gọi là nộ hôn đầu tiên, ví dụ như người yêu đầu tiên thì được gọi là mối tình đầu, ngoài ra còn có vân vân và vân vân.

Dựa theo phép tính toán của nơi này, đêm đầu tiên của Triệu Tiêu Nhi được dành cho Tống Cẩn, nộ hôn đầu tiên cũng là Tống Cẩn, về phần mối tình đầu, Triệu Tiêu tiếc nuối thở dài, lại vẫn là Tống Cẩn nữa rồi.

Về phần đêm đầu tiên dành của Tống Cẩn, nộ hôn đầu tiên và mối tình đầu của anh, Triệu Tiêu không biết là ai, dù sao không phải cô là được. Nhưng Triệu Tiêu đột nhiên rất muốn biết lời tỏ tình “đầu tiên” của Tống Cẩn là dành cho ai vậy? Vừa tò mò, cô lại cũng có chút ghét bỏ anh.

Đại Kỳ sẽ ca ngợi một tình yêu chung thủy từ đầu đến cuối, nhưng tuyệt đối sẽ không tán dương tất cả khía cạnh của một gã Hoàng đế, cho nên lúc trước, Triệu Tiêu khó chịu với đám oanh oanh yến yến trong hậu cung của Tống Cẩn, nhưng cô sẽ không vì vậy mà ghét bỏ anh.

Nhưng mà bây giờ, Triệu Tiêu có chút đắn đo về cảm xúc ghét bỏ đó, cho nên lúc đi xuống lầu, ánh mắt nhìn Tống Cẩn của cô liền thay đổi.

Lúc Triệu Tiêu nhận lấy chiếc radio từ trong tay Tống Cẩn, Tống Cẩn rất lo lắng cầm lấy chiếc túi đựng dụng cụ làm bài thi của cô lên xem rồi thay cô kiểm tra xem có phải đã mang đầy đủ rồi không. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý.đồn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng coppy không xin phép.

Triệu Tiêu ngước mắt nhìn anh, muốn nói rồi lại thôi.

Tống Cẩn: “Có chuyện gì thì nói đi.”

Triệu Tiêu nhếch miệng: “Hoàng... Tống Cẩn, đối tượng mối tình đầu của Người là ai vậy?”

Bàn tay đang cầm lấy túi đựng văn phòng phẩm của Tống Cẩn chợt cứng lại, anh nghiêm giọng nói: “Mối tình đầu cái gì?”

Trên đường đi ăn điểm tâm, Triệu Tiêu giải thích về “mối tình đầu” cho Tống Cẩn nghe, kết quả là bị anh hỏi lại: “Vậy em thì sao?”

“Của em ấy à, dù sao cũng không phải Hoàng Thượng là được rồi.” Triệu Tiêu hất cằm, “Nhưng mà em đã quên mối tình đầu của mình là ai, bởi vì chuyện này cũng quá xưa rồi.”

Tống Cẩn cười lạnh một tiếng: “Em nói rằng mối tình đầu chính là người đầu tiên mà mình thích, trầm cảm thấy mối tình đầu của em có lẽ là bánh hạnh nhân hoặc là nước có ga vớ vẩn gì đó nhì.”

Triệu Tiêu liền cao giọng: “Sao lại như thế được?”

Tổng Cận không chút để tâm mở miệng: “Em nói tên của mỗi tình đầu rất quan trọng, nhưng quan trọng như vậy mà em lại quên, không nhớ ra chính là để che giấu việc mỗi tình đầu của em chính là trẫm.”

Tổng Cận càng không chút đếm xỉa gì tới, Triệu Tiêu lại càng gấp: “Anh ta tên là Vương...”

“Vương gì?”

Triệu Tiêu: “Vương Đại Cương.”

“À,” Tổng Cận im lặng một lát, “Cái tên này quá bình thường rồi.”

Triệu Tiêu hơi ngập ngừng: “Tên này chỉ là biệt danh, cậu ấy còn có một cái tên khác, là Dương Tử Quân.”

“Cái tên này đúng là rất nho nhã.” Tổng Cận gật đầu khe khẽ, sau đó nhìn Triệu Tiêu hỏi: “Là một văn nhân à?”

Triệu Tiêu: “Khả năng văn chương của huynh ấy rất lợi hại.”

Tổng Cận lại “À” một tiếng, “Đã lợi hại như vậy mà sao mấy năm trước trẫm đích thân chấm thi lại không thấy tên người đó đâu nhỉ, có phải đó là một người sống thanh đạm không thích mưu cầu danh lợi không?”

Triệu Tiêu: “Hình như là vậy...”

Sau đó Tổng Cận buồn bã nói: “Thì ra từ lúc ở Đại Kỳ Tiêu Nhi đã bắt trung với trẫm rồi.”

Triệu Tiêu: “...”

Bắt trung là một tội danh rất lớn đủ để chìm lòng heo, tuy rằng bây giờ nó còn không bằng một cái đánh rắm, Triệu Tiêu quyết định thẳng thắn sẽ được khoan hồng: “Mỗi tình đầu của nô tỳ có lẽ là Hoàng Thượng đấy.”

Tổng Cận cong môi, sau đó anh đưa tay vỗ đầu Triệu Tiêu rồi nói một câu không đầu không đuôi: “Nếu như lần này có thể thi đậu tiếng Anh cấp bốn thì kỳ nghỉ đông thì trẫm sẽ dẫn em đi chơi một lần.”

Triệu Tiêu gật đầu, nhưng cô thật sự rất muốn biết mỗi tình đầu của Tổng Cận là ai: “Vậy mỗi tình đầu của Người là ai thế?”

Đột nhiên Tổng Cận thấy đau đầu, anh xoa xoa huyết thái dương của mình: “Tiêu Nhi à, về vấn đề này đang làm khó trẫm đấy.”

Đúng vậy, Hoàng đế làm gì có mỗi tình đầu chứ, Triệu Tiêu lại hỏi một vấn đề khác: “Còn nụ hôn đầu tiên thì sao?” Thật ra, cái mà cô muốn hỏi là về đêm đầu tiên, nhưng lại cảm thấy mức độ quá lớn rồi nên mới đi hỏi một vấn đề “lành mạnh”- đó là nụ hôn đầu tiên.

Tổng Cận cảm thấy hơi khó khăn, một lát sau, anh hạ giọng: “Nếu như em chú tâm nghiên cứu về đề thi tiếng Anh cấp 4 giống như đang nghiên cứu về mấy chuyện linh tinh này thì sẽ không giống với bây giờ, thi nhiều lần vậy rồi mà còn chưa đậu.”

“.....” Triệu Tiêu không nói gì, cô quay đầu đi, mới vừa rồi là ai đã tra khảo cô một cách hăng say, nhưng đến lúc mình trả lời thì lại tỏ vẻ sĩ diện, thật đúng là cái gì anh cũng làm được mà.

Lúc Triệu Tiêu thi xong tiếng Anh cấp 4 thì cô cảm giác vô cùng tốt, tốt đến mức có thể tự tin lên mạng để đối chiếu đáp án, kết quả là kết quả đối chiếu cũng không được tốt lắm, câu này sai rồi, câu kia lại không đúng.

Khi Cố Nhất Minh gọi điện thoại tới, Triệu Tiêu còn đang bị bủa vây trong cảm giác thất bại, giọng nói của cô lúc nói chuyện với cậu vô cùng không có khí lực: “Là Minh Minh đấy à..”

Cố Nhất Minh: “Lần này lại thi không tốt nữa sao?”

Triệu Tiêu: “Lúc ra khỏi trường thi tôi thấy rất tốt, nhưng lúc dò đáp án thì lại không như vậy nữa.”

Trong điện thoại liền truyền đến tiếng cười sang sảng của Cố Nhất Minh, ngừng một lát, cậu nói: “Tuần sau trường chúng tôi sẽ tổ chức vũ hội mừng lễ giáng sinh, cậu đến chơi nhé.”

Triệu Tiêu: “Tôi không biết khiêu vũ đâu.”

Cố Nhất Minh: “Không phải lần trước cậu nhảy rất khá sao?”

“Lần trước là nhảy vũ điệu thổ mà.”

“Thỏ cũng không sao.” Cố Nhất Minh vừa cười vừa nói, “Chủ yếu là ngày đó tôi muốn giới thiệu cậu với một người để cậu làm quen thôi.”

36 Kể đối phó với cô gái nhỏ, chương 15: Năm chủ đạo, món ăn tình yêu cần phải có người thêm thường mới càng thêm ngon miệng, nếu bạn đặt luôn đặt những món giống nhau trước mặt cô ấy thì cho dù là đồ ăn ngon tới đâu cũng sẽ trở nên tẻ nhạt nhàm chán.

Đột nhiên Cố Nhất Minh cảm thấy những lời nói này rất hay, hiện tại cậu chính là món đồ ăn tẻ nhạt vô vị, còn về phần đột phá món ăn lên như thế nào à, trong sách cũng có viết là: “Đối với loại sinh vật đầy mâu thuẫn như phụ nữ, cần phải có kích thích.”

Người mà Cố Nhất Minh muốn giới thiệu cho Triệu Tiêu chính là hoa khôi của khoa tiếng Anh trường đại học S, vị hoa hậu giảng đường này có khuôn mặt hình quả trứng kinh điển, lúc Triệu Tiêu gặp được bèn vươn tay ra: “Xin chào, tôi là Triệu Tiêu, đang học tại Học viện truyền thông.”

Mỹ nhân ngành tiếng Anh vươn đôi tay trắng nõn xinh đẹp ra khẽ chạm vào tay Triệu Tiêu: “Xin chào, Hoàng Tâm Thuyền.”

Triệu Tiêu: “Tên rất hay.”

Mỹ nhân hơi mỉm cười, sau đó nói với Cố Nhất Minh: “Trong này chán quá, tôi muốn ra ngoài đi dạo một lát.”

Cố Nhất Minh nhìn Triệu Tiêu rồi gật đầu: “Được.”

Triệu Tiêu thật sự rất buồn bực, những người bạn cùng phòng nghe cô nói sẽ đi tham gia vũ hội thì ngay lập tức đề nghị cô nên đi mua một đôi giày cao gót, hôm nay Triệu Tiêu mang giày cao gót tới, vất vả lắm mới tới được hội trường của đại học S, kết quả là thật sự gặp được một người mới, hơn nữa hình thức gặp mặt này chỉ là chào hỏi đơn thuần mà thôi.

Triệu Tiêu ngồi trong góc hội trường, trong đầu thầm nghĩ Cố Nhất Minh hơn cả trăm ngàn lần.

Sau đó, Cố Nhất Minh gửi tới một tin nhắn: “Tiêu Nhi, có thể làm giúp tôi việc này được không, Tâm Thuyền hơi lạnh, cậu đến ký túc xá của cô ấy lấy áo khoác đến đây nhé.”

Triệu Tiêu tức giận đến nỗi bàn tay cũng trở nên run run và trả lời lại Cố Nhất Minh: “Tôi không đi.”

Sau đó, Cố Nhất Minh nhắn lại: “Sao mà cả chuyện nhỏ này cậu cũng không chịu giúp tôi thế.”

Triệu Tiêu nhìn màn hình điện thoại đang sáng lấp lánh một chút, cô đứng dậy rồi đi về hướng ký túc xá của đại học S trên đôi giày cao gót cao 6 cm.

Lúc đi được nửa đường, cô bèn gọi cho Cố Nhất Minh để hỏi là phòng của cô gái kia là số bao nhiêu.

Kết quả là Cố Nhất Minh cúp máy ngang, sau một hồi cậu gửi tới một tin nhắn cho Triệu Tiêu: “Số 3563, trong phòng của cô ấy có người, cậu chỉ cần gõ cửa là được rồi, bạn cùng phòng sẽ đưa áo khoác của Tâm Thuyền cho cậu.”

Lúc Cố Nhất Minh gửi tin nhắn đi, trong lòng cậu có chút hồi hộp, mức độ kích thích này như thế nào nhỉ? Nhẹ? Hay là nặng quá rồi nhỉ?

Triệu Tiêu nghiêng ngả đi tới ký túc xá, rốt cuộc cô đã nhìn thấy khu nhà số 35 rồi, cô ngược nhìn khu nhà cao tầng này, vì sao lại là lầu 6 thế?

Lúc Triệu Tiêu đang leo tới lầu 3 thì điện thoại rung lên, cô nhìn nó một lát, sau đó tức giận nhận cuộc gọi và quát: “Có thể không cần thúc giục người khác không hả, tôi đang leo lầu đây này.”

Tổng Cận ở đầu dây bên kia: “...”

Anh khề ho một tiếng: “Leo cái gì lầu hả, định đi đâu thai sao?”

Triệu Tiêu dựa người vào lan can, cô cời giày cao gót ra rồi xoa xoa đôi chân đau nhức: “Là Hoàng Thượng à...”

Tổng Cận: “Chứ còn ai nữa.”

“Đúng vậy.” Triệu Tiêu vô cùng oán giận, “Bây giờ em đang phải đi lấy áo khoác cho một người bạn học là Hoàng Tâm Thuyền, cô ta ở tận lầu sáu, cao quá đi.”

Giọng nói của Tổng Cận càng lúc càng lạnh: “Tại sao em lại phải đi lấy giùm cô ta?”

Triệu Tiêu: “Bởi vì cô ta lạnh.”

Tổng Cận tức giận: “Trẫm hỏi em, hôm nay em uống nhầm thuốc gì thế hả, bộ hôm nay là ngày mừng 5 tháng 3 (ngày thanh niên tình nguyện) chắc?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chương 47 Cuộn cuộn khi tiến hành

Editor: Preiya

Nỗi ủy khuất của Triệu Tiêu nhiều đến nỗi cả vũ trụ cũng không chứa hết, cú điện thoại đúng lúc của Tống Cẩn đã giúp cô xả hết nỗi buồn bực ra, Triệu Tiêu dựa người vào hàng rào chắn vừa xoa bóp căng chân, lúc đang muốn mở miệng thì chợt nhớ ra mình đã hứa với Cố Nhất Minh là phi nhỏ cậu ta thì sẽ không có phúc nên cô liền che miệng lại: “Em chỉ là đang giúp đỡ một người bạn gặp chút vấn đề thôi mà.”

Tống Cẩn rõ ràng không tin lời cô nói: “Có phải em lại người ta bắt nạt nữa rồi không?”

“Làm sao có thể.” Triệu Tiêu vừa tựa người vào tay vịn vừa đi thêm mấy bước: “Em thật sự chỉ lấy giúp người làm niềm vui thôi mà.”

Ở đầu dây bên kia, Tống Cẩn đã phát hỏa: “Sao không thấy em nhiệt tình như vậy với trăm hã, mau nói nhanh lên, vì sao em lại phải đi giúp nữ sinh kia đi lấy cái này cái nọ?”

“Em đang ở đâu?” Còn không chờ Triệu Tiêu trả lời, Tống Cẩn lại đoán: “Có phải bị bắt nạt thật rồi không?”

Đột nhiên Triệu Tiêu thấy trong lòng rất ấm áp, mặc kệ là ở đây cô đã quen được với bao nhiêu người bạn tốt, mặc kệ là trong lòng cô đã thay đổi như thế nào thì ở trong lòng cô, Tống Cẩn luôn giữ một vị trí đặc biệt, ngoài ra cô cũng tin chắc là mình ở trong lòng anh cũng như vậy, loại đặc biệt này chính là không thể chịu được khi người kia bị bắt nạt. Nói theo cách ở đây chính là, Tống Cẩn có thể lừa gạt cô, cô có thể coi thường anh chỉ vì anh mới có bằng sơ trung, nhưng nếu có người dám coi thường anh thì nhất định cô sẽ tranh cãi với người đó.

Tống Cẩn lại hỏi thêm lần nữa, nhưng lần này anh đã thay đổi cách đặt câu hỏi: “Bây giờ em đang ở đâu thế?”

Triệu Tiêu không kháng cự lại áp lực bèn thành thật khai báo: “Nữ sinh này là một người bạn của Cố Nhất Minh, vì cô ta thấy lạnh nên cậu ấy nhờ em đi lấy áo khoác giùm, cho nên đây cũng là chuyện nhỏ thôi mà, em cũng không phải bị người ta bắt nạt.”

Sau khi Tống Cẩn nghe lời giải thích của cô xong, anh không hề cảm thấy nhẹ nhõm mà trái lại càng thêm thêm nghiêng răng nghiêng lợi: “Người phụ nữ không có đầu óc này!”

Triệu Tiêu vẫn leo lên đến tận lầu 6 để lấy áo khoác cho Hoàng Tâm Thiện, cô không muốn bỏ dở nửa chừng, thật lòng cô cảm thấy rất lo cho mặt mũi của Hoàng Tâm Thiện, bởi vì Tống Cẩn đang đứng chờ bên dưới tòa nhà 35 và nói muốn cùng cô đi đưa áo khoác cho cô ta.

Áo khoác mà bạn cùng phòng với Hoàng Tâm Thiện đưa cho Triệu Tiêu là một áo khoác lông dê màu vàng nhạt, trên đó còn có mùi nước hoa thoang thoảng, Tống Cẩn đang bình thường chợt nhíu mày lại, vừa đi bên cạnh Triệu Tiêu vừa giáo huấn cô: “Về sau không được như thế nữa nghe chưa, em là em gái vận chuyển à?”

Triệu Tiêu lắc đầu một cái: “Đương nhiên là không phải rồi.”

Mặt của Tống Cẩn vẫn lạnh tanh như vậy, dùng tư thái của một trưởng bối để răn dạy tiểu bối: “Đầu óc phát triển thêm chút nữa được không, làm người có việc cần làm và việc không cần làm, trăm không nghĩ là em sẽ có kiên nhẫn để làm việc từ thiện, nhưng cũng không cần biểu hiện ra mình là người dễ dãi.”

Triệu Tiêu cảm thấy những lời của Tống Cẩn thật có lý: “Ý của Hoàng Thượng là không được để rớt giá nhân phẩm đúng không?”

Tống Cẩn nhếch môi rồi vỗ đầu cô: “Không khác nhau là mấy, em hiểu như vậy cũng được...”

Triệu Tiêu đồng ý với những lời của Tống Cẩn, nhưng cô đã quen thói phản bác rồi: “Nhưng mà thầy giáo ở sơ trung đã nói là không cần nề hà những chuyện nhỏ nhặt mà.”

Tống Cẩn cảm thấy đau đầu, anh vuốt mái tóc dài của Triệu Tiêu, im lặng một lát: “Đó là bởi vì người nói những lời này căn bản là không muốn làm những chuyện như thế, cho nên mới cổ vũ cho người khác làm.”

Triệu Tiêu chợt tỉnh ngộ sâu sắc, cô nhìn Tống Cẩn: “Bọn họ đúng là xấu xa thật.”

Tống Cẩn cũng cười, ý bảo trẻ nhỏ dễ dạy: “Hiện giờ biết cũng chưa muộn.”

Triệu Tiêu đưa áo khoác trên tay cho Tống Cẩn xem: “Chúng ta cũng không cần mạng tới nữa, có những việc cần làm nhưng cũng có việc không cần làm.”

Tống Cẩn nắm tay Triệu Tiêu, giọng điệu lạnh nhạt: “Triệu Tiêu, trăm sẽ dạy em một câu nói, những việc giúp người nhất định phải để cho người nọ biết, bởi vì đây là một ân tình, nếu không thì sẽ toi công bạn rớt rồi.”

Triệu Tiêu há hốc miệng: “Hoàng Thượng suy nghĩ thật chu đáo.”

Tống Cẩn khẽ hừ một tiếng, anh ngừng lại một lát rồi ném lại cho cô vài câu: “Thôi, em muốn thế nào thì là thế đó đi, có một số việc dù có dạy em cũng chẳng hiểu, cũng sẽ không làm được, nếu em đã không làm được mà còn ép em thì không tốt lắm.”

Triệu Tiêu: “...”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Tống Cận lqđ lườm cô một cái, “Cho nên từ nay về sau, muốn làm chuyện gì đều phải thương lượng trước với trẫm là được rồi.”

Triệu Tiêu ôm lấy cánh tay Tống Cận, híp mắt lại giống một chú mèo con: “Vậy nếu như Hoàng Thượng muốn bán nô tỳ thì có phải là nô tỳ cũng phải thương lượng trước với Người không?”

Tống Cận rút cánh tay mình về: “Em cảm thấy bản thân mình có thể bán được bao nhiêu tiền?”

Triệu Tiêu hừ một tiếng rồi quay sang chỗ khác.

Tống Cận lại nắm tay Triệu Tiêu thêm một lần nữa và nói một câu tình cảm kỳ quái: “Tiêu Nhi, em phải nhớ cho kỹ, em chỉ có thể bán cho trẫm thì mới có giá tốt được.”

Triệu Tiêu hưng hăng trừng mắt nhìn Tống Cận, trong lòng cẩn thận cân nhắc lại lời nói này, đầu vậy vẫn có chút ngọt ngào, nhưng mà sao nghe đáng đánh đòn thế nhỉ?

Triệu Tiêu nhìn thấy Cố Nhất Minh và Hoàng Tâm Thuyền ở chỗ dốc Tỉnh Nhân, trắng treo trên cành liễu, chiếu xuống mặt đất. Đại học S nổi danh là nơi có nhiều địa điểm dành cho tình nhân, oanh oanh yến yến, chàng chàng thiếp thiếp, mỗi lần cô đi ngang qua nơi này cô đều cảm nhận được mùi vị ngọt ngào trong không khí.

Các cặp đôi ở đây và trong sân trường cơ bản đều là nam sinh và nữ sinh ngồi tựa vào nhau, chỉ có một mình Cố Nhất Minh là đứng trên con dốc với dáng vẻ mong chờ.

Triệu Tiêu nghĩ thầm, Hoàng Tâm Thuyền chắc là bị lạnh thật, nhìn xem Cố Nhất Minh gấp thành bộ dạng gì rồi này. Triệu Tiêu không khỏi bước nhanh hơn, kết quả là bị Tống Cận kéo tay lại, anh cúi đầu nhìn đôi giày cao gót của cô, nhíu mày: “Không sợ bị đau chân à?”

Triệu Tiêu đứng khoa tay múa chân trước mặt Tống Cận: “Có phải là rất cao không?”

Tống Cận: “Không phải, ngay đến bả vai trẫm còn chưa tới nữa là.”

Triệu Tiêu: “Người cao bao nhiêu?”

Tống Cận: “Hơn 1m8.”

Hơn 1m8 đúng là một từ tốt, muốn hơn có hơn muốn kém có kém, Triệu Tiêu nhỏ giọng xùy một tiếng.

Tống Cận lấy tay ấn đầu cô: “Nếu như không tin thì lần sau em đo cho trẫm là được rồi.”

Cố Nhất Minh nhìn ngọn lửa nhỏ tức giận đang đi tới, cậu không thể ngờ được là nha đầu Triệu Tiêu kia không chỉ đi lấy áo khoác không thôi mà còn gọi cả Tống Cận tới, bên trong quyền 36 Kế để đối phó với cô gái nhỏ, có một đoạn được tô đỏ: Cần phải đặc biệt chú ý, chiều này thật sự rất nguy hiểm, nếu như dùng không đúng mức độ kích thích thì sẽ dễ dàng bị tình địch nắm lấy cơ hội.

Cố Nhất Minh trúng nội thương, hai mắt bốc hỏa nhìn Triệu Tiêu vừa cười nói với Tống Cận vừa đi đến, nhất thời cậu có xúc động muốn tát cho bản thân mình một cái.

“Hi, Cố Nhất Minh.” Tống Cận chào hỏi không được thân thiện cho lắm, sau đó anh quay đầu lại nói với Triệu Tiêu đang đứng phía sau, “Tiêu Nhi, mau đưa áo khoác cho bạn gái Cố Nhất Minh đi.”

Triệu Tiêu đưa áo khoác cho Hoàng Tâm Thuyền đã đứng dậy khỏi bãi cỏ rồi nhìn Cố Nhất Minh: “Bạn gái?”

Cố Nhất Minh không lên tiếng, chỉ là vẻ mặt không hề có biểu cảm gì, nói nhanh một câu: “Cảm ơn, cậu vất vả rồi.”

“Đúng vậy.” Triệu Tiêu thâm oán giận một câu, “Bạn gái cậu ở lâu cao thật đấy.”

Cố Nhất Minh vẫn không biểu lộ cảm xúc như trước, bình thản nói: “Cảm ơn.”

“Không cần.” Tống Cận cười cười, sau đó anh vỗ vỗ vai Cố Nhất Minh, “Hẹn hò vui vẻ nhé, tôi và Triệu Tiêu không làm bóng đèn nữa.” Nói xong, anh kéo tay Triệu Tiêu cùng nhau rời đi.

Sau khi Triệu Tiêu và Tống Cận đi rồi, Cố Nhất Minh liền nắm chặt tay trái lại thành quyền, đột nhiên Hoàng Tâm Thuyền đứng bên cạnh mở miệng nói: “Học trưởng, còn muốn diễn kịch tiếp nữa không?”

“Không cần đâu.” Cố Nhất Minh rút bóp da ra và lấy 500 đồng đưa cho Hoàng Tâm Thuyền.

Hoàng Tâm Thuyền chỉ cầm hai tờ, lý do là: “Còn vài lời thoại nữa chưa kịp nói đấy.”

Cố Nhất Minh có chút phiền não: “Không liên quan gì tới cô, nói thêm gì nữa chứ.” Nói xong, cậu rời khỏi đốc Tinh Nhân.

Triệu Tiêu bước đi trong sân trường trên đôi giày cao gót, tạo ra âm thanh “cộp cộp cộp”, đột nhiên Tổng Cận thấy tiếng động này rất dễ nghe, anh cúi đầu nhìn đôi giày cao gót của cô, hỏi: “Mang có vất vả lắm không?”

“Có một chút.” Triệu Tiêu gật đầu.

Tổng Cận: “Vậy sau này không cần mang nữa.”

Triệu Tiêu: “Ở nơi này, có một người phụ nữ nổi tiếng đã nói rằng mỗi người người phụ nữ đều phải có một đôi giày cao gót cho riêng mình.”

Tổng Cận nửa tin nửa ngờ “À” một tiếng: “Vậy người phụ nữ đó cũng thật vô vị.”

Ngừng lại một lát, anh không kiềm được mà mở miệng hỏi một vấn đề: “Bao nhiêu tiền thế?”

Triệu Tiêu sững sốt một chút, sau đó báo cáo: “96 đồng, giá gốc là 108 đồng, đã được trả giá xuống.”

Tổng Cận nhìn đôi giày cao gót của Triệu Tiêu chằm chằm, nói: “Khó trách lại đi đứng bị mệt, không tiện nghi một chút nào cả.”

Kỳ thi cấp 4 đã thi đậu, kỳ thi cuối cấp còn không sao?

Bất luận là ở đại học nào cũng sẽ một câu nói giống như vậy, “60 điểm vạn tuế, 61 điểm là lăng phỉ”, nhưng đối với Triệu Tiêu lqđ mà nói. cô cũng không biết tại sao lúc mình thi cuối kỳ chỉ toàn được có 59 điểm

Năm nhất học môn tin học, Triệu Tiêu thi được 59 điểm, sau đó có một người bạn cùng phòng khuyên cô nên đi tạo quan hệ với giáo viên, Triệu Tiêu nổi lên dũng khí gọi điện thoại cho người này: “Thầy có thể giúp em làm tròn điểm số được không ạ?”

Kết quả là vị giáo viên môn tin học không bỏ bốn lên năm thành 60 điểm cho cô, nhưng tin đồn Triệu Tiêu có mối quan hệ bí mật với thầy giáo Hường đã nhanh chóng lan truyền vượt ra khỏi phạm vi lớp học. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Ai, thật sự là một đoạn ký ức không hề vui vẻ mà, Triệu Tiêu lật một trang của quyển sách Di truyền học, hết u buồn rồi lại than thở.

Tổng Cận liếc nhìn gò má Triệu Tiêu: “Sao mới đó mà đã ngồi không yên rồi hả?”

Triệu Tiêu nâng cằm lên, nói: “Không lên được lớp thì em ôn tập làm gì; không ôn tập nữa thì em thi rớt; như nhau cả thôi.”

Tổng Cận cười khẽ một tiếng: “Ai nói là giống nhau đâu?”

Triệu Tiêu mở to hai mắt nhìn Tổng Cận.

Tổng Cận khép hờ mắt: “Nếu như mình không có cái đầu thông minh thì cũng không cần oán hận làm gì, hãy mau chăm chỉ đọc sách đi, còn muốn tốt nghiệp nữa không đấy?” Nói xong, anh quay đầu lại và tiếp tục gõ trên máy tính của mình, trên mắt đeo một cặp kính gọng vàng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Hoàng Thượng bị cận thị hơn một trăm độ, ai bảo anh thích đọc sách dưới ánh sáng mặt trời làm chi, người trái này đất ai cũng biết điều này là không khoa học. Triệu Tiêu nhìn Tổng Cận đeo mắt kính, mở miệng nói: “Người đeo kính lên nhìn rất ra dáng người lớn.”

Tổng Cận ngừng tay gõ bàn phím lại: “Đọc sách đi!”

Có một lần, Tổng Cận đã từng hỏi Triệu Tiêu vì sao lại lựa chọn nghề phát thanh, thậm chí anh còn tò mò hơn về việc cô làm thế nào để thi đậu học viện truyền thông, những ngày tháng anh không có mặt đó, giờ nghĩ lại bỗng cảm thấy như có hàng vạn con kiến đang cắn khắp toàn thân, ngoài đau ra thì còn khiến cho người ta vô cùng không thoải mái.

Thái độ của Triệu Tiêu đối với các bạn đồng học trong lớp rất tốt, một phần là vì đề cương. Trong phòng tự học của đại học S, cô nằm sấp trên bàn, dựa theo nội dung trong đề cương để tìm kiếm thức trong sách vở, càng tìm càng thấy xót xa.

Đột nhiên Triệu Tiêu lqđ rất nhớ thời kỳ còn học tập ở cao trung, bởi vì nội dung học tập khi đó khá tốt, cho dù Triệu Tiêu học vẫn còn Tổng Cận học lý thì anh vẫn có thể dạy cô học Toán và tiếng Anh, còn bây giờ à, tuy rằng Tổng Cận có tiếng là nghiên cứu sinh, nhưng chắc chắn là anh một chữ cũng không biết về ngành học của cô cả.

Nhưng có một buổi tối, Tổng Cận lại ôm mấy quyển đại cương ôn thi của Triệu Tiêu để đọc, sang ngày thứ hai, anh đưa tờ giấy có ghi những phần trọng điểm cho cô, lúc đưa còn không quên châm chọc một câu: “Dựa theo đó mà học đi, nếu còn không bắt đầu thì sẽ không thể thi đậu một cách dễ dàng đâu.”

Đột nhiên Triệu Tiêu cảm thấy Tổng Cận thật tốt, giống như trước kia ba Triệu đã từng bước giúp cô lên lớp vậy, không có gì là không thể, có Tổng Cận bên người, chính là so easy!

Rốt cuộc kỳ thi cuối kỳ đã kết thúc, mặc dù đã thi xong toàn bộ nhưng trong lòng Triệu Tiêu vẫn không yên, bởi vì môn chính “Chủ trì chương trình radio”, yêu cầu người thi chủ trì chương trình trong 15 phút, nhưng trong vòng 15 phút đó, Triệu Tiêu đã nắc cụt hơn 10 lần, bình quân là 1 phút một cái, khiến cho giám khảo giận tới tái mặt.

Kỳ nghỉ đông của Triệu Tiêu đã tới nhưng của Tổng Cần thì không, vào thời gian được nghỉ, anh bị giáo sư Vương giữ lại trường để làm thí nghiệm, cô cũng đã từng hỏi qua anh tại sao lại lựa chọn theo con đường này.

Lý do mà Tổng Cần đưa ra tương đối bất đắc dĩ: “Ba Tổng đã làm bằng tốt nghiệp cho trăm về chuyên ngành nghiên cứu, nhưng không sao, trăm cũng thích.”

Tuần đầu tiên của kỳ nghỉ phép, thành phố S đón một trận tuyết rơi rất lớn, tuyết trắng xóa như lông ngỗng, mênh mông bát ngát, Triệu Tiêu mang đôi ủng đi tuyết mà ba Triệu đã mua từ Australia về, đi từ nhà đến trường đại học S để tìm Tổng Cần.

Triệu Tiêu đi đến trước cửa phòng thí nghiệm tìm Tổng Cần, nhưng kết quả là không thấy người, sau đó cô đến ký túc xá của nghiên cứu sinh, gọi cửa nửa ngày lại vẫn không có ai. Đang lúc Triệu Tiêu đứng dưới ký túc xá vừa bức mình vừa lạnh thì Tổng Cần đứng ở sau lưng gọi cô một tiếng.

Triệu Tiêu quay đầu lại, cô thấy trong tay Tổng Cần là một chiếc lồng com, anh nhú mày nhìn cô: “Sao không vào trong chờ?”

Triệu Tiêu giả bộ đáng thương nhỏ giọng mở miệng nói: “Hôm nay bác gái trông ký túc xá không cho em vào.”

Tổng Cần kéo tay Triệu Tiêu, tay cô rất lạnh, giọng điệu của anh liền mềm xuống: “Ăn com chưa?”

Triệu Tiêu lắc đầu một cái: “Chưa ăn...”

Bác gái kia không cho Triệu Tiêu vào, kết quả là Tổng Cần nắm tay Triệu Tiêu đi lên lầu ở trước mặt bà ta, bác gái cũng không nói gì, quả nhiên là nên chọn quả hồng mềm để bóp nha.

Sau khi Tổng Cần dẫn cô vào phòng xong, trước tiên anh cầm bình rót cho cô một ly nước nóng, Triệu Tiêu đưa tay cầm lấy cái ly, những đường vân trên đó đang nổi lên, cô nói: “Cái ly này của Người đẹp quá.”

“Lần sau phải gọi trước, nhớ chưa.” Ngừng một lát, Tổng Cần nhìn cái ly trong tay Triệu Tiêu, “Thích à, thích thì đem về đi.”

Triệu Tiêu cũng không khách sáo nữa: “Vây lát nữa Người nhớ nhắc em đấy, không chừng em lại quên mất.”

Tổng Cần mở gói thức ăn ra, may mắn là hôm nay anh có mua rất nhiều thức ăn, sau đó dùng đũa chia làm hai phần, tiếp theo lưu loát mở chiếc lồng com ra, để lại một nửa phần com cho mình, phần còn lại đưa hết cho Triệu Tiêu: “Nếu như ăn không đủ thì còn bánh quy lần trước em để lại đấy, com tôi để trăm dẫn em ra ngoài là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chương 48 Cuộn cuộn khi tiến hành

Editor: Preiya

Tổng Cần mua ba món ăn cộng thêm một phần canh rong biển hầm xương, Triệu Tiêu chan một muống canh vào com rồi trộn đều lên ăn một ngụm, bởi vì thỏa mãn mà cảm thấy đồ ăn rất ngon, hơn nữa mỹ vị trong lòng này còn ngon hơn cả những thức ăn do Ngự Thiện Phòng làm mà cô từng ăn trước đây.

Bây giờ nhìn cô và Tổng Cần rất giống một đôi vợ chồng son.

Tổng Cần gấp một cục sườn vào chén com của Triệu Tiêu rồi bình thản mở miệng: “Có phải là năm nay định tính sẽ tìm người đóng dấu hộ vào bài báo cáo của kỳ nghỉ đông, đúng không?”

Triệu Tiêu xấu hổ cúi đầu xuống, bởi vì trước kia cô thường xuyên làm như vậy, bài báo cáo thực tập đều là đóng dấu cho xong việc, hơn nữa còn là do Cố Nhất Minh làm giúp.

Triệu Tiêu im lặng nhai một ngụm com: “Em không tìm được chỗ để thực tập...”

Sau đó Tổng Cần cũng không nói gì, Triệu Tiêu học chuyên ngành phát thanh viên, đúng là khó kiếm chỗ để thực tập hơn các ngành khác, mỗi học kỳ trường đều đề cử một số sinh viên đến đài phát thanh hoặc là đài truyền hình để thực tập, nhưng trong số những người đó không có tên Triệu Tiêu.

Đây là một vấn đề nghiêm túc, Tổng Cận gấp một nhúm măng tây vào trong chén của cô: “Để trầm nghĩ cách xem sao.”

Buổi chiều, Tổng Cận lại đi đến phòng thí nghiệm của mình như cũ, còn Triệu Tiêu ở lại phòng ký túc xá chơi máy tính của anh, hôm nay anh về trễ, Triệu Tiêu đã xem phim cả một buổi chiều nên mắt đau xót vô cùng khó chịu, cô đứng lên duỗi thắt lưng và nhìn ra bên ngoài, toàn bộ bầu trời đã tối hẳn đi khiến cho tầm nhìn trở nên hạn chế, toàn bộ khuôn viên trường đại học S đều bị tuyết trắng bao phủ, xem ra chắc là lạnh lắm đây.

Lúc Tổng Cận trở lại ký túc xá, trên mái tóc húi cua ngắn ngắn của anh có dính một ít tuyết, Triệu Tiêu nhìn thấy thế liền duỗi tay ra vuốt xuống cho anh, vừa lau vừa nói: “Sao lại không che ô chứ?”

Tổng Cận với tay lên nắm lấy tay cô và khẽ nhếch môi: “Quên mất rồi.”

Com tối ăn tại Thiên Phủ Các, là quán ăn nằm đối diện trường học rất nổi tiếng về các món cay Tứ Xuyên, Triệu Tiêu rất thích ăn cay, vừa ăn cô vừa uống nước liên tục đến nỗi đôi môi đã sưng đỏ bưng, trái ngược lại với cô, Tổng Cận không hề thích ăn cay, anh chỉ nhờ ông chủ quán hâm nóng lại một bình rượu Hoa Điều rồi nhấp một chút. Làn khói nóng bốc lên từ bình rượu lượn lờ trong không khí cùng mùi rượu ngập tràn.

Triệu Tiêu lqđ để ly xuống trước mặt Tổng Cận: “Nô tỳ cũng muốn uống nữa.” Hiện giờ cô đã quên đi tất cả tôn ti trật tự, vô cùng thẳng thắn gọi Tổng Cận rót rượu cho mình.

Tổng Cận khẽ cười rồi rót cho cô nửa ly: “Uống chậm thôi, rượu này mạnh lắm đấy.”

Triệu Tiêu nhận lấy cái ly, sau đó giong lên: “Nô tỳ kính chúc Hoàng Thượng, mong rằng...”

“Mong rằng cái gì?” Tổng Cận đang có tâm trạng vô cùng tốt, anh nhìn Triệu Tiêu với vẻ mặt vô cùng mong chờ những gì mà cô sắp nói ra.

Triệu Tiêu cười cười: “Mong rằng sự nghiệp của Hoàng Thượng sẽ thành công, sớm thành gia lập nghiệp, nhanh chóng phát tài, tiền bạc cuốn cuộn.” Nói xong, cô uống một hớp rượu Hoa Điều trong chén sứ.

Tổng Cận cũng giong ly lên, bộ dáng nhìn có chút đứng đắn nhưng lại không đứng đắn: “Trẫm cũng mong rằng Tiêu Nhi có thể thuận lợi tốt nghiệp và sẽ...sớm sinh quý tử.”

Triệu Tiêu chưa từng nghe thấy nhiều lời chúc hữu ích của Tổng Cận như vậy, cô vui vẻ gật đầu một cái: “Cảm ơn Hoàng Thượng.”

Tổng Cận vươn ly ra chạm vào ly của Triệu Tiêu: “Vậy thì...Cùng nhau cố lên nhé.”

“Được, được.” Triệu Tiêu gật đầu, “Cùng nhau cố lên nào.”

Sau khi com no rượu say, Tổng Cận lại dẫn Triệu Tiêu đi dạo trên quảng trường ở đằng sau trường học, mặc dù trời đang có tuyết rơi nhưng ở đây không hề buồn tẻ, mà trái lại còn có không ít người đang lấy máy ảnh ra chụp ảnh, Tổng Cận cũng dùng di động để chụp cho cô một tấm, sau đó Triệu Tiêu quán lấy Tổng Cận đòi anh cùng chụp hình chung.

Trong ảnh chụp, Tổng Cận mặc chiếc áo măng-tô to màu đen, còn Triệu Tiêu mặc chiếc áo bông màu đỏ, một người cười tươi như hoa nở, người còn lại thì mỉm môi, trên mặt chính là vẽ biểu cảm kinh điển.

Tổng Cận nhìn trung tâm thương mại nằm ở phía đối diện: “Đã đến đây rồi thì đi mua quần áo để mừng năm mới đi.”

Tổng Cận nói là làm, anh không chỉ đi xem từ trên xuống dưới mà còn đi từ ngoài vào trong, lúc đi vào cửa hàng bán đồ nội y, khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Tiêu đỏ bừng, Tổng Cận cũng hơi đỏ mặt, anh quay đầu đi vì xấu hổ, sau đó mở miệng nói với cô: “Qua đó chọn nhanh một cái đi.”

Triệu Tiêu vô cùng băn khoăn giữa những cái có viền tơ và không có viền tơ được treo trên giá hàng, cô đỏ mặt: “Hoàng...Tổng Cận, em cũng không biết nên chọn cái nào đây nữa...”

Người bán hàng mặc đồng phục màu đỏ cười đề nghị: “Bạn trai mau chọn giúp bạn gái đi nào.”

Triệu Tiêu kéo tay Tổng Cận, sự xấu hổ từ trong lòng đang dâng lên khắp người: “Chúng tôi không mua nữa đâu.”

Tuy rằng sắc mặt của Tổng Cận không được đẹp mắt cho lắm, nhưng anh vẫn chỉ vào một bộ nội y có viền tơ màu hồng nhạt: “Lấy bộ này đi.” Ngừng lại một lát, anh ho khan một tiếng nhìn Triệu Tiêu: “Thích cái này không?”

Triệu Tiêu gật đầu: “....Thích.”

Đôi nam nữ này khiến cho người bán hàng cảm thấy buồn cười, cô ta thân thiện hỏi Triệu Tiêu: “Kích cỡ áo ngực của em là bao nhiêu?”

Triệu Tiêu lập tức ngẩng đầu nhìn Tổng Cận.

Tổng Cận im lặng quay đầu đi, trong lòng thiếu chút nữa là muốn kêu gào thành tiếng, chẳng lẽ ngay cả điều này mà cũng muốn trẫm mở miệng nói sao?

Sự căng thẳng hôm nay của Triệu Tiêu là ngoài ý muốn, bình thường cô cũng đã từng đi vào cửa hàng bán đồ nội y cùng với nhóm bạn cùng phòng rồi, nhưng cũng không nói chẳng nên lời giống như bây giờ, bèn mở miệng thì thào: “B.....B”

Người phục vụ dường như cũng nhận thấy sự bối rối của cô: “Em đi theo chị, chúng ta vào bên trong thử đồ nhé.”

Lúc Tổng Cận và Triệu Tiêu ra khỏi trung tâm mua sắm, trên tay họ đều là những túi lớn túi nhỏ, Triệu Tiêu vô cùng cảm động nhìn Tổng Cận, bởi vì bên trong hết phân nửa là đồ anh mua cho cô, mà anh chỉ mua cho mình một cái áo lông cừu màu xám.

Đi đến chỗ suối phun nước nằm giữa quảng trường, đột nhiên Tổng Cận mở miệng hỏi Triệu Tiêu: “Cái B kia là cái gì thế?” Giọng điệu của anh rất bình thản, giống như đang hỏi bằng quơ một vấn đề nào đó.

Ánh mắt Triệu Tiêu dừng lại trên ngực mình: “Đó là cách nói dùng để chỉ kích cỡ ngực của phụ nữ ở đây.”

“Hả?” Tổng Cận khẽ nhếch môi, rõ ràng những lời anh nói ra sau đó đều là lưu manh, nhưng vì giọng điệu ôn hòa nên không nghe ra rõ: “Theo bảng chữ cái ABCFG đến XYZ, nếu như dùng bảng chữ cái để chỉ chỉ số lớn nhỏ thì hẳn quy luật sẽ là từ nhỏ đến lớn, số đo của Tiêu Nhi là B, mà B lại là một trong hai chữ cái đầu tiên... vậy thì kích cỡ của Tiêu Nhi nhỏ như vậy sao?”

Nói đến đây, Tổng Cận liếc nhìn Triệu Tiêu một cái rồi hỏi ngược lại: “Bình thường đều ăn không no à?”

Triệu Tiêu chỉ cảm thấy máu đang dâng trào, gò má nóng đến phát sốt, lúc cô nhìn thấy đôi môi đang khép mở của Tổng Cận thì cảm thấy hơi hộp đến không nói nên lời. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn [jeuquydon.com](#), nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Trong mắt của Tổng Cận có ý cười, anh hỏi tiếp: “Hay là thử đoán sai nhé, không lẽ là theo thứ tự từ lớn tới nhỏ sao? Vậy chắc cỡ B của Tiêu Nhi cũng được xem là nổi bật rồi phải không?”

Triệu Tiêu cắn môi: “Còn lâu mới theo 26 chữ cái, Hoàng Thượng không hiểu cũng không cần phải giả vờ là mình hiểu.”

Tổng Cận không để tâm, anh đáp: “Tiêu Nhi đừng nóng, thử chỉ là đoán thử thôi mà.”

Về chuyện cụ thể là cup B có bao nhiêu lớn, Triệu Tiêu cũng không biết nên nói cho Tổng Cận như thế nào, cô nghĩ một chút rồi nói: “Dù sao thì cup B đã được xem như trên trung bình rồi.”

Trên trung bình đúng là một từ hay, bởi vì sau khi Tổng Cận nghe xong bèn cong môi cười: “Vậy thì cũng tốt...”

Trạm xe bus nằm ngay phía ngoài quảng trường, Tổng Cận nhìn Triệu Tiêu: “Về nhà hay là về ký túc xá?”

Triệu Tiêu suy nghĩ một lát, cô chợt nhớ tới cái ly còn chưa lấy đi: “Về ký túc xá của Người trước đi, em còn chưa lấy cái ly của Người cho em về đâu.”

Về mặt của Tổng Cận tràn ngập ý xuân, lúc nói chuyện, khóe miệng anh trào ra, anh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô: “Vậy cũng được...”

Nhưng lúc Triệu Tiêu trở về ký túc xá, cái ly đã lấy được rồi nhưng sắc trời bên ngoài đã rất tối, cộng thêm lại có tuyết rơi, Triệu Tiêu cũng không muốn đi nữa, cô ngồi xếp bằng trên ghế xem bộ phim truyền hình nổi tiếng nhất gần đây.

Tổng Cận vừa sửa lại cái bàn của mình vừa hỏi Triệu Tiêu đang ngồi dính trên ghế xem phim: “Không về nữa sao?”

Triệu Tiêu đưa điện thoại của mình cho anh: “Người có thể gọi điện thoại cho mẹ em được không, nói là em có việc nên không về được.”

Tổng Cận: “Tự em gọi đi.”

Triệu Tiêu: “Mẹ Triệu thích Người.”

Tổng Cận: “Nhưng đây là hai chuyện khác nhau.”

Đột nhiên Triệu Tiêu suy nghĩ kỹ lại lời Tổng Cận nói, cô toét miệng cười: “Thật ra mẹ Triệu đã sớm cho phép chúng ta làm chuyện này rồi.”

Tổng Cận: “...”

Rõ ràng là đề tài tế nhị này, một khi đã thảo luận thì cũng sẽ không dễ dàng dừng lại, mặc kệ thân phận của hai người như thế nào.

Tổng Cận lắng nghe Triệu Tiêu nói, anh hừ nhẹ: “Chẳng lẽ lời này của mẹ Triệu là sai sao?”

Đương nhiên là không sai, nhưng đối với việc thị tẩm này, Triệu Tiêu luôn mang một vết thương lòng, làm sao có thể dễ dàng quên đi như vậy được, lòng cô lại bị móng vuốt mèo cào, cô làm bộ liếc mắt nhìn TV, trên gò má hiện lên vết ửng đỏ không thể che giấu được.

Đột nhiên Tổng Cận đặt tay lên vai Triệu Tiêu: “Tiêu Nhi...”

Triệu Tiêu “Dạ” một tiếng.

Tổng Cận im lặng thật lâu, sau đó mới nói: “Em vào tắm trước đi.”

Nam cưới nữ gả, con người là một sinh vật có bản tính hoạt động, có sự tự chủ và sự khổng chế, điều này khiến cho mối quan hệ nam nữ tăng thêm phần thần bí và cấm dục.

Đối với bản năng số một này, dù là kẻ ngu đến mấy thì cũng sẽ vì ảnh hưởng của hooc-môn mà tiết ra phản ứng. Lúc Triệu Tiêu còn ở Đại Kỳ, chính xác là cô rất mơ hồ về chuyện này, việc thị tẩm đối với cô mà nói chính là hành động để hầu hạ cho Hoàng đế chứ không phải là một hình thức của việc giao hợp nam nữ.

Lúc Triệu Tiêu tắm xong, Tổng Cẩn đưa cho cô một bộ quần áo được làm từ vải bông, là loại quần áo bình thường mà mọi người hay mặc, nhưng đối với Triệu Tiêu thì nó lại rộng thùng thình, bởi vì lạnh nên cô nhanh chóng xỏ dép lê vào rồi bò lên giường của Tổng Cẩn.

Giường trong ký túc xá của Tổng Cẩn rộng hơn nhiều so với giường trong ký túc xá phổ thông, nhưng cũng không rộng hơn nhiều lắm, lại là giường tầng, giường của Tổng Cẩn ở phía trên, bình thường Triệu Tiêu đều ngủ ở phía dưới, cho nên lúc cô leo lên giường đành phải tốn chút sức lực.

“Đắp chân vào.” Tổng Cẩn nói với Triệu Tiêu đã nằm yên vị, sau đó lại đưa cho cô dụng cụ để giữ ấm tay, “Nhét tay vào cho ấm.”

Triệu Tiêu nhận lấy nó từ tay Tổng Cẩn, sau đó anh trèo xuống rồi mở miệng nói: “Anh ra ngoài mua cái này một chút.”

Triệu Tiêu thật sự không hiểu thứ mà Tổng Cẩn còn muốn ra ngoài mua vào lúc này: “Hoàng Thượng muốn mua cái gì thế?”

Tổng Cẩn không trả lời, Triệu Tiêu giả vờ như muốn leo xuống giường: “Em cũng đi nữa.”

“Nằm yên phận trên giường đi.” Tổng Cẩn nghiêng đầu qua, trừng mắt nhìn Triệu Tiêu.

Triệu Tiêu đặt tay lên thành giường: “Vậy Người phải nói với em là khuya như thế này rồi mà Người vẫn còn muốn ra ngoài mua cái gì thế?”

Tổng Cẩn khẽ cắn răng: “Bong bóng.”

Triệu Tiêu: “...”

Hơn mười phút sau Tổng Cẩn đã trở lại, trong tay anh cũng không có cầm theo cái gì, Triệu Tiêu nằm úp sấp trên giường, hai tay chống cằm nhìn Tổng Cẩn, không quên bắt bẻ anh một câu: “Tối khuya thế này rồi mà Người còn mở party sao?”

Tổng Cẩn một tay đút túi quần, anh không hề để ý gì đến cô mà chỉ xoay người đi tắm.

Tổng Cẩn tắm xong liền trèo lên giường, bởi vì là giường tầng nên lúc anh trèo lên đã tạo ra tiếng gõ cọt sột soạt, Triệu Tiêu bèn xốc chân lên và thúc giục Tổng Cẩn: “Hoàng Thượng, mau chui vào chăn nhanh lên nào, không sẽ bị lạnh đấy.”

Tổng Cẩn nằm nghiêng, anh sờ tay vào túi giữ ấm tay của Triệu Tiêu, sau đó cũng bỏ tay mình vào.

Triệu Tiêu mỉm cười nhìn Tổng Cẩn: “Ấm không?”

Tổng Cẩn nhìn cô bằng đôi mắt càng lúc càng sáng, trong bóng đen của anh hiện lên khuôn mặt đang cười tí mắt của Triệu Tiêu, tiếp đó anh vươn tay ra sờ lên mặt cô và nói bằng giọng trầm ấm khàn khàn: “Tiêu Nhi, có thể không?”

Căn phòng im ắng tới mức có thể nghe thấy tiếng hít thở lẫn nhau, tiếng hít thở này càng lúc càng nặng nề, hơi thở nóng hổi của hai người đều phun cả lên mặt của đối phương, nóng nực

Triệu Tiêu nhìn Tổng Cẩn, sau đó gật đầu.

Tổng Cẩn đang nằm nghiêng bỗng lật mình dậy, anh nâng đầu của Triệu Tiêu lên và ngậm chặt đôi môi của cô.

Hôm nay Triệu Tiêu đã quên thoa son, vì thế môi của cô trở nên khô khốc và nổi lên từng mảnh da khô nhỏ, lúc môi cô và Tổng Cẩn vừa mới bắt đầu chạm nhau thì có chút cảm giác ma sát, nhưng chính sự ma sát này đã châm lên ngọn lửa dục vọng nguyên thủy nhất, củi khô bốc lửa, nhiệt độ trong tấm chăn đã càng ngày càng hơn rồi.

Tổng Cẩn vừa ngậm vừa liếm mút đôi môi khô ráp của Triệu Tiêu, đôi môi ẩm ướt của cô dưới ngọn đèn trông càng thêm sáng lấp lánh hơn.

Triệu Tiêu đưa tay vòng lên cổ Tổng Cẩn, yếu ớt gọi một tiếng: “Hoàng Thượng.”

Tổng Cẩn lại hôn lên đôi môi của cô, dọc theo một đường đi xuống, lúc đi đến cổ của cô, anh tình té gặm cắn, ngoài ra bàn tay phải đã chậm rãi chạm đến trước ngực cô, khi chạm vào lớp áo ngực thì anh khẽ nhủ thầm.

Tổng Cẩn hôn liên tiếp lên áo ngực của Triệu Tiêu, nhưng anh cời nửa ngày cũng không cời được, Triệu Tiêu bèn hắng giọng nhắc nhở một câu: “Hoàng Thượng, khóa nằm ở phía sau cơ.”

Tay trái của Tổng Cẩn hơi nâng eo của Triệu Tiêu lên một chút, tay phải cởi bỏ áo ngực của cô, loay hoay hết nửa phút thì cũng tháo được áo ngực ra, sau đó anh đặt hai tay lên ngực cô rồi khẽ xoa nắn.

Bởi vì bên ngoài rất lạnh nên tay của Triệu Tiêu di chuyển từ cổ xuống đến thắt lưng của anh, sờ dọc lên xuống.

Tổng Cận vẫn chôn mặt ở gáy của Triệu Tiêu như trước, tay phải anh không ngừng vuốt ve, còn đôi môi thì nhẹ nhàng hôn lên vành tay của cô, nhẹ nhàng tinh tế gặm cắn, sau đó khẽ thì thầm một câu: “Tiêu Nhi à, cup B của em thật sự là trên trung bình sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Chương 49 Cuộn cuộn khi tiến hành

Editor: Preiya

“Ồ đây, cup B thật sự là trên trung bình sao?”

Thật ra khi Triệu Tiêu nghe xong những lời này thì cô cũng không có cảm giác gì mấy, bởi vì cô cảm thấy vấn đề mà Tổng Cận đang hỏi chính xác là về cấp bậc phát triển thân thể người phụ nữ ở nơi này, kết quả là một giây sau, anh lại hỏi thêm một câu nữa: “Vậy cup B của Tiêu Nhi có giống với cup B của họ không?”

Những lời này không giống nhau, đây là si nhục nghiêm trọng nhân cách của cô, không chỉ chất vấn trình độ của cô mà còn chất vấn cả tính trung thực, Triệu Tiêu liền trợn mắt hạnh lên, căm tức nhìn Tổng Cận: “Em không làm nữa.”

Tổng Cận nghe theo Triệu Tiêu, anh liếc mắt nhìn cô một cái rồi cười khế, sau đó nhẹ nhàng hôn nhẹ một cái lên đôi môi đỏ mọng của cô, lúc này đôi mắt anh sáng lấp lánh như những ngôi sao, anh dùng mũi môi mình khẽ cọ lên mũi của cô: “Sai rồi, trăm biết sai rồi. ... Trăm sẽ không tái phạm nữa đâu.” Lúc này, trông Tổng Cận giống như một người thiếu niên trẻ tuổi, sẽ vì cô gái mà mình thích nói những lời ngọt ngào, sẽ bởi vì cô gái mình yêu quý giận dỗi mà cảm thấy bất an, cũng sẽ vì lời nói nặng nề vô tình của cô mà bỏ qua nguyên tắc để cầu xin tha thứ.

Triệu Tiêu liền hừ nhẹ một tiếng rồi luồn tay vào trong áo ngủ của Tổng Cận: “Về sau Hoàng Thượng không được nói với nô tỳ những lời này nữa.”

Giọng của của Triệu Tiêu vừa mềm mại vừa dịu dàng, giống như lụa sa tin, Tổng Cận nghe xong thì cảm thấy cả người mình như đang nhũn ra, tiếp tục lâu lâu lại sờ thêm một tý, hai bàn tay anh từ từ di chuyển xuống hông của cô, mười ngón tay bấm trên da thịt bóng loáng nhắn nhủ làm cho nhiều chỗ bị sưng đỏ lên.

Vừa ngứa lại vừa đau, có chút chờ mong, cũng có sự sợ hãi và căng thẳng, Triệu Tiêu mở to hai mắt nhìn Tổng Cận, bởi vì đôi mắt của cô đang chảy nước mắt nên trông càng thêm sáng lấp lánh.

Tổng Cận động tình bèn nâng eo của Triệu Tiêu lên, sau đó chậm rãi đẩy áo của cô lên, nhiệt độ trong phòng không phải là quá lạnh, nhưng cũng có thể khiến cho làn da của cô nổi lên tảng da gà thật nhỏ.

Đột nhiên Triệu Tiêu vui mặt mình vào trong chăn, Tổng Cận hôn lên xương quai xanh của cô: “Lạnh lắm sao?”

Cả người của cô dán dính lên người Tổng Cận: “Hoàng Thượng..”

Tổng Cận chui người vào trong chăn và cởi quần giữ ấm của mình ra, sau đó anh ném chiếc quần lên phía đầu giường, đúng lúc này, có một chiếc hộp nhỏ rơi ra khỏi túi quần.

Triệu Tiêu nghiêng đầu lại nhìn, cô còn chưa nhìn được thì đã đầu đã bị Tổng Cận kéo lại và hôn lên, sau khi hôn nửa ngày, Tổng Cận lại nhanh chóng cởi bỏ áo của mình, ngực anh cọ cọ lên chỗ cao ngất của ngực Triệu Tiêu, khiến cho hai cẳng chân của cô liền cong lên.

Tổng Cận ngậm chặt lấy một viên đỏ tươi, đầu tiên anh dùng lưỡi để liếm nó vài vòng, sau đó lại không ngừng liếm láp, tạo nên âm thanh vang dội và để lại một vệt nước ẩm ướt, sáng lấp lánh.

“Mai nhụy đỏ búng nhiều điểm tiểu, lộ hoa mắt thâm kiều nhỏ.”

Tổng Cận rời khỏi môi Triệu Tiêu, rồi anh kéo chăn lên, bao bọc cả người mình và cô vào trong chăn.

Tầm nhìn bỗng chốc bị chăn che tối đi, cho nên hành động cũng càng táo bạo thêm một chút, bàn tay nhỏ bé của Triệu Tiêu sờ lên khối thịt trước mặt Tổng Cận, nhéo nhéo, sau đó hỏi anh: “Đau không?”

Tổng Cận tiến đến gần sát bên tai cô: “Tiêu Nhi có thể nhéo mạnh hơn, trăm chịu được.”

Triệu Tiêu cười khanh khách, sau đó cô cúi đầu xuống và liếm lên ngực của Tổng Cận, đồng thời một bên ôm chặt lấy lưng của anh, hôn dọc theo một đường đi xuống, hai bàn tay nhỏ bé của cô đặt trên hông của anh, sau đó làm ra một hành động mà bản thân mình muốn làm nhất, cô vỗ nhẹ hai cái lên

mông của Tổng Cận, “Bốp bốp” hai tiếng, âm thanh trong trẻo vang lên, có cảm giác vô cùng co giãn.

Ánh mắt của Tổng Cận trở nên nguy hiểm, anh trả thù bèn chui vào chần cần lên một viên đồ búng, Triệu Tiêu bị đau nên la to: “Đau.”

Tổng Cận hừ hừ hai tiếng, vật phòng to trong quần tứ giác đang chống lên đùi của Triệu Tiêu, khiến cho cả khuôn mặt cô bỗng chốc sung huyết đỏ bừng.

Bàn tay của Tổng Cận tiếp tục di chuyển xuống dưới, khẽ kéo quần lót của Triệu Tiêu ra trượt đến bắp đùi, Triệu Tiêu theo bản năng liền co rụt cả người lại, toàn thân đều đã run run: “Kéo ra nhanh lên đi...”

Tổng Cận nhô hẳn nửa người ra, nụ cười đã xuất hiện bên khóa môi: Sao Tiêu Nhi lại kẹp chặt thế, làm sao trâm có thể kéo ra được đây?”

Triệu Tiêu mở hai chân ra, kết quả là Tổng Cận thuận thế dùng hai đầu gối mình chống vào giữa hai chân cô, làm hai người càng thêm gần sát.

Tổng Cận lại càng kéo quần lót của Triệu Tiêu xuống dưới thấp hơn nữa, cho đến khi nó trượt đến xuống mất cả chân phải của cô, ngón tay anh lại vờn xuống chỗ trơn bóng của cô ở phía dưới, sau đó một đầu ngón tay liền chen vào khe hở hẹp.

Bởi vì xấu hổ mà Triệu Tiêu lại nhắm chặt hai mắt lại, mặc dù trong chần rất tốt nhưng vẫn có một chút ánh sáng tiến vào, bộ dáng của cô như vậy khiến cho Tổng Cận nhìn đến ngây ngốc, anh cười một tiếng rồi tiếp tục đưa ngón tay giữa dò xét vào phía trong thêm ba phần, sau đó lại sâu thêm ba phần nữa.

Mãi cho đến khi Triệu Tiêu cảm thấy không thoải mái, cô khẽ hừ một tiếng.

Tổng Cận rút ngón tay ra, sau đó anh đem vật “sung phòng to lớn” đau đến khó chịu chọc xát lên người Triệu Tiêu, khàn giọng hỏi: “Tiêu, Nhi, có thể bắt đầu được chưa?”

Thật ra câu nói “Có thể bắt đầu được chưa” này chỉ là hỏi cho có lệ mà thôi, còn không kịp chờ Triệu Tiêu gật đầu là Tổng Cận đã thò tay ra khỏi chần và lấy báo áo mưa cho vào trong.

Nhất thời Tổng Cận không mở được hộp ra, anh nóng lòng bèn dùng răng để xé, Triệu Tiêu bèn mở mắt ra nhìn anh: “Hoàng Thượng đang làm cái gì thế?”

Tổng Cận ho nhẹ vài tiếng: “Mũ...”

Bong bóng? Mũ? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Tiêu liền đỏ lên, bỗng chốc cô đã hiểu ra rồi: “Chính là dùng quả bóng nhỏ này để bao lại tiểu Hoàng Thượng đây à?”

Tổng Cận mờ mịt trả lời: “Chắc vậy.”

Có thể nói, lòng hiếu kỳ chính là một loại cảm xúc mạnh mẽ nhất của con người, ít ra là nó có thể chiến thắng sự ngượng ngùng, Triệu Tiêu cầm lấy chiếc hộp trong tay Tổng Cận, dù sao cũng đã có kinh nghiệm tiêu diệt hết 4 hộp bong bóng ở nhà trọ rồi, cô nhẹ nhàng mở chiếc hộp ra, sau đó lấy ra một gói nhỏ từ bên trong hộp.

Tổng Cận chỉ cảm thấy huyết thái dương của mình đang nhảy hai cái liên tục: “Tiêu Nhi muốn làm cái gì vậy?”

Triệu Tiêu áp a áp ứng mở miệng: “Hoàng Thượng, hay là để nô tỳ giúp người đeo vào nhé?”

Tổng Cận im lặng hồi lâu, trong lòng dường như xuất hiện một tiếng nói nói thay suy nghĩ của anh: “Được.”

Anh nhìn đôi mắt tràn đầy tò mò và hứng thú của Triệu Tiêu rồi gật đầu: “Đừng làm sai gì đấy nhé...”

Vì để cho mình không làm sai, Triệu Tiêu cố tình giả vờ cầm lấy tờ giấy hướng dẫn trong chần rồi cầm lên đọc, sau đó cô xé mở một cái ra theo đúng như lời chỉ dẫn trong tờ giấy.

“Hiệu ứng viên bi độc đáo, tăng cảm giác toàn diện; được làm từ mù cao su thiên nhiên của Malaysia; được tặng kèm chất bôi trơn nhập khẩu chất lượng cao không dùng hương liệu...”

Triệu Tiêu không hiểu câu này lắm nên đọc hai lần, ví dụ như “Không dùng hương liệu” là cái gì vậy, đúng lúc này, Tổng Cận cũng chui ra khỏi chần, trên người anh chỉ mặc đúng một cái áo: “Thế nào rồi?”

Triệu Tiêu lắc đầu: “Còn chưa xem đến phần trọng tâm đâu...”

Tổng Cận đặt tay sau lưng Triệu Tiêu, để cô nằm trong lòng mình tiếp tục công việc nghiên cứu.

“Hiểu ra rồi.” Triệu Tiêu đưa tờ giấy chỉ dẫn đến trước mặt Tổng Cận, “Người xem dòng chữ in đậm này đi: Xin cẩn thận khi xé mở lớp túi bọc ngoài, chú ý là đừng xé rách bao cao su, tiếp theo là trum vào...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Tiêu đỏ bừng, cô nhìn Tổng Cận: “Hoàng Thượng, có thể làm được rồi.”

Tổng Cận hơi mất tự nhiên, anh ấp úng: “Được.”

Đã làm hư hai cái bao cao su mà Triệu Tiêu lại vẫn không thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ đeo nó vào cho Tổng Cận, sắc mặt của anh thì ngày càng đen lại còn khuôn mặt của cô thì ngày càng hồng hơn, đến khâu cuối cùng, bàn tay của cô đã trở nên run rẩy.

“Tại sao em không thể ép không khí bên trong ra dù đã dùng thử mọi cách chứ?” Ngập ngừng một lát, giống như đã tìm ra nguyên nhân, cô liền ngược mắt nhìn Tổng Cận: “Hoàng Thượng có thể dùng nhích được không?”

Tổng Cận cố gắng ngồi im không động đậy như trước: “Trẫm không hề động đậy, cũng không hề nhích mà...” Sau đó, anh mới hiểu được nơi động đậy mà Triệu Tiêu nói là ở đâu, anh bèn hít sâu một hơi để đè nén cơn giận lại rồi ép chặt tay cô xuống: “Vẫn nên để trẫm tự làm thôi.”

Đeo mũ vào xong, hai người lại cùng nhau tiến vào trong chăn một lần nữa, sau khi đã đè Triệu Tiêu xuống bên dưới thân mình, Tổng Cận lập tức chiếm lấy cái miệng của cô rồi sau đó đẩy đầu vật cứng của mình đi vào.

Triệu Tiêu đau đến chảy nước mắt: “Hoàng Thượng...”

Tổng Cận vô cùng bất đắc dĩ, anh bèn lui ra rồi lại tiến vào, tiếp tục lui ra....Thêm một lần tiến vào thật sâu nữa, sắp thành công, nhưng bởi vì anh không đành lòng nên lại lui ra tiếp....

Đêm đã về khuya, Tổng Cận ôm Triệu Tiêu nằm trên giường và vuốt cái gáy của cô: “Sao mỗi lần thế này đều giống hệt như đang ở Đại Kỳ như lúc trước hả, có phải muốn chọc giận trẫm phải không?”

Rõ ràng là chỉ cần tàn nhẫn là đã xong rồi, nhưng sao anh không làm nổi, thấy cô nhủu này là lại muốn hỏi cảm thụ của cô, Tổng Cận thờ dài, sau đó anh kéo lại chân cho Triệu Tiêu.

Phá thân là một dạng kế hoạch, lần đầu tiên ở ký túc xã đã không thành công, lần thứ hai tiến hành ở phòng của Tổng Cận tại nhà họ Tống, tuy rằng trên ga giường trắng tinh thuần khiết có lưu lại vết máu rất nhỏ, nhưng vẫn không thành công giống như lần trước, cái này cũng được xem là thành công một nửa đi, ít nhất là đã tốt hơn so với lần trước, còn lần thứ ba thì sao, Tổng Cận đã đặt một căn phòng tại khách sạn 4 sao, anh xoa cái trán đang đau đớn, nghĩ một lát rồi chạy đến nhà thuốc một chuyến.

Ở dưới khu nhà có một tiệm thuốc mở cửa 24/24, Tổng Cận đã đi đến cửa nhưng lại đột ngột rời đi, bởi vì có một người trưởng bối nhà hàng xóm nhìn thấy anh lên tiếng chào hỏi, anh nghĩ một lát rồi đi đến nhà thuốc ở cách đó xa hơn một chút.

Có một số việc, Tổng Cận cảm thấy nó còn khó hơn là việc tề gia trị quốc bình thiên hạ nữa, nhưng lại khó có dịp anh lại có nhiều sự quyết tâm như vậy để thực hiện, hơn nữa trong lòng còn thấy rung động.

Đêm 30, Triệu Tiêu đã đạt được sự cho phép của ba Triệu mẹ Triệu về việc không qua đêm ở nhà, trước khi cô ra khỏi cửa, hai vị phụ huynh nhét hai bao lì xì màu đỏ chói cho cô, Triệu Tiêu xấu hổ đút nó vào túi quần, cô lớn như vậy rồi mà còn nhận được lì xì từ người lớn, nếu như bây giờ còn đang ở Đại Kỳ thì cô đã được xem như một nữ nhân trưởng thành rồi.

Triệu Tiêu mặc vào bộ quần áo mới, năm nay quà mừng năm mới cô nhận được là vài bộ quần áo mới, một bộ là của mẹ Triệu mua cho cô, còn bộ kia là của Tổng Cận mua cho lúc trước, lúc đi dạo phố cùng với mẹ Triệu, bà nói: “Đợi lát nữa chúng ta cũng mua cho Tổng Cận một bộ, con còn chưa gả cho cậu ấy đâu, đừng nên tiêu tiền của cậu ấy chứ.”

Triệu Tiêu ôm chặt lấy cánh tay của mẹ Triệu: “Con cũng coi là đã gả cho anh ấy rồi.”

“Ai, đứa nha đầu này!” Mẹ Triệu cười cười, “Sao còn chưa đem lễ vật quan trọng đến cho ba mẹ con chứ?”

Đúng thật là Tổng Cận có chuẩn bị lễ vật cho ba mẹ của Triệu Tiêu, phần lễ vật này là do cô và Tổng Cận cùng đi chọn, nhưng việc này vẫn tạm thời giữ bí mật. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Triệu Tiêu chọn cho Tổng Cận một chiếc áo lông màu vàng sáng, nhất là khi nhân viên bán hàng nói rằng đây là màu thời thượng nhất của năm nay đối với cả nam lẫn nữ, còn thứ hai là do cô cảm thấy màu thật sự rất hợp với anh.

Mẹ Triệu cũng cảm thấy nó rất hợp, bà hào phóng tính tiền, sau đó nói với Triệu Tiêu: “Hóa đơn này mẹ cho con nợ lại, sau này gả ra ngoài rồi đừng quên phải hiếu kính dưỡng lão với ba mẹ đấy.”

Triệu Tiêu trịnh trọng gật đầu: “Nhất định con sẽ chiều cô đến nhà mẹ đẻ mà.”

Mẹ Triệu lại chốt tay vào ót cô: “Lời này coi như nghe xuôi tai.”

Trước khi ra cửa, Triệu Tiêu lại ngồi làm tổ trên ghế sofa gửi đi những tin nhắn chúc mừng năm mới, đối với những người quen thuộc ví dụ như Tổng Cận, Cố Nhất Minh, Mộ Thanh... thì cô còn đặc biệt chèn thêm tên lên tin nhắn.

Ví dụ như của Cố Nhất Minh: “Năm mới đến rồi, chúc cậu sẽ bla bla..”

Ví dụ như của Tổng Cận: “Năm mới đến rồi, hy vọng anh sẽ đạt được bla bla..”

Sau khi gửi tin nhắn xong, ngay sau đó cô nhận được mấy tin nhắn, trong đó có tin nhắn của Tống Cẩn và Cố Nhất Minh.

Của Tống Cẩn là: “Trăm cũng chúc Tiêu Nhi năm mới vui vẻ...Sớm sinh quý tử.”

Còn Cố Nhất Minh thì nhắn: “Tôi nay có thể ra ngoài chơi không? Ở chỗ tôi có mở tiệc lớn lắm nhé.”

Triệu Tiêu cảm di động lên định gửi tin nhắn trả lời lại cho Cố Nhất Minh, kết quả là còn chưa kịp đợi cô gõ chữ xong thì cậu đã gọi điện thoại đến, Triệu Tiêu đi đến chỗ ban công để nghe điện: “Minh Minh.”

Cố Nhất Minh: “Tôi nay đi chơi nhé, có mở tiệc lớn lắm, còn có chương trình bốc thăm trúng thưởng nữa đấy.”

Triệu Tiêu: “Không được đâu, tôi không đi được rồi.”

Cố Nhất Minh: “Tiêu Tiêu, chuyện lần trước, tôi..”

Triệu Tiêu: “Không sao mà, đúng là nhanh thật đấy, mặt khác cũng chúc mừng cậu đã tìm được bạn gái, cô ấy rất xinh đẹp.”

Cố Nhất Minh: ...”

Triệu Tiêu còn muốn nói gì đó nhưng trong điện thoại đã truyền đến âm thanh “Tút Tút” báo ngắt cuộc gọi, cô bèn thờ dài, đúng lúc này, có một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến từ ban công của nhà đối diện: “Cố Nhất Minh không đi tìm bạn gái của cậu ta mà lại tìm em là vì chuyện gì thế?”

Triệu Tiêu đặt điện thoại xuống rồi, cô quay lại thì nhìn thấy Tống Cẩn đang nhủ mày nhìn mình: “Không phải em đã lịch sự từ chối rồi sao?”

Tống Cẩn ho khan một cái: “Trăm cũng chỉ là thuận miệng hỏi vậy thôi mà.”

Đêm 30 Tết năm nay được xem là năm đoàn viên đầu tiên sau khi Tống Cẩn trở về từ Đại Kỳ, cho nên cả hai nhà đều đã tổ chức tiệc cùng nhau, ở trong căn hộ rộng rãi nhà Tống Cẩn, mẹ Tống và mẹ Triệu đang cùng nhau nấu ăn dưới bếp, còn việc viết câu đối vẫn là do Tống Cẩn đảm nhận như lúc trước, ba Triệu ngứa tay muốn đi qua viết hai chữ thì Triệu Tiêu đưa cho ông một tờ giấy báo: “Ba viết ở đây là được rồi.”

Ba Triệu không phục lắm, sau khi ông viết xong bốn chữ “Pepsi Cola” bèn liếc nhìn qua tờ giấy của Tống Cẩn rồi so sánh với mình, cuối cùng ông im lặng vo tờ giấy báo lại thành một cục rồi ném vào thùng rác.

Bỗng nhiên Tống Cẩn nghiêng đầu nói với ba Triệu: “Chữ viết của bác trai nhìn rất khá, sinh động ý vị, phóng khoáng giống như gió trời vậy.”

Mặt ba Triệu lập tức đỏ lên, ông đang được Hoàng Thượng khen ngợi đấy nhé. Ông nhẹ nhàng hắng giọng ho một tiếng “Khự”~~~~~ bây giờ ông chính là quốc trưởng rồi.

Ăn cơm tất niên xong, bởi vì ba Triệu mẹ Triệu và ba Tống mẹ Tống đã đăng ký tham dự buổi liên hoan của tiểu khu nên ăn xong liền ra ngoài, đợi khi họ đã đi hết, Tống Cẩn đang ngồi trên sofa chợt ngẩng đầu nói với Triệu Tiêu: “Tiêu Nhi, chúng ta cũng ra ngoài đi dạo đi.”

Tống Cẩn nói là ra ngoài đi dạo, Triệu Tiêu cũng nghĩ là ra ngoài đi dạo thật, kết quả là đi một hồi lại dòi địa điểm đến chỗ khách sạn bốn sao.

Phòng trắng mát xa hoa kinh điển nằm trên tầng 29, ban công rộng đến mức có thể khiêu vũ thoải mái, Tống Cẩn mặc chiếc áo lông màu vàng sáng vươn tay ra và nói với Triệu Tiêu: “Tiêu Nhi, chúng ta cùng nhảy một điệu nào.”

Triệu Tiêu mặc chiếc áo khoác bành tô màu tuyết chín, cô hơi ngập ngừng trước mặt anh: “Nhưng mà em không biết nhảy.”

Tống Cẩn: “Không lẽ trăm biết chắc?”

Trong lòng Triệu Tiêu đang kêu gào, thì là mã tằm mã chứ sao.

Triệu Tiêu lại tiếp tục xoay mũi giày: “Em còn không mang giày cao gót nữa chứ.”

“Không sao cả.” Trên môi Tống Cẩn hiện lên nụ cười nhẹ: “Trăm cũng không ghét bỏ em đâu.”

Triệu Tiêu đặt tay vào trong lòng bàn tay của Tống Cẩn, kết quả là anh lại dùng sức nên cô bị kéo đến ngay sát trước mặt anh, sau đó có tiếng nhạc Waltz nổi lên, anh cầm lấy tay cô và bắt đầu lướt đi.

“Thật sự là Hoàng Thượng chưa từng học khiêu vũ sao?”

“Không học.”

“Nhưng tại sao Hoàng Thượng lại nhảy giỏi đến vậy?”

“Khiêu vũ là một bộ môn mà cả tay chân và cơ thể đều phải phối hợp cùng lúc, ngay cả não bộ cũng có liên quan.” Tống Cẩn khẽ cười, anh ôm lấy cô xoay một vòng, “Ví dụ như động tác này cần phải có sự phối hợp của cánh tay, bàn tay và chân của em, cả chân cũng phải ăn khớp với động tác cơ thể”

nữa đấy.”

Triệu Tiêu: “...”

Khiêu vũ, tặng hoa, nói lời nói ngọt ngào, sau đó cùng nhau uống rượu... Tất cả những điều này đều được tiến hành dựa theo kế hoạch mà Tống Cẩm đã đề ra, đây là thành quả mà anh đã lên mạng tra cứu suốt một tuần về “Đêm lãng mạn cho lần đầu tiên”, anh cúi đầu nhìn khuôn mặt đang ngà ngà say của Triệu Tiêu, thời cơ đã chín muồi rồi, sau đó anh kéo cô vào trong lòng mình và bắt lấy miệng của cô.

Triệu Tiêu đặt hai tay lên vai Tống Cẩm, thì thầm mở miệng: “Người cố ý.”

Tống Cẩm lại dùng lực lớn hơn nữa, cả hai người cùng ngã mạnh vào giường lớn, anh lại sờ lên cằm cô, thẳng thắn trả lời: “Trầm chính là cô ý đấy.”

Đã có lần đầu tiên dạy dỗ nên toàn bộ quá trình của bây giờ đều do đích thân anh thực hiện, không cần đến Triệu Tiêu phải nhúng tay. Lúc Tiểu Tống Cẩm chống đỡ trên Tiểu Triệu Tiêu, hai mảnh môi hoa mềm mại bị ép phải tách ra làm hai, sau đó khe hở nhỏ giống như nụ hoa bị đẩy ra từng chút một.

Cho dù đã từng có kinh nghiệm và bản thân Triệu Tiêu cũng có chuẩn bị tốt, nhưng lúc anh thật sự tiến vào thì cái cảm giác như bị hỏa thiêu đau đớn này liền bị tăng thêm đến một trăm lần, cô khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, thân thể không nhịn được mà run rẩy. Tống Cẩm dùng động tác lại, sau đó anh sờ lên mặt cô, lau nước mắt cho cô, miệng anh khẽ dán lên tai cô và dịu dàng nói: “Tiêu Nhi Tiêu Nhi Tiêu Nhi...”

Lúc Tống Cẩm nói chuyện, anh liền động thân đi vào, nhưng cũng giống như lần trước, chỉ tiến vào được có một nửa.

Triệu Tiêu chỉ cảm thấy toàn mình đau đến phát sốt, bởi vì đau nên nước mắt cô không ngừng chảy ra.

Tống Cẩm cảm thấy không đành lòng nên anh lại lùi ra hai phần.

Bởi vì có vật chống đỡ nên lúc Tống Cẩm không động thì mọi chuyện sẽ rất ổn nhưng lúc anh cử động thì cô lại cảm thấy rất đau đớn, giống như bị xé rách vậy.

“Hoàng Thượng, đau...”

“Trầm biết, trầm cũng đau.” Loại cảm giác bị mắc kẹt nửa vòi này hoàn toàn thật sự không dễ chịu chút nào.

Lại qua ba bốn phút nữa, Tống Cẩm dần cảm thấy được chỗ kết hợp của hai người đã dần dần ướt át hơn, anh nhẹ nhàng tiến vào một chút, sau đó hỏi Triệu Tiêu: “Cảm giác thế nào rồi?”

Triệu Tiêu: “Tốt rồi...”

Anh lại cử động tiếp: “Bây giờ thì sao?”

Lại rút ra tiến vào: “Không đau nữa phải không?”

Triệu Tiêu gật đầu.

Sau đó Tống Cẩm dùng hẳn động tác lại, rồi anh hôn lên môi của Triệu Tiêu rồi lập tức tiến mạnh vào, xuyên thẳng đến hoa tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 50 Cuộn cuộn khi tiến hành

Editor: Preiya

Triệu Tiêu tỉnh dậy vào lúc hai giờ khuya, là do bị đói tỉnh, cô lật người lại, kết quả là đã đánh thức Tống Cẩm đang ngủ say bên cạnh mình.

Dáng ngủ của Tống Cẩm, mặc kệ là ở Đại Kỳ hay ở đây thì đều đặt tay trên bụng cô, lúc còn ở Đại Kỳ, Triệu Tiêu cực kỳ không thích điều này bởi vì tay anh rất nặng, nhưng bây giờ cô lại rất thích, bởi vì lòng bàn tay của anh rất ấm, rất thoải mái.

Cho nên cảm giác đã thay đổi, tình cảm cũng theo đó mà thay đổi theo.

Trong bóng đêm, Tống Cẩm khẽ gọi tên cô, bàn tay anh đang đặt lên bụng cô di chuyển rồi vươn tay ra bật đèn lên. Bởi vì đột nhiên bị sáng chói nên mắt của Triệu Tiêu và Tống Cẩm vẫn chưa thích ứng kịp, nhất là Triệu Tiêu, bởi vì bị đèn chiếu phải nên mắt cô còn bị chảy nước mắt.

Tống Cẩm không biết điều này nên có chút hoảng sợ, anh luống cuống giữ chặt lấy tay cô: “Tiêu Nhi?” Anh cũng không biết là bản thân mình gấp gáp vì

cái gì, rõ ràng đây là việc làm bình thường giữa vợ chồng với nhau, nhưng lại giống như làm trái với lương tâm vậy. Tống Cẩn bèn cúi người ôm Triệu Tiêu vào lòng và vỗ vỗ sau lưng cô: “Tiêu Nhi, trăm sẽ luôn ở cạnh em, sẽ..chịu trách nhiệm với em mà.”

Đây là lời nói đầu tiên của Tống Cẩn do học theo cách nói của đàn ông ở đây, cảm giác này thật là quái dị, trước kia có khi nào Hoàng đế sùng hạnh phi tử lại nói những lời này đâu, hơn nữa căn bản trong lòng cũng không nghĩ đến những điều này, nên bây giờ anh mới chuẩn bị thật kỹ, cũng không biết phải làm thế nào để biểu hiện sự quyết tâm này nữa.

Triệu Tiêu xoa xoa đôi mắt phát đau: “Em chỉ là hơi đói thôi.”

Tống Cẩn khẽ cười ra tiếng, anh dịu dàng nhìn Triệu Tiêu, nhưng lời nói ra miệng thì không được dịu dàng cho lắm: “Buổi tối ăn chưa no sao?”, Anh ngừng lại một lát, trong lòng cảm thấy có lẽ cô đã tiêu hoàn toàn bộ sức lực trong tối nay rồi nên bèn nhẹ nhàng đặt tay lên đầu cô, “Thật ra trăm cũng thấy hơi đói rồi.”

Triệu Tiêu nhếch miệng cười với Tống Cẩn, cô nhìn đồng hồ treo tường, còn mấy tiếng nữa là trời sẽ sáng, sau đó lại chui người vào chăn thêm lần nữa rồi ló đầu ra: “Hoàng Thượng, Người có phát hiện ra là chiếc giường này rất lớn không, lớn như long sàng vậy đó.”

Tống Cẩn cũng ngả người nằm thẳng xuống và nhìn lên trần nhà được chạm trổ tinh xảo: “Thích không? Thích thì chúng ta đi mua một chiếc giống hệt như thế này đi.” Nói đến đây, anh xoay người lại đối diện với khuôn mặt của Triệu Tiêu.

Triệu Tiêu cup mắt xuống suy nghĩ: “Có phải rất đắt tiền không?”

Tống Cẩn ôm lấy thắt lưng cô: “Tiền mua giường thì trăm phải có chứ.”

Triệu Tiêu cong môi: “Nô tỳ chỉ là hơi vậy thôi.” Thật ra, cô vẫn luôn rất hiếu kỳ về số tiền có trong ngân khố của anh, anh nói anh có mang theo mấy viên ngọc từ Đại Kỳ trở về, những thứ đó tổng cộng là bán được bao nhiêu tiền thế nhỉ?

Mẹ Triệu Tiêu là người giữ tiền của nhà họ Triệu, còn nhà họ Tống có mẹ Tống, đừng nhìn ba Tống đi xe tốt, chi tiêu rất hào phóng, nhưng nghe mẹ Triệu nói rằng hằng tháng mẹ Tống chỉ đưa cho ba Tống 800 đồng tiền tiêu vặt thôi, cho dù là chỉ có 800 đồng thì hằng tháng ông vẫn để dành ra vài trăm đồng để mua những món quà nhỏ cho vợ.

Dường như Tống Cẩn đã hiểu rõ được suy nghĩ của Triệu Tiêu: “Tiêu Tiêu hứng thú với chuyện quản tiền trong nhà của phụ nữ sao?”

Triệu Tiêu không hứng thú với chuyện quản lý tiền, cô chỉ hứng thú với chuyện xài tiền mà thôi, nhưng khi nghĩ đến chuyện hằng tháng cứ đúng ngày đúng giờ là lại đưa 800 đồng tiền tiêu vặt cho Tống Cẩn thì đây đúng là thành tựu lớn nha.

Tống Cẩn lại tắt đèn lần nữa, sau đó anh liền hôn lên trán của Triệu Tiêu, ngừng lại một lát, anh nói: “Nếu như Tiêu Nhi thích thì trăm cũng sẽ để cho em thử quản lý gia đình xem là như thế nào.”

Triệu Tiêu: “Làm sao để thử đây?”

Tống Cẩn thừa nước đục thả câu nói: “Chờ sau khi làm xong là em sẽ hiểu thôi.”

Sáng sớm tỉnh mơ của ngày hôm sau, Triệu Tiêu và Tống Cẩn cùng nắm tay nhau đi trên con đường còn chưa ấm hẳn, cảm thấy tư vị trong lòng thật sự ngọt ngào hẳn lên, nhưng bỗng chốc lại sụt xuống, lại vừa cảm thấy thẹn thùng, thật sự là rất phức tạp.

Tống Cẩn đặt tay lên vai cô: “Nghĩ cái gì thế?”

Triệu Tiêu ngẩng đầu nhìn anh: “Chúng ta phải giải thích với ba mẹ như thế nào đây?”

Tống Cẩn im lặng, sau đó anh nói: “Vậy thì nói là đi hát karaoke đi.”

Lúc nói những lời này, Tống Cẩn cũng cảm thấy bất đắc dĩ, đúng thật là anh nên sớm dăng lễ vậy đính hôn lên mới phải, cho dù là không kết hôn thì cũng là đính ước trước.

Sau khi về đến nhà, Tống Cẩn liền lên mạng tìm tòi về phong tục cưới hỏi của nơi này, ví dụ như tiền sính lễ là bao nhiêu, ví dụ như khi đưa sính lễ cần phải chú ý điều gì, ví dụ như khi đến gặp ba mẹ vợ thì phải mua cái gì cho tốt.

Những thứ lễ tiết này, cho dù là bây giờ còn ở Đại Kỳ đi nữa thì Tống Cẩn cũng không biết rõ, sau mấy giờ nghiên cứu, anh còn lấy bút ghi lại những điều trọng điểm đã đọc được trên máy tính.

Kết quả là kế hoạch đã được chuẩn bị kỹ càng còn không bằng người hành động mau lẹ, lúc ra khỏi cửa vào giữa trưa, Tống Cẩn vừa bước ra thì đã nhìn thấy một người mang theo đủ các loại quà tặng đứng trước cửa nhà Triệu Tiêu.

Lúc Cố Nhất Minh nhìn thấy Tống Cẩn, nét biểu cảm trên mặt cậu tương đối thẳng thắn bình thản, một bên cậu vừa nhấn chuông cửa, một bên vừa cười với Tống Cẩn, chờ khi mẹ Triệu ra mở cửa, cậu liền xoay người lại và nở một nụ cười sáng lạn: “Chào đi, cháu là Tiểu Cố, là bạn tốt của Tiêu Tiêu, hôm nay cháu đến chào đi.”

Khi Cố Nhất Minh tới đây thì Triệu Tiêu còn đang say giấc nồng trên giường, mẹ Triệu đi vào phòng và xách cô dậy: “Mau đứng lên đi tiếp bạn con

kia.”

Triệu Tiêu lê đôi dép bông đi ra phòng khách, Cố Nhất Minh đang ngồi nhàn nhã uống trà, hai chân bắt chéo, lúc nhìn thấy cô thì cậu ngẩng phắt đầu lên và nở một nụ cười hóm hờ: “Sao đầu năm mới lại đi ngủ nướng thế này?”

Tầm mắt của Triệu Tiêu chuyển từ người Cố Nhất Minh sang hộp quà tặng đặt trên bàn trà, cô không khỏi há miệng thờ dốc: “Cậu cũng quá khách sáo rồi.”

Cố Nhất Minh lẹ lẹ sửa lại vị trí của hai chân, sau đó cậu cầm lấy chiếc gối tựa trên sofa nhà Triệu Tiêu đặt lên đùi mình: “Không có gì, cần phải làm như vậy mà.”

Mẹ Triệu bung trái cây và các loại hạt, thịt bò khô cùng các thứ linh tinh lên đặt trên bàn trà: “Lần sau đến không cần phải đem theo mấy thứ quà tặng này đâu, bằng không đi sẽ giận đấy nhé.”

Cố Nhất Minh cười: “Đi ơi thật sự không có gì đâu ạ, cháu và Tiêu Tiêu là bạn đặc biệt tốt, hơn nữa cháu lại đến thăm gia đình vào ngày đầu năm nữa chứ, sao có thể đi tay không được ạ.” Cố Nhất Minh nhấn mạnh hai chữ bạn tốt, hơn nữa lúc nói cậu còn đặc biệt uốn lưỡi một vòng, cho nên lúc nghe sẽ cảm thấy dường như có ý vị sâu xa, khiến cho người khác phải suy nghĩ.

Triệu Tiêu ngồi xuống cạnh Cố Nhất Minh, sau đó cô mở hộp hoa quả ra và đặt một quả vui vẻ trước mặt cậu: “Ăn đi.”

Cố Nhất Minh gạt đầu, rồi cậu quay sang tán gẫu với mẹ Triệu: “Đi à, màu sắc của nhà đi trông ấm áp thật, màu sofa và màu của rèm cửa này đúng là màu của cháu thích đấy.”

Ví dụ như: “Mắt của Tiêu Tiêu rất giống gì, đây là hình dáng gì vậy ạ, là mắt hoa đào hay mắt hạnh vậy ạ?”

“...”

Đột nhiên Triệu Tiêu cảm thấy dường như bản thân mình không thể chen vào nổi, cô im lặng ngồi một bên cắn hạt dưa, còn mẹ Triệu vẫn tiếp tục nói chuyện với Cố Nhất Minh: “Tiểu Cố à, ba mẹ của cháu đâu?”

“Họ đều ở nước ngoài cả ạ, không về đây.” Cố Nhất Minh tỏ ra bi thương, “Họ vốn muốn cháu cùng đi, nhưng mà cháu không thể rời khỏi Tổ quốc một bước được, nếu không trong lòng sẽ cảm thấy rất khó chịu, cho nên mới ở lại đây một mình.”

Mẹ Triệu quan tâm hỏi: “Vậy thì đêm 30 hôm qua cháu đã làm gì thế?”

Cố Nhất Minh nuốt xuống miếng thịt bò khô: “Ngày hôm qua cháu ăn cơm một mình trong khách sạn.” Nói xong, cậu nhìn mẹ Triệu, “Dù sao thì cháu cũng quen rồi.”

Triệu Tiêu liền cong môi, tối hôm qua là ai đã gọi điện thoại cho cô nói rằng muốn mời cô tham gia một buổi tiệc siêu lớn, còn nói cái gì mà có hoạt động bốc thăm trúng thưởng hả, cô bèn nghiêng đầu nhìn Cố Nhất Minh, kết quả là Cố Nhất Minh đột nhiên đặt tay lên đầu cô, sau đó cậu tiếp tục bình thản mở miệng: “Bầu không khí trong gia đình đi thật tốt, cháu thật sự rất hâm mộ gia đình mình đấy ạ.”

Mẹ Triệu che miệng cười, đúng lúc này có hai tiếng đập cửa truyền tới, Triệu Tiêu nhìn ra phía ngoài cửa, Tống Cẩn đã đến rồi, anh mỉm cười nhìn cô và nói: “Tiêu Nhi, bạn học của em đến đây à?”

Bạn bè quan hệ đặc biệt tốt bỗng chốc lại biến thành bạn học phổ thông chỉ vì lời nói của Tống Cẩn, anh đi đến ngồi xuống bên cạnh Triệu Tiêu, sau đó nắm lấy tay cô một cách tự nhiên rồi cười nhìn Cố Nhất Minh.

Cố Nhất Minh lờm cái nắm tay của hai người một cái, cậu ngược mắt nhìn Triệu Tiêu rồi cúi đầu uống trà, nét mặt tươi cười đã được thu hồi lại.

Mẹ Triệu giữ Cố Nhất Minh ở lại ăn cơm, cậu cũng không từ chối, đường hoàng ngồi trên bàn ăn, trong lúc ăn đều ca ngợi tài nấu bếp của mẹ Triệu cứ như đầu bếp của nhà hàng năm sao, khiến cho bà liên tiếp che miệng bật cười.

Sau khi ăn xong, trước khi Cố Nhất Minh rời đi, mẹ Triệu liền nhét cho cậu một phong bao lì xì màu đỏ: “Tiền mừng tuổi đây, đừng ngại ít nhé, về sau hãy thường đến nhà đi chơi.”

Cố Nhất Minh thoải mái nhận lấy phong bao lì xì từ tay mẹ Triệu: “Cháu sẽ ghé, chỉ mong đi đừng ghét bỏ cháu phiền là mừng rồi ạ.”

“Làm sao có thể chứ.” Mẹ Triệu cười, sau đó nói với Triệu Tiêu, “Tiêu Nhi, mau đi tiễn bạn của con đi.”

Triệu Tiêu “Dạ” một tiếng, đúng lúc này, Tống Cẩn đứng dậy khỏi ghế sofa, “Cháu cũng đi tiễn nữa.”

Cố Nhất Minh đỗ xe dưới tiểu khu, lúc cậu muốn lên xe thì đột nhiên Tống Cẩn nói với Triệu Tiêu: “Tiêu Nhi, lát nữa anh còn phải đi mua vài thứ, em lên lầu lấy cái ví giúp anh nhé.”

Triệu Tiêu “Dạ” một tiếng không hề tình nguyện chút nào, sau đó cô vẫy tay với Cố Nhất Minh: “Lái xe phải chú ý an toàn đấy.”

Cố nhất Minh khoát tay lên cửa xe, gạt đầu.

Sau khi Triệu Tiêu đã đi rồi, Cố Nhất Minh đang đứng bất chèo hai chân liền mở miệng trước: “Có gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

Tổng Cẩn đi thẳng vào vấn đề: “Thật ra tôi vẫn luôn ngưỡng mộ hành động của những người có tính kiên trì, nhưng mà có vài hành vi lại không được đúng cho lắm, phải không nào?”

Cố Nhất Minh tiếp tục cà lơ phất phơ, cậu cúi đầu nhìn chìa khóa xe trong tay mình rồi ngẩng đầu lên: “Cậu có ý gì?”

Tổng Cẩn: “Ý của tôi rất rõ ràng.”

Cố Nhất Minh: “Cậu sợ sao?”

“Tôi sợ cái gì chứ, Tiêu Nhi vẫn luôn là vợ của tôi, chỉ là tôi không muốn cô ấy phải khó xử mà thôi.” Tổng Cẩn nhếch môi, “Hơn nữa tôi đã xác định được là Tiêu Nhi chỉ xem cậu là bạn bè mà thôi.”

Rốt cuộc Cố Nhất Minh đã không thể tiếp tục phớt lờ được nữa, cậu nắm chặt tay lại, nụ cười trên mặt vẫn không giảm: “Hoàng đế thì vẫn là Hoàng đế, vọng cuồng tự đại, nhưng cậu không biết sao, lúc cậu không ở đây ba năm, tôi và Tiêu Tiêu thật sự rất tốt.”

Tổng Cẩn hơi nhíu mày, nhưng anh vẫn chăm chú lắng nghe. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đơn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở nơi khác chính là hàng copy không xin phép.

“Tiêu Tiêu phải học lại, cậu có biết không, làm sao Tiêu Tiêu lại thi đậu, cậu có biết không? Chính là nhờ tôi, mỗi ngày tôi đều giúp cô ấy giải đề trong phòng tự học, cậu có biết không, ngay cả việc chọn trường đại học cũng là do tôi đề nghị, sau đó chúng tôi còn đi du lịch khắp các nơi, từ Pháp đến Tây Ban Nha nữa cơ.”

Tổng Cẩn tiếp tục im lặng.

Cố Nhất Minh vuốt nhẹ chiếc chìa khóa xe trên tay mình: “Thật ra thì tôi cảm thấy rất khó hiểu về chuyện tại sao cậu lại trở về, chắc cậu sẽ không cho rằng không có Tiêu Tiêu thì cậu không sống nổi đâu nhỉ, thật ngại quá, cuộc sống đại học của tôi và cô ấy trôi qua rất vui vẻ.”

Tổng Cẩn cũng cười và gật đầu một cái: “Tôi biết chứ.”

Cố Nhất Minh nhíu mày: “Cậu có ý gì?”

Tổng Cẩn chân thành mở miệng: “Chuyến du lịch đó Tiêu Nhi đã nợ cậu hết bao nhiêu tiền?”

Lông mày của Cố Nhất Minh càng nhíu lại sâu hơn, cậu lặp lại lời vừa mới nói ra, nhưng lần này chính là: “Cậu có ý gì thế?”

Đến lượt Tổng Cẩn, anh bình thản trả lời: “Ý nghĩa chữ chính là ý của tôi, cậu muốn tiền mặt thì tôi sẽ chuyển khoản, còn muốn tính bằng hiện vật cũng được.”

Cố Nhất Minh vô cùng tức giận bước lên xe, sau đó cậu đóng cửa xe lại thật mạnh rồi quay đầu xe lại, đạp chân ga rồi đi.

Quà tặng của Tổng Cẩn giống hệt Cố Nhất Minh, năm nay anh cũng mua quà chúc tết cho ba mẹ Triệu Tiêu, nhưng lúc anh nhìn thấy nhãn hiệu của chai rượu cùng với mấy món thực phẩm dinh dưỡng trong nhà họ Triệu thì mới phát hiện ra là những thứ này giống hệt đồ mà mình đã mua.

Lúc Triệu Tiêu đến tìm Tổng Cẩn thì anh còn đang nhức đầu vì chuyện này, khi nhìn thấy cô, anh bèn tùy ý chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh mình để cô ngồi xuống trước.

Triệu Tiêu ngồi xuống ghé sô pha: “Hoàng Thượng không vui à?”

Tổng Cẩn ngược mắt nhìn Triệu Tiêu, đột nhiên anh mở miệng: “Tiêu Nhi, học lại có vất vả lắm không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chương 51 Cuốn Cuộn Khi Tiến Hành

Editor: Preiya

Học lại đương nhiên là vất vả, nếu như để Triệu Tiêu nhận xét về quãng thời gian đó thì sẽ là một năm cảm xúc tẻ nhạt khi cô phải học lại kia. Cảm xúc trong giai đoạn đó của cô rất bất ổn, không có cảm giác an toàn, áp lực càng ngày càng nặng, giống hệt như một quả cân đè chặt lên đầu cô.

Người trong lớp học lại đều nói cô là kẻ ngu ngốc, còn có nhóm người bàn tán về chuyện bắt lương cô làm khi còn học ở trường Nhất Trung S- vì thẹn quá hóa giận nên đã cắn đứt tai của bạn học. Trên phương diện học tập, cô còn tiêu tốn thời gian hơn người khác, nhưng khi mỗi lần nhìn thành tích lại chỉ thấy khổ sở chứ không thấy kinh hi dẫu cả.

Thời điểm đó, những người bạn học cũ như Mộ Thanh đều đã đi đến những thành thị khác nhau để học đại học, người cô quen thuộc nhất, người luôn ở bên cạnh cô, mỗi tuần đều chạy đến trường Nhất trung S để giúp cô giải đề chính là Cố Nhất Minh.

Tổng Cận trong lòng cô, vừa chát lại vừa ngọt ngào, nhưng còn Cố Nhất Minh, mỗi lần nghĩ đến cậu ấy là cô lại cảm thấy vui vẻ và cảm kích.

Học lại một năm là chuyện vô cùng khủng bố, cho dù sau này đã lên đại học nhưng Triệu Tiêu vẫn luôn nhớ lại quãng thời gian khu học lại trung học đó, buổi tối mỗi khi nằm mơ là lại giật mình tỉnh dậy, mồ hôi đổ đầy trên trán, may mắn đây chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Triệu Tiêu nằm úp sấp trên bàn không nhúc nhích, thật lâu sau cô mới nói ra một câu: “Khó hay không gì chứ..Em cũng không nhớ rõ nữa..”

Tổng Cận lqđ mím môi, sau đó nói: “Tiêu Nhi, có thể nói cho anh biết được không?”

“Nói cái gì?” Triệu Tiêu ngẩng đầu nhìn Tổng Cận, trong đôi mắt sáng ngời của cô xuất hiện một tia âm đạm, ngừng một chút, cô mới mở miệng nói: “Em thật sự không nhớ rõ, dù sao thì cũng là không ngừng giải đề, sau đó đã thi đậu được vào Học viện truyền thông.”

Tổng Cận đứng dậy khỏi ghế, anh đặt tay trái lên đỉnh đầu của Triệu Tiêu, thử cố gắng thả lỏng giọng nói của chính mình nhưng lại làm không được, cho nên lời nói khi nói ra miệng có chút áp úng: “Ngược lại..Tiêu Nhi của trẫm. Thật bản lĩnh.”

Khuôn mặt của Triệu Tiêu hơi ừ rừ, sau đó cô hỏi Tổng Cận: “Sao đột nhiên Hoàng Thượng lại hỏi chuyện này?”

Tổng Cận nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu của cô: “Bởi vì trẫm muốn biết về quãng thời gian mấy năm trẫm đã bỏ lỡ.”

Triệu Tiêu cũng cố gắng để cho giọng điệu của mình trở nên tự nhiên: “Thật ra thì lúc học lại có vất vả một chút, sau khi thi đại học xong, em và Cố Nhất Minh còn đi du lịch nước ngoài nữa, sau đó lên đại học rồi thì lại càng vui hơn, có rất nhiều hội nhóm để tham gia, đi tụ tập cũng nhiều hơn..”

Tổng Cận dường như không muốn đề ý đến đoạn kể về chuyến du lịch, anh chỉ cười hỏi Triệu Tiêu: “Tiêu Nhi có tham gia câu lạc bộ à? Báo danh vào câu lạc bộ nào thế?”

Nói đến đây, anh mỉm cười nhìn cô, “Trẫm đoán nhé, nếu có câu lạc bộ hát KTV thì có phải là Tiêu Nhi sẽ đăng ký vào đó rồi không?”

Không có câu lạc bộ hát KTV, chỉ có câu lạc bộ hợp xướng, câu lạc bộ nhạc rap, nhưng cô không tham gia vào đó, cô chỉ báo danh vào câu lạc bộ cờ vây, nhưng trên cơ bản thì cô đã từng đảm nhận phần phụ trách chỉ tiêu trong hội.

“Làm gì có câu lạc bộ hát KTV chứ..” Triệu Tiêu tùy tiện cầm lấy cây bút lên rồi vẽ nguệch ngoạc trên tờ giấy trắng, dường như có chút không để ý trả lời: “Em chỉ báo danh vào câu lạc bộ cờ vây thôi.”

“Cờ vây?” Tổng Cận nhắc lại một đoạn chuyện cũ khi Triệu Tiêu vừa mới tiến cung, “Đột nhiên trẫm lại nhớ tới một chuyện liên quan đến Tiêu Nhi, lúc trước em đánh cờ thua trẫm, lại còn thua đến ba bốn ván.”

Triệu Tiêu bất đắc dĩ nhìn Tổng Cận: “Người còn nhớ rõ đến thế ư?”

Đúng thật là có chuyện cô đã từng thua Tổng Cận, đó là khi cô vừa mới tiến cung, còn chưa thi tẩm được, mỗi lần anh đến cung của cô cơ bản là chỉ có trò chuyện hoặc chơi cờ linh tinh. Sau một lần chơi cờ, không biết là Triệu Tiêu gặp vận cứt chó gì mà cô thắng anh liên tiếp hai ván, sau đó Tổng Cận bèn đề nghị: “Cứ chơi tiếp nữa thì cũng không vui, hay là thế này, nếu như bản sau Tiêu Nhi tiếp tục thắng được trẫm thì trẫm sẽ đồng ý với nàng một chuyện, còn ngược lại thì Tiêu Nhi cũng phải đồng ý với trẫm một chuyện.”

Bởi vì cô đã thắng được nên rất sáng khoái đồng ý, kết quả là Tổng Cận lqđ thắng ngược lại cô liên tiếp 6 ván, sau này cô mới biết là anh đã đào hố để cô nhảy xuống.

Tổng Cận tay chống cằm mỉm cười nhìn cô: “Trước tiên hôn trẫm 5 cái đi.”

Biết mình bị chinh, Triệu Tiêu đành không tình nguyện hôn 5 cái lên mặt Tổng Cận-“chụt chụt chụt chụt chụt”, lúc cô muốn hôn tiếp cái thứ 6 thì anh ngăn cô lại: “Chuyện cuối cùng không phải chỉ đơn giản là hôn trẫm như thế này đâu.”

“Là chuyện gì vậy?”

Tổng Cận: “Đề trẫm suy nghĩ đã.”

Sau đó quả thật Tổng Cận đã suy nghĩ, anh đã nghĩ rất nhiều năm, nhưng hiện tại cô đã quên mất việc này rồi, đột nhiên anh nói ra như vậy khiến Triệu Tiêu vô cùng coi thường, bèn hừ nhẹ: “Bây giờ mới nói ra sao, thật ngại quá, chuyện em đồng ý với Người đã sớm hết thời hạn rồi.”

Tổng Cận tựa người vào bàn học, suy nghĩ một lát: “Có cách nào để lặp lại không?”

Triệu Tiêu: “Không có.”

Tổng Cận: “Hiện giờ không còn cách nào khác nữa sao?”

Triệu Tiêu sụp mắt xuống, sau một hồi im lặng cô mới nói với Tổng Cận: “Trước tiên Người phải nói muốn em làm gì đã chứ?”

Tổng Cận nhẹ nhàng nhếch môi: “Thật ra thì trăm vẫn chưa nghĩ ra.”

Triệu Tiêu: “...”

Kết quả cuộc thi tiếng Anh cấp 4 đã có, rốt cuộc Triệu Tiêu vẫn bị rớt, 432 điểm, đây là kết quả do Tổng Cận tra ra giúp cô, sau đó tổng đài dùng hình thức nhắn tin qua điện thoại để thông báo cho cô biết, trong đó có cụ thể điểm nghe là bao nhiêu, điểm viết là bao nhiêu, ở dòng cuối cùng còn viết cho cô một lời đề nghị: “Cần luyện nghe nhiều hơn, cố gắng nghe kỹ hơn nữa, có thể luyện nghe bằng cách nghe nhạc tiếng Anh hoặc xem phim điện ảnh nước ngoài.”

Lúc Triệu Tiêu nhìn thấy kết quả, cô hận mình không thể đập đầu vào cạnh giường, cả người phờ phạc nằm ngay đơ nguyên cả buổi sáng, Tổng Cận đi đến gõ cửa thì nghe thấy giọng nói vô lực của cô: “Người tới đây làm cái gì?”

Tổng Cận: “Đề giám sát em học tiếng Anh.”

Tổng Cận căn bản là không cho cô một chút thời gian để chữa trị vết thương, buổi sáng biết được thành tích thương tâm là 432 điểm, buổi chiều anh liền bắt đầu giám sát cô viết từ vựng tiếng Anh, mà chính anh lại nằm dài trên ghế, đeo mắt kính đọc cuốn sách Làm thế nào để trở thành một người vợ tốt nguyên cả buổi chiều.

Không sai, chính là Làm thế nào để trở thành một người vợ tốt, anh xem xong thì không nói, lại còn đưa cho cô xem, “Trăm cảm thấy quyển sách này viết rất đúng, em có thể xem qua.” Nói xong, anh còn nói thêm một câu, “Tốt hơn nhiều so với cuốn 36 Kế để đối phó với đàn ông.”

Triệu Tiêu im lặng đón lấy cuốn sách Làm thế nào để trở thành một người vợ tốt mà Tổng Cận đưa cho cô, cô thật sự rất muốn đập cuốn sách này vào gáy anh thật mạnh. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn le.quy.don.com nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Trước khi khai giảng, Tổng Cận đến nhận bằng lái, Triệu Tiêu cầm tờ giấy chứng nhận của anh sờ tới sờ lui một hồi, trong lòng tràn đầy tiếc nuối, rõ ràng là cô còn luyện tập sớm hơn cả anh trước một năm, vì sao người lấy bằng lái trước lại là Tổng Cận chứ.

Triệu Tiêu và Tổng Cận tập luyện hạng mục lái xe đồ cọc rất thuận lợi, nhưng lúc cô đang thi thì lại gặp sự cố, nguyên nhân là lúc khởi động xe thì bị tắt máy liên tục ba lần, sau đó giám khảo ngồi trong xe tức giận đến mức đuổi cô xuống xe.

Tổng Cận thi trước cô, lúc thi xong anh đến khu vực chờ ngồi chờ cô trở lại, nhưng đợi cả buổi mới thấy cô trở về, lúc đó khuôn mặt anh trở nên tái mét rồi lập tức kéo cô đi khiếu nại, mặc kệ là vị huấn luyện viên có can thiệp nào cũng không ngăn lại được.

Đến giờ Triệu Tiêu vẫn còn nhớ như in những lời Tổng Cận đã khiếu nại, anh nói: “Đây rõ ràng là phạm quy rồi, nếu các người đánh rớt bạn gái tôi thì tôi cũng không có ý kiến gì, nhưng các người là giám khảo mà chỉ vì cô ấy làm không tốt lại đuổi cô ấy xuống xe, tôi rất tức giận, chúng tôi đều đóng tiền để được thi chứ không phải để nhận sự trừng phạt, ở trong trường thi hôm nay nhiều xe như vậy, nếu lỡ gặp nguy hiểm rồi sao?”

Lúc Tổng Cận đứng chất vấn nhân viên trường thi, Triệu Tiêu không biết vì xấu hổ hay cảm động mà cúi đầu xuống, nước mắt chảy cuồn cuộn như sông, tay cô nắm chặt lấy tay anh.

Sau này vị giám khảo đó phải chịu nhận phạt, nhưng sau khi Tổng Cận chất vấn nhân viên trường thi xong thì vẫn bình tĩnh tiếp tục răn dạy Triệu Tiêu: “Ông ta kêu em xuống xe thì em xuống ngay à?”

Triệu Tiêu nhào vào trong lòng anh, nói cực kỳ ủy khuất: “Là họ khi dễ người khác..”

Giọng điệu của Tổng Cận mềm xuống ngay tức thì, anh vỗ vỗ vai cô: “Chúng ta không thi nữa, thiếu vài kỹ năng cũng không sao, không thể chịu xử ép thế này được..”

Hoàng Thượng vô cùng dịu dàng hiếm thấy, Triệu Tiêu hít hít mũi: “Nếu không tốt nghiệp thì làm sao bây giờ?”

Tổng Cận: “Vậy thì không tốt nghiệp nữa.”

“Nếu không xin được việc thì sao đây?”

Tổng Cận lại thờ dài: “Vậy thì sinh thêm cho trăm vài đứa bé đi.”

Triệu Tiêu nín khóc, khẽ cười: “Nơi này không cho sinh nhiều con đâu...”

Tổng Cận lấy xong bằng lái xe, sau đó anh vô cùng vui sướng dẫn Triệu Tiêu cùng đi chọn xe, vừa đúng lúc cuối tuần này có một buổi triển lãm xe được tổ chức ở thành phố S, anh bèn dẫn cô đến khu trưng bày để mở mang kiến thức.

Trong trí tưởng tượng của Triệu Tiêu, triển lãm xe là nơi mà các chiếc xe được sắp xếp thành hàng, kết quả khi cô đích thân tới hiện trường để xem thì lại

phát hiện ra một đám các cô gái đang đứng xếp hàng.

Triệu Tiêu ngửa đầu nhìn Tống Cẩn: “Người mang em đến đây là để ngắm những cô gái đó sao?”

“Anh cũng không ngờ là lại thành ra thế này.” Tống Cẩn bình thản thu hồi tầm mắt lại trước những cô gái ăn mặc hở hang, “Có lẽ cái này là trên gấm thêm hoa chăng?”

Bởi vì có rất nhiều xinh đẹp như vậy nên đã hấp dẫn được một lượng đàn ông lớn, tay cầm điện thoại liên tục chụp hình các người mẫu.

Thế mà Triệu Tiêu lại nhìn thấy bóng dáng của Cố Nhất Minh đứng lẫn trong đám đàn ông này.

Có điều đứng cạnh Cố Nhất Minh là một người đàn ông trung niên, bởi vì họ mua chiếc xe đắt tiền nhất của ngày hôm đó, nên lúc triển lãm kết thúc có một người mẫu xinh đẹp nhất liền trường lên xe kêu gào.

Trong buổi triển lãm xe này, Tống Cẩn đã nhắm trúng một chiếc xe có tính an toàn rất cao thuộc dòng Volvo.

Tống Cẩn đã trở thành người có xe, ngay hôm đó anh liền dẫn theo Triệu Tiêu lái một vòng xung quanh thành phố S, lúc xe đi lên đường cao tốc thì tăng tốc độ khá nhanh, khi lái xe anh còn không quên mở đài FM trên radio, sau đó bất mãn nói với Triệu Tiêu: “Tiêu Nhi lqđ, em có rảnh thì lên mạng tải vài bài hát hay nhé, trong radio chẳng có gì để nghe cả.”

Tống Cẩn mua xe rồi, Triệu Tiêu cũng rất vui mừng, cô hưng phấn sờ tới sờ lui: “Hoàng Thượng, khi nào thì Người để em mở mạng...”

Tống Cẩn cười vô cùng sung sướng: “Em còn chưa có bằng lái đâu đấy.”

Triệu Tiêu cúi đầu, “Ừ” một tiếng.

Tống Cẩn khẽ ho nhẹ: “Nhưng lần sau chúng ta có thể tìm một bãi đất trống, em có thể lái xe dưới sự giám sát của trẫm.”

Triệu Tiêu hừ hừ: “Có cái gì đâu mà lạ chứ, đâu phải nô tỳ chưa từng lái xe hơi đâu...”

Trước đó Tống Cẩn đã từng nói sẽ dạy cho Triệu Tiêu lái xe, trường học đã khai giảng được hai tuần, anh đưa cho cô một tấm thẻ: “Bên trong đây có 30 vạn, đây là tiền trang trí nhà.”

Triệu Tiêu vô cùng kích động nhận lấy tấm thẻ từ tay Tống Cẩn: “Cho em hết sao?”

Tống Cẩn cười khê: “Là tiền trang trí nhà.”

Triệu Tiêu trừng mắt: “Bây giờ tiền mua đồ trang trí nhà rất đắt..Hơn nữa Người lại là người rất keo kiệt...” Ý của cô chính là 30 vạn này làm sao mà đủ đây?

Tống Cẩn: “Không đủ thì xin trẫm để trẫm đưa tiếp, nhưng lúc chi tiêu phải viết ra giấy rõ ràng, còn nữa, xin tiền cũng phải viết giấy đấy nhé.”

Triệu Tiêu không tình nguyện chút nào: “Vì sao em phải trang trí nhà cho Người chứ?”

Tống Cẩn: “Trẫm đang gấp.”

Triệu Tiêu hỏi lại: “Người vội, chẳng lẽ em có rất nhiều thời gian ở Mỹ sao?”

Tống Cẩn nhìn Triệu Tiêu, sau đó gằn từng chữ: “Dựa vào việc lúc mua nhà trẫm đã ghi luôn tên của em vào rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chương 52 Để chúng ta tạo nên hai mái chèo

Editor: Preiya

Mẹ Triệu nói, yếu tố để quyết định một người đàn ông ở nơi này có phải là đàn ông tốt không chính là: Người đàn ông tốt không chỉ viết tên người phụ nữ của anh ta lên sổ hộ khẩu của nhà mình mà còn viết tên cô ấy lên tài sản bất động sản của mình nữa.

Triệu Tiêu mở to hai mắt nhìn Tống Cẩn: “Người không sợ sau khi ly hôn rồi em sẽ đòi lại một nửa căn nhà ư...” Triệu Tiêu hỏi một vấn đề tương đối nhạy cảm ở nơi này, lúc cô nhìn thấy sắc mặt Tống Cẩn thay đổi thì vội vàng nói thêm một câu, “Em chỉ nói đùa thôi mà....”

“Ly hôn?” Tổng Cận đặt tay lên vai cô, “Em xác định rằng mình vẫn có thể gả ra ngoài được sao?”

Triệu Tiêu kéo tay Tổng Cận, mặt dày nói: “Nếu như Hoàng Thượng chuẩn bị cho em món đồ cưới tốt một chút thì nhất định có thể gả đi được.”

“Bốp” một tiếng, Tổng Cận đã cốc lên trán cô một cái, sau đó cô nghe thấy anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu như thực sự có ngày đó, trăm nhất định sẽ khiến cho Tiêu Nhi được vinh-quang xuất giá!”

Triệu Tiêu sờ sờ ngực Tổng Cận, bắt đầu chịu thua: “Nô tỳ thật sự chỉ nói đùa thôi mà.”

Tổng Cận bắt mẫn hừ nhẹ một tiếng, sau đó anh nắm tay cô cùng ngồi xuống bên cạnh máy tính để xem các kiểu trang trí nội thất, đồng thời anh còn dẫn Triệu Tiêu lấy bút ra ghi chép, còn mình thì chỉ vào màn hình, đề nghị: “Phòng khách tốt nhất nên lớn một chút, cho nên chúng ta có thể thử kiểu phòng khách mở, còn về phần sofa thì anh nghĩ nên dùng da thật sẽ tốt hơn, còn phòng ngủ nữa, lúc trước anh đã nhìn trúng chiếc tủ âm tường rồi, chúng ta có thể xây một phòng để quần áo bên góc trái, giường ngủ cũng rất quan trọng, Tiêu Nhi sẽ quyết định cái này nhé..”

Triệu Tiêu cầm bút viết thật nhanh, nhưng viết được nửa chừng thì ngừng lại: “Hoàng Thượng, có lẽ Người biết giá các mặt hàng ở đây đầu nhì, có lẽ 30 vạn này không đủ để trang trí phòng khách đâu..”

Tổng Cận bình thản nhìn cô: “Trăm nói là nếu không đủ thì có thể xin thêm ngân sách mà.”

Triệu Tiêu: “Vậy tại sao Người không cho em nhiều thêm chút nữa đi?”

Tổng Cận khẽ nhếch môi rồi chậm rãi ném ra một câu khiến Triệu Tiêu phải rơi lệ: “Trước kia Hoàng tổ mẫu của trăm có nói với trăm một câu, ngàn lần đừng bị lừa gạt bởi lời nói hoa mỹ của phụ nữ, hồng nhan họa thủy, có đôi khi người đàn ông cần phải trông chừng gia sản của mình thật cẩn thận.”

Triệu Tiêu hơi há hốc mồm, cô không còn gì để nói nữa rồi.

Tổng Cận tiện tay sờ mái tóc xoắn dài của cô: “Nếu như có một ngày Tiêu Nhi thật sự có bản lĩnh lừa lấy tiền của trăm thì trăm cũng sẽ rất vui.”

Triệu Tiêu lại há hốc miệng thờ đốc: “Sao Người lại nghĩ em như vậy, khinh thường người khác quá đi..”

Tổng Cận nở nụ cười thâm sâu rồi vỗ vai cô: “Nếu như không đủ tiền thì tới tìm trăm lấy, em cứ bắt tay vào việc đi, chờ khi chúng ta sinh con xong, trăm có thể kể cho nó nghe vài chuyện về mẹ của nó.” Anh ngừng lại một chút, “Bằng không trăm cũng không tìm thấy niềm vui nào khác nữa rồi..”

Lúc Tổng Cận nói đến chuyện đứa bé, Triệu Tiêu theo bản năng liền cúi đầu nhìn xuống bụng mình, sau đó ngẩng đầu lên nói với anh: “Không cần Hoàng Thượng giả vờ tốt bụng.”

Tâm trạng của Tổng Cận rất tốt, anh cúi đầu hôn lên môi cô: “Tiêu Nhi à, cái này không phải là giả vờ tốt bụng mà là hao tổn tâm cơ.” Nói xong, anh bèn liếc nhìn cô một cái, sau đó cười lên rồi thu hồi ánh mắt lại.

Tim của Triệu Tiêu lại càng đập nhanh hơn, cô khẽ nuốt nước bọt một cái: “...”

Tổng Cận lqd cười nhẹ, rồi lấy từ trong ngăn bàn ra một cuốn sổ nhỏ đưa cho Triệu Tiêu: “Đừng quên ghi chép đấy!”

Triệu Tiêu không giỏi tính toán, nên cũng lên mạng tìm hiểu một số kỹ năng tính toán, tìm kiếm một hồi thế nào lại tìm tới trang 'hướng dẫn làm giả sổ sách'.

Đang lúc Triệu Tiêu còn mơ mơ màng màng thì phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói không nặng không nhẹ của Tổng Cận: “Quả nhiên là Hoàng tổ mẫu không lừa trăm, công nhận là có nhiều người phụ nữ không đáng tin cậy thật đấy..”

“Hoàng Thượng...” Triệu Tiêu vội vàng xoay người lại, bắt đầu giải thích: “Tự nhiên nó nhảy ra thế này đấy chứ...”

Tổng Cận: “Em không click vào thì làm sao nó nhảy ra được?”

Triệu Tiêu: “Chắc chắn đây là trang web độc hại rồi!” Nói xong, cô liền nhanh chóng tắt trang web đi, thậm chí còn khởi động chương trình quét virus lên để quét máy tính lại, chờ khi hiện lên thông báo các vấn đề đã được giải quyết xong, cô mới tự vỗ ngực mình, “Tốt rồi, virus vẫn chưa lan ra, mất bò mới lo làm chuông, cũng may là còn kịp.”

Tổng Cận vỗ vỗ vai Triệu Tiêu, tỏ vẻ như là cực khổ cho em rồi, sau đó bình thản rời khỏi phòng của cô.

Triệu Tiêu chẳng hiểu một tý gì về trang trí nội thất, cho nên mặc dù trên danh nghĩa Tổng Cận đem mọi việc trao lại cho cô, nhưng phần lớn vẫn là do anh quyết định, ngày Chủ nhật, anh còn dẫn cô đến công ty thiết kế nội thất, mời một vị nữ kiến trúc sư tới để phối hợp với Triệu Tiêu, đáng tiếc là thái độ của cô ta đối với chuyện Tổng Cận có và không có ở đó là hai thái cực khác nhau.

Cố Nhất Minh gọi điện thoại tới: “Gần đây đang làm gì thế?”

“Làm trang trí.” Triệu Tiêu, “Cậu thì sao?”

Cố Nhất Minh: “Viết luận văn tốt nghiệp.”

Triệu Tiêu: “Chắc bạn lắm nhì?”

Cố Nhất Minh: “Đó là người khác thôi, còn tôi vẫn rất ổn..”

“...” Cô ngừng một lát, “Ừ.”

Cố Nhất Minh: “Cậu trang trí cái gì vậy?”

Triệu Tiêu giải thích: “Tổng Căn có mua một căn hộ nhỏ, hiện giờ anh ấy đã ủy thác cho tôi làm thiết kế bên trong.”

Người ở đầu dây bên kia chột im lặng, sau đó Cố Nhất Minh mới lên tiếng: “Thật ra tôi cũng có chút kinh nghiệm trong phương diện làm giả đồ, hơn nữa tôi có quen biết mấy ông chủ, có thể mua được tài liệu tốt nhất từ họ nữa.”

Triệu Tiêu: “Có phải là lại làm phiền đến cậu rồi không?”

Cố Nhất Minh lqđ: “Có lẽ vậy, đúng là tôi rất bận, tuần này cậu có rảnh ngày nào không, ngày mai tôi đến chỗ quán cà phê trước công trường chờ cậu.”

Triệu Tiêu suy nghĩ một chút rồi hỏi lại: “Có phải rất phiền tới cậu rồi không?”

Giọng nói của Cố Nhất Minh trở nên lạnh lùng: “Đừng khách khí như vậy, tôi sẽ thấy hoảng sợ đấy.”

Triệu Tiêu cười hai tiếng: “Tôi chỉ lo cậu bận quá thôi mà.”

Thật ra, Cố Nhất Minh cảm thấy cuốn sách “36 Kế để đối phó với cô gái nhỏ” này có chút không đáng tin, nhất là chương 15 Giữ lấy lòng, sau khi dùng cách này Cố Nhất Minh hy vọng mình sẽ từ một món ăn vô vị biến thành món ăn ngon, nhưng ngược lại cậu cảm thấy mình giống như món khai vị bị lãng quên vậy, cái gọi là món khai vị này, khai vị xong liền mất đi giá trị rồi.

Cho dù cuốn “36 Kế để đối phó với cô gái nhỏ” có nội dung không đáng tin, nhưng sau khi Cố Nhất Minh lật đi lật lại vài chương thì cậu cũng cảm thấy nó viết khá đúng, ví dụ như chương 18 Lấy lùi làm tiền- “Cái gì gọi là lấy lùi làm tiền, trong chiến tranh tình yêu, lấy lùi làm tiền không phải là điều tiêu cực, một mặt thể hiện sự nhượng bộ, mặt khác có thể che giấu tài năng của người khác, tiến hành thủ đoạn tác chiến trong bí mật, tục ngữ nói rất đúng, đánh ra nắm tay thu về rồi lại có thể đánh ra tiếp, như vậy mới có thể xây dựng lực lượng; muốn lấy được vật gì thì trước hết phải lấy lùi làm tiền, mới có được bước phát triển tự nhiên; lấy thủ làm công mới có thể công thủ kết hợp.”

Ở chương này, Cố Nhất Minh viết thêm một câu nữa vào sách, “Người quân tử chân chính phải biết nhẫn nại, lùi một bước để đánh trả đối phương là thượng sách. Gân câu mới đánh, giống như có thể bắn trúng hồng tâm”

Triệu Tiêu đứng hên đi đến quán cà phê trước công trường, bên trong có vài ba đôi tình nhân đang ngồi, Cố Nhất Minh ngồi cạnh cửa sổ, mái đầu bóng lờng của cậu vẫn không có tóc như trước, lờ lờ tào sáng dưới ánh mặt trời, cậu đeo một chiếc kính râm, mặc chiếc áo sơ mi màu trắng gạo, bên ngoài là chiếc áo khoác dệt kim hở cổ màu xám nhạt, cả người vừa toát lên vẻ thanh nhã lại có chút phong trần. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.com nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Cố Nhất Minh nhìn thấy cô liền mỉm cười: “Lâu quá không gặp, Tiêu Tiêu.”

Triệu Tiêu cười cười, cô nhìn chiếc đầu bóng lờng như cũ của Cố Nhất Minh: “Tóc cậu còn chưa mọc nữa à?”

Cố Nhất Minh đưa tay sờ sờ đầu: “Không phải, trước khi đến đây tôi đã cắt rồi, bây giờ còn cảm thấy mái đầu tương đối thích hợp với tôi.”

Triệu Tiêu nhìn kỹ lại lần nữa: “Thật ra tôi cảm thấy cậu để tóc cũng rất đẹp, có thể làm vài kiểu tóc thích hợp.”

Cố Nhất Minh nhìn cô: “Vậy thì tôi sẽ nuôi tóc trở lại.”

Triệu Tiêu nắm chặt hai tay, chân thành hỏi Cố Nhất Minh: “Minh Minh à, cậu thật sự quen biết người có thể làm giả sổ sách sao?”

Cố Nhất Minh làm ra vẻ âm trầm, cậu nhấp một ngụm hồng trà, sau đó mở miệng: “Tổng Căn đưa cho cậu bao nhiêu tiền để trang trí thế?”

Triệu Tiêu vờn ba ngón tay ra.

Cố Nhất Minh lại nhấp tiếp một ngụm hồng trà nữa, hỏi vô cùng bình thản: “Ba trăm vạn sao?”

Triệu Tiêu vội vàng lắc đầu: “Là 30 vạn.”

“30 vạn?” Cố Nhất Minh chớp chớp mắt, bình thản nói: “Có lẽ đủ để trang trí nhà vệ sinh.”

Đột nhiên Triệu Tiêu cảm thấy tức giận, cô trừng mắt nhìn Cố Nhất Minh: “Mấy hôm trước tôi có xem trên diễn đàn rồi, chừng 10 vạn thôi là có thể trang trí nhà rất đẹp.”

Cố Nhất Minh gật đầu: “Đúng là có thể làm được, nhưng có điều đến năm thứ hai là phải sửa chữa lại một lần, mất nhiều hơn được.”

Triệu Tiêu do sự cúi đầu xuống, Cổ Nhất Minh chợt phát giác ra, hỏi: “Muốn uống chút gì không?”

Triệu Tiêu lắc đầu: “Không cần.”

Cổ Nhất Minh tiếp tục nhấp một ngụm hồng trà: “Tiền chi có hạn thì phải tính toán thật tỉ mỉ, cậu phải biết rằng, cái nghề trang trí nội thất này thật sự rất khó, nước đen đặc biệt đen, ví dụ như cậu rõ ràng cần phải mua được một loại sổ sách ghi chép chính hiệu rồi.”

Triệu Tiêu càng nghĩ càng rối, cô có chút muốn gọi điện cho Tống Cẩn, nói rằng mình không muốn làm việc này nữa.

“Nhưng mà Tiêu Tiêu à, bây giờ thì cậu đã tìm đúng người rồi đấy, chúng ta là bạn bè thân thiết nhiều năm như vậy rồi, tôi sẽ giới thiệu cho cậu những người làm việc đặc biệt tốt.”

Triệu Tiêu: “Không phải là lừa đảo đấy chứ?”

Cổ Nhất Minh nhún mày: “Không lẽ tôi lại đi gài bẫy cậu sao?”

Triệu Tiêu cười: “Cảm ơn cậu, Minh Minh.”

Cổ Nhất Minh sờ sờ cái đầu bóng lưỡng của mình: “Chuyện nên làm mà.”

Thật ra Cổ Nhất Minh không muốn giới thiệu những nơi tốt cho Triệu Tiêu, là bởi vì đây là nhà của Tống Cẩn, cậu thật sự hy vọng rằng da bọc ghế sofa sẽ là da giả chất lượng kém, sàn gỗ rỗng ruột, đèn treo có vấn đề, chạm vào là sẽ rơi xuống đầu Tống Cẩn. Nhưng lúc cậu dẫn Triệu Tiêu đi tham khảo thị trường một vòng, nhìn thấy bộ dáng học sinh chăm học hỏi của cô, cậu lại không xuống tay được, cậu bèn thờ dài, sau đó dẫn cô đến nơi bán vật liệu giá si.

Cổ Nhất Minh bước vào cửa và nói với nhân viên bán hàng: “Gọi ông chủ của các người đến đây.”

Ông chủ của cửa hàng bán sỉ này cũng là một người có quả đầu bóng lưỡng, vừa béo lại vừa cường tráng, lúc nhìn thấy Cổ Nhất Minh liền cười cười: “Cổ thiếu, có chuyện gì mà Ngài lại đích thân tự mình chạy đến đây thế này?”

Triệu Tiêu kéo góc áo của Cổ Nhất Minh: “Anh cậu đây à?”

Ông chủ béo cũng nghe thấy câu nói của Triệu Tiêu, bèn chỉ tay vào cậu và nói: “Không, tôi không phải là anh trai của Cổ thiếu, nhưng Cổ thiếu cũng chính là anh tôi đấy.”

Cổ Nhất Minh một tay đút túi quần: “Thật ra tôi dẫn người bạn tốt đến đây để xem đồ trang trí nội thất trong cửa hàng của ông, gần đây có một người hàng xóm của cô ấy nhờ cô ấy làm giúp chuyện này, cô gái này lại không am hiểu chuyện trang trí, lại sợ bị hớ, cho nên tôi đưa cô ấy tới chỗ ông.”

Ông chủ béo vô cùng hiểu chuyện: “Chuyện nhỏ ấy mà, đợi lát nữa tôi đưa bản mẫu cho cô bé xem nhé, nhìn trúng cái gì thì lấy cái đó.”

Triệu Tiêu nói xen vào một câu: “Trang trí căn hộ rộng khoảng 120 mét vuông cần khoảng bao nhiêu tiền?”

Ông chủ béo ngẩng người, sau đó vỗ vai cô: “Đã có Cổ thiếu dẫn đến đây thì tiền chi là chuyện nhỏ.” Nói đến đây, ông nhìn Cổ Nhất Minh, “Tôi nhất định sẽ tính giá thấp nhất cho cậu.”

Triệu Tiêu thật sự rất vui, trong buổi trưa này cô nhìn trúng tấm lót sàn có màu sắc và hoa văn sắc sảo cùng với các loại đèn vô cùng phong cách, nhưng trước khi quyết định cô vẫn gọi điện cho Tống Cẩn trước: “Tống Cẩn, em chọn được tấm thảm có màu đẹp lắm, còn có mấy chiếc đèn hình cốc rất đẹp nữa.”

Tống Cẩn đang ở trong phòng thí nghiệm, anh bước ra ngoài nhìn bầu trời xanh thẳm, đôi mắt hơi nhúu lại: “Trẫm nói rồi, Tiêu Nhi có toàn quyền quyết định mà, mua xong rồi hãy nói, nếu như không được thì trẫm và em cùng đi trả lại.”

Có những lời này của Tống Cẩn, Triệu Tiêu ký hai tờ hóa đơn mua hàng, lúc ôm cuốn sổ ghi chép đi ra, cô nhìn Cổ Nhất Minh bằng ánh mắt vô cùng biết ơn: “Hôm nay thật sự rất cảm ơn cậu.”

Cổ Nhất Minh đang ôm bánh lái quẹo trái: “Tiêu Tiêu, đừng khách sáo như vậy chứ.” Đúng lúc này, điện thoại di động của cậu vang lên, cậu đeo tai nghe bluetooth vào, miễn cưỡng mở miệng: “Đại tiểu thư của tôi, lại có chuyện gì nữa sao?”

Lúc Cổ Nhất Minh nói chuyện điện thoại trên đường lái xe, Triệu Tiêu ngồi yên tĩnh ở ghế phụ kế bên, trong lòng đang tính nhẩm lại số tiền mua hàng, Tống Cẩn đã tin tưởng cô như thế, còn cô vũ cô rất nhiệt tình nữa chứ.

Khi Cổ Nhất Minh cúp điện thoại xong, đột nhiên cậu nói với Triệu Tiêu: “Tiêu Nhi, lát nữa cậu đi cùng tôi đến chỗ này nhé.”

“Là chỗ nào vậy?”

Cổ Nhất Minh: “Cứ chơi cho vui là được rồi.”

Chương 54: Chương 53 Để chúng ta tạo nên hai mái chèo

Editor: Preiya

Từ sự kiện vũ hội lần trước, giá trị tin tưởng Triệu Tiêu dành cho Cố Nhất Minh đã giảm xuống thấp hơn một chút. Cô xoay mặt qua, nghi ngờ liếc nhìn Cố Nhất Minh một cái: “Lần này lại đi gặp bạn gái mới của cậu nữa sao?”

Từ “Mới” của Triệu Tiêu khiến Cố Nhất Minh hít mắt lại, sau đó cậu vừa lái xe vừa nói: “Bạn gái gì cơ? Tiêu Tiêu, cậu hiểu lầm rồi.”

Triệu Tiêu không hiểu rõ chuyện tình cảm nam nữ cho lắm, có một lần hội bạn cùng phòng đã thảo luận về vấn đề này, bốn người nằm trên giường thay phiên nhau lý giải về chuyện tình yêu, đến lượt Triệu Tiêu, sau khi cô nói xong lập tức bị bạn cùng phòng công kích. Cho nên càng nói nhiều càng sai nhiều, cô dứt khoát ngậm miệng lại.

Cố Nhất Minh thấy Triệu Tiêu im lặng, trong lòng cậu thấy khó chịu, rồi tăng âm lượng lên, lặp lại câu nói lúc nãy một lần nữa: “Tiêu Tiêu, các cô ấy thật sự không phải là bạn gái của tôi.”

Triệu Tiêu cảm thấy từ “các cô ấy” trong miệng của Cố Nhất Minh gọi lên cảm giác về số lượng rất vi diệu, cô nhũn mày, nhịn không được lên tiếng: “Cố Nhất Minh, cậu thay đổi bạn gái thất thường vậy là không tốt đâu.”

“Tôi thay đổi thất thường khi nào?” Cố Nhất Minh đột nhiên dừng xe lại, tư thế của cậu bây giờ giống như muốn cùng cô tranh luận đến cùng vậy, khuôn mặt cậu giống như bị một tầng khí lạnh bao phủ, đôi mày đẹp của cậu đang nhìn cô chăm chăm cũng bị bao phủ bởi khí lạnh, sau đó cậu khẽ nhếch môi, châm chọc nói: “Nếu như tôi có thay đổi thất thường thì cũng còn kém xa với Tổng Cận của cậu, cậu ta còn có thất cung bát viện cơ mà, toàn một đám mỹ nhân phi tử chỉ biết tính toán hại người thôi.”

Cuộc đối thoại đã đi theo phương hướng không vui, Triệu Tiêu không thích Cố Nhất Minh nói Tổng Cận như vậy, nhưng cô lại không thể phản bác được, trong lòng gấp đến độ đôi mắt đã đỏ bừng, cô không biết từ lúc nào mình lại có tình cảm với Tổng Cận nhiều như vậy, không cho phép người khác nói xấu anh nửa lời, cho dù người này còn là bạn tốt của cô nữa.

Cố Nhất Minh nhìn thấy dáng vẻ Triệu Tiêu như vậy, trong lòng lại càng không thoải mái, cậu im lặng một lát, sau đó vẫn tự mình cho mình một đường lui, bèn khẽ cười một tiếng: “Tiêu Tiêu, tôi chỉ nói đùa thôi mà.”

Triệu Tiêu lqđ khẽ “Ừ” một tiếng, sau đó nói: “Minh Minh, hôm nay rất cảm ơn cậu, cậu hãy đưa tôi về lại trường học luôn đi.”

“Không đi chơi sao?” Cố Nhất Minh hơi ním môi, “Lời nói lúc nãy làm cậu không vui rồi à?”

Triệu Tiêu lắc đầu: “Không có.”

Cố Nhất Minh: “Đã không có thì theo giúp tôi đi, miễn cho tôi bị mất mặt trước đám người kia nhé.”

Cố Nhất Minh dẫn Triệu Tiêu đến một chỗ ăn chơi thuộc thành phố S, bên trong khu vực phòng VIP có khu KTV, bóng bàn, bể bơi.. và các hạng mục giải trí khác, là một nơi tổng hợp các dịch vụ giải trí cao cấp.

Bởi vì nơi này rất cao cấp, cho nên lúc Triệu Tiêu theo Cố Nhất Minh bước vào phòng VIP, cô đã nhìn thấy một mỹ nhân mình mặc áo choàng tắm, bên trong mặc bikini đang cầm micro hát: “Yêu phải thắng thần vô tư, anh hãy thắng thần vô tư...”

Triệu Tiêu ngược mắt nhìn cô ta, nếu như cởi áo choàng tắm ra thì lại càng thêm thẳng thắn vô tư rồi.

Có thể là bởi vì bị xung đột thị giác rất mạnh, cho nên cô lại nhìn thấy có một cặp đôi đang ôm hôn nồng nhiệt phía trong góc bên kia.

Nhất thời tay chân Triệu Tiêu trở nên luống cuống, cô nói với Cố Nhất Minh đang đi phía sau mình: “Tôi muốn về nhà....”

Phòng bao rất rộng, người ta dường như có thể mở luôn một bữa tiệc lớn ở đây, có không ít người tới chào hỏi với Cố Nhất Minh, có một người nhìn rất trẻ, giống như học sinh đi tới vỗ vai Cố Nhất Minh, sau đó cậu ta liếc nhìn Triệu Tiêu rồi mỉm cười, lúc rời đi còn thuận tay nhéo mông cô một cái.

Cả người Triệu Tiêu đều nhảy dựng lên, người trong phòng cười ha ha, Cố Nhất Minh tự nhiên ôm lấy Triệu Tiêu vào trong lòng mình, sau đó tùy ý vung tay ý bảo tắt nhạc đi và nói với những người nam nữ ở đây: “Triệu Tiêu, bạn của tôi.” Nói xong, cậu vươn đầu ngón tay ra chỉ vào người thanh niên vừa mới ngất mông Triệu Tiêu: “Hầu Tử, tự cậu phạt mình ba ly rượu đi.”

Hầu Tử cười hi hi tự mình uống hết ba ly rượu, sáng khoái uống hết một ly rồi lại một ly.

Cố Nhất Minh muốn dẫn Triệu Tiêu đi chào hỏi lần lượt, cô cũng đi chào hỏi từng người một, sau khi biết một đám người từ không quen trở thành quen, cô mới nói với Cố Nhất Minh: “Minh Minh, tôi ra ngoài trước nhé.”

Cố Nhất Minh đã lâu không nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của cô như vậy, cậu sững sốt: “Tiêu Tiêu, bọn họ chỉ là thích đùa giỡn thôi.”

Triệu Tiêu gật đầu: “Tôi biết.”

Triệu Tiêu đi ra khỏi phòng bao, sắc mặt đã chuyển thành màu gan heo: “Nhất Minh, tôi thật sự phải về rồi.”

Cố Nhất Minh đi theo cô ra khỏi phòng bao, đóng cánh cửa vừa nặng vừa dày lại, ngăn cách với sự ồn ào bên trong. Cậu tựa người vào bức tường được sơn màu xanh vàng rực rỡ: “Tiêu Tiêu, cậu đừng như vậy.”

Triệu Tiêu cảm thấy vô cùng ủy khuất, nhưng cô cũng cảm thấy có lẽ là mình đang có tình gây sự, bèn cúi đầu nói: “Tôi thật sự muốn đi về.”

“Triệu Tiêu, cậu đã thay đổi rồi.” Cố Nhất Minh chỉ tay vào trong cánh cửa, “Đây không phải là nơi bạn bè tụ họp à, sao cậu lại có dáng vẻ như vậy chứ?”

Triệu Tiêu đáp lại một câu: “Bọn họ không phải là bạn của tôi...”

Sắc mặt của Cố Nhất Minh trở nên rất khó coi: “Tiêu Tiêu, trước kia cậu không phải là người có thể nói ra mấy lời này.”

Nước mắt của Triệu Tiêu lã rơi xuống như mưa, câu nói của Cố Nhất Minh đã khiến cho nước mắt cô cố gắng kiềm nén rơi ra khỏi hốc mắt.

Cố Nhất Minh nhìn Triệu Tiêu, sau đó nói bằng giọng bất lực: “Được, tôi đưa cậu về.”

Triệu Tiêu thì thào: “Cảm ơn.”

Cảm giác bất lực trong lòng Cố Nhất Minh lại càng tăng thêm khiến cậu có chút không thở nổi, cậu nắm chặt chìa khóa xe: “Đi thôi.”

Ngồi trên xe Cố Nhất Minh trở về, Tổng Cảnh tổng cộng đã gửi cho cô 5 tin nhắn cộng thêm một cuộc gọi nhờ, tin nhắn đầu tiên Triệu Tiêu không nhìn thấy, còn mấy tin nhắn sau có nội dung là: “Khi nào thì về/trăm đôi bụng rồi/ lúc trở về có đi ngang qua đường Trung Bắc nhớ mua cho trăm một phần đồ ăn khuya...”

Triệu Tiêu gửi một tin nhắn cho Tổng Cảnh: “Sẽ trở lại ngay thôi, ăn khuya Người muốn ăn cái gì?”

Sau đó Tổng Cảnh gọi điện thoại tới: “Nghe người ta nói xôi của tiệm A Vượng ăn ngon lắm.”

Cái gì mà nghe người ta nói chứ, chính là do cô cực lực đề cử với anh mà.

Triệu Tiêu nói: “Được.”

Sau đó Tổng Cảnh cúp máy, gần đây anh đang theo giúp giáo sư làm một đề án, còn gấp gáp hơn so với khi làm Hoàng đế nhiều.

Toàn bộ hành trình lúc về, Cố Nhất Minh chưa hề mở miệng nói với Triệu Tiêu một câu nào, cô có chủ động nói mấy câu, nhưng cậu chỉ im lặng mấp máy môi, không nói một câu gì cả. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đồn.com nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Triệu Tiêu tự biết hôm nay mình đã khiến cho cậu mất hứng, nên cũng không nói thêm gì nữa, hai tay cô nắm chặt lại để trên đùi, vẻ mặt vô cùng rối rắm.

Cố Nhất Minh chỉ đưa Triệu Tiêu đến trước cổng trường, sau khi cô xuống xe rồi liền lái vọt đi, Triệu Tiêu nhìn đuôi xe dần dần biến mất, sau đó im lặng xoay người đi đến cổng trường đại học S, đột nhiên cô nhớ ra là mình đã quên mua xôi, lại chạy một quãng đường đến tiệm A Vượng.

Lúc Triệu Tiêu đem xôi đến phòng thí nghiệm cho Tổng Cảnh, vừa đúng lúc anh đang cầm điện thoại bấm số, khi nhìn thấy cô đã buông đi động xuống, đi nhanh về phía này.

Triệu Tiêu lấy túi xôi ra khỏi lồng ngực, nó vẫn còn đang nóng hôi hổi, cô nhếch miệng cười với Tổng Cảnh: “Em có lấy chà bông, đậu đũa, còn có da lợn cho Người nữa này...”

Tổng Cảnh lấy bình nước nóng ra rồi lấy nắp bình làm cốc rót cho Triệu Tiêu uống trước, sau đó anh mới vừa ăn xôi vừa uống sau.

Triệu Tiêu hai tay chống má: “Ăn ngon không?”

“Cũng ngon, ở khoảng một mức độ nào đó thôi.” Tổng Cảnh chậm rãi uống một ngụm nước ấm, sau đó hỏi Triệu Tiêu, “Hôm nay có thu hoạch được gì không?”

Triệu Tiêu: “Em đi mua thảm lót sàn và đèn trang trí.”

Tổng Cảnh: “Một mình em sao?”

Triệu Tiêu lắc đầu: “Cố Nhất Minh dẫn em đi, nghe nói nếu có người quen thì sẽ tiện hơn một chút.”

Tổng Cận lại nhấp một ngụm nước nữa: “Không phải có người quen thì tiện hơn đâu, người quen lại càng xảo trá hơn thì có.”

Cố Nhất Minh nói xấu Tổng Cận, Triệu Tiêu sẽ tức giận, nhưng khi Tổng Cận nói Cố Nhất Minh như vậy, Triệu Tiêu lại càng tức giận hơn: “Cố Nhất Minh không phải là loại người như vậy.”

Ở Đại Kỳ, Tổng Cận là một vị Hoàng đế ôn hòa, anh nhìn Triệu Tiêu: “Tiêu Nhi hiểu lầm trầm rồi, trầm đương nhiên tin tưởng bạn của Tiêu Nhi, nhưng chúng ta cũng không thể không phòng bị được, bạn của Cố Nhất Minh chưa chắc đã là một gã quân tử chân chính, từ xưa đến giờ, vô gian bất thương, trầm chỉ lo Tiêu Nhi bị lừa mà thôi.”

Sắc mặt của Triệu Tiêu đã hòa hoãn trở lại: “Em cũng nghĩ như vậy, cho nên mới chọn đồ trước rồi trả tiền sau.”

Tổng Cận gật đầu tán thưởng, ăn xong, anh nhận lấy khăn giấy Triệu Tiêu đưa qua lau miệng và lau tay: “Đội lắt nữa chúng ta cùng đi đến Hương Tụng Viên.”

Hương Tụng Viên là tên tiểu khu nơi Tổng Cận mua nhà, căn hộ anh mua đúng kiểu nhà chung cư, nằm ở tầng 16, lúc đứng trên sân thượng rất có cảm giác sinh ra kích thích thần kinh.

Căn hộ đã bắt đầu được trang trí, trước tiên là quét vôi trắng lên. Quét vôi xong, trên ban công còn thô sơ chất đồng các vật dụng linh tinh mà đội sơn sửa để lại.

Tổng Cận kéo tay Triệu Tiêu đi vào bên trong, phía trong nhà đã được lắp đặt hệ thống điện, ngọn đèn sáng ngời chiếu sáng khắp căn phòng, dưới đất là bóng của Triệu Tiêu và Tổng Cận.

Triệu Tiêu vòng hai tay ở thắt lưng Tổng Cận, không khí yên tĩnh này thật thích hợp với đôi tình nhân lặng lẽ ít nói.

Tổng Cận lqd mở miệng: “Tiêu Tiêu, trầm thật hy vọng rằng căn phòng này sẽ sớm được trang trí xong.”

Triệu Tiêu vui mặt vào lòng anh: “Chỉ cần đủ tiền thì mọi thứ sẽ không thành vấn đề.”

Tổng Cận nhin không được bèn nhéo lòng bàn tay của cô: “Thật ra trầm còn có rất nhiều áp lực.”

“Không đủ tiền sao?” Triệu Tiêu bày ra dáng vẻ em rất hiểu mà, rồi cô kéo tay Tổng Cận, “Thật ra em không muốn có nhà có xe đâu, như vậy Hoàng Thượng mới không có áp lực nữa, hơn nữa chúng ta còn chưa tốt nghiệp, chờ sau khi tốt nghiệp rồi chúng ta có thể cùng kiếm tiền để trang trải sau, chờ sau khi chuẩn bị tốt tất cả rồi mới mua nhà, Hoàng Thượng sẽ có cảm giác rất thành tựu.”

Đột nhiên Tổng Cận cảm thấy trong lòng rất ấm áp, anh ôm chặt lấy Triệu Tiêu vào trong lòng mình: “Có Tiêu Nhi nói vậy rồi thì trầm rất vui.”

Nhất thời Triệu Tiêu không tìm ra lời nói để cổ vũ cho Tổng Cận, cô suy nghĩ một lát, “Nô tỳ cũng rất vui khi Hoàng Thượng đã trở về.”

Tổng Cận vuốt vuốt đầu Triệu Tiêu, sau đó khẽ cắn lên lỗ tai cô và nhẹ giọng nói một câu: “Tiêu Nhi, thật ra thì trầm chưa từng nghĩ tới việc sẽ ra đi, có lẽ là từ rất lâu rồi trầm đã xác định là mình sẽ ở lại đây, đó là vào ba năm trước khi trầm ra đi.”

Triệu Tiêu ngẩng đầu lên, đôi mắt hạnh phúc của cô sáng lấp lánh, bởi vì nhất thời không nghe rõ lời nói của Tổng Cận, nên trong mắt liền xuất hiện tia hoang mang.

Tổng Cận rời khỏi tai của Triệu Tiêu, sau đó anh để lại một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước trên gò má trái của cô, nói chuyện bằng giọng điệu vô cùng dịu dàng: “Tiêu Nhi, trầm sẽ nói cho em biết một bí mật nhé.”

Bí mật? Bí mật của Tổng Cận á? Triệu Tiêu hùng hực lửa cháy: “Người nói đi..”

Đêm nay trăng khuyết, không được tính là sáng, trên nửa vầng trăng còn lưu lại một chút mây, nửa kín nửa hở, đứng từ lầu 16 có thể nhìn thấy được các tòa kiến trúc khác của thành phố S, ánh sáng đèn quảng cáo không ngừng lấp lánh, muôn màu muôn vẻ.

Triệu Tiêu ngẩng đầu nhìn Tổng Cận, kết quả là bí mật của Tổng Cận giống như bị táo bón, như thế nào cũng không ra được.

Sau đó Tổng Cận lại cúi sát đầu vào tai Triệu Tiêu, rồi nhẹ nhàng nói ra một câu: “You are my first crush..”

You are my first crush, bởi vì lúc trước Tổng Cận không ngừng giám sát cô học tiếng Anh, cho nên Triệu Tiêu hiểu được câu nói của anh, anh nói đúng lắm, anh chính là mối tình đầu của cô.

Ngay đúng lúc trái tim nhỏ của Triệu Tiêu đang trong trạng thái đập loạn thì sau đó Tổng Cận lại nói thêm câu nữa: “Cho tới bây giờ đều là em.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chương 54 Ngoại truyện thứ nhất của Tống Cẩn

Editor: Preiya

Lúc Tống Cẩn còn là thái tử, anh đã đến Lương Châu hai lần, một lần là bỏ nhà trốn đi, một lần khác là cải trang vi hành.

Nói đến lần rời nhà trốn đi đó, đó là lúc Tống Cẩn chỉ mới 12, 13 tuổi, đang là lúc phát triển từ một đứa bé trở thành thiếu niên, thời kỳ phát triển này, lòng hiếu kỳ của anh rất lớn, lại có chút phản nghịch, chỉ thích chứng minh bản thân mình, cộng thêm chuyện khi còn ở trong Đông Cung, xung quanh luôn có rất nhiều người nịnh nọt anh, cho nên tính cách của Tống Cẩn khi đó có chút ngông cuồng tự đại.

Đương nhiên là Tống Cẩn có cơ để tự tin rồi, anh vốn là hoàng tử duy nhất của chính cung Nương Nương, lại còn là người thông minh nhất trong số các hoàng tử, hơn nữa từ nhỏ đã được phụ hoàng yêu thích, từ lúc sinh ra đã được chỉ định làm thái tử, có vận số vô cùng may mắn.

Nhưng từ khi trở thành Đông Cung Thái tử thì cần phải thu liễm lại, bao gồm cả tính cách tự cao tự đại, cho nên sau này khi tự mình đăng cơ chấp chính, Tống Cẩn còn được người ta phong tặng thanh danh khiêm tốn lễ độ.

Lần đó Tống Cẩn vốn không muốn đi Lương Châu, lúc anh đi đến đến Minh Châu định đi đường thủy để trở về kinh đô, kết quả là lúc đang ăn sáng ở lầu lầu chợt nghe người ta nói tới Triệu tướng quân- người đang đóng quân ở Lương Châu là một người rất có tiếng nên Tống Cẩn rất muốn được gặp ông một lần, anh lại khởi hành đi Lương Châu, bỏ ra 1 nén vàng để mướn một chiếc xe ngựa và một phụ xe, ngày thứ hai đã đặt chân đến được Lương Châu.

Lương Châu- chỗ biên giới hằng năm đều bị bọn phản loạn chiếm đóng còn phồn vinh hơn cả trong tường tượng của anh nữa, nhưng cũng không khó để lý giải, sở dĩ nơi này có thể phồn vinh như vậy là do tốc độ luân chuyển hàng hóa ở đây rất nhanh, thương nhân lại nhiều, có không ít thương nhân đến Lương Châu để nhập hàng, nhiều người tới nên bạc cũng nhiều hơn.

Tống Cẩn đi đến Lương Châu chủ yếu muốn gặp Triệu đại tướng quân, nhưng kết quả lại gặp được con gái của ông- Triệu Tiêu.

Thật ra lần đầu tiên nhìn thấy tiểu cô nương tóc tết hai bím mặc quần áo màu xanh nhạt kia, Tống Cẩn cũng không biết nàng chính là con gái của Triệu đại tướng quân, tuy rằng chất lượng quần áo tiểu cô nương mặc có vẻ rất tốt, nhưng cũng không phải là hàng thượng đẳng, cho nên lúc đó anh đoán Triệu Tiêu nhiều nhất cũng chỉ con gái của một thương nhân, một đứa bé đi lạc mà thôi.

Sau này khi Triệu Tiêu đã tiến cung, có một lần Tống Cẩn vô ý hỏi cô: “Sao Tiêu Nhi lại không ngoan như vậy, có phải lúc nhỏ đã từng đi lạc rồi không?”

“Sao Hoàng Thượng lại biết được chuyện này vậy?” Ngừng một lát, Triệu Tiêu lại giải thích, “Nhưng hồi nhỏ nô tỳ vẫn rất nghe lời, đi lạc chỉ là do ngoài ý muốn thôi.”

Tống Cẩn nhếch môi cười, cười đến nỗi không cười nổi nữa.

Lần gặp mặt đầu tiên, Triệu Tiêu 4 tuổi, Tống Cẩn 12 tuổi, lúc đó Hoàng Thái Hậu Đại Kỳ cực kỳ thích Triệu Tiêu, bà thường nói với anh kém 8 tuổi là tốt nhất rồi.

Kém tuổi thì tốt á? Tống Cẩn cũng không cho là như vậy. Chính bởi vì kém 8 tuổi, cho nên dù Triệu Tiêu có tiến cung trở thành phi tử của anh đi nữa thì cũng phải nuôi dưỡng từ từ giống như nuôi con dâu nhỏ vậy.

Trở lại con đường náo nhiệt của Lương Châu, ngày đó đứng vào dịp ở đây có tổ chức lễ hội chơi trâu, cho nên người trên đường đặc biệt đông, chen vai sát vai, Tống Cẩn chỉ cần liếc mắt nhìn trong đám người là nhìn thấy Triệu Tiêu, thật ra cũng coi như là có duyên phận, ít nhất sau này anh đã nghĩ như vậy.

Trước tiên Tống Cẩn quan sát Triệu Tiêu, trên cổ của cô bé có đeo một chiếc túi, bên trong có đựng một ít bạc vụn, cô bé đang kiễ chân lên mua bánh bao, sau đó rời đi, Tống Cẩn cũng không biết bị trúng tà gì, anh cầm mớ bạc lẻ đi đến chỗ tiệm bánh bao, sau đó đổi hết tiền của cô về.

Tiếp đó, anh đi ngay đằng sau Triệu Tiêu.

“Này.” Tống Cẩn đứng đằng sau gọi cô bé.

Triệu Tiêu không quay đầu lại.

Tống Cẩn thay đổi cách gọi: “Bé con.”

Triệu Tiêu vẫn không quay đầu lại như cũ.

Tống Cẩn lại thay đổi cách gọi: “Tiểu nha đầu.”

Cô bé vẫn không quay đầu lại.

Tổng Cẩn bước nhanh về phía trước, túm lấy bả vai của Triệu Tiêu, xoay cô bé trở về.

Lúc quay lại, khuôn mặt của Triệu Tiêu đã đầy nước mắt, trong miệng đang nhét nửa cái bánh bao khiến khuôn mặt nhỏ nhắn phình to ra, ẩm ướt, trong đôi mắt sáng ngời của cô bé tràn đầy nước mắt, nháy mắt mấy một cái là nước mắt rơi xuống.

“Khóc cái gì?” Tổng Cẩn bỏ tiền vào trong tay áo của mình trước, sau đó mở miệng hỏi Triệu Tiêu.

Triệu Tiêu hít hít cái mũi đỏ bừng: “Không thấy ca ca đâu nữa rồi...”

Quả nhiên là đứa trẻ này đang bị lạc mà, Tổng Cẩn nhìn nửa cái bánh bao trong tay cô bé đầy ghét bỏ: “Ngươi là con cái nhà ai thế?”

Triệu Tiêu nuốt bánh bao trong miệng xuống, sau đó vừa khóc vừa nói: “Ta tên là Tiểu Ngũ.”

Tổng Cẩn đau đầu: “Tên thật của ngươi là gì?”

Triệu Tiêu chùi nước mắt: “Phụ thân gọi ta là Tiêu Tiêu.”

Đầu Tổng Cẩn ngày càng đau hơn: “Ngươi họ gì?”

Triệu Tiêu mở to đôi mắt sưng đỏ, không trả lời câu hỏi của Tổng Cẩn.

Sau đó sau lưng Tổng Cẩn có thêm 1 cái đuôi nhỏ, anh đến tửu lâu ăn cơm, Triệu Tiêu cũng đi sau lưng anh, anh ngồi xuống bàn, cô bé cũng trèo lên ghế ngồi xuống bên cạnh anh.

Tổng Cẩn tốt bụng lên tiếng khuyên bảo: “Ta không phải là ca ca của ngươi đâu...”

Dường như Triệu Tiêu nghe không hiểu lời nói của anh, cô bé cúi đầu xuống, bộ dáng nhu thuận này khiến cho Tổng Cẩn mềm lòng, anh bảo tiểu nhị lấy thêm một bộ bát đĩa nữa.

Triệu Tiêu ngẩng đầu lên và nói: “Đa tạ tỷ tỷ...”

Sắc mặt của Tổng Cẩn lập tức trầm xuống, đúng là một đứa bé không có mắt nhìn gì cả.

Triệu Tiêu lặng yên nằm sấp ăn cơm, ăn xong thì nước mắt trên mặt cũng biến mất, tiểu cô nương trắng trẻo nõn nà, lúc cười hiện ra 2 cái lúm đồng tiền.

Sau khi ăn xong, Tổng Cẩn muốn ra chợ đi xem chợ trâu, Triệu Tiêu vẫn đi theo anh, một tắc cũng không rời, lúc đó anh đã nghĩ rằng, chờ khi anh hồi cung rồi, nếu như không tìm thấy phụ mẫu của đứa bé này thì mang nó vào cung cũng tốt, cho dù có thêm một người nữa thì Đông Cung cũng không thiếu thức ăn, hơn nữa tiểu cô nương này cũng ăn không nhiều lắm, nuôi lớn rồi còn có thể nghĩ cách kiếm tiền hồi lại vốn.

Triệu Tiêu bốn tuổi chân ngắn, mặc dù Tổng Cẩn đang bước đi, nhưng anh vẫn thường quay đầu lại: “Ngươi đi mau lên một chút đi.”

Bị thúc giục, Triệu Tiêu dứt khoát dừng lại, biến thành bất động.

Tổng Cẩn độc ác nói: “Vậy thì không cần đi theo bốn vương, ta nữa.” Nói xong, anh lập tức xoay người rời đi, đi được vài bước thì quay đầu lại xem, quả nhiên đúng như anh dự đoán, đôi mắt to lại ngưng tụ nước to như hạt đậu rồi. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn le.quy.don.com nếu bạn thấy bản dịch này ở nơi khác chính là hàng copy không xin phép.

Tổng Cẩn cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, anh vội vàng đi nhanh về phía trước, một tay ôm lấy Triệu Tiêu bước thật nhanh về hướng khu chợ.

Tổng Cẩn chưa từng có kinh nghiệm về phương diện này, anh ôm cô bé, trong lòng cảm thấy rất kỳ diệu, lúc ôm còn hỏi: “Ngươi không sợ ta sao?”

Bởi vì Tổng Cẩn đang ôm Triệu Tiêu bằng một tay, Triệu Tiêu sợ té xuống, cho nên vòng hai tay lên cổ anh: “Ngươi sẽ ăn thịt người sao?”

Tổng Cẩn ngập ngừng: “Không có...”

Sau đó Triệu Tiêu yên tâm, thoải mái lắc đầu: “Không ăn thịt người thì ta không sợ ngươi.”

Tổng Cẩn: “Ngươi không sợ ta đem ngươi đi bán sao?”

Triệu Tiêu suy nghĩ một cách nghiêm túc rồi mở miệng: “Các ca ca có nói là ta bán cũng không được bao nhiêu tiền.”

Sau đó Tổng Cẩn cũng không nói thêm gì nữa, anh ôm Triệu Tiêu chen lên phía trước để xem chợ trâu.

Lương Châu là quê cha đất tổ của dân tộc, Tổng Cẩn rất thích nơi này, xem chợ trâu xong anh lại dẫn Triệu Tiêu đến khu chợ để ăn các loại đặc sản,

mỗi lần mua thì mua hai phần, Triệu Tiêu mới bốn tuổi cũng không ăn được nhiều, ăn được một nửa lại đưa cho anh: “Cho người ăn này.”

Tổng Cận đen mặt: “Không cần.”

Triệu phụ từ nhỏ đã dạy Triệu Tiêu, đại loại là không được tùy tiện vứt bỏ đồ ăn, đứa bé không ngoan sẽ bị Thiên Lô đánh, cho nên Triệu Tiêu cũng dám ném đồ ăn ăn không vô, mà trực tiếp đưa cho Tổng Cận: “Người ăn đi.”

Tổng Cận chỉ cảm thấy đầu mình vô cùng nóng, sau đó anh vậy mà lại đi há miệng, ăn phần thức ăn thừa Triệu Tiêu không ăn.

Tổng Cận lại hỏi Triệu Tiêu một lần nữa: “Rốt cuộc người là con nhà ai thế?”

Triệu Tiêu chớp mắt mấy cái rồi lắc đầu.

Tổng Cận: “Vậy thì ta sẽ dẫn người đi.”

Sau đó Triệu Tiêu mở miệng: “Ta là con của Triệu gia.”

Con của Triệu gia, Tổng Cận đã sớm đoán ra được bảy tám phần, anh buông cô bé xuống đất: “Ta hơi mệt rồi, tự người đi đi.”

Triệu Tiêu lại lười, cô bé đi từ từ đằng sau Tổng Cận.

Tổng Cận lại cảm thấy bất đắc dĩ, anh bế Triệu Tiêu lên, đi về hướng Triệu gia.

Trên đường về, họ đi ngang qua một cái sân, bên trong có một cây lựu đỏ đang sai trái, Triệu Tiêu chỉ vào trái lựu trên đầu Tổng Cận: “Lựu này...”

Tổng Cận: “Ta nhìn thấy rồi.”

Triệu Tiêu: “Ăn ngon lắm đấy.”

Tổng Cận khẽ hừ một tiếng. Sau đó, anh buông Triệu Tiêu xuống đất, thấy trong sân không có ai bèn giơ tay lên hái hai trái lựu, đúng lúc này, có tiếng chó sủa vang lên, anh nhanh chân ôm cô bé chạy trốn, chạy đến nỗi thở hồng hộc hộc hộc.

Đi đến chỗ con đường nhỏ cạnh bờ sông, dưới tán cây liễu lá lướt, vốn là có hai trái lựu nhưng trên đường chạy trốn đã làm rớt mất một trái rồi.

Tổng Cận đưa trái lựu cho Triệu Tiêu: “Ăn đi.”

Vỏ của trái lựu vừa dày lại vừa cứng, Triệu Tiêu cố dùng hết sức cũng bóc không ra, Tổng Cận nghiêng đầu qua nhìn cô bé, đôi bàn tay trắng trẻo mập mạp đặt trên trái lựu đỏ au, nhìn thế nào cũng thấy đẹp mắt.

Anh lại thở dài một hơi: “Đưa đây cho ta.”

Triệu Tiêu đưa trái lựu cho Tổng Cận: “Cho này.”

Tổng Cận nhận lấy trái lựu vừa trộm được, sau đó anh nhanh nhẹn tách nó ra một cách gọn gàng, lớp vỏ dày càng làm tôn thêm thịt quả đỏ au bên trong tròn tròn mập mạp trong suốt.

Tổng Cận gỡ hết thịt lựu đưa cho Triệu Tiêu, cô bé ăn vào, hơi chua một chút. Sau đó cô bé cũng bẻ một nửa đưa cho anh: “Người cũng ăn đi.”

Tổng Cận nhìn nó, anh hơi nhàu mày, lựu này ăn không ngon như vẻ bề ngoài của nó, anh nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn còn đang nhăn lại của Triệu Tiêu: “Không muốn ăn thì ném đi.”

Triệu Tiêu lắc đầu: “Sẽ bị Thiên Lô đánh đấy.”

Tổng Cận buồn cười, anh nheo mắt lại rồi đưa tay ra: “Vậy thì đưa đây ta ăn cho.”

Đứa trẻ bốn tuổi ăn no rồi thì buồn ngủ, lúc Triệu Tiêu ghé lên đùi Tổng Cận ngủ mà không hề phòng bị một chút nào, anh vẫn có chút kinh ngạc.

Tổng Cận lại ôm lấy Triệu Tiêu đang ngủ say đi đến trước cửa Triệu gia, sau đó anh đặt cô lên bậc cửa rồi lấy mấy đồng tiền cô bé dùng để mua bánh bao bỏ lại vào cái túi thơm cô bé đang đeo trước ngực, sau đó gõ cửa hai lần, liền xoay người rời đi.

Thật ra lúc đó Tổng Cận có chút tiếc nuối vì không thể đem Triệu Tiêu về Đông Cung của mình để nuôi lớn được.

Lần thứ hai Tổng Cận đến Lương Châu, lúc đó hai quân đang giao chiến, anh lại nhìn thấy Triệu Tiêu khi đang ở trong quân doanh, nhưng khi đó cô lại không nhận ra anh, mà anh lại nhận ra cô, tiểu cô nương hơn mười tuổi, anh chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra cô bé mà mình ôm năm xưa. Tiểu cô nương đã trưởng thành rồi, thịt trên khuôn mặt đã biến mất, đôi mắt hạnh tròn xoe hình như cũng lớn hơn trước.

Ngày đó Tổng Cận luận đàm tình hình quân sự cùng với Triệu tướng quân trong quân doanh, bỗng nhiên có một tiểu cô nương tóc búi đột ngột từ bên ngoài xông vào, sau đó gọi ‘phụ thân phụ thân’ không ngừng.

Bởi vì đang cải trang cho nên chỉ có một mình Triệu tướng quân mới biết được thân phận thật sự của anh, lúc Triệu Tiêu nhìn thấy anh, đôi mắt hạnh của cô đảo liên tục: “Phụ thân, vị ca ca này là ai?”

Triệu đại tướng quân hơi xấu hổ, sau đó nói với nữ nhi: “Tiêu Tiêu, mau ra ngoài trước đi.”

Triệu Tiêu “Dạ” một tiếng, trước lúc đi còn không quên mượn gió bẻ măng lấy đi một lọ Kim Sang Dược.

Lúc đó Tổng Cẩn cũng không biết đang suy nghĩ gì, dường như anh đang có một loại ảo giác là nhà mình có con gái mới lớn, tiểu cô nương anh ôm hôn qua giờ đã lớn như vậy rồi.

Tổng Cẩn nhấp một ngụm trà: “Triệu tướng quân cả ngày bận việc biên cương chiến sự, hẳn là sẽ không còn đủ tinh lực để chiều cổ tới nữ nhi phải không?”

Triệu đại tướng quân: “Ý của Thái tử là gì?”

Tổng Cẩn lại nhấp một ngụm trà nữa: “Nữ nhân vẫn nên xuất giá sớm thì tốt hơn.”

Triệu phụ: “...”

Thật ra đây cũng là lần đầu tiên Tổng Cẩn tự mình cầu thân, bởi vì không có kinh nghiệm cho nên anh chỉ có thể uống trà không ngừng để che giấu sự chột dạ của mình.

Tổng Cẩn hứa hẹn với Triệu phụ là sẽ để Triệu Tiêu ngồi lên vị trí Đông Cung Thái Tử Phi, nhưng về sau này, bởi vì mọi việc đều phát triển theo cái vòng luẩn quẩn, cho nên đoạn nhân duyên này đã bị kéo dài ra, Triệu Tiêu không trở thành Thái Tử Phi, sau này cô trực tiếp tiến cung trở thành phi tử của anh.

Sau một lần thị tẩm trong cung, tâm trạng của Tổng Cẩn đặc biệt tốt, anh ôm lấy Triệu Tiêu và hỏi cô: “Năm đó Tiêu Nhi đi lạc đã xảy ra chuyện gì?”

Triệu Tiêu suy nghĩ một chút: “Sau đó nô tỳ đã gặp một vị tỷ tỷ không những có dáng vẻ rất xinh đẹp mà còn vô cùng tốt bụng nữa, nàng đã...” Cô còn muốn tiếp tục nói hết thì đã bị Tổng Cẩn ngắt lời, nên bèn quay sang nhìn anh.

Chỉ thấy sắc mặt của Tổng Cẩn lập tức trở nên đen thui: “Lập tức lăn xuống khỏi giường cho trẫm mau!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 55 Chuyện nhộn nhạo nhỏ

Editor: Preiya

“You are my first crush...”

“Cho tới bây giờ đều là em.”

Triệu Tiêu có chút không thể tin được, cô ngẩng đầu nhìn Tổng Cẩn, dưới ánh sao trời, đôi mắt cô còn sáng lấp lánh hơn các vì sao trên đỉnh đầu, giống như những viên kim cương hoa lệ.

Gió đêm ngày càng mạnh, Tổng Cẩn thay Triệu Tiêu vén những sợi tóc đã bị gió đêm thổi loạn, sau đó anh ho nhẹ một tiếng: “Chúng ta về trước đi.”

Bầu không khí rất tuyệt, giọng điệu khi nói chuyện cũng đã thay đổi. Triệu Tiêu cảm thấy lòng bàn tay mình đã đổ đầy mồ hôi, trong lòng lại càng vui mừng, cô cũng không biết mình đang vui vì cái gì nữa, nhưng thật sự rất vui, cho tới bây giờ, cô vẫn cực kỳ thích nghe “Lời ngon tiếng ngọt” của Tổng Cẩn, mặc dù lúc nói những lời này, bộ dáng của anh rất hung dữ, nhưng thật sự dễ nghe vô cùng.

Triệu Tiêu cảm thấy bản thân mình cũng nên làm chút gì đó, nếu không thì sẽ phụ lòng hoàng ân mất, cũng phụ lòng luôn cả đêm trắng sáng ngồi đợi em nay nữa. Suy nghĩ xong, cô mạo muội đặt tay lên cánh tay Tổng Cẩn, sau đó ngửa đầu kiễng mũi chân hôn lên môi anh.

Thời gian trước, mỗi lần Tổng Cẩn giám sát cô viết từ đơn tiếng Anh, nếu như cô viết đúng thì anh sẽ thưởng cho cô một nụ hôn, nếu như cô viết sai thì anh sẽ phạt cô phải hôn mình, cứ như vậy mà phát huy hình thức huấn luyện vừa kết hợp học tập vừa kết hợp tán tỉnh, Triệu Tiêu không chỉ tiến bộ về phương diện Anh văn mà còn về cả phương diện kỹ thuật hôn môi cũng phát triển vượt bậc. Lúc hôn nhau, cô còn biết liếm, hút, mút... rành rọt kỹ xảo, hơn nữa còn có thể kéo dài thời gian hôn nhau, trước kia cô và Tổng Cẩn chỉ hôn môi vài phút là cô phải rời khỏi môi anh để hít thở không khí, bây giờ cô không chỉ có thể biết điều chỉnh hơi thở, còn có thể vừa hôn môi vừa làm chuyện khác.

Ví dụ như vào tuần trước, cô và Tống Cẩn lqđ ngồi trên sofa cùng xem một bộ phim cầu huyết, nhưng hai người lại hôn nhau đến tận khi bộ phim kết thúc, nhưng thời lượng quảng cáo trong phim cầu huyết lại đặc biệt nhiều, cho nên tổng thời gian chiếu phim còn được cộng thêm 20 phút quảng cáo, tức là họ hôn nhau hơn một giờ đồng hồ mà không cần hít thở.

Tống Cẩn nhìn Triệu Tiêu đang nhón chân vô cùng vất vả, anh đặt tay lên hông cô, dùng một tay đẩy người cô lên tựa vào người mình.

Triệu Tiêu thuận thực vất hai chân lên lưng Tống Cẩn, rồi cô uốn đầu lưỡi lên vẽ vòng tròn trong miệng anh, một vòng rồi lại một vòng.

Tống Cẩn đáp lại nụ hôn của Triệu Tiêu, sau đó anh đặt cô lên bệ cửa sổ, ánh trăng trên người, đôi mắt trong suốt của anh lóe sáng, anh dùng môi lau đi chất lỏng chảy xuống nơi khoe môi cô, rồi dùng lại đuôi đầu lưỡi ra liếm hết, Triệu Tiêu bèn thừa dịp quăn lấy đầu lưỡi anh.

Đầu lưỡi đẩy đi rồi đẩy lại, thật sự có chút nhàm chán, nhưng cảnh vui thì người vui, cho dù có làm chuyện nhàm chán đi nữa thì đối luận theo tính cách của Tống Cẩn mà nói, anh vẫn sẽ dần lòng lại và tiếp tục làm, hơn nữa cảm giác cũng rất tốt, nếu dùng cách thì nói của nơi này thì chính là rất high!

Lúc Tống Cẩn đưa Triệu Tiêu đến trước cửa trường học, anh đột nhiên nói 1 câu: “Bây giờ trở về sẽ quá rầy đến bạn cùng phòng của em, như vậy không tốt.”

Triệu Tiêu cảm thấy Tống Cẩn nói rất có lý, bèn gật đầu, quay sang hỏi anh: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Ở đây có một loại văn hóa gọi là đi thuê phòng, Tống Cẩn quay đầu xe lại và dẫn Triệu Tiêu đến một khách sạn trong nội thành.

Có một số việc, chỉ biết là càng ngày càng ăn ý, giống như kỹ thuật hôn môi của Triệu Tiêu càng lúc càng nhuần nhuyễn.

Hiện tại, Triệu Tiêu có thể thành thạo đem nhét tiểu Hoàng đế vào trong túi nhỏ rồi.

Lúc mặc áo mưa cho tiểu Hoàng đế, Triệu Tiêu hỏi Tống Cẩn: “Như vậy có thoải mái hơn không?”

Tống Cẩn thành thật lắc đầu: “Không thoải mái chút nào.”

Sau đó Tống Cẩn lại hỏi Triệu Tiêu: “Em thì sao, có cảm thấy khác gì so với lúc trước không?”

Triệu Tiêu: “Thật ra em đã quên cảm giác lúc trước là cái gì rồi.”

Tống Cẩn: “...” Thật ra anh nên sớm nghĩ tới mới đúng chứ.

Sau khi kết thúc, cả hai người nằm trên giường nói chuyện phiếm, chiếc chăn bị đề xuống dưới hai chân, chỉ tiếc là chân của Triệu Tiêu chỉ dài đến cẳng chân của Tống Cẩn.

“Hoàng Thượng cao bao nhiêu?” Triệu Tiêu ghé vào trong ngực Tống Cẩn, hỏi.

Tống Cẩn suy nghĩ một chút: “Hồi cấp ba trăm có kiểm tra sức khỏe và chiều cao một lần, lúc đó cao hơn 1m8.”

Lúc Tống Cẩn còn học cấp chung lớp với Cố Nhất Minh, bởi vì các phương diện của hai người đều rất giống nhau, cho nên người này thường bị mang ra so sánh với người kia, tuy rằng Tống Cẩn không hề để ý tới chuyện này, nhưng lần kiểm tra chiều cao và sức khỏe đó, anh cố ý mang thật nhiều đôi vớ để cao hơn Cố Nhất Minh một gang tay.

Nhớ lại chuyện này, Tống Cẩn cười rộ lên, sau đó anh đề Triệu Tiêu xuống bên dưới mình, nhẹ nhàng mở miệng: “Tiêu Nhi hỏi chuyện này để làm gì?”

Triệu Tiêu: “Bởi vì Cố Nhất Minh nói Người không cao đến 1m8...”

Tống Cẩn có chút tức giận, anh vỗ hông Triệu Tiêu một cái: “Toàn nói vô căn cứ thôi.” Thật ra càng tức giận, anh càng cảm thấy cô và Cố Nhất Minh rất giống nhau, hướng chỉ đối phương còn đang trong tình trạng hồ rình mồi.

Tống Cẩn lqđ đặt tay sau lưng Triệu Tiêu, nghĩ một lát rồi nói: “Tiêu Nhi, Cố Nhất Minh cũng có bạn gái rồi, em sẽ bị ghen tỵ đó biết chưa? Trăm biết hai người là bạn tốt, trăm rất tin tưởng em, nhưng bạn gái của Cố Nhất Minh sẽ không hiểu được điều đó đâu.”

Lời của Tống Cẩn vừa hào phóng vừa có lý, Triệu Tiêu khẽ “Dạ một tiếng, có chút phiền muộn nhéo nhéo viên thịt trên người anh.

Tống Cẩn đề lại tay cô: “Hơi đau.”

Triệu Tiêu ngước mắt nhìn anh: “Hoàng Thượng...”

Tống Cẩn: “Nói...”

Triệu Tiêu: “Em còn thiếu Cố Nhất Minh rất nhiều tiền...”

Trong lòng Tống Cẩn đã đoán được số tiền này cô thiếu khi nào, nhưng anh lại giả vờ như không biết gì cả: “Tiền gì? Sao Tiêu Nhi lại thiếu tiền Cố Nhất Minh?”

Triệu Tiêu khẽ thì thầm hết mọi chuyện về chuyến du lịch xuất ngoại hồi cấp ba cho anh nghe. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đồn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Đúng là chuyến du lịch xuất ngoại này khiến cho trong lòng Tổng Cận không thoải mái, nhưng đây là lỗi của anh, là do anh đã đưa cho Cố Nhất Minh một cơ hội tốt như vậy, anh vuốt tóc Triệu Tiêu: “Tiêu Nhi tổng cộng đã thiếu bao nhiêu tiền?”

Triệu Tiêu xấu hổ viết ra con số vào lòng bàn tay Tổng Cận: “Đại khái là bao nhiêu đây.”

Tổng Cận cúi đầu thờ dài một hơi: “Còn thiếu chuyện gì nữa không?”

Triệu Tiêu vội vàng lắc đầu: “Không có...”

Tổng Cận đặt tay lên gáy cô: “Ngày khác trăm sẽ giúp em trả nợ.”

Triệu Tiêu sờ sờ ngực Tổng Cận, khẽ nói: “Đồ của em chính là của Hoàng Thượng...”

“Ý của Tiêu Nhi là em thiếu trăm cũng không sao, đúng vậy không?” Tổng Cận lại thờ dài một hơi, sau đó mở miệng: “Ngày mai trăm phải đi trả nợ cho bản thân mình thôi.”

Triệu Tiêu cọ cọ trong lòng Tổng Cận: “Hoàng Thượng thật tốt.”

Tổng Cận nhân cơ hội giáo dục: “Về sau Tiêu Nhi không được như vậy nữa, có đôi khi mình vay tiền người ta tức là phải trả món nợ ân tình đấy, biết chưa?”

Triệu Tiêu nặng nề gật đầu: “Biết rồi.”

Tổng Cận: “Đã nhớ kỹ chưa đấy?”

Triệu Tiêu lại gật đầu: “Nhớ kỹ rồi.”

“Ngoan.” Người đàn ông đã ăn uống no đủ thì rất dễ bị thuyết phục, nhất là Tổng Cận, anh còn dịu dàng nhéo má cô một cái: “Ngày mai em hẹn Cố Nhất Minh đi, trăm và em cùng mang tiền đi trả cho cậu ta.”

Ngày hôm sau, Tổng Cận để Triệu Tiêu gọi điện thoại cho Cố Nhất Minh, còn mình thì đứng xem, anh nắm chặt chiếc thẻ ATM trong tay, còn vỗ vào nó hai lần.

Triệu Tiêu nói với Cố Nhất Minh: “Nhất Minh, chúng ta gặp nhau đi.”

Cố Nhất Minh vừa mới bắt đầu còn ra vẻ: “Tiêu Tiêu, gần đây tôi hơi bận một chút.”

Triệu Tiêu: “Tôi có chuyện muốn nói...”

Sau đó Cố Nhất Minh không còn ra giá nữa: “Vậy thì quán trà đạo Di Nhị ở chỗ quảng trường Thể Kỳ nhé, tôi sẽ chờ cậu ở đó..”

Triệu Tiêu đặt điện thoại xuống rồi nhìn Tổng Cận: “Đã gọi xong rồi.”

Tổng Cận lqđ hải lòng gật đầu, sau đó anh ôm eo Triệu Tiêu cùng nhau rời khỏi khách sạn, lúc rời đi còn quay đầu nhìn lại chiếc ga giường đã nhăn nhúm thành một mớ hỗn độn, anh dùng sức ôm chặt lấy cô vào lòng mình, thật ra thì cảm giác cũng không tệ lắm.

“Hoàng Thượng, chúng ta đi đâu đây?” Triệu Tiêu ngồi lên xe Tổng Cận, cô không biết rõ đường đi cho lắm, bèn mở miệng hỏi anh.

Tổng Cận vừa lái xe vừa trả lời cô: “Trước khi trả tiền thì phải đi lấy tiền đã chứ.”

Hôm nay Cố Nhất Minh rất vui, trước khi ra cửa cậu còn cạo râu cho thật sạch, vừa nhìn gương cạo vừa hát, kết quả bởi vì cạo quá kỹ nên đã không cẩn thận để lại một vết xước nhỏ.

Trước khi ra khỏi cửa. Cố Nhất Minh sờ sờ vết thương, lúc cậu ra khỏi xe, theo bản năng lại nhìn vào gương soi một chút, đối với bản thân mình trong gương, cậu thật sự nghĩ là mắt nhìn của Triệu Tiêu không hề tốt một chút nào.

Thật ra cảm giác cổ chấp khi thích một người chính là như vậy, nếu như người đó không xem trọng bản thân mình thì sẽ oán trách mắt nhìn của cô ấy không tốt, cũng không thể oán trách mắt nhìn của bản thân có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 56 Chuyện nhận nợ nhỏ

Editor: Preiya

Quán trà đạo Di Nhị ở quảng trường Thê Kỳ là nơi vô cùng cổ kính, trước cửa có đặt một cái lư hương bằng đồng, có để được làm từ gỗ, được chạm khắc họa tiết hoa lê tinh xảo, bên trong quán mùi thơm bay nghi ngút, khiến cho tâm trí của người ta tràn ngập mùi hương hoa nhài.

Triệu Tiêu ngồi ngay ngắn trước một chiếc bàn nhỏ bốn chân hình vuông, bàn tay nắm chặt lại đặt trên chiếc túi nhỏ đặt lên bấp đùi, cô nghiêng đầu nhìn sang Tống Cẩn đang ngồi bên cạnh mình, anh đang thông thả ngắm chiếc bình trà, chén trà, khay trà... Bộ dáng của anh hiện giờ vô cùng nhàn nhã, lại vừa trầm tư, anh liếc nhìn cô một cái, sau đó đưa chén trà xanh đến trước mặt cô, bình thần mở miệng: “Vừa nãy trăm mới uống thử, mùi vị cũng không tệ lắm.”

Bên trong chiếc chén sứ nhỏ là hai ba lá trà màu xanh nhạt đang nổi lơ lửng, khí nóng màu trắng không ngừng tràn từ bên trong ra, Triệu Tiêu nhìn chén trà rồi lại nhìn ngoài cửa, cô hỏi Tống Cẩn: “Sao Cố Nhất Minh còn chưa tới vậy nhỉ?”

Tống Cẩn chậm rãi trả lời cô lại một câu: “Làm sao trăm biết được?”

Triệu Tiêu lại khẽ thở dài, cô cúi đầu nhìn chiếc túi nhỏ trên đầu gối mình, bên trong có một xấp tiền mặt rất dày, khiến cho cái bao trở nên căng phồng cả lên, cô nhẹ nhàng sờ nó một chút rồi quay đầu nhìn Tống Cẩn, đề nghị: “Hoàng Thượng, đôi khi Cố Nhất Minh tới thì Người hãy tránh mặt một lát, có được không?”

Dường như Tống Cẩn không nghe thấy, anh tiếp tục rót trà, một lát sau, anh mới nghiêng đầu qua, nói: “Tránh mặt một lát sao? Tiêu Nhi và bạn học Cố nói gì mà trăm không được phép nghe thế?”

Nhất thời Triệu Tiêu cũng không nghĩ ra một cái lý do gì, cô bưng chén trà Tống Cẩn đưa cho mình lên nhấp một ngụm, kết quả là không cẩn thận nên bị nóng phỏng miệng, đúng lúc này, bên trái cô truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Tống Cẩn: “Trăm quên nói cho em là trà này hơi nóng một chút.”

Triệu Tiêu che miệng, u oán nhìn Tống Cẩn.

“Bị phỏng thật rồi sao?” Tống Cẩn có chút nghi ngờ nhìn miệng Triệu Tiêu, sau đó nói, “Hả miệng ra cho trăm xem nào.”

Triệu Tiêu thè lưỡi ra cho Tống Cẩn xem, quả nhiên là bị phỏng đến nổi đỏ bưng, anh khẽ mấp máy môi: “Đáng đời!”

Triệu Tiêu: “...”

Tống Cẩn im lặng nhìn cô một lát, sau đó anh dời tầm mắt đến chỗ bóng người đang đi vào phòng bao, mở miệng: “Đến rồi.”

“Cái gì đến rồi?” Nhất thời Triệu Tiêu phản ứng không kịp, cô ngẩng đầu lên thì thấy quả nhiên là Cố Nhất Minh đã đến rồi, cậu đứng ở chỗ cánh cửa gỗ có khắc hoa đang mở ra, hình như là đang tìm kiếm gì đó, hôm nay cậu mặc bộ quần áo kiểu nhà binh màu xanh, đôi lông mày rậm khẽ nhíu lại, sau đó cậu bước chân dài đến ngồi xuống đối diện Triệu Tiêu, tương đối lạnh lùng mở miệng: “Cậu tìm tôi có chuyện gì sao?”

Cố Nhất Minh lqđ nói “cậu” mà không phải là “các cậu”, tận lực bỏ qua sự tồn tại của Tống Cẩn.

Tống Cẩn hắng giọng, anh mở miệng trước: “Lần trước cậu có đề cập đến chuyến du lịch nước ngoài, Tiêu Nhi thiếu tiền cậu lâu như vậy, giờ đã đến lúc trả lại rồi.”

Anh ngừng lại một lát, “Mặc khác, tôi cũng có đối chiếu với lãi suất của ngân hàng, bởi vì tiền không có nhiều lắm nên mong cậu bỏ qua cho.”

Nếu như bộ dáng vừa nãy của Cố Nhất Minh chính là bất cần thì bây giờ đã khác hẳn, lời này của Tống Cẩn là có ý gì, ý của cậu ta là cậu đang đòi nợ cậu ta từ lúc trước rồi sao?

Triệu Tiêu nhìn Cố Nhất Minh, chẳng lẽ trước đây cậu ta thật sự đã tìm Tống Cẩn để đòi nợ thật sao?

Ánh mắt của Cố Nhất Minh chuyển từ Triệu Tiêu sang Tống Cẩn, về mặt của cậu hiện giờ chính là: “Cậu có ý gì?”

Tống Cẩn nhìn Triệu Tiêu, ý là bảo cô đem tiền ra.

Triệu Tiêu có chút mất mát, cô để bao tiền lên bàn, sau đó lấy từ bên trong ra một túi tiền thật dày rồi đưa nó cho Cố Nhất Minh: “Nhất Minh, tiền này trả lại cho cậu, trong này tổng cộng là...”

Cố Nhất Minh nghiêng người, hai tay ôm ngực, lưng tựa vào ghế gỗ lim, sau đó cậu nhìn thẳng vào Triệu Tiêu: “Cho nên mục đích của cậu hôm nay chính là tìm tôi để trả tiền sao?”

Triệu Tiêu do dự một lát, sau đó gật đầu.

Cố Nhất Minh nhếch môi rồi nhận lấy tiền từ trong tay cô, lật qua lật lại, bình thản nói: “Tiêu Nhi, cậu đã khiến tôi tổn thương thật rồi.”

Triệu Tiêu đang muốn mở miệng thì bị Tống Cẩn giành trước: “Không đủ à?”

“Đủ! Đủ! Đủ!” Cố Nhất Minh nói ba từ “Đủ”, cậu nở một nụ cười mỉa mai, rồi lại nhìn Triệu Tiêu: “Tiêu Nhi, cậu nói xem chúng ta đã biết nhau bấy lâu nay như vậy, thì tình cảm giữa chúng ta đáng giá bao nhiêu tiền nhỉ?”

Triệu Tiêu không trả lời được, bèn gất lên: “Nhất Minh, tôi không có ý đó.”

Cố Nhất Minh nhìn lướt qua tờ tiền giấy màu hồng tươi: “Ý của cậu là muốn làm nhục tôi sao?”

“Cậu hiểu lầm rồi.” Tống Cẩn trả lời thay Triệu Tiêu, “Tình bạn dĩ nhiên là vô giá rồi, nhưng có điều anh em bạn bè còn tính toán với nhau, bạn học Cố không cần phải suy nghĩ sâu xa như thế đâu.”

Triệu Tiêu ngồi bên cạnh cũng vội vàng gật đầu: “Nhất Minh, ý của tôi chính là như vậy đấy.”

Cố Nhất Minh liền cười lạnh, cậu cầm lấy xấp tiền trên bàn và mở miệng nói: “Cậu đã cố ý đưa tiền cho tôi như thế này thì sao tôi lại không nhận cho được chứ, tôi sẽ thành toàn cho cậu ngay đây.” Sau đó, cậu bỏ tiền vào trong túi áo. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.com, nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Triệu Tiêu nhìn Cố Nhất Minh, cô ngập ngừng: “Nếu như cậu không muốn lấy thì cũng không cần phải...”

Cố Nhất Minh khẽ cười ra tiếng: “Tiêu Tiêu, cậu thật sự không hiểu ý của tôi rồi.”

“Đúng là Tiêu Nhi hơi ngốc nghếch, nhưng trong tình bạn cô ấy rất chân thành.” Tống Cẩn lqđ cũng mỉm cười, anh nhìn Cố Nhất Minh rồi nói vài lời sâu xa: “Cậu cần gì phải khiến Triệu Tiêu khó xử chứ?”

Cố Nhất Minh không nói thêm gì nữa, cậu nhếch môi lên, sau đó nói “Tạm biệt” rồi xoay người đi ra khỏi phòng bao.

Lúc ngồi trên xe Tống Cẩn trở về, Triệu Tiêu vẫn không hề mở miệng nói chuyện.

Tống Cẩn vừa lái xe vừa nhìn cô: “Tâm trạng không tốt sao?”

Triệu Tiêu không nói gì, trong lòng cô bây giờ đang rất khó chịu, cô bèn lén lút quay sang một bên, chùi sạch nước mắt, sau đó bình thản mở miệng: “Em chỉ đang nghĩ là tối nay sẽ ăn cái gì thôi.”

“Tiêu Nhi thật sự không biết cách nói dối trầm.” Tống Cẩn bày ra dáng vẻ anh luôn hiểu em đang nghĩ cái gì, lại tiếp tục nói: “Không cần suy nghĩ nhiều, duyên phận của tình bạn luôn tan hợp hợp tan, không thể cưỡng cầu được đâu.”

Triệu Tiêu vẫn im lặng, không hề mở miệng nói chuyện như trước.

Tống Cẩn thấy cô như thế thì giảm tốc độ xe lại, nói: “Nếu như Tiêu Nhi biết vì sao hôm nay Cố Nhất Minh lại nổi giận đến như vậy thì sau này em càng phải giữ một khoảng cách nhất định với cậu ta, dù sao em cũng là phụ nữ có chồng rồi.”

Triệu Tiêu: “...”

Rõ ràng là giọng nói của Tống Cẩn không hề nặng nề, nhưng lại giống như từng tảng đá một ghim trong lòng Triệu Tiêu, có chút đau, lại nặng nề, hơn nữa còn rất khó chịu.

Tống Cẩn nhìn Triệu Tiêu, anh ngừng lại một lát, giọng điệu cũng mềm đi đôi chút: “Thật ra Tiêu Nhi cũng không cần khó chịu như vậy, trầm cũng không có ý trách em.”

Triệu Tiêu xoay mặt đi, cô không phải vì thế mà mới khó chịu không chịu nổi.

Triệu Tiêu khó chịu vồn vện trong hai ngày, thật ra cô rất muốn gọi điện thoại cho Cố Nhất Minh rồi thẳng thắn nói chuyện cho rõ ràng, nhưng mỗi lần điện thoại thông là cô lại ngắt, cứ như vậy liên tục bảy tám lần.

Nếu như Cố Nhất Minh vẫn muốn tiếp tục làm bạn với cô thì cô chắc chắn cậu vẫn là bạn của mình, còn nếu như cậu không muốn, nếu cô cứ miễn cưỡng cậu thì cậu sẽ càng chán ghét cô, giống như Tống Cẩn đã nói, duyên phận hợp rồi tan, miễn cưỡng không tốt.

Quả thật là sau đó mọi chuyện cũng không được như ý muốn, Cố Nhất Minh dường như không muốn làm bạn với cô nữa rồi.

Bởi vì vào ngày thứ ba, Cố Nhất Minh đã nhắn cho cô một tin nhắn: Tiêu Nhi, chúng ta hãy xem như là chưa từng quen biết nhau đi nhé.

Đối với cái tin nhắn này, Triệu Tiêu đã làm ồ trong chán khóc suốt nửa ngày, trong lòng bị bao phủ bởi mây đen dày đặc, đè nặng đến nỗi cô không thở nổi.

Thật ra, cô không muốn mất đi người bạn thân Cố Nhất Minh lqđ này, nhưng những lời nói ngày đó của Tống Cẩn, ý ngầm trong đó chính là: Tiêu Nhi,

em không thể tiếp tục ích kỷ như vậy nữa đâu.

Sau đó Triệu Tiêu tiếp tục khó chịu hết mấy ngày, nhưng người hai mươi mấy tuổi, cho dù có khó chịu nhưng cũng không thể than thở suốt ngày, chỉ là có lúc cảm thấy ăn cơm không còn ngon miệng, đối với đồ ăn mà mình thích cũng chẳng còn thấy ngon nữa, lúc cô trở về phòng, nhìn thấy những món quà tặng của Cố Nhất Minh đưa cho mình, trong lòng lại càng không có cảm xúc nào.

Một thời gian sau, Triệu Tiêu đóng gói tất cả những món quà của Cố Nhất Minh đưa cho mình thật tốt, sau đó đem chúng bỏ chúng vào một chiếc tủ, không phải là cô nhầm mất làm rơi, mà là cô sợ mình không cẩn thận lại làm hư chúng, như vậy thì sẽ không thể nhìn thấy hình dáng ban đầu nữa rồi.

Lúc dùng bữa đêm phong chiếc thùng giấy lại, đột nhiên Triệu Tiêu lại nghĩ đến một vấn đề, đó là không biết Cố Nhất Minh sẽ xử lý những ký ức mà cô và cậu đã từng có, cô thật sự rất hy vọng rằng cậu sẽ không vứt bỏ chúng, tuy rằng có khả năng là cô đã trở thành một đoạn ký ức làm cậu không vui.

Có đôi khi việc mất một người bạn tốt còn đau khổ hơn cả việc mất đi người yêu, bởi vì một tin nhắn của Cố Nhất Minh mà Triệu Tiêu đã khó chịu hết mấy ngày, vừa đúng lúc thời tiết mấy hôm nay cũng không tốt, mưa dầm mưa dề, ngay cả cuộn giấy trong ký túc xá còn ướt sũng chứ đừng nói đến tâm tình.

Tâm trạng của Triệu Tiêu đã tốt hơn một chút, bởi vì Tống Cẩn đã tặng cho cô một chiếc giường sưởi điện, thời tiết lúc này rất ẩm ướt, lúc cô chui vào chiếc chăn ấm nóng rùng rục liền cảm thấy ấm áp vô cùng.

Triệu Tiêu bèn nói tiếng cảm ơn vô cùng xúc động với Tống Cẩn.

Kết quả là Tống Cẩn hừ một tiếng: “Vừa đúng lúc mưa một tặng một, hơn nữa còn đưa tới cho em rồi.”

Triệu Tiêu tiếp tục lôi kéo tay anh: “Thật sự cảm ơn Hoàng Thượng.”

Tống Cẩn thờ dãi một hơi, sau đó hỏi Triệu Tiêu: “Trong phiếu cơm vẫn còn tiền đấy chứ?”

Triệu Tiêu gật đầu.

Tống Cẩn: “Tôi nay ăn cơm trong căn tin trường em đi.”

Trước kia mỗi ngày dường như Triệu Tiêu đều gặp Cố Nhất Minh, nhưng bây giờ cô đã không nhìn thấy cậu nữa, nhóm bạn cùng phòng hỏi cô cậu như thế nào rồi, cô bèn trả lời rằng chắc là cậu rất bận.

Đúng là Cố Nhất Minh đang rất bận rộn, cậu yêu đương vội vàng, nếu như lần đầu tiên kết giao của nam và nữ được gọi là mối tình đầu thì mối tình đầu của Cố Nhất Minh chính là hoa khôi của ban cậu, nhưng mối tình đầu của cậu chỉ kéo dài được có 38 ngày, con số này được tính từ lúc quen nhau đến lúc chia tay, bởi vì bạn gái mối tình đầu đã chết vì cậu: “Cố Nhất Minh, anh có biết là chúng ta chỉ mới ở bên nhau được 38 ngày thôi không?”

“Không phải đã hơn một tháng rồi sao?” Cố Nhất Minh suy nghĩ một lát: “Nếu như em không thích con số 38 này thì ngày mai chúng ta liền chia tay đi.”

Sau khi Cố Nhất Minh tiễn đưa mối tình đầu, không bao lâu sau, cậu tiếp tục triển khai mối tình thứ hai, lần yêu đương thứ hai này hình thành trong một buổi tụ tập, là do bên phía cô gái chủ động yêu cầu kết giao, cậu nghĩ rằng mối tình đầu quý giá cũng không có, liền chạy theo hướng bình nứt không sợ bể, nhanh chóng đáp ứng, lúc này được coi là tình chị em, bạn gái lớn hơn cậu hai tuổi, nhưng mối tình chị em này kết giao chưa được 10 ngày thì đã chấm dứt.

Nguyên nhân là bởi vì vị bán gái lớn hơn hai tuổi của Cố Nhất Minh mặc một chiếc váy có hoạt tiết hình da báo, bởi vì hồi nhỏ cậu đã từng bị mèo cắn, cho nên rất ghét các loại hoạt tiết có hình da báo da hổ, chiếc váy da báo này của cô bạn gái của cậu vừa vận chạm trúng ngay bãi mìn.

Cố Nhất Minh rất ghét mèo hoa, nhưng cậu không ghét mèo trắng, nhưng lại thích loại mèo trắng có màu lông trắng thuần khiết, không bị lai tạp bởi bất kỳ màu sắc nào khác.

Trong nhà Cố Nhất Minh có nuôi một con mèo trắng nhỏ, nó có đôi mắt to tròn ướt sũng, mỗi khi cậu làm tổ trên sofa là con mèo này sẽ nằm yên tĩnh trong lòng cậu, im lặng nghe cậu nói.

Cố Nhất Minh cảm thấy con mèo trắng này cực kỳ giống Triệu Tiêu, vốn là cậu định tặng nó làm quà sinh nhật cho cô vào năm nay, nhưng xem ra cậu phải tiếp tục nuôi dưỡng nó rồi.

Cậu miễn cưỡng tựa người vào sofa, xách con mèo nhỏ từ trên đùi lên rồi mở miệng: “Tiểu Tiêu, tao chỉ có một mình mày thôi.”

Spoil: Khi Triệu Tiêu nhìn thấy Cố Nhất Minh, tâm trạng của cô vẫn còn hơi kích động một chút, bèn cong môi chào hỏi với cậu: “Nhất Minh.”

Kết quả là Cố Nhất Minh chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái rồi nhẹ nhàng ôm bạn gái rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 57 Chuyện nhận nhạo nhỏ

Editor: Preiya

Lúc Triệu Tiêu đi đến ký túc xá nghiên cứu sinh để tìm Tống Cẩn, vừa đúng lúc cô gặp được Cố Nhất Minh đang đưa bạn gái trở về ký túc xá. Vị bạn gái hiện tại này của cậu là người của lần thứ ba yêu đương, khoa mỹ thuật đại học S toàn là những sinh viên tài năng, người đẹp mà vẽ tranh cũng đẹp. Đứng bên cạnh Cố Nhất Minh trông vô cùng xứng đôi.

Khi Triệu Tiêu nhìn thấy Cố Nhất Minh, tâm trạng của cô vẫn còn hơi kích động một chút, bèn cong môi chào hỏi với cậu: “Nhất Minh.”

Kết quả là Cố Nhất Minh chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái rồi nhẹ nhàng ôm bạn gái rồi đi.

Triệu Tiêu đứng lè loi trên con đường nhỏ trong khuôn viên trường đại học S, trong lòng cũng không rõ là tư vị gì, vừa xấu hổ, nhưng đau lòng khổ sở còn nhiều hơn. Trong đầu cô lại nhớ tới tin nhắn mà Cố Nhất Minh gửi tới ngày đó “Tiêu Tiêu, chúng ta hãy xem như là chưa từng quen biết nhau nhé.”

Nhìn mà xem, tuy giọng điệu rất thân thiết nhưng đã vạch ra rõ giới hạn với cô, Triệu Tiêu đứng dưới nắng một hồi, sau đó đi đến khu ký túc xá của Tống Cẩn, rõ ràng là chưa đi được vài bước nhưng cô lại cảm thấy hai chân mình cứng ngắc, cả ngón tay và ngón chân đều tê dại.

Ngày hôm qua, ông chủ cửa hàng trang trí nội thất Cố Nhất Minh đã giới thiệu cho cô gọi tới, nói rằng bạn họ không có thăm trái sắn và đèn trang trí cô muốn.

Lúc nhận điện thoại, Triệu Tiêu còn tưởng mình nghe nhầm: “Tạm thời tôi cũng không gấp, có thể đợi được.” Sau đó cô lại nghe thấy ông chủ ở đầu dây bên kia ấp úng nói cái gì đó cô không nghe rõ, đột nhiên cô hiểu được đã xảy ra chuyện gì rồi.

Cô bèn nói nhanh một câu “Không sao” rồi cúp điện thoại.

Tống Cẩn lqđ không hề hài lòng với biểu hiện mấy ngày nay của Triệu Tiêu: “Mỗi ngày đều ngẩn người, người không biết chuyện sẽ tương em vừa mới thất tình đấy.”

Tống Cẩn dùng từ thất tình với Triệu Tiêu, điều này khiến cô rất lúng túng, cô nằm sấp nghiêng mặt nhìn Tống Cẩn đang nghiêm mặt làm việc, sau đó anh đứng dậy ở phía sau cô: “Nếu rảnh rồi chán rồi thì buổi tối...Đi ăn lẩu đi.”

Triệu Tiêu cảm động quay sang: “Hoàng Thượng...”

Tống Cẩn vỗ vỗ đầu cô: “Thật đúng là không có tiền đồ.”

Giữa hè tháng tám, máy lạnh trong quán lẩu Con Dê Béo mở rất mạnh, Tống Cẩn chọn một cái lẩu uyên ương xong bèn cầm lấy thực đơn đưa cho Triệu Tiêu: “Muốn ăn cái gì thì tự chọn đi.”

Triệu Tiêu cầm lấy cây bút đen lên, nghiêm túc đánh dấu chọn vào ô rau cải và thịt bò viên, lúc cô đang đánh dấu hăng say thì Tống Cẩn đang ngồi đối diện cô chọt lên tiếng: “Chọn nhiều thế ăn có hết không đấy?”

Triệu Tiêu ừm khua mắt nhìn Tống Cẩn, sau đó cô định cầm bút lên xóa đi vài món.

Đột nhiên Tống Cẩn nói: “Trẫm sẽ không nhường em ăn đâu.”

“Em cũng có chọn vài món Người thích ăn đấy.” Nói xong, Triệu Tiêu đưa lại thực đơn cho Tống Cẩn, muốn để cho anh xem.

Tống Cẩn thu lại thần sắc trên vẻ mặt, anh im lặng quét mắt nhìn qua các loại rau và thịt Triệu Tiêu đã chọn, sau đó cầm bút lên và chọn thêm hai thứ nữa: “Mấy hôm trước không phải làm âm ỉ nói muốn ăn cua sao, sao giờ không chọn nữa?”

Cô làm âm ỉ nói muốn ăn hồi nào nhỉ, Triệu Tiêu ngây thơ nhìn Tống Cẩn: “Em chỉ đề nghị thôi mà.”

Lúc người phục vụ nén cười đi tới, Tống Cẩn chậm rãi mở miệng: “Cua phải nuôi đúng tháng ăn mới ngon, cái gọi là “Mùa thu đến, ăn cua lông; Hoa cúc nở, thầy cua đến”, khi đó thịt con cua đạt độ ngon nhất, vừa mịn vừa nõn nà, ăn rất ngon.”

Triệu Tiêu hai tay chống má chăm chú lắng nghe lời của Tống Cẩn nói, sau đó dòi đề tài đi: “Hoàng Thượng, Người nói xem sau khi tốt nghiệp thì em sẽ làm cái gì đây?”

Tống Cẩn cười cười mở miệng: “Không phải lúc trước em đã nói sẽ sinh cho trẫm một bầy con, sau đó sẽ ở nhà giúp chồng dạy con sao?”

Triệu Tiêu ngước mắt nhìn Tống Cẩn: “Phụ nữ ở nơi này không giống như vậy.”

Tống Cẩn vẫn bình thản như trước: “Cho nên em đã thay đổi ý định rồi ư?”

Triệu Tiêu trịnh trọng gật đầu..

Tổng Cận nhẹ nhàng gỡ những ngón tay thon dài xuống mặt bàn, ngừng một lát, anh lại nói: “Nếu như Tiêu Nhi muốn giống với phụ nữ ở nơi này thì trăm cũng sẽ không cản em, có điều đi làm không phải là chuyện đơn giản, nếu như Tiêu Nhi quyết định sẽ đi làm sau khi tốt nghiệp thì trăm đề nghị bây giờ em nên chuẩn bị tâm lý đi là vừa.”

Triệu Tiêu nghi ngờ hỏi: “Chuẩn bị tâm lý gì cơ?”

Tổng Cận: “Chuẩn bị tâm lý bị coi thường.”

Triệu Tiêu suy nghĩ về vấn đề của Tổng Cận một chút: “Có phải nếu không làm tốt sẽ bị coi thường không?”

“Đúng vậy.” Tổng Cận lqđ nhẹ nhàng gật đầu, anh nhìn thẳng vào cô, “Giống như ở Đại Kỳ, các quan chức là viên chức làm việc cho trăm, trên cơ bản đều là trăm nổi giận bọn họ hứng chịu, chứ làm gì có chuyện bọn họ dám dạy ngược lại trăm chứ.”

Triệu Tiêu: “....”

Sau một lúc, cô lại nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng hơn: “Người cũng muốn đi làm sao?”

Tổng Cận liếc mắt nhìn cô một cái: “Không đi làm thì sao nuôi em được.”

Đột nhiên Triệu Tiêu dâng lên một nỗi xúc động khó mà diễn tả được thành lời: “Về sau nếu như ai làm khó làm dễ Người thì chúng ta không đi làm nữa, nô tỳ còn có thể thuê thuê để kiếm một chút tiền.”

Tổng Cận nhẹ nhàng nhếch môi, tâm trạng hiện giờ của anh rất tốt, bèn phụ họa theo cô: “Nếu như chuyện này kéo dài một năm thì hy vọng Tiêu Nhi sẽ không ghét bỏ người chồng bất lực này.”

“Không ghét.” Triệu Tiêu lắc đầu rồi bổ sung thêm một câu, “Nô tỳ cũng có thể chịu khổ sống qua ngày được.”

Tổng Cận cười, cười vô cùng hài lòng, sau khi ăn xong, bước ra khỏi quán Con Dê Béo, anh vẫn luôn giữ nụ cười sung sướng này trên mặt, giọng điệu cũng mềm đi không ít, chỉ tay vào quảng trường cách đó không xa: “Vào chơi một chút nhé.”

Họ cùng nhau đi tản bộ, một lát sau lại đi tản bộ đến trung tâm thương mại, lần một là khu chuyên bán đồ trang điểm, Tổng Cận quay sang nhìn Triệu Tiêu: “Đến đó chọn vài món đi.”

Mẹ Triệu nói, mỗi người đàn ông sẽ biết nóng lạnh tùy lúc, Triệu Tiêu ngẩng đầu giải thích với Tổng Cận: “Em dùng hết nước rồi.”

“Nước?” Tổng Cận nhìn cô, “Thứ này mà cũng muốn mua sao?”

Ai nha, đây chính là một tên đầu đất mà, Triệu Tiêu lòi kéo tay Tổng Cận đi vào một quầy hàng, “Không phải là nước chúng ta uống đâu.”

Trong quầy hàng, Triệu Tiêu chọn mua một bình nước, cô gái nhân viên bán hàng xinh đẹp nhìn thấy cô chỉ mua có một món như vậy thì không hài lòng, bèn bắt đầu quay sang tấn công Tổng Cận. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

“Vào mùa hè, nhất định phải dưỡng ẩm cho da thật tốt thì da mới trắng đẹp được, ngoại trừ cách thoa kem chống nắng thông thường ra, buổi tối còn nên đắp mặt nạ dưỡng trắng, như vậy thì làn da sẽ trắng nõn và sáng mịn như nước.”

Tổng Cận bày ra vẻ mặt tương đối nghiêm túc: “Vậy thì đưa loại mặt nạ mà cô nói ra cho chúng tôi nhìn thử xem.”

Triệu Tiêu nhìn xuống lòng ham muốn của mình, cô lòi kéo tay Tổng Cận: “Hay là đừng xem nữa.”

Tổng Cận cúi đầu nhìn Triệu Tiêu, sau đó quay sang nói với cô gái bán hàng: “Lấy loại tốt nhất ấy.”

Ra khỏi trung tâm thương mại, Triệu Tiêu chủ động nắm tay Tổng Cận, bởi chuyện của Cố Nhất Minh mà đã mấy ngày nay cô không được thoải mái như thế này rồi.

Lúc ngồi trên xe Tổng Cận trở về trường học, xe chạy đến đường Ngọc Hoa, đột nhiên Tổng Cận quay đầu lại hỏi cô: “Buổi sáng ngày mai Tiêu Nhi không có tiết đúng không?”

“Đúng vậy, thì sao ạ?”

Tổng Cận không nói hai lời, anh lập tức quay đầu lại xe lại đi về hướng khách sạn.

Khi Triệu Tiêu chui vào trong lòng Tổng Cận, anh ôm lấy eo cô rồi mở miệng: “Không phải người bán hàng đã nói là khi đắp mặt nạ thì phải mát xa để làm lỗ chân lông mở ra, như vậy mới hiệu quả được sao?”

Triệu Tiêu nháy mắt: “Chính là làm thế này đây à?”

Tổng Cận đề nghị: “Thử xem sao.”

Lúc Triệu Tiêu đắp mặt nạ dưỡng da, Tổng Cận vươn đầu ngón tay ra chà xát lên mặt nạ của cô, sau đó nhìn vỏ hộp rồi nói: “Sau 15 phút là có thể đi tắm được rồi.”

Bởi vì mặt của Triệu Tiêu bị mặt nạ che đi nên cô không có cách nào để nói chuyện được, đành để mặc cho Tổng Cận kéo áo tắm của cô xuống, ngay sau đó anh luôn tay vào nắm giữ phần mềm mại, tiếp đó anh thì thầm bên tai cô: “Tiêu Nhi, nghe nói còn có phương pháp để nâng ngực nữa đấy.”

Nghe nói sao, anh nghe ở đâu ra thế, Triệu Tiêu khinh bỉ trừng mắt nhìn Tổng Cận rồi xoay đầu qua một bên, kết quả là Tổng Cận chỉ mỉm cười tủm tỉm nhìn cô: “Đừng hay ngheo đầu như thế, không tốt cho xương sống đâu.”

Triệu Tiêu: “...”

Năm thứ tư, trường học liên tục tổ chức các chuyến đi thực tập, có không ít các đơn vị truyền thông có tiếng đến trường để chiêu dụ nhân tài làm thực tập sinh, cuối cùng Triệu Tiêu phải mất một năm để lấy chứng chỉ tiếng Anh cấp 4, vốn là thời gian trước người đã tự thề lời thề son sắt là sẽ đi làm lại nằm trong ký túc xá chơi plan and zombie hết nửa ngày, mãi cho đến khi Tổng Cận gọi điện thoại cho cô bảo cô đi xuống dưới ăn cơm.

Tổng Cận là nghiên cứu sinh giờ đã ra ngoài thực tập, cũng giống như cô, hoàn toàn không biết gì về chỗ thực tập của anh, nguyên nhân là bởi vì ngành học của hai người trái ngược nhau, anh có rất nhiều sự lựa chọn về vị trí thực tập, mà cô thì đơn giản là không có.

Lúc ăn cơm, Tổng Cận đã nói cho Triệu Tiêu biết về sự lựa chọn của anh, là công ty RI, RI là công ty sản xuất oto của nước ngoài, vô cùng nổi tiếng.

Triệu Tiêu liếm nuốt miếng cơm xuống: “Vậy thì tốt quá...”

Tổng Cận hỏi cô: “Chỗ em nộp đơn thực tập vẫn chưa trả lời lại sao?”

Triệu Tiêu đau khổ gật đầu: “Có lẽ là sẽ không trả lời lại luôn rồi.”

Tổng Cận hừ một tiếng: “Lát nữa em trở về phòng tìm CV đưa đây cho anh xem.”

Triệu Tiêu đau khổ than thở, sau đó nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng, Người nói xem sao bây giờ lại khó xin việc như thế chứ?”

Tổng Cận nhin không được bèn hắt cho Triệu Tiêu một chậu nước lạnh: “Nếu như trăm là ông chủ thì trăm cũng thấy em rất chướng mắt.”

Đùng đùng bộ dạng đã kích người khác như vậy chứ, Triệu Tiêu chỉ ăn vài miếng cơm: “Không ăn nữa.”

Tổng Cận nghiêm khắc nhìn cô: “Nổi giận cái gì chứ, nếu có bản lĩnh thì nhin ăn cơm tối luôn nhé.”

Triệu Tiêu im lặng cầm đũa lên tiếp tục ăn cơm.

Căn hộ của Tổng Cận đã được trang hoàng xong theo phong cách đơn giản mà phóng khoáng, bài trí bên trong cơ bản đều là do Triệu Tiêu quyết định, tổng cộng chi phí trang hoàng đã vượt khỏi tính toán ban đầu hơn 10 vạn, bởi vì anh không hề hỏi qua cô mà đã mua về một chiếc giường lớn có giá hơn mười vạn.

Tổng Cận ngồi trước màn hình máy tính, anh nhìn bản CV online của cô, nhin không được mà cười ra tiếng: “Trăm còn tưởng rằng sẽ là một mảnh trống không, không ngờ là vẫn có chữ trên đó.”

Triệu Tiêu đứng đằng sau Tổng Cận: “Em còn chưa điền thêm 1 lần hoạt động nghĩa vụ vì khu phố vào nữa.”

Sắc mặt của Tổng Cận thay đổi, mặt dù đen lại nhưng anh vẫn nở nụ cười: “Viết lên làm cái gì, có chứng minh được là em có năng lực hay sờ trường gì không?”

Triệu Tiêu suy nghĩ một chút: “Có thể chứng minh quyết tâm của em đấy.”

Tổng Cận háng giọng: “Vậy thì không cần chứng minh với người khác, chứng minh với một mình trăm là được rồi.”

“Hoàng Thượng thật đáng ghét.” Triệu Tiêu đặt hai tay lên vai anh, “Người có thể giúp em sửa lại CV sao cho dễ nhìn hơn một chút được không?”

Tổng Cận buông tay: “Không làm được.”

Triệu Tiêu: “Rõ ràng là lúc ăn cơm Người đã nói là Người sẽ giúp em rồi mà.”

Tổng Cận nhấp chuột tải bản CV của Triệu Tiêu xuống, đột nhiên sắc mặt của anh trở nên lạnh lẽo: “Bởi vì trăm không thể tưởng tượng được là em lại viết nó thành một mớ hỗn loạn như thế này, chỉ viết chiều cao của em thì thôi đi, chỉ 1 2 cm thì trăm có thể nhắm mắt cho qua, nhưng em còn viết cân nặng lên làm cái gì hả? Có phải muốn viết luôn cả số đo 3 vòng lên luôn không, còn cái này nữa, em xem ảnh chụp của mình đi, ngay cả trăm cũng không nhận ra nữa rồi.”

Những điều mà Tống Cẩn nói thật khiến cho Triệu Tiêu cảm thấy xấu hổ, cô trốn phía sau lưng anh, đỏ mặt: “Em...”

Lúc Triệu Tiêu ngồi viết bản CV cho mình, vốn là cô định lấy bản CV của Tống Cẩn để làm mẫu, nhưng bởi vì ngành học khác nhau cho nên không hề có giá trị tham khảo, sau đó cô đi tham khảo bản CV của bạn cùng phòng, viết xong thì thôi đi, ai ngờ bạn cùng phòng của cô lại nói: “Hình của cậu nhìn không được, cảm tròn quá, chỗ truyền hình sẽ không thích đâu.”

Triệu Tiêu không biết PS, nhưng Cố Nhất Minh lại biết, chỉ có điều bây giờ cô không thể đi tìm cậu được nữa, cho nên cô đành bỏ 10 đồng ra bảo người chủ tiệm chụp ảnh chỉnh gương mặt bánh bao của mình thành hình trái xoan.

Nhìn thấy sắc mặt của Tống Cẩn không vui, Triệu Tiêu nhỏ giọng mở miệng: “Nữ sinh trong ký túc xá của bọn em đều đi sửa ảnh chụp cả, họ nói làm như vậy sẽ có thể xinh đẹp hơn một chút, làm cho xác suất được chọn trúng cũng cao hơn.”

“Xinh đẹp?” Tống Cẩn quay đầu lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất của Triệu Tiêu, “Mặt giống như một cái dùi thì có cái gì mà đẹp?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chương 58 Ngoại Truyện Tống Cẩn 2

Editor: Preiya

Lúc bạn thích một người, bạn sẽ luôn nhớ đến cô ấy, nghĩ về cô ấy, thậm chí còn chỉ vì một chuyện nhỏ của cô ấy mà trở nên phiền não, về phần yêu một người ấy à, do dù bạn có sở hữu nguyên một hậu cung oanh oanh yến yến đi chăng thì nữa thì cũng sẽ cảm thấy họ không đẹp chút nào, hậu cung hơn ba ngàn giai lệ chỉ muốn uống một mình gạo nước của cô ấy.

Tống Cẩn

Lúc trước còn ở trong hậu cung Đại Kỳ, Tống Cẩn đối xử với Triệu Tiêu khá đặc biệt, tuy nhiên khác biệt đó đối với các bậc Đế vương mà nói thì chẳng tính là cái gì, ai cũng đều có một người trong lòng, mà người trong lòng anh chính là Triệu Tiêu, đây là một loại hứng thú, nhất thời động tâm, hoặc là một dạng ham muốn chiếm hữu biến thái.

Chưa nói tới tình yêu, bởi vì ít hơn tình yêu thì chính là thích, phải không nhỉ? Anh lại cảm thấy phức tạp hơn nữa rồi, bởi vì dù sao đây cũng cùng là một loại tình cảm nam nữ mà.

Cho nên trước tiên trong vài năm đầu ở Đại Kỳ, bản thân Tống Cẩn cũng không biết rõ tình cảm của mình đối với Triệu Tiêu, đương nhiên là anh cũng không nghĩ sẽ tự mình tìm hiểu, bởi vì khi đó anh đã là Hoàng đế, có nghiệp giang sơn lớn, lấy xã tắc làm trọng, phụ nữ đối với Hoàng đế mà nói thì chỉ là thứ yếu, giống như các loại công phẩm hàng năm được đưa vào tiến cống.

Công phẩm được phân ra theo giá trị, bởi vì do từng người khác nhau đưa đến nên địa vị cũng không giống nhau, cho nên bản thân là một Hoàng đế, anh cũng cần phải phân loại phụ nữ ở hậu cung cho tốt.

Đương nhiên, dù sao phụ nữ cũng là sinh vật sống, so với trân bảo được trang trí ở nơi này thì sinh động thú vị hơn một chút, cho nên có thể trong số các trân bảo sẽ xuất hiện một kẻ dờ hơi.

Mãi cho đến khi Triệu Tiêu xuất hiện, cho dù cô ở trong lòng Tống Cẩn có vị trí khác biệt, nhưng nhiều lắm thì cũng chỉ là một kẻ dờ hơi không hơn không kém.

Tống Cẩn đã từng hứa với Triệu tướng quân là sẽ đưa cô lên vị trí Thái tử phi nhưng Triệu tướng quân vẫn khéo léo từ chối, ông nói: “Tiểu nữ vẫn còn nhỏ, lão phu còn muốn ở thêm với tiểu nữ vài năm nữa.”

Lần đầu tự mình đi cầu thân, kết quả lại không được như ý muốn, điều này khiến cho Tống Cẩn cảm thấy bị mất mặt, trong đầu thâm oán lão tướng quân mấy trăm lần, nhưng về mặt ngoài vẫn tươi cười: “Tướng quân yêu nữ nhi như vậy, bốn vương có thể hiểu được.”

Một thời gian sau, chuyện hôn sự này biến từ có thành không, sau khi tiên đế băng hà, Tống Cẩn đăng cơ lúc 19 tuổi, lúc đó ngoại thích tham gia vào chính sự, đám tàn dư lại gây loạn, khi đã tự mình chấp chính, anh bắt đầu chăm lo việc nước trong suốt hai năm liền, sau khi đã tiêu trừ hết mọi mối hiểm họa, năm thứ ba anh mới bắt đầu cho tuyển tú nữ, khiến cho hậu cung trở nên phong phú.

Nói thẳng ra là bởi vì lúc đó Tống Cẩn quá bận rộn, cho nên anh không có thời gian thảo luận việc chọn vợ lớn vợ nhỏ, sau này chuyện phiến toái cũng ít đi, anh mới có tâm tình nghĩ một chút đến chuyện hậu cung, cho nên ở Đại Kỳ, Tống Cẩn thuộc lập nghiệp trước rồi mới thành gia.

Về phần sau này đi đến nơi này rồi, việc này lại hoàn toàn trái ngược, bình tĩnh suy nghĩ lại thì anh thành gia trước rồi mới lập nghiệp.

Lúc đó ở Đại Kỳ, kỳ tuyển tú diễn ra hai năm một lần, sau khi Tổng Cản đăng cơ xong vẫn chưa từng diễn ra kỳ tuyển tú nào, hơn nữa cũng chưa lập Hoàng Hậu, cho nên kỳ tuyển tú năm đó được tổ chức rất long trọng, chỉ cần là đồng nữ con nhà gia giáo, trên mười ba tuổi dưới hai mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, phù hợp với các điều kiện trên là có thể tiến cử vào cung, sau đó lại lựa chọn ra người ưu tú nhất.

Hai tháng trước khi diễn ra kỳ tuyển tú, Tổng Cản cố ý sai người đến thông báo cho Triệu lão tướng quân biết, ý tứ cũng thật rõ ràng, đã đến lúc để cho nữ nhi của ông tiến cung rồi.

Triệu Tiêu tiến cung đúng vào năm 13 tuổi, còn chưa đến Qùy Thủy, mặc dù cô có tên trong danh sách, sau đó trở thành phi tần của Tổng Cản, nhưng chỉ là trên danh hiệu.

Tổng Cản còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp lại Triệu Tiêu thì cô đã quên mất anh là ai, hoặc nói là cô chưa bao giờ nhớ tới anh, hơn nữa thông qua sắc mặt cô có thể thấy được là cô chẳng hề vui vẻ gì đối với chuyện nhập cung này.

Biết được sự thật này, so với lần đó bị Triệu tướng quân cự tuyệt thì Tổng Cản lại càng có cảm giác thất bại hơn nhiều, chỉ cần hơi đùa giỡn với cô một chút là cô lại giống như một con mèo trắng nhỏ cụp đuôi, cũng được xem là có bộ dáng nhu thuận.

Nhưng mà cũng chỉ như vậy thôi, anh còn chưa kịp xoay người đi là cô sẽ lập tức vuron móng vuốt ra cào cào.

Cho nên mỗi lần Tổng Cản đến gặp Triệu Tiêu đều dùng câu “Kiêu căng quá mức” để trách mắng cô, bởi vì mỗi lần gặp mặt đều mắng cô vài câu, kết quả là nói lâu lại thành nghiện.

Có một lần, rốt cuộc Triệu Tiêu đã ủy khuất đến mức không chịu nổi: “Hoàng Thượng, nô tỳ có chỗ nào làm không tốt sao?”

Câu hỏi này đã làm khó Tổng Cản lqđ, đối với anh, những hành động của Triệu Tiêu không phải tốt cũng chẳng phải xấu, nhưng anh cũng không muốn cô thay đổi, tuy trong đầu nghĩ như vậy nhưng miệng vẫn luôn thuyết giáo cô theo thói quen.

Lúc đó Tổng Cản đã cho rằng đây là một loại lạc thú, cũng chẳng biết tình yêu đã bắt đầu từ hứng thú tự lúc nào.

Sau khi Triệu Tiêu tiến cung được nửa năm thì Cố Ấu Dung cũng tiến cung, cô là con gái của nhà buôn vải ở Lợi Châu, Tri phủ Lợi Châu đương thời và Thượng Thư bộ Lễ cùng dâng tấu, nói rằng Cố gia có một người con gái, dung mạo khuynh thành, tài mạo vô song, bởi vì bị phong hàn mấy tháng mà đã bỏ lỡ cơ hội dự tuyển tú lần này. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn. com nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Dựa theo quy định, con gái của Cố gia đã không còn tư cách để tiến cung, nhưng bởi vì nỗ lực của Lễ Bộ Thị Lang nên đã chấp nhận cho Cố Ấu Dung được tiến cung, có điều anh muốn biết xem Cố gia nhờ ở Lợi Châu làm cách nào để thông tăng quan hệ, hay nói cách khác là đã nhét bao nhiêu bạc vào cửa quan trên.

Đúng thật là Cố gia đã nhét bạc, nhưng nguyên nhân tiến cung trẻ không phải là do bị nhiễm phong hàn mà bản thân cô không nghĩ là mình lại bị đưa vào tiến cung để cho Hoàng đế chọn lựa.

Người con gái này của Cố gia, sau lần mê man tỉnh lại thì tính tình đã trở nên thay đổi rất lớn, từ tính cách nhu nhược trở nên có chính kiến mạnh mẽ.

Ví dụ như cô ta đã từng nói: “Tôi nhất định phải gả cho người đàn ông cao quý nhất ở đây.”

Trong sổ có ghi Cố Ấu Dung là người có tướng mạo khuynh thành, Tổng Cản vô cùng tò mò, thế nào là nghiêng nước nghiêng thành thế, đối với người anh vừa nhìn thấy khi vén khăn che mặt lên, còn không bằng vẻ ngoài người gặp người thích của con mèo trắng bé nhỏ ở chỗ Tây Hòa Cung kia nữa.

Dung mạo của Cố Ấu Dung rất tốt, nhưng không phải là dạng mà Tổng Cản thích. Lúc trước anh đã từng nghe thấy mọi người bàn luận về chuyện trong cung, ví dụ như người đẹp nhất trong cung này phải nói tới Cố Lương Đế, hơn nữa nó còn trở thành sự thật, những lời bình luận này đã khiến cho anh nghĩ rằng có phải mắt nhìn của mình có vấn đề rồi hay không.

Nếu như lúc đó ở Đại Kỳ có câu nói “Trong mắt tình nhân chính là Tây Thi” thì đại khái Tổng Cản có thể giải thích vì sao ánh mắt của bản thân mình có vấn đề, Triệu Tiêu không phải là người có vẻ ngoài đẹp nhất, mà là khi để ý tới một người thì ánh mắt của bạn sẽ luôn dõi theo cô ấy.

Nhưng lại có một khoảng thời gian, ánh mắt của Tổng Cản dừng lại trên người của Cố Ấu Dung, bởi vì anh thật sự muốn biết, cô gái này rốt cuộc là từ đâu tới.

Cô ta có thể tự sáng tác bài hát, tự xuất khẩu thành thơ, luận điểm khi nói chuyện vô cùng mới mẻ độc đáo, mỗi khi tầm mắt của anh hơi dịch chuyển là Cố Ấu Dung sẽ tự động có cái gì đó đổi mới đa dạng hơn để thu hút ánh mắt của anh.

Việc này thật sự rất kỳ lạ, Tổng Cản trái lo phải nghĩ mãi mà cũng chẳng nghĩ không ra nguyên nhân.

Mãi đến khi bản thân anh có cơ duyên đi đến cái nơi gọi là thời hiện đại.

Lúc Tổng Cản vẫn là Thái tử, anh đã gặp một vị cao nhân nói rằng anh sẽ có được một cơ hội để thay đổi Đại Kỳ, mà cơ hội đó của anh chính là Cố Ấu Dung.

Kết quả là cơ hội đó đã xảy ra sai sót, khi đã đến được với thời hiện đại rồi, vốn anh cứ nghĩ lúc tỉnh lại sẽ nhìn thấy Cố Ấu Dung, nhưng không ngờ lại là

Triệu Tiêu, khi cô nhìn thấy anh, đôi mắt sáng ngời vốn có lại được bao phủ một tầng nước mắt, khiến cho mắt cô lại càng sáng lấp lánh, vẻ mặt cô nhìn anh giống như một con mèo nhỏ đi lạc đã tìm được chủ nhân, cô nước mắt lưng tròng kéo tay anh: “Hoàng Thượng, chúng ta đang ở đâu đây?”

Hình như đây là lần đầu tiên Triệu Tiêu chủ động kéo tay anh, Tống Cẩn bình thần rút tay mình lại: “Làm sao trẫm biết được?”

Đối mặt với một vài khuôn mặt đang giật mình trong bệnh viện, Tống Cẩn khề ho nhẹ hai tiếng, đột nhiên anh cảm thấy cuộc sống sau này đúng là gánh nặng đường xa mà, nhưng cũng không phải là không thú vị.

Có đôi khi sấm vai một người quá lâu thì sẽ tự nhiên cho rằng bản thân mình chính là người kia, cho nên lúc anh dùng tư tưởng và thân thể của người đó chứ không phải dùng lối suy nghĩ của Hoàng đế để yêu một cô gái thì Tống Cẩn cảm thấy hiện lên sự mâu thuẫn trước đây chưa từng có.

Hơn nữa, bởi vì do đối phương không hiểu được tâm tư của anh nên sự mâu thuẫn đó lại ngày càng tăng thêm, cho nên mỗi lần nhìn thấy Triệu Tiêu đang gây rối loạn là anh lại bắt đầu suy nghĩ kỹ về mắt nhìn của mình.

Có lẽ đây là một loại cảm giác đã được định sẵn, bởi vì người đó, rõ ràng là anh luôn bày ra vẻ mặt thối với cô, trong lòng lại là sự dịu dàng trước nay chưa từng có, rõ ràng cô đã mặc áo bông rồi nhưng vẫn lo lắng xem cô có còn bị lạnh không, nhìn thấy cô đã ăn hai chén cơm nhưng vẫn hỏi lại một câu: “Rốt cuộc là ăn no hay chưa đây?”

Đối với bản thân như thế này, trước tiên Tống Cẩn có chút xem thường, thậm chí là anh còn cảm thấy hèn mọn, kết quả là sáu năm sau, từ hèn mọn biến thành vui vẻ chịu đựng.

Ai ngờ người đó chính là cô ấy cơ chứ, ai ngờ người anh yêu lại là cô ấy, không có lý do cũng không hiểu được, giống như ông trời đã định sẵn dây tơ hồng, hai người sẽ gặp được nhau trên con đường đông đúc, không cần hỏi vì sao lại là cô ấy, chỉ cần vừa gặp được cô và yêu cô là đủ rồi.

Sau đó chuyện đời lại không thể vẹn toàn, thời hiện đại này, anh là người hàng xóm đối diện của Triệu Tiêu, là thanh mai trúc mã cùng cô đi học từ nhỏ đến lớn, là người thân duy nhất mà cô ý lại, nhưng anh lại có một thân phận không thể quên đi, chính là Hoàng đế của Đại Kỳ.

Hướng chỉ mục đích của bản thân anh khi đến nơi này là để học hỏi kinh nghiệm cải tiến đất nước thành cường quốc, mà không phải là trêu hoa ghẹo nguyệt. Sáu năm ở thời hiện đại, anh ngày càng không giống vị Hoàng đế của trước kia rồi. Sau đó anh càng ngày càng giống người đàn ông của Triệu Tiêu.

Anh có thể dễ dàng nhớ tất cả mọi chuyện về Triệu Tiêu, ví dụ như lần đầu tiên cô uống nước gọt có ga, ví dụ như rõ ràng là cô rất sợ anh nhưng sau đó luôn ý lại vào anh, ví dụ như khuôn mặt đỏ bừng của cô mỗi khi nói dối.

Cho nên, có một số việc không thể lừa mình dối người, nhất là chuyện yêu đương này, cảm nhận trong lòng chính là máy phát hiện nói dối tốt nhất.

Mặt khác, có một số việc không thể đoán trước là tại sao nó lại xảy ra hoặc không như ý muốn, ví dụ như khi Tống Cẩn còn làm Hoàng đế ở Đại Kỳ tuyệt đối sẽ không thể ngờ rằng, sau này khi đã đến thời hiện đại rồi, anh lại trở thành một người đàn ông hoàn hảo trong mắt của phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhận Nhạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 59 Chuyện lớn tốt nghiệp

Editor: Preiya

Mặt giống như cái dùi, giống như mũi giày, Triệu Tiêu theo bản năng sờ sờ cảm mình, sau đó hất cao hàm lên hỏi Tống Cẩn: “Mặt của em bây giờ không giống với trắng tròn hay khay bạc nữa à?”

Tống Cẩn tựa lưng vào ghế dựa xoay, anh khề chuyển động ghế, nhìn chăm chú vào khuôn mặt của cô: “Trắng tròn? Em chắc chắn rằng mặt em nếu lấy cái mũi làm trung tâm có thể dùng compa quay một vòng sau đó về đúng chỗ cũ sao?”

“Tống Cẩn!” Triệu Tiêu đánh một quyền lên vai Tống Cẩn, kinh ngạc nhỏ giọng hỏi: “Nếu như gương mặt tròn của em thật sự dài ra thì có dọa Người sợ chạy mất không?”

Tống Cẩn cười nhìn Triệu Tiêu, đột nhiên anh kéo cô ngã xuống ngồi trên đùi mình: “Kêu lại một lần nữa đi.”

Triệu Tiêu đặt hai tay lên vạt áo sơ mi của anh: “Gọi cái gì cơ?”

Tống Cẩn nhắc nhở: “Vừa rồi em mới gọi anh là cái gì đó?”

Triệu Tiêu nhếch môi: “Tống Cẩn.”

Bởi vì sâu trong đáy mắt của Tống Cẩn hàm chứa ý cười mà đôi mắt sáng ngời của anh lại càng thêm lấp lánh, lúc anh nhìn cô, trong mắt có sóng gợn lăn tăn, giống như đang mê hoặc người khác.

Triệu Tiêu lqd mềm nhũn chui vào trong lòng Tống Cẩn, vô cùng nghe lời đáp ứng yêu cầu của anh, dịu dàng gọi một tiếng: “Tống Cẩn.”

Tiếng gọi này vô cùng nhẹ nhàng, mềm mại, giống như một dòng nước ấm chảy vào tim của Tống Cẩn, trong lòng anh đã sớm có xuân sắc dập dờn, nhưng về mặt anh vẫn bình thản như trước: “Về sau cứ kêu như vậy đi, đừng luôn miệng gọi Hoàng Thượng nữa, giống hệt như đứa bé chưa dứt sữa.”

Giống như đứa bé chưa dứt sữa ư?

Triệu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn Tống Cẩn, trong lòng lặp lại câu nói này của anh một lần, sau đó cô đẩy mạnh anh ra rồi nhảy xuống khỏi ngực anh: “Người mới là đứa bé chưa dứt sữa ấy, là ai mỗi ngày đều phải uống sữa một lần hả?”

Tống Cẩn: “...” Anh im lặng, ngay sau đó muốn đưa tay giữ chặt lấy Triệu Tiêu lại, kết quả là cô còn nhanh hơn cả thỏ, vội vàng vàng rời khỏi phòng.

Tống Cẩn nhìn thấy Triệu Tiêu bỏ chạy, cho nên vội vã đứng dậy khỏi ghế đuổi theo cô, kết quả đi đến phòng khách liền trông thấy Triệu Tiêu đang cố nén cười, vẻ mặt vô cùng giảo hoạt.

Tống Cẩn bật cười, anh đứng tựa lưng vào cánh cửa rồi vẫy vẫy tay với cô, tuy rằng Triệu Tiêu có hơi do dự một chút nhưng vẫn đi qua chỗ anh, vừa đi vừa đề phòng hỏi: “Làm gì...”

Làm gì sao? Tống Cẩn dùng tay giữ chặt Triệu Tiêu ở dưới thân mình, sau đó cắn lên môi cô, cắn đến nỗi cô phải liên tục cầu xin tha thứ.

Các bạn học trong lớp của Triệu Tiêu chuẩn bị hoặc là đã tìm được nơi để thực tập, hơn nữa có một số người còn được các công ty tốt tìm đến, đừng hỏi vì sao cô lại biết được, là bởi vì tin tức tốt thì truyền đi rất nhanh.

Những người cùng phòng ký túc xá với Triệu Tiêu, trừ một người được học bổng đi du học nước ngoài nên không cần phải tìm chỗ, còn hai người kia đã bắt đầu vào thực tập tại công ty.

Càng gần đến này tốt nghiệp càng có nhiều buổi tụ tập, ví dụ như ai được làm việc tại công ty tốt, ví dụ như ai được Đài truyền hình mời đi thực tập, tóm lại là ai có chuyện tốt thì sẽ tổ chức mời khách, nửa tháng trôi qua, dường như mỗi ngày đều có người đến mời Triệu Tiêu ăn cơm.

Triệu Tiêu nghe rằng nhếch miệng với Tống Cẩn: “Chắc Người ghen tị lắm phải không?”

Tuy Triệu Tiêu nói vậy nhưng trong lòng cô cũng cảm thấy rất phiền não, càng ngày càng có nhiều bạn học tìm được nơi thực tập tốt, chỉ có mình cô là chưa có tin tức gì, hiện tại, Tống Cẩn vừa phải chạy đến phòng thí nghiệm vừa phải chạy đến công ty, cô không muốn anh lại có thêm chuyện phiền, còn về phần ba Triệu mẹ Triệu thì đã nhiều lần nhắc cô về chuyện này, nếu như tìm không được thì cứ để nhà giới thiệu cho, mỗi lần nói chuyện thực tập làm trọng tâm là cô lại vô cùng xấu hổ, vội vàng nói: “Con còn đang đợi tin từ phía công ty.”

Bản CV lý lịch cá nhân đã được chỉnh đi sửa lại nhiều lần, Triệu Tiêu đưa cho Tống Cẩn xem hai lần, kết quả anh vô cùng bất mãn đối với bản CV giả này của cô, cô không nhịn được bèn đáp trả một câu: “Người còn có bằng cấp giả cơ mà.”

Tống Cẩn không giận mà còn cười, anh khẽ nhếch môi, không biết xấu hổ nói: “Dựa vào năng lực mà nói thì bằng tốt nghiệp sơ trung của trẫm còn mạnh hơn bản CV của em đây nhé.”

Triệu Tiêu roi lệ trở về phòng, Tống Cẩn xoay người lại nhìn cô, sau đó giống như thương lượng nói: “Tiêu Nhi, thật ra không đi làm cũng tốt mà, anh cũng không hy vọng sau này em sẽ ra ngoài làm việc.”

Những lời này của Tống Cẩn khiến Triệu Tiêu có chút đau lòng: “Em thật sự muốn tìm một công việc tốt, không phải chỉ vì muốn đi chơi mà mới ra ngoài tìm việc.”

Tống Cẩn thu hồi ánh mắt lại, sau đó đặt tay lên đỉnh đầu Triệu Tiêu: “Vậy thì cứ chậm rãi tìm thôi.”

Đột nhiên Triệu Tiêu nghĩ ra một vấn đề, cô kéo tay Tống Cẩn: “Tống Cẩn, nếu như Người thấy đi làm một quá thì cũng không cần miễn cưỡng bản thân đâu.”

Tống Cẩn vô cùng thân mật sờ sờ tai của Triệu Tiêu: “Tiêu Nhi, anh nói cho em biết một chuyện, anh thật sự rất thích hoàn cảnh sống bây giờ, không có hoàng quyền, không có sự trói buộc của trách nhiệm vĩnh viễn, nói cho cùng thì lựa việc lựa chọn một cuộc sống như vậy là do anh quá ích kỷ, nhưng anh vẫn muốn được tùy hứng một lần.”

Triệu Tiêu xúc động đến nỗi không nói nên lời, cô kiềm chân lên hỏi anh: “Hoàng Thượng có lên, Tống Cẩn có lên.”

Tống Cẩn ôm chặt lấy cả người Triệu Tiêu lên, đôi mắt anh nhìn cô đen láy như mực, giọng nói trầm thấp mà từ tính, lại trầm ổn: “Mặc kệ là em trở thành người phụ nữ đứng sau lưng anh hay là người cùng anh nắm tay cùng tồn tại, Tiêu Nhi, em phải nhớ cho kỹ, hiện giờ anh đã không còn là Hoàng đế nữa, thân phận của em cũng không phải là phi tử, cho dù em vì anh mà muốn trở thành loại phụ nữ nào thì anh đều sẽ tôn trọng em, che chở cho em, cho nên không có áp lực gì cả, em chỉ cần vui vẻ là được rồi.”

Triệu Tiêu lqđ chưa từng nghe qua nhiều lời ngọt ngào của Tống Cẩn như vậy, cảm xúc thật của bản thân thân đều bị sự động bao phủ, hơn nữa nước mắt lại bắt đầu rơi xuống, nước mắt lưng tròng, cô nói đứt quãng: “Đều là do em vô dụng...”

Tống Cẩn thở dài: “Xem ra là anh vẫn còn chưa nói rõ ràng.”

Triệu Tiêu lắc đầu: “Em nghe hiểu, nhưng mà...Tống Cẩn, em cũng không muốn Người phải vất vả như vậy.”

Tống Cẩn vỗ vỗ đầu Triệu Tiêu: “Anh nói vất vả khi nào đâu, thật ra so với khi làm Hoàng đế thì lượng công việc bây giờ thoải mái hơn nhiều.”

Triệu Tiêu nhếch miệng cười: “Chờ Người tan tâm về rồi em sẽ đấm lưng xoa chân cho Người.”

“Được.” Tống Cẩn càng ôm chặt Triệu Tiêu hơn một chút, “Vợ như thế này thì còn cầu gì hơn nữa.”

Câu “Vợ như thế này thì còn cầu gì hơn nữa” của Tống Cẩn đã khiến Triệu Tiêu rất vui, nhưng khi ngẫm lại biểu hiện của mình trong thời gian gần đây thì cô lại cảm thấy rất hổ thẹn. Chờ Tống Cẩn đi đến công ty xong, Triệu Tiêu bắt đầu dọn dẹp lại nhà cửa một lần nữa, sau đó tưới hoa, dọn dẹp lại tủ lạnh, phân loại đồ trong tủ lạnh xong, cô định làm một buổi ăn tối thật phong phú cho anh. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.com nếu như bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Nhìn xem, cô có chút hiểu biết về công việc của phụ nữ đấy chứ, lúc Triệu Tiêu tìm ra con đường dễ dàng không hề bị chần bới bức tường như việc đi xin việc làm, nhất thời cô cũng không biết được.

Vào đầu giờ chiều, Triệu Tiêu ngồi viết lại bản CV tóm tắt, ở phòng kế bên trong ký túc xá có một nữ sinh đổi nghề chuyển sang làm văn thư, tuy rằng đây là công việc phổ thông nhưng công ty mà cô ấy làm việc lại không hề phổ thông, là một công ty con thuộc về tập đoàn Cổ thị danh tiếng lấy lưng tại thành phố S.

Từ lần gặp ngẫu nhiên tại thành phố S trước đó, Triệu Tiêu vẫn chưa từng gặp lại Cố Nhất Minh, nhưng thỉnh thoảng cô vẫn nghe được một chút tin tức từ cậu từ miệng người khác, ví dụ thời gian gần đây cậu đang cùng một vài người bạn tốt bắt đầu gầy dựng sự nghiệp, hơn nữa kết quả cũng tốt lắm, trường còn có ý tổ chức một buổi tọa đàm về chủ đề tự thân xây dựng sự nghiệp, người chủ trì chính là Cố Nhất Minh.

Triệu Tiêu vui mừng thay Cố Nhất Minh, nhưng cô cũng không thể gọi điện để chúc mừng cho cậu được, hội bát quái của những người bạn cùng phòng vẫn hay hỏi cô vài câu, ví dụ như cô và Cố Nhất Minh có quan hệ như thế nào chẳng hạn, cô cười cười, cũng không để ý đến lời nói linh tinh của bọn họ nữa, cự ly trong tình bạn rất gần, có đôi khi lại trở nên xa xôi, xa đến nỗi có một ngày lại bị ngăn cách giữa ngàn núi trăm sông, không phải sợ bản thân mình không thể leo qua được ngọn núi ở đối diện, mà chỉ sợ khi bạn đã trèo đèo lội suối để đi qua thì người đó đã chạy đến một ngọn núi khác rồi.

Trước Tết Nguyên Đán, các sinh viên năm tư như Triệu Tiêu đã được nghỉ học, trong ký túc xá cơ bản không có ai ở lại, tuy rằng hai tuần lễ này cô không có mặt ở trường học nhưng vẫn luôn ở lại ký túc xá.

Di trông coi ký túc xá gọi điện thoại cho Triệu Tiêu, nói rằng cô hãy tìm thời gian rảnh rỗi để đóng gói lại đồ đạc của mình chuẩn bị cho việc chuyển đi.

Tống Cẩn phải đi làm, Triệu Tiêu vẫn chưa gọi điện thoại cho anh, cô thay bộ quần áo thể thao bằng nhung màu xanh vào rồi đi ra cửa.

Nhà trọ Tống Cẩn cách trường không đến mười phút, đi xe bus cũng chỉ tốn khoảng nhiều đó thời gian, lúc ngồi trên xe, Triệu Tiêu nhận được một tin nhắn, đó là tin nhắn từ một nữ sinh trong ký túc xá cô không quen lắm, viết là “Tôi nay 7 giờ có mặt tại Phúc Lâm Môn để tụ tập, nếu không đến sẽ bị toàn thể thành viên đuổi giết.”

Buổi tụ hội này, đối với người đã có gia đình như cô mà nói thì là chuyện rất phiền toái, Triệu Tiêu đang tính tìm lý do để từ chối thì lại nhận được một tin nhắn nữa “Có người nhà nhớ dẫn theo người nhà, tóm lại là ai cũng không được thiếu.”

Triệu Tiêu cảm thấy thật đau đầu, buổi tụ tập này giống như một loại cỗ vũ bắt người ta phải đi, trước đó đã có một vài lời đồn không tốt về cô bạn học này.

Triệu Tiêu gửi một tin nhắn cho Tống Cẩn: “Em cần phải dẫn theo người nhà đến buổi tụ tập tối nay.”

Rất nhanh, Tống Cẩn đã trả lời lại, hơn nữa còn rất ngắn gọn: “Thời gian, địa điểm.”

Tống Cẩn đã đồng ý tham gia, Triệu Tiêu vô cùng vui sướng nhấn lại thời gian và địa điểm cho anh, sau đó còn gửi kèm một icon nụ hôn nồng thắm.

Lúc xuống xe đi vào trường học, di động trong túi cô rung lên, là tin nhắn của Tống Cẩn, Triệu Tiêu tràn đầy chờ mong mở ra, ai ngờ bên trong chỉ có một chữ, hơn nữa còn là chữ “Hừ”.

Buổi chiều, Triệu Tiêu trở về ký túc xá của mình để dọn dẹp quần áo và sách vở của mình, vài giờ sau, cô đã đóng gói xong bốn năm vali trong suốt bốn năm tích lũy, bên ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, cô dự tính sẽ ôm từng cái một xuống dưới ký túc xá, sau đó gọi điện cho Tống Cẩn, bảo anh tan việc xong thì lái xe đến cổng trường, biến anh trở thành phu khuân vác hành lý về nhà trọ.

Triệu Tiêu ở lầu ba của ký túc xá, lên lên xuống xuống được hai chuyến đã thở không ra hơi, lúc cô ôm cái vali lớn đi chuyển xuống lần thứ ba, còn chưa đi được mấy bước là phải đứng trong góc để nghỉ ngơi rồi.

Bởi vì hôm nay có không ít các sinh viên năm tư trở về để chuyển đồ này nọ cho nên trong ký túc xá của nữ sinh xuất hiện không ít nam sinh, Triệu Tiêu

ngồi trên vali, vô cùng hâm mộ nhìn những nam sinh chỉ cần dùng một tay là có thể ôm túi đồ lớn dễ dàng chạy đồng chạy tây, trong lòng lại nghĩ đến Tổng Cẩn, đáng tiếc là Hoàng đế đang bận rộn nhiều việc rồi.

Đang lúc Triệu Tiêu đang muốn tiếp tục công việc sau một hồi nghỉ ngơi, sau lưng cô chợt truyền đến một giọng nói quen thuộc, tuy rằng giọng nói này rất quen nhưng không phải đang nói chuyện với cô, người đó nói: “Nữ sinh các em có nhiều thứ linh tinh thật đấy, lúc chuyển đi không phải rất phiền sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 60 Chuyện lớn tốt nghiệp

Editor: Preiya

Triệu Tiêu khom người xoay lưng lại, bởi vì đã vận chuyển hai chuyến lớn nên tóc mái và tóc mai của cô rối tung cả lên, ướt sũng dính trên trán, cho nên bộ dáng của cô bây giờ có chút chật vật.

Lúc Triệu Tiêu nhìn thấy Cố Nhất Minh, tâm tình của cô có chút phức tạp, khiến cô không biết phải ứng phó cục diện này như thế nào, rốt cuộc là nên chào hỏi hay không lên tiếng đây?

Đã hơn nửa năm không gặp, đầu của Cố Nhất Minh đã không còn bóng lưỡng như cô tưởng tượng nữa, mái tóc ngắn vô cùng hợp với khuôn mặt tuấn tú góc cạnh của cậu, ánh nắng giữa trưa chiếu vào cảnh cửa bị phản xạ lại chiếu lên gương mặt đẹp trai đó, trông cậu giống như đang tỏa ra vàng hào quang.

Triệu Tiêu lqđ chỉ cảm thấy có chút đau xót, sau đó cô nở một nụ cười nhẹ với Cố Nhất Minh, xem như là chào hỏi.

Lần trước ngẫu nhiên gặp nhau, Cố Nhất Minh không hề nhìn thấy cô, lần này Triệu Tiêu cũng nghĩ như vậy, kết quả nó còn hồng bét gấp nhiều lần dự tính của cô, bởi vì khi cậu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô thì lập tức thu nụ cười rực rỡ lại, sau đó bày ra vẻ mặt không cảm xúc ôm lấy cái vali lớn đi ngang qua cô.

Sau khi Cố Nhất Minh đi rồi, nụ cười rực rỡ của Triệu Tiêu cũng cứng ngắc, khóe môi cô giật giật, không chỉ đau xót không thôi mà hiện giờ cũng rất môi miệng rồi.

Vì sợ sau khi Cố Nhất Minh quay lên gặp nhau lại xấu hổ, lần đầu tiên Triệu Tiêu hạ quyết tâm quyết định đi xuống lầu thật chậm.

Kết quả Triệu Tiêu đã tính sai tốc độ đi xuống lầu của Cố Nhất Minh, bởi vì khi cô ôm chiếc vali lớn đi xuống lầu, cậu còn đang đứng phía dưới hành lang, hai tay dứt túi, sau một lát, cậu quay đầu lại, nhìn thẳng vào cô.

Triệu Tiêu bước từng bước chân khó nhọc đi về phía cửa, lúc này cô đã học được cách trở nên thông minh nên không hề chào hỏi với Cố Nhất Minh, lúc đi ngang qua cậu, cô cúi thấp đầu xuống.

Nhưng đối với Cố Nhất Minh đã có n lần không thèm để ý đến Triệu Tiêu, đột nhiên cậu lại mở miệng: “Triệu Tiêu.”

Không biết đã lâu Cố Nhất Minh không nói chuyện với cô hay là gọi thẳng tên họ của cô, điều này khiến cho Triệu Tiêu có chút phản ứng không kịp, cô sợ run một lúc rồi mới quay đầu lại, cả người nhìn vô cùng thất thần, ngờ ngác đến nỗi không biết mình đã buông vali lớn xuống đất từ lúc nào.

Cố Nhất Minh dựa lưng vào tường, trong đôi mắt trong suốt có sóng gợn lăn tăn, cậu vẫn dứt hai tay vào túi quần như cũ, hất cằm lên: “Chuyển đồ sao?”

Triệu Tiêu gật đầu: “Chuyển đồ.”

Tầm mắt của Cố Nhất Minh dời từ mặt cô chuyển sang chiếc vali lớn, cậu cười khẽ, nhưng nụ cười này có chút đáng đánh đòn: “Tổng Cẩn không đến giúp à?”

Triệu Tiêu nhìn Cố Nhất Minh, sau đó mở miệng nói: “Hôm nay anh ấy bận nhiều việc.”

Cố Nhất Minh lại cười khẽ một tiếng, sau đó hơi há miệng, ngay tại lúc Triệu Tiêu còn cho rằng cậu sẽ nói câu gì đó với mình thì cậu lại lạnh lùng ném cho cô một câu: “Vậy thì cậu cứ tiếp tục chuyển đồ đi.” Nói xong, cậu xoay người rồi đi, khiến cho câu nói cô sắp nói ra bị kẹt lại trong cổ họng.

Câu nói mà Triệu Tiêu còn chưa kịp nói ra chính là: “À, vậy tôi tiếp tục đi chuyển đồ đây.”

Sau khi Triệu Tiêu đã chuyển hết những thứ đồ này nọ đến đại sảnh, cô bèn gọi điện thoại cho Tổng Cẩn, chỉ nói ngắn gọn là buổi chiều mình sẽ chuyển đến ký túc xá của anh, sau đó Tổng Cẩn lập tức nhắc cô một trận: “Sao không đợi anh về rồi chuyển luôn?”

Triệu Tiêu ỳm khuất phản bác: “Không phải tối nay còn có buổi tụ tập sao, em lo không kịp thời gian..”

Tổng Cảnh: “Cho dù hôm nay không được thì phải đợi đến ngày mai chứ.”

Tuy rằng lời nói của Tổng Cảnh toàn là trách cứ, nhưng Triệu Tiêu lại cảm thấy ngọt ngào như ăn mật, cô toét miệng cười: “Dù sao em cũng đang rảnh nên muốn tìm chút chuyện để làm.”

“Rảnh đến vậy à?” Đột nhiên Tổng Cảnh đổi đề tài, “Vậy thì đừng có quên lời hứa của em hôm nay với trầm là cái gì.” Hiện tại, về cơ bản Tổng Cảnh rất ít tự xưng là trầm, nhưng ngẫu nhiên anh cũng quen miệng nói ra hai ba lần.

“Em hứa với Người cái gì ấy nhỉ?” Triệu Tiêu hỏi, kết quả là rất nhanh, trong điện thoại đã không còn âm thanh của Tổng Cảnh nữa, mà là tiếng tút tút.

Triệu Tiêu nhìn di động, sau đó bỗng dưng nhớ lại, thì ra Tổng Cảnh đang nói về việc buổi tối cô sẽ giúp anh đắp lưng bóp chân, trong lòng cô không khỏi “bụp” một tiếng, giống như là sắp phát bạo, trước kia còn ở Đại Kỳ anh cũng chưa từng bảo cô làm như vậy, hơn nữa cô cũng chưa từng giúp anh đắp lưng kia mà?

Triệu Tiêu dứt điện thoại vào trung túi, cô ngẩng đầu lên thì thấy Cố Nhất Minh, bên cạnh cậu còn có một nữ sinh đang đứng, có lẽ là đối tượng cậu giúp đỡ, cô biết cô gái này, là người ở phòng bên cạnh trong ký túc xá, hơn nữa còn là bạn học chung lớp với cô, mặc khác cô ta chính là người đã khởi xướng ra buổi tụ tập tối nay.

Đột nhiên Triệu Tiêu có chút không muốn tham gia buổi tụ tập tối nay, kết quả là cô gái kia cố ý đi lên phía trước rồi cười nhắc nhở cô: “Đừng quên buổi tụ tập tối nay đấy nhé.”

Cố Nhất Minh vẫn dứt hai tay vào túi quần như trước, cậu đứng cách đó không xa, sau đó nhú mày mở miệng nói: “Huyền thuyên gì vậy, không phải còn phải đến đường Nam Trung một chuyến sao?”

“Không chờ em vài phút được à?” Cô gái quay đầu lại, trừng mắt nhìn Cố Nhất Minh rồi kéo tay cậu cùng rời đi.

Triệu Tiêu nhìn bóng lưng của Cố Nhất Minh và vị bạn gái mới của cậu vài lần, cô im lặng một lát, sau đó lấy di động ra gửi tin nhắn cho Tổng Cảnh: “Tin tức mới nhất, buổi họp lớp tối nay do bạn gái của Cố Nhất Minh khởi xướng, có đi không?”

Không quá 2 phút, chỉ thị của Tổng Cảnh đã truyền đến: “Vì sao lại không đi? Em còn nợ tiền cậu ta sao? Không phải lần trước đã trả nợ xong rồi sao, giờ lại mắc nợ tiếp sao?”

Triệu Tiêu suy ngẫm những lời này của Tổng Cảnh, anh nói không sai, nhưng mà... Nhưng vì lý do gì đây, cô nghĩ không ra lý do, cho nên phải thuận theo ý của anh là tối tham dự ư?

Hôm nay Tổng Cảnh trốn làm tan tầm sớm, anh đậu xe trước cổng trường học viện truyền thông, sau đó gọi điện thoại cho Triệu Tiêu, hấp dẫn không ít nhóm các em gái nữ sinh vừa lớn mật lại vừa xinh đẹp. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lễ quý đôn. com nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Thậm chí họ còn tiến lên bắt chuyện trước: “Em muốn tới trung tâm thành phố, xin hỏi có tiện đường không ạ? Nếu được thì em đi nhờ một đoạn nhé?”

Tổng Cảnh liếc mắt nhìn nữ sinh đang bắt chuyện, anh đóng cửa xe lại rồi đi bộ vào trong trường, đến dưới lầu ký túc xá của Triệu Tiêu.

Triệu Tiêu vẫn luôn ghé người vào ban công để chờ Tổng Cảnh, cô nhìn thấy anh đang từ phía xa đi tới khu ký túc xá nữ, lập tức xoay người chạy xuống, mấy ngày hôm trước anh đã mua cho cô một đôi giày thể thao, mang vào vô cùng thoải mái, đi rất nhanh và vững chãi.

Lúc Triệu Tiêu chạy xuống, Tổng Cảnh đang cúi đầu lấy điện thoại ra gọi, có lẽ là gọi cho cô, cô đi lên phía trước, vỗ vào cánh tay anh: “Tổng Cảnh.”

Tổng Cảnh ngẩng đầu lên, sau đó anh tắt điện thoại rồi bỏ vào túi quần, nhìn Triệu Tiêu đang cười không ngớt, hỏi: “Những thứ đó đã đóng gói xong hết chưa?”

Triệu Tiêu chỉ tay vào đồng hành lý to tướng đang chất trong đại sảnh: “Ở đây này.”

Tổng Cảnh: “Thật là nhiều quá đi.”

Triệu Tiêu: “...”

Hoàng đế làm việc cũng thật gọi cảm, Tổng Cảnh cuộn tay áo lên, đóng vai trợ thủ đắc lực ôm lấy đồng hành lý của Triệu Tiêu đi về phía trước, trong lòng của cô ấm áp cực kỳ, một bên vừa nhanh chân đuổi kịp bước chân của anh, một bên mở miệng: “Tổng Cảnh, Người đợi em với.”

Tổng Cảnh đi đằng trước quay đầu lại: “Nếu theo không kịp thì đứng dưới ký túc xá chờ anh.”

Làm gì có đạo lý bất Hoàng đế phải chuyển đồ này nợ cơ chứ, Triệu Tiêu nhú nhú mày: “Sao có thể để Người chuyển đồ một mình được?”

Tổng Cảnh cong khoe môi hừ một tiếng, sau đó anh bước chậm lại chờ Triệu Tiêu.

Tổng cộng có 3 cái vali và 1 cái túi lớn, hai người phải đi hết hai chuyến mới khuôn được nó vào trong cốp xe, trên đường lái xe về nhà, đột nhiên Triệu Tiêu nhớ tới một chuyện, cô xoay người hỏi Tổng Cận: “Hôm nay Người về sớm thật đấy.”

Tổng Cận quan sát tình huống trên đường rồi quẹo phải, chờ khi xe tiến vào khu nhà mới trả lời câu hỏi của Triệu Tiêu: Không phải tan tầm sớm, mà là anh đã làm xong việc từ sớm.”

Triệu Tiêu: “...”

Cô im lặng một lát, “Hoàng Thượng, người đi thực tập không nên kiêu ngạo như vậy, nếu không sẽ bị ông chủ cho cuốn gói sớm.”

Tổng Cận d lạnh lùng quét mắt nhìn Triệu Tiêu một cái, anh không để ý tới cô, sau một lúc lại nói ra 1 câu không liên quan: “Tối nay nhớ ăn mặc xinh đẹp một chút.”

Triệu Tiêu: “..Được.”

Thời tiết tháng 1 có chút lạnh, lúc Triệu Tiêu mặc vào chiếc quần tất màu đen, Tổng Cận lại có chút bất mãn: “Trẫm nói em phải ăn mặc xinh đẹp, nhưng không có nghĩa là bảo em ăn mặc ít đi.”

Triệu Tiêu đứng trước tủ quần áo đang mở: “Nhưng cái này mặc vào rất đẹp mà.”

Tổng Cận: “Hai cái chân giống hệt hai cây sào trúc màu đen, đẹp ở chỗ nào?”

Triệu Tiêu suy nghĩ một lát, sau đó vào trong phòng thay một chiếc quần tất màu xanh: “Như vậy sẽ không giống sào trúc màu đen nữa rồi.”

Tổng Cận nhìn chiếc quần tất màu xanh của Triệu Tiêu, anh xoa xoa trán: “Em mua mấy thứ linh tinh này ở đâu thế?”

Triệu Tiêu khoe nơi tâm đắc của mình với Tổng Cận: “Mua trên Taobao đấy, chính là hàng của Tam Quy Điểm..”

Tổng Cận ngắt lời Triệu Tiêu, nói ra đề nghị của mình: “Mặc chiếc áo màu quất chín lần trước anh mua cho em kèm thêm chiếc quần đơn giản là được.”

“Vâng.” Triệu Tiêu không tình nguyện xoay người lại đi vào phòng thay quần áo.

Mặc dù cái tên Phúc Lâm Môn này có hơi trần tục, nhưng đây là nhà hàng cao cấp nhất thành phố S, bên trong không chỉ có đồ trang trí giả cổ mà cả tên đồ ăn cũng lấy từ món ăn cung đình cổ đại, ví dụ như “Phượng Hoàng Giang Cánh”, “Phù Dung Đại Hà”, “Đậu Hoàng Ngự Thiện”...

Hơn nữa tại Phúc Lâm Môn còn có một đoàn hát, có thể vừa thưởng thức món ăn ngon vừa nghe hát, quả là vô cùng phong cách.

Cho dù là ở Đại Kỳ hay là ở thời hiện đại thì chuyện học đòi làm sang vẫn là sự thật phũ phàng, cho nên khi ăn cơm ở đây cũng tưởng như mình được ăn hoa vàng bạc.

Triệu Tiêu đã từng nghe người ta nói về Phúc Lâm Môn, bởi vì có thể được ăn cơm ở đây là chuyện vô cùng tự hào, vậy nên nếu có người XXX nào đó được đến đây ăn cơm thì khẳng định người đó sẽ kể cho không dưới 100 người biết chuyện này.

Tổng Cận cũng đã từng dẫn Triệu Tiêu đến Phúc Lâm Môn một lần, nhưng khi ăn xong rồi cả hai người đều lác đác như trống bỏi, sau đó chạy về nhà hàng tự phục vụ ở đối diện để ăn bít tết.

Lần thứ hai bước vào cửa lớn của Phúc Lâm Môn, trong lòng Triệu Tiêu cảm thấy không yên tâm, Tổng Cận bèn kéo tay cô, lúc anh cảm nhận thấy sự ẩm ướt trong lòng bàn tay thì hơi nhủm mày: “Em tối đây để ăn cơm hay đi thi vậy?”

“Đi thi?” Triệu Tiêu ngẩng đầu lên và cười với Tổng Cận: “Người hình dung hay thật đấy.”

Triệu Tiêu bị mọi người bao vây, bởi vì người đứng bên cạnh cô là Tổng Cận, bình thường các bạn học đều không chủ động nói với cô quá hai câu lại chủ động bắt chuyện, trong đó các nữ sinh chiếm đa số.

Triệu Tiêu có một người bạn trai siêu lý tưởng, trừ những người ở chung ký túc xá mới gặp một lần ra, những người khác trên cơ bản chỉ là nghe nói mà thôi, hôm nay mới có cơ hội nhìn thấy, quả nhiên là người thật còn tốt hơn so với lời đồn, có điều anh ta lại là người mặt than.

Triệu Tiêu gặp lại những người bạn trong ký túc xá, bàn ở Phúc Lâm Môn là bàn bát tiên, cho nên bốn người ngồi một bàn, Triệu Tiêu và những người bạn vừa vận hợp thành một bàn, ngoài ra, có hai người dẫn theo người thân, cho nên 6 người cùng ngồi chung một bàn.

Tổng Cận theo quán tính định đi tới vị trí của người chủ trì, anh ngừng bước chân lại, sau đó đi ngược trở về và ngồi xuống ở vị trí bên phải, Triệu Tiêu ngồi xuống cạnh Tổng Cận, sau đó cô nghe thấy có một bạn học nữ mở miệng hỏi anh: “Nghe Tiêu Tiêu nói anh đang thực tập tại công ty RL, xin hỏi muốn vào trong đó cần có điều kiện gì?”

Tổng Cận nhấp một ngụm trà hoa Triệu Tiêu rót cho mình: “Nơi đó không tuyển nữ.”

Những lời này của Tổng Cận chính là lời dẫn đầu, mọi người bắt đầu thảo luận về giới tính trong công việc, xã hội này không có đãi ngộ công bằng giữa nam và nữ, Triệu Tiêu cũng muốn lên tiếng, nhưng cô ngại Tổng Cận đang ở đây nên không tham gia thảo luận, ngay đúng lúc mọi người đang thảo luận

khí thể ngút trời thì đằng sau vang lên một tiếng cười khê: “Mọi người đang nói chuyện gì thế?”

Lúc Cố Nhất Minh dẫn theo người bạn học của Triệu Tiêu đi kính rượu, cô lại nhớ tới việc mẹ Triệu đã từng dẫn cô đi đến hôn lễ của một người chú, chú rể cũng dẫn theo cô dâu đi kính rượu từng bàn giống như Cố Nhất Minh bây giờ.

Cho nên khi nhìn thấy Cố Nhất Minh tươi cười giờ ly rượu mừng lên, Triệu Tiêu cũng mở miệng nói 1 tiếng: “Chúc mừng.”

Thấy Triệu Tiêu nói lời chúc mừng, những người bạn ký túc xá với cô hơi sững sốt một chút, sau đó trừ Tống Cẩm ra, tất cả mọi người bắt đầu tranh nhau nói chúc mừng với Cố Nhất Minh.

Cố Nhất Minh mỉm cười nhận lấy toàn bộ lời chúc mừng từ bàn của Triệu Tiêu, sau đó, cậu chậm rãi mở miệng: “Các cậu hiểu sai rồi, hôm nay không phải là tiệc mừng mà chỉ là một buổi họp mặt bình thường thôi, tôi cũng chỉ là người đi theo, người tổ chức là Dương Dương kia.” Dương Dương chính là bạn gái đứng bên cạnh Cố Nhất Minh, đêm nay cô ấy mặc một bộ trang phục giản dị, chân mang tất chân màu da cùng boots cao cổ, tuy rằng trong phòng rất ấm và cô ấy cũng mang boots, nhưng xem ra có chút lạnh.

Chung quanh đều yên tĩnh, sau đó có một người bạn chung ký túc xá có quan hệ bình thường với Triệu Tiêu cười nâng ly lên: “Không phải chúng tôi đang chúc mừng cô ấy tìm được người bạn trai tốt sao?”

Cố Nhất Minh cười cười không nói gì, rồi cậu nói: “Ăn nhiều một chút, đừng khách sáo.” Nói xong, cậu ôm Dương Dương rồi đi.

Ngày tốt nghiệp tới gần, những buổi họp mặt này diễn ra liên tục không hề ngừng nghỉ, trong đó nơi khiến người ta có ấn tượng sâu sắc nhất chính là Phúc Lâm Môn này, cũng có không ít nguyên nhân, không chỉ vì bên trong có đồ ăn cực kỳ tinh xảo, mà yếu tố ở phía sau là ở đây đã xảy ra một câu chuyện vừa giả tạo lại vừa khoa trương, cho dù sau này đã tốt nghiệp, nhưng lúc những người bạn cũ bàn luận về câu chuyện khoa trương và giả tạo này cũng cảm thấy rất hấp dẫn.

Đồng thời cũng bởi vì vài năm sau, Cố Nhất Minh đã trở thành báu vật trong giới thương trường, cho nên chuyện bát quái trên người cậu lại càng có giá trị thảo luận.

Mà chuyện bát quái đó lại là....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Chương 61 Chuyện lớn tốt nghiệp

Nói về sự kiện cầu huyết này, nguyên do thật sự bắt đầu từ một trò chơi cầu huyết, trò chơi đó có tên gọi là: Nói thật hay đại mạo hiểm.

Trò chơi nói thật hay đại mạo hiểm, Triệu Tiêu đã từng chơi thử chơi qua, cô nghiêng đầu nhìn Tống Cẩm đang nhíu mày, không cần nghĩ cũng biết, chắc hẳn anh sẽ không chơi trò chơi kinh điển nhất trong các buổi tụ tập của thời hiện đại này.

Trước khi trò chơi đại mạo hiểm nói thật lòng được tiến hành, không khí hôm đó ở Phúc Lâm Môn vô cùng sôi sục, Cố Nhất Minh gọi phục vụ dọn lên những chai rượu đắt tiền nhất, trừ những người lái xe tới ra, tất cả mọi người đều phá lệ uống vô cùng high, nhất là Cố Nhất Minh, sau khi đã kính rượu hết tất cả các bàn xong, cậu ngồi xuống vị trí đối diện Triệu Tiêu, lười biếng tựa lưng vào ghế hoa lê, còn tán gẫu với một nữ sinh ở cùng ký túc xá với cô.

Bàn của Triệu Tiêu lúc chỉ có 6 người ngồi, còn dư lại hai chiếc ghế thừa, hiện giờ Cố Nhất Minh dẫn thêm bạn gái của cậu ta tới chen vào, lấp đầy chỗ trống của chiếc bàn bát tiên.

Cố Nhất Minh uống say đến mức hai gò má ửng đỏ nhưng đôi mắt cậu lại sáng lấp lánh, dường như có thể vắt ra nước được, cậu nhìn Triệu Tiêu rồi nhếch môi: “Tiêu Tiêu, sao cậu lại không ăn đi, đồ ăn tôi chọn ăn không ngon sao?” Nói xong, cậu vẫy tay gọi người phục vụ để chọn món ăn.

Triệu Tiêu vội vàng lắc đầu: “Không cần đâu, đồ ăn ngon lắm.”

Tống Cẩm ngồi kế bên Triệu Tiêu nhẹ nhàng đặt đĩa xuống, chậm rãi mở miệng: “Cảm ơn bạn học Cố đã lo lắng, đồ ăn ăn rất ngon, chỉ là gần đây khẩu vị của Tiêu Nhi không được tốt mà thôi.”

Khẩu vị không được tốt, thật là một câu nói có nhiều ý nghĩa, lại càng khiến cho người ta không biết nên nghĩ như thế nào, sau đó có người tới rót rượu mời Triệu Tiêu, Tống Cẩm liền thay cô can lại: “Cô ấy không biết uống rượu, uống nước trái cây là được rồi.”

Người mời rượu Triệu Tiêu là bạn trai của một cô bạn chung phòng với cô, bàn tay cầm chai rượu của cậu ta đã run rẩy, sau đó người này mở miệng: “Không sao, không sao.”

“Không biết uống à?” Cố Nhất Minh hỏi, rõ ràng không tin điều đó.

Phát hiện ra bầu không khí kỳ lạ, người bạn Giáp cùng phòng với cô vội vàng mở miệng để thay đổi không khí.

“Nếu không biết uống rượu thì chúng ta chơi trò chơi nhé?” Bạn cùng phòng Giáp đề nghị, sau đó cười hì hì nhìn mọi người đang ngồi, cô ấy suy nghĩ một lát, ánh mắt lóe sáng, “Trò chơi Đại mạo hiểm nói thật lòng thì thế nào hả?”

“Được đấy.” Hai nữ sinh khác phụ họa, sau đó nhìn về phía Cố Nhất Minh và Dương Dương: “Còn hai người thì sao?”

Cố Nhất Minh: “Tôi thì không thành vấn đề.”

Dương Dương: “Đừng chơi quá lố được không?”

“Hai cậu thì sao, Tiêu Tiêu, chơi không?”

Triệu Tiêu: “Được.” Sau đó cô nghiêng đầu nhìn Tống Cẩn, chỉ thấy anh nhẹ nhàng gật đầu, nghĩa là đồng ý tham gia.

Trước khi trò chơi bắt đầu, Triệu Tiêu lo lắng Tống Cẩn sẽ không tham gia, cô cố ý dùng ngôn ngữ cơ thể để giải thích một lần, sau đó còn nói cho anh nghe kinh nghiệm của mình: “Thành thật mà nói thì em cảm thấy chọn lời thật lòng sẽ tốt hơn Đại mạo hiểm.”

Tống Cẩn liếc mắt nhìn Triệu Tiêu: “Ai thêm nghe lời thật lòng của em chứ!”

Triệu Tiêu: “...” Anh thật quá đáng!

Kết quả đồ xúc xắc ngẫu nhiên rơi trúng Tống Cẩn, câu hỏi được đưa ra bởi một người bạn cùng phòng với Triệu Tiêu, cô ấy mỉm cười tủm tỉm nhìn anh: “Lời thật lòng hay Đại mạo hiểm?”

Tống Cẩn: “Lời thật lòng.”

Người bạn cùng phòng với Triệu Tiêu vốn muốn hỏi một vấn đề thật to, nhưng khi cô ấy ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt của Tống Cẩn thì không còn khí thế nữa, bèn thay đổi vấn đề: “Đối tượng mỗi tình đầu của cậu là ai?”

Hỏi xong, vài người bên cạnh bắt đầu tỏ vẻ: “Thật lãng phí.”

Tống Cẩn cười khế, sau đó ngẩng đầu lên trả lời: “Triệu Tiêu.”

Tuy rằng cô đã được Tống Cẩn nói cho biết từ trước, nhưng khi anh nói với tất cả mọi người rằng mỗi tình đầu là cô thì cô vẫn không nhận được liên vui về liếc nhìn anh, nhưng khi quay qua bắt gặp ánh mắt của Cố Nhất Minh thì lại cúi đầu xuống.

Người thứ hai xui xẻo bị chọn trúng là Cố Nhất Minh, Triệu Tiêu là người hỏi.

Triệu Tiêu: “Lời thật lòng hay Đại mạo hiểm?”

Cố Nhất Minh: “Đại mạo hiểm.”

Triệu Tiêu rót một ly rượu cho cậu: “Uống hết đi.”

Lại có người bắt đầu lên tiếng “Cắt”: “Đơn giản quá đi.”

Lần thứ ba, người bị chọn trúng vẫn là Cố Nhất Minh, người hỏi vẫn là Triệu Tiêu.

Triệu Tiêu: “Lời thật lòng hay Đại mạo hiểm?”

Cố Nhất Minh: “Đại mạo hiểm.”

Sau đó Triệu Tiêu lại rót cho Cố Nhất Minh một ly rượu nữa.

Lần thứ tư, vẫn tiếp tục là Cố Nhất Minh, sắc mặt của Tống Cẩn đã lạnh hẳn đi, anh thay Triệu Tiêu hỏi: “Lời thật lòng hay Đại mạo hiểm?”

Cố Nhất Minh xoa xoa mặt mình: “Lời thật lòng vậy.” Nói xong, đột nhiên cậu ngẩng đầu nói xin lỗi mọi người, “Mót quá rồi, cho tôi đi vài phút nhé.”

Cố Nhất Minh đi khỏi, hơn mười phút sau, mọi người lại nhìn thấy cậu đứng trên bục cao cách đó không xa, cậu im lặng một lát, tay cầm micro, nói một câu: “Xin giữ im lặng.”

Mọi người nhìn nhau một giây, sau đó bắt đầu khí thế bùng bùng hóng chuyện bát quái, Cố Nhất Minh còn chưa nói gì thì các nữ sinh đã bắt đầu bàn tán xôn xao: “Đây là muốn cầu hôn sao?”

“Hay là thông báo?”

“Thật kích động quá đi, muốn lên sân khấu nói lời thật lòng rồi ư?”

“Đúng là đàn ông đích thực mà!!”

“...”

Lúc này Cố Nhất Minh đã có chút men say, khuôn mặt cậu đã nổi lên rặng đỏ, nhưng đôi mắt lại càng sáng lấp lánh như có dòng nước chuyển động, tầm mắt cậu dừng lại trên người của Triệu Tiêu.

Tổng Cận nhìn Cố Nhất Minh đang đứng trên sân khấu, anh kéo tay cô: “Về nhà thôi.”

Triệu Tiêu nói: “Dạ.”, sau đó đứng lên cùng với Tổng Cận, lúc cô đang muốn xoay người rời đi thì Cố Nhất Minh đã lên tiếng: “Triệu Tiêu, tôi có thể quen được Dương Dương cũng coi như có liên quan đến cậu, cậu không muốn ở lại làm người chứng kiến sao?”

Đầu tiên, Triệu Tiêu giương mắt nhìn Tổng Cận, rồi cô chậm rãi xoay người lại, Cố Nhất Minh đứng trên sân khấu đã hơi loạng choạng, hai tay chống lên giá đỡ, nhưng cậu vẫn mỉm cười như trước, ngọn đèn sáng rực rờ chiếu lên đôi má ửng đỏ của cậu, càng khiến khuôn mặt cậu tỏa sáng hơn.

Cố Nhất Minh cầm micro, mỉm cười: “Có vài lời đã giấu kín từ lâu không dám nói với cô ấy, hôm nay phiền mọi người cho tôi chút thời gian để đem lời nói trong lòng khiến tôi sắp nghẹn hồng nói ra, không thành vấn đề chứ?”

“Không thành vấn đề!” Toàn thể những nam sinh bên dưới đáp lại, kèm thêm tiếng huýt sáo và đập bàn, hò hét trợ uy.

Cố Nhất Minh quét mắt nhìn một lượt, sau đó đặt ngón tay lên môi “Suýt” một tiếng, “Có để người ta nói không đấy?”

Phía dưới cười vang.

Bản thân Cố Nhất Minh cũng cười, cậu cười một tràng dài, chờ khi phía dưới yên tĩnh lại thì khẽ nhếch môi, nhìn thẳng về một phía và bắt đầu nói với giọng điệu không nhanh không chậm, thông qua micro giống như từ phương xa truyền đến, mang theo trầm trầm từ tính. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đồn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Tất cả mọi người đều cho rằng Cố Nhất Minh sẽ nói một đoạn rất dài, nhưng cậu chỉ nói có 4 câu.

Câu đầu tiên là: “Anh là một kẻ khôn kiếp.”

Người bên dưới cười vang.

Câu thứ hai: “Chỉ cần ở lại bên anh, chỉ cần yêu anh.”

Người bên dưới bắt đầu im lặng, sau đó đồng loạt vỗ tay, chờ đợi câu nói thứ ba của Cố Nhất Minh.

Cố Nhất Minh im lặng thật lâu mới nói ra câu thứ ba, lúc cậu nói ra, ánh mắt dừng lại tại một hướng: “Ngoài ra anh đã chuẩn bị xong phòng tân hôn rồi.

Câu thứ, chắc chắn là trọng điểm rồi.

Nhưng người chứng kiến Triệu Tiêu vẫn không nghe hết câu nói thứ 4 của Cố Nhất Minh, bởi vì lúc đầu cô và Tổng Cận đã rời đi rồi.

Lúc Triệu Tiêu và Tổng Cận rời đi, trên hành lang treo đầy đèn lồng đỏ đã in hai cái bóng thật dài, lúc đi trên hành lang vẫn có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng vọng từ bên trong cùng với giọng nói trầm trầm của Cố Nhất Minh, câu thứ 4 Triệu Tiêu nghe thấy là: “Dương Dương, em có đồng ý gả cho anh không?”

Lúc đi ra, Tổng Cận không hề nói một lời nào, đi ra ngoài rồi, anh mới quay đầu lại nói với Triệu Tiêu đang lạnh đến nổi hai hàm răng va lập cập: “Lạnh thành thế này có phải là do muốn xinh đẹp nên mặc ít quần áo không?”

Triệu Tiêu ngượng ngùng: “Làm gì có, em mặc thành người Bắc Cực luôn rồi đây.” Nói xong, cô cố gắng khống chế hai hàm răng của mình, kết quả chúng vẫn không ngừng va vào nhau, Tổng Cận vừa giận vừa buồn cười: “Mau lên xe thôi.”

Triệu Tiêu toét miệng cười, miệng không ngừng phả ra khí lạnh: “Vâng thưa Hoàng Thượng.”

Tổng Cận mỉm môi cười cười, đột nhiên anh hỏi: “Hôm nay ăn có no không?”

Triệu Tiêu lắc đầu: Dường như không có.”

Tổng Cận ngẩng đầu nhìn quảng trường ở phía đối diện: “Pizza hay bít tết?”

Triệu Tiêu suy nghĩ một lát: “Có thể ăn tôm hùm đất không?”

“Dương Dương, em có đồng ý gả cho anh không?”

“Em đồng ý.”

Nếu như dựa theo kịch bản này thì sẽ không tạo thành câu chuyện vừa khoa trương vừa giả tạo, bạn trai thổ lộ cầu hôn, bạn gái cảm động đồng ý, sau đó hai người ôm nhau vui vẻ, như thế nào cũng là chuyện tốt, đáng tiếc tình huống hiện tại lại hoàn toàn trái ngược.

Dương Dương trả lời: “Tôi không đồng ý.”

Mọi người ồn ào truy hỏi nguyên nhân, còn đáp án của Dương Dương là: “Cố Nhất Minh không phải là người tôi yêu...”

Đúng lúc này, giữa đường lại nhảy ra một tên Trình Giáo Kim lqđ, một nam sinh đeo kính có diện mạo xấu xí đi lên phía trước, nói một đồng câu nói thật lòng, cuối cùng hai người nắm tay nhau bỏ đi.

Việc cầu hôn bị đảo ngược, người nam sinh đeo kính thắng một người cao phú soái.

Đêm đó có người an ủi Cố Nhất Minh, cậu đã đứng không vững, bước chân lao đảo, thiếu chút nữa là ngã sấp xuống, nhưng lúc ngẩng đầu lên vẫn mỉm cười như trước: “Thật ra tôi đã sớm

đoán được là sẽ thành như thế này, chỉ là muốn giải thoát thôi.”

Tháng 1 đã đi qua phân nửa, toàn bộ sinh viên năm 4 của trường Triệu Tiêu đã được cho nghỉ để viết bài báo cáo thực tập, viết luận văn tốt nghiệp, đợi khi mọi người gặp lại nhau, đó là ngày 6 tháng 2, ngày phân biện luận văn tốt nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Chương 62 Chuyện lớn tốt nghiệp

Nơi thực tập của Triệu Tiêu là do mẹ Triệu nhờ người giới thiệu, sau đó cô vào đài phát thanh địa phương để thực tập, ngày đi thực tập đầu tiên, Triệu Tiêu đứng trong phòng thay đổi hết 3 bộ quần áo, càng không ngừng bắt Tống Cẩn cho ý kiến: “Bộ này đẹp không, nhìn có hợp mắt không?”

Tống Cẩn ngược đầu lên khỏi cuốn sách, anh hất hàm, không chút khách khí nói: “Em đi làm phát thanh viên hay đi làm ở Đài truyền hình đây?”

Triệu Tiêu: “Mặc kệ làm ở đâu thì đáng vẻ và diện mạo rất quan trọng.”

“Vẻ ngoài đẹp là do sạch sẽ chỉnh tề.” Tống Cẩn buông cuốn sách trên tay xuống, anh đi đến trước mặt Triệu Tiêu, đột nhiên nắm tay cô lên.

Bàn tay của Triệu Tiêu hiện ra trước mặt Tống Cẩn, những ngón tay thon dài trắng nõn: “Đẹp không?”

Tống Cẩn cúi đầu cười: “Hai bàn tay này chỉ to bằng một tay anh thôi.”

Triệu Tiêu há to miệng trừng mắt nhìn Tống Cẩn, đúng lúc này, cô cảm thấy ngón áp út của tay trái chợt có cảm giác lạnh, cô bèn cúi đầu nhìn xuống, trên đó đã có thêm một chiếc nhẫn làm bằng bạch kim.

Thời hiện đại có một câu chuyện, ngón áp út của bàn tay trái có mạch máu chạy thẳng đến tim, cho nên lúc Tống Cẩn đeo nhẫn vào cho cô, Triệu Tiêu có thể cảm nhận rất rõ trái tim mình đã co rút lại một cái, thật kỳ diệu, giống như có một dòng nước ấm chảy qua vậy.

“Đây là cái gì vậy?” Mỗi lần Triệu Tiêu cảm thấy ngượng ngùng thì cô sẽ nói ra vài câu thật ngu ngốc.

Tống Cẩn bình thản nói: “Nhẫn cưới.”

Triệu Tiêu cúi đầu nhìn chiếc nhẫn đơn giản trên ngón tay mình, đơn giản mà hào phóng, cô thật thích, nhưng không phải ở thời hiện đại này người ta đang lưu hành một cầu hôn bằng nhẫn kim cương sao? Triệu Tiêu cẩn thận nhìn chiếc nhẫn trên tay vài lần, sao trên mặt không sáng gì hết vậy? Cô bèn đưa chiếc nhẫn lên nhìn gần thêm chút nữa, chẳng lẽ do Tống Cẩn mua hạt quá nhỏ, mắt thường không nhìn thấy được ư?

Động tá rất nhỏ này Tống Cẩn phát hiện, anh tức giận mở miệng: “Đừng nhìn nữa, cho dù có nhìn cả ngày cũng nhìn không ra đâu.”

Triệu Tiêu ôm eo Tống Cẩn, vô cùng tình cảm nói: “Hiện tại có sáng khay không cũng không quan trọng, chờ sau này kiếm tiền mua lại cho em là được rồi.”

Tống Cẩn lạnh lùng mở miệng: “Có tiền cũng không mua cho em đâu.”

Triệu Tiêu ngẩng đầu nhìn Tống Cẩn, không hiểu vì sao: “Vì sao vậy?”

Tống Cẩn nhìn thẳng vào cô: “Bởi vì khó giữ được giá trị.”

Triệu Tiêu: “Trên quảng cáo đều nói, viên kim cương chính là điều vĩnh cửu.”

Tổng Cần lqđ: “Tin quảng cáo hay tin trăm?”

Triệu Tiêu: “Quảng cáo...”

Tổng Cần lắc đầu: “Hôm nay em không cần đến đài phát thanh nữa.”

Công việc thực tập của Triệu Tiêu là làm trợ lý cho người phát thanh chính. Cô bị phụ trách chuẩn bị tiết mục bách khoa cuộc sống được phát vào lúc giữa trưa, tiết mục này tên “Người vợ tốt 100%”, nội dung của nó vô cùng không thú vị, mỗi ngày phát thông báo nửa giờ, nội dung là về việc vật trong gia đình, ví dụ như lòng trắng trứng có hàm lượng dinh dưỡng cao, thường thức mùa thu, giặt quần jean mới mua bằng nước muối sẽ không phai màu.

Lúc đi thực tập, Tổng Cần đưa Triệu Tiêu đến dưới lầu của trụ sở phát thanh, khi xuống xe anh còn nhắc nhở cô một số việc.

Ví dụ như: “Chỉ cần làm tốt công việc của em là được rồi, không cần nhiệt tình mù quáng.”

Triệu Tiêu gật đầu.

“Phải có nguyên tắc của riêng mình, đi học việc bị sai vật thì phải từ chối.”

Triệu Tiêu nói: “Vâng.”

“Nghỉ giữa trưa có thời gian đừng đi dạo linh tinh, buổi tối ở yên đây đợi anh đến đón em.”

Triệu Tiêu “Vâng” một tiếng, sau đó làm động tác “Ok” với Tổng Cần, “Không thành vấn đề.” Nói xong, lúc cô muốn đẩy cửa xa ra, anh liền gọi cô lại.

Triệu Tiêu có chút không chịu nổi quay đầu lại: “Còn gì nữa?”

Tổng Cần khẽ ho hai tiếng, tầm mắt của anh dừng lại trên chiếc nhẫn ở ngón áp út tay trái của Triệu Tiêu một lúc: “Đừng tháo nhẫn ra, nếu như có người tới bắt chuyện thì giờ nhẫn ra cho người đó xem.”

Triệu Tiêu cong khế môi, sau đó cô đi qua chỗ Tổng Cần, vươn hai tay ra ôm lấy bờ vai anh rồi chạm vào khế môi anh vô cùng tình cảm: “Nô tỳ nhất định ghi nhớ lời Hoàng Thượng dạy bảo.”

Tổng Cần nhẹ nhàng vén tóc của cô lên: “Nếu như đi làm không vui thì cứ nói với trăm, dù sao em đi làm cũng không phải vì tiền.”

Triệu Tiêu “Ừ” một tiếng, sau đó hỏi: “Em có thể đi được chưa?”

Tổng Cần phát tay: “Đi đi.”

Tổng Cần nói cô còn chưa dứt sữa, lúc Triệu Tiêu đi lên lầu thực tập liền nghĩ vấn đề này, thực ra Tổng Cần hẳn là nên tìm hiểu lý do ở bản thân anh.

Ngày đầu tiên Triệu Tiêu đi làm, ba Triệu mẹ Triệu và ba Tổng mẹ Tổng đều canh lúc 1 giờ rưỡi trưa ngồi trước radio, từ lúc “Chào mừng mọi người đến với tiết mục Người vợ tốt 100%” cho đến “Cảm ơn mọi người đã nghe đài, hoan nghênh lần sau sẽ tiếp tục theo dõi nghe đài”, họ đều không rời khỏi radio từng phút từng giây, mãi đến khi trong radio phát quảng cáo, ba Triệu mở miệng trước: “Không nghe thấy tiếng của Tiêu Tiêu, con bé chỉ là thực tập sinh, nhiều nhất cũng chỉ được giao việc vặt.”

Mẹ Triệu: “Thực tập sinh thì sao, không phải nên để thực tập sinh mới tới tự giới thiệu bản thân mình ư?”

Mẹ Tổng: “Đúng vậy, luôn có chừa thời gian 10 phút để tự giới thiệu mà.”

Ba Tổng ngồi bên cạnh khẽ ho khan, sau đó ông mở miệng: “Hai ông bà định tính thế nào về hôn sự của hai đứa nhỏ đây?”

Ngày đầu tiên Triệu Tiêu đi thực tập, cả trái tim và tinh thần của cô đều trong trạng thái cực kỳ high, ngay cả khi buổi chiều Tổng Cần gọi điện thoại đến, giọng nói khi cô nghe điện thoại cũng mang theo sự hưng phấn. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.com nếu bạn nhìn thấy nó ở trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

“Cảm giác như thế nào?” Tổng Cần hỏi.

Triệu Tiêu lén chạy đến toilet nghe điện thoại: “Rất tốt.”

Tổng Cần: “Mọi người trong công ty như thế nào?”

Triệu Tiêu: “Em có quen được một người bạn, cô ấy cũng là thực tập sinh, nhưng phụ trách mảng âm nhạc.”

Ở đầu dây bên kia của Tổng Cần có truyền đến tiếng lật văn kiện, anh ngừng tay lại, hỏi: “Nam đồng nghiệp hay nữ đồng nghiệp thế?”

Triệu Tiêu không nói gì, cô nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ: “Nữ đồng nghiệp.”

Ở đầu bên kia lại truyền đến tiếng gõ bàn phím, anh ngừng tay lại, hỏi tiếp: “Tiêu Nhi và người nữ đồng nghiệp này quen biết chưa lâu, không thể không có tâm lý phòng bị được...” Nói đến đây, anh ngừng lại, “Tùy em thôi, đừng để mình chịu ủy khuất là được rồi.”

Chạng vạng, Tống Cẩm lái chiếc Volvo đến dưới lầu đài phát thanh đúng hẹn, kết quả đợi hơn nửa giờ vẫn chưa thấy Triệu Tiêu đi xuống, anh gọi điện thoại cho cô, hơn mười phút sau, cô và một người đồng nghiệp vừa cười vừa đi xuống.

Triệu Tiêu lên xe, Tống Cẩm liền chất vấn: “Không phải nói là 4 giờ rưỡi tan tầm hay sao?”

Triệu Tiêu tươi cười kể cho Tống Cẩm nghe về ngày đi làm đầu tiên, sau đó mới giải thích về lý do tan tầm trễ: “Tiêu Tinh muốn viết kế hoạch cho chuyên mục, em mới ở lại giúp cô ấy suy nghĩ, cho nên mới tăng ca một chút.”

Tống Cẩm: “Buổi sáng nói gì em đã quên rồi sao, đừng mù quáng nhiệt tình.”

Triệu Tiêu vô tội nhìn Tống Cẩm: “Không phải Người đã nói là tùy ý em rồi sao?”

Tống Cẩm trừng mắt nhìn Triệu Tiêu, anh khởi động xe, sau đó hỏi một vấn đề: “Người phụ trách có đối xử tốt với em không?”

Nói đến người phụ trách, Triệu Tiêu thở dài sâu sắc: “Tốt thì có tốt, chính là không cho em đụng vào chuyện gì quan trọng.”

Tống Cẩm hơi mỉm cười: “Vậy thì tốt rồi, từ từ sẽ quen thôi, bỗng nhiên phải làm nhiều việc, anh cũng lo là đầu óc em sẽ không gánh nổi.”

Triệu Tiêu: “...”

Buổi tối, Tống Cẩm đã đặt sẵn chỗ tại khách sạn Hằng Long, ba Tống mẹ Tống, ba Triệu mẹ Triệu, cộng thêm anh và Triệu Tiêu, 6 người ngồi vây quanh bàn tròn, trước là để chúc mừng ngày đầu tiên Triệu Tiêu đi thực tập, về phương diện khách là bàn luận luôn chuyện hôn sự ở đây.

Trên bàn cơm, mẹ Tống ngồi đối diện rất quan tâm tới Triệu Tiêu, lúc quan tâm bà cũng nói nhiều hơn, mà nói nhiều thì dễ mắc lỗi: “Đài phát thanh cũng tốt, vốn dĩ và mẹ con định tìm cho con một chỗ làm trong Đài truyền hình...” Đột nhiên mẹ Tống ngừng lại rồi cười ha ha.

Triệu Tiêu nghi ngờ hỏi: “Công việc ở Đài truyền hình ư?”

Tống Cẩm gấp hạt điều cho Triệu Tiêu, món mà bình thường cô rất thích ăn: “Sao hỏi nhiều thế, ăn no rồi à?”

Người làm cha còn chưa dỡ trách cứ con gái, sao con rể lại có thể chứ? Đột nhiên Quốc trưởng đại nhân cảm thấy bất mãn, ông hắng giọng: “Cẩn Nhi, con phải đối xử dịu dàng với phụ nữ chứ.”

“Đừng vậy, phải thật dịu dàng.” Mẹ Tống phụ họa theo, sau đó bà nhìn Triệu Tiêu, “Tiêu Tiêu, con có đồng ý trở thành cô dâu của Tống Cẩm nhà chúng ta không?”

“Đương nhiên là đồng ý ư.” Triệu Tiêu gật đầu.

Mẹ Triệu ngồi kế bên lấy tay xoa trán, bà nuốt không trôi nữa rồi.

Đối với chuyện thực tập trong Đài truyền hình, Triệu Tiêu rất hiếu kỳ, rốt cuộc sau một lần vận động trên giường với Tống Cẩm, cô đã moi ra được tin tức, bởi vì một Tống Cẩm hung dữ lúc bình thường sau khi “ăn uống no đủ” xong lúc ôm cô rất dễ nói chuyện.

Triệu Tiêu không vui hất gương mặt nhỏ nhắn lên hỏi Tống Cẩm: “Đài truyền Hình tốt hơn Đài phát thanh, các bạn học của em đều tự hào khi được thực tập trong đó.”

Tống Cẩm sửa lại lỗi trong lời nói của Triệu Tiêu: “Bọn dựa vào vào chính mình, đương nhiên là có thể tự hào rồi.”

Triệu Tiêu bị nội thương, bày ra vẻ mặt đau khổ hỏi: “Vì sao không cho em vào Đài truyền hình?”

Tống Cẩm đặt tay trái lên lưng Triệu Tiêu, thành thật mở miệng: “Trẫm có thể cho phép em xuất đầu lộ diện khi đi công tác, nhưng tuyệt đối sẽ không cho phép em lộ diện trước hàng triệu người xem đài.”

Triệu Tiêu chôn mặt trong ngực Tống Cẩm, lời này của anh đúng là cực phẩm, nghe vô cùng êm tai.

Kết quả là câu nói tiếp theo lại không êm tai nữa rồi: “Nếu như em có làm cái gì sai thì trẫm sẽ xấu mặt.”

Triệu Tiêu đánh Tống Cẩm một quyền: “Nếu như em lên làm người dẫn chính ở Đài truyền hình, Người chắc chắn sẽ có hàng triệu người xem tiết mục của em sao?”

Tống Cẩm lại đặt Triệu Tiêu dưới thân mình một lần nữa rồi nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Đừng coi là thật, trẫm chỉ suy luận vậy thôi.”

Càng ngày Triệu Tiêu càng hài lòng với chức vị trợ lý của mình, người phụ trách dần dần giao cho cô một ít công việc, ví dụ như để cô nghe điện thoại

hay viết kịch bản cho chuyên mục.

Ngay tại lúc Triệu Tiêu lqđ đang rất hài lòng với công việc của mình thì Tổng Cần đã kết thúc kỳ thực tập tại RI, thất nghiệp ở nhà, tuy rằng thất nghiệp nhưng anh còn gấp gáp hơn cả lúc đi thực tập.

Triệu Tiêu cho rằng Tổng Cần đang vội vàng tìm việc, vì muốn khích lệ anh nên cô đã cố nấu một bàn đầy thức ăn, sau đó giờ ly rượu nhỏ lên: “Hoàng Thượng, Người là tuyệt nhất.”

Tổng Cần nhẹ nhàng nhấp hai ngụm rượu Hoa Điều Triệu Tiêu làm, chậm rãi nói: “Vẫn là rượu nhà chúng ta ngon hơn hẳn rượu bên ngoài nhiều.”

Triệu Tiêu ngoan ngoãn phụ họa theo: “Đó là đương nhiên rồi, kế thừa tay nghề Đại Kỳ, lưu truyền thiên cổ.”

Tổng Cần cười, anh khẽ nói: “Tiêu Nhi, anh có mua một cái xương nhỏ, muốn tự mình làm ra mấy móc.”

Triệu Tiêu giật mình: “Hoàng Thượng, Người thật giàu có.”

Nói đến tiền, Tổng Cần lại cảm thấy bất đắc dĩ: “Một phần là mượn từ nhà họ Tống.”

Triệu Tiêu cảm động, bởi vì Tổng Cần có thể nói cho cô nghe chuyện đại sự này, cô bèn nắm lấy tay anh: “Hoàng Thượng, nô tỳ nguyện ý cùng Người đồng cam cộng khổ.”

Tổng Cần cúi đầu đầu, sau đó anh nhéo thịt trong lòng bàn tay cô: “Trẫm sẽ không để em chịu khổ, quân vô hí ngôn.”

Triệu Tiêu sốt ruột: “Người không cần phải tạo cho mình một áp lực quá lớn đâu, trong kỳ thực tập này, em biểu hiện khá tốt, Đài phát thanh muốn ký hợp đồng với em, em có công việc của em rồi, không cần Người nuôi sống, hơn nữa em cũng... để nuôi lắm.”

Tổng Cần vừa buồn cười vừa cảm động: “Tiêu Nhi, xem ra em không mấy tin tưởng trẫm nhỉ.”

Triệu Tiêu: “...”

Phúc lợi Triệu Tiêu nhận được thi làm việc trong Đài phát thanh khá tốt, ví dụ như, vào ngày quốc tế phụ nữ 8-3 sẽ được tặng quà này nọ, ví dụ như hai bao gạo, hai chai dầu cá Kim Long, một giò táo, cộng thêm một giỏ kiwi.

Lúc tan tầm, Tổng Cần sẽ đi đón cô, anh cố nén giận đem hết mấy thứ này lên xe, làm xong, anh mới hỏi: “Làm sao em có được được mấy thứ này?”

“Ngày phụ nữ 8-3 đấy” Triệu Tiêu ngồi xuống ghế phụ, sau đó nói với Tổng Cần: “Hôm nay là ngày vui của phụ nữ trên khắp thế giới, hơn nữa còn là ngày hội quốc tế, là ngày hội để phụ nữ trên khắp thế giới kỉ niệm quyền bình đẳng, hòa bình, ngang hàng.”

“Anh đương nhiên biết hôm nay là ngày Quốc tế Phụ Nữ, nhưng anh hỏi này, ngày Quốc Tế Phụ Nữ thì liên quan gì đến em?”

Triệu Tiêu mở to mắt: “Em cũng không biết, hôm nay lãnh đạo bảo em đến lấy nên em đi lấy thôi.” Nói xong, cô lấy tay vén tóc mái trên trán lên.

Tổng Cần nhìn chiếc nhẫn trên tay Triệu Tiêu, anh cong môi và thu hồi tầm mắt lại, sau đó mở miệng: “Hôm nay thầy giáo sửa luận văn cho em gọi điện thoại cho anh, nói em mau đưa bản thảo đã chỉnh sửa cho ông ấy.”

Nói đến luận văn, Triệu Tiêu không có tinh thần, thầy giáo hướng dẫn luận văn đánh giá bản luận văn nộp của cô là “Rối tung rối mù”, bản chỉnh sửa thứ hai là “Vẫn rối tung như trước, không có logic”, hiện giờ, bản chỉnh sửa thứ ba, vẫn là một vấn đề lớn.

Triệu Tiêu gương khuôn khuôn mặt nhỏ nhắn sắp sụp đổ đến nơi nhìn Tổng Cần rồi cất giọng yếu ớt đáng thương: “Hoàng Thượng...”

Tổng Cần bắt mắt hừ một tiếng: “Chuyện gì cũng đều tìm trẫm, có phải sau này sinh con còn muốn trẫm sinh hộ phải không?”

Mắt của Triệu Tiêu sáng lên: “Có thể sinh hộ được à?”

Tổng Cần bất đắc dĩ thở dài, sau đó anh mở miệng: “Tối nay em gửi bài luận văn vào hộp mail của anh.”

Triệu Tiêu: “Mail QQ được không?”

Tổng Cần: “Tùy em thôi...”

QQ của Tổng Cần là do Triệu Tiêu tạo giúp anh, lúc tạo cô còn nhân tiện giúp anh đặt luôn mật khẩu, anh không thường đăng lên QQ, còn cô thường dùng QQ của anh để chơi game nấu ăn trên QQ, sau này lúc cô lại dùng nick của mình để trộm đồ ăn thì hệ thống nhảy ra một cái thông báo, bên trong viết “Người sử dụng đã từ chối sự viếng thăm của bạn.”

Triệu Tiêu cảm thấy bị ai thay cho Tổng Cần, bạn bè trên QQ của anh rõ ràng chỉ có một mình cô, anh lại còn từ chối cô tới viếng thăm, cô thật sự không hiểu anh lấy cái gì để lên mặt nữa?

Có Tổng Cần bên cạnh, quả nhiên là mọi chuyện đều trở nên easy, buổi tối anh giúp cô sửa luận văn, Triệu Tiêu ỉu xiu bèn đi đến giúp anh đấm lưng bóp

chân, bọn rận suốt hai buổi tối, cuối cùng anh đã sửa hoàn chỉnh bài luận văn của cô, cô vô cùng hưng phấn lê đôi dép bông từ bàn trang điểm trong phòng ngủ chạy đến chỗ ngưỡng cửa thư phòng, sau đó đẩy cửa ra, xấu hổ nói với Tổng Cận: “Vất vả cho Hoàng Thượng rồi.”

Tổng Cận vẫy tay với Triệu Tiêu: “Lại đây xoa bóp cho trẫm đi.”

Tháng sáu, sau khi bảo vệ luận văn là lúc tốt nghiệp, khi thử đồ cử nhân, Triệu Tiêu hỏi Tổng Cận: “Em mặc bộ này nhìn được không?”

“Tạm được.” Tổng Cận sửa lại mũ cử nhân cho cô, “Tiêu Nhi, chúc mừng em.”

Triệu Tiêu cười, “Hôm qua em còn nghĩ rằng tốt nghiệp sao mà khó khăn đến vậy, mặt khác, từ khi đến thời hiện đại phải đọc thật nhiều sách cũng không vui vẻ gì, còn những chuyện khác... Thật ra em cũng không biết mình đau khổ vì cái gì, có lẽ là luyến tiếc chăng...”

“Đồ ngốc.” Tổng Cận chỉ tay vào thư viện cách đó không xa, “Đi đến đó chụp hình đi, về sau này chờ chúng ta sinh con ra, nếu nó dám khinh thường mẹ nó không có văn hóa thì chúng ta còn có bằng chứng, tốt xấu gì em cũng là cử nhân rồi.”

Triệu Tiêu: “...”

Sau khi lấy bằng tốt nghiệp đại học xong, nhóm bạn cùng phòng tụ tập ăn cơm chung một lần cuối, Tổng Cận không tham gia buổi tụ tập này, bởi vì anh không có ở đây nên có một cô bạn tán gẫu về Cố Nhất Minh: “Tiêu Tiêu, tớ cảm thấy ngày đó đúng là Cố Nhất Minh muốn tỏ lộ với cậu đấy.”

“Minh nghĩ không phải đâu...” Triệu Tiêu cũng không muốn nói tiếp chuyện này, cô ngập ngừng, “Món ăn này rất ngon.”

“Hôm kia tớ trông thấy Cố Nhất Minh của đại học S, ngày đó cậu ấy cũng bảo vệ luận văn tốt nghiệp, nghe nói cậu ấy đã làm rất xuất sắc.”

Triệu Tiêu vừa cười vừa nói một câu: “Cậu ấy vẫn luôn rất lợi hại.”

Lúc còn học trung học, Triệu Tiêu có mượn Mộ Thanh một quyển tiểu thuyết để đọc, lúc đó bên trong quyển sách có một câu cô đọc không hiểu, câu nói đó là “Có đôi khi khoảng cách giữa bạn bè sẽ trở nên rất xa, xa đến mức cho dù có trở thành người lạ cũng không muốn gặp lại.”

Hiện giờ, Triệu Tiêu có một chút cảm động rất nhỏ, chính là đôi khi bản thân sẽ có lòng tham, trước kia khi còn ngồi chung bàn, cô và Cố Nhất Minh vẫn sẽ gây gổ nhau, sau đó lâm vào trạng thái “Cậu không nói chuyện với tôi, tôi cũng không nói chuyện với cậu”, nhưng tình trạng khi đó dễ phá vỡ hơn bây giờ nhiều, không giống với hiện tại, không thể phá vỡ được, mà còn tệ hơn.

Bạn cùng phòng với cô đến nhận bằng tốt nghiệp thiếu đi 1 người, trên đường trở về, cô cảm khái với Tổng Cận: “Người nói xem, lúc em học đại học cũng bỏ rất nhiều công sức ra đấy chứ, cũng không đến mức thi Anh văn cấp 6 cũng không đậu.”

Tổng Cận: “Em phải biết rằng, lúc em thi Anh văn cấp 4, có đôi khi không phải nghiêm chỉnh tiếp thu là vấn đề mà nằm ở thiên phú.”

Triệu Tiêu ủy khuất quay đầu đi: “Bình thường Người không thể nói vài câu cổ vũ em được sao?”

Tổng Cận gật đầu, sau đó quay đầu sang: “Có muốn có nhiều giấy chứng nhận hơn không?”

Triệu Tiêu: “Có thể à?”

Ngày thứ hai, trên tay Triệu Tiêu liền xuất hiện một tờ giấy chứng nhận, lúc đi ra từ cục dân chính, cô bèn kéo góc áo của Tổng Cận: “Đột nhiên em có chút không muốn nhận giấy chứng nhận này.”

Tổng Cận: “Không cần nói với trẫm, muốn nói gì thì em vào mà nói với nhân viên trong cục kia.”

Triệu Tiêu: “Có tờ giấy chứng nhận độc thân, cơ quan sẽ trả cho em thêm 200 đồng tiền lương.”

Tổng Cận nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy thì trẫm trả thêm cho em hai trăm đồng nữa, được chưa?”

Triệu Tiêu lại kéo tay Tổng Cận: “Chỉ có hai trăm thôi à?”

Tổng Cận im lặng một lát: “Vậy được rồi, chúng ta cùng đi vào hủy tờ giấy này đi.”

Triệu Tiêu ngược mắt nhìn Tổng Cận, sau đó anh vỗ nhẹ lên đầu cô, “Mau lên xe đi, ở ngoài lâu thế này không thấy nóng à?”

Triệu Tiêu vui cười hơn hờ trèo lên xe, lúc lên xe cô bật radio lên mở kênh chuyên mục oto, Tổng Cận ngồi trên xe, nói: “Lại không có tiết mục của em nữa rồi.”

Triệu Tiêu: “Về sau sẽ có thôi.”

Tổng Cận mỉm môi cười cười, sau đó anh quay đầu sang: “Bà Tổng, bà có muốn tìm một nơi để ăn mừng không?”

Triệu Tiêu: “Em muốn ăn đại tiệc và xem phim điện ảnh lúc giữa khuya.”

Tổng Cảnh: “Không thành vấn đề, còn có yêu cầu gì nữa không?”

Đột nhiên Triệu Tiêu quay đầu sang, rồi nghiêm túc hỏi Tổng Cảnh một chuyện: “Có phải em rất khó nuôi không?”

Tổng Cảnh cũng trả lời vấn đề của Triệu Tiêu tương đối nghiêm túc: “Đối với trẫm mà nói thì cũng không đơn giản.”

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Ân Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.